

ДЖАКИ КОЛИНС ШАНСОВЕ

Превод: Камелия Вълова

chitanka.info

Зашеметяващата сага на Джаки Колинс за Лъки Сантанджело започва с романа „Шансове“. Една история, която ни води стремително от изтънчени сцени в Европа до бляскавите игрални заведения в Лас Вегас. Една история, която ни въвежда в безразсъдния и опасен свят на криминалната фамилия Сантанджело. В началото е Джино Сантанджело — уличното хлапе, което извървява целият път до върха. Следва Лъки — една очарователна и темпераментна гангстерска дъщеря; една млада жена, решила да направи всичко, каквото трябва, но да спечели империята на своя баща за себе си... Лъки Сантанджело една жена, която опитва своите шансове.

КНИГА ПЪРВА

Сряда, 13 юли 1977 Ню Йорк

Седнал зад пищно украсеното си с дърворезба бюро, Коста Зенокоти гледаше в захлас седналата срещу него девойка. Тя изстрелваше думите, ръкомахаше и подсилваше казаното с израза на лицето си. Исусе! Той се отврати от себе си, че му минават подобни мисли, но пък тя беше най-сексапилната жена, която някога беше срещал в живота си.

— Коста? — рязко прекъсна тирадата си тя. — Ти изобщо слушаш ли ме?

— Разбира се, Лъки — побърза да ѝ отговори той, все още смутен и объркан. Беше толкова млада... Колко ли годишна беше? Двайсет и седем или осем?... И на тези години беше вече толкова умна и отракана. Почти беше сигурен, че е разгадала похотливите му мисли.

Лъки Сантейнджелo. Дъщерята на най-добрия и верен до смърт приятел — Джино.

Развратница. Дете. Дама без предразсъдъци. Изкусителка. Коста я познаваше във всичките ѝ превъплъщения.

— Значи ти е ясно — тя порови в огромната си чанта от „Гучи“ и измъкна пакет цигари, — че хич не му е времето баща ми да си идва. Ама хич! Ти трябва да го разубедиш.

Думите ѝ го върнаха към действителността. Понякога можеше да е толкова наивна — да очаква, че на този свят съществува някой, който да попречи на Джино да направи това, което е решил. Беше дъщеря на Джино и трябваше да го знае по-добре от всички останали. Освен това двамата бяха от една коза яре. Дори физически щерката беше копие на бащата. Имаше неговото лице на неустоим чаровник — с маслинена кожа, с дълбоко поставени, криещи огъня в тях черни очи, с плътни, чувствени устни. Само носовете им бяха различни — този на Джино беше леко орлов, с широки ноздри, докато нейният бе по-фин и по-женствен. Косата и на двамата беше къдрава, смолисточерна — дълга до раменете, свободно пусната при Лъки, и гъста, без признаци на

плешиност въпреки възрастта — беше прехвърлил седемдесетте — при Джино.

С известно съжаление Коста посегна към лисото петно на темето си — какво ти петно, беше си направо плешивина, която никаква прическа не можеше да замаскира. Е, все пак беше на шейсет и осем. Какво ли друго можеше да очаква на тази възраст?

— Нали ще го убедиш? — напористо повтори тя. — Нали! — тонът ѝ стана още по-настойчив. — Ще го направиш, нали!

Не беше точно сега моментът, помисли си Коста, да ѝ каже, че Джино вече се е качил на самолет, който се готви за приземяване. Че скоро ще бъде на летището. Че вече се е завърнал. На Лъки нямаше да ѝ остане друга възможност освен да се примири с факта, че баща ѝ отново ще поеме бизнеса в свои ръце.

Мили Боже! Лайното вече летеше към вентилатора и той, Коста, щеше да се окаже точно под перките.

Три етажа по-високо Стивън Баркли работеше усърдно и на спокойствие в тихия офис на приятеля си Джери Майерсън. Двамата се бяха договорили Стивън да използва кабинета, когато не желае нещо да го разсейва, но само след работно време. Беше страхотно споразумение. Не звъняха телефони. Не му дотягаха никакви хора. В собствения му кабинет винаги беше лудница — по всяко време на деня и нощта. А телефонът не преставаше да звъни дори в апартамента му.

Стивън се разкърши, погледна часовника си и като видя, че приближава девет и половина, едва чуто, беззлобно изруга. Часовете бяха отлетели неусетно. Веднага си помисли за Ейлийн и се поколеба дали да ѝ позвъни. Днес беше определеният им за театър ден, а той го бе провалил. Но именно това харесваше у Ейлийн — нищо не можеше да я разстрои, приемаше нещата еднакво спокойно — нямаше значение дали е неосъществено отиване на театър, или предложение за женитба. Преди три седмици ѝ направи предложение и тя се съгласи да се омъжи за него. Отговорът ѝ не изненада Стивън — Ейлийн не си падаше по сюрпризите, а след съвместния му живот със Зизи, неговата бивша съпруга, той изобщо не се нуждаеше от тях.

Стивън беше на трийсет и осем и му се живееше спокойно. Ейлийн беше на двацет и три и беше способна да му осигури такъв живот.

Стивън Баркли беше прокурор с блестяща професионална кариера. Когато социалните прегради пред чернокожите започнаха да падат, Стивън се оказа изключително подходящ да прекрачи границата — със завършен колеж, с висше юридическо образование и безкраен ентузиазъм. А с неговите знания, интелигентност и остър ум не се оказа трудно да постигне това, което желаше. Изключително приятната му външност също допринасяше за това. Над метър и осемдесет висок, с атлетично тяло и будещи доверие зелени очи, с черна къдрава коса и млечношоколадова кожа, Стивън в действителност не си даваше сметка колко добре изглежда. Това качество на характера му обезоръжаваше хората, извеждаше ги от равновесие. Вместо очакваната горделивост се сблъскваха с любезност. Вместо очаквания циник виждаха човек, загрижен за мислите и чувствата на другите.

Стивън педантично подреди документите си в отделенията на поизносената си адвокатска чанта. Огледа се да не е забравил нещо, изгаси лампата на бюрото и тръгна към вратата. Доста време вече работеше на предела на силите си върху едно специално разследване, но нещата вървяха към приключване. Беше уморен наистина, но с тази приятна умора, породена от напрегнатата работа — любимото му развлечение. С всеки изминал ден обаче това убиваше у него удоволствието от секса. Не че не обичаше да се люби — с подходяща жена сексът беше върховен, докато със Зизи беше истинска напасть. Още и още... Малката хитруша Зизи искаше да се любят нонстоп, а когато не й беше на разположение... е, тя му беше открила цаката да си запълва времето. Защо не беше послушал майка си и се беше оженил за нея? Но кой ли се вслушва в съветите на майките, когато го е ударил хормонът.

С Ейлийн беше различно. Ейлийн беше хубава, с консервативно възпитание и майка му от все сърце я одобри. „Ожени се за нея“, беше му казала тя. Стивън възнамеряваше да направи точно това.

Той огледа за последен път кабинета и тръгна към асансьора.

Дарио Сантейнджело захапа до кръв долната си устна, за да не изкреши. Над него слабото тъмнокосо момче бясно се клатеше. Болка. Удоволствие. Жадувана болка. Почти непоносимо удоволствие. Не е

достатъчно... Още не... Не можеше повече да сдържа вика в себе си. Изкрещя, тялото му се разтърси конвулсивно, докато се изпразваше.

Мургавият младеж моментално се отдръпна, ерекцията му още не беше спаднала. Дарио се извъртя в леглото и въздъхна. Момчето се изправи и погледна надолу към него.

Едва сега Дарио си даде сметка, че дори не знае как се казва. Беше поредният безименен млад чернокоско. И какво от това? Повече никога не ги виждаше. Те му го начукваха. И той им го начукваше. При тази мисъл не се сдържа и се усмихна. Та тръпката беше точно в това, не е ли така?

Дарио стана и тръгна към банята. Младежът мълчаливо го проследи с поглед. Нека го гледа, нека го изпива с очи — беше с него за първи и последен път.

Заклучи вратата на банята и пусна топлата вода в бидето. Винаги се измиваше незабавно след акта. Докато траеше, беше истинско блаженство, но след това... предпочиташе да го забрави, да го изтрие от паметта си... после на хоризонта се появи следващият мургавелко. Приклекна над бидето и се разкрачи, насапуни се обилно, превключи на студена вода и остави ледената струя освежаващо да стегне тестисите му. Горещината през деня беше ужасна, влажният въздух направо лепнеше. Надяваше се, че тъмнокосото момче няма да поиска да остане. Може би трябваше да му даде малко пари, за да върви на майната си. Двайсетина долара обикновено вършеха работа.

Наметна една пухкава хавлия и се обърна към огледалото. Беше на двасет и шест, но никой не можеше да му ги даде. Изглеждаше под двасетте, изтънчено слаб, висок, със саксонско-сини очи и права руса коса. Беше мъжествено копие на майка си.

Отключи вратата на банята и се върна в спалнята. Момчето стоеше до прозореца и гледаше навън, беше намъкнал мръсните си дънки и тениската.

Дарио приближи до тоалетката и взе две десетдоларови банкноти от тъничка купчинка пари. Никога не държеше големи суми в апартамента — нямаше нужда да изкушава случайните си съиграчи.

Нарочно се поизкашля, за да привлече вниманието на младежа. Хайде, обърни се, вземи си парите и се махай!, мълчаливо му нареди.

Момчето бавно се обърна. Дънките в чатала му бяха издути и личеше, че възбудата му не е преминала.

Дарио протегна към него двете десетдоларови банкноти и любезно му каза:

— Да си платиш трамвая.

— Да ти го начукам! — отвърна вулгарно момчето, вдигна ръка и раздрънка многозначително връзка ключове.

Дарио почувства, че го побиват тръпки на внезапен страх. И най-малкото насилие и тревога го ужасяваха. А ситуацията можеше да се превърне в опасна. Беше усетил някакво безпокойство още в мига, когато момчето се приближи плътно до него, както си вървеше по улицата, без дори да му е дал знак. Обикновено инициативата за контакт беше от страна на Дарио. Независимо от русата коса и сините очи изобщо не приличаше на педераст, изглеждаше съвсем нормален, старееше се винаги да носи дрехи, които да изтъкват мъжествеността му, движеше се с подчертана походка на мъжкар. Винаги беше свръхвнимателен. С баща като неговия не можеше да си позволи да не бъде.

Дарио бавно отстъпи към вратата. Беше се презастраховал за подобни случаи — в бюрото си в хола държеше малък дваисет и два калибров пистолет с рязано дуло, достатъчно надежден да уплаши до смърт всеки по-опасен партньор.

Чернокоското се ухили.

— Къде отиваш? — въпросът прозвуча носово, като скимтене.

Дарио почти беше стигнал вратата.

— Я зарежи тая работа — продължи момчето. — Погрижил съм се за това. Тия ключове тук, човече, са твоите ключове. Разбираш ли? Твоите! Чаткаш какво значи това, нал' тъй? Значи, че ние двамата с теб сме заключени в този апартамент по-сигурно, отколкото в задника на президента Картър. Бас ловя, че задникът му е тесен, човече, ама наистина тесен.

Момчето бавно вмъкна ръка в колана на дънките си и я извади, стиснал смъртоносен нож. Близо дваисет сантиметра бляскава стомана.

— Искаше да ти взема силиците от чукане — подигра го то, — мога отново да го направя... ама едно яко клатене, дето няма да го забравиш никога.

Дарио се смрази до вратата. Започна трескаво да обмисля положението. Кой е този? Какво иска от него? Имаше ли нещо, с което да го подкупи?

И накрая му се мярна въпросът дали не го е изпратила Лъки? Дали тази кучка не е решила да се отърве от него един път завинаги.

За жена, прехвърлила петдесетте, Кери Баркли изглеждаше изумително — две партии тенис ежедневно поддържаха фигурата ѝ стройна и атлетична. Лицето ѝ, с високи скули, живи очи и сочни устни, се подчертаваше от черната, опъната назад коса, държана от две диамантени шноли. Кери не беше красавица в общоприетия смисъл, особено като млада — тогава изглеждаше дива и еротична, но сега, с правата си черна коса, лекия грим и елегантните дрехи беше наистина красива жена. Респектираща. Самоуверена. Овластяна. Една чернокожа дама, прокарала сама пътя си до висшите кръгове в света на белите.

Караше тъмнозелен „Кадилак Севиля“, шофираше бавно, плътно в лявото платно и търсеше място за паркиране. Устните ѝ бяха гневно стиснати и почти не се виждаха. И чувството, което изпитваше, беше именно такова — гняв. Минали бяха толкова години и през цялото време тайната ѝ остана неразкрита. А сега един анонимен глас по телефона я бе принудил да шофира посред нощ в Ню Йорк. Тя пътуваше към Харлем, към едно минало, за което мислеше, че е оставила завинаги зад себе си.

Шантаж! Това беше целта. Чисто и просто шантаж.

Тя спря при червената светлина на светофара и притвори очи. За кратък миг помисли за сина си Стивън, толкова преуспял, толкова уважаван. Господи, ако узнаеше някога истината за нея... Не трябваше дори да си помисля за това.

Колата зад нея избибика и тя рязко натисна газта. После гальовно потупа дамската си чанта, оставена върху седалката до нея. Беше хубава чанта, подарък от Стивън за Коледа. Потвърждаваше безпогрешния му вкус. Женитбата му със Зизи, тази курва, беше единствата проява на безвкусица в живота му. Но сега се беше разделил с нея и то окончателно.

Пари... И колко сладка е силата, която ти дават...

Кери въздъхна, плъзна ръката си в чантата и порови вътре. Малкият пистолет изстуди дланта ѝ. Почувства се по-силна.

Отблясъкът на метал, ултиматумът за разчистване на сметките.

Надяваше се, че няма да ѝ се наложи да го използва. Защото знаеше, че може да натисне спусъка. И тя въздъхна още един път...

Джино Сантейнджело беше уморен. Полетът и бездруго беше дълъг, а последните десет минути се влачеха отчайващо бавно. Беше закопчал колана на седалката, загасил цигарата си и единственото, което искаше в момента, беше да усети под краката си добрата стара земя на Америка. Беше останал твърде дълго в чужбина. Сега се връщаше у дома — прекрасно усещане.

Една от стюардесите се спря до него и с приветлива усмивка го попита:

— Наред ли е всичко, господин Сантейнджело?

Все същото, на всеки десет минути.

Всичко ли е наред? Да ви предложи ли нещо за пиене, господин Сантейнджело? Искате ли възглавница? Одеяло, господин Сантейнджело? Списание? Нещо за ядене, господин Сантейнджело?

Президентът едва ли беше обслужван с повече внимание.

— Чувствам се чудесно — отговори ѝ Джино. Хубаво момиче, но си беше пеперудка; той имаше набито око за тях.

— Оу, прекрасно — усмивката ѝ стана още по-широка. — Вече пристигахме.

Да, пристигаха. В Ню Йорк. Неговият град. Неговото пространство. Неговият дом. В Израел прекара добре. Една прекрасна почивка. Но предпочиташе да прекара седемгодишното си изгнание в Италия.

Нетърпеливо погледна часовника си, истинско произведение на изкуството от злато и диаманти, който преди десет години му подари една знаменита руса филмова звезда. Въздъхна. Скоро щеше да си е у дома... Скоро щеше да си поговори с Лъки и Дарио. Бащински съвет, точно от това имаха нужда и двамата.

— Да ви предложи ли още нещо, господин Сантейнджело? — друга стюардеса запърха около него.

Той поклати отрицателно глава.

Скоро... Скоро...

Лъки излезе от кабинета на Коста и се отби в дамската тоалетна на етажа. Видя отражението на лицето си в огледалото и то съвсем не я зарадва. Изглеждаше уморена и измъчена, с черни кръгове под очите. Трябваше ѝ почивка и тен, но точно сега не можеше да си позволи ваканция, поне докато нещата не дойдат на местата си.

Внимателно положи още руж на бузите, освежи с гланц устните и подсили сенките на очите. После разтърси гъстата маса лъскавочерни къдри и с пръсти пооправи прическата си.

Носеше дънки, напъхани в ботушите, и светлосиня копринена шемизета — както обикновено повечето от копчета бяха разкопчани. Гърдите ѝ прозираха през фината материя. Тя извади няколко златни синджирчета от дамската си чанта и си ги сложи, после добави към тоалета си две масивни златни гривни и чифт големи халки на ушите.

Беше готова да се помотае сред хора. Последното нещо, от което имаше нужда, беше да се прибере у дома, в празния си апартамент.

Излезе от тоалетната и нетърпеливо натисна бутона за повикване на асансьора. Изразителното ѝ лице бе смръщено в недоволна гримаса. Нервно започна да потропва с токетата на двестадоларовите си летни ботушки. Коста остаряваше. И искаше да ѝ замаже очите със своята преданост, да, по дяволите, точно това искаше да направи. Но на нея тия не ѝ минаваха, колкото и да си мислеше той, че е успял. Каква глупачка е била, за да не го разбере досега.

Погледна своя „Картие“. Девет и половина. Два изгубени часа заради един оглупял старец.

— Майната му! — ругатнята се изплъзна от езика ѝ и тя се огледа дали не я е чул някой. Разбира се, беше толкова късно, че не можеше да има хора. Огромната административна сграда беше обезлюдяла.

Асансьорът спря на етажа и тя побърза да влезе в кабината. Мислеше трескаво. Ако скъпият ѝ татко наистина пристигаше у дома, какво щеше да стане? Дали щеше да ѝ позволи да свършат заедно работата? Дали щеше да се съгласи да я изслуша? Може би... В края на краищата тя беше Сантейнджело и единствената от двете деца на Джино, което имаше някакви амбиции. За седем години беше успяла да постигне толкова много. А не беше никак лесно. Но го направи. С помощта на Коста. Но дали той ще я подкрепи сега, при надвисналата опасност от завръщането на Джино?

Лъки се намръщи още повече. Майната му. Джино. Нейният баща. Единственият жив човек, който ѝ беше казвал какво да прави и който в един момент просто изчезна. Но тя вече не беше онова малко момиче и на Джино не му оставаше друго, освен да осъзнае факта, че вече не е босът. Не е господарят. Тя нямаше да махне с ръка и да се предаде. Беше опитала от властта — най-прекрасният възбудител. Тя управляваше. И имаше намерение да продължи да управлява. А той просто трябваше да преглътне този факт.

Когато Лъки влезе в асансьора, Стивън Баркли продължи да чете вестника си. Визуалният контакт винаги се оказваше грешка — водеше до празна размяна на реплики. Не е ли студено днес? или Днес времето е чудесно. А асансьорните разговори бяха пълна загуба на време.

Лъки дори не му обърна внимание. Мислеше за предстоящите си проблеми.

Стивън продължи да си чете вестника, а Лъки се бореше със собствените си мисли, когато асансьорът спря между два етаж с внезапно раздрусване, от което им се преобърнаха вътрешностите. Светлините изгаснаха, похлупи ги непрогледна тъмнина.

Дарио и тъмнокосото момче реагираха едновременно. Но Дарио се оказа по-бърз — за миг изскочи от спалнята и затръшна вратата под носа на своя неприятел. По щастлива случайност ключът беше в ключалката и той мълниеносно го завъртя. Той беше заключил момчето в спалнята, но момчето беше заключило него в собствения му апартамент. Дарио изруга суперсигурната система за охрана. Но винаги беше мислил, че тя ще го пази от хора, които са отвън. Досега не му се беше случвало някой да го заключи в собственото му жилище. И двамата бяха в капан, по дяволите! Какво да направи? Можеше да телефонира в полицията? Там ще си умрат от майтап. Ще изкъртят външната врата, а после? Ще трябва да им каже, че е заключил в спалнята си някакъв луд, случайно минаващ безделник с нож в ръката... не, още по-лошо — един невръстен хлапак. Разбира се, щяха да се усетят, че е хомо и... о, Господи, ако всичко стигне до ушите на баща му...

Не. Дарио нямаше намерение да вика полицаите.

Разбира се, Лъки знаеше какво трябва да направи точно в такава ситуация. Но тя знаеше какво да прави във всяка ситуация. Ама как да извика Лъки за помощ, когато се съмнява, че може и тя да е изпратила момчето? Да ѝ го начукам на Лъки! Студена. Невъзмутима... Застрахована. Голямото добрутро! Да ѝ го начукам на Лъки!

Злобен ритник по вратата на спалнята пришпори Дарио към незабавни действия. Трескаво прерови бюрото си и с ужас установи, че двайсет и пет калибровият му пистолет е изчезнал. Значи момчето освен ножа си, има и неговия пистолет и навярно в следващата секунда щеше да стреля в ключалката, да отвори вратата на спалнята и да излезе.

Страхът пропълзя по цялото му тяло. В същия миг лампите в апартамента изгаснаха и тъмнината погълна всичко. Дарио се оказа хванат в капан, заключен с някакъв непознат маниак, сред мъртвешка тъмнина.

Кери Баркли вече беше сигурна, че се е загубила. Улиците на Харлем — някога толкова познати — сега изглеждаха чужди и враждебни. Затворена в луксозния си кадилак с климатик, тя отчаяно се огледа навън. От спукани тръби върху мръсните тротоари се изливаше вода; покрай стените на сградите лениво се влачеха минувачи на групички, имаше и насядали хора по стъпалата на порутени къщи.

Не трябваше да идва тук с кадилака. Трябваше да вземе такси. Но едва ли щеше да намери шофьор, който да рискува да навлезе в улиците на Харлем, особено в тази ужасна жегата, когато обитателите на квартала бяха скапани от горещината, гневливи и непредвидими.

Забеляза някакъв супермаркет и подкара към паркинга пред него. Трябва да остави колата и да продължи пеша. В края на краищата по улиците имаше достатъчно хора, за да се чувства защитена. Освен това тя все още притежаваше най-добрата защита срещу всичко тук — черното си лице. Можеше да помоли на касата на суперда я упътят. Най-доброто беше да остави някъде колата, още повече, че беше предприела мерки да не я познаят — беше зацапала номера.

Тя паркира и влезе в суперда. Независимо че беше чернокожа, събра погледите на всички. Твърде късно проумя, че е като бял гарван тук. Скъпо облечена, ухаеща на скъп парфюм. С диамантени шноли в

косата, с диамантени обици и изящен диамантен пръстен — беше забравила да ги свали.

Двама младежи застанаха плътно зад нея. Тя ускори крачка. На изхода на касата стоеше момиче, което си чоплеше зъбите.

— Бъдете любезна... — започна Кери, но не успя да довърши молбата си. Внезапно цялата сграда потъна в тъмнина и тя млъкна наскоро изречението си.

Въздушните завихряния никога не бяха пречили на Джино. Дори му доставяше удоволствие да усеща силните пориви на вятъра. И сега, ако затвореше очи, щеше да си представи, че е в моторница сред бурно море или че кара открит камион по каменист път. Не можеше да разбере хората, които се бояха да пътуват със самолет.

Той погледна през пътеката между седалките към слабата, руса жена, която явно пътуваше сама. Тя стискаше отчаяно малко плоско шише и отпиваше дълги глътки от питието, най-вероятно с доста висок градус.

— Няма нищо тревожно — усмихна се той и продължи да успокоява жената, — не се безпокойте. Това е само една лятна буря. И дори няма да усетите, когато кацнем на летището.

Жената отпусна ръката си с шишето. Беше на средна възраст, елегантно облечена. За годините си изглеждаше много добре. Джино се смяташе за експерт по женската красота и се гордееше с това. В края на краищата жените, които бе имал, винаги бяха красиви: филмови звезди, звезди от шоубизнеса, дами от обществото. Да, без съмнение разбираше от жени.

— Аз... изобщо не понасям това бучене и друсане — призна жената. — Направо го ненавиждам.

— Седнете до мен — покани я Джино и добави: — Ще хвана ръката ви, ако това ще ви помогне да се почувствате по-добре.

Щом чу предложението му, жената се надигна и разкопча колана си, доволна от предоставената ѝ възможност за физически контакт. Само за миг се поколеба и попита по-скоро за да опипа почвата:

— Сигурен ли сте, че ще ми помогне? — но без да чака отговор се намести на седалката до него, закопча колана, сграбчи ръката на Джино и заби ноктите си в дланта му.

Той го изтърпя. Имаше ли значение, щом ѝ помагаше да се чувства по-добре.

— Вие сигурно си мислите, че съм луда — каза тя, — но само като се хвана за някого, и веднага се чувствам по-добре.

— О, разбирам какво имате предвид — той погледна през илюминатора към морето от светлини, блещукащо под тях. Ню Йорк. Каква красота!

— Хей! — възкликна неочаквано той.

— Какво има? — напрегнато попита жената.

Джино усети ноктите ѝ отново да се забиват в дланта му.

— О, няма нищо — отговори ѝ спокойно. Не искаше да я плаши. И без това беше достатъчно изнервена. Господи! Сигурно щеше да откачи, ако точно сега видеше това, което беше видял той!

Пред очите му Ню Йорк изведнъж изчезна. Допреди миг долу ослепително блестяха светлините на града, в следващия — всичко изчезна. Море от непрогледен мрак. Мили Боже! Какво ли не беше слушал за завръщания у дома, но неговото беше пълен абсурд.

Джино, 1921

— Спри!

— Защо?

— Ти знаеш.

— Пак ми кажи.

— Джино, не. Наистина недей!

— Но ти го харесваш...

— Не го харесвам, не го харесвам. О, Джино! О!

Винаги все същата история. Не, Джино. Не го прави, Джино. Не ме докосвай там, Джино... И историята винаги свършваше с щастлив край. В мига, в който той намереше магическото местенце, протестите секваха, бедрата широко се разтваряха и изобщо не усещаха, че е заменил пръста си с докрай възбудения си италиански шип.

Джино Овена — такъв беше прякорът му, и напълно му прилягаше, защото го беше правил повече от всяко друго момче в техния квартал. Не беше малко за неговите петнайсет години.

Джино Сантейнджелo. Един привлекателен хлапак. Момче, на което думите се лееха от устата. Момче, което сега живееше с

двайсетото по ред приемно семейство и което само изчакваше сгоден случай отново да избяга.

Беше пристигнал в Америка едва тригодишен, през 1909. Родителите му, млада италианска съпругеска двойка — чули за страхотните възможности, които хората имат в Америка — решиха да опитат късмета си. Хубавата осемнайсетгодишна Мира — неговата майка. И едва двайсетгодишният Паоло, преливащ от наивен ентузиазъм за всичко, което Америка предлага — неговият баща.

Да се намери работа обаче беше трудно. Най-после взеха Мира в една фабрика за конфекция. Паоло се хващаше на всякаква работа — която не винаги беше законна.

Джино не създаваше тревоги на жените, които го гледаха, докато родителите му работеха. Всяка вечер в пет и половина майка му го прибираще. Това беше мигът, който детето беше очаквало през целия ден.

Един ден, Джино беше петгодишен, майка му закъсня. По-късно, когато все още никой не идваше, жената, която го гледаше, се нахвърли върху него:

— Къде е майка ти? Кажи, де! — и продължи да го навиква.

Все едно че той я криеше. Джино сдържа сълзите си и търпеливо зачака.

Едва в седем и половина пристигна баща му. Един съсипан, изморен мъж, с пребледняло лице, което изглеждаше по-старо от възрастта му.

Лелята вече кипеше:

— Ще ми платиш за извънредно време, така да знаеш! Децата се вземат в пет и половина! Не по-късно.

Последва кратък ожесточен спор между бащата и лелята. Размениха си обиди, после пари. Макар и петгодишен, на Джино му беше ясно, че неговият баща не е сред победителите в живота.

— Къде е мама? — попита Джино.

— Не знам — промърмори Паоло, вдигна момчето на раменете си и забърза към едностайната квартира, която те наричаха свой дом. Там той нахрани момчето, сложи го да си легне и излезе.

Останал сам в тъмната стая, Джино се изплаши. Отчаяно копнееше майка му да е при него, но знаеше, че не бива да плаче. Ако

не се разплачеше, тя сигурно щеше да се върне до сутринта. Ако той...

Мира обаче не се завърна никога. Едновременно изчезна и един от надзирателите във фабриката, в която тя работеше — доста възрастен мъж с три деца — и трите момичета. След години Джино издири момичетата едно по едно и ги прекара и трите. Според неговите разбирания тогава това беше единственият начин да си разчисти сметките, но всъщност беше едно безсмислено отмъщение.

След бягството на Мира животът им се промени. Паоло постепенно се озлоби и започна да налита на бой. Джино се оказа отдушник при неговите буйства. До седемгодишната си възраст се наложи пет пъти да го лекуват от побоите на баща му в болница, но той растеше упорит хлапак, наясно с живота около него. Стана виртуоз по криене от Паоло, усещаше с кожата си, че наближава поредният побой. И понеже нямаше друго дете, което да пребие, Паоло започна да излива гнева си върху своите многобройни приятелки. Тази практика не продължи дълго. Паоло отиде в затвора, а Джино — в дома на първото приемно семейство. Там животът му се оказа коренно различен от досегашния — все едно беше попаднал в рая.

След като излежа първата си присъда, Паоло набързо реши, че се е разплатил за греховете си, затова не беше трудно да го наемат за всякакъв вид работа. Така затворът се превърна в негов втори дом, докато Джино заживя все по-дълго и по-дълго по чужди къщи.

Когато Паоло не беше в затвора, интересите му се свеждаха единствено до жените. Наричаше ги „кучките“.

— Единственото, което искат, е ебане — доверяваше на сина си той. — И всички до една стават само за тая работа.

Джино, на който понякога му се налагаше да бъде в същата стая, наблюдаваше как баща му се отнася с тях като разгонено животно. Гледката го отвращаваше, но в същото време изживяването беше вълнуващо. Когато стана на единайсет, реши да го направи — с една стара червенокоса брантия, която му взе двацет цента и през цялото време мърмореше псувни.

Подвигът му беше оценен от наобиколилите ги в кръг негови авери от квартала, които го зяпаха възхитени. Той стана, отърси се и се обърна към тях:

— Добре го давам, а? — гордо се изпъчи той. — Без грешка съм!

— Ела пак, синко — извика дъртата брантия.

Така, още на единайсет години, мъжествеността му бе оценена.

На петнайсет той беше помъдряло от уличния живот, прозорливо и наблюдателно момче, което знаеше кога да говори и кога да мълчи. Хлапетата му се възхищаваха и взимаха пример от него. По-големите момчета го търсеха, когато можеха да го използват да им свърши някоя по-незначителна работа. Момичетата го боготворяха.

Възрастните трудно го приемаха, смущаваше ги това петнайсетгодишно момче с мрачен, тежък поглед на зрял мъж. Някак си — независимо че винаги беше готов да се усмихне — имаше нещо в него, което ги плашеше.

Не беше много висок, малко над метър шейсет и пет — факт, който го притесняваше — затова усърдно се занимаваше с физически упражнения: кросове, бейзбол, гимнастика — отскоци от място, клякане, набиране на висилка...

Косата му беше черна и къдрава — друг физически недостатък според него — затова я мажеше с мазнина да я изправи. Кожата му беше тъмна, но чиста, не страдаше от младежки пъпки, които измъчваха приятелите му — един безспорен плюс за него. Не беше красавец в общоприетия смисъл на думата — носът му беше голям и месест, устните — подчертано чувствени, но пък усмивката му беше покоряваща, а зъбите великолепни.

Сборът от всички тези дадености обаче сработи. Джино Сантейнджело беше уникален.

— Джино, недей!

— О, хайде, Сузи. Дай ми само да го сложа там, само да го допра. Няма да го пъхам. Заклевам се, че няма!

— Джино...

— Ето, там е. Нали ти казах. Не ти ли е гот?

— Мм, май да... Само не мърдай, обещавай ми да не мърдаш!

— А защо да не мърдам? Искам само да съм до теб, само толкова — и внимателно вкара члена си в нея.

— Ей, какво правиш? — писна тя.

— Само се намествам по-удобно — започна да я успокоява той, докато плъзна ръката си надолу, между бедрата ѝ, пръстите му зашаваха, за да напипат вълшебното местенце.

Сузи накъсано въздъхна. Беше го намерил.

— Хубаво ли ти е? — попита той с искрено желание да ѝ достави удоволствие.

— О, да, Джино. О, да!

Беше успял. Вече нямаше проблеми. Без да отмества пръстите си от чувствителното място, той започна да я клати както трябва.

Тя не се отдръпна. Той знаеше как да доставя удоволствие на жените. Беше научен как да намира вълшебната пъпчица още като невръстен дванайсетгодишен хлапак от четвъртата си приемна майка. И щеше да ѝ бъде благодарен за цял живот за този урок. Той му позволи да отиде далеч напред от другите момчета, които си мислеха, че всичко се свежда само до якото клатене. Джино знаеше, че е не по-малко важно да накараш и момичето да изпита наслада... и момичето да го иска, дори да се моли за това. Никога обаче не откри своята тайна на аверите си, които непрекъснато му завиждаха за безотказните свалки.

Сузи започна да се възбужда — тя се извиваше, пъшкеше тежко и дълбоко. Той усили тласъците.

Ей Богу, обичаше вкуса на катеричка.

Ей Богу, искаше му се да намери някоя, която да каже „не“.

— Ох, Джино!

Той се изпразни. Отдръпна се. Намъкна панталона си.

— Не трябваше да го правим — заяви мрачно Сузи, но бузите ѝ бяха порозовели от удоволствието, малките зърна на гърдите ѝ стърчаха наперени.

— И защо не трябваше? Нали беше хубаво?

Тя се изкикоти — беше съгласна с него.

Джино, вече облечен, беше готов да офейка от изоставения гараж, където беше студено и мрачно.

— Имам среща с момчетата — извини се за бързото си тръгване той.

— Ще се видим ли скоро?

— Тъхъ, винаги съм наоколо.

Навън двамата се разделиха. Сузи стремително хукна на една страна, Джино, с дълбоко пъхнати в джобовете на панталона ръце, пое самодоволно в противоположна посока.

Момчетата го чакаха — опърпана групичка нехранимайковци, която се навърташе около едно западнало магазинче. Един от тях беше

най-добрият му приятел Като — жилаво момче, което работеше заедно с баща си на контейнерите с боклук и затова от него и около него винаги вонеше.

— Не съм виновен аз — свиваше весело рамене в оправдание Като.

У тях нямаха душ, а в обществената баня на Сто и девета улица обикновено имаше опашка и се чакаше поне по два часа. Амбициите на Като се простираха до това да си намери момиче с баня.

Друг близък приятел на Джино беше едно високо момче на име Касари, но всички му викаха Пинки Банана заради големия му пенис, който наистина приличаше на розов банан.

— Изора ли я? — попита Пинки.

— Не можах да го дигна — отвърна Джино ухилен.

— Шибан лъжец... — измуча Като.

Всички те знаеха, че денят, в който Джино Сантейнджело се провали при свалка, ще бъде наистина един необикновен ден.

— Е, какво ще правим довечера? — попита Джино.

Тайфата се скупчи, последва неясна размяна на реплики, направиха се и някои предложения, но после всички се обърнаха към Джино, техния тартор.

— К'вото ти кажеш.

— Ще се позабавляваме! — реши авторитетно дилемата Джино.

Беше събота вечер, току-що се беше чукал с момиче и беше в прекрасно разположение на духа. Не му пукаше, че едва ли има повече от десет цента, че обувките му са скъсани и че приемните родители, при които живееше сега, ненавиждаха дори сянката му. Искаше му се да се повесели. Имаше право на това, не е ли така?

Тръгнаха към центъра на града — глутница плъхове с Джино начело. Той вървеше наперено, отгласкваше се на пети и пръсти с леко пружинираща и поклащаща се походка, като от време на време извиваше рамене наляво и надясно. Бяха осем гамени, които подсвиркваха и подхвърляха към минаващите момичета:

— Хей, сладурче, само да ми кацнеш!

— Глей, глей к'во маце! Направо ме опандизват за това, което си мисля...

Джино първи забеляза колата — дълга, лъскава бяло-кафява красавица, спряна сигурно за малко и — той направо не повярва на

късмета им — с ключове на таблото. За секунди се натъпкаха в купето и бърз като светкавица Джино, зад волана, разбира се, запали и с форсиран двигател потегли. Откакто бе напуснал училище миналия месец, работеше при един автомеханик и доста се отрака с колите. Веднага откри, че е роден шофьор. Бърза смяна на скоростите и колата изчезна от мястото, където беше спряла. Изминаха без произшествия целия път до Кони Айленд.

Крайбрежната дъсчена алея беше пуста. Откъм морето духаше силен, леден вятър. Но това нямаше значение. Затичаха като обезумели досами водата, крещяха и се смееха, правеха топки от мокрия пясък и се замеряха с тях.

Бяха лесна плячка за ченгето, което търпеливо ги чакаше до откраднатата кола с изваден пистолет.

За първи път Джино си имаше неприятности с полицията. Но той беше шофирал — факт, който с готовност си призна — и той отнесе пешкира. Изпратиха го за една година в Нюйоркския приют за сираци и малолетни правонарушители, чиято сграда се намираше в Бронкс.

Преди това Джино никога не беше затварян. Изведнъж се почувства изплашен и самоувереността му се стопи. Надзирателите — членове на религиозното братство, което поддържаше реда в приюта — бяха истинска напаст Божия. Съблюдаваха строгия правилник и следяха за дисциплината, но само през деня. През нощта обаче безнаказано издевателстваха над малките момчета. И горките хлапета нямаха възможност да се защитят.

Изпратиха Джино да работи в шивашкото отделение. Той намрази и работата, и работилницата. Брат Филипе признаваше като средство за възпитание единствено своя железен метър — всеки уличен в немарливост беше пребиван с еднометровата пръчка. Когато и редът на Джино дойде, брат Филипе му предложи с какво може да замени пердаха. Джино му се изплю в лицето. От този ден нататък не минаваха и три дни без побой.

Джино беше в шивашкото отделение вече шест месеца, когато там доведоха едно мършаво момче — сирак, ненавършил още тринайсет. Детето — на име Коста — беше лесна плячка за брат Филипе, който му се нахвърли, без да губи време. Хлапето се опъна, но това не му помогна. Останалите момчета безучастно наблюдаваха как

брат Филипе разкравва Коста като жаба в задната стаичка и прави с него такива неща, че детето крещеше все едно умираше.

Джино също не направи нищо. Измина месец и половина. Коста се топеше пред очите им. Беше си слабичък и недохранен още с идването, но сега остана само кожа и кости. Джино се опитваше да не се намесва. Ако не беше егоист, нямаше да оцелее.

Но един ден, когато брат Филипе за пореден път тръгна с Коста към задната стаичка, Джино не успя да се сдържи. Хлапето хленчеше и се дърпаше, но брат Филипе здраво го държеше, завлече го дотам и тръшна вратата. Откъм затворената врата веднага започнаха да се чуват болезнени викове, които прераснаха в писъци.

Джино грабна една ножица от плота за кроене и се втурна към стаичката.

Отвори вратата и видя Коста наведен върху масата, със смъкнати до глезените гащи, а брат Филипе, вече разгорещен, напирал да вкара пениса си за пореден път в мършавото дупе на детето. Кучият син дори не обърна глава, изцяло отдаден на собственото си удоволствие. Той тласкаше толкова силно и дълбоко, че сигурно разкъса нещо вътре. И Коста диво изкрещя от непоносимата болка.

Джино се хвърли напред, без да мисли, и нападна брат Филипе. Ножицата разкъса самото на едрият мъж и се заби в рамото му.

— Махни се от него, мръсно копеле, остави го на мира! — изкрещя той.

Изненадан, и то в мига преди да се изпразни, брат Филипе се опита да го отблъсне. Беше грешка от негова страна. Джино сякаш обезумя. Причерня му пред очите. Пред себе си не виждаше вече брат Филипе, а своя баща. Той беше виновен за всичко. Бягството на майка му. Побоите. Отвратителните сиропиталища. Плесениялите едностайни апартаменти, които бяха единствените домове, които бе имал.

Крещеше и забиваше ножицата. Не спря, докато мръсният кучи син не се свлече на пода. После мъглата се разсея и погледът му се избистри. Но това, което видя, не изглеждаше никак добре.

Кери, 1913–1926

Беше лято, дълго, горещо филаделфийско лято. Лорийн Джонс седна в леглото, което делеше с шестгодишния си брат Лерой,

миловидното ѝ чернокожо личице беше мокро от сълзи. Беше само на тринайсет и беше бременна в осмия месец. Никой не знаеше за това, а и тя си нямаше никого, към когото да се обърне за помощ. Нямаше баща, нямаше и пари. Само майка ѝ, Елла, кльощава и пропаднала жена, която продаваше тялото си, за да се снабдява с наркотици.

Лерой започна да бълнува и Лорийн отново легна. Сънят бягаше от очите ѝ. На долния етаж „приятелите“ на майка ѝ вече бяха пристигнали и в къщата кънтеше силна музика. Не мина много време и тя дочу познатите шумове. Пуфтене и стонове. Сподавени писъци и звук от плесници по човешка плът.

Тя натъпка ушите си с памук, затвори очи и силно стисна клепачи. Най-накрая, стори ѝ се, че мина цяла вечност, Лорийн заспа.

Сънува кошмар... започна да се задушава... искаше да изпищи... Чуваше как пищи.

Изведнъж се разсъни. Някой наистина пищеше. Скочи от леглото и се втурна към вратата. Замириса ѝ на изгоряло още преди да я отвори. След това стаята се изпълни с дим.

Димът я задави, но тя си наложи да избяга навън, защото проумя, че къщата гори. Пламъците вече пълзяха нагоре по стъпалата, а писъците, които идваха отдолу, смразиха кръвта ѝ.

Макар да беше странно, тя не изпадна в паника. Сълзите продължаваха да се търкалят по бузите ѝ, но тя знаеше много добре какво трябва да направи.

Върна се в стаята, затвори вратата, отвори прозореца и с викове привлече вниманието на хората, които се бяха насъбрали пред къщата. Да поемат Лерой! Грабна спящото дете от леглото и го хвърли от прозореца.

В мига, в който самата тя скочи от перваза, огънят изтръгна вратата от пантите и пламъците погълнаха стаята. Тялото ѝ едва не се размаза върху плочника от страхотния удар и остана неподвижно сред локва кръв. Но тя намери сили в себе и прошепна на санитаря от пристигналата линейка:

— Спасете бебето ми... О, Господи, моля те, спаси бебето ми.

По пътя за болницата почина в линейката.

Санитарят уведоми младия стажант-лекар в спешното отделение, че момичето е бременно. И младият лекар, изпълнен с ентузиазъм и желание да помага, провери веднага има ли бебето все още сърдечна

дейност. Имаше пулс, едва-едва доловим. Докладва случая на един от лекарите, който се съгласи да направи цезарово сечение на мъртвото момиче. Не мина и час, и бебето Кери се появи на бял свят.

Шансовете ѝ да оживее бяха нищожни. Дробчетата ѝ бяха недоразвити и едва можеше да диша. Акуширащият лекар заяви, че едва ли ще живее повече от едно денонощие.

Но Кери — медицинските сестри в отделението ѝ станаха кръстници — се оказа жилаво бебе. Беше преживяла падането на майка си, защитена от околоплодните води, които бяха смекчили удара. Щеше да преживее и преждевременното си появяване на този свят.

Седмиците минаваха, а бебето сякаш се беше вкопчило в живота. И лекари, и сестри бяха учудени. След няколко месеца, през които ставаше все по-жизнена и по-жизнена, Кери се превърна в нормално, енергично бебе — и на практика толкова добре развито, че настъпи времето да я изпишат и да се раздели с грижовната обич в болницата. Имаше обаче само един проблем — нямаше кой да я вземе оттам.

Единствените роднини, които имаше на този свят, бяха баба ѝ Елла, която бяха извадили от горящата къща пиана до безсъзнание, и Лерой, нейният шестгодишен вуйчо.

Елла съвсем не беше благоразположена към идеята за още едно гърло за хранене. И тя наистина вдигна олелия до Бога, че това бебе няма нищо общо с нея. Медицинските сестри бяха потресени от факта, че бебчето, което бяха спасили като по чудо и към което толкова се бяха привързали, трябваше да бъде поверено на такава жена. Особено една от тях — любезна жена на име Сони, която имаше свои собствени три дечица. Тя заяви, че ще вземе Кери.

Елла моментално се съгласи, така че Сони отнесе Кери у дома си и от този ден нататък отгледа момиченцето като своя дъщеря и никога не си направи труда да ѝ разкаже за трагичното начало на неговия живот. Семейството живееше скромно и бедно, но това, което не можеха да си купят с пари, компенсираха с обич. Кери скоро стана член на семейството.

В деня, когато тя навърши тринайсет години, Елла ненадейно напомни за себе си, появи се и разби младия ѝ живот.

Коя е тази непозната жена с повехнало, обезобразено от белези лице, хлътнали очи и окапала коса, питаше се Кери.

След пожара нещата за Елла тръгнаха от зле по-зле. Кой търсеше проститутка с тяло, цялото в белези, и обезобразено лице? Известно време практикуваше занаята, но скоро ѝ се наложи да краде на дребно, за да изкарва толкова, колкото ѝ трябваша за наркотици. Лерой беше единственото ѝ спасение. Беше млад и як, затова Елла го спря от училище и го принуди да работи за нея. До дванайсетгодишна възраст момчето изкарваше хляба на семейството. И докато той си скъсваше задника от работа, Елла се излежаваше в студената и мрачна стаичка в сграда без асансьор, в която живееха под наем. Щом навърши осемнайсет, Лерой си вдигна чукалата и изчезна. Елла беше изоставена — една малодушна, мързелива жена с разклатено здраве и без пари.

Точно тогава за първи път от толкова години се сети за своята внучка — как се казваше хлапето? Кери... Кери?... Да, Кери. Щом Лерой можа да работи вместо нея, защо да не може и детето на Лорийн? В края на краищата, във вените им течеше една и съща кръв, нали така?

И Елла се зае да я издири.

Двете пристигнаха в Ню Йорк в края на лятото през хиляда деветстотин двайсет и шеста година — тринайсетгодишната Кери и нейната баба. Елла беше решила, че в Ню Йорк можеха да се изкарват добри пари, но дори да не станеше така, по дяволите, тя искаше да живее в големия град, където можеха да извадят късмет.

Късметът, който извадиха, се състоеше в една стаичка, която не ставаше и за бунцие, и в работата, която Кери намери — да търка пода в кухнята на един ресторант. Кери изглеждаше по-възрастна от годините си — стройна, с напращели гърди, лъскава черна коса и светли очи.

Елла, измъчвана напоследък от жестока кашлица, беше убедена, че пред момичето се разкриват добри възможности и считаше, че търкането на подове не спада към тях. Но тя можеше да почака, трябваше да ѝ даде време... Момичето не беше с лек характер, дори си падаше бунтарка. Би си помислил човек, че се е зарадвала на родната си баба, която я е издирила и е дошла да я вземе със себе си. Да, ама тя не се зарадва. И беше дяволски трудно да я откопчи от семейството, което я беше отгледало. Приемните ѝ родители дори извикаха полицията, но Елла скоро доказа правата си над Кери. Нищо не

можеше да се направи. Кери трябваше да живее с нея. Всемогъщи Боже, та тя беше бабата на момичето, единствената ѝ кръвна роднина... И никакви доводи не можеха да променят този факт.

— На колко години си? — попита тлъстият главен готвач.

Кери, която коленичила търкаше мръсния под на кухнята, вдигна очи и напрегнато го изглежда.

— Залагам си задника, че нямаш шестнайсет — подхилна се дебелакът.

Всеки ден си разменяха едни и същи реплики. Беше ѝ омръзнало да му повтаря, че е на шестнайсет, но той не искаше да ѝ повярва.

— Е? — той похотливо се облиза. — Какво трябва да направим?

— Тъхъ — беше равнодушният ѝ отговор.

— Така де, какво ще правим? Имам предвид, че ако шефът надуши, че си много малка, ще ти спуска апетитния черен задник направо тука, и то по-бързо, отколкото курва ще му го издуха на някого.

Кери още по-настървено затърка пода. Може би, ако не му отговаря, той ще се разкара.

— Ей, чернилко, на тебе говоря — той се наведе досами нея. — Ще си държа устата затворена... но само, ако се държиш добре с мен.

Преди да успее да помръдне, дебелата му ръка се пхна под полата ѝ.

Кери подскочи и без да иска ритна кофата със сапунена вода.

— Да не си посмял да ме опипваш!

Тлъстото му лице се зачерви, той отстъпи назад.

В същия миг влезе шефът на кухнята, кльощав мизерник, който ненавиждаше всички цветнокожи. Злобните му очички огледаха оплескания от разлятата вода под.

— Почисти го! — изстреля той към Кери, очите му шареха по стената зад нея, сякаш тя изобщо не съществуваше. — А след това да те няма! Пръждосвай се по дяволите и никога не се връщай тук!

Тлъстакът изчопли нещо от лявото си ухо и съсредоточено го огледа.

— Глупаво момиче си — каза той. — Поне нямаше да ти причиня болка...

Тя бавно избърса разлятата вода, просто не можеше да повярва, че животът ѝ така се е преобърнал. Искаше ѝ се да заплаче, но вече нямаше сълзи. Беше ги изплакала за години напред, когато тази жена, която се наричаше нейна баба, дойде и я отведе със себе си. После пристигнаха в Ню Йорк, спря да ходи на училище, вместо това търкаше мръсни подове с четка в ръце.

— Много са те разглезили — натякваше баба ѝ Елла. — Е, това беше дотук, моето момиче. Чуваш ли? И твоята майчица винаги е работила. Чистеше къщата и се грижеше за братчето си. И така да знаеш — тя обичаше всяка минута от своя живот.

Кери мразеше всяка минута от сегашния си живот. Мразеше своята баба, мразеше Ню Йорк, мразеше работата, която беше принудена да върши. Искаше само да се върне у дома, във Филадельфия, при тези, които считаше за свое истинско семейство.

Сега я бяха изхвърлили от кухнята и баба Елла щеше да побеснее. Освен това я бяха лишили и от случайно намираните центове, докато чистеше. Това не беше справедливо!

След като почисти пода в кухнята, излезе от ресторанта и застана на тротоара пред входа. Беше като замаяна, не знаеше какво да прави. Може би трябва да си потърси някаква работа, преди баба ѝ да е разбрала, че са я изхвърлили.

Зимата вече настъпваше. Времето беше студено, а тя нямаше връхна дреха. Тръгна без посока, зъбите ѝ тракаха от студ. Мина край една закусвалня и стомахът ѝ закъркори от апетитната миризма на хотдог, която се разнасяше от вътре. Всичко, което можеше да си позволи обаче, беше да вдъхне мириса. Е, и без това закусвалнята беше забранена за негри.

В Ню Йорк Кери научи какво значи да си чернокож. Тук тя за първи път чу да се обръщат към нея с думата „негърка“ и се научи да пропуска покрай ушите си злостните подигравки заради цвета на кожата ѝ. Във Филадельфия именно белите се считаха за натрапници. Беше отрасла сред цветнокожи. Беше учила с цветнокожи. Белите. Откъде-накъде си мислят, че са по-добрите!

Докато тя бързаше по улицата, мъжете задържаха погледите си върху нея. Напоследък непрекъснато се заглеждаха в нея. Тя носеше нарочно пуловери, които да пристягат гърдите ѝ. Не можеше да понася

тяхното полюляване. Мама Сони беше обещала да ѝ купи сутиен, но когато спомена за това на Елла, баба ѝ я огледа с остър поглед и каза:

— Бъди довольна, че ги имаш, миличка. Събирай им очите с бомбите си! Излагай ги на показ и винаги ще имаш работа!

Това не беше вярно, нали? Ако на оня дебелак не му шареха очите, тя нямаше да остане без работа.

Тя мина покрай един италиански ресторант. Вътре сигурно беше топло и приятно. Но тя стоеше отвън и зъзнеше. Вятърът се бе усилил и кожата ѝ настръхна. Кери се сгуши в пуловера, като се чудеше какво да прави. Един скитник я заобиколи и лъхналата я воня на спарено ѝ напомни за баба ѝ Елла. Кери осъзна, че трябва да предприеме нещо. Ако влезеше през главния вход и попиташе дали могат да ѝ дадат някаква работа, какво толкова страшно можеше да я сполети. Нямаше да я изядат, можеха само да я обидят. Но в Ню Йорк тя бързо свикна с това.

Събрала целия си кураж, Кери влезе в ресторанта и мигновено пожела да не беше влизала. Стори ѝ се, че е вътре от няколко часа, приковала погледите на всички върху себе си. Всъщност постоя няколко секунди, преди един огромен мъж да застане пред нея. Стегна се, готова да я изхвърлят навън.

Но мъжът само я попита:

— Ще вечеряте ли?

Не можеше да повярва на ушите си. Да вечеря? Тя? Едно цветнокожо момиче в ресторант за бели! Дали мъжът не беше луд?

— Аз... търся си работа — смънка тя. — Мога да чистя, да мия чинии...

— Така ли? — възкликна мъжът. — Търсите работа? Хайде да отидем в кухнята. Не знам дали имаме нужда от работници, но ще го обсъдим. Обичате ли макароните горещи?

Кери си нямаше представа какво е това макарони, но всичко горещо беше добре дошло и тя по никакъв начин не можеше да повярва на късмета си — мъжът се беше отнесъл така приятелски с нея. Тя кимна с глава, той сложи ръка на рамото ѝ и я поведе през ресторанта. В кухнята той я представи на съпругата си Луиза, а Кери разбра, че името му е Винченцо. Двамата я отрупаха с такова внимание, сякаш за тях беше без значение какъв цвят има кожата ѝ.

— Тя е съвсем млада — с напевен глас каза Луиза, — още е дете.

— На шестнайсет съм — излъга Кери, но от погледите, които си размениха, тя разбра, че не са ѝ повярвали. Изпитваше желание да им каже истината, но баба Елла ѝ ден след ден наливаше в душата ѝ ужасен страх.

— Ако признаеш пред някого на колко си години — плашеше я тя, — ще те затворят в приют за лоши момичета, които бягат от училище.

Какво лицемерие! Точно баба Елла беше тази, която не я пускаше да ходи на училище и опустоши живота ѝ.

В ресторантчето на Винченцо и Луиза нямаше работа за Кери — кухнята им беше малка, а освен това имаха вече три работнички. Но Винченцо излезе да поразпита тук-там и след малко се върна с добрата новина, че господин Бърнард Даймс, техен редовен клиент, търсел чистачка за къщата си и ако тя е готова да приеме, може да започне веднага.

Дали била готова да приеме!

Винченцо заведе Кери в салона на ресторанта и я представи на господин Даймс, който я погледна с доброжелателните си кафяви очи и я попита:

— Можете ли да започнете в понеделник?

Тя само кимна, беше доста уплашена, за да отговори.

Кери излезе като в мъгла от ресторанта, опиянена от щастливата случайност. Какво да каже на баба Елла? Истината? Че ще работи като домашна прислужничка и ще печели повече пари? Или да излъже — да я остави да си мисли, че все още търка и почиства кухненски подове?

Тя предпочете лъжата, независимо че по природа ѝ беше противна. Но само така можеше да спести малко пари за себе си и да продължи да дава досегашното си възнаграждение вкъщи.

Това продължи един месец. Всеки ден Кери напускаше неуютната стая, в която живееше с баба си, и пътуваше до центъра на града, където на Пето авеню се издигаше внушителната къща на господин Даймс. Нарездания каква работа трябва да свърши получаваше от иконома. Кери зърна господин Даймс само два пъти, но и двата пъти той ѝ се усмихна и намери време да я попита дали се чувства добре.

Имаше усещането, че го познава отдавна. Всеки ден оправяше леглото му, сменяваше копринените чаршафи, почистваше банята му, лъскаше обувките му, переше и гладеше дрехите му, бършеше праха в кабинета му, понякога оставаше там по-дълго, заглеждана в снимките на известни личности, поставени в сребърни рамки.

Господин Даймс беше театрален режисьор. Нямаше госпожа Даймс, а само низ от изискани блондинки, които му правеха компания в обществото. Нито една не се задържаше дълго — Кери беше сигурна в това. Тя беше убедена, че той е най-благородният, най-забележителният мъж, когото някога е виждала. Тя откри, че е на трийсет и три години и че е много богат.

Един ден икономът ѝ каза от името на господин Даймс, че ако иска, може да живее в къщата на Пето авеню.

— В сутерена имаме една стаичка, която е свободна, и сигурно ще ти бъде по-удобно да живееш тук вместо всеки ден да пътуваш.

Кери беше във възторг от предложението.

— С удоволствие ще дойда — съгласи се тя.

— Значи всичко е наред — каза икономът. — Още в понеделник си донеси нещата и се настанявай.

Кери напрегнато обмисли последиците от решението си. Да, щеше да го направи! Нямаше начин баба Елла да я открие. Та тя дори не знаеше къде работи. Беше толкова мързелива, никога нямаше да ѝ хрумне да я проследи дотук.

Да живее в къщата на Парк авеню! Една мечта, станала действителност. Да има собствена стая! И пет долара всяка седмица! И да събере достатъчно пари, за да се върне във Филадельфия, в своя дом, при близките си.

Беше петък, трябваше да преживее някак двата почивни дни до понеделник. Тя вървеше с бързи крачки към къщи и обмисляше бягството си. Баба Елла я чакаше — всъщност очакваше парите, които Кери донасяше всяка петъчна вечер. Тя ги грабна и излезе.

Кери си легна. Беше толкова уморена, че дори не се отби в ресторанчето на ъгъла да си купи сандвич с пиле или да хапне овесена каша. Някъде отвън оглушително свиреха джаз и звуците проникваха в стаята. Единственото желание на Кери бе да затвори очи и да потъне в сън. Така съботата щеше да настъпи неусетно, след нея неделята, а после...

Два часа по-късно я събудиха. Една ръка грубо стискаше рамото ѝ и я разтърсваше.

Полуразсънena, тя потърка очи и попита:

— Ти ли си, бабо? К'во има?

Само че не беше баба ѝ. А едно много високо, чернокожо момче с лукави очи и рошава глава.

— Кой си ти? — изписка Кери.

— Само не се плаши — широко се ухили момчето. — Казвам се Лерой. Дошъл съм при майка си.

— Как влезе... — започна тя, но не довърши въпроса си. Сама видя, че си е проправил пътя с ритник. Тънката, прогнила врата не можеше да попречи на никого да влезе.

— Както те гледам, ти май си детето на Лорийн. Някой ми беше казал, че мама е проявила добрината да те прибере.

Кери седна в леглото. Беше чувала за Лерой. Баба Елла често го споменаваше.

— Този шибан нехранимайко... Този гаден дребен плъх, който зарязва собствената си майка. Само да ми се мерне пред очите това лайно, шъ му размажа кратуната!

— Няма я. Излезе. Ако искаш да я видиш, по-добре ела утре.

Лерой се разположи невъзмутимо в единия край на леглото ѝ.

— Момиче! Нямам намерение да мръдна отук. Аз съм един мно-о-го уморен човек. Ще се намери ли за мен нещо за ядене?

— Няма нищо.

— Е, майната му. Същата си като скъпата ми родителка — огледа я ядосан той. — Сигурно те е карала да си скъсваш гъза от работа за нея, точно както правеше и с мен, а? — очите му се залепиха за гърдите ѝ, които прозираха през тънкия комбинезон, който носеше. — Ама ти си едно готино малко парче! Басирам се, че мама те е набутала да си продаваш задника.

Кери придърпа одеялото и го уви около гърдите си.

— Работя като домашна прислужничка — защити морала си тя, искаше ѝ се Лерой да се махне по-бързо.

— Домашна прислужница ли? И кого обслужваш? Някой дебел и голям бял пич, а?

— Чистя в един ресторант.

— Ресторант? Ама ти ми събра очите! — той откъсна със зъби кожичка около нокътя си и я изгледа с присвити очи. — Стига да решиш да продаваш задника си, пред себе си виждаш татенцето, което ще уреди нещата.

Изведнъж тя стана много напрегната. Сякаш алармен звънец сигнализира в главата ѝ. Опасност!... Опасност!... Опасност!...

Трябваше да избяга оттук. Понечи да скочи, но той се раздвижи едновременно с нея. Беше по-едър и по-силен и за секунда склещи ръцете ѝ.

— Само не ми продавай целомъдрени фасони — подигра ѝ се той, стисна здраво в едната си ръка нейните в китките, а другата плъзна похотливо по тялото ѝ.

— Махай се! — тя се задъхваше от ярост.

— И защо да се махам? — изхили се той. — Аз не си плащам! Вземам си без пари. Аз съм твойт вуйчо, момиче!

С едно рязко движение той раздра комбинезона ѝ и го захвърли на пода. Тя отчаяно извиваше тялото си, бореше се с всичка сила да се освободи от него. Но той я натисна върху леглото, разтвори краката ѝ и проникна в нея.

— Мале-мале! — при всеки тласък той се смееше. — Не си падаш по лайна като мене, а?... Ама ти си била девствена... Ебало си е мамицата! Двамата ни чака страхотно бъдеще. Малкото ти тясно пътенце е златна мина... О! — той се изпразни и я заряза.

Тя остана да лежи като умряла, изплашена до смърт, за да посмее да помръдне или да направи нещо. Усети, че по бедрата ѝ се стича нещо горещо и лепкаво. Значи за това ставаше дума. Това беше нещото, което мъжете искаха. Това беше сексът.

Предоволен от себе си, Лерой се повъртя из стаята, вдигна ципа на панталона си, като през цялото време си мърмореше, все едно прави проверка на съдържанието на джобовете си.

— Има ли някой и друг долар тука? — обърна се най-сетне към Кери той.

Мисълта ѝ бързо отскочи към няколкото долара, които имаше намерение да спести за себе си. Беше ги пхнала в един чорап, който скри под дюшека.

— Няма — измънка Кери, искаше ѝ се баба Елла да пристигне и да научи за неописуемото нещо, което Лерой ѝ направи.

— Шибана работа! — изуми се той. — Няма пари, няма пиячка. Майната му! Явно тук човек може само да си бие чекии.

После неочаквано се нахвърли върху нея, разтвори бедрата ѝ с кокалестите си колене и отново напъхна онова нещо в нея.

Пред очите ѝ причерня, сякаш я заляха с мътилка. Имаше усещането, че пропада някъде надолу... все по-далече и по-далече от болката...

— Ох, хайде, кукло, позабавлявай се с него... — някъде отдалеч дочу тя гласа му. — И на мен не ми е гот, ако ти не се кефиш.

Когато започна да идва на себе си, чу гласове — думи, които нямаха съдържание. Почувства се смазана и опустошена. И най-вече — което беше най-страшното — абсолютно беззащитна.

Гласът беше на баба ѝ Елла. Тя се беше върнала! Благодаря ти, Господи!

Опита се да седне, но всичките ѝ силици я бяха напуснали.

И до замъгленото ѝ съзнание достигнаха думите на баба ѝ:

— Извършил си едно добро дело за всички ни... — дърдореше тя. — Сега, след като вече си пуснал в оборот стегнатата ѝ малка путаранка, можем да направим добри пари. Виж, момчето ми, чаках я поне да навърши четиринайсет, но сега... е, добре, Лерой, миличък, надявам се, че се сдобихме с най-добрата малка проститутка за нашия бизнес.

Джино, 1921–1923

Брат Филипе прекара три седмици в реанимацията на болницата, но Джино не знаеше за това. Беше сигурен, че го е убил и повече не прояви никакъв интерес. След инцидента с ножиците той стана герой.

Докато Джино очакваше в затвора в Бронкс съдебния процес, вестниците коментираха случилото се на първите си страници — Скандал с непълнолетни. Деца защитават деца. Сега вече жертвите на брат Филипе говореха и говореха, без да се страхуват.

Вестниците поместиха и снимка на Коста — с широко отворени очи, в които се четеше молба, отправена сякаш към целия свят. Неговата история трогна сърцата на нацията и скоро момчето беше осиновено от Франклин Зенокоти, богат адвокат от Сан Франциско, който възнамеряваше да му осигури нов живот, щом приключи съдебния процес по делото.

Джино извади късмет. Общественото мнение застана на негова страна. Когато настъпи времето съдебните власти да решат какво да правят с него, осъдиха го шест месеца условно, след което беше освободен.

На излизане от съдебната зала Джино се сблъска с Коста и малкото момче, което досега никога не бе разменяло и дума с него, се вкопчи в ръката му и каза с разтреперан от възмущение глас:

— Благодаря ти, Джино. Ти спаси живота ми, благодаря ти. И един ден аз ще ти се отплатя.

Джино беше трогнат. Почувства се неловко, издърпа ръката си и усмихнато го успокои:

— Какво толкова съм направил, хлапе? Забрави го.

Коста си тръгна от съда с новия си баща. Джино дълго гледа след тях и изведнъж изпита ревност. Защо никой не предложи на него коренно различен, нов живот. Нали вестниците писаха и за него? Защо се случи така, че никой не побърза да го осинови?

О, да! Той не беше сирак, имаше баща. Баща ли? Кучият му син пак беше в затвора. Джино погледна парчето хартия, върху което беше надраскан последния адрес на Паоло. Макар и в панделата, той беше успял да се ожени повторно и най-вероятно Джино трябваше да отиде там и да живее с мащехата си. Беше я видял за малко в съдебната зала. Повехнала блондинка с чифт големи бомби.

Представата за големите гърди на жената моментално го възбуди. Беше прекарал зад решетките точно девет месеца на пост и молитва. Да си бие чекии беше противно на характера му, особено в общото спално помещение, където десетина други момчета го правеха. Искаше да го прави с момиче. С момиче и то веднага!

Вдигна евтиния куфар с вещите си, всъщност това беше всичко, което притежаваше. Щеше само да го остави в новия си дом и моментално да си потърси някое готино маце.

Докато крачеше по улицата надървеният му член се търкаше болезнено в панталона, но той се ухили. Беше свободен. Отново на улицата. Усещането беше прекрасно.

Мъжът тласкаше навътре, отдръпваше се и сумтеше. Най-накрая се изпразни. После се махна и се облече, като упорито избягваше да погледне към жената в леглото.

Жената се казваше Вера. Блондинката с големите цици, за която се бе оженил бащата на Джино.

Тя събра краката си, издърпа полата си и мълчаливо продължи да гледа мъжа, докато той се обличаше. Мъжът остави малко пари на масата и излезе. Беше скапана. Благодареше на Бога, че не ѝ се налагаше да хаби усилия за чукането. Разтваряш крака и толкова — бизнесът си вървеше сам.

Изминалата седмица беше страшно уморителна. Трябваше да посещава Паоло в затвора. След това да се мъкне в съда, за да заяви, че ще вземе детето на Паоло да живее при нея. Таратанци ще живее при нея! Беше направила изявлението по настояване на Паоло.

— Няма да живее с нас — обясни ѝ той. — Ти само трябва да кажеш пред съда, че ще го прибереш, за да не го изпратят в някой друг приют. Когато се появи при теб, дай му двайсет долара и му кажи да се маха.

Вера възмутено сви устни. Двайсет долара, как ли не! Щеше да даде на малкия пет долара!

Чу, че на вратата се чука. Стана от леглото, взе парите от масата и без да бърза отиде да отвори.

Беше дошъл един от редовните ѝ клиенти, така че не ѝ се наложи да разговаря с него. Просто се върна в леглото, вдигна полата си и разтвори крака. Мъжът започна да разкопчава панталона си, а тя с мъка удържаше прозевките си.

Джино вървеше безгрижен и доволен надолу по улицата. Усещането, че е свободен, му доставяше такава радост, че не забелязваше тягостната горещина. А в тази част на града беше горещо като в пещ. Мислеше за приятелите си. Какво ли правят? Дали се мотаят още някъде тук. А Сузи? А всички останали момичета, които му се натискаха? Коя от тях щеше да ощастливи тази нощ?

Отново хвърли поглед върху парчето хартия с написания адрес. Ето я и къщата. Един отворен противопожарен кран изливаше вода и няколко голи хлапета танцуваха под освежаващите пръски. На стъпалата пред входа на къщата с обособени апартаменти под наем седеше старец и си бъркаше в носа. Шести апартамент беше на втория етаж. Джино почука. Нищо. Почука отново. Отново нищо. Тогава той натисна дръжката. Не беше заключено. Отвори вратата.

Видя мащехата си в леглото. Чукаше се с някакъв мъж. Не изглеждаше възмутена от неканения посетител.

— Сега съм заета — каза само тя.

Джино с очите си виждаше с какво е заета. Остави куфарчето си в стаята и тръгна към вратата.

— Ще дойда по-късно — бързо затвори след себе си.

Какво ставаше, по дяволите!

И моментално му просветна. Тя беше проститутка, разбира се. Свястна жена нямаше да се омъжи за баща му!

Той взе метрото за Кони Айлънд. Вътре беше пълно с пътници и задушно. На плажа още повече — пек и навалица. Джино внимателно стъпваше край налягалите тела и се оглеждаше за познати. Старата тайфа обикновено се събираше тук, когато горещината в града не им позволяваше да се шляят по улиците. След като не откри никой от аверите, реши да се възползва от случая и да се разхлади. Смъкна панталона си и по долни гащета се хвърли в морето. Доплува до една от дървените платформи с налягали едно до друго загорели тела. Две момичета, явно сестри, го изгледаха преценяващо от горе до долу и приканващо му се усмихнаха.

— Често ли идвате тук? — установи моментално контакт Джино. Размяната на банални реплики винаги вършеше работа.

Не мина и час и тримата се сдушиха. Плуваха около платформата, гмуркаха се и се състезаваха кой пръв ще стигне до брега. Джино трябваше да призове на помощ волята си, за да позамаже състоянието си — възбуденият му член опъваше гащетата. Все пак успя. Е, не съвсем, но почти.

Започна да се смрачава и навалицата на плажа оредя. Първи си тръгнаха младите семейства с кресливите си дечурлига. Джино си даде ясна сметка, че повече не може да издържа надървен.

Сестрите също започнаха да припират да си вървят вкъщи.

— Последен курс до понтона — обяви Джино. — И се базирам, че ще стигна пръв.

По-малката сестра се поколеба. Другата обаче възприе идеята за възхитителна. Беше около осемнайсетгодишна, с много къдрава рижа коса и издадени зъби.

Двамата заплуваха към дървения понтон. Загребваха водата с шумни плясъци и вдигаха фонтани от пръски. Джино остави момичето да го изпревари и когато то се хвана за понтона и понечи да се изкачи върху него, я сграбчи и се отърка в дупето ѝ.

Тя шумно изпусна дъха си от учудване.

— Ей, какво смяташ, че правиш?

Той не смяташе, той много добре знаеше какво прави. Ръцете му се плъзнаха нагоре и обхванаха гърдите ѝ. Знаеха какво да правят и го правеха с такова умение и бързина, че скоро тя се възбуди и вече не искаше да го отблъсне. Джино се крепеше над водата, като размахваше крака и се оттласкваше, а тя се задържа с отпуснато тяло за понтона и започна да мърка от удоволствие.

Заварката беше без грешка. Той се притисна до нея и целуна солените ѝ устни, без нито за миг да изпуска гърдите ѝ.

— Не трябва... да го правим... недей — тя се опита слабо да възрази, когато той посегна да свали долнището на банския ѝ.

— Напротив, трябва... и го правим... — Джино се гмурна под водата и освободи единия ѝ крак от прилепналия вълнен бански.

Да го правиш във водата беше истинско изживяване. Но след девет дълги месеца въздържание навсякъде щеше да бъде така.

Сега потопи главата си и започна да целува гърдите ѝ, докато ръцете му се плъзнаха надолу и разтвориха бедрата ѝ. Бързо напипа вълшебната пъпчица и започна енергично да я разтрива.

— Джино! — задъха се тя.

Изскочи над водата и докато си поемаше въздух с широко отворена уста, извади от гащетата възбуждения си до пръсване пенис и го вмъкна между краката ѝ. Може би от налягането на водата щеше да му бъде по-трудно да ѝ го вкара, но той беше толкова твърд, че нищо не можеше да му попречи.

Телата им се прилепиха, тя обви краката си около него и двамата потънаха във водата. В същия миг му стана ясно, че ако веднага не се изпразни, ще потънат. Той трябваше да избира. Изпразни се и двамата изплуваха над водата, поемайки въздух на пресекливи, забързани глътки. Щом се посъвзе, момичето се нахвърли върху него:

— Щеше да ме удавиш, бе...

— Ама си струваше, а? — захили се самодоволно той.

— Никога досега не съм го правила — завайка се тя, докато се опитваше да се намъкне в мокрия си бански.

— Е, вече си! — малко разсеяно подхвърли той, защото откри, че докато се е изпразвал, гащетата му са се изхлузили във водата. Гмурна се за тях, но не можа да ги намери.

Със залязването на слънцето беше започнало да застудява и Ситнокъдравата захленчи да се връщат на брега.

— Хей, не виждаш ли, че не мога да намеря гащетата си — оправда се той.

Момичето забрави за претенциите си и шумно се закиска.

— Добре де, ще плувам така до брега и ще те изчакам във водата да ми донесеш панталона — намери някакъв изход Джино.

— А аз какво да кажа на сестра си?

— Ами... можеш да й кажеш, че ги е изяла една акула... Кажи й каквото ти хрумне, на мен не ми пука.

Заплуваха обратно и когато приближиха плажа, Джино остана да чака, а момичето излезе от водата. Той наблюдаваше безпомощно как тя отива при сестра си, как се увива в хавлията... После двете побягнаха, без дори да погледнат към него. Не можеше да повярва на очите си. Направо го зарязаха! Гологъз и премръзнал. Мили Боже!

Трескаво огледа плажната ивица, решително си пое дъх и спринтира като за световно към дрехите си.

— Кой е? — в просъница попита Вера.

Джино отново почука на вратата, за по-сигурно.

— Аз съм, Джино Сантейнджелo. При теб всичко ли е о'кей, за да вляза?

Вера се надигна от леглото. Беше се унесла в пиянска дрямка и съвсем беше забравила за сина на Паоло.

— Е, влизай...

Джино пристъпи в стаята и двамата се вгледаха един в друг.

Той видя една уморена, може би трийсетина годишна русокоса жена с размазан грим и големи гърди.

Тя видя един изпечен малък гамен с черна къдрава коса, маслинена кожа и хлътнали дълбоко тъмни очи, които гледаха с необичайно зрял за годините му поглед. Изобщо не приличаше на баща си.

— Мокър си — апатично отбеляза тя.

— Ходих да поплувам.

— С дрехите?

— Не, плувах гол, но не си носех кърпа.

Продължаваха предпазливо да се оглеждат. Тя първа не издържа.

— Не можеш да останеш тук. Казахме, че ще живееш при мен, само за да не те затворят пак в някой приют.

— Аз пък си помислих...

— Не ми пука какво си помислил. Това тук е моят дом, не ти е бащиния.

— Така си е — съгласи се тъжно Джино, — а и ти си изкарваш тук мангизите.

— Да имаш нещо против? — наостри се Вера. — Изкарвам достатъчно, за да живея. И не се срамувам.

Той се наведе, взе куфарчето си и тръгна към вратата.

— Къде ще спиш? — най-неочаквано го попита тя.

— Не знам — промърмори той.

— Добре де... — тя сякаш обмисляше положението. — За тази вечер имам още един клиент. Върни се, щом приключи. Можеш да преспиш тази нощ на кушетката. Но само тази нощ, разбра ли?

Джино кимна. Беше мокър и премръзнал. Чувстваше се изстискан. Макар и само една, тази нощ във Верината къща му беше добре дошла.

Остана шест месеца. Върна се към старата си работа като автомонтьор. През деня работеше, нощем се размотаваше със старите приятелчета и, разбира се, нарушаваше закона, но престъпленията бяха на дребно и минаваха ненаказани. Освен това се грижеше за Вера — разкарваше скапаните лайнари, които ѝ посягаха и я извеждаше на разходка в събота, деня, който беше обявила за почивен.

Тя редовно ходеше на свиждания с Паоло в затвора. Веднъж Джино я придружи.

Паоло дори не го поздрави. Вместо това заядливо излая:

— Носите ли ми за къркане?

Не беше виждал баща си от една година и да получи вместо поздрав такива думи!

— Не — смънка Джино. Чувстваше се неловко в присъствието на баща си. В съзнанието му нахлуха спомените за побоите, които бе изтърпял от този слаб и жалък скапаняк в затворническа униформа.

— Ти пък, Паоло — скастри го Вера, — хем знаеш, че ни е забранено да внасяме алкохол тук. Претърсват ни, ето, Бог ми е свидетел... иначе знаеш, нямаше да те оставя...

— Кучка! — изсъска Паоло и им обърна гръб.

— Днес нещо не му е кеф — прошепна бързо Вера на Джино. — Не му обръщай внимание. Другия път като дойдем, ще има настроение.

Но друг път нямаше. Джино повече не отиде на свиждане с баща си. Да върви по дяволите! Вече беше достатъчно голям, за да не позволи да го пребие от бой. Само да му посегнеше... лошо му се пишеше. Реши, че е приключил с посещенията в затвора.

Всяка седмица, докато изтърпяваше условната присъда, Джино се разписваше в полицията. И всеки път цивилният социален служител му дръпваше едно строго петминутно конско. Също всяка седмица, колкото и да беше странно, след работа го чакаше писмо от Калифорния. Изглежда Коста Зенокоти считаше за свое задължение да го уведомява подробно, точка по точка, за своя живот. Макар че Джино никога не си направи труда да му отговори, писмата продължаваха да пристигат.

Странно хлапе... Защо беше решило, че Джино се интересува от неговия живот? То пък един живот! Училище. Уютен дом. Заварена сестра. (Последното си беше жива мъка.) С една дума, хлапето живееше в свят, който Джино не можеше да си представи.

Когато условната му присъда изтече, той надраска набързо едно полуграмотно писмо на Коста, с което го уведоми да изпраща писмата си до номерирана кутия в кварталния пощенски клон. Щом на хлапето му е кеф да пише... е, защо да му разваля удоволствието.

Една вечер — на следващия ден щяха да освободят Паоло от затвора — Джино заведе Вера на кино. Докато се връщаха, Вера беше необичайно напрегната и потисната.

— Слушай, малкия — изплю най-после камъчето тя, — когато Паоло се прибере вкъщи, това не може да продължи. Разбираш какво имам предвид, нали?

Той кимна мълчаливо.

— Можем да опитаме — продължи тя, — но, по дяволите, познаваш твоя старец.

Да. Познаваше го. Паоло беше гаден кучи син. Биеше жените. Държеше се с тях сякаш са отрепки. Е, и Вера не беше ангел, но Джино я харесваше, беше добра с него и двамата знаеха, че ако Паоло продължи да си я кара по старому, Джино щеше да се намеси в нейна защита.

— Ще се махна още утре — каза той.

— Ще ми липсваш — рече Вера и очите ѝ се напълниха със сълзи. Хвана ръката му и я стисна. — Ако някога мога да ти помогна...

Той отново кимна мълчаливо. За тези месеци Вера му беше дала повече обич и съчувствие, отколкото беше получил от родния си баща през целия си живот.

Още на сутринта събра багажа си и напусна апартамента, преди Вера да се е събудила. Занесе куфарчето си в работилницата и попита дали някой не знае за свободна квартира наоколо.

Зеко, механик, който отскоро работеше тук, каза, че в съседство с тях има стая, която скоро ще се освободи. Беше деветнайсетгодишен младеж, с мургаво лице и винаги изглеждаше мръсен. Никой не го харесваше, Джино също, но трябваше да си намери квартира. След работа двамата тръгнаха заедно. Спряха пред една порутена къща на Сто и девета улица.

— Това е къщата, истински кенеф — представи я Зеко. — Няма отопление, няма топла вода, за баня да не говорим, коридорите са осрани.

— Какво тогава има?

— Смятам скоро да се махна — продължи Зеко. — Чакам една страхотна работа, от която ще паднат мангизи и тогава метлата оттук — намигна съучастнически към Джино. — Шофьор на голяма клечка. Голяма хава! Чат ли си?

— Бил ли си някога в пандиза? — попита Джино.

— Кой, аз ли? — отвърна с насмешка Зеко. — Много съм се изшлайфал, за да ме пипнат — изтри носа си с ръкава на якето си и продължи: — Слушай, дай да оставим куфара ти и да излезем. Да му дръпнем по една бира и по една курва.

— Имам среща — отказа предложението Джино.

— А тя има ли си дружка? — погледна го похотливо Зеко.

- Не съм я питал.
- Ами к'во чакаш, бе!
- Е, може и да стане...

Стаята се оказа по-лоша дори за очакванията му. Но все пак я нае. Досега не беше живял в палат, нали така. Нямаше и среща. Не искаше обаче да прекара вечерта в компанията на Зеко. В автосервиза му викаха Плужека, Зеко Плужека.

Пет минути му бяха достатъчни, за да се настани в новия си дом. Цялото обзавеждане включваше легло, изтъркан килим и нацвъкана от мухи тоалетка в ъгъла. Толкова. Но колкото и малко, беше негово.

Магазинчето на Дебелия Лари на Сто и десета улица беше сборен пункт за тайфата. Там се срещаха и прекарваха времето в груби шеги и закачки.

— Как се отърва от Зеко Плужека? — попита го Пинки Банана, щом Джино влезе в „Дебелия Лари“.

Джино сви рамене.

— Наех стаята. И толкова. Не искам да се мъкне с нас.

— Видя ли се с твоя старец? — попита Като.

— Не. След някой и друг ден може.

— След някой и друг ден ще го видиш пак опандизен — захили се Пинки Банана на дебелашкия си хумор и в добавка шумно се изпърдя.

— Исусе! — Джино запуши носа си. — Не ми стига вонята откъм Като, ами и ти сега!

Пинки Банана самодоволно се изкиска и се загледа в привлекателното русокосо момиче, което седеше близо до тях на бара пред висока чаша с шейк от сладолед и сода. Тъкмо да започне да я сваля, предусетил, че бройката му е сигурна, но Джино сякаш прочете мислите му.

— Тая недей. Един път ми го беше надървила до пръсване.

Пинки Банана и Като се спогледаха. При Джино нямаше празно. Как го правеше?

Момичето допи шейка си, смъкна се от високото столче и тръгна към вратата. Беше красива и го знаеше. Мина покрай Джино и аверите му с вирната брадичка.

— Момиче като теб може да изпадне в затруднение, ако се разхожда само навън — подхвърли Джино.

Тя се престори, че не е чула думите му.

— Хей — рязко каза той, — не ме подминавай, сякаш съм фъшкия на тротоара.

Бузите на момичето се изчервиха, тя забързано продължи към вратата. Пинки Банана се ухили.

Джино плесна с ръце.

— Нямам настроение да тичам след някаква надута гъска.

Минута-две по-късно, те чува писъка ѝ, който долетя откъм улицата — пронизителен, ужасяващ.

Джино се втурна към вратата. Затича се. Като и Пинки Банана го догониха.

Зеко Плужека беше затиснал госпожица Превземка до стената. Тя пискаше като подплашен заек, докато ръцете му я опипваха. Бялата ѝ блуза беше раздрана отпред и се виждаха голите ѝ гърди.

— Какво правиш, Зеко? — попита Джино.

— Не ти влиза в работата, педераст — наежи се Зеко.

— Така ли мислиш? Ами ако ми влиза?

Зеко приклещи по-здраво уплашеното момиче.

— Няма да се стискам, щом свърша, ще ти я преотстъпя — великодушно предложи той.

— Махни си ръцете от нея, гадно влечуго...

— Да ти го начукам, Джино.

Двамата се сбиха, преди останалите да усетят какво става. Вкопчиха се един в друг, после се затъркаляха по улицата. Разменяха си юмруци и ритници, деряха се с нокти.

Джино беше по-малък и по-нисък от Зеко, но беше по-як и жилав. Улучи с едно кроше устата му и я разцепи. От раната шурна кръв.

— Ти ли бе, дребно и вонящо плъхче! — вбесен от вкуса на кръвта си, Зеко плъзна ръка към ботуша си. Извади нож.

Стояха изправени един срещу друг. В първия миг бяха като замръзнали, после предпазливо започнаха да се движат в кръг. Към Пинки Банана и Като вече се бяха присъединили и останалите от тайфата. Крещяха настървени за кръв. Някои окуражаваха и насъскваха Джино, други — Зеко.

Джино не чуваше нищо. Цялото му внимание беше насочено към Зеко — не откъсваше поглед от ножа в ръката му, като едновременно беше нащрек за всяко движение на тялото му.

Зеко го изненада. Замахна внезапно и ножът разряза бузата на Джино. Болката беше ужасна, но по-ужасна от нея беше кръвта.

— Гнусно копеле! — освирепя Джино. Обзе го дива ярост, пред очите му падна черна пелена, същата мъгла, която го погълна, когато се нахвърли върху брат Филипе. Зеко вече не беше Зеко. Пред себе си Джино виждаше оня мръсник Паоло. Внезапно почувства прилив на великанска сила. Склещи китката на Зеко, без да обръща внимание на ножа, и започна да я извива. Не спираше, не чуваше зловещото изпращяване на костите и дивите крясъци на Зеко...

Наложи се Пинки Банана и Като да се хвърлят отгоре му и да го откъснат от почти загубилия съзнание Зеко.

— Мисля, че му счупи ръката — обяви Като, но явно никак не му пукаше от това.

Черната пелена пред очите на Джино бавно се вдигна. Той разтърси глава. Няколко секунди не осъзнаваше къде се намира и какво е направил. После погледът му се съсредоточи върху стенещия Зеко.

— Следващия път ще ти счупя главата — хладнокръвно го предупреди той, а очите му потърсиха наоколо русокосата фукла, заради която се бе случило всичко това. Нямаше я, естествено. Типично за такава госпойка.

Пинки Банана се приближи до Джино и предложи:

— Най-добре е да отидем до болницата... да ти зашият лицето.

Едва сега Джино вдигна ръка и попипа бузата си. Пръстите му се намокриха от стичащата се кръв. Само това му липсваше — един гаден белег.

— Да вървим — бързо се съгласи той.

В болницата наистина се наложи да го шият. Десет шева. Зададоха му куп въпроси, но Джино не отговори на нито един.

Докараха Зеко в болницата в момента, когато Джино и приятелите му си тръгваха оттам. Двамата мълчаливо си размениха враждебни погледи. Законът на улицата запечатваше устата им и нито един от тях не възнамеряваше да го наруши.

Два дни по-късно в автосервиза пристигна непознат мъж и потърси Джино. Той лежеше под един повдигнат на подпори „Пакард“ и затова първо видя обувките на непознатия. Ръчна изработка, в два цвята, супер класа!

— Ти ли си Джино Сантейнджело? — попита притежателят на обувките.

— Кой се интересува? — Джино измъкна глава изпод колата.

— Няма значение. Ти ли си?

Сърцето на Джино затупка в гърдите му. Пред него стоеше изправен Еди Звяра, дясната ръка на прословутия Салваторе Чарли Лучано.

Преглътна на сухо, опита да овладее възбудата и напрежението си и се изправи. Отри изцапаните си с грес ръце в мръсния панталон.

— Ъхъ, аз съм Джино Сантейнджело — насили се да проговори той.

Щом чу потвърждението, Еди Звяра заби страхотен удар в корема му. Джино се преви от болка.

— Това е от Зеко — спокойно каза Еди. — Изпраща ти поздравите си затова, че лежи в болницата със счупена ръка, защото не може лично да ти ги предаде.

Джино се стегна и се изправи, готов да се нахвърли върху непознатия. Но инстинктът му на израсъл на улицата го възпря. Остана неподвижен, вдигна тежкия си поглед към Еди и каза:

— Извади лош късмет, сам си го търсеше.

Еди се разсмя.

— Бяхме чували, че си доста оперен мръсен дребосък. Изглежда е истина. Хайде да вървим, господин Лучано иска да те види.

При тези думи очите на Пинки Банана, който привидно се размотаваше наоколо, едва не изскочиха от орбитите.

— Скоро ще се върна — обърна се към него Джино със спокоен глас, което му костваше доста усилия. — Уреди го с шефа, Пинки. Кажи му, че ми е прилошало... измисли нещо.

— Може и да не успееш — в гласа на Еди звънна закана.

Но Джино, без да може да си обясни защо, не се стресна. Нямахше предчувствието, че ще му се случи нещо лошо. Напротив, предусещаше, че е на прага на нещо голямо и велико.

Срещата с Чарли Лучано стана на задната седалка на черен „Кадилак Седан“, паркиран наблиз. Известният мъж го огледа внимателно, после рязко заговори:

— Доста съм чувал за теб, малкия. И хубаво, и лошо.

Джино млъчеше.

— Явно си с характер... това ми харесва. И аз съм с характер. Ти обаче трябва да знаеш кога да го използваш. Разбираш ли ме?

Джино млъчаливо кимна.

— Обичам около себе си да имам добри момчета. Взимам ги млади, обучавам ги да бъдат верни... Разбираш ли ме?

Джино отново кимна.

— На колко си години?

Този път трябваше да отговори. И излъга:

— На седемнайсет.

— Тогава всичко е наред. Добре-е... Виждаш ми се умен, а и куражлия — Лучано се наведе към него. — Бях избрал Зеко да ми свърши една работа. Ти го извади от играта. Но ще бъда снизходителен към теб. Възлагам ти неговата работа. Следващата сряда. В осем вечерта. Еди ще ти обясни какво трябва да направиш.

Лучано се облегна на седалката. Разговорът беше приключил и сега Джино се оказа въвлечен в нещо опасно, дори без да знае какво точно. Изкашля се, прочисти гърлото си и събра кураж:

— Виж, аз се радвам на този шанс... но никога повече не искам да ме тикнат зад решетките.

Лучано не се разгневи на изявлението му, само попита:

— Добър шофьор ли си?

— Най-добрият.

— Тогава няма да позволиш да те хванат.

Еди Звяра отвори вратата на лимузината.

— Хайде, малкия — ухили се той, — обирай си чукалата.

Едва сега Джино осъзна, че няма право на избор.

Кери, 1927–1928

Мъжът и Кери се гледаха очи в очи, неговите втречени, нейните разширени от ужас. Беше грамаден негър. Но не височината и туловището му я ужасяваха, а огромният му пенис.

Досега го беше „забавлявала“ два пъти и всеки път сякаш я разполовяваше. Беше се оплакала на Лерой, че е плакала и кървяла. Но той ѝ се бе присмял, че е още бебе. Тя не беше бебе. Беше затворничка.

— Не ми е добре — каза тя на мъжа и бързо премигна, за да сдържи сълзите си.

— Напротив, много си добре, сладурче — опроверга я мъжът и започна да смъква панталона си. — Всички дами се чувстват добре, щом видят това, което аз им вкарвам.

Помогни ми, Господи! Какъв грях бе сторила, за да го изкупва с живота, който беше принудена да живее? От онази съдбовна нощ, когато Лерой я бе изнасилил, я държаха винаги заключена. Без миг свободен, без минутка въздух и светлина. Само непрекъснат поток от мъже. И Лерой, който събираше парите им. И баба Елла, която ѝ донасяше храна и чаршафи и кърпи за смяна, но само когато се сетеше, а това не беше толкова често, колкото трябваше да бъде.

Лерой бе взел под наем съседната стая до тяхната с баба Елла. Затвориша Кери там и я превърнаха в автомат за обслужване на мъжете, които идваха и си отиваха.

Отначало беше опитала да каже „не“. Но Лерой я би дотогава, че да се съгласи ѝ се струваше самото спасение.

Мъжът застана пред нея. Беше свалил панталона и дългите си вълнени долни гащи. Ризата не покриваше огромния му полов орган.

— Ти... ми причини болка... с твоя... — събра кураж Кери. — Няма ли някакъв друг начин?

Мъжът помисли малко, после се ухили толкова широко, че устата му стигна почти до ушите.

— Мога да го потъркам в малките ти цици и после да го напъхам в устата ти — предложи той.

Тя дори не се поколеба. Каквото и да беше, не можеше да бъде по-страшно от това да го поеме вътре в себе си. Кимна безмълвно и съблече комбинезона си. Беше кожа и кости, тук-там по тялото ѝ все още личаха синкави следи от побоя на Лерой. Ръцете и краката ѝ бяха като пръчки. Само гърдите ѝ бяха сочни и налети. Мъжът започна да ги мачка и да търка пениса си между тях.

Тя затвори очите си. Искаше ѝ се да може да запуши и ушите си — мъжът пъшкаше тежко и издаваше противни стонове. Опита се да мисли за миналото, за хубавите неща, които се бяха случили в живота

й. За мама Сони, за Филадельфия, за къщата на господин Даймс на Парк авеню и работата й там...

Мъжът го натика в устата й. Усети вкус на пикоч и пот. Искаше да му каже, че не е съгласна, но беше твърде късно — нямаше възможност да говори. Той го набутваше навътре, въртеше го, търкаше го в зъбите й, а тя едва издържаше да не ги впие яростно в него.

Правеше го за първи път. Дали нямаше да натисне, да го вкара в гърлото й и да я задуши?

Задави се и той леко го отдръпна. После сграбчи с ръчищата си гърдите й и започна да ги мачка, сякаш бяха пъпеши, а той проверяваше зрелостта им. Стенеше шумно и мърмореше несвързано, като че ли припяваше някаква молитва.

Най-накрая се изпразни. В устата й плисна обилна струя гъста солена течност.

Помисли, че ще припадне. Някак си успя да преглътне. Той го извади и всичко свърши.

Беше отвратително, но поне не му даде възможност да я разцепи. А това все пак беше нещо, нали? Трябваше да празнува. Днес имаше още един повод — беше четиринайсетият й рожден ден.

Баба Елла умря осем месеца по-късно. Само че Лерой съобщи на Кери за смъртта чак след три дни. Когато влезе в стаята при нея, тя вече умираше от глад.

— Облечи се — каза той и хвърли към нея една стара мръсна рокля.

— Трябва да хапна нещо — помоли се тя. — Как можа да ме зарежеш тук заключена, без храна и вода? Можех да умра и...

— Я млъквай! — срязва я грубо Лерой. — Майка ми се възнесе към рая, а ти мислиш единствено за себе си.

Очите й широко се отвориха.

— Баба Елла е умряла?

— Баба Елла е умряла? — Лерой подигравателно я изимитира. — Без никакво съмнение хвърли топа... И аз няма да се мотая повече тук. Ще си спретна едно пътешествие до Калифорния — възторжено избели очи. — Слънчева светлина и простор... Ехей, Ле-е-рой пристига!

Тя внимателно го изглежда.

— Искаш да кажеш, че съм свободна?

Лерой й се присмя:

— Ти, момиче, си моят билет за Калифорния. Продавам те.

Кери се сви в единия край на леглото.

— Не можеш да ме продадеш!

— Не мога ли? Само гледай. И по-добре ще е за теб да се държиш както трябва, защото мога и да ти резна хубавото вратленце, преди да си тръгна.

Лерой наистина имаше намерение да я продаде. Облече я, нахрани я, хвана я здраво за ръката и я заведе в близка до тяхната къща. Там една едра и дебела жена започна да я опипва, да я върти и натиска с пръст, като че ли беше парче месо, чието качество проверяваше.

— Лизи, ама хич няма да съжбялаващ, ако купиш стоката — гордо заяви Лерой. Стисна в юмрук роклята на Кери, дръпна силно и я разкъса, като разголи тялото й. — Виж тия цици, тия бедра и тази сочна малка шундичка.

Кери се сви погнусена от допира с него.

— А ще бъде ли послушна? Знае ли човек какви номера може да му извърти? — попита подозрително Лизи.

— Охо, ще слуша, къде ще ходи — успокои я Лерой набързо. — Само тази професия познава. Дори й харесва да го прави. Само й давай редовно ядене и я дръж заключена. Няма да имаш никакви проблеми.

— Не знам... — колебаеше се Лизи.

— Слушай к'во ти казвам и няма да сбъркаш. Млада е. Ще извадиш късмет с нея.

— Колко искаш?

— Ама нали се разбрахме за сто долара. Само за няколко седмици ще си ги върнеш... а после всичко ще е чиста печалба.

Лизи пресметливо присви очи.

— Петдесет, Лерой... ако искаш, повече не давам.

— По дяволите! Ти подиграваш ли се с мене? — ядоса се той.

— Толкова! Или нищо.

— Нека бъдат седемдесет и пет.

— Казах, петдесет!

— Шейсет — започна да се предава той.

Лизи поомекна.

— Петдесет и пет, но последно!

Стиснаха си ръцете и тя му даде парите. Лерой си тръгна, дори без да се сбогува.

Лизи погледна Кери. Очите ѝ се забиха като свредели в нея.

— Много си кльоцава — обяви преценката си тя. — Трябва да понапълнееш. Елла с мен. Ще ти покажа твоята стая... И май че една баня няма да ти е излишна.

Животът в заведението на Лизи се оказа по-добър. Хранеше се редовно, клиентите бяха по-свестни, а стаята, макар че и тук я заключваха, беше лукс в сравнение с обстановката, в която бе живяла досега.

Имаше и други момичета. Първите няколко месеца дори не ѝ позволяваха да ги види, но след това Лизи стана по-отстъпчива и Кери вкуси малко от свободата. Беше припечелила продажната си цена.

Искаше ѝ се да избяга. Но Лерой беше прав. Тя нямаше къде да отиде. И нищо не можеше да промени тъжния факт, че е проститутка. Дори не мечтаеше вече да се завърне във Филадельфия или да работи в къщата на господин Даймс. Да продава тялото си беше нейният живот, а както я посъветва едно от момичетата, щом това е животът ѝ, защо пък и тя да не припечелва по нещо от него.

Не след дълго тя застана пред Лизи и заяви:

— Искам дял от спечеленото от мен.

Лизи се засмя.

— Вече се чудех защо се бавиш да си поискаш дела.

Когато стана петнайсетгодишна, Кери вече имаше отделени пари, за които дори можеше да се каже, че са малък капитал. С големите си гърди, дългата черна коса и ориенталски очи тя привличаше погледите като магнит.

Лизи не изпадна в истерия, когато Кери ѝ каза, че се маха оттук. Не беше никак доволна, разбира се, но не можеше нищо да направи.

Кери отиде да се срещне с Флорънс Уилямс, една от класните мадам на Харлем. Тя живееше в луксозно обзаведен апартамент на Сто четирийсет и първа улица. Работеше с три специални момичета. На мадам ѝ беше достатъчен само един поглед върху Кери, за да ѝ

предложи стая при себе си. Споразумяха се таксата на Кери да е двайсет долара, от които да плаща пет на Флорънс за наем.

Сега Кери имаше стая, за която можеше само да мечтае. Разкошно легло с бяла покривка и бял телефон. В единия ъгъл имаше фаянсова мивка, а до нея — подредени чисти кърпи... И прислужница, която разтребваше и почистваше стаята след всеки клиент.

Прислужница! Кери не харесваше работата си, но поне сега животът ѝ стана по-приемлив.

Останалите момичета на Флорънс се държаха приятелски с нея. По-важното обаче беше, че две от тях бяха бели. Кери беше изненадана, когато откри, че и половината от клиентите бяха бели! Никога не си беше и помисляла, че е възможно да приема бели мъже, толкова респектиращи с външния си вид, сигурно с добри професии и съпруги... и с привилегии в живота. Те ѝ плащаха!

Когато тя сподели изумлението си с другите момичета, те се засмяха.

— Миличка, белите мъже са по-големи мръсници от всеки дългокур негър — каза ѝ Чечилия, високо и на вид надменно момиче. — Негрите имат желание да ти бъде гот и на теб, да се изфукат какви изключителни ебачи са. Белите момчета са... е, падат си по изчанчените неща. Искат да ги връзваш, да ги биеш... както и те да ти правят истински гадости. Да имам всеки ден по една здрава пръчка, и ела да видиш.

Чечилия имаше млечнобяла кожа, червена коса и много дълги крака. Говореше провлачено, лениво — по южняшки. Второто бяло момиче беше само огромни очи и големи вирнати гърди.

Третата беше Били, чернокожо момиче, което също като Кери претендираше, че е на осемнайсет, но тя беше сигурна, че е на нейната възраст.

Кери считаше, че Били е истинска красавица, освен това тя ѝ допадаше. Беше от Балтимор, но един ден дошли на гости тук с майка ѝ, предложили ѝ работа като прислужничка и тя останала. Били беше намразила тази работа, открила Флорънс Уилямс и беше започнала да се продава.

— До гуша ми беше дошла тая шибана работа — да чистиш след някоя дебела и мързелива бяла кучка — изговаряше проточено думите си Били.

Гласът ѝ е прекрасен, помисли си Кери, дълбок и чувствен. Били беше започнала да пее заедно с джаз-изпълнителите на едно парче, което слушаха от грамофонна плоча.

— Трябвало е да станеш певица — каза Кери.

— Е, да — съгласи се Били. — Певица или много други неща... но един ден ще се махна оттук за изненада на всички.

— Сигурно ще го направиш — подкрепи я Кери. — Аз също ще се махна.

Само че не знаеше как точно ще се осъществи това. Били поне имаше мечта. А тя си нямаше нищичко. Но поне беше свободна да продава тялото си. Не изпитваше и желание да тръгне отново по света и да се сблъска с хората навън. Щяха от първия поглед да разберат каква е.

Понякога се събуждаше посред нощ и озлобено се нахвърляше върху Лерой и баба Елла. Понякога пак се събуждаше, но се насилваше да не мисли за тях.

Дните ставаха нощи, нощите — дни. Кери в действителност не правеше разлика. Живееше в някаква постоянна мъгла. Дори парите, които заделяше настрана, като че ли нямаха значение. Всеки пореден клиент беше същият като следващия. Негър, бял, стар, млад — и това нямаше значение.

Един ден Флорънс Уилямс я повика при себе си.

— Ти трябва да промениш нещичко, момиче. Разгонените котараци, които идват тук, си плащат, за да прекарат приятно. А от това, което чувам, ти не им осигуряваш приятно прекарване.

Една нощ, докато Кери обслужваше един клиент, откъм коридора долетя шум от разгорещена свада. Разгневени, високи гласове. Разпозна гласа на Били, един мъжки глас, вероятно на неин клиент, и овладения глас на Флорънс, която се опитваше да ги успокои.

По-късно Кери научи, че Били отказала на един клиент. Негър тузар на име Биг Блу Рейнър. Мъж с връзки. Важна клечка сред хората на Бъб Хюлет, който на практика владееше Харлем.

Флорънс беше бясна.

— Тия момчета са дупе и гащи с полицията — кипеше от ярост тя. — Трябва един път завинаги да научите на кого можете да казвате „не“ и на кого не можете да си го позволите.

Били безучастно я изслуша.

На другата сутрин, докато момичетата закусваха в кухнята, откъм входа се чу трясък. Полицайте нахълтаха в стаите и арестуваха всички. Натъпкаха ги в една камионетка и ги закараха в затвора.

След няколко часа Флорънс Уилямс и двете бели момичета бяха освободени. Били и Кери останаха в затвора. Регистрираха ги с обвинение в проституиране. След една кошмарна нощ в затвора ги отведоха в съдебната палата Джеферсън Маркет.

Когато влязоха в залата и Били видя кой седи на съдийското място, тя отчаяно простена:

— Добре се наредихме! — пошушна тя на вцепенената Кери. — Виж оная дърта кучка. Ей там. Съдийката Джийн Норис. По-гадна е от торба с лайна.

Били извади късмет според Кери, ако можеше така да се каже. Майка ѝ се яви в съда и се закле, че Били е на осемнайсет. След това съдийката хвърли бегъл поглед на един лист хартия и обяви, че пред съда е представено медицинско свидетелство, удостоверяващо, че Били е болна. Изпратиха Били в една от градските болници — в Бруклин.

Когато Кери застана на скамейката на подсъдимите, съдийката започна да ѝ задава подли и заядливи въпроси. Кери отказа да отговаря. Отговори единствено, когато я попита на колко години е. Каза, че е на осемнайсет.

Накрая, изгубила търпение, съдия Норис обяви присъдата.

— Щом не желаете да отговаряте на въпросите на съда, вината си е само ваша, млада госпожице. Може би щях да проявя снизхождение, но вашето държание не ми позволява да бъда снизходителна. Три месеца ефективна присъда. Уелфеър Айлънд. Делото е приключено.

Сряда, 13 юли 1977 Ню Йорк

— Божичко! — изуми се Лъки. — Какво стана, по дяволите?

Стивън, когото внезапното спиране запрати на пода на потъналия в непрогледна тъмнина асансьор, отговори:

— Не знам. Може би генераторът е излязъл от строя.

— Кой сте вие? — Лъки изведнъж стана подозрителна. — Ако вие сте натиснал стоп-бутона, за да опитате да ме сваляте, не сте попаднал на подходящ обект. И трябва да ми повярвате, не го увъртам.

Имам черен пояс по карате и ако решите все пак да ми се пуснете, здравата ще загазите. Аз...

— Извинете, госпожичке — прекъсна я Стивън. Вие стояхте до таблото. Защо просто не се опитате да натиснете алармата, вместо да приказвате празни приказки.

— Госпожице.

— О, толкова съжалявам, Моля за извинение, госпожице. А дали ще проявите достатъчно любезност да натиснете алармата.

— Не мога да видя къде е, по дяволите!

— Нямате ли кибрит, или запалка?

— А вие?

— Не пуша.

— Хм! Как не се досетих? — дръпна ципа на чантата си, бръкна вътре за запалката си „Дънхил“. — Говняна история! — несдържано проклетиса тя, защото си спомни, че я е забравила върху бюрото на Коста. — Забравила съм я.

— Какво?

— Запалката ми. Сигурен ли сте, че нямате кибрит?

— Разбира се.

— Всеки нормален човек има.

— Но и вие нямате.

— Вярно бе — тя силно тропна с крак. — Дяволите да го вземат, мразя тъмното.

Стивън протегна ръце пред себе си, направи няколко крачки с надеждата да се доближи до таблото. Натресе се на Лъки и тя мигновено го изрита.

— Оу! Защо трябваше да ме риташ?

— Нали ти казах, човече. А си посегнал и ще си навлечеш големи неприятности.

— Ама ти наистина си била тежък случай — констатира той. — Нищо няма да ти направя, само се опитвам да се добера до алармата.

— Браво на теб! — тя се върна в ъгъла на асансьора и седна на пода с прибрани крака. — Ще побързаш, нали? Мразя тъмнината.

— Вече го каза — отвърна студено той. Усещаше крака си така, сякаш го е ударил чук. Кой знае с каква синина щеше да се сдобие. Напипа таблото и започна да натиска бутоните един по един с

надеждата, че ще стигне и до алармения. Изреди всичките. Нищо не се получи.

— Намери ли го? — изстреля тя.

— Изглежда не работи.

— Прекрасно! — тя вече крещеше. — Затова ли ги монтират тия алармени бутони! Точно когато ти трябва, шибаната аларма не работи!

— Няма нужда да крещите.

— Не ми казвай какво да правя.

Двамата мълчаливо започнаха да размислят над създалата се ситуация.

Лъки обвиняваше лошия си късмет — да бъде затворена в спряла между етажите асансьорна кабина с един скапан хвалипръцко, който дори не пушеше! Простакът му с простак!

А Стивън си мислеше, че такава уста рядко се среща. Речникът ѝ беше цветист като на кореняк нийоркчанин.

— Добре де — Лъки се застави да говори спокойно, — какво ще правим?

Въпрос на място. Какво можеха да направят?

— Да чакаме!

— Да чакаме? — изви във фалцет тя. — Ама ти се ебаваш с мен! Будалкаш ме, нали?

— Бъдете любезна да престанете с този език.

— О, извинете, моля — гласът ѝ преливаше от сарказъм. — Обещавам повече да не казвам „будалкаш“.

Над тях, в своя кабинет, Коста Зенкоти опипом търсеше в един от шкафове свещ. Откри две и ги запали със запалката на Лъки, забравена върху бюрото му. После се придвижи до прозореца и погледна навън. Градът беше потънал в мрак, осветен единствено от луната. Спомни си, че през шейсет и пета се бе случило същото — внезапно и за изненада на всички токът бе прекъснат, но тогава казваха, че подобно нещо никога няма да се повтори. Е, явно са сбъркали...

Изруга тихомълком, щом си представи, че трябва да слиза по стълбите четирийсет и осем етажа. Може би пък нямаше да се наложи. Може би този път бързо щяха да отстранят аварията.

Въздъхна и се върна до шкафа, откъдето бе взел свещите. Неговата секретарка, която винаги очакваше да се случи най-лошото, беше определила едно от отделенията за такива непредвидени случаи. Освен свещи беше складирала одеяло, преносим телевизор на батерии и шест кутии портокалов сок. Предвидливо момиче! Още утре щеше да увеличи заплатата ѝ.

Включи хранването и телевизорчето веднага заработи. Смени няколко канала и внезапно осъзна, че Лъки вероятно е останала затворена в асансьора. После размисли и реши, че е успяла, нали беше излязла десетина минути преди спирането на тока.

Превключи на новинарския канал и се отпусна в креслото си в очакване да чуе най-лошото.

— К'ви ги вършиш, бе, задник скапан! — изкрещя откъм спалнята на Дарио заключеното там тъмнокосо момче. — Отвъртял си бушоните и си прекъснал ебаното осветление... Но и това няма да ти помогне. Шибаняк мръсен, що не отговаряш, бе! Да ти го начукам в гъза!...

Последваха бесни ритници по вратата. Дарио отправи мислени благодарности към дизайнера, който бе настоял да подмени вратите от пресован картон в апартамента със солидни дървени.

— Ей, я по-кратко — извика той. Според него успя да го изрече съвсем непукистки. — Не си ли доволен, според мен си прекарахме чудесно.

— Ти, обратен задник! — продължи да беснее момчето. — Мръсен педераст!

Този път Дарио му се опъна:

— Дали съм мръсен педераст, си е моя работа. Теб какво те бърка!

— Не се ебавай с мене, братле — в гласа на момчето прозвучаха истерични нотки. — Аз не съм педи. Предпочитам да им го начукам на големи сочни путарани.

Независимо от прекъсването на тока, въпреки че беше заключен в апартамента с един непредсказуем уличник, Дарио се почувства по-уверен и в безопасност. Дебелата дървена врата не поддаваше. И щеше да го пази от този безумец, докато успееше да повика някого за помощ.

— Някой нарочно ли те изпрати при мен? — въпросът прозвуча достатъчно твърдо и студено.

— Да ти го начукам! — беше отговорът от спалнята. — И пусни шибаното осветление. Тъмнината няма да те отърве...

Докато оня беснееше, Дарио започна да прехвърля наум на кого да се обади за помощ. Списъкът беше кратък. Нямахше много приятели.

— Запали лампите, шибаняк! — не спираше момчето. — Или ще изпотроша всичко тук. После ще строша и скапаната ти глава!

Когато всичко потъна в непрогледен мрак, Кери замръзна на място. Спря наред думите си и остана притеснена до изхода на касата в супермаркета в Харлем с отворена уста.

— Какво стана? — високо извика момичето зад касата, но думите ѝ почти не се чуха, заглушени от настъпилата суматоха.

— Тъмно е като в ада! — възбудено се извиси женски глас. — Дали пък всички не сме хвърлили топа, мили Боже!

Преди очите на Кери да привикнат към тъмнината, двамата младежи, които бяха зад нея при влизането ѝ в супера, сега започнаха да се бутат и натискат.

— Хей, лейди, какво търси насам лисича опашчица като теб?

— Хайде, бейби... Загоряла ли си, маце? Намира ли ти се кремкафе между дългите бедра, бейби?

Те я побутваха лекичко, отъркваха се о нея, мърмореха тихо вулгарните си закачки... И я ограбиха. Откъснаха диамантените ѝ обици и от ушите ѝ закапа кръв. Измъкнаха диамантения ѝ пръстен. Свалиха от косата ѝ диамантените шноли. И през цялото време тихо и гърлено напяваха, сякаш се въртеше плоча със запис на Теди Пендърграс.

Кери беше парализирана от ужас. В съзнанието ѝ нахлуха всички страшни спомени от миналия ѝ живот. Макар да бяха минали години, образите и усещането бяха като живи.

— Махайте се! — закрещя панически тя. — Пуснете ме!

Двамата я сбутаха за последен път, грабнаха чантата и изчезнаха.

Джино не каза и дума за видяното на седналата до него жена, която все още забиваше дългите си нокти в дланта му. А беше видял

как светлините на Ню Йорк изчезнаха... Единственото, което направи, беше малко насила да се закашля, за да не се издаде.

Затова не се изненада, когато започналият да се спуска към летището самолет, промени курса си и се издигна нагоре.

В първия момент никой не реагира. После салонът се изпълни с възбудени реплики. Явно Джино не беше единственият забелязал черното пространство под тях.

Дамата до него се надигна.

— Какво става? — попита тя. — О, Господи! Като че ли вдигат колесниците...

— Не се тревожете — успокой я внимателно той. — Мисля, че в Ню Йорк имат някакъв проблем.

— Проблем? — гласът на жената рязко се извиси. Тя пусна ръката му, но само за малко, колкото да опъне една глътка от бутилката си. После отново се вкопчи в него, лицето ѝ беше побеляло. — О, лошо ми е...

— Не пийте тогава.

Тя възмутено го изгледа. Съвсем по женски, помисли си Джино, поне по едно нещо всички жени си приличат — мразят да ги критикуваш.

— Ужасно ми е горещо — оплака се Лъки. — Откога седим в тук?

Стивън се взря в мъждукация циферблат на часовника си.

— Близко два часа.

— Два часа? Мили Боже! Както е тръгнало, можем да си останем и до сутринта.

— Вероятно...

— И това е всичко, което можеш да кажеш. Вероятно! Трябва да има някакъв начин да се измъкнем оттук.

— Ами открий го.

— Майната ти! Наистина си като трън в задника.

Той не ѝ отговори. Тя не виждаше за какво да се заяде.

Но Лъки не понасяше тъмнината. И бездруго беше отвратително, че е затворена в една висяща кабина кой знае колко етажа над земята, в непрогледен мрак, ами трябваше да ѝ се случи да бъде заедно с някакъв пълен идиот!

— Как се казваш? — не издържа тя.

— Стивън Баркли.

— Аз се казвам Лъки.

— Ти за глупак ли ме вземаш?

— Не се майтапя с теб, името ми наистина е Лъки^[1] — тя повтори името си буква по буква. — Това е!

Той пък си пожела да извади късмет тя да млъкне. Може би щеше да успее да дремне или най-добре да спи до сутринта... или докато им помогнат да излязат оттук.

— О, Господи! Не издържам повече! — Лъки се изправи и заудря с юмруци по панела на асансьора. — Помо-о-щ! — закрещя тя. — Помогне-е-ете! Ей, хора! Помощ! Затворени сме в асансьора!

— Няма никаква полза от това — бавно каза Стивън и категорично заяви: — Няма кой да те чуе.

— Откъде знаеш?

— Много е късно. Всички са напуснали сградата.

— Глупости! Дрънкаш врели-некипели! Ами ти си тук, нали? И аз съм тук. Следователно може да е пълно с народ.

— Не мисля, че е така.

— О, ти не искаш да мислиш, че е така.

Горещината в асансьора стана непоносима. Стивън съблече самото си и разхлаби възела на вратовръзката си, но потта сякаш извираше от тялото му. Запита се дали Ейлийн се безпокои за него. Но защо пък трябваше да се тревожи? Нямаха среща.

— Някой очаква ли те? — попита той.

— А?

— Имаш ли среща с някого тази вечер? Ще се разтревожи ли като не отидеш?

Това беше страхотен въпрос. Ами... Какво да му отговори? Че няма никаква среща и че е щяла да обикаля безцелно баровете... Че на никой няма да му пука къде е...

— Откъде си сигурен, че не съм омъжена?

— Не говориш като омъжена жена.

— Оу! И как говорят омъжените жени?

— Със сигурност не като теб.

— Браво, бе! А ти? Женен ли си?

— Разведен.

— Ха! И не можеш да я прежалиш, а?

Сдържа се да не ѝ отговори грубо, макар че си го заслужаваше. Тази жена започваше да му лази по нервите.

— Май улучих, а?

— Ще се опитам да дремна — сковано каза той, без да отговаря на заяждането ѝ. — Предлагам и ти да направиш същото.

— Да спя?! В този кафез! Сериозно ли говориш?

— Да, сериозно говоря.

Тя реши да го провокира, трябваше да прави нещо, за да минава времето, иначе щеше да полудее.

— Имам идея, която е по-добра от спането — интригуващо подхвърли тя.

— Каква ти е идеята?

— Защо не се изчукаме?

Въпросът ѝ увисна във въздуха. Стивън не отговори.

— Става ли? — подразни го тя.

— Ако си спомняш — бавно започна той, — когато прекъснаха тока и асансьорът спря, единственото ти желание май беше да ме държиш далече от себе си.

— Така беше. Но ти си беше един непознат. А сега вече сме стари приятели.

— Не съм убеден.

— Ами бъди, кой ти пречи. Аз съм на двацет и седем години, с приятна външност, повярвай ми, и с хубаво тяло. Хайде, Стивън едичкой-си, давай, ще бъде върховно. Имаш думата ми.

— Ти да не си проститутка?

Тя гръмко се разсмя.

— Проститутка? Бъркаш, малкия.

— Предлагаш се точно като проститутка.

— Охо, сега ми просветна. Значи всяка жена, която иска да се чука, е проститутка. Ти май си доста старомоден, а? Изтънчен джентълмен пуритан, който общува само с благопристойни дами.

— Мисля, че имаш нужда от помощ.

— Глупости! Ти си човекът със задръжките — замълча и се усмихна в тъмнината. Е, поне времето минаваше. — Не уточнихме все пак, ще се чукаме ли, или не?

— Категорично няма!

— Да не би да си обратен?

— Не съм.

— Тогава ти има нещо. Повечето мъжкар налитат като невидели, щом им се предложи удобен случай.

— Не си падам такъв мъжкар. Между другото, трябва да ти кажа, че съм чернокож.

Тя се изсмя подигравателно.

— И мислиш, че това има някакво значение?

— Виж какво, госпожице — заговори той с плътен, убедителен глас, — не ми се иска да се изненадаш, когато светнат лампите. Макар че не съм задължен да ти го казвам — добави малко припряно той.

— По-скоро обяви, че си чернокож с надеждата да се откажа — дръзко му се присмя тя.

— Грещиш. Казах го с надеждата да ми се разкараш от главата. Не си падам по секс с непознати, далече е от представата ми за удоволствие.

— Ами все някой ден трябва да опиташ! Не знаеш какъв кеф пропускаш.

— Мога да си представя. И освен всичко друго, не спя с бели жени.

— Мили Боже, каква принципност! И защо, ако смея да попитам, не спиш с бели жени?

— Защото те са само два типа.

— Само два? И какви са те?

— Наистина ли искаш да ти кажа?

— Разбира се, защо иначе ще те питам.

— Добре. Едните са обладани от мита за големия черен пенис, а другите демонстрират такава дяволска липса на расизъм, че направо да ти прилошее. Чувала си тия приказки: „Спя с една чернилка, голяма работа съм, нали!“

Лъки се разсмя.

— Чувала съм ги, разбира се. Но те уверявам, че аз не спadam към нито една от категориите ти.

— Обзалагам се, че е така.

Известно време и двамата мълчаха.

Стивън се учудваше на себе си — беше се разкрил пред нея, беше ѝ казал повече от налагащото се при дадените обстоятелства. И

сигурно щеше да съжалява, когато всичко се нормализира и те се потопят в грубата реалност на всекидневието.

— И аз разделям мъжете на два типа — наруши мълчанието им Лъки. — Един поглед и съм наясно към кой от двата да го класирам.

— Твоите какви са?

— Едните стават само за чукане и чао. А другите ми се иска първо да ги опозная. Но последните са рядкост.

Стивън се засмя, но в смеха му се прокраднаха горчиви нотки.

— Ти наистина имаш проблеми. Остава да ми кажеш, че си имала обременено детство.

— Не бих казала, че баща ми беше като всеки обикновен човек от улицата. Но трябваше да пазя една негова супер тайна, малко зловеща... в противен случай нямаше да имам никаква възможност за инициатива.

— И с какво се занимаваше. Да не би да е бил полицай?

— Това не е толкова важно — тя се изправи и тропна силно с тока на ботуша си, изгубила търпение. — Дяволите да ги вземат! Кога ще се махнем оттук?

— Седни си пак и се успокой. И да си скъсаш нервите, пак няма да ти помогне.

— Защо, нямам ли право да се ядосвам, след като не успях да те възбудя?

— Имаш, но не е за препоръчване. Очаква ни може би дълга и тягостна нощ. Пази си силите.

— Прав си — веднага се съгласи тя, отпусна се в ъгъла, дръпна ципа на ботушите си и ги събу. После се измъкна и от джинсите си. — Уф! Сега е по-добре.

— Кое?

— Съблечи се. Аз вече го направих.

— Но нали се разбрахме...

— Не заради секс, глупчо. Така поне няма да се свариш в тая жега.

Стивън не отхвърли категорично предложението ѝ. Но си помисли как ще се изтълкува, когато ги намерят и той е гол.

— Басирам се, че знам за какво си мислиш — подразни го тя.

— За какво?

— Ти си мислиш: Ако си сваля дрехите, дали тя ще ми налети? Дали ще се нахвърли върху целомъдрената ми плът и...

Този път той не се сдържа и се разсмя.

— Ти си пълна откачалка.

— Ама разбира се. Такава съм се родила. Това ми помогна да оцелея. Хайде, съблечи се. Обещавам, че няма да те пипна с пръст.

Стивън се запита как ли изглежда тя. Беше толкова тъмно, че дори не различаваше силуета ѝ. Представяше си я светла, леко пълничка, с налети гърди, с неравни зъби и приятна усмивка.

Лъки също се питаше как ли изглежда той. Кабинетен тип, сигурно носи очила. По-скоро журналист или писател, но в никакъв случай футболна звезда.

— Ти нали не си помисли, че наистина имах намерение да се чукаме, когато ти предложих?

— Не, не, разбира се — поколеба се за миг Стивън, макар че беше убеден, че точно това е имала предвид.

Тя се изхили.

— Е, аз пък си го мислих. Нищо не може да те разтовари по-добре от едно готино чукане.

Коста дремеше върху канапето, когато телефонът иззвъня. Протегна ръка и в тъмнината събори настолната лампа на малката масичка, която падна и се разби на парчета. Чак тогава осъзна, че се намира в кабинета си. Надигна се и все още неразсънен съвсем, опипом тръгна към бюрото си. Вдигна слушалката.

— Да?

— Коста?

— Аз съм. Кой се обажда?

— Дарио. Вече бях загубил надежда, че ще те открия. Звънях в клуба ти, после у вас... добре, че най-накрая се сетих, че може да си още в кабинета си... Господи! Толкова се радвам, че се свързах с теб.

Дарио. Коста вътрешно се напрегна. Момчето го търсеше само когато имаше нужда от нещо.

Не се излъга.

— Коста, трябва да ми помогнеш — думите на Дарио се застъпваха. — Случи се нещо ужасно... Искам да се отърва от един...

— Не говори по телефона — изстреля бързо Коста.

— Няма да е сложно — не се вслуша в съвета Дарио. — Само да се разкара от апартамента.

— Млъквай! — почти изсъска Коста, за миг си представи, че телефонът се подслушва. Макар че всяка седмица специалист проверяваше офиса, никога не можеше да е абсолютно сигурен.

— Коста, трябва веднага да предприемеш нещо — гласът на Дарио вече трепереше. — В апартамента съм с един луд, който иска да ме убие... заключих го в спалнята, но...

— Изчезвай моментално оттам — нареди Коста. — Отиди в някой хотел и ми се обади утре. Ще видя какво мога да направя... не се тревожи...

— Ти не разбираш — в гласа на Дарио прозвуча неподправена истерия. — Няма как да се махна оттук, заключен съм, а ключовете ми са в него.

Коста разбра, че нещата не търпят отлагане. Започна бързо да прехвърля през ума си какво да предприеме.

— Полицията... — започна той.

— Това не ми върши работа — прекъсна го Дарио. — Ще се разчуе, а това няма да се хареса на баща ми.

Картинката се изясни съвсем. Един от партньорите на Дарио неочаквано се бе оказал опасен.

— Добре, ще се обадя на едно място — бавно каза Коста. — Не прави глупости и спокойно изчакай.

— О, Господи! — изкрещя паникьосан Дарио в слушалката. — Мили Боже! Той... излиза... Коста, помогни ми... Коста! Ох, Господи...

С леко изщракване линията прекъсна.

Кери се отдръпна и опря гръб в един от ъглите на супера. Очите ѝ бяха широко отворени и ужасени, кръв капеше от разкъсаните ѝ уши. Шумът и суматохата в халето набираха сила. Освободената ѝ от шнолите коса се разпиля около лицето ѝ. От стомаха към гърлото ѝ се надигна жлъчка и тя конвулсивно стисна зъби. Ще повърна. О, Господи, ще повърна!

Трясък на счупени стъкла надделя шума и проглуши ушите ѝ. Миг след това го изместиха крясъците на две жени, които изтичаха край нея.

— Насам, насам!...

— Да се измъкваме... с телевизорите!

Кери ги последва, залиташе, но не спираше. Отвсякъде я бутаха мъже, жени, деца — награбили в ръце толкова стоки, колкото можеха да носят. Съзнанието ѝ бе подчинено на една единствена мисъл — да стигне до колата и да напусне тоя проклет квартал.

— Ей, сестро, на ти ги! — една дебела жена, ухилена до уши, пъхаше в ръцете ѝ опаковка тоалетни кърпички. — Не ги задържам, а не ми се ще и да ги оставя ей така.

Кери позволи да ѝ бутне в ръцете пакета, без да проговори. Мислеше само за колата си. Къде ли я оставих? Разтърси глава. По дяволите, Кери! Овладей се! Трябва да се махнеш оттук.

Ами да, разбира се — беше оставила колата на паркинга. Добре, ще я запали и ще се махне. И какво ще постигне? Нали дойде в Харлем, защото нямаше друг избор. Да защити Стивън беше по-важно от нейната безопасност.

Точно тогава си спомни за пистолета. Беше в чантата ѝ, а нея я откраднаха.

Стегна се и бързо закрачи към паркинга. Успя да се ориентира в мрака, но само за да види как колата ѝ профучава покрай нея. Нейният тъмнозелен „Кадилак Севиля“. Със спуснати прозорци и надут до дупка стерео и крадците, разположени на предните седалки... Не се бяха озорили, нали и ключовете от колата бяха в чантата ѝ!

Щеше да се пръсне, искаше ѝ се да крещи, да чупи... но остана вкаменена и вледенена — като статуя. Тогава омразата и гневът нахлуха в нея и попиляха летаргията. Решението дойде само — студено и непоколебимо. Мъжът, който я беше принудил да дойде тук, трябваше да умре! По един или друг начин.

— Господин Сантейнджело — стюардесата интимно шепнеше в ухото му, — поради голяма авария електроснабдяването в Ню Йорк е напълно прекъснато. Пренасочиха самолета към Филадельфия, където можем да кацнем. Искрено се надявам тази промяна да не обърка много планове ви.

В този миг високоговорителите в пътническия салон гръмнаха от гласа на командира на самолета и Джино не успя да ѝ отговори. Заслуша се — пилотът повтори казаното от стюардесата.

— Да ви предложи нещо, господин Сантейнджело? — не забравяше своите задължения хубавелката.

Той кимна отрицателно с глава и добави:

— Чувствам се отлично.

Но не беше така. Испита мрачна досада, че няма да кацнат в любимия Ню Йорк. Да бъде далеч оттук седем години, и точно при завръщането му да се случи подобно нещо!

Жената, която бе седнала до него за успокоение, се върна със залитане от тоалетната и се тръшна в седалката.

— Филадельфия! — едва не проплака тя. — Представяте ли си?

Да. Представяше си. И какво от това?

Джино, 1923–1924

Работата, за която го нае Чарли Лучано — да шофира коли, с които отмъкваха контрабанден алкохол, докато го превозваха до получателите — щеше да промени коренно живота на Джино. Акциите бяха насочени срещу хора, на които Лучано имаше зъб — бивши негови партньори, които го бяха измамили. Избраха го на мястото на Зеко, защото беше чист. В случай, че станеше провал, нищо не трябваше да води към Лучано.

Сега Джино седеше зад волана на чисто новичък „Пакард“ и караше по шосето. Беше взел колата от мястото, което му бяха посочили. С него пътуваха и двама главорези, наети за същинската работа.

Беше неспокоен и напрегнат, но когато кралят на алкохола те помоли да свършиш тази и тази работа, нямаше начин да му откаже. Но пък вината си беше и негова — нали той извади Зеко от играта, макар че гадното дребно влечуго си заслужаваше нещо повече от счупена ръка.

Ако си кажем откровено, всъщност Джино беше поласкан. Бяха го избрали. Значи беше известен, ползваше се със завидна репутация. Нямаше да се дърпа като глупак и да изпусне случая. Чарли Лучано откриваше млади таланти, това беше всеизвестно. Бяха го чували да споделя житейската си философия на мафиот:

— Империя се изгражда с верни хора. Открий ги, докато са още млади и се отнасяй добре с тях, тогава няма да те изритат в ташаците.

Джино демонстрира таланта си на шофьор. Справи се без грешка с пакарда. Свършиха си работата без засечка. На другия ден в гаража пристигна Еди Звяра и му подаде пакет. Петдесет новички банкноти по един долар.

— Справи се добре — великодушно го одобри Еди. — Пак ще те потърсим.

Джино направо бе изумен. Петдесет гущера! Само за едното шофиране. По дяволите, в живота си не беше държал закуп цели петдесет долара.

Това си заслужаваше да се отпразнува! Реши, че най-добрият начин да отбележи случая е да си купи нови дрехи. Очите му бяха останали в костюма на витрината на един шивашки магазин — от черен плат в дискретно бяло райе. Най-страхотният костюм, който бе виждал! И сега имаше възможност да го притежава.

От нетърпение дори не дочака края на работния ден. Заряза всичко и си тръгна, а Пинки Банана подвикна след него:

— Ей, Джино, какво да кажа на шефа?

— Да си го начука в задника — отговори нахакано той. В ушите му още звучаха думите на Еди Звяра: „Ние ще те потърсим!“ Трябваше ли, по дяволите, да си скъсва задника от работа по вехтите возила на някакви си смотаняци за няколко въшливи долара на седмица, щом можеше от раз да се нагуши с цели петдесет зелени за няколко часа?

Тръгна надолу по улицата, едва се сдържаше да не затича. Беше му толкова леко, сякаш плуваше във въздуха. Изпитваше чувството, че едва сега очите му са се отворили за света, че едва сега започва да възприема живота... Изведнъж разбра каква е целта му.

Пари. Много пари.

И не е необходимо богато въображение да си представи човек какво имаше предвид Джино, след като се блъскаше от девет сутринта до пет вечерта. Това е, господа! И Чарли Лучано едва ли се е родил със сребърна лъжица в устата, но явно е сграбчвал всяка предоставена му възможност — и в резултат виж го докъде е стигнал! Тузар. Герой. Безспорно беше безпощаден и жесток, но това е единственият начин да успееш, когато люлката ти е била улицата.

Шивачът неохотно свали от витрината костюма, дори го направи, едва след като Джино размаха под носа му пачката с парите. Не му беше по мярка — сакото беше смехотворно дълго, почти до колената, а

в панталона сигурно би се побрало още едно момче. Джино се въртеше пред огледалото и унинието му растеше.

— Голям ми е — констатира отчаян той.

— Е, мога да го преправя — охотно предложи шивачът, не искаше да изпуска сигурна покупка. — Ела другата седмица и ще ти бъде по мярка.

— Не. Днес.

— Но това е невъзможно — възмути се шивачът.

Джино го измери с поглед.

— Довечера! — натърти той. — Колко трябва да ти платя допълнително?

И алъш-веришът стана. А това за кой ли път затвърди убеждението на Джино, че с пари всичко се купува.

Напусна магазина, доволен от себе си, и тръгна наперено по улицата. Имаше за какво — имаше предостатъчно пари и време.

Запъти се към „Дебелия Лари“, но остана разочарован, защото не завари никой, пред когото да се изфука. Тогава се отби в едно бистро и си поръча шоколадов шейк със сода.

В първия момент не забеляза дръзкото русокосо момиче, което точно влизаше в бистрото — люлееше предизвикателно бедра и сякаш излагаше на показ стегнатите си налети гърди. После нещо щракна в главата му и той си спомни. Малката Госпожица Фукла! От онази нощ! Механично вдигна ръка и пръстите му се плъзнаха по грозните открояващи се шевове, които разсичаха бузата му.

Тя вече го отминаваше, когато ѝ подвижна:

— Ей, ти!

Тя спря, извърна се и го изгледа с широко отворени сини очи.

— Мен ли викате? — попита престорено невинно.

— Теб! — и посочи обезобразената си буза. — Виждаш ли? Заради теб го получих.

Големите ѝ сини очи дори не трепнаха. Наистина беше красавица. Внезапно го заля горещата вълна на желанието да докосне вълшебната ѝ пъпчица.

— Можеш поне едно благодарско да ми кажеш!

Тя горделиво разтърси ситните си къдрици.

— Безкрайно ти благодаря, че не позволи на твоя приятел да се погаври с мен — гласът ѝ нежно се лееше, но преливаше от сарказма, с

който изрече благодарностите си.

— Моя приятел ли? — направо не повярва на ушите си и почти заби пръст в бузата си. — И това ли съм получил от мой приятел?

— Не ме е еня от кого си го получил — тя се вторачи в белега, — но наистина е ужасен, ето това мога да кажа.

Точно да му обърне гръб и Джино с един скок се оказа до нея.

— Ало, малката! — нафуканата пикла беше успяла да го вбеси. — Знаеш ли кой съм аз?

Тя не трепна, устните ѝ се извиха в предизвикателна усмивка.

— Ти си същият боклук като приятелчетата ти — сега наистина му обърна гръб и с горделиви крачки се отправи към вратата, където явно притеснени я чакаха две момичета.

— Аз съм Джино Сантейнджело! — извика след нея той и произнесе втори път името си буква по буква: — ДЖИНО! Запомни го добре, защото ще има да чуваш за мен!

— Ама разбира се, как ли пък не! — язвително подхвърли през рамо тя. После звънко се засмя. Нейните приятелки се присъединиха към смеха ѝ.

Джино онемя. Ега ти курвенския задник. И заради тая лицето му ще си остане белязано! Трябваше да остави Зеко да ѝ го начука и да ѝ натресе някое лайненце същото като нея.

Дори не знаеше името ѝ. Как ли се казва? Къде живее? Коя всъщност е? Допи си шоколадовия шейк и излезе от бистрото.

Имаше достатъчно време да разбере.

Джино никога не беше стъпвал в публичен дом. Не му се беше налагало, за разлика от приятелите му — улицата гъмжеше от толкова готини мацета. Имаше избор и той не пропускаше случая. Но беше чувал за момичетата на Мадам Лола. Проститутки от най-висша класа, които взимали по двайсетачка, за да разтворят краката си. Каква такса! Какво толкова притежаваха? Да не би оная им работа да е от злато?

Останалите от тайфата, както и Пинки Банана, обикновено се забавляваха с улични курви, толкова грозни, че Дракула бледнееше пред тях. Три долара на сеанс. И понякога трипер като екстра. На такова нещо Джино никога нямаше да се навие. Но една елитна проститутка... С такса от дваисет долара... Хайде, нали човек не бива да пропуска нищо от живота, от всичко трябва да опита поне веднъж.

А и този следобед нямаше какво друго да прави. Имаше пари, а те най-вероятно бяха мощен стимулатор на страстта.

Мадам Лола беше висока и кльоцава жена, погледът на изпъстрените ѝ с червени жилчици очи беше студен, а устата ѝ хищна. Огледа високомерно Джино и подхвърли:

— Е?

Очите ѝ критично оценяваха овехтелите му работни дрехи с мазни петна и черното под ноктите му. Май избърза да дойде тук, мина му през ума, трябваше да почака, докато си вземе костюма. Но какво пък толкова, по дяволите. Знаеше всичко за проститутките, беше го научил от Вера. Щом имаш пари, на никоя не ѝ пука как изглеждаш. Бръкна в джоба си и извади няколко банкноти.

Мадам Лола моментално ги прибра, но той не беше вчерашен, нямаше да позволи да го изпързаят.

— С тези двајсет гуцера колко време ми се полага? — попита той.

Тя шумно се разсмя.

— Колко ли? Синко, едва ли ти трябва повече от две минути да свършиш. Един тек и кой откъде е!

Направи му знак с ръка да я последва. Отмести с дългите си пръсти с лакирани нокти една мънистена завеса и преминаха в задушна, миришеца на плесен стая, с много канапета и малки масички, върху които имаше бутилки с контрабанден алкохол. Явно Мадам Лола се грижеше за доброто и на хората, и на заведението си.

В стаята нямаше жив човек и това беше първото му разочарование. Беше си представял тълпа от готини мадами, които му предлагат прелестите си.

— Седни — тя му посочи едно от канапетата. — Сега ще ти доведе момиче.

— Искam първо да пийна нещо.

— Твърде млад си да пиеш.

— Твърде млад съм и да чукам, но ми го позволяваш. Сипи ми едно двойно уиски.

Тя презрително стисна хищната си уста.

— Доста си нахален, малкия.

— И се казвам Джино Сантейнджелo. Запомни го. Предстои ти често да чуваш за мен.

— Така ли? — тонът ѝ беше открито язвителен.

— Така! И за двайсет гущера мога да избирам. Не се бави, ами доведи момичетата!

С проститука беше различно. Момичето, което Джино си избра, русокосо миньонче, не му демонстрира никакви зашеметяващи хватки. Набързо го отведе в една спалня, съблече кимоното си, легна на дивана и в очакване разтвори крака. Беше наистина различно. Нямаше я тръпката да си го открадваш в потулени местенца... Той остана безучастен няколко минути, после смъкна припряно панталона и гащетата си и с изненада установи, че не е възбуден, макар че си мислеше, че е така. Ами, пишката му приличаше на пикало.

— За първи път ли ти е, миличък? — прояви съчувствие проститутката.

— Ти майтап ли си правиш с мен? — настръхна Джино.

— Не се притеснявай — окуражи го тя.

Той да се притеснява! Ама че майтап. Той, Джино Овена! Но фактът си беше факт — за първи път в живота си не можа да го вдигне.

Момичето седна в леглото. Гърдите ѝ бяха малки, близо до зърното на едната личеше избледняла вече синина. Тя протегна ръка към увисналия му пенис.

Той панически се дръпна назад.

— Не. Искам да го направя другояче.

— Как?

— С език.

— Какво?

— Да те лижа... да те оближа... да те изсмуча...

Тя явно беше притеснена, дори разтревожена. Подобно желание ѝ се случваше за първи път, а беше проститутка от шест месеца. Това което всички бяха искали от нея досега, беше едно стандартно ебане и толкова.

— Легни по гръб и широко си разтвори краката — нареди той.

Този път тя остана безучастна.

— Това... това не ли в повече — смънка тя. — Трябва... да попитам Мадам.

— Хайде, хайде — Джино вече набираще увереност, — дори смятам, че е по-малко от това, за което съм си платил. Двайсет зелени

гущерчета! От мен да мине, няма да ги слагам на кантар.

— Ама ти на колко години си? — направи последен опит да се възпротиви тя, но легна по гръб и разтвори крака.

— Годините ми са достатъчни, за да се погрижа за теб както трябва — пое си дълбоко дъх и... започна.

Усещането беше странно, непознато досега. Езикът му облизваше соковете ѝ, откриваше мириса... опитваше вкуса... Тя притихна, лежеше неподвижно с разтворени крака. Инстинктът му на мъжкар сякаш го придърпа към вълшебната пъпчица, езикът му се стрелна натам и от неволното ѝ сладостно възклицание той почувства, че е попаднал право в целта. Стана по-агресивен, по-настойчив. Искаше да научи нещо ново, но искаше и да е сигурен, че го е научил както трябва.

Скоро усети, че краката ѝ се отпускат, влагата, в която се стрелкаше езикът стана гореща и обилна, тихите изстенвания се сляха в непрекъснат стон.

Рязко почукване по вратата задържа за миг играта на езика му.

— Всичко наред ли е? — чу се отвън гласът на Мадам Лола.

— Чудесно е — отговори Джино. — Направо върхът!

Тялото на проститутката вече се гърчеше. Джино продължи с обучението си. Разтвори я с палци — беше набъбнала и облята в сокове. Значи ѝ харесваше! Напъха дълбоко езика си в нея и усети как контракциите ѝ го всмукват още по-навътре.

Сега вече беше готов, истински готов и твърд. Бързо смени езика с пениса си.

Момичето беше изцяло във властта на непознатото удоволствие. Вече не стенеше, а страстно извиваше. Джино не се забави и сля освобождаването си с нейния оргазъм. После двамата се проснаха напреки на леглото. Телата им бяха плътно притиснати. Останаха така няколко минути. После лека-полека проститутката започна да идва на себе си. Започна да осъзнава какво се бе случило... Господи! Побърза да се изтръгне от прегръдките му, скочи от леглото и припряно намъкна кимоното си. Не погледна към него.

Той обаче я гледаше. Засмя се, доволен от резултата на първия си урок.

— Хареса ти, нали?

Все още без да го поглежда, тя не се стърпя и попита:

— Къде се научи така да го правиш?

— С теб — отговори й той.

Изправи се и започна да се облича.

— Сега знам какво е и ще го прилагам в живота.

Костюмът му седеше като излят. Джино даде още един долар бакшиш на шивача за добре свършената работа.

Полюбува се на отражението си в огледалото. Направо е жесток! А с една черна риза и нови обувки ще бъде неповторим. Докосна с пръсти грозните грапави шевове, които разсичаха в накъсана бразда бузата му и неволно надуши миризмата на проститутката. Усмихна се.

— Магазинът ми е винаги отворен за вас — заяви шивачът и добави услужливо: — По всяко време.

— Ще го имам предвид — каза Джино и излезе.

Закрачи наперено по улицата, но походката му беше някак различна. Чувстваше се като цар. Нов костюм. Посещение при Мадам Лола. Пари в джоба.

Докато вървеше, напрегнато обмисляше какво да предприеме. Не искаше да бъде като своя старец — този шибаняк и пишман гангстер, чието най-голямо постижение в живота бе да пребива безнаказано жените. Нямаше да допусне да го закопчаят отново, втори път нямаше да рискува свободата си. Приютът за малолетни си беше истинско наказание, да не говорим за пандиза.

И още нещо. Да прекара живота си под колите на други хора? Да бъде омазан непрекъснато с грес и мръсотия? Да получава дребни стотинки за такава скапана работа?

Не. Джино определено не искаше такъв живот за себе си. Искаше пари. Искаше всички прекрасни неща, които се купуваха с пари... Нямаше обаче никакъв начин да получи това, което иска, спазвайки законите.

Паоло беше абдал. А абдалите ги хващаха. Плановете на Джино бяха други. Възнамеряваше да стане нещо голямо. Като Чарли Лучано. И точно сега беше настъпил моментът да стартира.

Работата, за която го нае Чарли Лучано, беше фасулска. Това, което беше необходимо, бяха две горили с пистолети, кола и шофьор. Вършеше се бързо и без усилия. Само неговият пай беше петдесет

долара. Другите сигурно получаваха двойно повече. Значи като цяло пляката възлизаше доста крупна.

Влезе в „Дебелия Лари“. Там завари Пинки Банана и Като, които се облячиха срещу него.

— Виж ти каква тупалка! Откъде го взе, бе? — подвижна Като.

— Ей, и аз искам такъв — Пинки Банана завъртя очи и опипа плата. — Майчице мила, искам точно такъв!

— Защо не? — баровски попита Джино. — Някой да ви пречи? Мога да ви кажа как да стане. Трябват ни само две ютии, мотор и сме вътре в бизнеса!

— Ютии ли? — ентусиазмът на Като явно се стопи. — Без мене.

— Няма да ги използваме — поясни Джино. — Само ще плашим с тях... Работата е муци!

Като обърса носа си с ръкава на ризата.

— Ама и ти ги плешиш едни, Джино! За к'во?

— За пари — отговори той. — За много пари! За чий хуй си съдираме задниците от бачкане? Защо да не си ги вземем сами, както правят другите?

Да, това можеше да стане. Защо не, стига да имаш достатъчно пари. Но той ги нямаше и проблемът се криеше именно тук. От петдесетте долара, след като си плати за костюма и проститутката, бяха останали дребни пари. А пари се печелеха с пари. Той ги нямаше. Можеше да сподели с Вера плановете си, тя щеше да финансира начинанието... Разбира се, щеше да я включи в сделката и да ѝ върне заема с лихвите.

По-късно същата вечер той реши да я посети. Още повече, че ѝ беше обещал да се обади, за да ѝ каже как живее. И ако имаше късмет, Паоло нямаше да си бъде вкъщи.

Вера не беше ангажирана с клиент. Но беше порядъчно пийнала. Мързелуваше в леглото. На тъмно. Стаята се осветяваше само от уличната лампа недалеко от прозореца.

Когато Джино почука, тя вяло откликна:

— Влизай де, остави си парите и започвай.

— Аз съм — побърза да уточни той. — Отбих се само да видя как си.

— Много добре съм — проточи тя, — идеално...

После изведнъж млъкна, протегна ръка и докопа оставената до леглото бутилка. Отпи яка глътка и малко по-ясно попита:

— Кой си ти, по дяволите!

— Джино! — напипа ключа за осветлението на стената и запали лампата. В същия миг вече съжаляваше, че го е направил. Гледката беше отвратителна. Мръсната нощница от изкуствена коприна на Вера беше разкъсана и гърдите ѝ бяха оголени, покрити с мораво-сини петна от гасени в тях цигари. Лицето ѝ беше толкова отекло, че чертите му бяха размазани. Очите ѝ едва се виждаха от подутите клепачи, заобиколени с черни кръгове.

Тези очи се обърнаха към вратата и безжизнено се втренчиха в него. Опита да се усмихне и гримасата отвори дупка в устата ѝ. Няколко от предните ѝ зъби бяха избити.

— Изглеждам ужасно, а? — профъфли тя, а очите ѝ се наляха със сълзи, които се плъзнаха по насинените ѝ скули.

Джино не ѝ отговори. Не биваше да губи време и да я пита кой я беше пребил. Трябваше веднага да я заведе в болница. Приблужи до леглото и внимателно я докосна. От нея вонеше на бъчва, на пот и урина.

— Чуй ме — каза ѝ нежно той. — Ще те оставя за малко, за да извикам линейка.

— Не го прави — с мъка изрече тя. — Никъде няма да ходиш... Паоло каза... тук да стоя... да правя пари... много пари...

Очите ѝ се забелиха. Подпухналите клепачи се отпуснаха и ги скриха. Вера загуби съзнание.

В болницата го засипаха с въпроси, но Джино просто ги пропускаше покрай ушите си. Престори се на ням. Но знаеше какво ще направи. Този път Паоло нямаше да остане ненаказан.

След като го успокоиха за състоянието на Вера, той напусна болницата.

Върна се в квартирата, седна на един стол и започна да чака. Не откъсваше поглед от вратата. Цели три часа.

На разсъмване вратата се отвори. Влезе Паоло. Джино се изстреля от стола и връхлетя върху баща си. Паоло дори не осъзна какво се бе стоварило върху него.

— Ти... гаден... страхливец — през зъби крещеше той, риташе и блъскаше с юмруци. — Деца... и жени... Подло копеле... мръсен кучи син...

На Паоло му трябваха няколко минути, за да разбере какво става. Беше прекарал приятна вечер в кварталния бар, където продаваха тайно алкохол, беше пресушил една бутилка уиски и се бе прибрал у дома с намерение да ошастливи жена си и после спокойно да си отспи. Вместо това беше нападат и нямаше представа защо. Досега не му се беше случвало да бъде жертва. Биячът винаги беше той.

Разсъжденията му бяха прекъснати от силен удар в ухото, при което съдържанието на изпитата бутилка шотландско уиски се изля от устата му, последвано от лазанията, с която бе вечерял преди това.

— Сврадливи плъх! — от отвращение нападателят му вече се давеше. — Чуваш ли, боклук такъв!

На Паоло му се стори, че долавя познати нотки, но все още не разпознаваше гласа. Не му достигна и време — съкрушителен удар разби челюстта му и той рухна на пода.

— Само да си посмьл да я пипнеш с пръст! — предупреди го гласът. — Тогава няма да ти се размине само с толкова.

Паоло изповръща останалото в стомаха му. Жалък опит за защита срещу нападателя. Но съзнанието му се избистри. Тая кучка! Имаше си приятел. И следващия път, когато я пипнеш с пръст, нямаше да ѝ се размине...

През целия път до стаята си Джино тичаше. Щом се прибра, съблече съсипания си костюм. Все още беше като замаян, но пък се чувстваше отлично. Просто го направи!

Седна на леглото и пред очите му се занизаха събитията от изминалия ден. Петдесетте долара. Русокосата фукла. Проститутката. Вера... Паоло... И планът му да организира свой бизнес.

С омраза огледа стаята. Пукнатините по тавана, овехтелите и изтъркани тапети по стените... Унизителната бедност на неговия свят. Не познаваше нищо по-добро, но беше ходил на кино, беше се разхождал в Сентръл парк и по Пето авеню. Беше виждал величествените къщи през оградите на именията и големите коли с униформени шофьори. Знаеше, че някъде съществува различен свят от

неговия. Знаеше, че единственият начин този свят да стане негов е да си го купи с пари.

Още на следващия ден се зае с осъществяването на плана си. В неговия свят се подвизаваха няколко улични банди, които по всяко време бяха отворени за нови постъпления. Най-могъщата сред тях беше на Бързаците. Членовете ѝ бяха спечелили прозвището си заради бързината, с която действаха — винаги успяваха да се появят в точния момент и на точното място и да изчезнат оттам за броени секунди. Джино обмисли варианта да работи с тях, но явно нямаше да стане — Бързаците си имаха вече печен шофьор на име Валаки.

Освен тях имаше банди, създадени от представители на различните национални малцинства — ирландска, еврейска, италианска... Дейността им беше многолика, също като националността. Някои рекетираха на дребно, други извършваха набези над магазини, но повечето съблюдаваха принципа на уличните крадци — дръж и беж!

И те не му вършеха работа. Най-доброто решение беше сам да си организира малка банда. Печени момчета, които да ръководи. Но трябваше да започне с нещо. Познаваше бегло един човек на име Алдо Динунцио, който не се набиваше много на очи и работеше с две други момчета. Личеше обаче, че си върши работата добре, не беше от приказливите, а за него се носеха слухове, че имал братовчед в Чикаго почти от ранга на Ал Капоне.

Джино се срещна с него и му предложи да работят заедно.

Алдо прие. Той, от своя страна, също беше запознат с репутацията на Джино. Момчето беше яко, упорито и разумно. И се справяше с колите като истински професионалист — умение от първостепенно значение за бизнеса.

Стиснаха си ръцете в „Дебелия Лари“ на чаша кафе. Без да губи време, Алдо му изложи плана за предстоящата акция. Имало един склад с кожени дрехи, който бил така препълнен, че направо си плачел да го ограбят.

— Можем да го направим само двамата и моите две момчета — предложи Алдо, — но трябва да действаме светкавично. Едно птиченце ми пошушна, че в момента алармената система не работи.

Колко му е да отстраним нощния пазач. В склада има пет секции. Това е страшно много стока.

— Кога? — попита Джино.

— Довечера. Приемаш ли?

— Разбира се.

Уточниха подробностите и Алдо си тръгна. Джино се готвеше да го последва, за да отиде до болницата при Вера, когато в заведението на Лари влязоха госпожица Префърцунена и нейните две приятелки. Тя не му обърна никакво внимание, мина покрай него все едно беше празно пространство, седна в едно сепаре и зарови нос в менюто.

Той изчака приятелките ѝ да седнат и се изправи до масата.

— Ало, ти! — пресегна се и издърпа менюто от ръцете ѝ. — к'во ти става? Къде ти е възпитанието?

Тя учудено вдигна очи към него — едни такива големи и невинни очи, а двете момичета се изкикотиха в шепи.

— Дали пък не си дошъл да вземеш поръчката ми? — попита предизвикателно тя.

— Синди! — едно от момичетата престана да се хили.

— Ей, ама ти си една глу...

— Каква? — не го остави да изрече думата тя.

— Искаш ли някоя вечер да отидем на кино? — въпросът сякаш сам се изплъзна от устата на Джино. Той дори не беше сигурен, че го е изрекъл, единственото му успокоение беше, че все пак е казал нещо.

— С теб? — тонът ѝ сам по себе си беше пренебрежителен отказ.

— Не бе, с Кинг Конг...

— Не излизам с непознати! — конкретизира отказа си тя.

— Да бе, вярно. Но за теб не съм непознат. Двамката сме приятелчета, нали?

— Да, ама не!

Той вече не знаеше как да продължи.

— Притрябвала си ми! — и се отдалечи малко сковано. Глупачка! Прави се на интересна! За нейна сметка, разбира се, не знаеше какво губи.

Леко извърна глава и хвърли поглед към сепарето. Засече ги в мига, в който и трите се превиваха от смях. Хлапачки с жълто около устата. Я имаха петнайсет-шестнайсет години. Какво ли разбираха от живота?

Сякаш да си възвърне самочувствието, се сети за проститутката на Мадам Лола и за нещата, които ѝ направи. Истинско преживяване. Но удоволствието щеше да бъде наистина изключително, когато нямаше да плаща за това.

Джино избра седемнайсетия си рожден ден за петата по ред акция с Алдо. Лесни пари. Само за един месец спестяванията му станаха хиляда и петстотин долара. Какъв късмет! С петдесет от тях си откри текуща сметка, а останалите сложи в банков сейф. Имаше си планове за парите и не искаше да ги профука, както беше направил с първите лесно спечелени петдесет долара. Повече никакви костюми и никакви проститутки. И с нищо друго не трябваше да буди подозрение, това се отнасяше най-вече до полицаите, които взеха често да наобикалят „Дебелия Лари“ и масово да проверяват документите на хората. При зачестилите обири бяха нащрек и дебнеха яко.

За да не бъде уязвим при евентуална проверка, Джино започна официална работа през деня. Разнасяше поръчките на една аптека. Само че разнасяните поръчки не съдържаха илачи, а твърдо гориво. По двайсет и пет долара на пакетче. Не беше малко. Но не беше достатъчно. Работата си беше рискована. Достатъчно беше един път да го спипат...

Е, всяка работа си имаше своите рискове. Веднъж, докато лежеше под един „Кадилак“, крикът поддаде и колата едва не преби Пинки Банана. Счупен крак, изпотрошени ребра... и утешението, че остана жив. За такъв риск обаче не получаваеше двайсет и пет за седмица, да не говорим за ден.

Когато това се случи, Джино го посети в болницата. Използва случая и му наля малко разум в главата. Е, дотук беше с Господин Самата Честност.

Иначе животът му си течеше, без да се случва нещо особено. Госпожица Префърцунена се появяваше по обяд в „Дебелия Лари“, но Джино съзнателно я избягваше. Не беше умрял за обидите ѝ! А и не страдаше от липса на момичета, които да заведе в стаята си и да усъвършенства любовните си умения с тях. Сексът за Джино си беше изкуство. Ако момичето не беше щастливо, удоволствието му не беше пълно. По тоя въпрос Джино Овена работеше на пълни обороти.

След като заведе Вера в болницата, повече не я посети. Отначало все се канеше да го направи, дните минаваха, а той все си намираше оправдание. Дочу, че сама се е изписала от болницата и пак не отиде да я види. Защото се страхуваше. Страхуваше се, че ако Паоло отново пребие Вера, нямаше да остане безучастен. Нямаше да може да се владее. Когато нападна баща си, беше някак си подготвен, действията му не бяха резултат от сляпа, убийствена ярост. Но ако се случеше отново... и ако Паоло е трезвен и му се опъне...

Ето защо за предпочитане беше да стои настрана. Не искаше да се набърква в неща, които не го засягаха лично.

Писмата на Коста продължаваха редовно да пристигат от Калифорния. В едно от тях дори имаше снимка. Слаботелесното дребосъче Коста се бе превърнал в доста приятен младеж, до него стоеше приемната му сестра... и собственото му куче. Джино се усмихна. Искрено се радваше, че нещата при хлапето са се подредили толкова добре. Но Коста живееше в един свят, който беше на светлинни години разстояние от света на Джино.

Два месеца след седемнайсетия му рожден ден арестуваха Джино, докато чакаше в паркирания „Додж“ своите и плячката близо до един склад в Бронкс. Едновременно спипаха Алдо и останалите двама от бандата вътре в сградата, докато усърдно товареха топовете коприна и сатен върху количка, за да ги изнесат и прехвърлят в доджа. Натовариха всички в патрулната кола, която потегли към полицейския участък.

— Някой ни е предал. Няма друг начин, с кожата си го усещам — твърдо каза Алдо, после се обърна към Джино: — Ти на кого си казал за акцията?

Джино в първия момент занемя от несправедливото обвинение, после гневно избухна:

— На кого съм казал ли? На никого не съм казал, шибан задник такъв. По-добре си спомни ти на кого си казал!

В полицейския участък ги регистрираха, после ги пратиха в затвора. Това беше съкрушителен удар за Джино. Нямаше да издържи. Едва издържаше в приюта, а този път решетките си бяха истински.

Кери, 1927–1928

Затворът на Уелфеър Айлънд нямаше нищо общо с името. Благодатният остров! Мили Боже! Мръсотия. Смрад. Плъхове като котки. Помия вместо храна. Претъпкани килии. Заразени с какви ли не болести момичета. Въшки. Паяци. Бълхи... И лесбийки, които се нахвърляха върху всяка жена, която не можеше да се защити.

Тук Кери научи какво е бруталност и жестокост. Две седмици след пристигането ѝ тарторката на килията — зла червенокоса жена с подли очи, перверзна и извратена по рождение — ѝ налетя.

Беше нощ. Кери лежеше на твърдия нар и се опитваше да заспи въпреки бабуните по дюшека и претъпканата килия. Изневиделица върху ѝ се стовари едно тежко тяло и хищни ръце заопипваха гърдите ѝ.

— Какво става? — извика тя.

— Млъквай и не мърдай! — заповяда лесбийката. — Ще те изчукам с пръсти по-добре от който и да било мъж.

— Разкарай се — през зъби решително каза Кери.

— Ама ти сериозно ли? — изненада се мръсницата. — Всички тук са ми благодарни, че се грижа за тях. Дават мило и драго... — тя леко стисна зърното на Кери между пръстите си. — Ще се погрижа и за теб... ще те направя мнооого щастлива.

Кери ѝ се изплъзна — изви се като змиорка, падна на пода и се сви на кълбо, без да откъсва ужасения си поглед от жената.

— Да не си посмяла да ме докоснеш, чу ли!

— Тъпа негърка! Не си знаеш интереса! И това не ми се беше случвало, да не ме иска някаква си тъпа чернилка проститутка.

— Не го правя с жени! — отсече Кери, но все пак се сдържа да не уточни, че освен това се гнуса от такива като нея — тлъсти и нечистоплътни, с мазна кожа, с лош дъх и трипер.

— Е, все някога има и първи път — не се отказваше дебеланата. — Ако искаш да ти е добре тук, не ме отблъсквай. Наясно ли си, негърко?

Кери вътрешно се смрази от ужас.

— Намери си някоя друга, не те искам — остана непреклонна тя, макар да съзнаваше, че с това подписва присъдата си.

И наистина се оказа така. На следващия ден никой не ѝ проговори. Щом новината, че е отказала на тарторката, се предаде от ухо на ухо, момичетата се държаха с нея като с прокажена. Никоя не

искаше да си има допълнителни проблеми. Кери просто престана да съществува за тях. Животът в Уелфеър Айлънд беше отворителен, но все пак се понасяше. Но оттук нататък стана невъзможен.

Нощем Кери лежеше будна върху нара си, скована от ужас и толкова самотна, че всеки миг съпротивата ѝ можеше да рухне и да се предаде. Не виждаше смисъл да живее. Какъв грях беше извършила, за да я затворят тук? Защо Бог я беше забравил?

Тя отново и отново премисляше какъв можеше да бъде животът ѝ. Но си даваше сметка какъв всъщност е бил и каква в действителност е тя. Мъчителката ѝ беше права. Нали ѝ каза: „Тъпа чернилка проститутка“. Тя беше точно това.

Постепенно размислите върху злостастия ѝ живот промениха посоката си. Тя вече обмисляше как да остави всичко зад гърба си и да отвори нова страница за себе си. Така Кери си постави цел и животът ѝ придоби смисъл.

Един ден в банята беше необичайно тихо. Другите момичета крадешком хвърляха странни погледи към Кери, припряно се измиваха и се изнизваха една по една навън.

Предчувствие за нещо лошо се надигна като змийче в душата ѝ. Но това усещане се бе превърнало в ежедневие, нещо като неделима част от съществуването ѝ. Кери съзнателно го потисна. Продължи да се къпе. Енергично триеше тялото си със сапуна против паразити — под мишниците, между краката, навсякъде. Преди поддържаше тялото си чисто по задължение, сега беше станала маниачка на тема чистоплътност.

— Здравсти, чернилке!

Кери отвори очи и видя тлъстата тарторка, придружена от четири момичета. Това бяха първите думи към нея след сблъсъка в килията преди седмица.

— Искам да ти кажа — продължи презрително червенокосата, докато събличаше затворническата си униформа. — Реших да не ти се натискам, защото си тъпа — тя свали сутиена си и обхвана с длани големите си гърди. — Искам ти да ги смучеш!

Кери пусна сапуна и опита да се измъкне от отделението с душовете.

— Ей, не толкова бързо, миличка! — подигра я лесбийката.

Две от придружаващите я момичета преградиха пътя на Кери и застанаха от двете ѝ страни.

— Свалете я на пода — заповяда тарторката — и задръжте краката ѝ.

Не можеше да избяга. Не можеше и да се бори — бяха пет срещу нея. Момичетата се нахвърлиха върху Кери, принудиха я да легне върху мокрите плочки. Две я държаха за ръцете, две за краката. Тарторката се ухили самодоволно.

— А сега, тъпа чернилко, понеже съм добросърдечна, ще те науча на едно-две неща.

Държаха я така цял час — разпъната на кръст и абсолютно безпомощна. А те през това време се забавляваха и пъхаха във влагалището ѝ всяка вещ наоколо, която им се струваше подходяща за целта. Накрая червенокосата лесбийка се разкрачи над лицето ѝ и мастурбира. После я зарязаха и със смях напуснаха банята. Едно приятно разнообразие за добро утро!

Кери остана скупчена като дрипа на пода. Лежеше с втрещен поглед в капещия душ и мърмореше нещо несвързано за смъртта. Чашата преля. Животът ѝ беше свършил. Тя дори не изпита съжаление.

Два часа по-късно я намери една от надзирателките — вкочанена, със спечена кръв между краката.

— Всемогъщи Боже! Кой те подреди така?

Кери и сега не проговори. Мълчаливо се отпусна на леглото в затворническата болница. Приличаше на парцалена кукла. Но все пак беше по-добре, отколкото да стои права.

Когато решиха, че се е възстановила, я върнаха в килията. Тя тихомълком зае предишното си място. Останалите момичета избягваха погледа ѝ и продължаваха да не ѝ говорят. Но Кери не им обръщаше внимание. Вътре в нея се зароди непозната досега омраза и обхвана цялото ѝ същество като защитна броня. Беше нещо добро, нещо много силно, което излъчваше предупреждение към останалите момичета да стоят настрана.

Решението да промени живота си прие други измерения. Щом излезеше оттук, щеше да направи от себе си най-амбициозната, най-проницателната, най-търсената, най-преуспялата чернокожа проститутка в бизнеса.

Беше студена зима, когато Кери излезе от затвора. Шест месеца на Уелфеър Айлънд. Два пъти повече от присъдения срок, но времето беше относително понятие на острова. Ден или месец повече или по-малко беше без значение.

През тези шест месеца Кери беше отслабнала с десетина килограма, което на практика означаваше, че е станала кожа и кости. Прекрасната ѝ коса беше късо остригана заради въшките. Докато корабчето прекосяваше Ийст Ривър към пристана, Кери трепереше от студ в тънката си лятна рокля.

Цялото ѝ богатство се състоеше в девет долара, които носеше със себе си. Кери се надяваше, че Флорънс Уилямс е запазила вещите ѝ, сред които имаше малка кутия със спестяванията ѝ — шестстотин долара.

На кея глутница сутеньори чакаха корабчето, за да огледат пристигащите момичета. Преценяваха ги, сякаш бяха добичета, изложени за продан, и бързо подбираха тези, които им се струваха подходящи. Властите, разбира се, знаеха за този своеобразен търг на проститутки, но оставаха безучастни. В края на краищата една проститутка винаги си остава проститутка. Дори полицията си затваряше очите.

Какви шансове имаха тези момичета? Едва ли сред тях имаше някоя, която да се откаже от покрив над главата, няколкото нови дрехи, осигурената храна и възможността незабавно да започне да припечелва.

Кери беше наясно с това, което става. В Уелфеър Айлънд беше свидетелка на постоянни шеги по този повод. Дори се изказваха прогнози кой от сутеньорите ще извади най-големия късмет. Напускащите затвора бяха затрупвани с поръченията на оставащите на острова.

— Ако Пробитата чанта е още там, дай му един от мен!

— Ако тръгнеш с оня гадняр с жълтата кола, ръгни му още един път ножа! Това лайно заслужава да пукне!

Кери се огледа. Никой не ѝ обръщаше внимание. Знаеше, че изглежда доста невзрачна и объркана, затова пое дълбоко въздух и изпъчи гърди. Резултатът не закъсня. Към не се приближи мургав бял мъж, който ѝ подхвърли:

— Искаш ли работа, чернилке?

Не ѝ хареса обръщението. Поклати отрицателно глава.

— Оу, така ли? — в гласа на мъжа се прокрадна закана. — Да не мислиш, че ще се прескачат един друг да те молят.

Кери присви очи.

— Ако беше видял какво имам между краката, едва ли щеше да си толкова сигурен, белилке! — обърна му нахакано гръб и в същия миг забеляза сутенъора, който ѝ трябваше. Нямаше съмнение, че е той. Висок. Негър. С гола глава като черна билиардна топка. С бял костюм. С кожено палто. Беше попивала сведенията за него от изказванията на момичетата на острова. Знаеше и името му — Уайтджак, Бялата тояга. Работеше за Мей Лий, най-прочутата мадам в Харлем.

Уайтджак седеше малко встрани от тълпата, опрян на нов лъскав автомобил. Стискаше между зъбите си незапалена дълга пурета и я местеше от единия ъгъл на устата си до другия. Никое от момичетата не бе привлякло вниманието му. Как иначе, всички изглеждаха еднакво жалки.

Кери се приближи към него с нахакана походка и дръзко подхвърли:

— Извинете, господине, търся си превоз.

Очите му за миг проблеснаха. Огледа я лениво от главата до краката. После погледът му също така лениво тръгна обратно нагоре, да не би да е пропуснал нещо при първия оглед.

— Най-добре потърси при другите, миличка — провлачено и равнодушно изрече той.

Кери не се обезсърчи от абсолютната липса на интерес.

— Току-що навърших сладките шестнайсет — бързо заговори тя. — Мила, черна, страстна и млада — точно каквато харесват избраните клиенти. Работих известно време при Флорънс Уилямс, не съм аматьорка.

— Ама не приличаш и на професионалистка.

— Защо не опитаме, а? — подсили поканата в гласа си със сластни погалвания по тялото си. — С подходящи дрехи и няколко дена истинска храна ще стана най-страхотното ви парче. Какво ще кажеш, а? Дай ми този шанс и няма да съжаляваш.

— Аз и Мадам Мей сме от висша класа, малката. Елит! Може би другите ще те вземат.

Тя му хвърли унищожителен поглед. Подмилкващата усмивка изчезна от лицето ѝ. Онази омраза, която ѝ помогна да оцелее на острова, се надигна отново с такава сила, че ѝ се прииска да го удари. Не го направи. Сви рамене, обърна му гръб и си тръгна.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я задържа.

— Мога да ти осигуря работа като прислужница.

С рязко движение тя отхвърли ръката му и продължи напред. Прислужница! Голям майтап! За Кери това минало беше окончателно забравено.

— Ей, ти! — с няколко крачки той застана зад гърба ѝ.

Кери спря, но не се обърна. Принуди го да застане до нея. Е, все пак някакъв напредък.

— Наистина ли си работила при Флорънс?

— Винаги можеш да провериш. Бяхме аз, Били и две бели момичета.

— Хм — беше запалил пуретата и сега изстреля тънка струйка дим в лицето ѝ. — Значи искаш да ти дам шанс при Мадам Мей, ама дали тя ще те хареса?

Кери знаеше кога може да бъде дръзка.

— Щом ти ме харесваш, и тя ще ме хареса. Така стават тия работи.

Той се изхили.

— Сече ти пипето!

Тя се усмихна, но усмивката не се отрази в очите ѝ.

— Освен това съм и млада.

— Хайде, качвай се в колата.

— С удоволствие, Уайтджак.

— Откъде знаеш името ми?

— На острова всички жени ти спрятат името... Сигурно си важна клечка в бизнеса.

Усмивката му стана още по-широка.

— Я виж, освен това знае и точно какво да отговори — иронизира я с нейните думи той.

— Освен това знае кога точно да мълчи — додаде тя.

Сега вече той гръмогласно се разсмя.

— По дяволите, момиче, май съм открил нещо необикновено — такава, която знае как да разговаря.

Тя се присъедини към смеха му.
— Как да не ти завиди човек!

В заведението на Мадам Мей изкъпаха Кери, опушиха я с горелка срещу зараза, справиха се с възките и я нахраниха. После я прегледа лекар, след това я облякоха в розова сатенена роба и незабавно я включиха в работния график.

Мадам Мей бе висока колкото Уайтджак, с пищни форми и чувствено тяло. Носеше дълга, падаща на къдри руса перука, която шокиращо контрастираше със смолисточерната ѝ кожа. Едновременно ръководеше заведението и практикуваше занаята, но само с избрани клиенти, които плащаха за нея главозамайващи суми. Наближаваше четирийсетте и имаше зад гърба си близо двайсетгодишна практика на проститутка.

Тя намрази Кери от пръв поглед, но беше твърде печена, за да позволи на личните си чувства да пречат на бизнеса.

— Щом ти искаш да я вземем, добре — каза тя на Уайтджак, което доказва, че Кери не е сгрешила в преценката си. — Само дръж ръцете си по-далеч от нея — предупреди го Мадам Мей. — Не обичам да делея своето с никого!

Уайтджак смутено се засмя.

— Не съм си го и помислял, маман!

— Я не ме лъжи, да не съм вчерашна.

— Е, сега вече ме обиждаш. Да си помислиш, че ще ѝ обърна внимание, след като имам теб?

— Очите ти се лепят по всичко, което диша. Не те ли виждам как се мъкнеш подире ѝ?

Кери за миг не бе забравила твърдото си решение да успее. Не я принудиха да сключи твърд договор за работа, докато не се разбере дали ще се утвърди. Като начало и двете страни бяха доволни от споразумението — делеяха на половина. Отиде у Флорънс Уилямс да прибере вещите си и се зарадва, когато откри своите шестотин долара непипнати. Флорънс дори ѝ предложи да се върне при нея, но Кери ѝ благодари и отказа. Мадам Мей въртеше бизнеса си на широка нога и щом Кери веднъж си създадеше име, графикът ѝ щеше да бъде запълнен до дупка. Беше решена да се включи в играта. Щеше да се

превърне в машина за пари. Защото Кери се бе зарекла да спечели много пари.

Клиентелата на Мадам Мей беше по-многобройна и разнообразна от тази на Флорънс Уилямс. Вратите на заведението бяха винаги широко отворени за мераклиите, които се обслужваха от десет усърдно работещи момичета: освен Кери имаше още две чернокожи, една пуерториканка, три бели русокоси момичета, пълничка мексиканка, китайка и миньончето със съвършено тяло Люсил.

При такова съперничество на Кери не ѝ беше никак леко да се открие. Но тя беше амбициозна, изпълнена с желание да бъде най-добрата.

Клиентите, които идваха при нея за първи път, започнаха да я избират при следващите си посещения. Кери притежаваше талант да накара всеки мъж да се почувства мъжкар. Влизаха при нея с проблемите си, с печалните си истории, с мъжката си непълноценност. Излизаха си ободрени, въодушевени и изчукани както трябва.

Мразеше всеки един от тях.

Те я обичаха.

От момичетата на Мадам Мей само Люсил разговаряше с Кери. Останалите я избягваха, защото се усещаха застрашени за редовните си клиенти.

— Тук съм от пет години — сподели Люсил. — Уайтджак ме откри, когато работех в една пътуваща театрална трупа. Беше много любезен с мен, каза ми, че работата, която ми предлага, ще ми хареса повече. И наистина, миличка, той се оказа прав.

Кери не изпитваше необходимост да има приятелка, искаше да се съсредоточи само върху работата си. Но Люсил донякъде ѝ напомняше за самата нея — и двете бяха различни от другите, и двете бяха несретници без дом и семейство, и двете правеха единственото нещо, което можеха. Проституираха.

— Някой ден ще се махна оттук — сподели Кери. — Ще стана по-известна и търсена от Мадам Мей. Ще имам най-доброто заведение в града...

— Това съм го чувала — засмя се Люсил.

— Е, да. Но аз съм го решила — заяви Кери.

За Кери това не бяха празни приказки. Иначе нямаше да изпълнява покорно капризите на всеки, който плащаше за нея. Ако не

можеше да бъде най-добрата, всичко губеше смисъл.

Славата ѝ растеше. Както и броят на редовните ѝ клиенти.

— Каква е тайната, която притежаваш?

Тя се усмихна, но очите ѝ останаха студени.

— Нали ти казах, не помниш ли? Мила, черна, страстна и млада.

А ти най-добре би трябвало да знаеш, че точно това харесват белите мъже.

Бяха сами в общия салон, където приемаха клиентите. Уайтджак бързо се огледа, после протегна ръка и небрежно я подпхна в деколтето ѝ, като обхвана гърдите ѝ.

— Вече си много известна, миличка.

— Да. Казах ти, че съм добра.

Той не изтегли ръката си.

— Трябва да те запазя за мен. Защо не наемеш някоя стая наблизо?

Уайтджак реагираше на близостта ѝ. Кери сведе поглед и незабелязано плъзна поглед към чатала му. Един наистина професионален поглед към тесните му бели панталони. Пенисът му наедряваше и отделяше капки, които попиваха в плата и образуваха влажни петънца. Да възбуди Уайтджак беше само по себе си постижение.

Тя облиза устни. Той я искаше и тя го знаеше.

— Защо не го направиш? — предизвика го Кери.

Ръката му се раздвижи.

— Малките момичета не ме привличат.

— Аз не съм малко момиче, Уайтджак. От доста време съм тук.

— Е, така е — той не устоя, придърпа я към себе си и отърка възбуждения си член в бедрото ѝ.

В този миг в стаята влязоха Мадам Мей и две от момичетата.

Уайтджак се отдръпна като ужилен, но въпреки светкавичната му реакция Мадам Мей беше видяла какво става. Стрелна го с унищожителен поглед.

— За това тук се плаща, миличък. Щом ти се е приискало да се позабавляваш с малката, трябва да си платиш — гласът ѝ преливаше от сарказъм.

Уайтджак, успял вече да се овладее, дръзко ѝ отговори:

— Аз да плащам? Ти нещо бъркаш, жено! Та аз съм една изгърмяна пушка!

Мадам Мей не се хвана на въдицата.

— Ти го каза, миличък — върна му топката тя.

Момичетата се изсмяха. В същото време мелодичният звънец на външната врата не им даде възможност да продължат разговора.

Във всекидневната влязоха вкупом трима колежани. По лицата им личеше, че са готови да завоюват света. Мадам Мей приветливо ги посрещна, предложи им питие и ги настави удобно. Обърна се към момичетата:

— Три заредени, готови за стрелба пушки, милички. Избирайте. Която си харесате.

Кери чаровно се усмихна към един от младоците, хвана го за ръка и го отведе в своята спалня. Момчето видимо се вълнуваше и изглеждаше дяволски притеснено. Потеше се, лицето му се покри с червени петна, а устните му нервно потръпваха.

— Как се казваш, миличък? — измърка предразполагащо тя.

— Хен-н-ри — от притеснение той почти изяде последните букви.

— Добре, Хен-н-ри. Двамата ще прекараме чу-дес-но... Нали така?

Момчето нервно кимна. Беше на осемнайсет. За първи път му предстоеше да бъде с жена.

Кери започна да съблича дрехите му. Възхити се от тялото му. Но когато той припряно събу гащетата си, тя сладостно потръпна.

— Хен-н-ри — замърка тя, — ти наистина си един страхотен, вълнуващ мъж! Точно такъв си, по дяволите. Заедно ще преживеем нещо, за което дори не си мечтал... Съгласен ли си, сладичък? Нали?

Джино, 1924–1926

След петседмичен престой в следствения затвор в Бронкс, на девети юли дваисет и четвърта Джино Сантейнджело беше изправен пред съда, признат за виновен в кражба с взлом и осъден на година и три месеца затвор. На Алдо Динунцио присъдиха две години. Заедно ги изпратиха в затвора Синг Синг.

Алдо беше твърдо убеден, че са предадени и изгаряше от жажда за отмъщение.

— На кого го казахте? Кой още знаеше за склада? — задаваше тези въпроси ту на едното, ту на другото момче, участвали в обира.

Те отричаха да са казвали на някого. Но Алдо продължаваше настоятелно да пита и да разнищва и накрая едното от тях се изпусна, че се е похвалил пред сестра си.

На Алдо това му беше предостатъчно. Вече имаше кого да обвинява.

— Кучка! — настървено повтаряше той. — Тя е снесла на ченгетата. Когато изляза оттук, тая мръсница ще се моли по-бързо да се отърве от жалкия си живот.

Джино се опитваше да го успокои, но Алдо се настървяваше все повече и повече.

— В мига, в който изляза оттук... щом кракът ми стъпи на улицата... тая кучка ще си го получи. Почакай и ще видиш.

Джино проумя, че единственият начин да издържи затворническият живот беше да си затваря устата и да внимава да не го въвлекат в някоя неприятност. Делеше малката килия с възрастен мъж, който бе осъден за опит за убийство. И двамата се правеха, че не се забелязват. Това вероятно беше и начинът да продължат да съществуват, заключени в едно помещение.

Старецът пикаеше отвисоко и шумно в своята кофа, а нощем, точно когато Джино започваше да се унася в сън, често си правеше чекии. И едното, и другото беше отвратително, но Джино се научи да не му обръща внимание. Стараеше се да не мисли за жените, горещите им тела и чукането. Не му беше лесно, но мисълта да си прави чекии като останалите му беше противна. Понякога го нападаха еротични сънища и той се събуждаше потен, лепкав, незадоволен и разочарован.

Повече от всичко му липсваше сексът. Денем мечтаеше за жените, с които би се любил вечерта. Тази, за която мислеше най-много, беше русокосото миньонче от „Дебелия Лари“. От деня, в който му се подигра и го разкара, не беше говорил с нея. Но дълбоко в себе си знаеше, че един ден ще омекне. И веднъж да погали вълшебната ѝ пъпчица... Ох, да я видим тогава нафуканата госпожица.

Писмата от Коста продължаваха да пристигат. Един ден и Вера му дойде на свиждане. Не изглеждаше добре. В устата ѝ, на мястото на избитите от Паоло зъби, зееше дупка, лицето ѝ беше набръчкано и подпухнало от алкохол.

— Дребен негодник — беззлобно му се скара тя. — Май паметта ти се оказа много къса, а? Толкова месеци нито дума от тебе. Най-накрая открих къде си и пристигнах.

— Мили Боже! — притесни се той. Не можеше да откъсне очите си от щърбата ѝ усмивка, но бързо се съвзе. — Страшно гот е, че си дошла на крака, за да ме видиш.

— Ей, я се стегни. Може и да съм ти мащеха, ама това не пречи да намина поне един път. Но ти заявявам, че кракът ми повече няма да стъпи в тая долна дупка. Посещенията на Паоло в затвора ми стигат за цял живот. Когато излезеш, ти ще ми дойдеш на гости, нали?

— Къде е старецът?

— Дъртият пергиш ми гепи парите и избяга. В деня, когато излязох от болницата — посочи с пръст устата си. — Сигурно не ме е харесал.

— Чуй, имам малко мангизи... да си направиш зъбите — спонтанно ѝ предложи той.

— Благодаря, дечко, но няма да го направя — вулгарно се изхили и поясни: — Дупка и в устата се оказа истинска златна мина за бизнеса. Мога да правя неща, които направо шашват мъжете! — почти прилепи подпухналото си лице до телената мрежа, която ги разделяше. — Когато излезеш, ще те шашна и теб.

Той се засмя.

— Ама и ти не се предаваш, Вера.

Тя се изкикоти.

— Само се опитвам да те развеселя. Знам, че тук всички мислят само за ебане. И ти си винаги надървен, нали?

— Като чеп!

— Шибана работа, а! Важното е, че се справяш. Както винаги — тя стана. — Трябва да си тръгвам... Е, Джино, благодаря ти. Знаеш за какво говоря. В живота никой никога не ме е защитил. Не знаех, че е толкова хубаво...

— Защо си мислиш, че съм бил аз?

Тя съзаклятнически се ухили.

— Ами такава съм си аз, досетлива!

Престоят в Синг Синг беше направо съсипващ. Включиха Джино в затворническа строителна бригада. Работата беше тежка и изтощителна, но той се сдуши с останалите и научи много от мъжете, с

които работеше — по-възрастни, натрупали опит и в живота, и по затворите.

Месеците се изнизаха бързо и след една година — намалиха присъдата му за добро поведение — Джино бе освободен предсрочно срещу задължението в бъдеще да не нарушава закона.

Когато трябваше официално да поеме задължението пред комисията по предсрочно освобождаване, Джино преживя истински шок. Вторият баща на Коста Зенокоти беше изпратил писмо, в което поемаше ангажимента да го вземе при себе си. Явно нямаше друг избор.

И така, направо от затвора Джино се качи на влака за Калифорния, без да успее дори да си легне с момиче. Беше объркан. Всъщност не познаваше Коста Зенокоти, всичките си представи за него бяха получени от писмата му. Шибана работа! Що за наивник е това хлапе, че да иска да прекара ваканцията си с такъв като него?

На гарата на Сан Франциско Коста нетърпеливо чакаше пристигането на влака. Беше заедно с приемния си баща, Франклин Зенокоти. Коста беше пораснал, понапълнял, малко нисък за шестнайсетте си години, но приятен и симпатичен младеж.

— Не съм убеден, че постъпвам правилно — обърна се към него Франклин. От няколко седмици насам това бяха думи, които той често повтаряше.

— Не се тревожи, тате — каза Коста и защити тезата си: — Ти ми даде шанс, нали? Струва ми се, че не те разочаровах.

Франклин се поотпусна и се усмихна. Коста беше прав. Наистина не го беше разочаровал. Нямаше по-способно и по-великодушно момче от него. Беше отличник в училище, в квартала всички го обичаха.

Но да осинови Коста беше едно, а да приеме у дома си един изпечен гамен, току-що освободен от затвора — съвсем друго. Успокояваше се с това, че няма да е за дълго, само за месец. Не му даде сърце да откаже на Коста. Как можеше да не откликне на простичките му думи: *„Той ми спаси живота, искам и аз да му помогна, стига да мога...”*

За първи път през всичките години Коста молеше баща си. За Франклин беше трудно, почти невъзможно да не изпълни това

единствено желание на сина си.

Седна и написа писмото до комисията в затвора. Сега се надяваше, че не е сгрешил и направеното е за добро.

Джино слезе от влака. Вървеше нахакано, но вътрешно беше притеснен и неуверен. Докосна с пръсти белега на бузата си, като се надяваше, че не личи толкова върху загорялото му от слънцето лице.

Свали сакото си, нави го и го пхна под мишница. Удари го тежката миризма на пот и спарено. Облече отново сакото.

В същия миг забеляза Коста, но малчото изглежда не го разпозна. Е, беше се променил... Изглеждаше по-възрастен за годините си, някъде към двайсетте.

Имаше време да огледа Коста и мъжа до него. Изглеждаха толкова... чисти — единственото определение, което му дойде на ума.

Свърна към тях. Едва тогава Коста го позна.

— Джино! — извика той, втурна се към него и горещо го прегърна.

Джино съвсем се сконфузи. Леле-мале! Дали пък страданията му от детска възраст го бяха превърнали в хомо?

— Толкова се радвам да те видя! — развълнуваният глас на Коста прекъсна неприятната догадка. — Ела да те запозная с баща си — стисна ръката му и го задърпа към достолепния мъж, който го поздрави мълчаливо, със скована усмивка.

Джино добре познаваше това изражение. *Не те харесвам и ти го знаеш. За какво има да говорим?* Протегна обаче ръка и се включи в представлението:

— Здравсти. Радвам се да ви видя.

По пътя от гарата към дома на Коста Джино беше принуден да слуша неща, които изобщо не го интересуваха. Водни фиести, тенис клубове и какви ли не още шибани глупости. Това, което истински го впечатли, беше чисто новия „Кадилак“, в който се возеха. Същинска гърмяща змия! Изгаряше от желание да седне зад волана.

Къщата беше от тия, дето ги беше виждал само по филмите. Огромна, с колони, с огледални стъкла на прозорците и капаци. Зад нея имаше плувен басейн. Майката на Коста се засуети около него, предлагаше му сладкиши и лимонада, подканяше го да се чувства като у дома си.

Какъв разкош, по дяволите!

Той свали сакото си, нахвърли се върху сладкишите, а после Коста го заведе в определената за него стая.

Джино сащисан зяпаше обстановката: просторното помещение, огромното легло. Мили Боже, та тука имаше и кенеф!

— Райска работа, малчо! Направо ти завиждам! — не сдържа възхитата си той.

— Тоя белег от какво е? — отрезви го въпросът на Коста. Явно момчето се чудеше какво да му каже.

Джино се намръщи, ръката му се вдигна и той докосна белега.

— Толкова ли личи? — попита той.

— Е, не толкова... — Коста притеснено подритна килима. Ама че нетактично се получи.

Джино се намръщи още повече, обърна се към тоалетната масичка и се огледа.

— Кофти работа — промърмори под носа си. — Тия скапани доктори съвсем са го карали през просото, а?

— Почти не се забелязва — бързо каза Коста.

— Да бе, почти! Ама го забеляза, шибано копеле!

— Шшт! Майка ми и баща ми ще ти покажат вратата, ако те чуят да говориш така.

Джино присви очи. Къде, по дяволите, беше попаднал!

Джино бързо разбра, че мнението му за Коста е изцяло погрешно. Хлапето беше страхотно! Симпатията и много, много готин. А оная мисъл, че може да е обратен, направо трябваше да я забрави. Беше абсолютно девствен, дори не беше целуван, камо ли пък нещо повече. Джино счете за свое задължение да направи нещо по този въпрос. Чуването едва ли би му навредило, напротив.

— Слушай — каза му скоро след пристигането си той, — наблизко сигурно има къщичка за котенца... — ако в най-скоро време не легнеш с жена, щеше да се пръсне.

— Къщичка за котенца? — и в мига, в който разбра за какво става дума, Коста почервения като рак.

— Е, хайде, хайде — окуражи го Джино. — Ще отидем заедно. Ако не побързам да обърна някоя фуста, ще се пръсна на парчета, хлапе, чат ли си?

Пред тази перспектива Коста се развълнува и едновременно се ужаси. Беше чувал, че около пристанището има публичен дом. Двама от съучениците му бяха ходили там и се върнаха разгорещени, ентусиазирани, изпаднали във възторг от преживяването.

— Довечера ще кажем, че отиваме на кино — реши проблема Джино.

Коста изпадна в някакво състояние на транс. И това толкова му личеше, че по време на вечерята майка му разтревожено го попита:

— Коста, скъпи, лицето ти е потно и зачервено. Добре ли си?

— Нищо ми няма, мамо, наистина съм добре — в скоропоговорка я успокои Коста, като хвърли съзаклятнически поглед към Джино.

Франклин улови погледа му.

— Не е ли по-добре да отложите киното и да си останете вкъщи.

— Не, не — възпротиви се Коста. — Добре съм, наистина.

Франклин внимателно попи устните си със салфетката.

— Добре, но няма да закъсняваш — сега говореше само на сина си. — Разреших ти този месец да си починеш малко от уроците, но това не означава всяка вечер да се забавляваш.

— Татко, откакто Джино е тук, сме излизали само една вечер — възрази Коста.

Франклин изглежда малко наставнически сина си.

— Джино не е дошъл в Сан Франциско, за да се шляе по улиците — каза строго той. — Поканихме го при нас, за да добие представа за живота в едно порядъчно семейство. Сигурен съм, че вече е видял и проумял доста неща — едва сега хвърли към Джино пронизващ поглед. — Нали така? Досега научи много за уважението и грижата към другите.

— Хей — бързо го контрира Джино, — аз винаги съм уважавал хората.

— Дори и тези, които си ограбвал? — въпросът беше жестоко откровен.

Джино пламна от неудобство.

— О, тях изобщо не съм ги познавал... Паралиите... ама нали винаги се застраховат... значи очакват да бъдат... ограбени...

Франклин хвърли бърз поглед към Коста.

— Ето, синко, виждаш ли? — внимателно поде той. — Така разсъждават повечето от... онеправданите членове на обществото. Надявах се, че ще можем да помогнем на Джино да види живота от друг ъгъл. Да разбере, че никой не очаква, както той се изрази, да бъде ограбен. А паралиите — той леко натърти на думата — са бизнесмени, които усилено и упорито се трудят и са обикновени човешки същества.

— Говна — промърмори под носа си Джино.

— Моля? — студено попита Франклин.

Джино престорено се изкашля.

— Нещо ми дразни гърлото — обясни той.

Всички неловко замълчаха. Коста побърза да заглади положението.

— По-добре е да тръгваме — внимателно отмести стола си и се изправи.

Публичният дом на пристанището се оказа най-долнопробен бардак. Джино го разбра, още преди да прекрачат прага. Разочарованието му нарасна при вида на жената, която им отвори. Лицето ѝ беше пъпчасало, устните напукани, а перуката ѝ проскубана. Вулгарно им намигна и набързо ги вкара вътре.

— Охо! — гъгнеше тя. — Две готини и навити тупарки, еднакво навити да си прекарат чудесно, а?

През това време Джино я огледа и вече не беше толкова навит. Вехтата ѝ рокля, общита с потъмнели пайети, преди години сигурно се е радвала на успех, помисли той. А гърдите ѝ висяха като спукани вимета над тлъстия корем.

— Десетачка на чукане — обяви бързо жалката проститутка. — Кой ще е пръв.

— Хей, спри за малко — задържа топката Джино. — Къде са момичетата?

— Момичетата ли? Тук се мотаете още едно... ама преди два месеца. Изчезна. Била се омъжила. Сега аз съм всичките момичета — безпогрешно уцели кой от двамата е по-опитният и постави ръка на рамото на Джино. — Ти ли си пръв?

Той се отърси от ръката ѝ.

— Нее...

Тогава тя се завъртя към Коста.

— Покажи си парите!

Коста припряно зарови в задния джоб на панталона си.

— Закъде си се разбързала — авторитетно се намеси Джино. — Първо трябва да поговоря с приятеля си — после ѝ обърна гръб и заговори шепнешком на Коста: — Давай да се махаме оттук. Тая е пълна отрепка. Да не е луд някой да си го пъха в нея!

Но Коста изгаряше от нетърпение да опита.

— Аз пък искам — простичко заяви той.

— Майната ти тогава — весело се засмя Джино. — Давай, щом си толкова загорял.

Коста вече броеше парите. Жената увисна на ръката му и го повлече към една врата в дъното.

Джино остана сам. Не го свърташе да чака спокойно. Крачеше напред-назад из помещението. След няколко минути двамата се върнаха. Жената бързешком оправяше роклята си.

— Твой ред е — обърна се към Джино и облиза попуканите си устни.

— Не сега, ще дойда друг път — отказа той.

Двамата тичешком излязоха на улицата и избухнаха в невъздържан смях.

— Как се справи, бе? Та тая направо си беше свиня.

Коста обаче беше доволен от постижението си.

— Беше тип-топ! Джино, честно, беше много добре. Знаеш ли, дори си мисля, че едва ли щях да успея... е, нали разбираш... ако беше хубава, млада и... е, знаеш. Тази беше точно това, което ми трябваше. Не бях притеснен какво ще си помисли за мен. Просто го направих — той самодоволно се ухили. — И мисля, че ми хареса!

Джино весело го тупна по гърба.

— Бях сигурен, че ще се справиш. Нали си мой приятел.

В края на първата седмица от престоя на Джино в Сан Франциско двамата с Коста отидоха да поплуват в морето. Когато се върнаха вкъщи, завариха в салона някакво момиче. Беше най-прелестното създание, което Джино беше виждал. С изящна фигура, светлоруса коса и огромни кристалносини очи.

— Това е Леонора, сестра ми — небрежно каза Коста.

За първи път в живота си Джино забрави за малкия палавник между краката си. Главата му се замая, но не от желание, а от мисли, корено различни от щенията му досега. Тя беше така неземна... нежна... мила... Единствената!...

— Много се радвам да ви видя, Джино — ефирното създание му подаде нежната си ръчичка. — Коста постоянно приказва само за вас... и това наистина става ужасно досадно.

— Даа — проточи нечленоразделно той, просто не можеше да върже две свестни думи. Зяпаше я като малоумен пубер... Внезапно усети, че този момент е най-важният в живота му.

За две седмици той я видя два пъти. Леонора учеше в пансион за млади дами и се връщаше у дома само в края на седмицата. А това обстоятелство не беше най-удачното за начало на един любовен роман. А че е любовен роман, Джино изобщо не се съмняваше.

Не останаха никога сами. Дори не бяха разговаряли. Но въпреки това тя знаеше какво става с него. Той просто усещаше, че знае. Беше уловил мимолетните ѝ остри погледи, които хвърляше към него от другата страна на масата в трапезарията. Лъчезарните ѝ сини очи следяха всяко негово движение, изящните ѝ устни многозначително потръпваха, а ръката ѝ често-често се вдигаше, за да отмести един палав кичур, който падаше върху челото ѝ.

Интересно, но той нито един път не я пожела като жена. Чувствата му бяха съвършено различни. Искаше да се грижи за нея, да я защитава... да се ожени за нея... някой ден.

Исусе Боже! При тази мисъл лицето му разцъфтя в усмивка. Я го виж ти, докъде стигна. Едва деветнайсетгодишен, минал през затвора, изпечен гангстер, без никаква истинска перспектива в бъдеще. След като бе изплатил адвокатския хонорар на лекето, наето да го защитава, му останаха точно две хиляди седемдесет и пет долара. Това едва ли можеше да се нарече осигуреност. Но все пак не беше зле, че ги има. Плюс амбицията да натрупа състояние — законно или незаконно. Беше убеден, че един ден ще го има. А когато настъпеше този ден, Леонора беше тази, която ще бъде с него.

Накрая издебна възможност да сподели с нея своите планове. Оставаха му още две седмици и после щеше да поеме обратния път за Ню Йорк. Госпожа Зенокоти го харесваше, но май не беше особено симпатичен на стария Зенокоти. Не че не беше учтив, дори

добронамерен. Очите му обаче издаваха, че цялата ситуация не му е по вкуса. Искаше Джино да изчезне от живота им и колкото по-скоро, толкова по-добре. Джино разчиташе желанието му все едно беше обява във вестник.

Леонора Зенокоти беше наясно защо Джино се заглежда в нея. Това я смущаваше, но едновременно и я ласкаеше.

— Мисля, че е страхотен — сподели тя с най-близката си приятелка Дженифър. — Но никога не ми казва дори думичка. Само очите му се лепят по мене, когато сме на масата. Какво да направя.

Дженифър считаше, че приятелката ѝ участва в най-романтичната история на света.

— Защо аз си нямам някой, да седи срещу мен и да ме гледа — изля разочарованието си тя. — За Коста дори не съществувам.

— Коста ли? Та той е по-малък от теб. Как е възможно да харесваш този маляк.

— Е, седем месеца не са кой знае каква разлика. А аз наистина го харесвам... Знаеш, че го харесвам.

— Защо тогава не прекараш края на седмицата с нас? Ще бъде много весело.

Дженифър пристигна в края на седмицата заедно с Леонора. Над масата в трапезарията започна истинско стълпотворение от разменяни погледи. Мери и Франклин Зенокоти изобщо не си даваха сметка за разгорелите се младежки вълнения, които изпълваха атмосферата. Франклин се оплака, че го боли глава, и се оттегли в кабинета си, без да изчака кафето. Мери го последва след няколко минути.

За първи път Джино се оказа в една стая с Леонора без родителите ѝ. Почувства се някак свободен. И я заговори:

— Как си? Как е училището?

Преди да му отговори тя облиза пребледнелите си устни.

— Добре е, благодаря.

Замълчаха. Чувстваха се неловко. Леонора реши да му помогне малко.

— А ти как си? Харесва ли ти в Сан Франциско?

Преди Джино да успее да ѝ отговори, Коста се намеси:

— Всичко е точно. Прекарваме чудесно времето си.

Леонора сви устни. Изведнъж осъзна каква голяма промяна е настъпила у Коста след пристигането на Джино. Беше станал достъпен, някак отворен, което ѝ харесваше. Но сега се ядоса, че отговаря на въпросите, които не беше задала на него, а на Джино.

Пак замълчаха. Сега тишината наруши Дженифър.

— Защо не отидем да поплуваме? Толкова е топло... мисля, че ще ни бъде весело.

— Дадено — съгласи се Джино. — Идеята е страхотна.

— Тате няма да ни разреши... — започна Леонора.

— Тате няма да разбере — прекъсна я Коста. — Сигурно вече е взел хапчетата си против главоболие и ако не вдигаме много шум...

— Защо не отидем на плажа? — неочаквано предложи Джино. — Там можем да вдигаме шум колкото душа ни иска.

— Вярно бе! Хайде! — Дженифър от сърце обичаше да се забавлява. — Жестоко, нали!

Леонора попари ентузиазма ѝ.

— Не можем да излезем извън къщи — важно заяви тя.

— Значи не ти се иска да ме опознаеш по-добре? — впери поглед в нея Джино.

Леонора едва не припадна от разтърсващата тръпка, която премина през цялото ѝ тяло и срути неписаната забрана.

— Само да си взема банския тогава. Хайде, Дженифър, ще ти дам един от моите. Гореще ще ги облечем и ще си обуем джинсите върху тях.

— Страхотни сте — кимна Джино, преливащ от възхищение.

Половин час по-късно четиримата плуваха в тъмните води около пристана.

— Неповторимо е! — пискаше възторжено Дженифър. — Коста, хайде да се състезаваме.

Джино доплува по-близо до Леонора. Дългата ѝ руса коса беше събрана и закрепена с шнола на тила. Близо до тях беше закотвена малка рибарска лодка.

— Не ме бива много в приказките — изстреля бързо той, — но искам да ти кажа какво чувствам.

Пулсът на Леонора се ускори.

— Да? — едва чуто каза тя.

— Ами... значи... както знаеш... Господи! Не знам какво е любов, какво трябва да изпитва човек... Ако тя е студ, аз съм се смръзнал... разбираш ли? — посегна към ръката ѝ. — Направо съм леден.

Леонора не се отдръпна.

— Знам какво искаш да кажеш — прошепна тя. — Мисля, че и при мен е същото.

— Охо! — щеше да се пръсне от щастие. Чувство, което не беше изпитвал досега.

Продължиха да кръжат във водата. След това той обхвана много внимателно главата ѝ с ръце и нежно я целуна по устата. Дори не се опита да долепи тялото си в нейното, но тя се отпусна, отвърна на целувката му и той усети парещото докосване на гърдите ѝ, на топлите ѝ бедра... Знаеше, че тя усеща възбудата му, която не можеше да контролира въпреки студената вода.

— Обичам те, обичам те — шепнеше той между целувките.

— И аз, Джино, и аз...

Ръцете му сами потърсиха гърдите ѝ. Тя не го отблъсна. Толкова дълго беше прекарал в абсолютно въздържание... Но жената, която сега държеше в ръцете си, бе Леонора и той обузда инстинктите си.

— Мили Боже — прошепна той. — Не искам да става така.

— Защо? Толкова е хубаво. И двамата го искаме. Защо да не го направим — целуваше го страстно. — Никога досега не съм се чувствала така.

В този момент Коста и Дженифър ги приближиха. И двамата шумно пляскаха във водата.

— Оу — поглези се Дженифър, — ама никак не сте интересни. Нали щяхме да се състезаваме.

Джино неохотно се отдели от Леонора.

— Да, щяхме — събра цялото си самообладание той.

— Наистина — съгласи се и Леонора, все още задъхана.

— Тогава тръгвайте първо вие! — изкомандва Джино. — Ние сме след вас.

— Ама нали точно това направихме — оплака се Дженифър. — Хайде, ваш ред е.

— Май е време да си тръгваме — намеси се Коста. Беше му някак неловко, защото усещаше, че между Джино и сестра му започва

нещо. Беше ги видял да се разделят, когато двамата с Дженифър ги наближиха. Не си даваше сметка защо, но това не му хареса. Джино го изпреварваше и макар да му беше приятел, някак не беше редно.

— Добре, да си тръгваме — съгласи се Дженифър. — Започвам да мръзна, а и водата не е толкова приятна.

Излязоха от водата и се изкатериха на кея.

— Забравихме да си вземем кърпи — оплака се Леонора.

Момичетата облякоха джинсите и фланелките си върху мокрите банки, а момчетата тръгнаха по гащета и потници. По обратния път и четиримата тракаха със зъби от студ.

Джино прегърна Леонора през рамо и я придърпа по-близо към тялото си.

— Знам, че не се познаваме добре, но знам кое е истинско. Двамата сме родени един за друг — ти и аз. Разбрах го в мига, в който те видях.

— Мисля, че и с мен стана същото — прошепна тя. — Когато погледнах към теб, почувствах, че сме някак свързани по особен начин, такава близост не съм усещала дори с родителите си.

— Не съм ангел... — довери й той. — Извършил съм толкова глупости, които не е трябвало да правя. Но не съм пропаднал. Повярвай ми. Ти знаеш, че никой не го е било грижа за мен, нито пък е мислил как живея, какво правя.

— Аз мисля за теб — нежно го окуражи тя.

Той силно стисна рамото й.

— Ще се оженим — беше повече от клетва, — считай го за сигурно.

Коста им хвърли малко притеснен поглед.

— Хей, побързайте — гласът му беше рязък.

— Невъзможно е — прошепна Леонора. — Баща ми никога няма да се съгласи.

— Не се тревожи за това. Ще се оженим. Тържествено обещавам.

Тя спря и се обърна към него.

— Наистина го желая. Но те ще кажат, че съм много млада, че ти нямаш пари, че...

Той обхвана лицето й с длани.

— Шшт! — строго я прекъсна Джино. — По-добре не говори. Ще се оженим. Може би не сега. Не веднага. Но щом събера малко

пари... Ще изчакаме. Няма да е лесно, но ще го направим. Нали така?

Красивите й очи засияха.

— Аха!

Той сведе глава с жадни устни, за да я целуне. В същия миг Коста се обърна, видя, че се канят да се целуват на улицата и се втурна към тях да ги раздели.

— Исусе Боже! — беше харесал това възклицание от Джино. — Какво става с вас двамата.

Леонора се изкикоти.

— Влюбени сме, братленце, това става!

— О, не-е — изстена Коста. — Не е възможно!

— Защо да не е възможно? — усмихна се развълнувана тя. — Дори мислим да се оженим!

— Ето, това си е то, романтиката — изчурулика Дженифър.

Джино само глуповато се хилеше, сякаш беше загубил дар слово. После от устата му се изля цял водопад.

— Женен мъж. Със семейство! Можете ли да си го представите?

— Аз не! — бързо каза Коста.

— Ей, малчо, поздрави ни — възбудено настоя Джино. — Има защо — твоят най-добър приятел и твоята сестра... Хайде, защо не танцуваш от радост!

— Джино — гласът на Коста бе овладян, — слез на земята! Помисли ли какво ще каже баща ми?

— Нищо, защото засега това е наша тайна — дръзко заяви той. — Когато се върна в Ню Йорк, ще спечеля куп пари и ще изпратя да доведат Леонора. Баща ти няма да възрази, когато стана богат.

Коста поклати глава. Не можеше да повярва, че всичко това става пред очите му. Освен това беше уплашен, защото разбираше, че тази уговорка ще създаде единствено проблеми. Бе достатъчно здравомислещ, за да знае, че ако баща му се усъмни дори за миг, Джино ще си замине с първия влак за Ню Йорк и повече нямаше да припари до дома им.

Леонора, Джино и Дженифър танцуваха по улицата, смееха се, кикотеха се, а от мокрите им коси се пилееха капчици вода.

— Крайно време е да се прибираме — Коста беше категоричен.

— Оу, стига си опявал! — упрекна го Дженифър, разочарована. — Не обичаш ли приключенията?

— Само когато имат щастлив край — отговори мрачно Коста, изведнъж се почувства врял и кипял в живота.

— Ще има щастлив край — увери го Джино. — Знам го. Аз съм Джино Сантейнджело и когато знам нещо, трябва да си сигурен, че съм прав.

— Надявам се, че е така — отговори Коста, но дълбоко в себе си знаеше, че приятелят му греша.

Джино се върна в Ню Йорк, зареден с амбиция. За първи път в живота си имаше нещо... някой... за когото да работи. Леонора щеше да го чака. Държаха бъдещето си в свои ръце.

Пред останалото време до заминаването му от Сан Франциско не се случи нищо особено. Видя се с Леонора само един път, за съвсем кратко време, но тази среща беше много интимна, а очите им си казаха повече, отколкото някои хора споделят през целия си живот.

Дори Коста започна да се убеждава в сериозните им намерения.

През нощта преди отпътуването Джино се промъкна, без никой да го забележи, в стаята на Леонора. Говориха дълго. За плановите си. За бъдещето. За съвместното им бъдеще. И се целуваха, отначало бързи, невинни целувки, които постепенно ставаха все по-страстни.

— Можеш да ме вземеш, ако искаш — едва чуто прошепна Леонора. — Аз не съм... ти знаеш. Но с теб, Джино... нали разбираш, не искам да имаш други жени. Знам, че при мъжете е различно...

Той с усилие се отдалечи от нея.

— Мога да чакам, ако искаш — каза й простиичко той.

— Мисля, че не бива да чакаме, Джино — тя пламна от смущение. — Обичаме се, а щом двама души се обичат, тогава в това няма нищо лошо.

Той я погледна. Беше изпълнен с нежност, любов и всеотдайност. Искаше я толкова силно, че се страхуваше възбуденият му пенис да не пробие панталона му и да изскочи навън.

— Разбира се, че няма нищо лошо, но точно затова трябва да почакаме — рече той.

Кой можеше да си помисли, че Джино Овена ще попадне в плен на такава романтика? Дори той самият едва ли.

В Ню Йорк първото нещо, което направи, беше да си намери квартира. Стаята, която нае, се намираше през два блока от

предишното му жилище и не се различаваше много от него — беше същата мизерна дупка. Това обаче нямаше значение за него — използваше стаята само за спане, докато задейства плановите си. Най-важното беше да спестява всеки цент и долар, които спечели. Текущата му сметка в банката беше с актив от седемдесет и пет долара, но капиталът му в действителност се намираше в сейфа на банката — над две хиляди долара в съвсем новички банкноти. Беше убеден, че не са достатъчно. За да изпрати да доведат Леонора, трябваше да има много повече. Прилична къща. Кола. Много пари. Франклин Зенкоти никога нямаше да му даде дъщеря си, ако Джино не ѝ осигуреше необходимия стандарт.

След това отиде право в „Дебелия Лари“ да се ориентира как е хавата. Беше вечерният пиков час и заведението беше претъпкано... но не видя познати лица. Само хлапета с жълто около устата, които се лигавеха с млечните си шейкове.

— Къде са апапите? — попита Джино.

Мъжът зад тезгяха крадешком се огледа, преди да му отговори:

— Нещата се промениха, Джино. Иди отзад и почукай два пъти на вратата за склада.

Джино подсвирна от учудване. Това можеше да означава само едно — в „Дебелия Лари“ са започнали да продават незаконно алкохол. Отвори му вратата, премина през стария склад по задната стълба слезе един етаж по-долу — някога използваха помещението за мазе. Сега пред очите му се разкри оскъдно осветена зала, с кръгли масички, джаз-състав от четирима души и дългокраки сервитьорки в кокетни къси полички. Промяната сигурно струваше много пари.

На една от масичките седеше Пинки Банана в страхотен марков костюм в тънко райе, между дебелиите му устни стърчеше пура. В момента поднасяше чаша с някакво питие на русокосо миньонче, седнало на коленете му.

Я виж ти, дали това не беше самата госпожица Префърцунена? Беше с ярконачервени устни и фризура, което я правеше по-възрастна, но погледът беше нейният — предизвикателен, нафукан и капризен. Госпожица Фукла. Момичето, което бе обсебило мислите му, преди Леонора да влезе в живота му. Сега с нищо не се различаваше от останалите, дори изглеждаше някак евтина.

— Хей — тръгна към тях Джино. — Пинки!

— Джино! — Пинки със скок се изправи. — Кога излезе, дръвнико? Как беше там?

Джино се намръщи.

— Не питай, приятел. Не го препоръчвам като място за ваканция на никого.

Пинки Банана се засмя и мечешката го прегърна.

— Е, сядай, аз ще ти поръчам нещо за пиене, а ти ще ми разкажеш всичко.

— Извинете ме! — госпожица Префърцунена силно дръпна Пинки Банана за ръкава на сакото, но в капризния ѝ тон изобщо нямаше извинение.

— А?... Да бе... Джино, спомняш си Синди, нали?

— Разбира се — той ѝ се ухили. — Как мога да я забравя? Винаги толкова приятелски настроена!

Синди хвърли бърз поглед към него.

— О, да — нацупи начервените си устни тя. — Джино Сантейнджело. ДЖИНО. Все още чакам да чуя легенди за теб!

— Ще чуеш, кукло, ще чуеш — пренебрежително ѝ отговори той, после се обърна към Пинки Банана: — Я да те видя. Добре изглеждаш. Преуспяваш значи! Последния път, когато бяхме заедно, лежеше в болницата с няколко счупени ребра. Хайде, казвай какво стана после?

Пинки Банана се тупна по главата.

— Поумнях, ето какво. Помниш ли онези малки важни нещица, които ми каза в болницата? Беше прав. Кой е този шибан глупак, дето да си скъсва задника от бачкане за нищо, а да се въргаля в лайната на другите? Поумнях и сега съм голям човек. Няма мърдане! Голям!

Двамата седнаха и Пинки баровски щракна с пръсти да донесат пиене.

— С какво се занимаваш? — попита Джино.

— Ъ-ъ... — Пинки търсеше отговора, навел смутено очи. — Грижа се за някои неща на едни хора. Важни хора.

Джино само го изгледа. Не искаше да го разпитва. Да се грижи човек за някакви неща, означаваше само едно нещо. По-добре е да го обсъдят по-късно, сами, без Синди да слухти наоколо.

— Синди и аз живеем заедно — изтърси изневиделица Пинки. — Имаме хубаво жилище на Сто и десета улица.

— Тук наистина са настъпили големи промени. И през ум не ми е минавало, че си човек, който ще се върже с някоя.

— А защо не? — докачи се Синди.

Майната ѝ, беше красива, с налети форми.

Той сви рамене.

— Не знам. Пинки винаги е бил... — и спря дотук. Как да ѝ каже, че Пинки открай време не беше човекът, който да се задоволи само с една фуста. Пинки, последният от великите свалячи. Затова промени темата: — Ти не ходиш ли още на училище?

Преди да му отговори, тя вулгарно облиза намазаните си с дебел слой червило устни.

— Мразех училището, мразех дома си. Напуснах. Разкарах се оттам. На седемнайсет съм достатъчно голяма, за да правя каквото си искам. Животът си е мой, нали така?

Седемнайсет. Като Леонора. Но коренно различни. Синди седеше срещу него — нахакана, намазана с червило, достъпна. Образът на Леонора изплува в съзнанието му — нежна и красива, недокосната и невинна.

— Виждал ли си Като? — попита той.

— Като ли? — Пинки Банана сякаш изплю името. — Не ме питай за това зелено лайно. Още суче мляко от майка си.

— Това пък какво значи?

— Значи, че се дърпа. Не иска да разбере кое е добро за него. Още събира боклука със своя старец. И това нарича чисти пари. Отказах се да се занимавам с него.

— Искам да танцуваме — прекъсна разговора Синди.

— Ей сега — разсеяно ѝ отговори Пинки.

— Веднага!

Пинки Банана сконфузено се усмихна.

— Добре де, добре.

Джино ги проследи с очи до дансинга, как започнаха да танцуват, после обходи с поглед залата. Всички места бяха заети, около бара се тълпяха хора. Видя Дебелия Лари да разговаря с отсрещния ъгъл с един мъж, в когото Джино разпозна Еди Звяра. Тук-там му се мярнаха още познати физиономии. Известни. Нямаше да му е трудно да влезе във връзка с тях.

Отпи от шотландското уиски и отново се загледа в Пинки и Синди. Тя направо се мятеше на дансинга — въртеше задник и тресеше цици. Беше възбуждаща. И все още много хубава. Но това вече не го засягаше. Имаше своята Леонора, а тя беше повече от всички, взети заедно.

На другия ден Джино се отби да види Като. Той все още живееше в скапаната многоквартирна сграда и делеше трите стаи под наем с майка си, баща си и четиримата си по-малки братя и сестри. Посрещнаха Джино като желан гост.

— Госпожо Бонино — целуна той отрудената жена по бузата. — Като вкъщи ли е?

— Джино, момчето ми? Кога се върна?

— Едва вчера. Преди това бях в Сан Франциско.

— Аз пък мислех, че си още в затвора... пакостнико! — потупа го нежно по ръката и извика: — Като! Като! Ела да видиш кой е пристигнал! — после се обърна към Джино: — Ще останеш да вечеряш с нас, нали?

Като влезе при тях, като наведе глава да не се удари в касата на вратата. Я го виж ти какъв дългуч е станал! От него се носеше познатата смрад на скапан боклук.

— Джино! Ти, побъркан негоднико! — той горещо го прегърна. — Толкова ни липсваше на всички!

Вечерята премина в приятна семейна атмосфера и Джино се почувства като у дома. След това двамата с Като излязоха да се поразходят. Заговориха за старото време. Джино попита:

— Какво става с Пинки? Май е червив с пари, а? Как така той е успял да се нареди, а ти все още риеш лайната?

Като застина.

— Ама ти не си ли чул?

— Какво да съм чул?

— Какво прави Пинки, та е червив с пари?

— Ако знаех, нямаше да те питам — внезапно се досети, без да дочака отговора на Като. И беше прав.

— Убива хора — тихо каза Като. — За пари. Плащат му петстотин гущера да те премахне... и си отписан, както и да го мислиш.

Джино замълча. Не беше възмутен. Насилието беше част от живота му. Но Пинки Банана наемен убиец? Не беше за вярване.

— Да върви по дяволите! — избухна Като. — Не искам да го виждам... Ако имаш поне малко ум в главата, и ти ще направиш същото.

Джино наистина имаше ум в главата. Но приятелят си е приятел. И кой знае какво може да ти се случи някога — един приятел не е за пренебрегване.

Старецът кашляше и хрочеше в смачкана носна кърпа.

Джино не го забелязваше, изцяло съсредоточен в заниманието си. Старателно копираше думите, които старецът бе написал вместо него.

Моя най-скъпа Леонора, моя най-скъпа любов

Това беше четвъртото му писмо през изтеклите няколко месеца. Притеснен от недостатъчната си грамотност, бе потърсил помощ от господин Пуласки. Знаеше, че никак не го бива с правописа и пунктуацията. Господин Пуласки живееше в стая над Джино и всичко се нареди някак съвсем непринудено. Струваше му само няколко долара, а му спестяваше много притеснения.

Леонора му бе писала само два пъти. С красив почерк върху бледорозова парфюмирана хартия. Щеше да ги запази за цял живот. Коста също му писа, молеше го сериозно да обмисли разговора с Франклин в деня на заминаването си от Сан Франциско. Като че ли имаше нужда! Джино помнеше всяка дума. Франклин го покани в кабинета си и там му изнесе цяла лекция за това какво да прави в бъдеще. И през цялото време му набиваше в главата, че пари не се печелят с престъпление... и така нататък.

Грешеше, разбира се. Точно така се печелеха много пари. Джино го знаеше от практиката. След като се върна в Ню Йорк, за толкова кратко време, беше успял да увеличи сумата в своя банков сейф с още две хиляди долара. А работата му се състоеше в това да кара бързо — един курс да оберат една банка и да избягат и втори — същото в склад за кожени дрехи. Свърши работата си уверено и много внимателно, защото не искаше да го пипнат и да попадне пак в затвора.

Вече се ползваше с името на един от най-способните и печени шофьори в града. Отнасяше се с колата като с жена. Беше станал

наистина незаменим. Но амбицията му не стигаше дотук. Осъзнаваше че мястото му зад волана е твърде опасно и открито. Това, към което се стремеше, беше търговията с контрабанден алкохол, с която се правеха големите пари. Хора като Мейър Лански, Бъгси Сийгъл и най-вече Лучано бяха за него кумири. Със същия старт в живота като неговия, а виж докъде бяха стигнали!

— Свърши ли? — попита го господин Пуласки.

— Аха — запечата плика и бръкна в задния си джоб за уговорените пари.

— Да те очаквам ли другата седмица?

— Разбира се.

— Твоята млада дама е истинска щастливка.

— Така ли мислиш? — Джино не скри радостта си.

— Малко са младите мъже, които пишат писма сега...

— Така ли? — той се ухили доволен. — При мен работата е проста, старче. Обичам я.

Старецът изчатка с ченето си.

— Хубаво е да си влюбен. Жена ми и аз бяхме женени шейсет и две години... после тя си отиде... — гласът му заглъхна. — Беше уморена... Така поне й олекна. Ходя на гроба ѝ всяка седмица.

Джино прибави два долара към уговорените.

— Ето, купи ѝ цветя от мен, старче.

— Благодаря ти — трогна се старецът. — Винаги ѝ купувам лилии. Бяха любимите ѝ цветя.

— Купи ѝ лилии и от мен тогава.

Джино изтича надолу по стълбището и излезе на улицата. Тръгна с обичайната си нехайна походка. Винаги се чувстваше някак извисен, когато пишеше писма до Леонора. За приповдигнатото му състояние обаче имаше още една причина. Великият Лучано го бе повикал. А това означаваше само едно — нещата започват да се подреждат...

Този път срещата се проведе в „Дебелия Лари“, а не на задната седалка на кадилака. В предната зала на заведението, където Лучано гребеше с лъжица от огромна купа италиански сладолед, а Еди Звяра и още двама гангстери зорко го охраняваха.

— Седни. С нас ли си? — поканата на Лучано прозвуча приятелски, но и респектиращо. Трябваше му ново попълнение от

млади верни доброволци и се питаше дали Джино ще се съгласи да се присъедини към неговата организация.

Джино бе поласкан, макар да знаеше, че не е единственият днес, на когото предлагат подобен шанс — да работи с великия Лучано.

— Имам свои планове — отклони въпроса Джино.

Лучано повдигна вежди.

— Това е добре, стига те да не пречат на някой друг.

— Не — увери го Джино. — Плановете ми са много прости.

Да. Толкова прости. Да създаде собствена империя за контрабандни стоки.

И беше уверен, че знае най-добрия начин да я изгради.

Алдо Динунцио излезе от затвора все още обсебен от манията за отмъщение.

Джино очакваше освобождаването му.

— Ти имаш връзките, а аз съм пълен с идеи — каза му той.

— Не ми говори за бизнес. Няма да се успокоя, докато не пипна оная кучка, която ни издъни.

— Нямам нищо против, но откъде си сигурен, че е тя.

— Сигурен съм, че е тая шибана кучка! — кресна Алдо. — Ако ще идваш с мен, да тръгваме!

Тръгна с Алдо. Надяваше се да му попречи да направи нещо, за което по-късно да съжалява. Алдо имаше отредена роля за изпълнението на плановете му и Джино не искаше да влезе пак в затвора. Енцо Бонати, братовчедът на Алдо, беше станал голям човек в Чикаго, той беше връзката му с него, Джино разчиташе на това.

Алдо беше научил, че кучката се казва Барбара и работи в банка. Живееше с родителите и брат си в малка спретната къща в Малка Италия и беше сгодена за полицай.

— Шибаното ченге! — крещеше Алдо. — Ще му смачкам ташаците!

Двамата стигнаха до банката и изчакаха отвън да свърши работното време. Служителките започнаха да излизат и Алдо ги оглеждаше една по една.

— Ти ли си Барбара Рикади? — мятеше се той от една жена на друга. — Ти ли? Ти?

Беше питал вече шест жени, когато от сградата излезе Барбара. Висока, с кестенява коса и лунички. С очила и дълга пола. Рязко отговори на въпроса на Алдо:

— Да, аз съм. А вие сте Алдо Динунцио. Знам какво се заканвате да направите с мен и искам да ви кажа, че това....

И го заля с такъв водопад от оскърбления, каквито Алдо не бе чувал в живота си. Когато тя се изчерпа, отстъпи назад и вирна брадичка. Беше безстрашна. Победителка.

— Мили Боже! — зашеметен възкликна Алдо. — Това се казва жена!

Джино отново извади късмет. Алдо Динунцио се отказа от отмъщението и насочи усилията си в друга посока — реши заедно с Джино да направят много пари.

Кери, 1928

Проблемът беше да държи на разстояние Уайтджак.

Само че това не беше истински проблем, защото Кери си даде сметка, че не изгаря от желание да го избягва. Защо да го прави? Защото беше забелязал и посегнал на личната собственост на Мадам Мей? И какво от това? Голяма работа. Мадам Мей изобщо не беше фактор за нея. Тлъстата стара чанта! Скоро щеше да стане на четирийсет, а това беше старост.

Освен това Кери вече негодуваше срещу уговорката да дели с нея заработеното. Имаше нужда от почивка, искаше да се разкара оттук. Но нямаше как да се махне без помощта на Уайтджак.

Уайтджак не се беше отказал от нея, разбира се, но ѝ пускаше ръце само когато Мадам Мей не беше в заведението или обслужваше избраните си клиенти.

Един ден бяха във всекидневната и Кери го предизвика.

— Къде са ти топките, големи човече? Да не се уплаши, че мамичка ще ти ги отреже?

Уайтджак се ухили. Лъсна редица чудесни бели зъби, с един облечен в златна коронка в средата — последица от схватка с Мадам Мей в миналото. Двамата работеха и живееха заедно от десет години, от деня, когато той реши да отпразнува двайсетия си рожден ден в един публичен дом и си избра тя да го забавлява. Преди да се окопити, беше се обвързал с нея. А сега това палаво горещо пътенце Кери му

беше влязло под кожата. Все още изглеждаше изпосталяла като умиращ от глад заек, но пък имаше най-големите бомби от тая страна на Харлем. А чукането с нея сигурно беше нещо специално, та всички мераклии само нея търсеха. Какво ли криеше наистина между мършавите си бедра? Мъжкарят в него непрекъснато му нашепваше, че трябва да го открие.

— Моите топки са моя работа — отговори ѝ той с равен глас. — А ти, миличка, не мислиш ли, че устата ти стана много голяма, откакто си тук. Преди шест месеца беше едно помиярче кожа и кости, дето не можеше и да изджафка както трябва.

Тя се протегна.

— Не само устата ми е станала голяма, големи човече. Мисля скоро да се разкарам оттук.

— Мадам Мей знае ли за големите ти намерения?

— Не, разбира се. Защо да ѝ казвам на Мадам Мей? Тя не ми дърпа конците.

— Нито пък моите.

Виж я ти малката кучка. Явно се опитваше да го докопа и май беше наясно, че ръцете му са вързани.

— Ха! — изсмя се нагло Кери. — Вярно бе! Великият Уайтджак. Като че ли всички тук не знаем кой командва парада.

Той се ядоса, лицето му се наля с кръв.

— Дрънкаш глупости.

— Глупости ли? — присмя му се отново тя.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Няма ли да ми дадеш да си смукна малко от устничките ти, малката?

Тя само подигравателно му подхвърли:

— Само не ми казвай, че ти се натискам. Не, Господинчо Всичко Мога-Всичко Знам... Господинчо В Кърпа Ми Е Вързано!

Уайтджак знаеше, че се хвърля в опасни води, но какво от това, по дяволите! Трябваше да ѝ затвори проклетата уста! И той притисна устни в нейните. Засмука ги, после езикът му обсеби устата ѝ.

Тя не остана безучастна. Притисна се в него, обгърна го с крака и той почувства горещата ѝ плът през леката тънка роба.

Беше на косъм да изгуби контрол от възбуда, но умът му продължаваше трескаво да пресмята как да ѝ го начука, без Голямата

Мамичка да го научи. Вярно, беше излязла, но повечето от момичетата бяха тук и ако сега някоя от тях влезеше случайно в салона... Е, майната й! Нямаше начин да се опази нещо в тайна в един публичен дом, това се знаеше!

— Хайде, бъди по-смел, големи човече! — смееше се Кери. — И ти го искаш... Знам, че го искаш...

С добре преценени движения тя започна да разкопчава панталона му. Той й позволи да го направи. Изчакваше мига, в който той ще изскочи на свобода, а после ще я оправи така, както никога досега не е оправяна. Чукаше наред от десетгодишна възраст. Така че тя щеше да се порадва на един истински обигран палавник. Късметлия момиче!

— Ох, миличък... ох, сладкият ми... — поощряваше го Кери, — ти... си... свър... шен...

Беше свалила робата си и сега младото й тяло, сладно и възбуждащо, беше негово. Все още бяха прави, но той беше влязъл в нея. Усещането беше неповторимо! Кучият му син, наистина беше специален!

Целият свят престана да съществува за нея. Шибаният, проклет свят да върви по дяволите! Само този момент имаше значение за нея... Нищо друго... нищо...

В същия миг той се взриви. Изпразни се така, както не го бе правил от години. Като че ли заедно със струята се откъсна и стрелящата главичка.

Майната му! Кери се оказа права. Двамата без думи казаха сбогом на Мадам Мей.

Кери дръпна силно от тънката дълга цигара, пое дълбоко навътре и димът изпълни белите й дробове. Клепачите й се отпуснаха. Марихуана. Наричаха я дрога. Но за Кери тя беше забрава и спокойствие. По устните й плъзна ленива усмивка. Тя подаде цигарата на Уайтджак. Той също дълбоко всмукна, после я подаде на следващия от компанията.

Всички се бяха излегнали върху възглавниците по пода. Кери, Уайтджак, двама музиканти и дребничката Люсил, детето-проститутка, която беше настояла да дойде с тях, когато зарязаха Мадам Мей.

Ама какво зарязване беше само! Страхотно!

Мадам Мей трудно преживя отцепването на Уайтджак.

— Скапан задник, крадец на чернокожи курви... копелдак... сифилитик... — яростно се беше нахвърлила тя върху него. — Почакай само, ще ми паднеш в ръчичките... Няма да си намериш място в този град! Разбра ли! Свършено е с тебе!

Това не беше по вкуса на Уайтджак. Защо да не се разделят като приятели?

— Хайде, хайде, жено... — помъчи се да я успокои той.

— Не ми минавай пак с тия хайде, жено — още по-бясно беше изкрещяла тя, а сплъстените къдрици на русата ѝ перука плъзнаха като змийчета по черното ѝ лице. — С този твой натръскващ от сладост хленч... пак ли ще ми се умилкваш? Познавам те, Уайтджак. Ясен си ми — очите ѝ щяха да изскочат от ярост. — Махай се още днес заедно с долнопробната си курва и кракът ти повече никога да не стъпва тук. Когато започнеш да повръщаш от захарни путета, само да си посмьл да ми се домъкнеш, защото си проумял къде е истината!... Чуваш ли ме, чернилко?

— Чувам те. Целият квартал те чува.

Уайтджак реши, че каквото и да прави, раздялата няма да е приятелска. Затова нахвърля дрехи в куфара си и нареди на Кери да е готова. След десет минути тръгват.

Мадам Мей бе застанала в коридора с ръце на кръста и килната настрани перука.

— Дръвник! — пръски хвърчаха от устата ѝ и лепнеха по Уайтджак, докато той пренасяше преметнатите през ръката си костюми до автомобила отвън. — Гологлава мърша! Тъп задник! Как ще се оправяш без мене, бе? Ще се върнеш, знаеш го, ама тогава ще ми пълзиш и ще се молиш... а аз ще те изритам в тъпата гадна, лигава муцуна!

Кери изобщо не си беше представяла такова начало на новия ѝ живот. Искаше ѝ се да има време и да се подготви. Въобще не беше очаквала, че Уайтджак ще хвърли истината за тях в лицето на Мадам Мей.

Но Уайтджак добре си беше направил сметката. Тя беше истинска златна мина. Защо тогава да чака? Пред себе си виждаше поне още десет чудесни години заедно с Кери, която да върши цялата работа. Беше го накарала да се почувства така... страхотно, както от

години не се беше чувствал. А щом тази курва него го раздвижи, о, значи струваше много пари. Много. Какъв живот само им предстоеше!

Всъщност да откъснеш Уайтджак от Мадам Мей си беше истинско постижение. Най-печеният сводник в бизнеса! Кери имаше нужда точно от такъв. Беше доволна. Какъв живот само им предстоеше!

Вече бяха потеглили с лъскавия бял „Олдсмобил“ на Уайтджак, когато от заведението изскочи Люсил, онова забавно миньонче, и се затича след колата, като ги умоляваше да я вземат със себе си.

— Нещо пречи ли ни? — двамата се засмяха, почувствали се свободни, и настроението им се вдигна до небесата.

Всичко това се бе случило преди два месеца. През цялото това време не вършеха нищо освен да се забавляват. Една безкрайна фиеста. Развлечения. Безгрижни дни. Безметежни нощи.

Кери сякаш беше попаднала в рая. Уайтджак се кефеше с нея и това ѝ доставяше удоволствие. А в досегашния ѝ живот едно от нещата, които не познаваше, беше удоволствието. Очакваше той веднага да я пусне в бизнеса, но явно планове му бяха много различни от нейните. Нае апартамент за тримата и когато се настаниха, им каза:

— Ще си дадем малко почивка, само една-две седмици... за възста-но-вя-ване...

Именно това възстановяване се оказа непознат свят за Кери. Можеше ли да бъде и друго — та досега тя познаваше живота само зад стените на публичния дом и затвора на Уелфеър Айлънд. Той реши, че трябва да разшири хоризонтите ѝ.

По отношение на външния си вид Уайтджак беше безупречен. Истински тузар. Непрекъснато сменяше двайсет и трите си костюма, трийсетте ризи и петнайсетте чифта обувки. Къпеше се всеки ден. Във вана. Капваше във водата малко дамски парфюм. После бръснеше главата си и я намазваше с чист зехтин, докато тя лъсваше като билиардна топка. Освежен и издокаран, обръщаше внимание на облеклото на Кери и Люсил. Харесваше му да изглеждат скандални. И те изглеждаха, защото той им купуваше рокли, копринени чорапи и обувки с високи токчета в крещящи цветове и ги насърчаваше ярко да

се гримират. Едва тогава тримата излизаха на разходка с белия „Олдсмобил“

Районът на Уайтджак беше Сто трийсет и трета улица. Там всички го познаваха — той беше свой човек във всички ресторанти, заведения, в които нелегално се продаваше алкохол и танцевални салони с джаз от единия до другия край на улицата. Всяка нощ кръгът от негови познати се разширяваше, защото Уайтджак беше симпатяга с голяма душа и широки пръсти.

Кери седеше тихо до него и отпиваше от питието си, потопена в тази съвсем нова обстановка, с непознати досега цветове и звуци. Това беше свят, за който тя не знаеше, че съществува. А когато Уайтджак ѝ подаваше цигарата с марихуана, всичко в този свят изглеждаше съвършено. Наркотиците притъпяваха реалността, тя вече не беше загрозявана от светлините на прожектора, оставаха само веселието, лекотата и безгрижието.

Тримата излизаха всяка вечер и се прибираха в ранни зори. Понякога Кери и Уайтджак се любеха. Но винаги страстно и много вълнуващо. Дори Кери, която хладнокръвно се бе включила в начинанието — все пак рискът в бизнеса си е риск — някак свикна с него, започна да го чувства близък.

Неочаквано този висок плешив мъж с пронизващ поглед и дълбок галещ глас бе станал неин.

Неочаквано тя забрави за бизнеса и се отдаде на своя нов живот.

Неочаквано се влюби.

— Кери... — през мъглата до съзнанието ѝ достигна гласът на Люсил.

— Какво има, мила? — попита тя като в просъница.

— Уайтджак иска да покажем на тия двамата нещо истински разтърсващо.

— А?

Тогава Люсил посочи към двамата музиканти, излегнали се край тях.

— Мисля, че пак сме в бизнеса.

Кери завъртя очи.

— Ти може, миличка, но не и аз... Мисля, че Уайтджак не иска да го правя. О, неее, бизнесът вече не е за мен...

Люсил лекичко се извъртя към нея и тихо ѝ каза:

— Той поиска да ти кажа.

— Не си разбрала, мила — Кери се прозя и поразкърши тялото си. — Той не може да иска това от мен.

Кери се отпусна отново и с наслада се заслуша в песента на Беси Смит, която долиташе от грамофона. Нямаше желание дори да помръдне, да не говорим за него друго.

— Ето — единият от музикантите ѝ подаде да си дръпне от цигарата с марихуана.

Тя я взе с благодарна въздишка, пое силна глътка, която изпълни дробовете ѝ, после се претърколи, за да я подаде на Уайтджак. Но него го нямаше.

— Ти си голяма работа и го знаеш, нали? — доближи се до ухото ѝ по-младият от музикантите. — Забелязах те, но не бях сигурен дали ще ми позволят да бръкна в гърнето с меда. Мислех, че си само на Уайтджак, но... той ме увери, че двамата можем да го правим както душа ни поиска.

Тя се привдигна с усилие. Главата ѝ бучеше.

— Сигурно — изфъфли тя, — нещо грешиш.

— Няма грешка — заяви самоуверено младокът. — Дадох на твоя човек двацет гущера... Няма начин да греша.

Едва сега в съзнанието ѝ проблеснаха думите на Люсил. Те отново бяха в бизнеса.

Не тръгна да прави сцени, разбира се. Но щеше да бъде по-добре, ако Уайтджак сам ѝ го беше казал, а не да се изплъзва като крадец на тъмно.

Любов ли? Говняна работа! И животът си е едно голямо лайно!

Музикантът вече я опипваше, плъзгаше ръце по червената ѝ копринена рокля и я събличаше. Новата ѝ червена рокля. Уайтджак ѝ я беше купил тази седмица.

— Фю-ю-т! — подсвирна той от учудване. — Ама ти имаш най-страхотните цици, които съм виждал.

Такива на Кери не ѝ минаваха. В края на краищата вече не помнеше броя на мъжете, които си бяха плащали, за да я имат. Но Уайтджак поне трябваше да сподели намеренията си с нея. Щом се нуждаеха от пари, тя щеше да разбере.

По дяволите, беше длъжен да я остави да реши кога да се върне на работа!

Езикът на музиканта вече облизваше зърната ѝ, но не и сълзите ѝ, когато тя започна тихичко да плаче.

Два след полунощ!

От два часа Кери беше станала на петнайсет.

Джино, 1926–1927

Джино Сантейнджело и Алдо Динунцио навлязоха в нелегалния бизнес и започнаха да се издигат. В началото обединиха парите си и ги инвестираха в няколко камиона висококачествено уиски, доставка от Канада. Не рискуваха да ангажират случайни хора и сами шофираха камионите с няколко отбрани авери охрана — мярка да не бъдат нападнати и ограбени от други гангстери.

Сключването на самата сделка се оказа безпроблемно, но пътят от канадската граница до сърцето на Ню Йорк беше дълго и опасно. Макар че всичко завърши благополучно, неприятните изненади не ги отминаха — камионите се повреждаха, полицията извършваше случайни проверки и, разбира се, многократно ги нападаха.

Джино беше преценил рисковете от начинанието и крайната печалба се оказа значителна, въпреки че част от стоката беше ограбена по пътя.

Алдо и той добре се сработиха. Имаха си доверие и постепенно, доколкото можеха да си го позволят, привлякоха да работят с тях група верни момчета.

Така неусетно измина цяла година. Джино стана на дваисет, но изглеждаше както винаги по-голям от възрастта си. А и въртеше бизнеса като по-опитен и по-възрастен от годините си. Външният му вид и решителната му походка будеха респект. Двамата с Алдо се ползваха с безусловен авторитет и към тях се отнасяха като с важни личности.

Пинки Банана стана главният изпълнител на операциите на групата. На път натискаше газта до дупка и изкарваше ангелите на всеки, който се опитваше да ги спре. Кефеше се от работата, което само по себе си беше опасно, но пък полезно. Продължаваше да живее със Синди — русата фукла с апетитното дупе. Сега я наричаха „Куровдигачката“ — прякор, специално измислен за нея.

Дългите курсове до Канада и обратно обтягаха нервите и създаваха напрежение. Стигна се до сблъсъци. Бандата Сантейнджело,

щом си спечели име, започнаха да се карат и бият помежду си. Това беше първият предупредителен сигнал. Джино разбра, че момчетата се разтоварваха от напрежението по време на дългите пътувания по този начин и реши да потърси други възможности. Не беше тайна за никого, че законът за сухия режим си имаше много вратички. Една от най-широко отворените беше разрешението да се употребява спирт в интерес на здравето. А щом лекари имаха позволенията да го предписват, трябваше да има и официално производство. Така на определени компании бяха издавани правителствени лицензи, след което те законно произвеждаха алкохол.

Братовчедът на Алдо, Енцо Бонати, беше пуснал пипала в няколко такива компании в Чикаго и околността. А слуховете говореха, че влиянието му е още по-голямо.

— Защо да не се срещнем с него? — предложи Джино на Алдо. Винаги бе имал желание да се запознае с Бонати.

Но Алдо като че ли бягаше от подобна среща.

— Той е опак човек — обясни нежеланието си Алдо.

— Опак ли? — присмя му се Джино. — Та той ти е братовчед, по дяволите! Велик като шибания Капоне. Пусни кръвните си връзки.

Нямаше как, Алдо неохотно прие и след няколко телефонни разговора двамата взеха влака за Чикаго.

Да пътуваш с влак беше истинска почивка. Алдо заспа, а Джино гледаше през прозореца и премисляше живота си. Засега всичко се нареждаше добре. Беше успял да спечели куп пари. Може би беше настъпило времето да изпрати да доведат Леонора. Продължаваше да ѝ пише с помощта на господин Пуласки — редовно, всяка седмица. Нейните писма пристигаха от дъжд на вятър, но пък съдържанието им беше толкова далеч от това, което Джино искаше да му пише, че той не се ядосваше.

Неговите писма преливаха от любов и планове за съвместния им живот.

Нейните писма бяха детински излияния за живота ѝ в училището и вкъщи, без дори намеци за съвместното им бъдеще.

Той се опитваше да я разбере. Беше млада и невинна, не можеше да гледа напред към едно бъдеще, което можеше да се осъществи след години... Сега Джино си представи радостната ѝ изненада, когато разбере, че бракът им вече чука на вратата.

Беше намерил апартамент, който нае срещу доста солена сума. Вярно, не беше достатъчно голям, но се намираше в добър квартал — в централната част на града, близо до Парк авеню. Леонора щеше да го хареса. Щеше да го обзаведе сама. Преди пристигането ѝ той щеше да направи една единствена покупка — голямо комфортно двойно легло.

Едва не изстена при тази мисъл. Легло... Секс... Жена...

Липсваха му. Но беше дал обещание на Леонора, а думата на Джино Сантейнджело беше закон.

Един ден заведе Вера да види апартаментата и тя остана възхитена.

— Джино, твоето момиче ще го хареса — увери го тя някак вяло.
— Най-страхотният апартамент, който съм виждала, ама наистина!

Беше пияна както винаги, но това не го притесняваше. Съчувстваше ѝ, щом пиенето ѝ помага да оцелява, защо да не пие? На няколко пъти ѝ бе предложил да напусне старата дупка и да се премести в прилично жилище, но всеки път тя му отказваше.

— Там са редовните ми клиенти... как да ги зарежа ей така...

Джино знаеше, че това е претекст да не се премести. Беше чул, че Паоло отново е в затвора и Вера, по необясними за него причини, искаше да остане на стария си адрес, за да може той да я намери там, когато го пуснат.

— Няма да си мръдна пръста за теб, ако го вземеш при себе си — предупреди я Джино.

— Добре, добре, миличък, обещавам да се грижа за себе си.

Да, все същите думи. Всеки път. Остана му само надеждата, както винаги досега, че ще мине доста време, преди да пуснат Паоло от затвора.

Когато пристигнаха в Чикаго, валеше сняг. Едри снежинки полепваха по дрехите и косите им и после се топяха, като оставяха влажни петънца.

— Да бием целия този път, за да попаднем на такова кучешко време — мърмореше недоволен Алдо. Истината обаче беше, че той роптаеше срещу времето, през което беше разделен с Барбара Рикади. След първата им среща пред банката — преди повече от година — Алдо започна да я преследва неуморно. Първоначално тя му бе отрязала квитанциите с острия си език. Но постепенно неговата настойчивост стопи непристъпността ѝ дотам, че тя развали годежа си с ченгето и започна да се среща с него. Продължаваше да го реже като

краставица с острия си език, при всеки удобен случай, но той въобще не ѝ обръщаше внимание. Напротив, това дори му харесваше, някак го стимулираше. „*Първата истинска дама, на която съм попадал*“, често казваше Алдо и придружаваше думите си с широка усмивка.

От гарата до хотела, в който беше определена срещата им с Енцо, взеха такси. На рецепцията ги упътиха да вземат асансьора за петия етаж. Още щом излязоха в коридора, двама от хората на Бонати ги чакаха, вкараха ги в апартамента и старателно ги претърсиха.

— Та той ми е шибаният братовчед! — Алдо се почувства безкрайно унижен. — Да не ме мисли за някое сукалче? Ето... вземете пистолета ми — и той подаде дваисет и пет калибровия си малък револвер, но горилите не се задоволиха с това и настояха те да се уверят, че не носи и друго оръжие.

И точно над глезена, пристегнат с ремък, откриха ловджийски нож с петнайсетсантиметрово острие.

Алдо някак сконфузено сви рамене.

— Ама какво си мислите, бе? Че съм дошъл да прережа гърлото на собствения си братовчед?

Тогава при тях влезе Енцо. Едър, мускулист мъж, облечен в тъмен костюм. Джино винаги бе сравнявал Алдо с катерица. Приятелят му беше дребен на ръст и косата му беше започнала да се прошарва, зъбите му бяха неравни и издадени напред и беше лаком като помияр. В представите си Джино виждаше Бонати подобен на братовчед си. Но в действителност двамата изобщо не си приличаха. Енцо Бонати беше дваисет и две годишен мъж, висок, с приятна атлетична външност, с права черна коса и сериозни непреклонни черни очи. И се ползваше с репутацията на непреклонен бос. Спрягаха името му редом с това на Капоне. Двамата заедно управляваха подземния свят на Чикаго.

Той официално се ръкува с братовчед си и Джино, после кимна на един от хората си да донесе пиене. Никакви въпроси. Само кристал и истинско уиски.

— Е? — Бонати седна и с жест ги покани да го последват. — Какво ви води насам, момчета?

Джино започна да излага причините. Алдо безмълвно седеше до него.

Енцо слушаше. Тези зелени момчета от Ню Йорк му предлагаха сътрудничеството си. Невръстни хлапета! Но на практика той наистина имаше нужда от верни хора около себе си, на които да има доверие. Влиянието му растеше, но заедно с него и неприятностите, които се изпречваха на пътя му. Дългата вражда с Капоне беше изтощителна, съсипваше живота му. Не можеше дори да отиде да се изпикае, без двама от неговите хора да проверят първо тоалетната.

С Алдо бяха една кръв. Не се бяха виждали от десет години, когато Алдо напусна Чикаго и отиде да живее в Ню Йорк. Но момчето беше негова кръв. И можеше да разчита на него.

А сделката, която Джино предлагаше, не беше за изпускане. Означаваше много пари, без да си помръдне пръста. Щеше да му коства няколко обаждания по телефона... няколко думи на когото трябва и където трябва, че няма проблеми да работят с тях двамата...

— Виж, Джино, не искам да те обидя, но трябва да поговоря с Алдо насаме.

— Няма проблем — Джино се изправи. Бяха разговаряли с Енцо два часа и той беше наясно, че са вече в играта.

Салваторе, един от гангстерите на Бонати, отведе Джино в наетата за тях хотелска стая.

— Разполагаш с всичко, к'во душата ти поиска, само завърти една шайба — дружелюбно предложи той. — Жена... всичко... безплатно — Салваторе също бе усетил накъде духа вятърът.

Джино се излегна върху едното легло и сложи ръце под главата си. С Бонати зад гърба си щяха да нагазят в големия бизнес. Щяха да се ползват със силата и влиянието му. Самите те щяха да станат по-велики и по-добри. И за кратко време да се наредят до Лучано, Мейър Лански, Сийгъл и Костело. Работа имаше бол, всичко опираше само до това да се покажат достойни да я получат.

Джино добре разбираше защо Лучано постоянно търси нови, свежи попълнения. Защото така се подсигурираваше. А те всички имаха нужда от сигурност вътре в организацията. Ето защо Бонати щеше да им помогне. Алдо беше негов братовчед и вероятността да му забие нож в гърба беше минимална.

В сравнение с някой непознат!

Когато Алдо влезе при него, той ликуваше.

— Вътре сме! — извика той. — Ти беше прав, прозорлив шибан задник! Иска да вечеряме с него — едно малко тържество за отбелязване на случая. Трябваше да доведе Барбара!

Джино се засмя.

— Бях почти сигурен, че нещата ще се уредят. Само загубихме време. Преди година още ти предложих да се срещнем с него.

— Тогава нещата бяха други — започна да си търси оправдание Алдо. — Какво можехме да му предложим? Сега имаме собствена организация и точно това му хареса.

Джино потупа приятеля си по рамото.

— Влизаме в света на Големите Пари, приятел!

Предчувствието му не го подведе. Сега вече можеше да изпрати да доведат Леонора. Щеше да се къпе в пари. Поемаха търговията със законно произведен алкохол в Чикаго за Ню Йорк! Ама какъв дяволски, шибан успех!

Клуб „Коприната“ се намиреше в престижен квартал на Чикаго и беше най-шикозното заведение в града, където се продаваше нелегално алкохол. Публиката бе избрана и високопоставена. Политици, представители на аристокрацията, висши чиновници и, разбира се, хубави жени.

Енцо беше собственик на контролния пакет акции на заведението. Освен това притежаваше страхотната Пийчиз Ла Мур, най-известната гърла на Чикаго, която оправдаваше прякора си — беше сочна като праскова.

Джино и Алдо се настаниха на една маса с Енцо, Пийчиз и две нейни приятелки. На съседната маса седнаха петима от гардовете на Бонати — без момичета.

По този начин Енцо бе решил да им покаже благоразположението си. Но той изобщо не предполагаше съществуването на Леонора и Барбара. Нито Джино, нито Алдо бяха пристигнали в Чикаго на пазар за мацки, без значение колко известни са те.

— Харесва ли ви нашата дупка? — цвърчеше Пийчиз. Момичето наистина си струваше — русокосо, с изящни форми и страхотни гърди, а само при звука на гласа ѝ кръвта на мъжете кипваше.

— Жестоко е — отговори Джино и това беше истината. Никога досега не бе посещавал заведение като клуб „Коприната“. Обстановката и атмосферата бяха внушителни, респектиращи. Стопроцентов шик. Ароматичният мирис на скъпи цигари и парфюми създаваше у него представата за живота. Какво страхотно удоволствие щеше да бъде за него да доведе Леонора тук. Да я видят всички! Направо щеше да им натрие носа на тези дами. Каква разлика! Красотата им беше постигната с пудра и мазила, а Леонора бе изваяна от природата.

— Скоро ще чуете изпълнението ми, момчета — изви тялото си в стола Пийчиз. — Ще ви доставя огромно удоволствие!

— То пък едно удоволствие — пошегува се Енцо.

— Неблагодарни, непослушни момчета — поглези се тя и нацупи устни. — Нали ще ме гледате като пея!

Енцо намигна и похотливо огледа гърдите ѝ.

— Точно така, миличка, точно така!

— Хайде, момичета — махна с ръка Пийчиз на двете си приятелки. — Време е за работа. По-късно пак ще се видим с вас, момчета... Чака ни една изстудена бутилка от най-доброто шампанско. Знаете ли ко-о-олко е зажадняла малката Пийчиз!

Енцо се засмя и снизходително я изгледа, докато тя поклащаше бедра и въртеше задник към подиума.

— Празноглавка! — с нежност отбеляза той. — Всички те са такива. Лягай с тях, направи си кефа и ги зарежи, това е закон при мен!

На Джино му мина мисълта, че и неговият девиз някога беше точно такъв: Чукай и разкарвай! Но това беше преди Леонора да се появи в живота му.

Откъм дансинга се разнесоха барабанни звуци, за да призват към внимание. Веднага след това в осветения кръг изскочи водещият на представлението. Разказа няколко тъпи вица, изпя с тих, прочувствен глас сладникава любовна песен и представи момичетата, които с маршова стъпка, една след друга, излязоха на дансинга.

— О-хо! — не се стърпя Алдо, при вида на изстрелващите се във въздуха крака в сребристи чорапи и изкусителните пухкави бои, които се увиваха предизвикателно около десет чифта специално подбрани, апетитни цици, той забрави Барбара.

Джино се размърда неловко на стола, членът му щеше да се пръсне в панталона. И ангел да беше, пак щеше да му стане при живота, който водеше.

После в светлинния кръг застана Пийчиз, облечена в изключителен тоалет — дългата до пода бляскава рокля прилепваше по тялото ѝ като кожа. Изчака да затихнат възторжените аплодисменти и запя с писклив глас:

*Искам да танцувам шими,
като сестричката си Кейт!*

Мъжете я зяпаха като хипнотизирани и Джино веднага разбра защо всички я обожават. Такова изключително женско тяло беше мечтата на всеки мъжкар, пък и не само на него.

Енцо доволно подръпваше от хаванската си пура.

— Как е, а? — гордо попита той.

Алдо премлясна над събраните си пръсти.

— Муцка! Братовчеде, знаеш точно какви да намираш. Мисля...

Не успя да довърши изречението си. Внезапно сякаш таванът се срути върху тях и настъпи ад. Без никакво предупреждение в заведението нахълтаха няколко мъже с автомати и започнаха да стрелят. Куршумите свиреха и валяха отвсякъде, сякаш някой поливаше с маркуч рози.

Настъпи истински хаос. Паника обхвана всички, хората крещяха, някои се втурваха към изхода, но се препъваха в проснатите трупове на улучените.

Бърз като светкавица, Енцо скочи, преобърна масата и се прикри зад нея. Алдо бе улучен в ръката. Джино не беше засегнат — инстинктът му, изострен от опасностите на улицата, го запрати на пода в мига, когато изтрещя първият откос.

— Шибаняци! Скапани шибаняци! — крещеше Енцо. — Какво чакате? Стреляйте!

Неговите хора вече отговаряха на огъня. Двама обаче бяха мъртви, а за останалите трима беше невъзможно да се справят с нападателите, които започнаха да се изтеглят, щом видяха, че добре са свършили работата си.

Джино пълзешком измъкна Алдо и го прикри зад гърба си.

Енцо беше извадил пистолета си и стреляше напосоки от другата страна на масата. Хвърли един патлак към Джино.

— Разкажи им играта! — изкрещя той.

Над пукотевицата и стоновете се извиси женски писък:

— Мъжът ми! О, Господи! Мъжът ми... Лицето му... О, мили Боже!

Джино стисна ръкохватката на пистолета и се прицели към една от отстъпващите фигури. Никога досега не беше използвал оръжие, но Пинки Банана го беше научил как да го прави. Дръпна спусъка.

— Улучи го! — изгърмя след изстрела гласът на Енцо. — Попиля му червата на копелето!

Дъждът от куршуми секна, когато нападателите стигнаха вратата, отвори я и избягаха навън. Вътре останаха само двама от тях — единият беше застрелян от Джино, а другият — ранен в крака — се опитваше да се измъкне.

Енцо не се поколеба. Вдигна револвера си и стреля в мъжа. Предсмъртен, пронизителен вик. И още един труп се свлече на пода.

— Хайде — тихо, с метален глас изкомандва Енцо, — да изчезваме отгук, преди да са довтасали ченгетата.

Едва сега Джино се изправи и се огледа. Предишното шикозно заведение се бе превърнало в касапница. Изпотрошени стъкла. Кръв. Трупове.

— Нищо не можеш да направиш за тях — каза рязко Енцо, сякаш прочел мислите му. — Помогни на Алдо! Хайде, размърдай се! Ще ви качим на влака... все някак ще издържи до Ню Йорк.

Джино прихвана Алдо, чиято рана обилно кървеше, но състоянието му не беше критично.

Енцо ги преведе до чакаща пред задния вход кола.

— Потеглай! — извика той на шофьора, който мигновено запали мотора, изчака тримата да се метнат в колата и потегли със свирещи гуми.

— Добре ли си, шефе?

— Не! И някой ще си плати за това. Как, по дяволите, успяха да минат покрай Биг Макс и Шоти?

— Със стрелба. Откоси. Аз изпълних това, което ми беше казал да правя — метнах се на колата и минах отзад. Нали така, шефе?

— Да, така — гласът на Енцо беше суров. — Тръгвай за гарата. Двамата трябва час по-скоро да изчезнат — после се обърна към Джино: — Държа се добре. Хареса ми. Много добър стрелец си.

Джино кимна. Не се опита да проговори. Страхуваше се, че ако отвори уста, свилият се на топка стомах щеше да изхвърли съдържанието си.

Пристигнаха на гарата за броени минути. Там Енцо почти ги изблъска вън от колата. Беше притеснен и му личеше. Върху главата му се бяха струпали неприятности и само хлапетата му липсваха — отвличаха вниманието му.

— Вкарай Алдо в тоалетната... там изчакайте тръгването на влака — Енцо свали сакото си и го подаде на Джино. — Наметни го с него — после здраво стисна ръката му. — Ще ти се обадя. Ще работим заедно. Ще вършим добра работа. Издържа изпита си тази вечер. Много ми хареса.

Джино успя да кимне. Изглежда отдалечаващата се с рев кола и чак тогава се окопити. Двамата с Алдо бяха сами пред гарата и снегът бавно затрупваше всичко наоколо.

— Не се чувствам добре — промърмори Алдо. — Да се върнем в хотела...

— Енцо е прав. Трябва да изчезнем от града. Колкото по-малко ни виждат тук, толкова по-добре.

— Трябва да ме види лекар — изхленчи Алдо.

— Хайде, хайде — поведе го в чакалнята на гарата. — Ще ти помогна, всичко ще мине...

— Я виж ти какъв шибан доктор стана изведнъж?

— Затваряй си плювалника! Хленчиш заради една драскотина. Ако куршумът е заседнал в ръката ти, нямаше изобщо да я движиш...

— Ама какъв шибан специалист си по огнестрелните рани, голям късметлия съм, че си с мен...

Успяха незабелязано да влязат в тоалетната на гарата. Там Джино съблече сакото и ризата на Алдо и с облекчение видя, че раната наистина не е опасна. Нямаше дупка, само повече кръв от дълбоката следа от преминалия куршум. Издърпа тоалетни кърпички от кутията и уви с тях ранената ръка.

— Това ще свърши работа, докато се приберем — каза той.

Алдо обаче се беше разкиснал:

— Трябва да отида в болница — повтаряше той мрачно. — Ако Барбара беше тук, щеше да се погрижи за това.

— Да, бе! Барбара щеше да те глътне на закуска заедно с шибаните си ташаци. Хайде, обличай си ризата и да се качваме на влака!

Алдо навлече изцапаната с кръв риза, после сакото на Енцо, което му беше голямо. Бръкна несъзнателно в джоба му и извади пачка банкноти.

— Фюуу! — подсвирна той от изненада. — Ега ти, колко мангизи!

Бяха две хиляди долара в употребявани стодоларови банкноти.

— Сигурно Енцо ги е забравил — предположи Джино. — Или ги е оставил за нас.

— Не! — в гласа на Джино звъннаха метални нотки. — Няма да ги пипаме! Ще му ги върнем. Прибери ги!

Той знаеше, че Енцо не е забравил парите. Беше ги оставил нарочно. Беше платил. Един човешки живот все пак струваше две хиляди долара, нали така?

Пристигнаха в Ню Йорк без произшествия. Джино веднага започна да обмисля какво да предприеме. Животът беше кратък. А току-що беше видял с очите си колко е кратък. Вестниците не закъсняха да му го припомнят:

Петнайсет души застреляни. Гангстерско клане в чикагски елитен клуб.

На косъм му се беше разминало да не увеличи бройката на закараните в чикагската морга с още един. А животът си течеше. Не беше чукал повече от година. Чакаше. Един скапан глупак, който чакаше да се ожени. А светът беше пълен с мръсни номера. Но Джино Сантейнджело нямаше никакво намерение да чака повече.

Отиде право при господин Пуласки. Старецът не беше добре. Бяха го нападнали и обрали на улицата, докато Джино отсъстваше от града. Крадците бяха отмъкнали златния му часовник, единствената ценна вещ, която притежаваше. И три жалки долара. А го бяха оставили с две счупени ребра и синини от ритници по цялото тяло.

— Кой го направи? — попита Джино. — Разпозна ли някого?

Господин Пуласки сгърчи лицето си в болезнена гримаса. Беше толкова стар и съсипан, че нямаше сили дори да създаде неприятности на тези мръсници.

Но Джино не можеше да ги остави ненаказани. Наведе се над стареца и го прониза с дивия си поглед.

— Кажи ми кой беше!

Пребитият стар човек тежко въздъхна.

— Животът ги прави такива... Момчетата не са виновни, не разбират... Искане ми се само да ми върнат часовника...

— Кои бяха!

— Морисън... приятелят му... Джейкъб, така мисля му викат... И двама други... Не ги познавам... — гласът му отпадна и той затвори очи. Беше на осемдесет и три и не харесваше промените, които настъпваха в света около него. Уважението между хората го нямаше вече... А дали беше само това? Онзи ден някакво девойче го беше спряло на улицата и го беше поканило да тръгне с него... Толкова млада... дали имаше и четиринайсет... или петнайсет?... Изведнъж клепачите му трепнаха и той се отърси от унеса си. — Писмо ли искаш да ти напиша?

Никой не му отговори. Джино беше изхвърчал от стаята и сега крачеше решително по улицата. Към целта си. Дребни мръсни боклуци! Знаеше кои са. Тери Морисън и Джейкъб Коен. Махленски хлапета... я имаха, я нямаха четиринайсет, но кварталът беше пропищял от пакостите им. Щеше да ги бие едно по едно, докато изкара лайнените им душички през гърлото и им даде сериозен урок за живота... Щеше да прибере часовника на господин Пуласки и тогава да го помоли да напише писмото му.

Какъв ден само! Не му ли стигаха писъците и крясъците на Барбара Рикади, която като оса се нахвърли срещу него? И обвиненията ѝ, че е виновен за раната на Алдо... И обидите, които му крещяха цяла сутрин за лошото му въздействие върху него... Че ако не бил той, на Алдо и през ум нямало да му мине да се забърква в незаконни начинания. А през цялото време Алдо се криеше зад гърба ѝ, хилеше се насреща му и гримасничеше. Езикът на Барбара шибаше като камшик, но все пак не успя да ги кастрира и двамата.

Джино се отправи към дома на Коен. Кооперация с квартири под наем, без асансьор, съседна на дома на семейство Като. Това го подсети за приятеля му. Не го беше виждал повече от половин година. Като, както и при Пинки Банана, не одобри начина му на живот и пътищата на двамата се разделиха. Не го упрекуваше. Щом Като искаше да си пропилява живота в лайната, това си беше лично негово решение. Джино му бе предложил шанс да се измъкне, но шибаният глупак беше отказал. Забавното в тая история беше, че Като мислеше него, Джино, за шибан глупак! Да се спускаш от смях!

На почукването му отвори слаба, разтревожена жена.

— Какво искаш? — враждебно попита тя.

— Търся Джейкб.

В очите ѝ трепна тревога.

— На училище е.

— Как не! — той я бутна, мина покрай нея и влезе в стая, натъпкана с вещи и хора.

На пода, покрит с разпилян боклук, пълзеше бебе. В едно изкормено канапе спеше Джейкб. Джино с ритник го събуди.

— Какво, по дяволите... — размърда се Джейкб и втрещен го погледна.

— Искам да поговорим — каза Джино. — Да минем отзад!

Джейкб хвърли уплашен поглед към майка си. Но тя извърна очи. Не беше толкова глупава, за да се намеси. И синът ѝ беше точно като бащата — създаваше само проблеми и неприятности.

Джейкб реши да си придаде важност и грубо попита:

— Защо мислиш, че аз искам да говоря с теб?

Джино го изглежда мрачно с присвити очи и отсече още постудено и сурово:

— Защото така казах, боклук! Размърдай се!

Час по-късно Джино отново застана до леглото на господин Пуласки.

— Вземи, старче — подаде му часовника.

Съсухрената старческа ръка, покрита с кафеникави петна, нежно стисна скъпата вещ.

— Ти си добро момче, Джино — с отпаднал глас произнесе той, — момче, което разбира нещата...

Да, господин Пуласки беше прав. Джино разбираше нещата. Само че разказът на Джейкъб Коем за случилото се различаваше от този на стареца. Момчето се закле, че дъртакът си го размахвал пред дванайсетгодишната му сестра от няколко месеца насам.

— Ама тя не му обърнала внимание, нали разбираш, помислила, че дъртофелникът е изкукуригал, но миналата седмица посред бял ден — кълна ти се — той се промъкнал зад нея, извадил си го и оплескал роклята й... единствената й рокля. Дъртият пикалник, трябваше да му го върнем, нали така!

В първия момент Джино не повярва на ушите си. Но после провери разказа на Джейкъб и той се оказа верен. Освен това се оказа, че Джино е единственият в квартала, който не знае, че господин Пуласки е един стар мръсник.

След разкритията не беше справедливо да бие Джейкъб и приятелите му. Вместо това изля гнева и изненадата си в крясъци и им заповяда да му дадат часовника.

— Ще ти пиша ли писмо? — тихо попита господин Пуласки.

— Мислиш ли, че ще се справиш? — загрижено попита Джино. — Ще бъде дълго писмо, старче. Много дълго. Искам да изпратя да я доведат. Ще се женим. Искам писмото да бъде най-доброто. Ще успееш ли, старче?

— Разбира се, Джино — сериозно отговори господин Пуласки. — Ще напиша най-романтичното писмо, което ти и аз сме писали някога.

Защо да не бъде? Имаше ли някъде записано черно на бяло, че един дърт извратеняк не може да напише едно шибано, дяволски романтично, любовно писмо!?

Кери, 1928

Уайтджак не беше конкретен човек. Имаше лошия навик да не отговаря, когато го питаш нещо. Вместо това провлачваше едно жално: „Маа-а-йната му!“, като че ли това обясняваше всичко.

Естествено, Кери не можеше да му сърди за това. Просто на този свят имаше само него. Беше нейният мъж. И заедно с това очакваше тя да заработи отново, без дори да я попита дали е съгласна. Напълно в негов стил. Откакто напуснаха дома на Мадам Мей щедро беше

плащал за всичко, което тя и Люсил си бяха купували. Щедро и без възражения.

Но сега изглежда парите се бяха свършили. И беше справедливо, разбира се, тя и Люсил да започнат да печелят пари по единствения начин, който знаеха. Просто обстоятелствата го диктуваха, а не някакви предварителни сметки, нали така?

Уайтджак не промени отношението си към нея. Даряваше я с любов всеки път, когато имаше настроение... Но сега с Кери нещата станаха по-различни. Никак не ѝ беше приятно, когато такова настроение го налегнеше точно когато тя беше свършила с поредния клиент. Не че не се старееше, полагаше усилия да стене и да въздиша — знаеше, че това му харесва — преструваше се, че изживява върховно удоволствие, но истината беше друга. Беше скапана от умора, между краката си усещаше тъпа, пареща болка, гърбът също я наболяваше... И единственото нещо, за което мечтаеше, беше да се завие презглава и да заспи.

— к'во става с тебе, жено? — грубо я попита един ден той. — Беше най-апетитното и сладко парче, което съм имал, а сега получавам само студен задник.

— Просто съм изтощена — отговори тя. — Работя много повече и много по-различно отколкото при Мадам Мей... срещу по-малко пари... Мислех, че ще се настаним някъде и ще имаме свое собствено заведение...

— Преди да го направим, трябва да съберем много, много мангизи. Не е моя вината, че тая кучка Мей изтегли всичко от банковата ни сметка, преди да си взема дела.

— Не знаех, че е направила това! — възкликна Кери.

Уайтджак великодушно продължи:

— Е, виждаш, жено, че не ви притеснявам с моите проблеми, а вие двете доста ме притеснявате с вашите — стана от леглото и се протегна. — Хайде да се поразходим малко!

Тя въздъхна едва чуто. Толкова ѝ се искаше да излезе, да се махне за малко от наетото тясно жилище, да подиша чист въздух, но просто не можеше да си го позволи. Очакваше клиент, редовен клиент, когото не можеше да върне.

— Аз няма да мога! Но ти излез.

— Ще изляза, разбира се, че ще изляза! И дори ще намеря някое подходящо момиче — да ви помага — взе сякаш между другото двайсетте долара, които последният клиент на Кери бе оставил на масата. — Какво ще кажеш, а? Една платинено руса мацка. Представяш ли си я сред вас двете, а? Трите ще бъдете страхотна комбина, неповторимо шоу и май наистина ще натрупаме големи пари.

— Шоу ли? — Кери не разбра за какво говори той.

— Шоу, захарче, шоу! Три котенца като вас да се гаят и смучат една друга... да си играят... Знаеш, нещо подобно на онова, което си правила там, на острова...

Кери се смръзна.

— Не!

Той не се разгневи. Но гласът му, неговият обичайно ленив и приятелски глас, я шибна като с камшик:

— Ти си проститутка, жено! При тебе няма „не“!

Той се облече и излезе, без повече да й каже дума. Тя също мълчаливо го гледаше. После се хвърли в леглото и плака, докато очите й пресъхнаха.

Не чу, че Люсил е влязла при нея в стаята. Усети присъствието й едва когато мъничката й ръка утешително потупа рамото й и започна да я гали по гърба.

— Ти си мислеше, че той е принцът от приказките, нали, миличка? — попита я съчувствено Люсил. — Той е нашият сводник, мила, а ние сме неговите проститутки. Всички сме заедно в кюпа. Така че няма нужда да страдаш. Знам, че ти се плаче, но я си помисли какво ми е на мен.

Кери седна в леглото и загледа настойчиво Люсил.

— Не разбираш — започна тя с накъсан глас. — Ти винаги си живяла така. Аз можех да имам друг живот, но собственият ми вуйчо ме изнасили, заключи ме и започна да ме продава. Изпращаше при мен мъжете един след друг, докато родната ми баба седеше в съседната стая и събираше парите. Нямах още тринайсет. И оттогава... все същото...

Люсил премигна срещу нея, за да сдържи сълзите си.

— Кери, бях на шест години, когато вкъщи разбрах, че ще си остана джудже. Тогава баща ми ме продаде на една пътуваща група циркаджии, която минаваше през града ни. Всички те бяха наркомани.

Докато станах на единайсет, задоволявах капризите на всеки загубеняк от трупата. Уайтджак ме откри, когато станах на шестнайсет. И ме спаси... Да, това наистина беше спасение за мен. Той ме измъкна от онова дяволско котило, беше мил с мен, събуди желанието ми да живея... Заведе ме при Мадам Мей — истински рай, ако го сравниш с това, на което бях свикнала.

Кери слушаше напрегнато, постепенно собствените ѝ проблеми някак започнаха да изчезват.

— Тези последни няколко месеца с теб и Уайтджак са най-прекрасното време в целия ми скапан живот — продължи Люсил. — И двамата се отнасяхте с мен като с нормално човешко същество, а не като всички онези ненормалници, които се гавреха и ме съсипваха, защото съм джудже. Бих направила всичко за Уайтджак. Той е добър човек. И ти, миличка, трябва да мислиш така. Уайтджак постъпва добре и с двете ни.

Кери мълчаливо кимна в знак на съгласие. Такъв беше.

— Защо тогава плачеш? — попита дребосъчето. — Щото си проститутка? Това ли е нещастие? И аз съм проститутка, но изобщо не се притеснявам. Уайтджак е сводник и си върши работата. Не бива да му пречим. Хайде, скъпа, избърши сълзите си и да се връщаме на работа.

Кери стана от леглото и застана пред огледалото. Видът ѝ беше ужасен — очите ѝ бяха подути, гримът размазан от сълзите и засъхнал по бузите. Но се почувства по-добре. Люсил беше права. Какво толкова? Да, продаваше тялото си. Професия като всяка друга!

— Браво на теб! — забеляза състоянието ѝ Люсил. — Хайде, бързо се разкраси, че ни чака работа... и едно птиченце ми пошушна, че симпатягата, който чака отвън, не си пада по дребосъците. Виждаш ли! С каква лекота казвам дребосъче. Да има нещо лошо в това? Не, нали. Тогава спокойно можеш да кажеш и проститутка — същото е.

Кери започна да се усмихва.

— Благодаря ти — каза нежно тя.

Люсил сви рамене.

— За нищо.

Кери се зае да заличи следите от сълзите по лицето си. Нали беше напуснала Мадам Мей, за да използва възможността сама да управлява живота си. Поне малко! Какво, по дяволите, беше очаквала?

Уайтджак да работи за нея и да се ожени за нея? Биваше си ги тия фантазии! Добре де, беше се влюбила в Уайтджак, не се чукаше, а правеше любов с него... Беше ѝ харесало, първото нещо, което харесваше. И за тези хубави няколко месеца беше забравила всичките си амбиции. Уайтджак беше прав. Трябваша им пари, за да си купят собствен публичен дом. Щом всички те се нуждаеха от това, значи всички трябваше да работят, за да постигнат целта си.

В края на краищата Уайтджак беше шефът.

Естествено Кери нямаше да му каже нито дума повече. Сега разбираше, че понякога сигурно му е писвало от постоянните ѝ оплаквания. Сега, когато взе решението, че отново са в бизнеса, нещата щяха да бъдат различни.

Приключи с клиента бързо, но професионално. Изпрати го да си върви с целувки и обещание за следващи приятни часове.

— Пак заповядай. Идвай, когато искаш и няма да съжаляваш!

— Ще дойда скоро! — той беше възторжен и възхитен. Хукна окрилен към дома си, към жена си и трите си деца.

Кери се изми, среса косата си, която беше поизрасла и отново тежко падаше около лицето ѝ. Взе цигара с марихуана от малката кутийка, която Уайтджак криеше под дюшека. Запали я и дълбоко вдъхна. Това я отпусна. Почувства блаженство.

Сложи на грамофона любимата плоча на Беси Смит и се излегна на леглото.

Скоро потъна в сън и не разбра, че Уайтджак не се е прибрал, докато не се събуди на другата сутрин в девет.

Джино, 1928

Джино се почувства окрилен, когато писмото до Леонора беше написано и изпратено по пощата. Беше чакал толкова дълго и сега, най-после, можеше да си отдъхне.

Господин Пуласки се справи блестящо. Написа такова романтично и излиятелно писмо, че Джино изпадна в затруднение как да се подпише под него. Е, надяваше се, че Леонора очаква от него да говори по този начин. Не искаше да я разочарова.

Представи си лицето ѝ, когато чете писмото... Нейното лице... толкова невинно и изящно.

Едновременно с писмото до Леонора бе изпратил и писмо до нейния баща. Една вежлива официална молба, с която искаше ръката на дъщерята. Всичко бе коректно и открито. Ако нещата се развиеха според плана, той скоро щеше да вземе влака за Сан Франциско. След няколко седмици Леонора щеше да стане негова жена.

Междувременно обаче трябваше да се занимава с бизнеса, който искаше своето. Бонати удържа обещанието си и влезе във връзка с него. Никакво протакане. Офертата се състоеше в доставка на законно произведен алкохол за една компания в Трентън, Ню Джърси. Само да се осигури транспортът. Самият Бонати го каза на Джино по телефона.

— Засега е това, а по-нататък очаквай редовни доставки. Иди с твой камион и се свържи с главния надзирател в завода. Той е в течение на операцията и отговаря за товаренето. Никакви пари на ръка. Когато реализираш сделката, задръж моя дял при теб. Аз ще дойда да си го получа в края на месеца.

— Ей, ама ти ми имаш доверие, а? — пошегува се Джино.

— Да — гласът на Енцо не беше весел. — Мисля, че държиш на топките си. И ти се иска да ги усещаш между краката си!

Джино се засмя.

— Да не забравя — някак небрежно подхвърли той. — Когато дойдеш да си вземеш мангизите, ще ти дам и двата бона, които забрави в джоба на самото си... А, да, дадох и самото ти — да го изчистят и изгладят.

— Парите са твои!

— За какво?

— Стига празни приказки, Джино. Знаеш за какво.

— Виж, Енцо, не че не го оценявам. Но нещата между нас трябва да са ясни и точни. Не искам да работя за теб. С теб — да. Но не за теб. Разбираш какво искам да ти кажа, нали?

Известно време по линията от Чикаго се чуваше само заплашително прашене. После гласът на Енцо надделя шума:

— Как е Алдо? И той ли не иска да вземе парите?

— За това ще трябва да питаш него. Той свърши страхотна работа. Свърза се с теб, доведе ме при теб. Ето, партньори сме... Но трябва да изясним партньорството си. Аз не съм наемен работник. Нали разбираш?

Енцо великодушно се разсмя.

— Бях чувал, че си гореща глава... Даа, май са били прави. О'кей, разбрахме се. Ще си взема и двата бона, щом така искаш.

Недалеч от Сто и десета улица Джино и Алдо бяха наели помещение, в което складираха касите с алкохол, които предстояха да бъдат разпратени, и държаха два камиона и един раздрънкан стар „Форд“. Върху камионите се кипреше надпис:

ДИНУНЦИО — Транспорт и съхранение на склад

И понякога фирмата наистина извършваше такава дейност. Но това, естествено, беше фасадата, зад която щяха да се занимават с истинския бизнес — да превозват незаконно алкохол.

Старият раздрънкан „Форд“ на външен вид изглеждаше истинска бричка, която всеки миг щеше да се разпадне на съставните си части, но под капака имаше двигател, достоен за нов-новеничък „Ролс-Ройс“. Джино сам го беше монтирал. Извърши го много старателно и с много любов. Беше истински магьосник, когато трябваше да се модернизират стари коли.

На двацет и една години си беше извоювал място в живота. Нямахше от какво да се оплаче. Разбира се, още не участваше непосредствено в голямата игра. Не можеше да дели мегдан с Лучано, но вървеше по неговия път. И никой не можеше да го спре — това беше сигурно.

Реши сам да кара камиона за Трентън. По пътя все по-често пратките бяха нападани и ограбвани. Не можеше да позволи сделката да се прецака — щеше от първия път да загуби авторитета си пред Бонати, да не говорим за ташаците.

Пинки седна зад волана на другия камион, а Алдо пое Форда. Всички бяха въоръжени и нащрек в очакване на неприятности. Но нищо такова не се случи. Пристигнаха без инциденти. Едно нормално пътуване.

След като стоката бе доставена и разтоварена на благодарните клиенти, Джино, Пинки Банана и Алдо се отбиха в „Дебелия Лари“ да отпразнуват успешната сделка. Заведението се бе превърнало в модерен локал — тук вече се навъртаха дами от висшето общество с придружители, идваха от къщите си на Парк авеню и влизаха с горда походка и полюляващи се задници.

— Тая вечер тук май е доста претъпкано! — възкликна Пинки Банана. Зае се да откъсне забелена кожица до нокътя на едната си ръка, докато с другата щракна с пръсти да ги настанят.

Една ниска червенокоса сервитьорка ги отведе до маса в дъното на помещението.

— Е, не е чак толкова зле. Къде е Лари? — попита Пинки Банана заядливо и здраво стисна връзките на кокетната й престилчица, за да не може да избяга.

— Извинете, сър — бързо каза тя, — но господин Лари тази вечер не е тук.

— Оу, господин Лари значи! — претенциозно провлачи Пинки. — Познавам господин шибания Лари, откакто беше чекиджийчето Фасто!

— Мирувай, Пинки — с мек тон каза Джино. — Да прием по едно и да се махаме.

Отпуснатата долна бърна на Пинки нервно потръпна.

— Мирувам, Джино. Не се безпокой, Джино. Ще се оправя. Но никой не може да си позволи да ме натика в дъното на тоя пикалник.

Сервитьорката не на шега се изплаши. Беше отскоро тук и не познаваше Пинки Банана, но знаеше много добре кога става опасно.

— Ако ме пуснете, ще извикам управителя да се разберете — предложи тя с треперещ глас.

— Не-е! — изгърмя кавгаджийски Пинки. — Не ми трябва шибания управител. По-добре е да ти кажа кой съм аз. Аз съм господин Касари и ще седна ей на оная маса — и той посочи една още незаета маса в средата на салона, точно до малкия дансинг. — Размърдай се, кукло! — тупна я силно по задника.

Тя го изгледа възмутено, но бързо сведе очи, решила, че работата ѝ е по-важна от доказването пред някакъв клиент. Отведе тримата през гъсто наредените маси до тази, която Пинки бе посочил. Върху покривката имаше табелка, че е запазена. Е, да му мисли управителят, това беше негов проблем.

Настаниха се и поръчаха за пиене. Джино пръв заговори:

— Ти си едно шумно и невъздържано копеле, Пинки, знаеш ли?

Пинки самодоволно се изкикоти и гласът му отново гръмна:

— Как иначе? Знам. И к'во от това, майната му?

Джино сви рамене.

— Един ден ще ти навлече куп неприятности.

— Е, и? Тогава ще му мисля. Но аз мога да се оправя с всичко.

— Така ли мислиш?

— Не мисля, знам!

Джино кимна, но не беше убеден. Глождеше го лошо предчувствие за Пинки Банана. Не можеше да се отърси от мисълта, че той е убивал за пари.

Сервитърката им донесе поръчката. С нея дойде и Дебелия Лари. И той като заведението беше променен. Къде беше изчезнал предишният добродушен, вечно мърляв шишко, който продаваше само млечни шейкове? Пак си беше дебел, но телесата му бяха натъпкани в неудобен официален костюм, косата старателно пригладена с брилянтин, а по бузите му се стичаше пот. Протегна дебелиите си ръце към тях с добре изиграно отчаяние:

— Пинки, момчето ми. Да ме съсипеш ли искаш?

Пинки Банана шумно се изсекна, избърса с ръка носа си и намигна на Джино и Алдо.

— Е, само имайте търпение, момчета... тепърва започва тъжната история.

— Не знаех, че ще дойдете тази вечер — опита се да ги омиловисти Дебелия Лари. — Ако знаех, разбира се щях да запазя най-хубавата маса. Но нямаше как да знам, виждате, че заведението е препълнено и масата е обещана на една дама, истинска дама, която от две седмици ни е редовен посетител. Това е нейната маса.

— Лайнени дрънканици — Пинки се прозя.

— Е, хайде, момчета — изпъшка многострадално Дебелия Дари, — трябва да се преместите.

Очите на Пинки Банана внезапно станаха студени и замръзнаха като бучки лед.

— Да се преместим ли, Фасто? Добре ли го чух?

Дебелия Лари видимо побеля. Плащаше достатъчно на едни бандюги да не закачат заведението му, а сега трябваше да се оправя и с местните гангстерчета.

Пинки Банана вече беше готов да нападне.

Наложи се Джино да се намеси. Нямаше никакво желание да става скандал.

— Тази ли е твоята дама от висшето общество? — той посочи високата жена с наметка от лисичи кожи, която стоеше до вратата и се оглеждаше. Придружаваше я млад мъж, който явно изглеждаше много притеснен.

Лицето на Дебелия Лари лъщеше от пот.

— Тъхъ.

— Тогава я покани. И онзи симпатяга, дето е с нея. Да заповядат при нас. Ние не възразяваме, нали, момчета? — намигна на Пинки Банана. — Малко образование от висша класа ще ни се отрази добре, така мисля.

Дебелия Лари кимна. Не беше най-добрият изход от затруднението, но повече от това не можеше да се направи. Какво да каже на госпожа Дюк? „О, извинете, госпожо Дюк, мадам, на вашата маса са се настанили трима нехранимайковци, които отказват да я освободят, така че, надявам се да нямате нищо против и да седнете при тях тази вечер?“ Госпожа Дюк щеше да е възхитена. От две седмици насам тя идваше всяка вечер. Истинска дама, облечена винаги в красиви дрехи, пиеше само шампанско. Всяка вечер с различен младок. Всяка вечер едно и също. Пристигане десет минути преди шоуто и тръгване десет минути след него. Дебелият Лари изобщо не се питаше с какво могат да я впечатлят изпълненията на шестте момичета с пискливите си гласчета, размахващи високо крака и най-тъпите вицове от тази страна на Ийст Ривър, които разказваше некадърният комедиант. Щом идваше, явно се забавляваше... О-хо! Май ще се наложи да си каже сбогом с госпожа Дюк. Жалко, разбира се, но беше за предпочитане пред куршум, който да пробие търбуха му някоя нощ. Каквото и да се опиташе да измисли, номерът нямаше да мине пред Пинки Банана. Единственото решение беше да свири по гайдата му.

Дебелия Лари тръгна към нея.

Тя го посрещна с лукаво вдигнати вежди.

— Някакъв проблем ли има тази вечер, Лари?

Страхотно му харесваше как произнася това „Лари“. Нямаше грешка тая жена! Истинска класа.

— Малка грешка с резервациите, госпожо Дюк. Нали виждате, препълнено е. Глупавата сервитьорка е отскоро, не е разбрала, че това е вашата маса.

— Не можеш ли да ги настаниш на друга маса? — тя като че ли се забавляваше от очевидното смущение на Дебелия Лари.

— Всичко е заето, госпожо Дюк — той извади носна кърпа от горното джобче на самото си и избърса потното си лице.

Казваше истината. Заведението беше претъпкано.

— Това да не би да означава, че няма къде да седна? — от благосклонен гласът ѝ стана леден.

— О, не... не... — започна да каканиже Дебелия Лари. — Моля, ако нямате нищо против... да споделите вашата маса с...

— Май нямам никакъв избор — тя бързо мина покрай Лари и тръгна към нейната маса. Младият ѝ придружител мигновено я последва.

— Клемънтайн... мислиш ли... — нервно заговори на гърба ѝ той. — Защо не отидем в някое друго заведение?

Джино, Пинки Банана и Алдо наблюдаваха сцената. Когато тя тръгна към тях, те се спогледаха с удивление. Всички бяха очаквали да откаже, да се въртне и да си излезе.

— Да не беше си отварял голямата уста, бе! — изсъска Алдо към Джино. — к'во ще ѝ кажем сега?

— Да не мислиш, че ще си направи труда да разговаря с нас? — промърмори Джино. — Все пак, внимавай какви ще ги плещиш.

— Ей, педераст скапан! — възмути се Пинки. — Няма да внимавам какво говоря заради някаква смотана нафукана мадама.

— Добър вечер, джентълмени — тя вече стоеше до масата и ги оглеждаше със студените си зелени очи. — Току-що научих, че тази вечер ще сме на една маса. Не бихте ли се посместили малко... както виждам, ще ни е необходим още един стол.

И тримата джентълмени я зяпаха втрещени. Тя се обърна към кавалера си и мило продължи:

— Много любезно от тяхна страна, нали, Хенри?

Вратът на Хенри над яката на ризата му беше целият в грозни пъпки, които сега почервеняха.

— Да, Клемънтайн — измърмори той.

Внезапно Пинки Банана скочи на крака и щракна с пръсти към сервитьорката.

— Бързо един стол! — викна той и едновременно сръга Алдо. — Хайде бе, размърдай се!

Алдо с мъка удържа една цветиста псувня. Лакътят на Пинки бе попаднал точно в раната на ръката му. Цели шестнайсет шева бяха необходими, за да я съберат и не искаше дори да си представи как тя се отваря отново и започва да кърви.

Госпожа Клемънтайн Дюк се усмихна на Пинки Банана и протегна ръката си. Очите му сякаш се залепиха върху великолепия диамантен пръстен, който проблесна в сумрака.

— Аз съм Клементайн Дюк — представи се тя със сипкавия, твърд английски на първите заселници в Америка. — А това е Хенри Муфлин Джуниър — и стисна здраво ръката на Пинки.

— Господин Касари — успя да издудне в отговор Пинки Банана.

— Оу, господин Касари. За мен е удоволствие да се запозная с вас.

После протегна ръка към Алдо.

— Алдо Динунцио — едва чуто измънка той.

— Поласкана съм.

След това погледна Джино право в очите. Той пресрещна погледа ѝ и го задържа. От сблъсъка на очите им сякаш звънна нещо особено, доловено само от двамата и нечуто за останалите.

— Джино Сантейнджело — уверено се представи той.

— Хубаво име.

Очите им останаха приковани за миг повече, отколкото при обикновено запознанство.

Госпожа Дюк първа отклони очи и насочи погледа си към Хенри.

— Поръчай шампанско, скъпи. Ще останеш възхитен от мястото. То е неописуемо... долнопробно.

Джино внимателно я огледа. Не знаеше коя е и какво притежава, но това, което виждаше пред себе си си заслужаваше.

Беше около трийсетгодишна, но изглеждаше прекрасно за възрастта си. Големите зелени очи гледаха открито, оградени от дълги, гъсти мигли. Леките сенки под тях засилваха тяхната изразителност. Носът беше изящен, може би беше малко по-дълъг, което правеше лицето ѝ дръзко. Тази комбинация на съвършенство и дързост засилваше еротичното ѝ въздействие. Устните ѝ бяха тънки, с отпуснати ъгълчета.

Косата ѝ беше смолисточерна, оформена в модерна прическа — късо подстригана, права, с леко завити краища. Скъпата бяла сатенена

рокля очертаваше слабо и стегнато тяло. Очите на Джино се задържаха върху зърната на гърдите ѝ, които прозираха през ефирната материя.

Тя улови погледа му и се подсмихна. Наслаждаваше се на горещата възбуда, която изпита. Тръпката от приключението в този долнопробен вертеп. Тръпката, която през последните две седмици се засилваше, защото знаеше, още от първия път, когато дойде в „Дебелия Лари“, че тук ще открие нещо ново, някой, който да пробуди у нея отново сексуалните ѝ желания.

Джино Сантейнджело. Какво необикновено име. И притежателят му изглеждаше многообещаващ. Малко нисък, но това нямаше значение в леглото. Беше опипала пръстите му — дълги и силни, сигурен знак, че и малкият палавник между краката му не е за пренебрегване. Хареса очите му — черни, с безкомпромисния тежък поглед на зрял мъж. Хареса косата му — гъста и черна, с единствения недостатък тази мазнина, с която я бе прилизал, но това лесно можеше да се премахне с едно измиване. Хареса лицето му — масивния нос и плътните чувствени устни, които сега бяха чаровно усмихнати. Хареса дори белега на бузата му — правеше лицето му типично, характерно...

— Клемънтайн — Хенри Муфлин Джуниър настойчиво се опитваше да чукне за наздравица чашата си с шампанско с нейната.

Тя уважи жеста му, но веднага леко се извърна към Джино. О, Господи! Чудото беше станало! Тя беше готова, истински готова.

— Дебелия Лари ни каза, че идвате тук всяка вечер — изтърси изневиделица Пинки Банана. Повече от три минути си беше блъскал главата как да подхване разговор с тази високопоставена дама, чиято външност направо ги срина.

Клемънтайн кимна.

— Да — кратко му отговори. Не ѝ харесваше. Не само външността му — беше твърде висок за нейния вкус и му личеше, че е бандит. Излъчваше подлост и коварна хитрост.

— Не е лошо тук — продължи опитите Пинки, — стига да не те мързи да дойдеш от центъра. Ние често обикаляме из центъра. Ама разбира се! Мятаме се в спортната си кола и полетяваме натам.

Алдо едва не се задави. Каква ти спортна кола?

— А вие? — попита Клемънтайн и задържа погледа си върху Джино. — Ходите ли понякога из центъра?

Джино сви рамене. Беше объркан. Не искаше да мисли за друга жена освен Леонора. Но точно тази за броени минути го беше надървила. И още по-точно — зърната на гърдите ѝ, които сякаш дяволито се подхилваха под носа му. Може и да беше объркан, но знаеше, че никога няма да позволи на Леонора да облече такава рокля. Не и тя! Никога.

— Не. По-често съм тук, наоколо. Но Ню Йорк е моят град.

— Убедена съм — нежно го поощри тя.

— И мой също — побърза да се намеси Пинки Банана. — Най-хубавият ши... най-хубавият град — смота неловко той и хвърли поглед към Алдо, който едва сдържаше смеха си.

— С какво се занимавате? — очите на Клементайн не се откъсваха от Джино.

— Каквата работа пожелаете, и я свършвам — отвърна вместо него наперено Пинки. Не му се искаше да изпуска инициативата. — Няма работа, с която да не мога да се оправя.

— О, така ли? — тя погледна към него и очите ѝ леко се присвиха, все едно че гледаше настъпено кучешко лайно на тротоара. — А вие? — отново се обърна към Джино. — С какво се занимавате?

Искаше му се тя да не го гледа така. Знаеше добре какво иска, но се чувстваше, сякаш е изложен за продан.

Реши да я постави на място.

— Занимавам се с превоз на товари с кораби — каза той. — След няколко седмици отивам до Сан Франциско да натоваря няколко кораба на бащата на моята годеница. Уговорено е, докато съм там, да се оженим.

Ако това не я спреше, нищо друго нямаше да може.

Пинки Банана вдигна изненадан вежди.

— Какви корабни превози? Не зна...

Джино го срита под масата.

— Хм — Клемънтайн изглежда се замисли. — Моят съпруг се интересува от бизнеса с корабни превози. Може би няма да е лошо да се срещнете с него.

Джино не повярва на пуснатата въдица.

Хенри Муфлин Джуниър слушаше размяната на реплики. И двамата лъжеха. Той беше поканил Клемънтайн Дюк да излязат заедно, защото тя беше най-желаната, най-привлекателната жена на света.

Изобщо не му бе минало през ума, че голямото приключение ще свърши в тази евтина кръчма, където Клемънтайн изяжда с очи това нищожество, едно нищо и никакво гангстерче. Не беше честно да се държи така.

— Клемънтайн, скъпа — каза бързо той, — защо не отидем другаде? Знам едно фантастично място...

— Млъкни, Хенри!

Той се сконфузи, пъпките по врата му направо загоряха.

Клемънтайн започна да рови в чантата си.

— Ей сега, само минутка... Аха! Ето — тя извади една красиво напечатана визитна картичка и я подаде на Джино. — Ето, вземете. Ако проявявате интерес към съвместен бизнес с моя съпруг, само ми се обадете и ще го обсъдим. Приемните ми часове са между единайсет и дванайсет, почти всеки ден — усмихна се. — Когато се върнете от Сан Франциско... Преди да заминете за там.

Пинки зяпна и си остана така, с отворена уста. Разгонена кучка! Какво я гъделичкаше, та така му се слагаше! И този чекиджия Джино! Да изпуска такова парче, когато му е кацнало право на оная работа. Жените се лепяха по него!

Джино взе картичката и я прибра в джоба си. В сравнение с Леонора тая жена изглеждаше толкова опитна, че да я обърне щеше да бъде истинско изживяване. Нее, по дяволите! Някаква си високопоставена курва пристигнала при простолюдието да си хване някого, за да прекара нощта!

Тя се изправи.

— Ще ми се обадите, нали? — отново задържа погледа си върху него. Облиза тънките си устни и прелъстително се усмихна на Пинки и Алдо. — Благодаря ви, джентълмени, че ни приехте на вашата маса. Беше истинско удоволствие да се запозная с вас.

Хенри Муфлин Джуниър се изправи рязко, при което бутна масата и едва не разля чашите.

— По-полека, колежанче — настръхна Пинки Банана.

— Из-звинете — заекна Хенри, още по-сконфузен. — Клемънтайн, т-трябва да платя сметката.

— Лесна работа — обади се Джино. — Шампанското е от мен.

Госпожа Клемънтайн Дюк си тръгна, без дори да благодари.

Джино не изпита разочарование. Не беше очаквал, че ще го направи.

Пред вратата Дебелия Лари ѝ прегради пътя.

— Госпожо Дюк, напускате преди шоуто? Такова нещо не се е случвало досега! — дебелият му бузи се тресяха от желание да ѝ угоди. — Ако ония нехранимайковци са ви оскърбили...

— Напротив, Лари. Прекарах чудесно. А твоите приятелчета бяха очарователни.

— Айде бе?! Те? — челюстта на Дебелия Лари едва не се откачи от изумление.

— Бъди спокоен, те наистина бяха очарователни.

— Тая ме разби! — извика възбудено Пинки Банана, който се беше изправил и гледаше след отдалечаващата се госпожа Дюк. — Голяма работа е, а? Супер! Като гърмящ пистолет! Видяхте ли как ѝ шаваха очите, сякаш с тях те изстиска в леглото, а?

— Ама куршумчетата не бяха в твоята посока — засмя се Алдо. — Джино Овена ѝ беше на мушката!

Пинки сърдито се начумери. Той наистина не разбираше защо жените предпочитат Джино пред него. Синди толкова пъти го беше уверявала, че ебач като него няма съперник.

— Джино Овена чекиджията! — и се изплю с отвращение. — Вече сигурно е забравил какво означава едно хубаво, сочно парче... Овен чекиджия!

Този път Джино не на шега се ядоса.

— Затваряй си плювалника, шибаняк скапан! — предупреди той.

— На мен ли говориш! — изрепчи се Пинки Банана.

— Хайде, хайде — намеси се Алдо. — Спрете да се дърлите и да вдигате шум с тъпотииите си, нека погледаме шоуто. Не ми се случва всяка вечер да се откача от Барбара.

Коста Зенокоти седеше в кабинета на баща си в Сан Франциско и гледаше през прозореца. Зад гърба му Франклин продължаваше монотонно да говори. Лекция, която щеше да продължи поне още десет минути. Коста беше изключил. Беше чул единствено ключовите думи: уважение, любов, амбиция, лоялност. Любимите думи на приемния му баща, които той обичаше да му набива в главата. Но това

не го безпокоеше. Разбираше баща си. Знаеше, че всяка дума, отправена към него, е породена от истинска любов и загриженост.

Франклин Зенокоти наистина нямаше за какво да се тревожи по отношение на Коста. Момчето беше силно привързано към осиновителите си. Обичаше ги като истински родители. Уважаваше ги. Беше амбициозен и изключително лоялен. Всъщност именно лоялността бе причината да седи сега в кабинета на баща си. Лоялността към Джино.

Коста беше помолил и беше получил разрешение да замине за Ню Йорк. Не беше лесно, но все пак беше успял и след два часа щеше да се качи във влака. Сега слушаше последните наставления как да се държи в големия град. Не че щеше да се развилнее там. Нещата бяха така уредени, че по време на двуседмичния си престой да бъде при сестрата на Франклин и съпруга ѝ. След тази ваканция се връщаше в Сан Франциско. Пътят му бе предначертан — първо колеж, после юридически факултет и накрая работа като младши адвокат във фирмата на баща му.

Плановете за бъдещето му бяха прецизно обмислени. Но Коста не мислеше, че всичко трябва да се развие точно така. Както родителите му желаеха определени неща за него, така и той желаше някои определени неща за себе си. И най-вече достойно да отговори на доверието, което му гласуваха. Доколкото може. Особено след всичко, което Леонора им бе причинила. Майка им още беше като зашеметена от срама и позора.

Леонора. Колко двулична е била! Да води за носа приятеля му Джино. Да получава писмата му, да ги чете пред приятелките си, за да смеят и забавляват. И в същото време да излиза с всяко момче, стига да я поканеше. Да се измъква незабелязано от дома и да скита по цели нощи. Да бяга от пансиона. Какво разминаване с невинната ѝ външност, големите сини очи и изтънчените маниери.

Един ден Коста я бе попитал:

— Защо не кажеш на Джино да не ти пише повече?

— Защо пък да му казвам? — отговори с въпрос на въпроса му тя.

— Ами... — Коста се поколеба. — Мисля, че не е честно. В края на краищата той си мисли, че си неговото момиче.

— Но аз съм... — започна тя, после някакво прозрение се мярна в ума ѝ. — Какво знаеш ти?

Коста знаеше много. Знаеше, че в града говорят за нея като за „лесна“, дори няколко момчета се бяха похвалили, че са преспали с нея. Знаеше също, че ако тези слухове стигнат до Джино, той ще полудее. Не се гордееше с направеното, но веднъж бе влязъл в стаята на Леонора в нейно отсъствие и бе прочел няколко от писмата на Джино. Те безспорно говореха за неговите чувства и намерения.

Коста не знаеше как да постъпи. От една страна, считаше, че не е негова работа да се меси, но, от друга, Джино беше негов приятел, най-добрият му приятел, и не желаше чувствата му да бъдат наранени.

Накрая проблемът му се разреши по най-неочаквания начин. Милата, невинна Леонора забременя. Мери и Франклин Зенокоти бяха потресени, когато тяхната скъпа дъщеря им призна за състоянието си. Когато малко се окопитиха, настояха да сключи незабавно брак. За щастие набеденият баща беше син на известна фамилия в Сан Франциско. Нещата се уредиха и сватбата бе определена след две седмици. Леонора премина сияеща като ангел сред шпалира от поканени в черквата.

Когато меденият месец вече изтичаше, тя каза на Коста.

— По-добре е да кажеш на приятеля си, че повече не се нуждая от сладникавите му писма.

На следващия ден тя му подаде два неразтворени плика. Едното писмо беше адресирано до нея. Другото до Франклин. Коста разпозна почерка и бързо ги прибра в джоба си. Веднага се прибра в стаята си и там ги прочете. Имаше само един начин да оправи положението. Трябваше лично да съобщи на Джино какво се е случило. Беше тежка за изпълнение задача. Но счете за свой дълг да го стори. Беше много по-добре, отколкото да го уведоми с писмо.

Ето как се бе стигнало до пътуването до Ню Йорк.

Разбира се, не беше казал на родителите си защо иска да отиде. Подозираше, че ако разберат истинската причина, няма да му разрешат да отпътува. Затова си измисли благовиден претекст — посещение на музеи, забележителности и художествени галерии.

— Просто ми се иска да се разнообразя преди колежа.

Обяснението по чудо беше прието. Мери и Франклин Зенокоти бяха забележителни родители.

Франклин извади от бюрото си пачка пари, отброи сто долара и ги подаде на Коста.

— Надявам се, че ще прекараш добре, синко — каза той добродушно, макар да го гризяха съмнения дали не е сбъркал, като е разрешил на Коста да замине в Ню Йорк. — Сестра ми и съпругът ѝ са чудесни хора, ще те приемат с отворени обятия. И ти непременно трябва да им покажеш уважението си.

— Да, сър — думата уважение откъсна Коста от мислите му и го върна към действителността. — Разбира се, сър.

Джино отиваше един път в седмицата, в уговорено време, на посещение при Вера. Беше му дошло до гуша да я заварва с клиент, не му беше приятно, затова ѝ каза, че ще идва при нея в сряда вечер и иска тогава да е свободна. Тя се стараеше да спазва уговорката им и с нетърпение очакваше пристигането му. Обикновено отиваха да гледат някой филм, после се отбиваха да хапнат нещо леко и да изпият по един млечен шейк. Бяха странна двойка, долнопробната застаряваща щърба проститутка и здравият силен млад мъж, преливащ от енергия.

— Имам достатъчно, за да се откажеш от своята работа — казваше ѝ Джино всяка сряда.

— Я си дръж парите! — сопваше му се тя. — Какво да прави стара брантия като мене без някакво занимание — после се ухилваше. — Пък и си обичам работата.

Джино изпитваше съмнения дали Леонора ще приеме Вера. Но беше решил да ги запознае с надеждата, че все някак ще се спогодят. Щеше да разкаже на Леонора живота на Вера, щеше да ѝ обясни и това, беше убеден, щеше да оправи нещата. Леонора беше толкова сърдечна, нямаше начин да не разбере, щеше да прояви съчувствие и щедрост... Щеше да проумее факта, че в живота има много други неща извън тяхното безметежно брачно съжителство в Сан Франциско.

Всеки път, когато мисълта за Леонора минаваше през ума му, той изпитваше силно вълнение. Собствено семейство! Не можеше да чака повече. Съпруг и съпруга!

Джино Сантейнджело.

Леонора Сантейнджело.

Семейство Сантейнджело.

— За какво си се замислил, Джино? — попита го Вера. — Защо не си пиеш шейка?

— Хей — буйно възкликна той и плесна с ръце. — Как ти се струва? Леонора Сантейнджело. Как ти звучи, а?

Вера разгърна въодушевлението му до небесата.

— Звучи чудесно!

Кери, 1928

Уайтджак се запиля някъде цяла седмица.

Отначало Кери се разтревожи, после се ядоса.

— Той може да се грижи за себе си, миличка — успокои я Люсил. — Ние също можем. Ще се върне, скоро ще се върне, ще видиш.

— Откъде си толкова сигурна? — гневно я попита Кери.

— Няма как да не съм, миличка. Та нали тук са неговите двайсет и три костюма!

Люсил се оказа права. Една сутрин Уайтджак влетя в апартамента свеж като краставичка, очарователен както винаги.

— Къде беше? — изкрещя Кери.

Той властно прекрати крясъците й.

— Замълчи, жено. Обикалях, за да намеря оная платиненоруса мъжкарана, за която ви говорих.

— Аз пък си помислих, че си тръгнал на колене да молиш опрощението на Мадам Мей...

Той се засмя.

— Да се върна при оная кучка? Ти ме взимаш за някой друг, миличка!

— Можеше да ме предупредиш, че ще отсъстваш. Притеснявах се...

Той разтвори робата й, обхвана гърдите й и се заигра със зърната й.

— Не знаех, че трябва да се разписвам в регистър...

— Ох, Уайтджак! — ласките му мигновено унищожиха съмненията й. Вече копнееше да го зарадва. — Люсил и аз през тази седмица събрахме триста долара! — обвини ръцете си около него и го притисна силно към тялото си. — Те са за теб, мили!

Той нежно я отдели от себе си.

— Хайде, облечи се и стягай багажа! Днес се местим!
— Какво имаш предвид?
— Нищо по-различно от голям апартамент в хубав квартал.
Очите й щяха да изскочат от изумление.
— Как го направи? Мислех, че нямаме пари.
— Колко пъти съм ти казвал, че това е моя работа. Само да го видиш — изцяло преобзаведен!

Дебелакът, захапал пура, се усмихваше доволно на приятелите около него. Бяха трийсетина мъже. Успели бизнесмени на средна възраст, добре похапнали и доволно пийнали.

Бяха се събрали в мъжка компания да отпразнуват оттеглянето от бизнеса на един от тях. На Артър Стювзънт. Довчерашна акула в бизнеса с инвестиране на капитали.

Дебелакът, организатор на тържеството, високо вдигна ръката си, в която сега държеше пурата, за да даде сигнал за началото на веселбата.

— Джентълмени — обяви той толкова развълнуван, че чак гласът му трепереше, — тази вечер имам малка изненада за вас. Нещо уникално! Нещо, което ще бъде истински венец на тази чудесна вечеря — после кимна към чернокожия мъж, останал досега незабелязан от другите, скрит зад една завеса в края на залата. — Започвайте!

Уайтджак тупна Кери по задника.

— Хайде, жено! Направи го!

Кери се колебаеше.

— Не искам да го правя... — започна тя.

Той нетърпеливо обели очи нагоре.

— Нали сме го правили вече! Давай! Щом толкова не ти харесва, друг път няма да го правим.

Тя неохотно се изсули изпод завесата.

Посрещнаха я одобрителни възклицания и смях. Тя бегло им хвърли поглед. Само неколцина стояха като втрещени. В същия миг от скрития грамофон гръмна късаща нервите протяжна мелодия от Ню Орлиънс, която изпълни залата като звук от автомобилна тромба.

Кери започна да танцува. С червена рокличка, която едва покриваше дупето й, червени копринени чорапи, жартиери с къдрички и обувки на висок ток с катарамата отпред. Под роклята беше чисто гола.

Уайтджак я наблюдаваше как се извива между масите. Беше малко скована и се кълчеше, но не беше лошо. Той тупна по задника едрата бяла жена до себе си.

— Хайде, Доли, покажи на малката как трябва да се направи. Давай, кукло!

Тя се засмя и оголи конските си зъби.

— Ама и тебе си те бива, Уайтджак!

Изскочи иззад завесата — една грамада от люлеещи се цици и задник, натъпкани в тясна яркожълта рокля.

Уайтджак завъртя глава и се усмихна. Доли беше като манна небесна! Тя му разкри секрета как могат да се печелят пари от шоу програми по поръчка.

— Ти имаш ли акъл в главата, та да си хабиш времето с клиенти. Лайнйна работа! — беше отрязала тя още при първата им среща в един танцувален салон. — Дай ми свестни мацета и ще спечеля купища зелени гущерчета.

Той остана с нея една седмица — за да обсъди въпроса и да вземе решение. Доли беше във възторг, когато ѝ каза за Кери и Люсил.

— Дама пика и джокерче! — екзалтирано изписка тя. — Няма начин, шибаното бъдеще ни е в кърпа вързано!

Уайтджак се зае веднага за работа. Събра дващест и трите си костюма, Кери, Люсил, личните им вещи и аксесоари и тримата се преместиха в апартамента на Доли, достатъчно просторен за всички.

Само че Кери не беше останала доволна.

— Мислех, че започваме с наш публичен дом — досаждаше му тя.

— И това може да стане — малко неопределено ѝ обеща Уайтджак. — Нека първо опитаме това, което предлага Доли.

— Намърда ли се вече в леглото на тая дебела курветина?

— Глупости! — погали я по косата успокоително. — Как можеш да си помислиш, че ще ми се иска да го направя, когато си имам такова палаво котенце като теб?

Кучки. Проститутки. На шестнайсет или на шейсет. Майната им на всички, бяха еднакви.

Уайтджак сега побутна Люсил и дребосъчето изскочи иззад завесата, за да се присъедини към Кери и Доли.

Всички мъже в залата изразиха своето одобрение с шумни възгласи. Първото стъписване беше отминало и настъпваше времето за разгул. Да им го начука в бледоликите мутри. Нямаше нито едно чернокожо лице между тях. Но пък единствено черните знаеха как да се забавляват. Не им трябваше да наемат лайна като него, за да ги настройва.

Уайтджак наблюдаваше Доли. Беше страхотна. Истинска професионалистка. Танцуваше между масите и ги подлудяваше, докато полюляваше прелестите си пред очите им.

Кери и Люсил все още не можеха да се сравняват с нея, но явно това нямаше значение. Веднъж да се съблекат и никой нямаше да гледа жалките им физиономии.

Уайтджак се прозря. Време беше да помисли как да уреди нещата с Доли. Не остана възхитена от отказа му да сподели комфортното ѝ легло.

— Защо да не можеш? — сърдито го попита тя. — Да не би да са ти вързали черна панделка на оная работа?

Той се бе заел да и разясни ситуацията.

— Имай малко търпение, Голяма майчице. Майната му, знаеш, че ще дойда. Ще дойда и ще получиш мно-о-го повече от това, което си очаквала.

— Айде, от мене да мине — беше изпръхтяла тя.

И сега Уайтджак имаше проблем. Трябваше да откопчи Кери от страхотния си безотказен палавник. Истински проблем. Жена, която го бе имала веднъж, не се отказваше лесно от него.

Момичетата започнаха да събличат дрехите си. Уайтджак отново се прозя. Какво отегчение. Представи си, че плаща петстотин зелени само да види три чифта цици, комбинирани с дупета и продажни катерички.

Май-й-ната му! Шибаняци! Изобщо не разбираше идеите за весело прекарване на тия загубеняци.

Джино, 1928

След успешното приключване на операцията в Трентън, Ню Джърси, Бонати без колебание свърза Джино и Алдо с няколко свои бизнеспартньори.

— Бизнесът се разраства — сподели Джино с Алдо и Пинки Банана. — Ще ни трябват още момчета.

Пинки веднага навири нос.

— Около мен бъка от момчета за работа.

— Изпърдяна работа — отрязва го Джино. — Задникът им е по-важен от верността.

— Не ги познаваш — защити предложението си Пинки.

— Аз ще ги избира — каза Джино. — Може би ще успея да намеря две свестни момчета, когато отида в Сан Франциско, които ще се навият да работят на Изток.

— И кога, по дяволите, ще ходиш до Фриско? — надсмя му се Пинки Банана.

Джино попипа белега си. Беше му станало навик, когато се ядоса или е притеснен.

— Скоро! — кратко и грубо отговори той.

Всеки ден очакваше отговор на писмата си до Леонора и баща ѝ. Нямаше значение дали е от нея, или от него. Тази неизвестност го измъчваше.

— Това шибано скоро го чуваме вече от седмици — не преставаше да го подиграва Пинки Банана. — Май шикалкавиш нещо, а?

— Слушай, ебана главо. Джино Сантейнджело никога не шикалкави — беше се изправил и заби погледа си в Пинки.

Алдо малко неспокойно местеше погледа си от единия към другия. Май между тях двамата се заформяше неприятност, която всеки момент можеше да избухне.

Пинки Банана престана да си бърка с пръст в носа и старателно огледа резултата от почистването.

— И коя е чекиджийската причина, дето те бави?

— Нищо не ме бави, задник скапан!

Пинки Банана започна да се кикоти като полудял.

— Няма ли? Ха-ха! Та тя ти се измъкна, чекиджийче.

Алдо се намеси, за да укроти топката.

— Колко време смяташ да останеш във Фриско, Джино?

— Не знам. Седмица или две.

— А Енцо? Знае ли?

— Майната му на Енцо! — избухна Джино. — Няма да докладвам на шибания Бонати всеки път, когато ходя да пикая, я!

— Делът му е у тебе. Какво ще стане, ако пристигне тук и си го поиска, а тебе те няма? — разтревожено попита Алдо.

— Нали вие ще сте тук, не е кой знае каква работа — Джино огледа и двамата. Празноглавци. Страхопъзльовци. Алдо — едно мекушаво подобие на своя братовчед. И Пинки — едно голямо тъпо говедо. — Слушайте, трябва да замина — бързо заговори той. — Ще се видим утре.

Излезе от гаража, в който бяха провели срещата си. На улицата беше отново вечният Джино — безгрижният веселях с нахаканата походка. Леонора. Какво, по дяволите, бавеше отговора ѝ на писмото му? Беше очаквал моментален отговор. Майната му, моментален! Това забавяне направо го убиваше.

— Здравсти, Джино!

Той вдигна поглед и забави крачка.

— Здравсти, Синди.

Не изглеждаше нафукана както обикновено. Никаква дързост, никаква насмешка. Изглеждаше мрачна и потисната.

Той се нагани да продължи пътя си, но тя застана пред него и сложи ръка на рамото му.

— Как си?

Нещо в тона ѝ го накара да я погледне по-внимателно.

— Аз съм добре. А ти? — а мислено се питаше как досега не го е срязала с присъщия си сарказъм.

— Не съм зле. Всичко е наред... — и почти едновременно с произнасянето на това „наред“, очите ѝ се напълниха със сълзи и две от тях се търкулнаха по покритите ѝ с руж бузи. — Ох, Джино! — проплака тя. — Толкова съм нещастнааа...

Той притеснено се огледа. Около тях хората задържаха крачките си и ги наблюдаваха.

— Исусе Боже, Синди, какво се е случило с теб?

Тя вече ридаше с глас.

— Пинки... искам да се махна от него, но не мога да го направя. Нямам никакви пари. Не мога да се прибера и вкъщи. Мразя го... мразя го... не знам какво да правя. Моля те, помогни ми, Джино.

Моля те, помогни ми, Джино! И това му го казваше тая нафукана кучка, която от първата им среща му се дървеше и му създаваше само проблеми. Малката Синди, Куровдигачката! Шибаната мечта на хиляди сополанковци. Той пипна белега на бузата си и си спомни как и къде бе белязан. Без дори с поглед, дори с жест да му благодари.

— Чакай, чакай, успокой се — бързо каза Джино.

— Ти не можеш да си представиш — изхлипа глухо тя, — колко съм отчаяна.

— Хайде, Синди, стига.

Тя се вкопчи в ръката му над лакътя.

— Само ако имаш да ми дадеш малко пари, ще се кача на влака и ще се махна. Все едно къде. Разбираш ли — тя драматично замълча и изви очи, — той ме заплаши, че ако го напусна, ще ме убие.

Сега вече Джино се разсмя.

— Дрънканици!

Но тя продължи през хлипове да нарежда:

— Не са празни приказки. Дори ми показва пистолета си. Каза, че щом той не ме има, никой друга няма да ме има...

Истински театър на Сто и десета улица в три часа следобед. Той сви рамене. Не можеше да направи нищо. Е, можеше да й даде пари, за да избяга.

Сви устни и проникателно я огледа. Ридаеше. Изглеждаше искрена. Може и да беше една от гадните шегички на Пинки, разбира се, а Синди никога не би изпуснала да му извърти някой номер.

— Чуй, Синди... Нека помисля малко.

Сълзите й секнаха сякаш по чудо.

— Джино! Наистина ли?

Той кимна.

Тя се беше разсополивила и извади от чантичката си носна кърпичка.

— Знам, че още от самото начало беше глупаво да се връзвам с него. Но тогава ми изглеждаше толкова хубав... И наистина се отнасяше страхотно с мен... Знаеш, подаръци и разни други неща. Но ти — тя дръзко го изгледа — си бил винаги този, когото съм харесвала.

Той прихна, сякаш беше казала нещо много смешно.

— Стига, Синди, недей да се подмазваш.

Тя широко отвори очи, беше самата невинност.

— Но това е истина, кълна се, истина е!

— Добре, добре. Само че имам работа и трябва да вървя.

Тя кимна, после плътно се приближи към него.

— Искам да ти кажа нещо — пошушна съзаклятнически тя.

— Какво?

— Няма да повярваш — продължи да шепне тя. — Усещам, че животът ми е застрашен. Страх ме е, наистина — после внимателно придърпа блузата си отпред и разкри част от гърдите си.

Джино почти против волята си надникна. Гледката го зашемети.

— Виждаш ли изгореното? — тя не забелязваше възбудата му.

— Изгорено? — Джино още един път погледна и видя ужасен червен белег до зърното на лявата ѝ гърда.

— Направи ми го с цигара — обясни Синди. — Сега вече видя какви неща прави.

Подъл, гнусен негодник. Същият като Паоло, същата долна измет.

— Колко ти трябва?

— Не знам, може би две-три стотачки ще ми стигнат да избягам в Калифорния. Там мога да си потърся работа и...

Джино кимна. Тя продължи:

— Ще те чакам утре вечер в „Дебелия Лари“. Ако можеш да ми ги донесеш, още на другия ден ще замина.

— Имаш ги.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Склони глава и нежно я целуна по бузата. Тя пак щеше да ревне, но се сдържа.

— Благодаря ти, Джино, ти си истински приятел.

Коста пристигна с влака в Ню Йорк рано сутринта в понеделник. Доктор и госпожа Сидни Ланца го чакаха на Централната гара. Отначало го изгледаха подозрително и си размениха скришом изненадани погледи, че е толкова приятен на вид и възпитан. Когато Франклин Зенототи бе решил да осинови момче с такъв съмнителен произход и минало, цялата фамилия бе разтревожена. Но сега пред себе си те видяха приятен младеж с вежливи обноски. А те, разбира се, не бяха такива сноби, че да се държат надменно.

Къщата им в Бийкмън Плейс не беше разкошна, но пък кварталът беше в Манхатън. Беше дом на средна ръка хора и не можеше да се сравнява с дома на Зенокоти. Но обзавеждането ѝ говореше повече от външния ѝ вид. Масите със сребърен обков, ценните картини по стените, полираните махагонови мебели бяха все белези на много пари.

Доктор Ланца имаше частна практика и кабинетът му се намираше в предната част на къщата. В съседство с него беше обзаведено просторно помещение за чакалня.

— Докторът е много зает човек — сподели госпожа Ланца, когато водеше Коста към неговата стая. — Работи много и се радва на добре свършената работа. Да лекуваш, е Божие благоволение, нали знаете и всеблагият Отец наш внимателно избира учениците си.

Франклин Зенокоти беше забравил да спомене пред Коста, че семейство Ланца са дълбоко религиозни.

Коста кимна с разбиране и се опита да успокои жената:

— Ще се стремя да не преча на никого.

— Сигурна съм, че ще се съобразявате стриктно с реда в този дом. Моля ви, оправяйте сам леглото си всеки ден. И спазвайте точно часовете за хранене. Добрият доктор е нетърпим към нарушаването на реда и липсата на точност.

— Разбира се — отново се съгласи Коста. — Ще бъда точен. Когато съм тук — прибави бързо той. — Искам не само да разгледам града. Искам да го опозная. Да посетя художествените галерии, музеите... такива неща.

Госпожа Ланца сви тънките си устни.

— Очаквам да ме уведомявате за намеренията си един ден предварително. Редът в нашата къща не може да се нарушава заради вашите излизания.

— О, не, госпожо, разбира се, че не.

Тя скръсти ръце върху плоските си гърди.

— И двамата сме сигурни, че е така, млади господине.

Коста леко се усмихна. Две седмици в компанията на госпожа Ланца не изглеждаха примамлива перспектива.

— Мислех си да поизляза този следобед — дръзна да изрече той.

— О, не днес, Коста, стига да не възразявате — реагира сухо, но някак благосклонно тя. — Вече съм поръчала още един прибор за

хранене, а нашето домакинство и без това доста се обърка заради пристигането ви.

— Разбира се, госпожо Ланца.

Но нищо не разбираше. И, Исусе Боже — мислено употреби любимия израз на Джино — не можеше да чака определен час, за да излезе от Бийкмън Плейс и да намери Джино.

Господин Пуласки попита:

— Все още ли нямаш отговор?

Джино само поклати глава. Старецът притвори очи и притисна слепоочията си с пръсти.

— Пощите са много бавни, наистина бавни. Но ти не трябва да се безпокоиш.

— Кой казва, че се безпокоя? — опълчи се Джино, скочи от стола, на който седеше, и започна нервно да се разхожда около стола на господин Пуласки в малката му стая. — Просто се чудя дали писмото не се е загубило, или нещо подобно. Знаеш ли, старче, какво си мислех? Защо да не се кача на влака и да отида аз до Сан Франциско.

Старецът отвори очи и се загледа през прозореца към оживената улица под тях. От два дена вече ставаше от леглото, но се страхуваше да си покаже носа навън. Там беше пълно с хора, които само чакаха да вземат парите му, златния му часовник... живота му.

— А ти какво мислиш, старче? — попита Джино. Беше застанал зад гърба му и се люлееше напред-назад на петите си. — Да го направя ли?

— Какво да направиш? — старецът явно не го беше чул.

— Да отида до Фриско — повтори Джино малко ядосано. Старецът май не го биваше вече. Сигурно боят му беше размътил мозъка.

— Може би е по-добре да поизчакаш още малко, една-две седмици — смислено отговори старецът, явно хванал отново нишката на разговора. — Но след това... — той внезапно млъкна, забравил какво иска да каже.

— Да? — попита Джино едновременно с нетърпение и отегчение, стисна дясната си ръка в юмрук и неспокойно го удари в дланта на лявата.

— Мисля... — лицето на господин Пуласки се сгърчи болезнено, очите му се изцъклиха. — Ми... — болката обаче срази изнемошялото старо тяло. Той се изкашля, но не усети кръвта, която бликна внезапно от устата му и потече по брадичката му. Погледна с невиждащи очи към Джино и мисълта му се отнесе към покойната му съпруга. Извика името ѝ. Силно, с цяло гърло, но докато викаше, в гърдите му сякаш нещо се взриви и той се свлече на стола, без да довърши повика си.

Джино го наблюдаваше ужасен.

— Господин Пуласки! Старче! к'во ти е? — сграбчи го за рамото и го разтърси. — Събуди се, човече! Събуди се!

Но старецът остана все така безчувствен. Джино се наведе напред и го погледна в лицето. Очите и устата му бяха отворени. Но лицето... това беше лицето на смъртта.

— О, не! — сподавено изохка Джино. — Исусе Боже!... Не!...

Коленичи до стария човек, притисна лицето си с длани и заплака. Плачеше за първи път от много години насам. Господин Пуласки. Добрият старец. Не беше сторил зло на никого. Голяма работа, че си го беше показвал! Нали си получи ритниците за провинението! Какво толкова беше сторил?

Овладя се бързо, избърса очите с опакото на дланта си и се изправи. Огледа стаята на стареца.

Леонора никога нямаше да види създателя на любовните писма, които беше получавала всяка седмица. Всяка седмица цяла година. Но по-жестокото за Джино беше това, че господин Пуласки никога нямаше да види Леонора.

— Майната ти, старче — произнесе го като заклинание. — Не можа ли да почакаш, докато я доведе?

Закуската в къщата в Бийкмън Плейс се сервираше точно в седем сутринта. Гореща шотландска овесена каша, гъсто сладко какао и големи филии хляб.

Коста хапна малко. Госпожа Ланца не беше довольна.

— Обилната закуска сочи праведния път на човека през целия ден — заяви тя. — Добрият доктор винаги съветва така пациентите си, нали, скъпи?

Един час по-късно Коста излезе на улицата. Най-последно беше свободен.

Поемаше дълбоко въздух, докато вървеше по улиците. Ню Йорк миришеше различно от Сан Франциско. Тук въздухът беше по-сух, по-прашен. Знаеше, че този град някога е бил негов дом, но Коста беше изтрил съзнателно всякакъв спомен за него. Животът му бе започнал в деня, когато Франклин Зенокоти го беше отвел в Сан Франциско. Не искаше да си спомня за живота си преди този ден. Допускаше само един единствен факт. Че дължи живота си на Джино Сантейнджело, че без Джино приютът щеше да се превърне в негов гроб.

Приютени ли? Каква жестока гавра с името...

Джино спеше неспокойно, свит на топка под завивката. Обикновено сънят му беше здрав, но понякога му се случваше да сънува кошмари. Тази беше от тези нощи.

Чукането на вратата се повтори няколко пъти — силно и настойчиво. Най-после стигна до съзнанието му. Когато различи звука, Джино с усилие отвори и очи и погледна към часовника. Осем и половина сутринта! Кой, по дяволите, чукаше толкова рано?

— Даа! — извика сърдито той.

Коста усети по гласа, че Джино е ядосан и се поколеба дали да не се върне по-късно. Но в края на краищата беше пропътувал целия път до Ню Йорк, за да каже нещо лично на Джино и това само щеше да отложи часа на неприятната истина.

— Аз съм, Коста Зенокоти — извика той пред заключената врата.

— Коста? Какво, по дяволите, правиш тук?

Джино отвори широко вратата, потупа приятеля си по рамото и го вмъкна в малката, разхвърляна стая.

— Хей — възкликна той, — ако някой друг ме събудеше толкова рано, щях да му размажа физиономията. Но това си бил ти! Хубаво е, че те виждам. Защо не се обади, че ще идваш?

Коста беше репетираше стотици пъти как да каже истината на Джино. Но сега в главата му настъпи хаос и той разбра, че единственият начин да му съобщи неприятната вест, е да я каже направо и открито.

— Дойдох заради Леонора. Искан лично да ти кажа какво се случи.

— Какво се случи ли? — кръвта се оттегли от лицето на Джино.

— Тя се омъжи — каза тихо Коста. — Омъжи се за друг.

Сряда, 13 юли 1977

Ню Йорк и Филадельфия

— Чувствам се така, сякаш в устата ми се е намърдал някакъв гаден задник и е седял там цяла нощ — изрече Лъки и тежко въздъхна.
— Колко ли време сме тук?

Стивън вдигна към очите си блещукащия циферблат на часовника, стисна зъби и ехидно я осведоми:

— Пет часа, десет минути и четиринайсет секунди.

— Сякаш са минали пет месеца! — не обърна внимание на заяждането му тя. — Никога не съм се чувствала по-неудобно и в по-голяма безпътица. През целия си живот!

— Казах ти, и пак ще повторя. Просто се отпусни. Нищо друго не може да се направи.

— Спомням си — студено отбеляза тя, пренебрегвайки съвета му, — че съм гледала филми, но там затворените в асансьора не се отпуснаха просто така, без да правят нищо.

— Така ли? — реагира също така студено Стивън. — И какво правеха?

— Исусе! Знам ли?

— Но нали ти го каза!

— Казала-казала, споменах го, защото си помислих, че сам ще стигнеш до отговора. Трябваше да се досетя по-рано, нали си пълен загубеняк...

— Ти си гледала такива филми, не аз.

— Винаги ли си такъв образец на благоразумието?

Той искрено се възмути.

— Какво, по дяволите, очакваш да направя!

— Оу, и образец на възпитание! Какъв език само!

Нямаше да му е трудно да я удуши. Щеше да постави големите си силни ръце около това, което в представите си нарече пилешко вратле, и щеше да стиска, да стиска, докато от тъпия ѝ задник не започнат да хвърчат искри.

— Спомних си! — живо възкликна тя и прекъсна сладките му мечтания. — „Хотел“, по романа на Хейли, прожектираха го преди няколко месеца. Напипаха някаква ръчка, завъртяха я и отвориха покрива на асансьора... после се изкачиха нагоре по едно въже...

— Писна ми от глупостите ти — изръмжа той. — Ако мислиш, че ще ти търся някаква ръчка, а после ще драпам четирийсет етажа нагоре, ти направо си мръднала.

— Глупостите ми ли, а? Май направо не ти стискат ташаците! — заяде се тя.

— Стига, стига, лейди. Затова пък твоят кураж стига и за двама ни.

Коста тръшна слушалката. Дарио. Попаднал в беда. Като че ли винаги не е в беда. Винаги. Толкова хубав, русокос и мъжествен... И... перверзен.

Ако някога Джино откриеше истината за единствения си син...

Коста тихо изруга. Беше винаги толкова овладян, толкова сдържан, но Дарио можеше да го накара да псува по всяко време.

Замисли се за момент, после вдигна слушалката и бързо набра номера. Обади се женски глас.

— Рут, скъпа — каза спокойно той. — Коста Зенокоти на телефона. Как си?

От слушалката го заля водопад от оплаквания поради спирането на тока. Той я прекъсна.

— Рут, знам, знам. Там ли е Сал?

— Ей сега.

— С какво мога да помогна, господин Зенокоти? — обади се гласът на Сал.

Коста й продиктува адреса на Дарио.

— Незабавно иди там, мила — настоя той. — Ще се наложи да изкъртиш вратата, за да влезеш. Има някакъв проблем с ключалката. Виж кой е виновен и се оправи както ти решиш, че е най-добре. Обади ми се утре да ти платя.

И затвори телефона. Дарио имаше късмет. Сал беше истински експерт в разрешаването на особени ситуации. Разбира се, можеше й да не й се наложи да действа. Но нямаше как да отмине зова за помощ на Дарио. Можеше ли въобще някой да го направи?

Само Джино.

Може би.

— Мамичката ти ебана!

До Дарио достигна ликуващият крясък на момчето. Той се сля с трясъка от разбитата ключалка. Сигурно беше намерил някакъв тежък предмет в банята, за да я счупи.

— Къде си, пъто скапан? — продължаваше да крещи той. — Няма да си спасиш скапания педерастки задник, като се криеш!

Дарио се беше измъкнал в кухнята. Сега дебнеше клекнал зад вратата, стиснал здраво в протегната си напред ръка ножа за рязане на месо.

— Мамичката ти курвенска! — отатък крясъците продължаваха. — Ще те пипна!

Кери замаяна вървеше по улиците на Харлем. Като че ли куцо и сакато от обитателите му бяха наизлезли на улицата да търсят какво да откраднат. Чупеха стъкла на витрини и разграбваха каквото им попадне. Двама мъже едва не я събориха, минаха покрай нея, помъкнали огромен дъбов сандък. След тях младо момиче пъшкаше под тежестта на голям телевизор. Отвсякъде гърмеше рокмузика.

Никой не ѝ обръщаше внимание. Беше просто една от тях, с разрошена коса, размазан грим и разкъсани уши, от които капеше кръв.

Представяше си как изглежда, но това изобщо не я вълнуваше. Беше изпълнена с гняв, помитащ, неконтролируем гняв, който я водеше по улиците към мястото на срещата.

А животът ѝ беше толкова подреден, толкова спокоен допреди два дни.

Тогава телефонът иззвъня. Обади се приглушен глас, който ѝ каза, че ако знае кое е добро за нея, трябва да дойде пред магазина за месо в западната част на града, на Сто дваисет и пета улица. В девет и половина. Сряда вечерта.

— Кой се обажда? — беше попитала Кери с нервен шепот, защото Елиът беше в съседната стая.

— Ако не искаш миналото ти да стане публично достояние, ела там! — и връзката прекъсна.

Кери не можа да разбере дори дали се обажда мъж или жена.

Затича се по-бързо надолу по улицата. Беше ѝ определена среща. Някой я чакаше. И тя трябваше да открие този някой.

Трябваше!

Огромният реактивен самолет плавно започна да се приземява. Веднага след като машината рулира на пистата и спря, жената на седалката до Джино изведнъж се преобрази в друго същество. Отдръпна ръката си от неговата, сякаш беше заразен със срамна болест, и щракна надменно с пръсти към стюардесата.

— Норката ми! — нареди тя с властен тон.

— Веднага ще я донесат, мадам — служебно отговори стюардесата и се наведе над Джино.

— Имате ли осигурен превоз до Ню Йорк, господин Сантейнджело?

— Не — отговори Джино. — Изобщо не съм предполагал, че ще кацна във Фили.

Момичето се изкикоти.

— Разбира се. Но човек не знае какво може да му се случи.

Той откопча предпазния колан.

— Можете ли да уредите кола за мен?

— Разбира се. Дори бих ви посъветвала да прекарате нощта във Филадельфия. За предпочитане е пред най-разкошния хотел в Ню Йорк. Очевидно целият град е без ток и там не знаят докога ще продължи всичко това.

Той се замисли. Имаше запазен апартамент при Пиер, но стюардесата беше права. Щом в града нямаше електричество, беше глупаво да пътува дотам.

— Ще ми препоръчате ли хотел?

Момичето отново се усмихна.

— Естествено, господин Сантейнджело. Дори бих могла да остана с вас.

Най-после Лъки беше заспала дълбоко. Стивън почувства облекчение. Без непрекъснатите й заяждания и недоволно мърморене висенето в тая затворена кутия не беше чак толкова лошо. Дори беше отпусканщо. Някои дори плащаха за такава терапия. Лъки промърмори нещо несвързано в съня си.

Е, не беше съвсем прав да се нахвърля така срещу нея, да я обвинява, че е груба и неприятна. Сигурно беше уплашена.

Я стига, сам се спря Стивън, няма начин жена с такава уста да се плаши от нещо.

— к'во става? — гласът ѝ беше дрезгав и гърлен, Лъки сепната се събуди и заразтрива очите си. — Исусе Боже! Не сме още в скапания асансьор, нали?

— Напротив, точно в него сме.

— Ама аз май ще се напишкам...

Напишквала се! Като че ли и затова беше виновен той.

— Наистина ще се напишкам — повторно го увери с кисел тон тя. — Точно сега!

— Съчувствам ти — саркастично отбеляза Стивън, — но когато са проектирали асансьора, изглежда са забравили за отходно място.

— Ти си един шибан, гаден задник!

Той не ѝ отговори. Остави я да си дрънка каквото иска. Горещината ставаше непоносима. Климатичната инсталация не работеше заради спирането на тока и сега, часове по-късно, в асансьора беше горещо като в пещ. Той беше съблякъл дрехите си, но макар само по гащета, тялото му се къпеше в пот, все едно беше в сауна.

Спомни си как бяха ходили на сауна със Зизи през медения им месец. Малката лисичка Зизи. Цялата динамит и лошотия. Майка му наистина беше права за нея.

— Опала! — възкликна Лъки. — От двегодишна не съм се напишквала в гащите.

— Христе Боже!

— Не го вземай навътре — успокои го тя. — идва твой ред!

Дарио слушаше как момчето вилнее из апартамента. Слушаше най-отвратителните псувни и ругатни през живота си. Слушаше как мебелите му стават на парчета. Но всъщност всичко това не достигаше до съзнанието му, ангажирано само с мисълта, че оня може да го докопа.

Сърцето му диво биеше. Какво от нещата, които бе извършил, беше толкова ужасно? Беше гей. И какво от това? Не беше престъпление, нали така! Винаги се отнасяше добре с партньорите си в игрите. Винаги им плащаше, щом усетеше, че ще приемат парите.

Мили Боже! Целият му живот беше една голяма лъжа. И точно защото беше син на знаменития Джино Сантейнджело. Дарио започна

да трепери, затвори очи и силно стисна клепачи. Всяка секунда момчето щеше да го намери и тогава всичко може би щеше да свърши.

Кери не успя да открие магазин за месо на Сто двайсет и пета Западна. Продължи да върви напосоки, сляла се с тълпите хора, които се вълнуваха като море край нея. Не й пукаше, че я блъскат и бутат. Само да знаеше кой е този, когото търси!

— Рождество Христово! Рождество Христово! — припяваше неистово слаба кокалеста жена, която си пробиваше с лакти път през тълпата.

Кери пропадна в канавката, когато се опита да избегне две момчета, които с всички сили размахваха железни прътове и се опитваха да разбият решетката на една бижутерска витрина. До тях банда хлапета счупиха дебелото стъкло на магазин за домакински уреди и миг след това тълпата се юрна вътре и за секунди разграби всичко.

— Да изгорим това проклето място! — изкрещя едно момиче.

Тълпата закрепця след нея:

— Да го изгорим! Да го изгорим!

Кери ускори крачка. За петдесет години нищо не се беше променило. Харлем продължаваше да е раят на плъховете!

Точно тогава видя магазина за месо. Но тя вече беше минавала покрай него? Вътре нямаше място от хора, тъпчеци пазарските си чанти с котлети, пилета, с всяко нещо, което можеха да докопат.

Огледа се. Пред магазина не забеляза някой, който да чака. Отново си помисли: Кой си ти, дето те търся!

Имаше само един начин да го открие. Да чака. И да види ще се появи ли някой.

— На колко години си, Джил? — попита Джино.

— На двайсет и две — отговори Джилиън, хубавата стюардеса, която сега стоеше до леглото по евино облекло.

— Двайсет и две?

— Аха и мно-о-го опитна — изкиска се тя.

— Изобщо нямам съмнения — каза Джино.

Едва от пет минути бяха в спалнята на апартамента в хотела, но тя вече беше успяла да се разсъблече, готова да пристъпи към

действия, сякаш това беше най-естественото нещо на света. За нея сигурно беше. Но къде беше отишла романтиката?

Той беше уморен, беше му тежко на стомаха от храната в самолета и вечерята в ресторанта, язвата го човъркаше и единственото, което искаше, беше да се наспи.

Но тя беше взела инициативата в ръцете си.

— Ще дойда да проверя дали всичко е наред в стаята ви — настоя Джил след вечерята.

Щом се качиха в апартамента, тя влетя като стрела в спалнята и миг след това се появи съвсем гола. Беше хубава. Е, беше виждал и по-хубави. Но и по-лоши. Всякакви. Тази беше малко слабичка за вкуса му.

— Питам се защо такова младо и хубаво момиче иска да легне с дъртак като мен — безучастно заговори той.

— Господин Сантейнджело! Как защо? Та вие сте знаменитост.

Помисли си колко ще се натъжи малката, ако ѝ кажеше, че не я иска.

— Хайде, елате — започна да го увещава с професионална настойчивост тя. — Първо ще събуем панталона...

— Аз съм на шейсет и девет — каза Джино с надеждата възрастта му да охлади ентусиазма ѝ. Е, беше намалил годинките с две, но просто не можеше да си позволи да ѝ каже, че е над седемдесет.

— Ама това е любимото ми число! — ентусиазмът ѝ беше железен, тя започна с опитни пръсти да смъква първо ципа, после панталона му.

Ерекцията му беше смазващо вяла. Не беше лягал с жена от седмици. На седемдесет и една чукането вече не беше от първостепенно значение за него. Не че не можеше, когато искаше. Но все пак му трябваше някоя по-специална жена, която да го накара да усети тръпката на секса.

— Ау! — тя беше изумена. — Колко е голям!

Той погледна надолу. Ама това момиче майтап ли си правеше? Не беше и наполовина от неговия палавник.

— Мога ли да ти духам? — попита делово тя.

Какво? Да послужи като продоволствие на една хлапачка? Вдигна припряно панталона си.

— Защо? — разтревожи се тя.

— Защото така искам.

— Оу, хайде де. Разбира се, че искаш. Само ми дай пет минути и ще видиш как ще полетиш!

— Имам дъщеря с пет години по-голяма от теб!

— И какво от това?

— Това, че не искам да го правя. Разбра ли?

Тя беше истински объркана. Не знаеше да се разсърди ли, или да се ядоса. Втурна се в банята и след по-малко от минута се появи облечена в униформата си.

— Господин Сантейнджело — заяви тя. — Ти си една скапана легенда ебач! — тръгна напето към вратата и излезе.

Той остана сам. Протегна ръка, взе си цигара и я запали. Е, не можеше всички да победи!

Джино, 1928

Джино понесе новината за омъжването на Леонора зле. Не можеше да повярва. Отказа да повярва. Коста трябваше да му повтори фактите отново и отново, докато той започна постепенно да ги възприема.

Когато осъзна, че това е истина направо обезумя. Коста не беше виждал човешко същество в подобно състояние. Приятелят му се превърна в звяр, който се хвърляше от единия край на стаята до другия, крещеше, блъскаше с юмруци стените и накрая зариде така ожесточено, че Коста се притесни, че е станал свидетел на всичко това.

Той се поколеба дали да не си тръгне. Джино изобщо беше забравил за присъствието му. Но Коста някак интуитивно усети, че е по-добре да остане. Все едно му беше казал, че Леонора е мъртва.

И точно такива чувства терзаеха Джино. Леонора го беше предала. Неговата Леонора. Щеше да е по-леко, ако я беше блъснал трамвай или се беше удавила, или беше угаснала от някаква неизлечима болест... Щеше да го разбере. Но това, което беше чул? То беше извън границите на възможното.

Отне му повече от час, за да започне да осъзнава случилото се. Постепенно се успокои. Почувства се празен, изчерпан — все едно някой му беше нанесъл смъртоносен удар в корема.

Коста седеше тихо в ъгъла, вперил в него мрачен, загрижен поглед.

Сега дойде редът на Джино да се почувства неловко.

— Хей, малчо — успя да каже той, — и ти измина целия този път, само за да ми го кажеш лично, така ли?

Коста кимна и извади от джоба си двете писма, които беше запазил.

— Позволих си да ги запазя. Те пристигнаха, след като Леонора се омъжи. Не мислех, че при новите обстоятелства ще искаш да стигнат до получателя. Надявам се, че одобряваш постъпката ми.

— Да, постъпил си точно както трябва — взе писмата и ги напъха в едно чекмедже. Още обърнат с гръб към Коста, подхвърли: — Прочете ли ги?

— Не.

Джино въздъхна.

— Виж, не ме интересува дори и да беше ги прочел. Може би щеше да е по-добре, ако го беше сторил — в гласа му звъннаха металически нотки. — Исусе Боже! Да ме заебат като най-последния тъпак! — той се нахвърли върху Коста, черните му очи отново заблестяха диво, опасно. — Кой е шибаният мръсник, за когото тя се омъжи? Някой богат ебач сигурно. Такъв ли й намери баща ти?

— Да — излъга Коста. — Семейството му е много богато. Родителите ми са доволни от този брак.

— А Леонора?

— Тя направи това, което й казаха.

— И как се казва тоя копелдак? Ще го изритах като мърша, ще му разкатая фамилията... Разбираш ли какво ти говоря?

Коста прекрасно го разбираше.

— Мисля, че тя го обича — побърза да каже той.

— Ох! — сякаш нещо изсмука всичкия въздух от дробовете на Джино. Усети, че се задушава. — Сигурен ли си?

Коста нервно кимна.

— Така, ясно... Обича го... — гласът му отново натежа. — Защо тогава тя не ми писа? Тя да ми каже? Защо ти не ми писа?

Коста сви рамене.

— Просто нямах представа какво всъщност става.

Джино с омерзение си припомни последното писмо, което бе получил от Леонора. Кога беше това? Преди седем, осем седмици... май толкова. Нейното обичайно писмо — без нищо лично, но нали тя

така си пишеше, невинното момиченце, просто си пишеше безсмислици. Но той го приемаше, не му беше неприятно, защото разбираше много добре, че ако нямаше до себе си господин Пуласки да пише неговите писма, те щяха да бъдат същите.

— Разбирам... — проточи той. — Аз не мога нищо да направя.

Коста безпомощно сви рамене.

— Съжалявам...

— Тя знае ли, че ти си дошъл да ме видиш? Не ти ли поръча да ми предадеш нещо... някаква бележка?

Коста отрицателно поклати глава. Значи тя дори не е дала знак, че иска да му предаде нещо по Коста.

— Не знам какво да правя — приглушено сподели той. — Смятам, че ми трябва малко време да обмисля всичко. Нали разбираш, организирах целия си живот с оглед на Леонора. Всичко, което правех, беше за нея. Всяко проклето, шибано нещо.

Коста кимна с разбиране.

Джино отново започна да се разхожда из стаята. Трескав, възбуден.

— Нямам с какво да се похваля, нито пък да се гордея в своя скапан живот. Но когато се появи Леонора, наистина използвах всички шансове да започна отначало... — той издърпа ризата и показа гърдите си, покрити с многобройни белези. — Всеки от тях има своя история. Всеки! — посочи един дълъг белезникав белег. — Бях на шест години, когато моят старец ме ритна и ми наби ребрата в дробовете. А ето този, този е от друг побой... и тук също. Ако не бях един дяволски упорит и твърд негодник, нямаше да оцелея. Моят старец си го изкарваше на мен с ритници, но когато пораснах, започна да бие жените си — Джино горчиво се засмя. — Тogaва ми бе отредено място в първата редица до сцената. Той първо ги чукаше... после ги пребиваше, сякаш бяха непотребни парцали. И ще ти кажа нещо, Коста, имаше само един миг, когато пожелах животът ми да бъде различен от неговия — той въздъхна. — Не знам дали ме разбираш... но Леонора щеше да бъде моят нов живот. Разбрах го в мига, когато я видях за първи път — спря за малко, после смутено възкликна: — Исусе Боже! Какво те интересуват теб тия глупости? И защо, по дяволите, въобще ти ги наприказвах?

Коста протегна ръка и докосна рамото му.

— Защото съм твой приятел — каза той тихо, — а това винаги помага. Да си кажеш болката и да ти олекне.

— Давай да се махаме оттук — реши Джино. — Очите ми станаха квадратни да обикалям тази стая.

— И къде ще отидем?

— Не знам. Да поиграем някъде билиард... да изгледаме някой филм. Само да се махнем оттук — той напъха ризата в панталона си и изведнъж се сети: — Този следобед ще е погребението. Може би трябва да отида без теб.

— Кой е починал?

— Един приятел. Старец, който е направил доста неща за мен.

— Съжалявам...

— Е, такъв е животът, а? — загледа се за малко безучастно пред себе си, замислен за господин Пуласки и Леонора. Двама мъртъвци. — Сега си тук, след малко те няма — сви рамене. — И има толкова много хора, на които въобще не им пука за това. Хайде, малчо, да вървим.

Джино преживя този ден. Някак оживя. Изтри Леонора от съзнанието си и се включи в кръговрата на времето.

Първо играха билиард. Билиардът му се отрази добре — пълна съсредоточеност... удар... и победа. Както винаги.

После ядене. Това се оказа проблем. Опита поничка и кафе. Но кафето го изкара на диария, а поничката се залепи като гумена топка в стомаха му.

Присъствието на Коста. Откри, че разговорите с Коста го отегчават. Здравата му досаждаше хлапето. Изглежда за него нямаше нищо друго освен учението.

По-късно погребението на господин Пуласки. Жалка работа. Само двамата с Коста и букет увехнали цветя, които Джино купи от един уличен търговец.

Накрая гледаха филм — Багдадският крадец. Позната работа. Беше го гледал четири пъти. Харесваше му Дъглас Феърбанкс.

Коста си тръгна по средата на филма.

— Трябва да се прибирам, Джино. Госпожа Ланца ще ме убие.

И остана сам със себе си. Догледа филма, но не преди да изхвърли остатъка от поничката в мъжката тоалетна.

Леонора. Нямах да успея да не мисля за нея. Нямах как да го направя.

И той го направя. Отиде в парка, седна на една пейка в тъмното и се загледа пред себе си. Нямах представа колко време преседях така. Как можа да постъпи така с него? Да му причини такива страдания? Такава безчувствена кучка ли беше?

Леонора. Русокоса. С нежни сини очи. Дете с тяло на жена.

Леонора. Безсърдечната кучка. Подлата мръсница.

За тези часове навярно беше плакал. А може би не беше. Не знаеше. Но беше сигурен, че ще мине много, много време, за да отвори душата си и да преживее отново същото. Ако въобще някога му се случеше. На жените не бива да им се вярва, дори на такива като Леонора. В бъдеще никакви обещания и вричания. Никаква любов.

Нещо побутна крака му и груб мъжки глас, явно принадлежащ на ирландец, му каза:

— к'во прайш тука? Айде да се разкараш, щото иначе ще те арестувам за скитничество.

Джино се отърси от размислите си и стрелна с поглед ченгето.

— Скитничество ли? Ти шегуваш ли се?

— Не, не се шегувам — ченгето по навик залюля палката в ръката си.

Джино се изправи и си тръгна. Ченгета. Шибаняци. Безчестна продажна сган от глупаци. Той и неговите момчета имаха цял списък сметки за уреждане с тях.

Излезе от парка. Не му трябваха повече проблеми.

Пинки Банана беше пиян. Беше склепил здраво Синди на малкия дансинг и фалшиво пригласяше на песента в ухото ѝ.

— Пинки! — тя се опита да го поотдалечи от себе си.

— Кучка! — отвърна той и се опита да я притисне още повече, без да престава да мачка задника ѝ в лапите си.

Беше ѝ неудобно, тя се извиваше в ръцете му, за да се освободи, и хвърляше погледи към вратата с надеждата да зърне Джино.

— Хайде да се прибираме... — пиянски започна да я увещава Пинки. — И ще ти направя неща, които винаги си ме молела да правя.

— Не съм те молела за нищо — реагира рязко тя.

— Не си ли? — изхили се лигаво той. — Само дрехи, диаманти и кожи?

— Какво? Да съм получавала от теб кожи и диаманти някога? Не съм! — сърдито настръхна тя.

— Не бъркай стъпките, кукло, не бъркай стъпките — Пинки така се олюля, че едва не падна.

Синди избухна, беше толкова отвратена.

— Повече няма да танцувам — провря се между танцуващите на дансинга и се върна на масата, около която се бяха натъпкали така наречените приятели на Пинки. Мразеше всеки един от тях.

Пинки Банана я последва. А него мразеше най-много. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше се хванала в капана на собствените си игрички и единственият, който можеше да ѝ помогне да се измъкне, беше Джино Сантейнджело. Който дори не си направи труда да дойде.

Пинки плъзна потната си длан по коляното ѝ. Тя бързо кръстоса крака и затисна ръката му, така че да не може да я помръдне. Познаваше гадните му опипвания. Като нищо щеше да си пъхне ръката нагоре между бедрата ѝ пред очите на всички. Тя беше собственост. Негова.

— Я виж ти кой е тук — неочаквано извика силно Пинки. — Великият чекиджия Джино.

Джино кимна на всички около масата. Копелетата, с които се влачеше Пинки, бяха истински отрепки.

— к'во ново? — изпафка облак дим през устата си Пинки. — Кога е насрочено новото ни пътуване?

Джино гневно го изглежда. Устата на Пинки лаеше твърде много, което ставаше опасно. Синди му хвърли благодарен поглед — някак мълчаливо му показва своята признателност, че е дошъл.

— Аз не знам кога е твоето следващо пътуване, Пинки — отговори Джино, — но те съветвам да си затваряш устата, защото може и да налапа дървото.

Пинки се засмя и огледа приятелите си.

— Т'ва е моят бос, както знаете. Велик е. Живее в нещо по-лошо от кенеф, а се размотава тузарската наоколо. И няма да знае какво да направи, ако някой само размахна ютия под носа му.

Джино тъничко се подсмихна. Е, толкова. Пинки Банана си изпя песента. Изправи се.

— За къде си тръгнал? — презрително подхвърли Пинки. — Отиваш вкъщи да си биеш чекии над някое писмо, а?

Очите на Джино потъмняха и се превърнаха в лед, но гласът му прозвуча меко:

— Ще ти кажа нещо и искам да го запомниш. Един ден ще се задавиш с голямата си уста.

Синди местеше погледа си от единия на другия. Надигна се внимателно от мястото си.

— Ще отскоча до тоалетната, мили.

Пинки изобщо не забеляза, че е изчезнала от масата.

— Така-а ли? — очичките му злобно блеснаха.

— Да-а — имитира го Джино.

Двамата се загледаха, без да помръдват. Сякаш цяла минута си предаваха взаимната ненавист. После Пинки неловко се изсмя.

— Само се кодоша, приятел — нещо в погледа на Джино винаги го караше да си седне на задника.

— Не се съмнявам — Джино не преставаше да се усмихва.

— Що не останеш — щедро предложи Пинки. — Пий едно.

— Не. Отбих се да се видя с Алдо.

— Не съм го виждал.

Черните очи на Джино отново огледаха седналите около масата. Пълен боклук. И Пинки Банана с нищо не се различаваше от тях.

— Приятно прекарване — каза той на тръгване.

— Ще се видим утре — побърза да уточни Пинки.

— Да-а — проточи Джино. — Утре.

Излезе от заведението. Синди го чакаше разтревожена отвън.

— Донесох ти парите — каза ѝ той.

— Толкова ме е страх — тя силно стисна ръката му.

— Утре вече можеш да се качиш на влака и да се разкараш оттук.

— Утре може да е много късно — тя цялата трепереше. — Пак ми каза, че ще ме убие. И наистина мисли да го направи.

— Защо иска да те убие?

— Защото си е навил, че спя с други.

— А ти спиш ли?

— Не, разбира се, не. Ох, Джино! — тя го прегърна. — Моля те, помогни ми да се махна оттук още сега. Умолявам те — тялото ѝ се притисна силно до него и той усети как се тресе от ридания.

Едновременно с това усети топлината на бедрата и гърдите ѝ. Реакцията му беше неизбежна. Искаше жена. Нуждаеше се от жена. И вече я нямаше Леонора, за да го възпира.

Болката в слабините му стана нетърпима.

Тя също усети възбудата му и още по-плътно се притисна до него.

— Вземи ме при теб — прошепна тя. — Погрижи се за мен и аз ще се погрижа за теб. Утре ще взема влака за Калифорния. Но тази нощ искам да съм с теб.

— Хайде — нямаше място да се колебае повече, — да се махаме оттук. Хайде, по дяволите, преди да е излязъл да те търси.

— Няма да съжаляваш — прошепна тя.

Беше топла и нежна, сладка и любвеобилна. Беше всичко, за което си бе мечтал.

Влажна, с руси косъмчета, където бедрата ѝ се събираха, и мъркаше като котенце.

Гърдите ѝ бяха съвършени, с големи зърна с приятен млечен вкус. Малките ѝ зъбки бяха остри и приятно възбуждаха пениса му, когато го вкарваше в устата ѝ.

Тя направи за него всичко, което той поиска — а той искаше всичко.

Беше имал много жени, но тя му се стори най-сладката от всички. Когато се изпразваше, усети че се излива най-малко две минути — или поне на него така му се стори. Продължителни сладострастни изблици, които я изпълниха.

Тя стенеше и охкаше от удоволствие. Когато той завря главата си между краката ѝ и изсмука собствените си сокове, тя крещеше с цяло гърло и не можеше да се овладее.

После го накара да се изправи и да се надвеси над нея, за да може да погали пениса му с палавия си език. Той коленичи между гърдите ѝ и започна да го вкарва и вади от устата ѝ. Изпразни се втори път, а тя прие и погълна всяка капка, като че ли беше божествена амброзия.

Той се отпусна и полежа малко, замислен за изживяното удоволствие. После се извъртя към нея, засмука гърдите ѝ и пяхна

пръсти между краката ѝ. Тя лежеше тихо, изцяло отдадена на мига, докато достигна върха с дълбоки, разтърсващи конвулсии.

Но той още не беше доволен. Искаше още и още. Тя не възрази. Извъртя тялото ѝ, легна отгоре ѝ и двамата започнаха да се чукат като улични кучета. Избухна третият им оргазъм. Този път бе кратък, но горещ и див. Чак тогава Джино се почувства някак умиротворен. Отдръпна се от нея и легна по гръб. Вече не беше напрегнат, сякаш цялото напрежение се бе изцедило до капка от тялото му.

Помисли за Леонора и изпита дълбока, безпределна тъга. После протегна ръка и погали Синди по косата.

— Ти наистина си голяма работа.

Тя дяволито се подсмихна.

— Нали ти казах!

— Какво?

— Че няма да съжаляваш.

Кери, 1928

Опиум. Марихуаната беше нищо в сравнение с него. Издига те все по-високо и по-високо в небесата и те пуска на някой облак да си починеш... над всичко... над всеки...

Кери никога не бе изпитвала такова щастие в живота си. Уайтджак ѝ разкри тази тайна. Както и марихуаната.

— Това е наградата ти, бебчо — бе промърморил той през една нощ, когато бяха наети за едно парти в Чайнатаун.

Отначало беше малко уплашена — неவிжданото досега наргиле и паницата върху огъня, около който бяха насядали няколко души.

— Не знам дали да опитам — бе прошепнала тя.

— Хайде, жено. Изкара тежка нощ. Ще ти помогне да си спомниш само хубавото... Повярвай ми...

И така, тя му се бе доверила и бе дръпнала от лулата веднъж... два пъти... Сякаш попадна в прегръдката на нещо нежно, меко и всеобятно, в съзнанието ѝ се рееха хубави спомени, приятни мисли и образи... безбрежна лекота обхвана цялото ѝ тяло.

Какво се бе случило с мечтата ѝ да бъде господар на живота си?

Любов.

С един сводник.

И какво беше за нея той сега? Беше все още нейният мъж! Грижеше се за бизнеса... осигуряваше ѝ наркотици, към които беше започнала да се пристрастява. Но точно това започваше да я плаши. Нейната любов сега бяха наркотиците. А когато полетеше високо в небесата, всичко останало губеше значение за нея.

Но понякога сутрин, когато се събуждаше, изведнъж ѝ минаваше мисълта да сложи край на живота си. Уайтджак обаче улавяше със сетивата си какво става с нея в такива утрини и моментално взимаше мерки — натъпкваше я с наркотици и тя блажено се оставяше на опиянението.

Беше ѝ толкова лесно да забрави жестоките моменти и да изживява тези прекрасни мигове на безтегловност. Толкова много усмихнати лица... Толкова хора, внимателни и загрижени за нея...

И най-вече Уайтджак. Нейният мъж. Висок, изискан и силен. Опора. Бе готова да направи всичко за него. И го правеше.

Един ден Люсил грубо я разтърси.

— Кери, нали знаеш, обичам и теб, и Уайтджак. Но той те унищожаваш. Трябва да отидеш в болница, трябва да се лекуваш.

Кери все още беше замаяна.

— Да се лекувам ли? За какво говориш?

— За живота ти!

Кери започна да се смее, но много скоро смехът ѝ се обърна в плач.

Докато тя ридаеше, Люсил нежно и силно я прегърна.

— Ще те отведе оттук — твърдо отсече тя. — Хайде, облечи се. Бързо. Уайтджак и Доли още спят. Имай ми доверие, скъпа, не можеш да останеш повече тук!

— Така-а ли? — на прага се бе появил Уайтджак. — Никъде няма да ходи. Само да посмее и ще пратя ченгетата по петите ѝ. Ще им кажа две-три нещица за нея и ще я пратят пак на острова.

— Трябва да взема нещо... — замоли се Кери, — не ми е добре...

Уайтджак гневно изгледа Люсил.

— Махай се — изръмжа той.

Дребосъчето изскочи от стаята като подплашен плъх.

— Е, разкажи ми, какво се е случило? — попита я Уайтджак, когато останаха сами. — Какво е разстроило моето мило, малко

момиченце?

Кери свъси вежди, опита се да мисли. Да, нещо се беше случило, но тя не можеше да си спомни точно какво. Болница... Люсил... искаше да отиде в болница. О, да, Люсил беше болна...

— Донесох нещо за теб — гласът му сякаш я галеше. — Нещо наистина хубаво. Сега ми дай сладката си ръчичка и ще те заведе в рая.

Тя облекчено въздъхна. Рай. Звучеше прекрасно. Подаде ръката си на Уайтджак. Той уви един копринен шнур над лакътя ѝ и го стегна. Вените ѝ изпъкнаха. От джоба на халата си извади спринцовка. Хероин. Нямахше да му се налага да отскача до Чайнатаун всеки път, когато тя искаше дозата си опиум и да плаща скъпо и прескъпо за вълшебния прах на белите — кокаина. Хероинът беше най-доброто за нея. Щеше да я върже за него по-здраво от всичко. Уайтджак щеше да се грижи тя да си получава дозите и така да разполага изцяло с нея.

Освен това тя щеше да се чувства добре. Беше за нейно добро, нали така? Той ѝ помагаше да обитава един неземеен рай, където всеки се чувстваше бог.

Кери се усмихна на Уайтджак и разпери ръце. Беше гола. Обикновено това го възбуждаше, но току-що се бяха върнали от едно парти, беше я гледал как танцува и се съблича, беше наблюдавал как прави любов с Люсил, после с един от гостите... после с Доли... и най-накрая с всичките заедно. Ако сега легнеше с нея, за да ѝ даде това, което тя наричаше любов, Кери дори нямаше да усети разликата.

Доли влезе в стаята, спря пред леглото и огледа сцената.

— Караш ме да те чакам, черно момче — напомни му тя.

Очите му се присвиха. Той погледна едната, погледна и другата. Нямахше какво толкова да избира. Привличаха го властните жени, а Доли беше достатъчно властна и силна за две.

Кери ги проследи със замъглени очи как се отдалечават. Беше уморена, чувстваше се празна, но все още дълбоко в душата ѝ живееше копнежът за човешка компания. Да не бъде сама. Тя бавно стана от леглото и отиде до прозореца. Беше отворен. Нямахше да ѝ е трудно да се прехвърли и да се спусне по желязната пожарна стълба. Направи го. От мразовития вятър кожата на голото ѝ тяло настръхна, но тя изобщо не усети студа. Леко залитна и щеше да се сурне надолу. Изкиска се, сякаш ѝ се беше случило нещо много весело. Започна пипнешком да се

спуска по железните стъпала. Три етажа. Докато стъпи на задната уличка. Под голите ѝ стъпала изхрущя стъкло. Бликна кръв, но тя само още по-невъздържано започна да се кикоти.

Наблизо, между две кофи за боклук, се беше сврял някакъв пияница, който стискаше до гърдите си скъпоценната бутилка с алкохол. Той огледа голото момиче, което мина покрай него с олюляваща се походка и реши, че най-накрая алкохолът му е подействал.

Кери излезе от задната уличка и навлезе в по-широка и по-оживена. Вече не пристъпваше, а се носеше с танцова стъпка напред... нанякъде.

Две улични хлапета, които се мотаеха край един вход, направо се вцепениха от неவிжданата досега гледка. Едното от тях първо се окопоти от изумлението и попита другото:

— И ти ли виждаш това, което виждам аз?

— И аз!

Бързо се спогледаха един друг, после огледаха улицата. Наоколо нямаше жива душа.

— Изглежда е сама. Давай да я оправим.

Приблжиха Кери от двете ѝ страни.

— Здравсти, приятелчета! — изкикоти се тя.

Избутах я обратно в задната уличка и я повалиха до стената на нейната къща. По-голямото бързо смъкна панталона си до коленете и се залови за работа.

Кери започна да стене от удоволствие.

— Ко-олко си... ху-у-бав... — като в транс припяваше тя. — Ху-у-бав... ху-у-бав...

По-малкият внезапно се изплаши. Обикновено момичетата се бореха, хапеха и дращеха с нокти и чак по-късно се преставаха да се съпротивляват.

По-големият изсумтя и се изпразни.

— Твой ред е, Тери.

— Аз... не искам, Джейк.

— Я па тоя! Няма жива душа и е гореща и влажна...

Мудно и без желание Теди смъкна панталона си. Не беше още съвсем надървен, но се постара приятелят му да не го забележи. Коленичи разкراчен над момичето и се престори, че го прави.

— Свърши ли? — след минута попита Джейкъб.

— Още мъничко — отговори Тери, разигра, че се изпразва и скочи на крака.

Двете момчета се изправиха над Кери и в недоумение я загледаха. Тя блажено се усмихваше в мрака.

— Тая е луда — заключи Джейкъб. — Давай да изчезваме.

Сякаш вихрушка ги помете от уличката. Старият пияница се беше надигнал и с неуверена крачка се дотътри да види какъв е този шум. Кери лежеше от другата страна на кофата за боклук и го видя да приближава.

— Здравсти — приветства го тя и протегна ръце нагоре, сякаш искаше да го прегърне. — Искаш ли... Кери да... ти направи нещо... мно-о-го хубаво...

Пиянатурата не можеше да повярва на късмета си. Остави внимателно бутилката си на земята и с усилие се заизмъква от мръсните си панталони.

Когато се наведе над нея, Кери го посрещна с още по-възторжено възклицание:

— Здравсти, голямо момче... спомням си... май ти казах... че си ху-у-бав...

Шумът първо изгърмя в главата на Кери. Обичайната гълчава сутрин: детски викове, дрънкането на бутилките с мляко, лаят на кучета.

После усети твърдата земя под себе си, краката ѝ трепереха и цялото ѝ тяло се тресеше.

Отвори очи и дълго време остана така — мислеше, че сънува. После започна полека-лека да осъзнава, че не е сън. Лежеше на някаква улица... чисто гола... през деня... Надигна се и седна. Беше объркана. Страхуваше се. Къде е Уайтджак? Доли? Люсил? Как беше попаднала тук? Какво се беше случило?

Силно притисна колене към гърдите си, за да прикрие малко голотата си, опря гръб в стената зад нея. Главата я цепеше. Гърлото ѝ дращеше. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Какво правеше тук? Стисна клепачи, за да задържи сълзите си. Мисли, Кери... Мисли!

Смътно си спомни някакво парти. В съзнанието ѝ се мяркаха размазани образи... После Уайтджак ѝ сложи някаква вълшебна инжекция... после тя се натъпка с нейните наркотици.

Отвори широко очи. В първия момент гледаше като обезумяла, не виждаше нищо. Отчаяно се изправи, като се подпираше на стената зад нея. Едва сега осъзна, че се намира в задната уличка, под прозореца на нейната стая.

Някъде отблизо до нея достигна различен шум. Шум от човешко същество. Стегна се и се помъчи да го открие. До близката кофа безметежно се бе излегнал някакъв стар пияница и сумтеше в алкохолното си опиянение. Представляваше жалка гледка. Тя потръпна.

Той високо изхърка и се обърна в съня си. Бутилката, която притискаше до гърдите си, се изплъзна от ръцете му, изтърколи се и се счупи.

Тя подскочи. Когато нарязаният ѝ крак пое тежестта на тялото, Кери усети болката, която я преряза. Значи не сънуваше. Вече осъзнаваше. Сграбчи пожарната стълба и започна бързо да се изкачва. Прозорецът на стаята ѝ все още зееше отворен. Какъв късмет!

Прехвърли се в стаята и едва тогава се отпусна, останала без сили от преживяното. Беше уплашена до смърт. Да стигне до състояние, че да не знае какво прави! Това тя ли беше? Наркотиците постепенно унищожаваша разума ѝ. И я убиваха. Нея, Кери.

Нещо страшно избухна в главата ѝ. Без да се замисли, че е гола, тя се влетя в стаята на Доли.

Двамата спяха — дебелият бяла жена и високият черен мъж. Нейният мъж. Който сега прекарваше нощите в леглото на Доли.

— Хей вие, двамата, събудете се! — изкрещя тя. — Чувате ли? Събудете се!

— Май-йната ти, жено — избоботи Уайтджак, докато бавно отваряше очи. — Май-йната ти!

— Какво, по дяволите, става тук? — промърмори сънено Доли и се обърна като останал на сухо кит в леглото.

— Какво ли? — истерично изпищя Кери. — Спах на улицата! На шибаната улица!

— Какви ги дрънкаш, жено? — не ѝ повярва Уайтджак. — Ти сигурно си превъртяла!

— Разкарай я оттук! — нареди Доли.
— Какво става тук! — Люсил се втурна в стаята.
— Знам ли? — изръмжа Уайтджак. — Тая май е превъртала.
— Искат ти се, ама не съм! — нахвърли се върху него Кери. —
Тъпчеш ме непрекъснато с наркотици... От тях губя разсъдъка си...
Бях навън, на улицата. Гола! Чуваш ли? Гола, гола... гола... —
отначало припываше, после гласът ѝ укрепна и се превърна в протяжен,
ужасяващ писък.

Уайтджак скочи от леглото и я прегърна. Притисна я силно към себе си.

— Сънувала си — спокойно каза той. — Няма нищо страшно. Само един сън, това е.

— Така ли? — тя сякаш се топеше в ръцете му, толкова беше объркана.

— Ама разбира се — продължи да я утешава той. — Хайде, ела със своя мъж, захарче, и той ще ти даде нещо, което ще прогони всичките лоши сънища далече-далече...

Така я изведе от стаята.

Доли още един път се преобърна тежко в леглото и веднага заспа.

Люсил поклати глава. Не беше за първи път. Лошите дни се редуваха и сега тя знаеше, че Кери навлиза в поредния дълъг лош ден.

И на този свят никой, каквото и да направеше, не можеше да го спре.

Джино, 1928

Синди първа се събуди. Подпря се на лакът и се загледа в спящия Джино. Той лежеше по корем, с обърната към нея глава. В съня си изглеждаше невероятно млад. Той беше още млад, разбира се, но когато беше буден, черните непроницаеми очи гледаха така, че той не изглеждаше млад. Синди отдавна за себе си беше решила, че един ден ще си легне с него. И този ден настъпи.

Тя потръпна от вълнение. Какъв любовник се оказа той! Не че след Пинки Банана всеки не би изглеждал очарователен. Но опитът ѝ с мъжете не се свеждаше само до Пинки. Преди него беше имала трима, но те бяха същите като него. С Джино беше коренно различно. Той не любеше тялото ѝ. Любеше нея. Сякаш двамата бяха едно цяло. Сякаш се бяха слели. Защото всяка ласка на ръцете му, на езика му, на пениса

му бяха насочени точно там, където доставяха неизпитвано досега удоволствие.

Отново потръпна. Сърце не й даваше да го събуди. Изглеждаше толкова спокоен, толкова... Наистина щеше да бъде ужасна егоистка, ако го събуди.

Не беше очаквала да я допусне в леглото си толкова лесно. Всеки знаеше, че той се е свързал с някакво момиче в Сан Франциско и ще се ожени за него. Всеки знаеше, че беше превърнал въздържанието си в нейно име в религия. Е, явно нещо се беше случило...

Без да откъсва очи от спящото лице на Джино, тя се запита как ще постъпи с нея, когато се събуди. Дали щеше да й даде пари да се качи във влака за Калифорния? Дълбоко в душата си плахо се надяваше, че няма да го направи. Не й се искаше да заминава. Но можеше ли да я остави при себе си?

Нежно започна да гали прекрасните си малки гърди. Пръстите й се заиграха със зърното на едната, докато то набъбна като разцъфнала цветна пъпка. После събуди и другото зърно.

Беше вече възбудена, топла и влажна, готова за него. Тихо се наведе и отърка гърдите си в голия му гръб. Той прошава в съня си, но не се събуди.

Продължи да се отърква в гръба му. Джино се обърна. Беше възбуден и готов, въпреки че очите му останаха затворени.

Тя го възседна, пое го в себе си и започна да го люби, изцяло отдадена, докато страните й започнаха да горят, а дишането й се превърна в накъсани хрипове. След това се понесе на гребена на издигащата я във висините вълна от удоволствие.

Той все още не отваряше очи, но и възбудата му не отминаваше.

Тя се отпусна върху него и започна да се смее.

— Джино? Не е възможно да си спал, докато го правехме.

Той остана неподвижен, със затворени очи и щръкнал пенис.

Тя се наведе над него и го пое в устата си. Започна енергично да го смуче и той моментално изригна. Едва сега отвори очи, разроши косата й и каза:

— Добро утро.

— Мислех, че никога няма да се събудиш — весело откликна тя.

— Бях буден без цялото време.

— Е, поне за една част от теб съм сигурна — сякаш камбанки звъняха в смеха ѝ.

— Тази част хареса ли ти?

— О, да!

Той скочи от леглото и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — забързано попита тя.

— Клозетът... навън, в коридора е. Недей да излизаш.

Като че беше тръгнала да излиза. Стана от леглото и се огледа в парчето огледало, поставено върху една стара ракла.

В клозета Джино анализира създалата се ситуация. Не можеше да не си признае, че се чувства добре. Но при мисълта за Леонора нещо сякаш сграбчваше стомаха му и го стискаше. Повече нямаше да бъде старият верен наивник.

Днес трябваше да сложи началото на новия си живот и да планира бъдещето си. Имаше предостатъчно спестени пари и приличен апартамент. Повече никакви спестявания! За какво?

Когато се върна в стаята, Синди седеше в леглото.

— Гладна съм — малко глезено каза тя. — Ще се намери ли тук нещо за едно мно-о-го гладно момиче...

Джино се обличаше в единия ъгъл на стаята, Синди — в другия. Не бяха разменили нито дума за това какво ще правят по-нататък.

Синди нервно прехапа долната си устна. Беше наясно със себе си. Не искаше да заминава за Калифорния. Искаше да остане тук. Преди малко отново се бяха любили. Сякаш за първи път. Нищо чудно, че му викаха Джино Овена. Но след това не бяха разговаряли сериозно. Подхвърляха си закачки и просто се шегуваха за незначителни неща. Сега тя погледна часовника си и възкликна:

— Мили Боже! Трябва да побързам.

Продължиха да се обличат. Синди обу копринени чорапи и ги закопча върху евтините розови жартieri. Хвърли поглед към Джино. Той намъкваше панталона си.

Видя, че е погледнала към него и ѝ намигна. Как щеше да се покаже на улицата с тия дрехи, по дяволите! Нахлузи тясната си рокля от снощи — от сатинирана розова коприна, с дълбоко деколте.

Едва сега той проговори:

— Ей, Синди, така ли ще пътуваш?

Тя безпомощно сви рамене.

— Нямахте как да взема други дрехи със себе си. Не можех да си позволя Пинки да се усъмни... в намеренията ми... — гласът ѝ започна да трепери. — Ох, Джино, какво да правя? — думите ѝ заседнаха в гърлото ѝ.

И двамата зарязаха обличането. Явно трябваше да обсъдят проблема.

— Мислех, че искаш да се качиш на влака. И то без много-много да се бавиш.

Тя сведе поглед.

— Да, така мислех и аз... снощи...

Той вдигна вежди:

— Снощи ли?

— Да — прошепна тя. — Сега не искам никъде да заминавам. Искам да остана тук, с теб.

— Ей, слушай... — започна той.

— Не аз, ти ме изслушай — събра кураж тя. — Знам всичко... Често скоро ще се жениш, де. Просто искам да остана при теб няколко седмици. Не искам нищо повече. Само да се позабавляваме... После ще си отида. Ще се кача на влака и няма дори да се обърна... Какво ще кажеш, а? Джино?

Не знаеше какво да каже. Не че предложението ѝ го затрудняваше. Две седмици със Синди и сочното ѝ прекрасно тяло щяха да бъдат едно удоволствие. Искаше му се никога да не се беше връзвала с Пинки Банана.

— Исусе Боже! — той се залюля на пети и пръсти. — Не знам...

— Твоето момиче никога няма да разбере — продължи да го навива тя. — Можем да го запазим в тайна от всички. Нали имаш апартамент някъде в центъра на града?

— Ти откъде знаеш?

— Ами... така се говори.

Още една разбита илюзия. Голяма тайна, няма що!

— Ако отидем там — продължи развъълнувана Синди, — никой няма да знае, че сме заедно. Никой няма да ни познава. Дори Пинки няма да разбере.

Той кимна. Майната му на всичко. Две седмици... Какво, по дяволите, можеше да загуби?

— Тогава ти ме чуй, малката — реши той. — Ще стоиш тук и ще ме чакаш. Имам да оправя някои неща навън. Щом се върна, вземаме едно такси и отиваме в апартамента. Там ще се настаним.

— Джино! — тя се хвърли на врата му. — Толкова съм щастлива! Той се освободи от прегръдката ѝ.

— Само за две седмици, нали така?

Тя го погледна с големите си сини очи.

— Да, така. Ще се разкарам оттам, когато пожелаеш.

— Докато се разбираме един друг.

— Но ние се разбираме, нали? — приближи се отново до него и леко захапа ухото ме. — Доста добре се разбираме, нали — ръката ѝ посегна към панталона му.

— Чакай! — отдръпна се той. — Имам работа и трябва да тръгвам — огледа се в парчето огледало, енергично разтърси черната си къдрава коса, после я намаза с брилянтин и я приглади.

Беше готов. Тръгна към вратата и ѝ хвърли през рамо едно весело, самодоволно:

— До скоро, малката!

Тя изтича до прозореца и се загледа след него, докато се отдалечаваше по улицата.

Джино Сантейнджелo, не беше толкова трудно да те пипна. Две седмици. Как ли не! По-скоро трябваше да кажеш: докато малката Синди иска да остане.

Алдо дъвчеше скилидки чесън — един не особено приятен негов навик.

— Не можем просто ей така да му кажем да се маха — настоя той. — Познаваш Пинки, ще увони света като маймунско лайно.

Джино се беше подпрял на предния капак на стария „Форд“.

— Да го духа! — презрително изрече той. — Не ме е грижа какво ще направи.

Алдо се туткаше с ключалката на гаража. Челото му се бе сбръчкало от безпокойство.

— Той е с нас от самото начало...

— И какво от това? Взехме го, защото кара като откачен и превозваше стоката от Канада без грешка. Двамата с теб бяхме заедно много преди това.

— Да, знам, но той сигурно си мисли, че ни е съдружник.

— Исусе Боже! — изгърмя отвратен Джино. — Да не би да искаш да продължим да работим с него? Това ли искаш да ми кажеш?

— Не, просто...

— ...не искам да има неприятности — довърши вместо него Джино.

— Да, ама само кажи на Пинки, че не е с нас, и моментално ще си навлечем неприятности — сви рамене Алдо.

— Набий си в главата, че Пинки не е мой съдружник. Не е и твой. Ние му плащаме. Наемаме го. И сега му късаме квитанцията. Разбираш ли?

— Може и да си прав.

— Можеш спокойно да се обзаложиш, че съм прав. Пинки му отпусна края. Занимава се с гадости, а голямата му уста няма спирачки. Не искам отново да попадна в пандиза заради него.

Алдо не можеше да не се съгласи. Попита:

— Ти ли ще му кажеш?

— Да бъда проклет, ако не му кажа!

Пинки Банана се появи след час. Изглеждаше така, като че ли досега се беше въргалалял в леглото на някоя долнопробна проститутка. Всъщност си беше точно така. Беше облечен в снощния си костюм и вонеше на евтин парфюм. Пристигна и влезе в гаража с един час закъснение от определената среща. Но влезе нахакано, сякаш това беше в реда на нещата. Дори не поздрави, само изръмжа:

— к'во има за бачкане? Само ми кажете къде и кога и ме оставете да си ида вкъщи и да се наспя, да му еба мамицата гадна. Бях при една страхотна путка, дето не ме остави да мигна цяла нощ. Скапан съм.

Алдо беше изтъкан целият от нерви.

Джино беше спокоен. Бавно му каза:

— Не искам да си помислиш, че е нещо лично, Пинки, но пообсъдихме нещата и трябва да ти кажа, че повече не си с нас.

Пинки присви кръвясалите си очи и попита:

— Как не съм?

Джино вдигна ръка и с жест обхвана гаража и старата кола.

— Не си в бизнеса.

— К'ви са тия чекиджийски дрънканици?

— Искам да изчезнеш — обясни с равен глас Джино.

Пинки не можеше да повярва на ушите си.

— Май-йната ти! Оди се еби, бе!

— Нямах проблем. Но еба аз!

Пинки сякаш се смръзна срещу Джино. Той го бодна с пръст в корема и спокойно, отчетливо продължи:

— От доста време те наблюдавам. Ти се промени. Не искам свободата ми да зависи от голямата ти уста.

— А, да не мислиш, че нещата не ми са ясни — изкрещя Пинки и отстрани пръста на Джино. — Получи готина работа и мангизи от Бонати и искаш да ме разкараш.

Погледът на Джино натежа.

— Както искаш, така го разбирай! — сурово отсече той.

— Скапан хуйчо, само се опитай да ме разкараш и така ще ти го начукам, че ще има да се чудиш какво те е натресло. Бандата Сантейнджело. Ама че чекиджийска работа! Ще ви измъкнат товара с такава лекота, сякаш изстискват мляко от цица.

— Изчезвай! — и Джино му обърна гръб.

— Не ми казвай ти да изчезвам, смухлено чекиджийче!

Пинки беше десетина сантиметра по-висок и над десет килограма по-тежък от Джино, но преди да успее да замахне, получи по-силен удар, отколкото беше очаквал. Джино беше пъргав и с бързи реакции. Обърна се и пресрещна юмрука на Пинки, преди ръката му да е изминала и половината път. Отвърна му със страхотно дясно кроше, което попадна право в носа му. Чу се жестоко изхрущяване и от разбития нос на Пинки шурна кръв. Той вдигна ръце към лицето си.

— Гаден копелдак! — извика той. — Строши ми носа! — кръвта бликаше между пръстите му и започна да капе върху пода на гаража.

— Това е за Синди — изръмжа Джино. — Изпраща ти своите почитания.

Пинки не реагира. Обърна се и тръгна към вратата.

— Ще си го получиш тъпкано — промърмори той, докато притискаше с носната си кърпа носа си, за да спре кръвта. — И тогава аз ще се кефя...

— Така ме уплаши, че чак обувките ми треперят.

— И те ще се разтреперят, няма да ти се размине... — извика приглушено Пинки и излезе.

— Видя ли? — обърна се Джино към Алдо. Беше горд, направо ликуваше. — Нали ти казах, че ще разбере.

— Защо ти трябваше да го удриш? — Алдо още не можеше да дойде на себе си.

Джино продължително го изгледа и сурово попита:

— Нали и ти искаше да го разкараме.

Алдо сви рамене.

— Е, предполагам, че нямам тази нагласа — потътри бавно краката си по пода и неловко попита: — Какъв беше този удар за Синди?

— Тя го напусна, но мисля, че той още не знае.

— Къде е отишла?

Джино равнодушно отговори:

— Май замина за Калифорния. Да се обадим на Енцо, а?

— Ъхъ — съгласи се Алдо и направо го попита: — Имаш ли някакви вести за Леонора?

— Не — Джино прегърна приятеля си през рамо. — И да призная, колкото по-дълго не ми пише, толкова повече се убеждавам, че това, дето си го бях навил... Брак, нали разбираш... е пълна глупост. Та аз почти не я познавам.

Алдо беше толкова изненадан, че направо зяпна.

— Да вярвам ли на ушите си?

Джино продължи започната игра. Сега изглеждаше някак глуповато смутен.

— Знам, че си изненадан. Странно, нали? Писах ѝ повече от година, но ако я видя сега... трудно ми е да ти обясня. Хлътнах по нея, строях красиви въздушни кули, въобразявах си, де. Мислех да я доведа тук, да ми бъде жена и всякакви такива глупости.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че няма да се жениш?

— Нее, не, разбира се. Просто по този въпрос сега имам друго мнение.

Алдо отново задъвка скилидка чесън.

— Май разбирам какво искаш да кажеш. И с мен е така. Понякога си мисля да се ожения за Барбара... понякога само при мисълта да се ожения, направо се надриквам от страх.

— Така е — съгласи се Джино, — и аз понякога така се чувствам — хвърли крадешком поглед към Алдо. Беше клъвнал. Нямаше да му е

много трудно да доведе играта докрай. След седмица-две щеше да подхвърли: „Майната му, промених решението си!“, и никой нямаше да се сети повече за брачните му кроежи и Леонора.

Госпожа Ланца настоя да излезе заедно с Коста и да го разведе из града. По средата на пътя за зоологическата градина обаче тя се почувства много изморена.

— Ох, къде са ми силите — и седна задъхана на една пейка. — Наистина толкова ходене не е за мен, Коста.

Той шумно я увери, че я разбира и ѝ съчувства. Тя от своя страна продължи да му обяснява колко много е искала да му покаже града, но сърцето ѝ създавало проблеми и трябвало да се прибере вкъщи.

Коста я придружи до изхода на парка, извика такси и мислено благодари на щастливата си звезда, че най-накрая се е отървал от нея.

Хукна към метрото, за да стигне по-бързо до дома на Джино. Изкачи на един дъх трите етажа и заблъска по вратата.

Отвори му дребничко русокосо момиче.

— Кой сте вие? — попита тя.

Той направо се прехласна по нея. Беше изумително красива.

— Казвам се Коста — най-сетне събра ума си той, — приятел съм на Джино. А вие коя сте?

Преди да му отговори, тя съблазнително облиза начервените си устни.

— Аз съм Синди, много добра приятелка на Джино — и му намигна безочливо с големите си сини очи — малко по-тъмни от тези на Леонора — после го огледа внимателно от главата до петите. — Не ми приличаш на приятелите на Джино. Още си хлапе.

Коста се изчерви.

— Не съм!

— Мен не можеш да ме излъжеш.

Коста се опита да преодолее смущението, което го сковаваше, и делово попита:

— Тук ли е Джино? Дошъл съм на посещение.

Синди гръмогласно се изсмя.

— На посещение при Джино? Прави посещения на момичетата, глупаче, не на мъже!

Сега вече той съвсем се обърка. Не знаеше какво да мисли. Какво правеше тя в стаята на Джино? Беше свидетел колко тежко понесе той вестта за брака на Леонора. Не можеше всичко това да е било преструвка.

— Кога ще се върне Джино? — все пак успя да попита той.

Тя пак сви безучастно рамене.

— Не знам.

— Мога ли да вляза и да го почакам? — плахо предложи Коста.

— Не можеш — важно отказа тя. — Аз дори не знам кой си.

— Ама нали ти казах, че съм приятел на Джино. Коста Зенокоти. Бяхме се уговорили да дойда по-рано, но ме задържаха...

— Знаеш ли какво — тя свойски му намигна, — говориш много хубаво. Откъде си?

— Сан Фран... — започна той, но прекъсна насред думата, защото чу тежки стъпки, които бързо се изкачваха по стъпалата.

Появи се Джино. Весел. Различен от снощния Джино.

— Коста! Къде се загуби? Мислех, че ще дойдеш в дванайсет.

— Да, така мислех и аз, но...

— Виждам, че си се запознал със Синди — прекъсна обясненията му Джино. После се досети как изглежда цялата работа в очите на Коста и малко неубедително допълни: — Тя е просто една приятелка, на която помагам.

Тримата влязоха в тясната стая. Коста забеляза разхвърляното легло и падналите на пода до него завивки. После погледът му се спря на роклята на Синди.

— Виж, малката — каза Джино на Синди, — нали ще прибереш нещата ми в куфара. Искам да се поразходим с Коста... след това се махаме оттук.

Тя приглади роклята си.

— Добре, но аз трябва да облека нещо. Не мога да изляза на улицата с тази рокля.

— Не се притеснявай. По-късно ще ти вземем нещо — прегърна Коста през рамо и го изведе от стаята.

Щом излязоха на улицата, Джино бързо заговори:

— Ще бъда откровен с теб, малчо. Да, така е. Чукам я. Но снощи ни беше за първи път. И ще ти кажа още нещо. За първи път бях с жена, откакто срещнах Леонора... — засмя се горчиво. — Джино

Овена се беше превърнал в Джино Будалата. Не е ли така, хлапе? Сега искам да наваксам. За всичко пропуснато през това време. От Джино Будалата да съм си аз — Джино Овена.

— Разбирам... — започна Коста.

— Разбираш таратанци — възкликна Джино. — Дори аз самият не се разбирам. Знам само едно, че трябва да си затваряш устата. Не искам да се разчуе, че вече не съм сгоден.

— На никого няма да кажа.

— Така ще е най-добре и за теб, малчо. Нали не искаш да ти хвъркне главата?

На Коста му стана болно.

— Можеш да ми вярваш, Джино. Но ти и бездруго го знаеш.

— Даа... така е — съгласи се той, после весело мушна Коста в корема. — Хайде, малчо, днес ще се местим. Трябва да ни помогнеш.

Останалите дни от посещението на Коста в Ню Йорк отлетяха неусетно. Прекарваше всеки ден със Синди и Джино — помагаше им да обзаведат апартамента, ходеха на кино, пазаруваха на Пето авеню и най-вече скитаха безцелно и се веселяха. Понякога Джино ги оставяше, за да отиде на среща в стария квартал, но се връщаше бързо. През тези няколко часа Синди развличаше Коста като разиграваше сцени от филми с кинозвезди. Предпочиташе да се представя за Долорес Костело и изумителната Лилиън Гиш.

Всяка вечер Коста трябваше да се прибере в дома на семейство Ланца до шест часа.

— Ама че тъпа работа! — възнегодува Джино. — Кажи на тая стара чанта, че довечера ще закъснееш.

Но Коста считаше, че не е редно да го прави.

Последната вечер преди заминаването му Джино не прие никакви оправдания.

— Я ги зарежи — каза той. — Какво толкова, по дяволите? Нищо не могат да ти направят. Излизаме и толкова! Никакви обяснения.

Коста се отказа да спори. Затова пък прекара най-хубавите мигове през цялото му гостуване. Венец на престоя му беше преживяването на пода във всекидневната на Джино. Там той извърши това, което беше направил с проститутката в Сан Франциско. Но този път беше с момиче, присъединило се към тях в някакво заведение, в

което сервираха нелегално алкохол. Господи, беше страхотно! Прибра се със замаяна глава и олюляваща се походка в къщата на Бийкмън Плейс призори, по време на закуската.

Госпожа Ланца го поздрави в коридора с каменно лице и с куфара му в ръка, приготвен за път.

— Баща ти ще разбере за всичко от мен — заяви тя, подаде му куфара и тръшна вратата под носа му.

Коста отиде право в апартамента на Джино и остана там до часа на влака му. Синди го целуна и топло го прегърна.

— Ще ни липсваш, малчо — каза му тя свойски, както го наричаше Джино.

Щом се качи във влака, Коста се отпусна на седалката и изцяло се отдаде на удоволствието от пътуването. Не се тревожеше за наказанието, с което щеше да го посрещне Франклин. Беше готов да си плати за страхотното прекарване.

Глождеше го само една мисъл. Не беше казал на Джино, че Леонора е бременна. Но това не беше чак толкова важно. Когато тя родеше детето, той нямаше да му каже веднага. Така Джино никога нямаше да узнае истината. За нищо на света не би причинил болка на Джино.

Синди се протегна и се изкикоти.

— Най-после сме сами! Как ще я караме без хлапето? — легна по гръб на голямото легло и изпъна крака си. Сатенената нощница с цвят на шампанско се плъзна надолу и съблазнително оголи краката ѝ.

Джино плъзна ръката си нагоре по бедрото ѝ.

— Ще си намерим някакво занимание.

Синди се изкикоти по-силно и заизвива тялото си. Нощницата се събра около кръста ѝ.

Ръцете му продължиха нагоре и пръстите му заровиха гъстите златисти косъмчета. Тя затаи дъх, а когато той сведе главата си, възбудено изстена.

— Ох! — прошепна тя. — Толкова ми е хубаво, когато правиш така. Мно-о-го ми харесва...

— Наистина ли? — той за миг преустанови ласките си, за да си поеме дъх. — Разкажи ми за това, мила.

Тя тръпнеше от блаженство.

— Харесвам езика ти, устата ти, ръцете ти. Ох!... Джино... — потръпна, изви гърба си като котка и достигна оргазъм.

— Говориш за чудо от една-две секунди! — оплака се той.

Тя се претърколи върху него.

— Не мога иначе. То-олкова е хубаво. Никой и никога досега не ми го е правил така.

Джино беше доволен.

— Знаеш ли — продължи тя. — Пинки никога не ме е любил така. Казваше, че всички момичета са мръсни и няма да си слага там устата.

Цялата възбуда на Джино отиде по дяволите.

— По дяволите! — остро реагира той.

— К'во има?

Той скочи от леглото.

— За чий ми ги разправяш тия за Пинки?

— Извинявай.

— Не ми пука нито к'во е правил, нито к'во не е.

— Извинявай.

— Я стига с това извинявай!

— Извинявай.

Джино отиде в банята. Големият ебалник Пинки Банана! И какво правеше той, Джино Сантейнджелю, с една от неговите шаврантии...

Погледна се в огледалото на стената, напълни чаша вода и си изплакна устата.

Когато Синди плахо се вмъкна в банята, той вече се бръснеше. Тя притисна силно тялото си до неговото.

— Сега е мой ред, миличък — измърка тя и протегна ръка към слабините му.

Той я отблъсна.

— Зарежи тая работа — каза рязко. — Имам среща.

Тя се отдръпна, беше достатъчно умна да не настоява в този момент.

Той се избръсна и отиде в спалнята да се облече. Беше си купил много нови дрехи. Внимателно избра черен костюм в широко бяло райе, тъмнокафява риза, вратовръзка на ситни точки и кафяви обувки със заоблени бомбета.

— Изглеждаш много шик, мили — тихо го похвали Синди. — С кого ще се срещаш?

Мразеше да му задават такива въпроси. Може би беше време да ѝ напомни за влака за Калифорния.

— Може да закъснея — кратко каза той, без да обърне внимание на въпроса ѝ. — Айде! — и излезе.

Тя изчака, докато той се отдалечи достатъчно, за да не я чуе, и изкрещя:

— Мръсно копеле!

Беше готов да я разкара. Сви ръце в юмруци и кресна още един път:

— Копеле!

Само че малката Синди не беше от тия, дето ги изхвърлят лесно. Малката Синди щеше да измисли някакъв начин, за да стане необходимост за него.

Нямаше да е толкова трудно. Въпреки цялото си перчене, Джино се поддаваше на обработка. Често беше чувала Пинки да го казва.

Джино тръгна с широка, уверена крачка по Пето авеню. По едно време спря за малко и извади от джоба си елегантна визитна картичка. *Госпожо Клемънтайн Дюк, имам намерение да ви посетя.*

Още веднъж погледна адреса. Наистина страхотно място. В баровския квартал между Парк авеню и Медисън авеню.

Денят беше приятен. Ясен. Слънчев. Реши да отиде дотам пеша.

Пъхна дълбоко ръце в джобовете на новото си дълго палто от камилска вълна. Замисли се за изминалите няколко седмици. Е, не можеше да се оплаче. Със Синди беше наваксал пропуснатото в секса. И то как! Малката дива котка беше готова да опита всичко. Отначало беше вълнуващо... но тя просто му се поднасяше на тепсия, винаги готова да вдигне краката си. Ако му беше казала поне един път „не“, може би щеше да е по-интересно.

Е, скоро щеше да я качи на влака за Калифорния. Все пак, беше му помогнала да преживее най-тежките моменти в живота си, въпреки че тя не знаеше това.

Бяха се радвали заедно, когато обзавеждаха апартамента. Беше малък, вярно, но беше дом. Преди винаги се бе завирал в отвратителни

дупки с плъзнали по пода хлебарки, вехти и разнебитени мебели и обща баня в коридора — ако имаше късмет.

Вера беше идвала няколко пъти в новия му апартамент, но изглежда че тя и Синди не се спогодиха. Нямаше време да обръща внимание на отношенията им, защото сега Вера говореше за Паоло като за герой. Това го вбеси.

— Ще те видя какво ще правиш, когато излезе от пандиза и отново ти потроши кокалите! — предупреди я той.

— Е, хайде, Джино, хората се променят — защити се Вера.

Да, бе, Паоло! Умряла работа!

Бонати удържа на думата си. Той се оказа проникателен бизнесмен. Разширяваше контактите си, а проблемите, с които се сблъскваше в Чикаго, го подтикнаха да създава и укрепва нови и силни връзки на изток. Алдо и Джино бяха ключовете му към тези връзки. Вече им беше казал, че когато пристигне в града в края на месеца, ще имат много работа.

Междувременно Джино държеше здраво юздите на превозите на алкохол от Ню Джърси. И той се сблъскваше с трудности — нападаха и ограбваха камионите по пътищата както никога досега. Но сякаш съдбата закриляше Алдо и Джино. Той нае нов шофьор вместо Пинки, казваше се Ред и беше пристигнал наскоро от Детройт в Ню Йорк. Изглеждаше лоялен. Не беше откачалка като Пинки Банана, който никакъв не се вясваше. След всичките заплахи, които беше отправил към Джино, повече не се чу нищо за него, макар че Алдо разказа, че го срещнал в „Дебелия Лари“ и той отново ги заплашил. Отмъщението нямало да им се размине. Алдо се бе ядосал, но Джино само се засмя.

— Устат въздухар! — успокои приятеля си Джино. — Не му се е случвало да се захване с нещо и да го завърши.

— Устат, ама с пистолет — възрази мрачно Алдо. — А, да не забравя. Дебелия Лари каза, че някаква богата мадама питала за теб. Госпожа Дюк. За някакъв бизнес или нещо подобно. Ще ѝ се обадиш ли?

Да. Щеше да ѝ се обади. Нищо не можеше да го спре сега.

Не забеляза едно кучешко лайно и го настъпи. Изреди цяла серия отбрани псувни, докато почистваше марковите си патъци в ръба на бордюра.

Госпожо Клемънтайн Дюк, пристигам!

Кери, 1928

— Ще правим филм — каза един ден Уайтджак.

— Филм ли? — очите на Кери се разшириха от учудване.

— Филм, я! — ухили се той. — Вече съм ти го казвал.

Не ѝ беше казал обаче, че филмът ще е за самотни мъже. От тия, дето се снимат в тайни стаи, с преносими камери и ослепителни рефлектори, които изгарят кожата. Не беше споменал също, че Кери щеше да играе главната роля — да забавлява четирима различни мъже по време на двайсетминутната продукция. Не че това имаше някакво значение. Кери не проявяваше никакво безпокойство. Беше толкова дрогирана, когато Уайтджак я въведе в малката жалка стая, че безропотно щеше да направи всичко.

— Тя е страхотна! — възкликна радостно режисьорът. — Бих довел някое куче да я оправи.

Уайтджак се ухили и остана да гледа. В края на снимачния ден обаче здравата се ядоса, защото този негов приятел, режисьорът, това дребно тлъсто копеле, се опита да го мине при плащането.

— Скапан педераст! — изкрещя той. — Плати мангизите, които обеща, или ще смачкам от бой белия ти тлъст гъз.

Режисьорът плати.

— Ти си го начукай в гъза, чернилко — презрително изсъска той. — И разкарай курвите си оттук!

Уайтджак го блъсна в стената и за миг се изкуши да му размаже физиономията. Но реши, че не си струва усилията. Хвана Кери за ръката и излязоха.

Това беше краят на филмовата ѝ кариера.

— Тя ни излиза много солено — оплака се няколко дни по-късно Доли.

— Да, ама и снася солено — възрази Уайтджак.

— Така е. Но докога ще продължи така, как мислиш? Ти поглеждал ли си я внимателно напоследък. Станала е кожа и кости, истинска тояга, очите ѝ са като паници и е толкова замаяна, че размахва ръце като чучело. Трябва да се отървем от нея.

— Какво искаш да кажеш с това „да се отървем“?

— Тоя тъпанарски филм, в който я накара да се снима, може да попадне в ръцете на всеки. И да ни навлече проблеми. На колко години е? На шестнайсет? На седемнайсет? Само да се разчуе, че я използваме така, ще си имаме неприятности. Може и зад решетките да ни тикнат.

— Как ще се разчуе? Тя е сама — той сръбна намръщен от кафето си. Доли постоянно се заяждаше заради Кери. Това го дразнеше. Кери го боготвореше.

— Случай, черни човече — Доли се изправи до масата и решително сложи ръце на кръста си. — Няма да споря с теб. Карай, както знаеш. Само че ще трябва да кажеш сбогом на нашия бизнес. Нямам намерение да поемам повече рискове.

Уайтджак заразглежда ноктите си.

— Заплашваш ли ме, жено?

— Не, разбира се, че не те заплашвам. Само те уведомявам.

Доли не беше хазартна жена — никога не залагаше на несигурна карта. Харесваше Уайтджак. Още повече харесваше съвместния им бизнес. Но най-вече харесваше себе си — нямаше да рискува да я вкарат в затвора заради някаква глупачка.

— Мога лесно да намеря друго момиче — продължи тя. — На двайсет е, изглежда на четиринайсет и във всяко отношение удря Кери в земята. По-черна е от теб. Една малка, палава черна кучка. Искаш ли да я видиш?

Уайтджак не устоя на изкушението.

— Коя е тя?

Доли вече знаеше, че е спечелила, но с нищо не го показва. Знаеше, че Уайтджак мисли с кура си. За сутеньор се облажваше често, отколкото беше разумно.

— Едно малко мое откритие — продължи да нажежава ищаха му тя. — к'во ще кажеш, черни човече?

Той отпи голяма глътка кафе. За себе си беше взел решението. Доли беше права. Кери ставаше по-опасна от парите, които му носеше.

— Какво ще правим с нея?

Доли беше готова с отговора.

— Ще ѝ се случи нещастие някъде далече оттук — каза тя, дори без да трепне.

— Я стига — възрази той, — можем да я захвърлим пред някоя болница.

— Ти имаш ли мозък в главата? — ядоса се Доли. — Нали щом я оправят там, тая непълнолетна дрогирана курва веднага ще доведе полицията при нас.

— Няма да го направи.

— Така си мислиш ти. Басирам се, че така ще стане!

Той, разбира се, не се съгласи. Доли продължи офанзивата.

— Един хубав, чистичък инцидент. Може да се спъне и да падне под трамвая, на релсите в метрото, да скочи от моста в Бруклин... Изборът е твой.

Уайтджак скочи на крака.

— Изборът е мой? Никога няма да го направя, жено...

Очите на Доли станаха ледени.

— И още как ще го направиш!

— Не, няма.

— Тогава ще го направя аз.

Застанали един срещу друг, двамата втренчено се гледаха. Уайтджак обичаше силните жени, ама тая пред него ги биеше всичките. На практика беше готова да убива! Ледени тръпки сковаха гърба му.

— Кога? — попита той.

— Какво ще кажеш за днес? — безчувствено сви дебелиите си рамене тя.

— Не, не днес — припряно отказа той. — В края на седмицата сме ангажирани за едно голямо парти и не искам да сме с ново момиче.

— Тогава в понеделник. С новата седмица ще започнем начисто.

— Даа. Понеделник — прие той, но я наблюдаваше да види дали ще трепне.

Не трепна. Очите ѝ продължаваха да го гледат ледено. Спокойно попита:

— Искаш ли още кафе?

Присви го стомахът, но успя да ѝ отговори, без да се издаде:

— Даа. И няколко яйца... пуснати за малко в масло.

Едва сега лицето ѝ трепна. Почти неуловима, студена усмивка. Тя знаеше, че е изплашен до смърт. Страхлива чернилка! Но както и да е, тя си го обичаше. И колкото по-рано изчезнеше Кери от пътя ѝ, толкова по-добре.

Джино, 1928

Джино огледа прекрасната къща. Не беше виждал такава красота досега. Всъщност беше виждал, но само във филмите. Сградата беше внушителна, от кафяв камък, зад висока желязна ограда. Само фасадата ѝ сигурно струваше цяло състояние.

Джино беше истински впечатлен. Коя, по дяволите, беше тази госпожа Клемънтайн Дюк? Някоя червива с пари баровка, разбира се. Какво се криеше зад поканата ѝ? Къде беше съпругът ѝ?

Нерешително дръпна шнура на звънеца и докато чакаше, извади гребен и приглади косата си, застанал срещу отражението на лицето си в блестящия месингов диск в средата на солидната външна врата. Не можеше да си позволи да не бъде изряден пред госпожа Дюк.

Възстар иконом отвори масивната врата. И отново Джино си представи сцена от холивудски филм.

— Да, сър? — презрително попита икономът.

Джино се изпъна, за да изглежда по-висок, и стрелна мъжа с тежък, неподвижен поглед.

— Ами... госпожа Дюк вкъщи ли е?

Мъжът презрително сви устни. Не му беше за първи път да отваря вратата на млади хора, но за първи път му се случваше да е тип като този.

— Очаква ли ви госпожата, сър?

— Даа, чака ме — Джино несъзнателно прокара пръсти през косата си и веднага се разкая, че го е направил, защото дланта му лъсна от мазнина. Скришом се отри в панталона.

Икономът обаче не бе пропуснал нищо. Устните му трепнаха в едва забележима високомерна усмивка.

— За кого да съобщя, сър?

— За Джино, Джино Сантейнджело. С-а-н-т-е-й-н-д-ж-е-л-о!

— Да, сър. Почакайте малко, моля.

За миг Джино помисли, че икономът ще затвори вратата под носа му. Но той не го направи.

Джино остана пред отворената врата и започна да си свирука, докато дъртакът се изгуби от погледа му. После прекрачи прага и влезе във вестибюла.

— Исусе Боже! Каква дупка! — измърмори той. Разкошът направо го заслепи. Мраморни подове и извито мраморно стълбище в

дъното, кристални полилеи, картини в златни рамки по стените. И това беше само вестибюлт! Ако можеше да се гепи и продаде, човек можеше да си живее като цар с години!

Достолепният иконом безшумно се появи пред него.

— Госпожа Дюк ще ви приеме, сър. Мога ли да взема палтото ви?

— Да. Защо не? — сви рамене Джино.

— Последвайте ме, моля.

Последва икономът по петите. Прекосиха мраморния вестибюл, изкачиха мраморното стълбище и влязоха в стая, която напомняше на кътче от джунглата. Икономът обяви пристигането на Джино и дискретно се оттегли.

Госпожа Дюк се бе изтегнала в бял плетен стол с висока облегалка, заобиколена от палми и папрати. Продължително го изгледа. Очите ѝ бяха студени и надменни.

— Закъсняхте. Приемам посетители между единайсет и дванайсет, а сега е... — тя многозначително погледна часовника върху мраморната поставка над камината — ...точно дванайсет и четирийсет и четири.

— Така ли? — нямаше да допусне да го изплаши. — к'во искаш да направя — да си тръгна или да остана?

— Предполагам, че е по-добре — след като вече сте тук — да останете.

— Исусе Боже! Ама че топъл прием!

Тя се усмихна. Ъгълчетата на тесните ѝ устни се повдигнаха и сега лицето ѝ изглеждаше очарователно. Той приближи важно до един стол.

— Седнете, господин Сантейнджело.

— Можеш да ме наричаш Джино.

— Оу, прекрасно.

Двамата предпазливо се оглеждаха.

Тя изглеждаше по-стара, отколкото на притулената светлина в „Дебелия Лари“, но беше изумително привлекателна в късата си бяла права пола и дългите крака в копринени чорапи, които той си представи обвити около него. И тези любопитни зърна, които напиреха под фината блуза, сякаш искаха да видят всичко.

— Хей — бързо каза той, — нали искаше да ме видиш за някакъв бизнес?

Тя утвърдително кимна, учудена кой, по дяволите, беше избрал нелепите дрехи, с които беше облечен. Но те не променяха факта, че той е много привлекателен млад мъж.

— Да, господин Сантейнджело...

— Джино! — прекъсна я той.

— Джино. Да, помислих, че можем да работим заедно — кръстоса крака.

Очите на Джино проследиха движението.

Тя улови погледа му и въпросително вдигна вежди. Той продължи неотстъпно да гледа кръстосаните ѝ крака.

Тя свали крака си и предложи:

— Чай, господин Сан... Джино?

— Даа.

Тя посегна към звънчето върху масата до нея и го разклати. Я виж ти! Забавляваше се, истински се забавляваше. Тя, Клемънтайн Дюк, трийсет и седем годишна, вряла и кипяла светска дама, лъвицата на хайлайфа, омъжена за милиардер, седи тук като омагьосана от някакъв уличен хлапак.

Пресвета Дево! Дали имаше и деветнайсет-двайсет години?

През изминалите седмици образът му не излизаше от главата ѝ. И през деня, и през нощта... Всяка вечер отиваше в „Дебелия Лари“ с надеждата да се срещнат отново... случайно. Но дяволският хлапак никога не беше там. Накрая преглътна гордостта си и поръча на Дебелия Лари да му предаде да ѝ се обади. Беше попитала тогава, между другото:

— С какъв бизнес се занимава той?

— Нелегални доставки на алкохол — каза ѝ истината Лари.

Добра новина. Наистина заедно щяха да свършат добра работа.

— Как е твоята годеница? — сега тя вежливо попита Джино.

— Добре е, защо?

— Просто се питах кога ще ходиш в Сан Франциско.

Той неловко се размърда в стола.

— Скоро няма да е. Тук имам много работа, пък и аз... ъ-ъ... отложих сватбата.

Клемънтайн кимна.

— Правилно, още си много млад да се жениш.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Сигурно не си повече от...

— Двайсет и две — избърза той. А ти?

— Оу!

Ама че въпрос! Тя почувства, че се изчервява.

— Един джентълмен никога не пита за възрастта на дамата.

— Тъй ли? Но аз никога не съм твърдял, че съм джентълмен.

Не й беше много лесно да възвърне самообладанието си.

— Но може би трябва да опиташ да се държиш като такъв.

— Така ли? И защо?

От неудобното положение я спаси икономът, който се появи със сребърен поднос. Постави го внимателно на масичката до госпожа Дюк.

— Дейвис ме помоли да ви напомня, мадам, че имате уговорка за обяд в един и петнайсет — важно изрече той.

— Благодаря ти, Скот.

Икономът се оттегли. Клемънтайн се изви в стола и започна да налива чая.

— Бих ти предложила нещо по-силно... — започна тя, после неочаквано попита: — Всъщност нали точно с такъв бизнес се занимаваш?

— Кой ти го каза?

— Това няма значение. Не съм нито полицията, нито Федералното бюро за разследване...

— За миг се притесних. Помислих си, че под полата ти се крие Джей Едгар Хувър.

— Хм, умееш да се шегуваш — отбеляза тя.

— О, не. Просто обичам да развеселявам хората.

— С този костюм въобще няма да ти е трудно да го правиш.

Бързо и проникателно я погледна.

— К'во му е на костюма?

Тя разбра, че го е засегнала и мило му обясни:

— Мисля, че привлича погледите...

Мислела! Тъпа суетна кучка. Какво си въобразява! Той побърза да се засмее, за да й покаже, че критиката й не го е засегнала.

— И какво от това, че привлича погледите? Аз го харесвам. Нека хората ме виждат, че съм наоколо.

— Мисля, че те бездруго усещат, че си наоколо — тя му подаде чашата с чай. — Сега, Джино, нека пристъпим към бизнеса.

Той сериозно я погледна.

— Точно за това съм тук... лейди.

Богата кучка. Но него нямаше да надхитри!

— Съпругът ми и аз обичаме да си организираме много развлечения. И тук... — с небрежен жест тя обхваща разкошния салон, — но най-вече в имението ни в Уестчестър.

Той кимна. Двамата безспорно бяха фрашкани с мангизи.

— Обикновено нашите гости обичат да се поотпуснат...

Обикновено ли? Преглътна надигналия се в него презрителен смях.

— Хубава храна, музика, танци... — направи многозначителна пауза и добави: — и алкохол, разбира се.

Разбира се! Какво друго им остава на господин и госпожа Дюк?

— Трябва да споделя с теб, че с господин Дюк изпадахме... в неудобно положение. Фалшив джин, разрежено уиски... домашен спиртен дестилат. Господ знае как оцеляхме след тази... отрова.

— Но ти оцеля.

— Както виждаш — тя стана и поглади полата си, — господин Сантейнджело. Джино. Ще представлява ли за вас интерес да бъдете наш постоянен доставчик?

— Хей... — започна той.

— Е, ако трябва да уточня количествата — прекъсна го тя, — поне двайсет и четири каси на месец. И ако качеството е гарантирано, цените ще са по-високи естествено — тя закрачи около масата, очите му не се откъсваха от краката ѝ. — Да, поръчката не е голяма, но за нас това ще бъде голяма услуга. Сигурна съм, че моят съпруг ще намери начин да се реваншира...

— С какво се занимава господин Дюк?

— Той е сенатор. Не съм ли ти казала?

Джино преглътна на сухо. Сенатор Дюк. Исусе Боже! На какви яйца се беше насадил.

— Виж — бързо започна той, — алкохолът, който доставям, е супер, най-доброто, което може да се намери. За мен ще бъде...

удоволствие да поема доставката за теб и...сенатора.

Тя плесна с ръце — изрази задоволството си по детски, което никак не съответстваше на досегашното ѝ надменно държание.

— Оу! Чудесно. Колко се радвам.

Той се изправи, а тя пристъпи към него. Въпреки че беше на високи токчета, двамата почти се изравняваха по височина. Спря на няколко сантиметра от него.

— Мисля, че двамата можем да си помагаме — каза тихо, зелените ѝ очи изпитателно се вгледаха в неговите.

— Така е — отговори той, но не беше сигурен в точното значение на думите ѝ. Дали му се слагаше? Не можеше дори да си мечтае за такава жена. Страхотно парче от висока класа.

Госпожа Дюк рязко се извъртя, отиде до стола си и седна.

— В края на седмицата — съобщи му тя, — у дома ще има парти. Мисля, че ще ни трябват две каси уиски, шампанско, джин и бренди...

— Ясно — прекъсна я той. — Напиши какво искаш. Ще се постарая да го имаш.

— Добре, сега ще ти напиша всичко — тя взе от масичката бележник и делово записа поръчката. После откъсна листа, стана, приближи го и му го подаде.

Той внимателно прочете какво е написала.

— Това е сериозно, нали? — вдигна очи към лицето ѝ той.

Тя разбра какво всъщност я пита и се засмя.

— Как въобще можа да си помислиш подобно нещо?

— Ами имам развнтено въображение. И ти би могла да си го помислиш. Някой си подхвърля стръвта на Джино Сантейнджелo, той захапва въдицата и е готов — в капана, с примка на врата. Разбираш, нали?

— О, да, прекрасно.

Отново го зачовърка мисълта, че тя играе някаква игричка.

— Трябва да тръгвам — грубо се отдръпна той.

Тя погледна часовника.

— Аз също.

— Е... — сви рамене Джино. — Мисля, че сме в бизнеса.

— И аз така мисля.

— Какво ще кажеш за плащането?

Тя облиза блестящите си тънки устни.

— Имам предложение. Какво ще кажеш да се присъединиш към нас в събота вечерта. Ще бъде страхотно парти. Сигурна съм, че ще ти хареса.

Ама тая какви ги дрънкаше? Да го кани на нейното парти, с нейния старец сенатор и не знам още какви хора...

— Добре, ще дойда.

— Ще бъдем в Уестчестър. В осем. И ако решиш да не се прибираш толкова късно, имаме достатъчно стаи за гости.

Той кимна. Исусе Боже! Отиваше на парти с куп важни клечки. Той! Джино Сантейнджело.

— Между другото — продължи тя, — облеклото е официално. Имаш смокинг, нали?

Отново кимна. Смокинг ли? Дори не знаеше какво е това.

Тя се усмихна.

— До събота тогава — леко смръщи патрицианския си нос. — Не надушваш ли... нещо неприятно?

— Даа. Кучешко лайно — той се ухили. — Настъпих го на улицата, близо до къщата. Ей, ама ти да не си помисли, че аз...

— Не, разбира се, че не — изглеждаше истински смутена. — Помислих, че Скот е наторил растенията с някакъв пресен... химикал.

Той се ухили още по-широко.

— Не е Скот. Това е кучешко лайно. Но нали знаеш какво се казва в такива случаи — свойски й намигна. — Ако настъпиш лайно, това е за късмет. Май е добър знак за нас двамата, нали, мадам Ди? — нарече я само с първата буква от фамилията й, сякаш с това интимно обръщение скрепи съюза им.

— Наричай ме Клемънтайн — тя от своя страна потвърди тандема.

— Добре. Защо не.

Джино с наперена походка се приближи към Алдо, който го чакаше на уговорената среща.

— Чу ли за пожара? — пресрещна го Алдо.

— Къде.

— У Като. Цялото му семейство изгоряло.

В първия миг Джино не повярва на ушите си.

— Какво? — извика той.

— Наистина. Не могли да се измъкнат. Само Като и старецът му оцелели, защото не са били вътре, били излезли с камиона да събират боклука. Ужасно, нали?

— Видя ли Като?

— Не още.

— Давай, отиваме там — Джино тръгна с бърза крачка надолу по улицата, но пред очите му беше Като. Не беше виждал момчето почти година, но какво значение имаше това, когато му се е случило такова нещастие.

Пожарните коли бяха все още на улицата пред димящата сграда. По покрития с изпотрошени стъкла тротоар течеше вода. По входовете на блоковете наоколо бяха насядали хора, облечени в нощници и пижами. Жените тихо плачеха, мъжете се суетяха в безплодни усилия да ги утешат.

Джино пхна ръце дълбоко в джобовете на палтото си от камилска вълна. Огледа се да види Като.

— Господин Сантейнджело. Ей, господин Сантейнджело...

Едновременно с възбудения глас някой го подръпна за ръкава. Джино се обърна и видя Джейкъб Коен, хлапака, с когото си бе имал работа заради господин Пуласки.

— Какво има? — отдръпна се от вкопчената в палтото му ръка.

— Трябваше да видиш пламъците! — вдигна към него почернялото си от сажди лице Джейкъб. — Издигаха се до небето, помислих си, че целият град гори.

— Ти как успя да се измъкнеш?

— Скочих от прозореца.

— А вашите?

— Всички изгоряха.

Момчето не изглеждаше съкрушено от загубата. Почеса се по носа.

— Другата седмица ставам на петнайсет. Не искам да ме изпращат в някой скапан приют. Мога сам да се грижа за себе си.

Джино тежко въздъхна. Хлапето му напомни за самия него на същата възраст. Беше остро като бръснач.

— Какво искаш, Джейкъб?

— Петдесет долара. Ще ми стигнат да се разкарам оттук и да си наема стая. Сам ще се оправя. Никой не ми трябва.

— Пак ще те намерят и ще те приберат. Ще те пуснат, когато станеш на шестнайсет.

— Айде стига де, господин Сантейнджело. Познаваме се, не съм за разни приюти и училища... Тия пари ти ги искам като заем. Дай ми ги и няма да съжالياш. След два месеца ще си ги получиш с лихвите.

Джино се намръщи.

— Виж...

Джейкъб сериозно го изгледа.

— Господин Сантейнджело, аз съм едно добро еврейско момче. Никога няма да те измамя!

Джино бръкна в джоба си, напипа пачката с долари и отброи пет двайсетачки.

— Ето ти сто. И ти давам шест месеца. Не забравяй лихвата.

Джейкъб не можеше да повярва на късмета си. Грабна парите и тъкмо щеше да хукне нанякъде, когато Джино го попита:

— Познаваш ли семейство Бонино?

— Да, разбира се.

— Виждал ли си Като?

— Да. На неговия старец му стана нещо на сърцето, когато чу за станалото. Откараха го в болницата. И Като отиде там.

Джино извади още двайсет долара и мушна банкнотата под колана на панталона му.

— Това е за теб, без лихва.

— Страхотен си, благодаря!

И издимя нанякъде. Джино го проследи с поглед. Запита се какво ли ще стане с хлапето. Но това не беше негов проблем. Обърна се и тръгна към болницата.

Синди скучаеше. Беше изчистила и подредила малкия апартамент. Е, не съвсем, но пък да не му беше прислужница? Отдели доста време да се възхищава на образа си в огледалото. Беше облякла купения вчера тоалет.

Хареса се. Изобщо не страдаше от излишна скромност. Беше много красива. Мъжете я харесваха. Без никакви усилия от нейна страна. Достатъчно беше да им се покаже. Големи, детински сини очи.

Нацупени устенца като току-що цъфнала розова пъпка. Щръкнали напред предизвикателни цици. И хоп! — всички си лепят очите по нея и ѝ подсвиркват.

Мъжете са истински тъпанари. Момичетата са умните.

Синди знаеше едно-две неща за живота.

Направи пирует пред огледалото и реши, че трябва да стане филмова звезда. Беше по-красива от повечето от тях.

Омръзна ѝ да се занимава с образа си. Тръшна се на леглото. Да, нямаше да е лошо да играе шпионка, жената-вамп, изкусителката... Щеше да скача от едно топло легло в друго. Е, в цялата работа се включваше и чукане, разбира се. Изсмя се високо. Ох, от всичко най-много ѝ харесваше да прави любов.

Усети, че се възбужда. Прекрасно, топло и горещо усещане. Сладката тръпка започваше от пръстите на краката и си проправяше път нагоре — чак до връхчетата на накъдрената ѝ коса. Пъхна ръката си между бедрата и усещането се засили.

Знаеше какво ѝ се иска. Знаеше и как да го постигне. Освен всичко беше сама и никой нямаше да ѝ пречи. Докато живееше с Пинки, сама се беше задоволявала — нещо като ежедневен ритуал. Този мръсник никога не се замисли за чувствата ѝ. Изваждаше го и ѝ го начукваше.

Тя се захили. Леки тръпки преминаха през тялото ѝ. Бързо започна да сваля дрехите си. За миг ѝ се прииска Джино да е при нея. Най-добрият ебач, който познаваше. Наистина знаеше как да използва всяко едно нещо, с което природата го беше надарила.

Но къде беше Джино? Глупакът му с глупак. Тя сега имаше нужда от него. Досега не ѝ се беше случвало да се заиграва със себе си, откакто живееха заедно.

Сега пъхна и другата ръка между бедрата си. После спря да мисли за Пинки и за Джино, за всичките им приятелчета загубеняци. На кого пък толкова са притрябвали тези мъже?! Глупаци с глупаци!

Джино видя Като, който излизаше от болницата и се втурна към него. Разтвори ръце да го прегърне, но момчето го отблъсна.

— Какво има? — попита Джино. — Баща ти?...

Лицето на Като представляваше маска.

— Умря — някак механично каза той.

— Умря? — повтори Джино, все още не можеше да повярва. — Та твоят старец беше як като вол.

Като го заобиколи и бързо тръгна по улицата. Джино го догони и закричи до него. Не знаеше какво да му каже.

Представляваха странна двойка. Като — висок, слаб, с кърпени дънки и овехтяло сетре. И Джино — изтупан по последна мода, със скъпо палто.

— Какво ще правиш? — попита приятеля си той.

Като продължи да крачи забързано, без да му отговори.

— Ей, имаш ли пари? — още докато задаваше въпроса си, осъзна, че е изгърсил пълна глупост. Като и пари? Та нали работеше с боклукчийския камион. Исусе Боже! От него се разнасяше познатата воня. — Виж к'во, що не ми дойдеш на гости. Имам чудесен малък апартамент по в центъра.

Като отрицателно поклати глава.

— Хайде, Като. Няма къде другаде да отидеш.

— Ти пък откъде знаеш имам ли, или нямам? — рязко реагира Като. — Не сме се виждали от месеци. Ти изобщо наясно ли си с мен?

— Приятели сме... — започна Джино.

— Приятели?! Лайна! Приятел ти е Пинки, нали с него се движиш. Ти не си ми приятел.

— Скъсах с Пинки. Беше прав за него.

— Да бе, сега сигурно си намерил друг като него да ти работи. Наемен убиец.

Джино се засмя.

— Наемен убиец ли? Приказваш с гъза си.

— Оня, дето сестра ми щеше да се жени за него, беше застрелян от банда, която внася в града нелегален алкохол. Няма значение дали е твоята, или друга. Всички сте еднакви. Не искам нищо от вас.

Джино се засегна.

— Виж... — започна той.

— И ти имаш пистолет, нали? Носиш го под тузарското си скъпо палто...

— Имам, да. Но никога не съм го използвал... — но в същия миг си спомни, че не е така. Чикаго! Но защо, по дяволите, да се опитва да обяснява на Като? Откъде-накъде! — Исусе Боже! — ядно възкликна той. — Дойдох да те намеря, защото чух какво се е случило. А не за

шибаните ти обиди. Мислех, че сме приятели, истински приятели. Повече няма да ти досаждам! — спря, вдигна яката на палтото си, приглади косата си и тръгна в обратна посока.

— Хей, Джино... извинявай — Като го настигна. — Благодаря ти, че дойде да ме потърсиш.

Спряха на улицата. Застанаха един срещу друг. Лице в лице.

— Е, добре... — Джино ритна едно въргалящо се на тротоара паве. — Какво ще правиш?

— Ще се кача на влака и ще се махна оттук. Ще слеза на първата спирка... Където и да е.

— Трябват ли ти пари?

— Не — Като потупа джоба си. — Тия, дето ги имам, са ми достатъчни.

Имаше точно петдесет долара и двацет и два цента.

— Не мога ли да направя нещо за теб?

— Е, има нещо...

— Казвай!

— Ако можеш да уредиш да ги погребат прилично...

— Готово.

— Благодаря ти, Джино.

— Няма защо, не е важно — потътри крака по улицата и долови миризмата на кучешко лайно. — Добре, ще се видим...

— Разбира се — Като се обърна и с бърза крачка се отдалечи.

Джино го гледа, докато момчето се изгуби от погледа му. След това тръгна към „Дебелия Лари“. Седна в предния салон и си поръча шоколадов сладолед с карамелов сироп.

Усети сянка да пада върху него. Бавно вдигна поглед и видя пред себе си Пинки Банана. От двете му страни, като охранители, бяха застанали неколцина от долнопробните му приятелчета.

— Как я караш, Пинки? — попита той спокойно.

— Теб к'во те засяга? — смръщи се Пинки. — Чух, че се размотаваш с мойто момиче.

Джино се засмя.

— Ама ти имаш ли такова? Не знаех... Но щом казваш...

Пинки почервения от гняв.

— Гадно педерастче! Великият ебач, а! Няма още дълго да просъществуваш...

Джино се надигна от масата.

— И кой ще ми попречи? — попита все така спокойно той.

Пинки присви очи.

— Някоя тъмна нощ...

— Да бе, целият треперя от страх — избута Пинки и сганта около него и излезе. Какво, по дяволите, правеше в стария квартал? Тук вонеше. Навсякъде.

— Мили? — повика го Синди, докато оправяше прическата си пред огледалото.

— Даа — разсеяно откликна Джино, докато се бореше с колосаната яка и папионката.

— Знаеш ли какво ми се иска?

— Какво? — той изпусна папионката.

— Да се науча да карам кола.

— По дяволите тая проклета панделка! — ядоса се той. — Направо ми къса нервите.

Тя побърза да вдигне коприната, после сръчно подпъхна връзките под яката му и я оправи на врата му, сякаш цял живот беше правила само това.

— Може ли? — попита.

— Да се научиш да караш кола? Защо?

— Просто така — сериозно отговори тя. — За развлечение. Може и да е полезно. Например тази вечер. Нали ще караш с Алдо до някакво си място. Двама типове с камион, пълен с пиячка. Ако ченгетата ви спрат, свършено е. Но ако зад волана седи момиче...

Да, тя имаше право. Но не знаеше, че алкохолът вече е доставен в Уестчестър рано тази сутрин. Не знаеше също, че точно в този момент Алдо празнуваше своя годеж с Барбара Рикади. Третото нещо, което не знаеше, бе, че Джино беше поканен в Уестчестър на партито на госпожа Дюк.

— Идеята не е лоша — замисли се той. — Ще ти дам няколко урока — облече сакото на новия си вечерен костюм и остана възхитен от това, което видя в огледалото. Беше го купил от реномиран магазин на Пето авеню. Много скъп, но си заслужаваше.

— Кога? — попита Синди.

— Скоро — неопределено отговори той и отстъпи назад. — Хей, малката, как ти се струва? Важа ли?

— Страхотен си, Джино. Наистина страхотен!

Партито 1928

— Искам си инжекцията — изхленчи Кери.

— Спокойно, жено, спокойно — каза ѝ Уайтджак. — Татенцето ти пълни спринцовката с най-добрия хероин. Скоро ще полетиш на крилете на щастието.

Тя се гърчеше в леглото. Не се чувстваше добре. Уайтджак беше гаден мръсник, караше я да чака. Ако не зависеше да ѝ дава наркотиците, досега щеше да му издере очите на този пройдоха.

Мяташе се неспокойно върху леглото, ръкавът на кимоното ѝ беше навит, всичко отдавна беше готово.

— По-бързо, чуваш ли — нетърпеливо подвижна тя.

Той внимателно обезвъздуши спринцовката. Малката Кери беше съвсем оглупяла. Беше ухапала наркотиците като куче кокал. Доли беше права. Трябваше да се отърват от нея, иначе скоро ги очакваха големи проблеми.

— Ето, жено, ето... — провлачено изрече той.

Тя притихна, подаде му ръката си, стегната със шнур, за да изпъкват вените. Беше наистина готова. Надупчена като решето, но все още се намираха места, за да забие иглата.

Когато прободете вената, тя силно изстена.

— Сега ще ти стане добре, жено, ще се почувстваш прекрасно — промърмори той с тих, напевен глас. — Ще разкараш хубавото си мързеливо задниче от леглото, ще оправиш красивата си косичка, ще намажеш хубавото си лице с ония лайна за разкрасяване... и ще сме готови да отидем на едно истинско чудесно парти...

Извади иглата. Тя се претърколи в леглото и се сви на топка. Уайтджак се изправи и я загледа. Постепенно тялото ѝ се разгъна и се отпусна. Започна промяната. Скованото ѝ като маска лице сякаш се разчупи, тя започна да се усмихва и да се разкършва.

— Ела при мен, миличък — въздъхна сладострастно Кери. — Нека си направим нашето парти, само двамата.

Чувстваше се наистина добре. Какъв незаменим мъж беше Уайтджак.

— Ставай! — настоя рязко той. — Имаш половин час — и излезе.

Кери стана от леглото и започна да танцува из стаята. Напяваше с треперещ, тъничък гласец:

Ти си сметаната в моето кафе...

Изведнъж в стаята влетя Люсил. Тя тръшна вратата зад гърба си.

— Виж какво става с теб! — гневно каза тя. — Не разбираш ли какво правят с теб?

— Какво? — отнесено попита Кери и продължи да танцува.

Люсил огледа напрегната стаята.

— Трябва да се махнеш оттук — прошепна настойчиво тя. — Те имат намерение да се... отърват от теб.

Кери безгрижно се засмя.

— Люсил! Почакай да видиш с теб какво ще направят, когато кажа на Уайтджак какви ги разправяш!

— Е, само се шегувам — Люсил отстъпи назад и толкова силно прехапа долната си устна, че ѝ потече кръв.

— Да, да... — Кери клатеше глава, много доволна, че е изплашила до смърт малката Люсил.

— Ама наистина — потвърди Люсил и лицето ѝ се разкриви в измъчена усмивка. Беше уплашена. Не знаеше какво да предприеме. Бе дочула Доли и Уайтджак да кроят планове как да премахнат Кери. Случайно. Беше до вратата на кухнята и беше чула разговора им. Но какво можеше тя да направи? Само ако разберяха, че ги е чула, да не говорим пък, че е споделила чутото, застрашаваше и нейния живот.

— Отиваме на парти — изтананика Кери. — Нали е забавно, а? — започна да се кикоти и се свлече на пода.

— Искаш ли да ти среща косата? — предложи Люсил, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Ох, прекрасно, прекрасно...

Люсил взе четката за коса и започна да разресва косата ѝ.

Джино направо летеше със стария „Форд“ с форсиран мотор. Все се канеше да си купи нова кола, но така и не го направи — беше привързан към форда. Може и да беше стар, но беше „Форд“.

Натискаше газта до дупка през целия път до Уестчестър. Ако госпожа Дюк не харесаше колата му, това си беше за нейна сметка.

Беше очаквал разкошна къща, разбира се, но гледката, която се разкри пред очите му, надмина всичките му очаквания. Разположена сред шейсет акра тучна земя, къщата светеше като царски палат от приказките.

Влезе с колата през портите от ковано желязо и продължи по алеята към грейналите светлини, които сочеха пътя му. Отляво и отдясно отминаваше спрели автомобили от най-реномираните марки. Блестящи „Ролс-Ройс“ достолепно стояха до лъскави чуждестранни открити спортни коли. Сребрист „Дюзенберг“ с бели джанти, няколко „Пиърс-Ароу“, фордове и един черно-бял „Мерцедес Бенц“, за който Джино беше готов на убийство.

На кого му беше притрябвало партито? На Джино му стигаше да се размотава и да разглежда колите.

Паркира форда, слезе и тръгна към къщата.

Клемънтайн Дюк умееше да посреща гости. Знаеше как да накара хората да се отпуснат и да се чувстват като у дома си. Къщата беше пълна с цветя, най-различни деликатеси, прекрасна мебелировка и дискретна, обучена прислуга.

Предлагаше алкохол от най-добро качество, което се разминаваше с казаното пред Джино, вноси пури за мъжете и специално правени шоколади и бонбони за жените.

Канеше различни хора, но всички бяха представители на елита — филмови звезди, политици, писатели, джаз-музиканти. И всички те се забавляваха непринудено. Веселяха се. На нейните партита често се слагаше началото на нови любовни истории.

Но това, което истински правеше партитата на Клемънтайн незаменими, беше изненадата. Никой не знаеше какво го очаква. Да се къпят голи в огромния мраморен басейн? Състезание по чарлстон? Нов филм, предназначен за избран кръг зрители? Изпълнения на джаз-състави на живо? Клемънтайн беше непресъхващ извор на най-неочаквани хрумвания.

— Каква изненада имаш за нас тази вечер, Клемънтайн, скъпа? — усмихнато попита една от приятелките ѝ.

— Имай търпение, Естер, имай търпение. Ще видиш — загадъчно отговори Клемънтайн.

Естер плесна с пухкавите си ръчички, отрупани с пръстени, големите ѝ гърди се люшнаха под прозрачния шифон на роклята ѝ — нетърпеливи, очакващи.

— Но ще е нещо много палаво, нали? О, цялата тръпна в очакване! — тя се ухили похотливо и разкри грозните си зъби, един от които стърчеше напред. — И кога ще е изненадата?

— Скоро, скоро — промърмори раздражено Клемънтайн, която нетърпеливо очакваше появата на Джино.

— Не разбирам само защо трябваше да приемем това парти и да бием толкова път извън града — мърмореше недоволна Доли. — Не е същото като да си завъртим задниците в града.

Тя седеше на предната седалка до Уайтджак в белия „Олдсмобил“, който той караше.

— Май-йната му, жено! — процеди през зъби той. — Ще престанеш ли да ми дуднеш на главата? Обясних ти сто пъти, че това е специално шоу. Парти на много важни клечки. Поканата да участваме е страхотен успех за нас. Пък и цената си я бива.

— Да бе, да — продължи да недоволства тя. — А какво ще стане, ако на някоя от тези важни клечки хрумне да се поразрови малко?

— К'ви ги дрънкаш, жено? — вече не говореше с провлачения си спокоен глас. — Нали ти казах! Няма да правим нищо повече от едно събличане. Само събличане!

— А ако някой попита на колко години е? — тя бързо посочи с пръст Кери, която седеше редом до Люсил на задната седалка безгрижна и тиха. — Ако почнат да се чудят к'ви са тия боцкания по ръцете ѝ?

Уайтджак отклони колата към банкета и рязко натисна спирачките. После скръсти ръце пред гърдите си и се загледа напред.

— Правя всичко, за да ти угодя, жено, а ти само ми пилиш шибания мозък. Ще обърна колата и ще потегля обратно, да знаеш!

Джино се поспря във вестибюла, за да се огледа в разкошното венецианско огледало на стената. Хм, не изглеждаше зле. Да, не беше никак зле с тази модерна яка и скъпия костюм.

Огледа се. Вдясно видя добре зареден бар, обслужван от двама бармани в елегантни, скъпи бели сака и раирани панталони. След вестибюла следваше голяма всекидневна с френски прозорци, от които се излизаше на веранда с брезентов навес. Всичко наоколо миришеше на много пари. Джино пое дълбоко въздух и се усмихна. Обичаше тази миризма.

— Ама вие не пиете! — налетя върху него някакво едро момиче с червеникава къдрава коса.

— Тепърва започвам.

Тя го огледа любопитно.

— Шампанското е страхотно. Трябва непременно да го опитате.

— Ъхъ — кимна той и се смеси с гостите. Нямаше никакво намерение да се остави на някаква случайна дропла. Трябваше да се запознае с всички тези знаменитости. Но щеше да го направи внимателно, незабелязано. Алдо би се втурнал презглава и, разбира се, щеше да обърка конците пред толкова много фусты, които се фръцкат пред очите ти.

Взе чаша шампанско от минаващия край него сервитьор. Леонора щеше да се чувства в свои води в тази обстановка... Мястото и хората бяха точно за нея!

Шибаната Леонора, що не си го начука!

Прииска му се той да го беше направил!

Забрани си да мисли за нея. Беше се заклел да я изхвърли от съзнанието си. Достатъчно време от живота си загуби, за да му се подиграва.

Клемънтайн го забеляза в мига, когато той излезе през френските прозорци на верандата.

— Извини ме, Бърнард — каза тя на прочутия театрален импресарио, — но трябва да поздравя нов гост, който току-що пристигна.

Бърнард Даймс кимна и някак разсеяно ѝ обърна гръб.

Клемънтайн прекоси терасата въодушевено и разочарова всеки от гостите, който се надяваше в този момент да я задържи при себе си. Озова се точно пред Джино, преди той още да я забележи, съсредоточен в чашата с шампанско и обстановката, в която бе попаднал.

— Харесва ли ти къщата? — попита го тя меко.

Той се стресна и разля малко от шампанското си, но бързо възвърна самообладанието си.

— Страхотна кръчма.

— Кръчма? — предизвика го тя.

— Е, да де... за мен е кръчма — очите му се насочиха към добре очертаните ѝ гърди. Зърната ѝ пак бяха като на показ. Като че ли никога не се спотайваха. Досега не беше виждал жена с постоянно щръкнали зърна.

Тя го хвана под ръка.

— Ще те разведа наоколо.

За миг се стъписа, жестът беше необичаен за него. Предложението също. Не му се искаше да го развеждат като домашен любимец на верижка из къщата.

— Може, но по-късно — освободи ръката си и отпи от шампанското. Намръщи се, не беше питие по неговия вкус.

Тя забеляза и направи жест към сервитьора.

— Донеси на господин Сантейнджело уиски — после внимателно взе чашата с шампанско от ръката му. — Много ми харесва самото ти, Джино — тихо одобри дрехите му тя, докато дълбоките ѝ зелени очи го оглеждаха внимателно.

— Наистина ли? — почувства се пълен глупак. Не знаеше какво да ѝ каже. Не беше водил през живота си неангажиран, безсъдържателен светски разговор. Нямаше намерение обаче да започне тепърва.

Естер Бекър се усмихна инфантилно и побутна закачливо сенатор Осуалд Дюк в корема.

— Предчувствам, че довечера изненадата ще бъде доста изненадваща! — възбудено изрече тя.

Осуалд равнодушно я погледна. Не харесваше Естер Бекър. И никога нямаше да я харесва. За него беше една двулична, тъпа кучка.

— Не съм в течение — малко сковано каза той. — Изненадата е на Клемънтайн.

— Оу, ти винаги ѝ даваш цялата свобода да действа, както тя намери за добре, нали? — Естер го стрелна със светлосините си безлични очи. — Колко великодушно от твоя страна, Осуалд, това

наричам аз модерен брак — ухили се, но той забеляза единствено грозния ѝ стърчащ зъб. — Направо си мечтая Гордън да ми позволи поне малко от свободата на Клемънтайн. Само като си помисля за всичко онова, с което бих могла да се занимавам... може би дори с теб, Ози! — изкикоти се, заблуждаваща сама себе си, че е много съблазнителна.

Осуалд си представи мислено отвратителната сцена — Естер Бекър гола да се занимава с него! Вътрешно потръпна от погнуса, а видимо пребледня.

Тя се изкикоти още по-силно.

— На кого е хвърлила око сега Клемънтайн?

Той проследи погледа на Естер и забеляза съпругата си в другия край на верандата да разговаря с някакъв млад, тъмнокос непознат.

Предложи ръката си на Естер.

— Да отидем да видим, скъпа моя.

Джино тъкмо бе взел масивна кристална чаша с уиски от подноса на сервитьора, когато Клемънтайн прошепна.

— Ето и съпругът ми. Бъди внимателен с него. Може да ти бъде много полезен.

Джино окончателно се обърка. Тя стоеше до него и през цялото време му изпращаше мълчаливи похотливи сигнали, които и най-големият тъпанар не можеше да сгреша, а ето че сега щеше да го запознава със съпруга си. Какво, по дяволите, ставаше?

Не разполагаше с никакво време да размисли. Съпругът застана пред тях и Клемънтайн невъзмутимо му представи Джино. Направи го толкова непринудено, толкова естествено, че Джино за миг си помисли, че е разчел погрешно сигналите ѝ.

— Радвам се да се запозная с вас — каза сенатор Дюк и подаде сакатата си дясна ръка, която малко неконтролируемо избяга встрани. — Клемънтайн често ми е говорила за вас.

Често ли? Джино се ръкува с него, но крадешком огледа и женската до сенатора. Веднага забеляза провисналите ѝ гърди, едва покрити с прозрачната тъкан. Какво им става на жените на тия богаташи? Дали пък не се надпреварваха да се показват разголенни.

Клемънтайн леко го побутна.

— Най-добре е да отидете с Осуалд някъде и насаме да обсъдите бизнес отношенията си. Ще имате време по-късно да се поотпуснете и да се забавлявате.

— Защо не — съгласи се Осуалд. — Да отидем в кабинета ми.

Клемънтайн и Естер ги проследиха с поглед, докато те се отдалечаваха.

— Хм, и къде го намери? — не се стърпя Естер.

Клемънтайн съзаклятнически се усмихна.

— Тайна, мила.

— Ега ти шибаното място! — не сдържа учудването си Уайтджак. — Направо да се шашнеш! Такова място!

Доли обаче не се възторгна от голямата красива къща, която се разкри пред очите им. Не й беше за първи път да посещава такива къщи. Остана мълчалива, загледана пред себе си.

Зад тях Кери напояваше тихо и сякаш не забелязваше нищо около себе си.

Люсил реши, че поне тя трябва да каже нещо.

— Страхотна къща! — вяло възкликна тя. — Истински дворец.

— Разбира се, че е дворец, жено. Нали ти казах, че тая вечер е мно-о-го специална.

— Точно така каза — и Люсил побутна с лакът Кери. — Виж, миличка, нали е прекрасна?

Кери хвърли блуждаещ поглед през прозореца. Разбира се, бе прекрасна, но тя не очакваше и нещо друго. Всичко беше прекрасно! Нима Люсил не знаеше това.

Доли започна да барабани с пръсти по таблото.

— Ако ще ходим някъде, да тръгваме — каза тя нетърпеливо. Искаше колкото може по-бързо да си свършат работата и да се махнат веднага от това проклето място. Хич не ги обичаше тия богаташки събирания. Беше гъчкано с пияни типове и разгонени кучки. Уайтджак не разбираше нищо. Безмозъчен негр. Беше си навил на пръста, че те са стъпала по пътя му към успеха в живота. Глупак!

Сенатор Осуалд Дюк беше доверчив загубеняк. Джино веднага го разбра. Не прояви никакъв интерес, нито поиска никакви обяснения. Само попита:

— Колко ви дължа?

Джино му каза сумата, като прибави за късмет цели двеста долара. Оня веднага се бръкна и плати в брой. Джино прибра парите в джоба си и усети, че се изчервява. Оказа се толкова лесно да излъже тоя тузар. Всичките ли богаташи бяха тъпи като него?

— Знаеш ли, Джино — някак неопределено каза сенаторът, — понякога имам нужда от някоя и друга услуга...

— Услуга ли?

— Е, да речем нещо, в което не искам лично да се намесвам.

— И какво?

— О, най-различни неща — махна с ръка сенаторът. — Например някой ми дължи пари... и трябва мъничко да се подсети, за да се издължи... Или може би някой, който е работил за мен преди, сега се опитва да ме изнудва за нещо, което уж съм извършил... Най-обикновени неща, които се случват с хора като мен — заети с обществена работа — сенаторът спря за малко, взе от бюрото си една кутия с ароматни, превъзходни пури и предложи една на Джино. — Ако се съ согласиш понякога да ми вършиш услуги, ще бъда повече от щастлив и... така да се каже, ще ти дам някой и друг съвет относно твоите финанси.

— А?

— Хайде, хайде, ще говоря направо. Ти се занимаваш с доставки на нелегален алкохол. Плащане в брой. Не греша, нали?

Исусе Боже! Дали дъртият му козел не е във връзка с федералните? Джино остана мълчалив.

Сенаторът продължи.

— Парите в наличност са хубаво нещо, но изведнъж стават неудобни, когато данъчните почукат на вратата ти и започнат да задават въпроси.

Така си е. Прав беше.

Сенаторът запали пурата си и втренчи многозначителен поглед в Джино.

— Мога да узаконя парите ти. А заедно с тях... евентуално и теб самия. Проявяваш ли интерес?

Джино кимна. И още как!

Скот, икономът, се появи до Клемънтайн.

— Мадам... тези... участниците пристигнаха. Настаних ги в синята стая за гости, както ми наредихте.

Клемънтайн кимна. Зелените ѝ очи възбудено заискриха.

— Занеси им нещо да се подкрепят, Скот.

— Да, мадам — старият иконом леко се поклони и се оттегли. Доста странни изпълнители беше виждал в живота си, но тази... труп... Запита се дали мадам осъзнава каква сбъркана сбирщина са те. Въздъхна дълбоко. Тя много добре разбираше. Дори повече от добре. Мадам беше доста странна и непредсказуема.

— Няма ли най-после да ми кажеш — настояваше Естер Бекър.
— Хайде, Клемънтайн, направо си гадно загадъчна. Кажи ми каква ще е изненадата.

Клемънтайн се подсмихна.

— Хич и не настоявай. Няма да ти кажа. Може би само мъничко ще ти подсказва — ще бъде отвратително вулгарна!

Естер чак се разтрепери от въодушевление.

— Божествено! Толкова си падам по вулгарните неща!

Погледът на Клемънтайн се спря върху увисналите гърди на Естер.

— Знам, скъпа, знам.

Кери дълбоко всмукна от цигарата с марихуана, която Уайтджак ѝ подаде. Димът изпълни дробовете ѝ. Заля я вълна от наслада. Това я изпълни с въодушевление.

Доли се огледа в огледалото над тоалетката. Всяка платинена къдрица си беше на мястото.

— Ще почваме ли най-после? — сви капризно устни тя.

Уайтджак беше на седмото небе от радост. Беше се излегнал на огромната спалня в стаята за гости. В бял костюм и бели обувки от лъскава кожа. Отпиваше порядъчни глътки направо от бутилка превъзходен скоч.

— На кой му пука, жено?

— На мен! — изсъска Доли. — Чака ни дълъг път до града. И се погрижи да ни платят преди да започнем, защото след това...

— Нали сме се разбрали, че бизнесът е моя работа — самоуверено я срязва той и посегна към сандвич с пушена съомга от масичката до леглото.

Бизнес! Нямахте си представа за какво говори!

Партито беше от успешно по-успешно. Както винаги. Клемънтайн стоеше встрани и наблюдаваше гостите си, заети изцяло с току-що поднесената вечеря — златисто запечени бутове и пилета, студена пуйка, телешко и желирана съомга.

Лично беше надзиравала приготвянето на вечерята. Първо беше съставила менюто, после бе поръчала най-висококачественото месо. Непрекъснато влизаше в кухнята и се връщаше обратно в просторния салон, за да е сигурна, че всичко е както трябва. А сега с удоволствие наблюдаваше как гостите ѝ поглъщат храната с огромен апетит. А след вечерята... след вечерята следваше нейната изненада.

Усмихна се, доволна от хрумването си. Едра русокоса жена. Младо чернокожо момиче. И истинско дребосъче! Каква чудесна комбинация. Още когато Осуалд се бе върнал след тържеството по случай пенсионирането на Артър Стюизънд и ѝ бе разказал за невиджданото зрелище, тя се зарече, че трябва да ги наеме за следващото си голямо парти. Облиза устни в перверзно очакване.

Щяха с дни да коментират нейното парти!

От кабинета на сенатора Джино отиде на верандата. Още не беше успял да се съвземе след разговора, и едрото момиче с червеникавата къдрава коса се лепна за него.

— Кой сте вие? — втурна се в атака тя. — Някой от приятелите гангстери на Клеми ли?

Някой от приятелите гангстери на Клеми!

— Хей — подхвърли ѝ той вместо отговор, — искаш ли да се изчукаме?

Тя стана червена като зрял домат.

— Как си позволявате!

Започваше да му става забавно.

— Не искаш ли?

— Вие сте абсолютен мръсник! — но не помръдна и крачка да се отдалечи от него.

Естествено, това не остана незабелязано от Джино.

— к'во ти става? Не обичаш ли да се чукаш?

Сега вече очите ѝ се разшириха, дългият ѝ нос нервно потръпна. Но отново не се помръдна.

— Май нещо не сте наред — съвсем сериозно заяви тя. — Да говорите такива отвратителни неща на една дама.

— Така и не забелязах, че си дама — в същия миг видя Клемънтайн и разговорът загуби всякакъв интерес за него. — До скоро, малката — махна ѝ весело с ръка и се запъти към Клемънтайн и групичката гости, с които разговаряше. Остана като гръмнат, когато в единия от тях разпозна Чарли Лучано. Исусе Боже! В главата му сякаш избухна мълния. Защо, по дяволите, беше натоварила него да ѝ доставя алкохол, щом като беше приятелка с Лучано? И какво можеше да означава това — той и Лучано поканени заедно на едно и също парти?

— Ето те и теб, Джино — каза Клемънтайн. — Ще ми е приятно да те запозная с някои мои приятели.

Джино забеляза изненадания поглед на Лучано и вътрешно се стегна.

— Хей, Чарли — поздрави той и потупа по-високия от него мъж по ръката, сякаш бяха стари приятели. — Как я караш?

Скот подаде на Уайтджак един запечатан плик, обърна се и понечи да излезе от стаята.

— Хей, старче! — бързо изстреля Уайтджак. — Не бързай толкоз, де. Нали трябва да ги преброя.

Скот изпита истинска досада и въздъхна презрително.

— Мога да ви уверя... сър... парите са непокътнати.

Уайтджак присви очи.

— Тогава няма причина да се засягаш, че ще ги преброя.

— Разбира се... сър — остана неподвижен до вратата, докато Уайтджак разкъса плика и започна да брой съвсем новичките стодоларови банкноти.

Кери се приближи до иконома някак накриво — с едното рамо напред — и започна обичайния си танц. Тръскаше и въртеше задника си. Люсил отиде при нея, хвана я за ръката и тихичко започна да я уговаря:

— Още е рано, миличка.

Едрата русокоса жена пред огледалото изсумтя отегчено.

Скот обърна очи към тавана и наум се зарече да нареди на прислужницата след партито да прочисти тази стая. От тия четиримата просто вонеше на позор!

Естер Бекър се примъкна до Бърнард Даймс и жената, която му правеше компания.

— Бог знае каква изненада ни е приготвила Клемънтайн този път! — възкликна тя, пхна ръката си под мишницата му и го поведе към залата за танци в задната част на къщата. — Каза само, че щяло да бъде — тук тя сниши гласа си до шепот — вулгарно. Изгарям от нетърпение. Не мога да си представя какво ще е, а ти?

Бърнард Даймс поклати отрицателно глава. Искаше му се да си е у дома, в леглото. Усещаше, че започва да го втриса и изобщо не му беше до някакво си парти. Особено пък такова на Клемънтайн Дюк. Не че не бяха преживявания. Бяха точно такива. Но за да участваш в тях, трябваше да си във форма, а сега Бърнард Даймс се чувстваше ужасно. Беше висок мъж, в средата на трийсетте, с оредяваща коса, но иначе с фини черти и тънки мустачки. Името му като театрален продуцент беше известно и се ползваше с авторитет, а Естер Бекър и нейният съпруг бяха щедри спонсори на постановките му. Това беше причината да не отблъсне ръката на Естер, макар че страхотно му се искаше да го направи. Вместо това се усмихваше, кимаше и се преструваше, че чудесно се забавлява. Бърнард Даймс беше богат, много богат, но отрано беше научил максимата никога да не инвестира в собственото си производство.

— Искам да разговарям с теб след представлението — прошепна Клемънтайн в ухото на Джино. — Така че бъди наблизо. Нали?

Той нямаше никакво намерение да ходи някъде.

Тя стисна съзаклятнически ръката му и със задоволство се огледа. Залата за танци беше пълна с гости. Всичко бе така вълнуващо!

Джино беше в прекрасно настроение. Да се изправи като равен пред Лучано! И това се беше случило преди малко. И Лучано така сърдечно да го поздрави! Идваше му в повече. Наистина в повече, по дяволите!

И да се запознае с мадамата на Лучано — една върлинеста червенокоса шоугърла. Ще му събере очите на Алдо, когато му

разкаже. Никога няма да повярва!

Да не говорим пък за работата със сенатор Дюк. Той му предложи да вземе техните пари и да ги инвестира. Да ги изпере и всичко да си бъде законно. Разбира се, всичко това трябваше да се следи отблизо. Но Джино смяташе, че не е вчерашен, за да го измамят. Освен това по всичко личеше, че старият пръч изобщо няма нужда от парите на Джино, направо се набиваше в очи, че е гърбав от мангизи.

Пръснатите масички в салона за танци постепенно се заеха от гостите.

— Извини ме — прошепна Клемънтайн. — Веднага се връщам.

Уайтджак застана зад завесата и чу надигащия се нетърпелив шум откъм залата. Ухили се и бодна с пръст Доли в дебелия задник.

— Чуваш ли?

Тя приглади сатенената си рокля, опъната по пищната ѝ фигура.

— Чувам, черни човече. Но те предупреждавам — само един номер и край. Само събличане, нищо повече. Така си уговорил, нали?

Очите му се изцъклиха от яд.

— С кого да уговоря, жено. С тоя бял червей? — посочи Скот, който стоеше на безопасно разстояние от тях. — Нали ни платиха! Правим това, което ние решим.

— Запомни! — тя предупредително посочи към поставения в ъгъла грамофон. — Само една мелодия! — обърна се бързо към Кери и Люсил и остана като тресната по главата — Кери беше отпусната като дрипа. — Виж я, само я виж! — изсъска вбесена тя. — Ама тя вече е заспала!

— Не се безпокой, жено! Приготвил съм ѝ малко кокаин. Ще ѝ дам да си смръкне, преди да излезе. Всичко ще е наред.

Доли се намръщи, после мушна силно Люсил в ребрата.

— Не я изпускай от очи — тросна ѝ се тя. — И помни: само един номер и се махаме.

— Добре, Доли — любезно се съгласи Люсил, едната жена я плашеше. После тихичко каза на Кери: — Ти само ме следвай, когато започна. Всичко ще мине бързо-бързо.

Кери кимна безучастно. Очите ѝ бяха изцъклени. Нямаше представа нито къде се намира, нито дори коя е. Усещаше, че очите ѝ

сами се затварят и всеки миг очакваше да полети... там, където никой нямаше да я безпокои.

Клемънтайн надникна зад завесата, с която бяха отделили единия ъгъл на балната зала, и се озова очи в очи с Уайтджак.

Той побърза да ѝ се усмихне, беше убеден, че я е очаровал.

Тя се стъписа. Никой не ѝ бе казал за близо двуметровия негър със зъби като лопати и лъскава като билиардна топка глава.

Не беше в състояние да проговори. Кимна и погледът ѝ веднага се насочи към трите жени, които наистина бяха най-странното трио, което бе виждала в живота си.

— Можете да започвате, ако сте готови — успя да каже тя.

— Мадам, ние винаги сме готови — рече Уайтджак и се усмихна до уши.

Клемънтайн кимна и се върна в салона. Бяха изключителни! Много по-добри, отколкото беше очаквала.

— Видя ли я, жено? Мале, мале, колко злато и диаманти, а?

Доли тръсна къдрите си и изобщо не обърна внимание на възторга му.

— Хайде да почваме и да се махаме, преди да си започнал да ѝ целуваш задника!

Той само я изгледа, после извади пликче с бял прах от джоба си и една стодоларова банкнота. Нави я сръчно на тръбичка, изсипа вътре белия прах и махна с ръка към Кери.

— Хайде, ела при татенцето, моето момиче. Елла и си подслади нослето...

Кери се втренчи с невиждащ поглед в него. Доли я побутна.

Уайтджак поднесе свитата на тръбичка банкнота под носа ѝ и тя автоматично смръкна, като дълбоко пое дъх.

— Тръгвай сега, момиченце — напевно проточи той. — С тоя готин пращец ще полетиш в истинска, страхотна зимна шейна...

После бързо се обърна и завъртя ръчката на грамофона. Щом зазвучаха първите тактове на мелодията, той побутна Кери извън завесата.

Тя залитна върху високите си токчета, изглеждаше така, сякаш всеки миг ще падне. Но почти веднага възстанови равновесието си и

започна да съблича роклята си, без да направи дори една танцова стъпка.

— Май-й-ната й! — изруга Уайтджак, който я наблюдаваше през пролука в завесата. — Ще свърши, преди да е започнала! — яростно изтласка Люсил напред. — Размърдай си задника, иди при нея и я накарай да танцува!

Дребосъчето изхвърча като снаряд иззад завесата и едва не падна. Посрещнаха я приветствени викове и смях, предимно женски. Веднага разбра защо Доли роптаеше срещу участието им в това парти. Смесената публика беше различна. Тези загърнати в кожи и обсипани с бижута жени бяха враждебни, подли и зловни.

Кери беше успяла да смъкне роклята си и сега извиваше назад ръцете си, за да развърже връзките на сутиена. Тогава Люсил изсъска:

— Танцувай, за Бога, танцувай!

Думите й достигнаха до замъгленото съзнание на Кери и тя започна да полюшва тялото си — вяло и апатично. Люсил задвижи миниатюрното си телце и веднага хвана ритъма на дрезгавата мелодия. Двете бяха възможно най-нелепата двойка танцьорки.

Публиката избухна в смях. Не по-малко нелеп от гледката, която представляваха Кери и Люсил. Не можеха да повярват на очите си. Клемънтайн усети, че я облива гореща вълна, която зачерви страните й. Това не беше никакво представление. Беше нещо ужасно. И това чернокожо момиче? Какво му ставаше? Всеки миг щеше да рухне на пода. А дребосъчето, колкото и да се стараеше, не можеше да спаси положението.

— Наистина, Клеми — прошепна Естер, — какво, по дяволите, е това?

Клемънтайн се усмихна насила.

— Ще се оправи.

— Надявам се. Толкова е патетично!

Клемънтайн едва сдържаше яростта си. Петстотин долара за това? Бяха я измамили. Само да й падне Осуалд в ръчичките! Да не беше полудял. Да й казва какво прекрасно изпълнение е видял!

Пред публиката се появи и Доли. Едрата платинено руса Доли, която знаеше това-онова за начина, по който да оправи положението. И донякъде спаси положението. Поне се движеше.

— Отвратително — прошепна Бърнард Даймс на своята компаньонка. — Клемънтайн трябва да си е изгубила ума. Това е зрелище само за пианска вечеринка — в същия миг смръщи вежди. Имаше нещо обезпокояващо познато в чернокожото момиче, което всъщност беше истинска гротеска. Беше убеден, че я е виждал преди...

Сега и трите започнаха едновременно да се събличат. Първо сутиените, после жартиерите, после чорапите... и накрая гащичките.

Джино се огледа. Тия богати, префинени контета зяпаха като невидели три курветини, които не заслужаваха въобще да им се обърне внимание. Откъде, по дяволите, ги беше изкопала госпожа Дюк?

Загледа се в голата плът, изнасяна на показ, и не почувства нищо друго освен досада и отегчение. Запали пурата, която сенаторът му бе дал и извърна поглед към Клемънтайн, която стоеше встрани от него. Изглеждаше напрегната.

Черното момиче приближаваше тяхната маса. Беше свалила всички дрехи от себе си. Имаше големи, налети гърди, които изглеждаха чужди на мършавото ѝ тяло. Събуваше втория си чорап, когато падна на пода. Като камък. С неприлично разкрасени крака.

— О, мили Боже! — ахна Клемънтайн.

Над залата се понесе вълна от напрегнат смях.

Мелодията, по която танцуваха, не спря. Едрата блондинка също. Дребосъчето тъкмо се канеше да спре, но един смразяващ поглед на жената беше достатъчен, за да продължи танца си.

Джино скочи бързо, наведе се и подхвана чернокожото момиче под мишницата. Започна да влачи отпуснатото тяло към вратата. Не се замисли защо го прави. Просто не можеше да я остави да лежи на пода. На вратата се сблъска със Скот и двамата заедно я отнесоха във вестибюла. Тялото ѝ беше ледено студено.

— Можем ли да намерим лекар? — попита Джино. — Както изглежда, много е зле.

— Може би сред гостите има — сковано предположи Скот. Стараеше се да не гледа лежащото до краката му голо момиче.

— Да я отнесем в някоя спалня — каза Джино, свали новото си вечерно сако и я покри с него.

— Трябва да попитам мадам... — започна Скот.

— Казах да я отнесем! — каза Джино. Очите му гледаха мрачно, решително. Изобщо не позволяваха какъвто и да било спор.

Вдигнаха едновременно изпадналото в безсъзнание момиче и тръгнаха нагоре по стълбището. Влязоха в синята стая за гости и го поставиха върху огромното легло. Челото на Скот се бе оросило с дребни капчици пот.

— Върви да намериш лекар! — заповяда Джино.

— Ще видя първо какво ще каже госпожата, сър — отвърна презрително Скот. Нямахше намерение да изпълнява заповедите на този... тази... личност.

— А? Добре, добре, но побързай, по дяволите, щото ако не доведеш скоро лекар, малката може да умре. Кажи това на госпожата и чуй добре какво ще ти каже тя.

Скот бързо се отдалечи.

Джино погледна внимателно припадналото момиче. Пое ръката ѝ и постави пръсти върху китката, за да напипа пулса ѝ. И точно тогава забеляза следите от убожданията. Малки червени точки, където иглата беше продупчвала кожата, заобиколени с подутини. Пулсът ѝ едва се напипваше. Повдигна единия от клепачите ѝ. Зеницата беше ужасно разширена, но всъщност изглеждаше като сляпа. Малката явно беше загазила яката. А беше още дете, сигурно нямаше и седемнайсет.

Някой я беше тъпкал с наркотици и я беше изпратил тук да се съблича, за да изкарва пари. Джино почувства как в него се надига гняв, помитаща ярост, която загриза вътрешностите му. Не понасяше да гледа човешко същество да бъде използвано по такъв начин.

Къде, по дяволите, е шибаният лекар?

Когато Кери се срути на пода, Уайтджак изстена, но не спря грамофона. Испита известно облекчение, когато някой — не видя кой — я измъкна от сцената. Представлението продължи с Доли и Люсил.

После чу вели аплодисменти, които бележеха края, и голата Доли се втурна зад завесата и се изплю в лицето му.

— Гаден, некадърен негърски гъз! И сега к'во ще правим?

Уайтджак не понасяше да го наричат „негър“.

— Затваряй си тлъстата уста, бял боклук! — изръмжа той. — Обличай се! Грабваме Кери и се махаме!

— Стига да можем! — процеди през зъби тя и се наведе да обуе гащите си.

Клемънтайн влезе забързано в синята стая за гости, следвана от достолепен мъж с прошарена коса.

— Това е доктор Рейнолдс — каза тя.

Джино се отдръпна от леглото.

— Не ми изглежда много добре, докторе.

— Вие лекар ли сте? — попита меко доктор Рейнолдс.

— Само когато няма друг лекар наоколо.

Клемънтайн хвана ръката на Джино и силно я стисна.

— Хайде да излезем и да изчакаме отвън — прошепна му тя.

Джино мрачно изгледа лекаря.

— Натъпкана е с наркотици — каза грубо той. — Само ѝ погледнете ръката!

Клемънтайн го изведе навън. Въздъхна.

— Това е най-ужасното парти, което някога съм организирала.

— Хайде, хайде. Какво му е на партито? Откъде си могла да знаеш, че ще налетиш на тия скапани кучки. Какво си мислеше? Че са балерини?

— Знаех какви са. Но мислех, че са добри стрийптизъорки. Казаха ми, че изпълнението им било уникално. Толкова съм... объркана. Ще стана за смях!

— Дрън-дрън.

Тя се вкопчи в ръката му.

— Точно това харесвам в теб. Ти си пряк и честен — зелените ѝ очи отново му изпратиха своите послания, на които той вече имаше кураж да отговори.

— Клемънтайн... — започна Джино.

Прекъсна го гръмогласно зададен въпрос.

— Къде е моята сестричка?

Първо се появи гола като билиардна топка глава, после и самият Уайтджак, следван от Доли, Люсил и Скот, който завършваше шествието.

Джино препречи пътя им към стаята за гости.

— Тя твоя сестра ли е? — попита той сурово и огледа огромния негър от главата до петите. За миг не се усъмни какъв е всъщност.

— Ами да — избухна Уайтджак, — искам да я видя.

— В момента при нея е лекарят, господин... — проточи Клемънтайн, като завърши с въпросителна интонация.

Уайтджак не си направи труда дори да я погледне.

— Не й трябва никакъв лекар — безцеремонно заяви той. — Тя така си припада понякога. Няма нищо опасно — и се опита да мине покрай Джино.

— Госпожа Дюк каза — гласът на Джино режеше като лед, — че лекарят е при нея. Трябва да изчакате.

Погледите им се приковаха един в друг. Уайтджак сви рамене.

— Добре де, к'во толкова. Само че си е губене на време... Ще я отнесем до колата, ще си я откараме у дома при мама и след някой и друг час ще бъде отново бодра и весела.

— Сигурно — каза Джино, — готова за поредното представление.

— А? — измуча Уайтджак.

Доли го избута настрана и предложи:

— Само да видя как е... ще взема и нашите неща, които са вътре, а утре можем да се дойдем и да я вземем, а?

Джино кимна в знак на съгласие. Тази дебела жена беше доста оправна. Беше надушила опасността и искаше да се разкарат по най-бързия начин.

— Не можете да я оставите тук! — възкликна Клемънтайн.

Джино я погледна изненадан.

— Защо не? — попита той. — Ако момичето не е в състояние да пътува, на улицата ли ще я изхвърлиш?

— Но нали брат й иска да я отведе вкъщи.

— Брат й ли? Дрънканици!

Уайтджак заплашително се надвеси над него.

— Не знам кой си, но...

Доли бързо го сграбчи за ръката, за да го спре.

— Ще почакаме в колата. Не искам никакви разправии... — тя се отказа от намерението да влезе в стаята.

После повлече Уайтджак надолу по стълбището. Люсил ги последва, а след нея тръгна Скот — да се увери, че наистина си тръгват.

Клемънтайн беше объркана.

— Какво става, Джино?

— Ще се разкарат. Бързо!

— Защо?

— Ами защото всеки миг твоят приятел, лекарят, ще вдигна пушилка до бога — за това, че е натъпкана с наркотици, за това, че сигурно е непълнолетна и още куп неща, за които могат да ги тикнат в пандиза.

— Натъпкана с наркотици?

— И още как.

— Собствената си сестра?

— Ама ти да не би да падаш от небето, Клемънтайн. Каква сестра му е тя? Колкото аз съм ти брат.

За миг тя загуби дар слово.

— А, сега разбирам.

Останаха да чакат пред вратата. Не разговаряха, докато не се появи лекарят.

— Момичето е наркоманка — категорично заяви той. — Взела е свръхдоза. Ще трябва да я откараме в болница. Незабавно.

— Ох, не! — изстена Клемънтайн. — Някой да доведе Осуалд. Той ще знае как да постъпи.

— И аз мисля, че знам — каза Джино. — Просто извикай побързо линейка.

— Не можем да си го позволим, не разбираш ли? Знаеш ли какво ще стане, като се разчуе? „Момиче едва не умира от свръхдоза наркотици по време на сенаторско парти“. Невъзможно.

Джино кимна. Тя имаше своите основания.

— Вижте — каза лекарят притеснено, — момичето е много зле. Трябва да бъде настанено в болница.

— Аз ще я закарам — реши Джино.

— Но тогава няма ли да си помислят, че ти имаш нещо общо с нейното състояние? — попита Клемънтайн.

— Остави ме аз да се безпокоя за това — отговори той. — Хайде, нека я пренесем в моята кола.

— Благодаря ти — прошепна Клемънтайн. — Взел си решение, за което никога няма да съжаляваш!

Сряда, 13 юли 1977

Ню Йорк и Филаделфия

— Мисля, че халюцинирам — изстена Лъки. — Или е така, или съвсем съм откачила. Продължава да ми се привижда едно огромно

разкошно легло и чаша студен портокалов сок — тя се разходи из асансьора. — Задникът ми се е схванал и страхотно ме боли. А твоят?

Стивън не ѝ отговори.

— Чудесно, благодаря! — имитира гласа му Лъки. — Разбира се, че е така! Задникът ти май е от камък. Не дай си Боже ти да се оплачеш — и зачака да ѝ каже нещо.

Той не го направи.

— Чудя се — продължи тя — дали няма да пипна някоя болест... болезки в асансьор например... нали знаеш, като болезки в гърба от дълго лежане или нещо подобно.

В отговор отново тишина.

— Защо мълчиш като пукал, бе!

Тишина.

— Ти си кучи син, истински задник, чуваш ли? — тя се изправи на крака и се протегна. Трябваше поне малко да се раздвижи, за да не се вкочани съвсем. Исусе Боже! Така ли живееха в единичните килии в затвора. Нищо чудно, че вдигаха такива бунтове в пандиза.

Допря с ръце пръстите на краката си и отново седна. Чувстваше се без капка сили. Беше свалила и нахвърляла на куп всичките си дрехи, за да има на какво да седне. Ха! Каква ли картинка щяха да представляват на сутринта, когато ги измъкват оттук. Щуро забавление за пожарникарите или полицаите... или който дойдеше да ги освободи.

Намерена гола жена в асансьор с чернокож мъж
или това звучеше по-добре:

Лъки Сантейнджело, дъщерята на прочутия Джино Сантейнджело, открита гола с чернокож мъж в асансьор.

Джино. Майната му. Защо ѝ трябваше сега да мисли за него?

Защото той се връщаше, ето защо. И какво мога да направя, по дяволите, когато съм затворена в някакъв шибан асансьор?

Момчето се втурна в кухнята. Крещеше, от устата му бълваха непрекъснато мръсни псувни.

— Ще те пипна, духач такъв! Ще ти отрежа топките и ще ги дам да играят тенис с тях!

Дарио стискаше с побелели пръсти смъртоносния кухненски нож. Острието му сочеше напред в тъмнината, докато той се беше свил на топка в своето убежище зад вратата.

— Хайде, гадно педерастче, покажи се. Знам, че си тук. Знааам!
— после се заля в лудешки кикот. — Ще те нарежа като телешки бут,
после ще ти опека задника и ще го изям!

Кери стоеше в очакване до магазина за месо на Сто двайсет и пета улица повече от час. Никой не ѝ обръщаше внимание. Дрехите ѝ бяха раздърпани, цялата беше изцапана и наистина изглеждаше ужасно.

Постепенно осъзна, че никой няма намерение да се приближи до нея. Беше сама. И щеше да остане сама. Спирането на тока навярно бе объркало плановете и на изнудвача.

Нагоре по улицата вече припламваше зарево от пожари. Горяха къщи и магазини. Чу и приближаващите се сирени на пожарните коли. Тълпата се юрна към най-близкия пожар и когато пожарникарите се опитаха да гасят пламъците, към тях полетяха бутилки и консервни кутии.

Кери усети, че стомахът я присвива. Всеки момент щеше да повърне. Видя младо момиче, което група гамени изтласкваха в една странична уличка. Видя възрастен мъж, сигурно с рана на главата, защото по лицето му се стичаше кръв. Той едва креташе под тежестта на огромен стереограмофон. Видя как двама мъже му го изтръгват от ръцете и го бият, докато нещастникът падна на земята.

Тя се втурна да бяга.

Щом се отърва от момичето, Джино вдигна слушалката на телефона.

— С кой номер желаете да ви свържа, господине? — попита телефонистката.

Той започна да изброява номерата на Коста в Ню Йорк, но внезапно реши, че няма смисъл да му се обажда. Реши, че е по-добре да не се обажда на никого. Защо да бие камбаната, че си е пристигнал, да вдига властите по тревога и да им покаже къде се намира. Повече от сигурно беше, че телефоните на Коста се подслушваха.

— Оставете — каза той на телефонистката.

Стана, свали ципа на панталона си и ги събу за втори път тази вечер. Не можа да сдържи усмивката си.

Щеше ли някой да повярва, че Джино Овена е отказал на едно голо готино маце? Старият му прякор. От години не го бяха наричали така.

Облече пижамата си, сложи пистолета под възглавницата и включи телевизора.

Течеше шоуто на Карсън.

Отпусна се удобно в леглото и се приготви да гледа.

Беше му толкова добре, че отново е в Америка.

— Хей — поде този път по-кратко Лъки, — не мислиш ли, че ще се задушим в тая кутия? Аз май започвам да усещам, че не ми стига въздух.

— Въздух има достатъчно, само е много горещ.

— Аха! Ама ти проговори... Благодаря на Бога за това чудо!

Стивън въздъхна и раздвижи скованите си крайници, без да става от пода на асансьора. Да, Лъки, задникът ме боли, гърбът ми се схвана, краката ми изтръпнаха, искам да се изпия и съм толкова жаден, че съм готов човек да убия за глътка вода. Но гласно каза:

— Защо си мислиш, че говоренето помага? Очевидно с теб нямаме за какво да си говорим. Нямаме нищо общо. И без това се чувствам толкова неудобно, че не ми е до празни разговори.

— О, много, много ти благодаря! Както знаеш, за спор са нужни двама.

— Е, точно заради това аз си мълча.

— Не ме ли харесваш? — попита тя.

— Лейди, аз дори не те познавам... Дори мисля, че не искам да те познавам.

— Защо?

— Хайде да не започваме пак.

Тя се прозя.

— Но ти ме познаваш.

— Какво имаш предвид?

— Това, че аз те познавам.

— И как така ме познаваш?

Тя се усмихна в тъмнината и включи в оборот уличния си език.

— Надушвам ташаците ти, човече.

Направо го побърка. Той просто онемя.

В асансьора беше непоносимо задушно. Освен това миришеше. На пот и спарено. На мъж и на жена. Вонеше.

— Извинявай — отново се обади тя. Сега гласът ѝ прозвуча меко. — Имам чувството, че полудявам. Колко време мина.

Той не отговори.

Дарио задържа дъха си. Момчето беше до него, можеше да го докосне. Дланите му, които стискаха яко кухненския нож, овлажняха и станаха хлъзгави от избилата пот.

Момчето едва-едва пристъпваше, усещаше, че жертвата му е близо. Вече не крещеше, а монотонно напяваше. Тих, ужасяващ рап.

— Хей, педераст... духач... целуни ми гъза...

В паническия си бяг Кери налетя право в ръцете на един полицаи. Мъжът я сграбчи и я разтърси.

— Къде тичаш, негърко?

Не беше наричана негърка от много години. Вдигна поглед към грубото му едро лице, изнесе едната си ръка назад, бързо замахна и го зашлеви с все сила по бузата.

За миг той се стъписа от изненада.

— О, сама си го изпроси, ще си го получиш тогава — закани се той.

Тя се отскубна и отново побягна. Но въпреки добрата си физическа форма, годините си казаха своето. Той лесно я настигна и я хвана.

— Арестувана си, кучко! — каза той и закопча белезниците на ръцете ѝ. — Нападение над полицейски служител по време на изпълнение на служебните му задължения.

— Вие грешите — сподавено изрече тя. — Аз съм госпожа Елиът Баркли.

— Аз пък съм Доли Партън. И какво от това? Не означава, че снасям златни яйца.

Избута я до една полицейска закрыта кола, спряна до тротоара, и я натика вътре. Беше пълно с протестиращи чернокожи. Нямаше къде да седне. Остана права, притисната до други задържани.

— Тъпчат ни като говеда! Каква простащина! — надделя над ропота на останалите гласът на много висок мъж. — Какъв позор!

Всичко, което бях взел, е само един чифт пантофи. Някой отмъкнаха обувки за шейсет долара... А аз бях взел само едни скапан чифт пантофи...

Млада, красива пуерториканка леко се люлееше и ругаеше тихо със затворени очи.

— Защо... — шепнеше тя на родния си език. — Защо...

Кери си задаваше същия въпрос.

Към два и половина през нощта на вратата на апартамента на Джино в хотела във Филаделфия силно се почука.

Той бавно се отърси от съня, като се питаше къде, по дяволите, се намира. Опипа около себе си и откри часовника си. После облече копирения си халат, сложи пистолета в джоба му и отиде до вратата.

— Кой е? — спокойно попита той, а в същото време си мислеше: Какво правя тук, в някакъв си загубен хотел във Филаделфия? По дяволите!

Отново беше в Америка. В Америка не можеш да правиш каквото ти скимне пред погледите на всички. Не можеш! А когато си Джино Сантейнджело дори не бива!

Джино, 1934

Клемънтайн Дюк беше права. Джино никога не съжали за решението, което взе в онази съдбовна октомврийска нощ през хиляда деветстотин двайсет и осма, на партито на сенатора Дюк и съпругата му. Това беше повратната точка в живота му, която доведе до важни промени в него.

Сега, шест години по-късно, той лежеше в леглото в синята стая за гости в имението на семейство Дюк в Уестчестър. И в съзнанието му изплуваха спомените оттогава.

Той бе закарал чернокожото момиче в болницата. Беше карал като луд. Остави я в приемното отделение и светкавично се измъкна, преди някой да успее да му зададе някакъв въпрос. Какво щеше да стане с нея по-късно, това си беше неин проблем. И без това досега беше срещал достатъчно неудачници.

Клемънтайн Дюк му беше искрено благодарна. Веднага го беше поканила в къщата си в града — да заповяда следващата седмица да

обсъдят проблема. На вечеря. Но когато пристигна в къщата, оказа се, че изобщо не става дума за вечеря.

Винаги щеше да помни тази вечер. Бяха само двамата. Без прислуга наоколо. Без сенатора. Градината беше осветена със свещи. Гореше тамян.

Клемънтайн Дюк беше облечена в бяла прозрачна роба. Ах тези нейни дяволити зърна, които просто му вадеха очите. Тя му стисна ръката и прошепна:

— Може би знаеш, че съпругът ми е хомосексуалист.

— Ъ! Какво?

— Хомосексуалист. Мъж, когото мисълта за млечнобелите ми бедра, увити около солидния му корем, не може да развълнува. Точно обратното. Харесва мъже. Обича тесни, стегнати задници. За предпочитане млади. Предимно негърски.

— Искаш да кажеш, че е обратен?

— Е, твоят уличен език е много по-изразителен.

— Исусе Боже! — Джино подсвирна през зъби. — Ти май се майтапиш с мен. Обратните не се женят.

— А защо не? Но тази констатация е по-добре да кажеш на мъжа ми. Мисля, че ще е готов да поспори с теб.

— Защо ми го казваш?

— А ти защо мислиш, че ти го казвам — зелените ѝ очи се присвиха като на котка. Тя вдигна ръка да погали гърдите му.

Той нямаше нужда от друга покана. В края на краищата под лъскавите си бижута Клемънтайн Дюк беше жена като всяка друга. Той сериозно откликна на поканата и се зае с нея. Направо в стаята, под светлината на градинските свещи.

Тя въздишаше. Стенеше. Мъркаше. Произнасяше името му отново и отново, когато достигна оргазъм. След това се усмихна и каза:

— Знаех, че ще бъдеш чудесен. Беше малко груб и прибързан, но още си млад...

Той се засегна. Досега никоя не се беше оплаквала от него.

— Хей, какво искаш да кажеш с това „груб“?

— Ще ти покажа.

И наистина му показа. Поведе го стъпка по стъпка през това, което бяха направили. Само че сега тя командваше парада. И го водеше да прави нещата много бавно, много, много нежно.

— Вместо да смучеш зърната ми, гали ги с езика си — учеше го тя. — Виж колко ти е добре, когато аз го правя — тя казваше истината. — Когато си в мен, не тласкай като бесен. Забави темпото, изучавай ме. Не помпаш автомобилна гума, отдаваш се на твоята сладка страст...

— Моята какво?

— Твоята страст. Желанията на тялото ти...

— Хей, я говори на английски.

Тя мило му се усмихна.

— Добре. Стори ми се, че си толкова отдаден и съсредоточен върху мисълта да удовлетвориш жената с теб, че забравяш за собственото си удоволствие.

— Защо, и на мене ми е гот — възрази той.

Тя нежно сложи пръста си върху устните му.

— Разбира се. Един оргазъм. Едно изригване. И толкова. А аз искам твоето удоволствие да продължи заедно с моята върховна възбуда.

Той боцна с пръст гладкия ѝ бял задник.

— Ей, не разбирам нито дума от това, което ми казваш.

— Ще разбереш, само ти трябва малко време.

И той наистина разбра. Още на следващия път.

Месеци по-късно двамата си доставяха такава върховна наслада, че той едва изчакваше седмичните им срещи. Вече знаеше какво е искала да му каже първия път. Дори научи какво означават някои от думите. Пикантен... Хедонистичен... Плътски... Това, което правеха, означаваше всички тези думи. Джино си мислеше, че е добър, но едва сега разбра, че преди само се е заигравал със секса.

Веднъж се озова лице в лице със сенатор Дюк, след като беше правил любов с неговата жена. Самодоволството му го подтикна да се нахвърли върху недостатъците на съпруга.

— Не бъди толкова глупав — вразуми го мило тя. — На него не му пука. Той има свои собствени интереси. Нали ти казах. Освен това той те харесва. Казва, че си умен. И докато сме дискретни...

След това тя бе настояла той да задържи Синди като своя приятелка, с която постоянно живее. А когато се видя с момичето, му заяви:

— Никога няма да те ревнувам заради нея. Задръж я. Поне ще знам, че всяка сутрин си имаш закуска.

Той получаваше повече от закуска. Синди бе станала незаменима. Готвеше, чистеше, поддържаше дрехите му изрядни, шофираше колата, когато се налагаше. И най-важното — водеше на отчет сметките от многобройните му бизнес операции. Наред с тези екстри продължаваше да бъде страхотно красиво маце.

През тези шест бурни години Джино Сантейнджело достигна върха. Естествено с малко помощ от старите си приятели.

Чарли Лучано, който бе получил прякора Лъки Лучано, защото успя да се върне невредим от едно едноточно пътуване.

Енцо Бонати беше напуснал Чикаго и се бе установил в Ню Йорк след славното клане в Деня на Свети Валентин на четиринайсети февруари хиляда деветстотин двама и девета година. Тогава седем гангстери бяха изправени до стената на един гараж на Кларк Стрийт в северната част на Чикаго и бяха разстреляни с картечница от конкурентна банда. Някои казваха, че това било работа на Енцо и че той се измъкнал, преди да го настигне възмездието... Но това бяха слухове, които никога не бяха доказани черно на бяло.

Алдо Динунцио. Верен, добросъвестен и упорит съратник, роден крадец, който следваше гласа на кръвта и беше извършил безброй такива деяния. Сега, отдавна женен за Барбара Рикади, която му беше стъпила на врата и го въртеше на малкия си пръст. Баща на две деца. Очакваха да се роди третото.

И сенатор Осуалд Дюк. Най-важният от всички приятели.

Ако не беше той, какъв ли щеше да стане Джино Сантейнджело? Може би щеше да си остане незначително гангстерче, което си изкарва прехраната с доставка на нелегален алкохол? Да се занимава с третокласен бизнес? И да пръска парите си по костюми, коли, партита и жени...

Сенатор Дюк узакони парите на Джино. Изпълни обещанието си. Взе веднъж няколко хиляди долара, после още няколко хиляди... И ги инвестира в сигурни акции.

С Джино не му беше лесно. Той обичаше парите в брой — в банковия сейф, откъдето винаги можеше да си ги вземе.

— Довери се на Осуалд — бе настояла Клемънтайн. — Той ще те направи богат.

Постепенно, докато виждаше от страниците на „Уолстрийт Джърнъл“, че парите му се удвояват и утрояват, той започна да ѝ вярва. И когато през пролетта на двайсет и девета Осуалд настоя да продаде акциите си и да реинвестира сумите в чужбина, той веднага се съгласи.

В началото, когато видя, че продадените му акции увеличават стойността си, той се разгневи.

— По дяволите! — избухна той. — Защо трябваше да ги продаваш!

— Почакай и ще видиш! — кратко му отговори сенаторът.

И пред очите на всички на двайсет и девет октомври двайсет и девета година Фондовата борса и пазарът на акции се сринаха и повлякоха със себе си много хора и техните съдби. Този крах постави началото на Голямата депресия в Америка.

Само че тя не засегна Джино.

От този ден Джино безпрекословно правеше това, което го съветваше сенаторът Дюк. Разбира се, той от своя страна му се отплащаше с услуги, които изникваха в хода на приятелството между двамата. Не бяха нещо сериозно. Сенаторът поставяше леко ръка върху рамото му и казваше.

— Гледай да се справиш сам, момчето ми.

И Джино се справяше.

Наистина, какви услуги само! Бяха най-разнообразни. От сплашване на млад чернокож джаз-музикат със загуба на топките, ако отново се опита да установи контакт със сенатора до предупреждение на незначителен репортер на малък вестник, който искаше да публикува статия, неудобна за сенатора.

Услугите бяха толкова незначителни и се искаха толкова рядко, че Джино дори не се замисляше. Не възразяваше и с готовност изпълняваше това, което по-възрастният мъж го караше да прави. В края на краищата Джино чукаше жена му и благодарение на него правеше пари. Какво повече можеше да иска?

Енцо Бонати се бе преместил в Ню Йорк точно навреме. С рухването на Фондовата борса и пазара на акции и последвалите ги паника и страх разцветът от двайсетте години отиваше към своя край. Парите, които някога бяха в изобилие, сега се оказаха кът. И заведенията, в които се продаваше нелегално внесен алкохол, спуснаха кепенците в целия град. В резултат на тази стагнация избухнаха

продължителни кървави разправи между гангстерските банди. Настъпи ерата на гангстерските войни, каквито не бяха виждани досега. Нямаха достатъчно пари, за да преместят на друго място бизнеса си, затова с нокти и зъби бранеха териториите си.

Основната война се водеше между двама гангстерски босове от старата школа. Бяха известни като Мустакатите любимци — Джузепе Джо, кръстник Мазерия и Салваторе Маранцано.

Младоците Лъки Лучано, Енцо Бонати, Вито Дженовезе и Франк Костело стояха настрана и се надяваха двамата мъже да се ликвидират взаимно.

Джино беше още по встрани от тях. Беше дясната ръка на Енцо, а по-късно стана негов съдружник.

Войната между Мазерия и Маранцано, така наречената Кастеламарезе, продължи години и накрая завърши с убийството на Мазерия през април трийсет и първа. Няколко месеца по-късно беше убит и Маранцано.

След отстраняването на старите Мустакати любимци Лъки Лучано беше готов да поеме нещата в свои ръце. До него застанаха неговите приятели и съдружници.

Лучано искаше да внесе промени в организираната престъпност и да образува общонационален синдикат, който да функционира като единен организъм — спокойно и без сътресения. Той създаде нещо като съвет от гангстери и се назначи за негов председател. Но доста мъчително се съгласи всички членове да имат право на глас. На равен глас.

Джино стана член на съвета. Харесваше му как действа Лучано. Възхищаваше се на силата, на хитростта и на умната му глава, която наистина разбираше от бизнеса. Не му харесваше единствено същността на Лъки.

— Той е убиец — каза един ден Клемънтайн на Джино. — Той организира убийството на Мазерия. Обядваше на една маса с него, стана и отиде до тоалетната, а през това време наети от него убийци влязоха в ресторанта и заклаха стария беззащитен мъж. Мястото му е в затвора. Не искам да идва повече на моите партита.

Джино не се съдържа и се усмихна. Преценката на Клемънтайн и отношението ѝ към замесените в убийството се свеждаше до това да ги кани или не на своите партита. Въпреки това той ценеше времето,

прекарано в разговори с нея. За една женска тя наистина знаеше много неща. Научаваше толкова много от Клемънтайн. Но още повече — от нейния съпруг.

Дълго преди сухият режим да бъде отменен със закон през декември трийсет и трета, Осуалд Дюк сподели с Джино тази очаквана промяна. До тази дата той уреди нещата и навлезе в друг бизнес — развлекателни игри, разиграване на незаконна лотария, отпускане на заеми с безбожно висока лихва. Но не се забърка с проституцията и наркотиците въпреки натиска, който му оказа Енцо. Така между двамата възникна конфликт, който доведе и до разрыв през януари трийсет и четвърта. След раздялата всеки тръгна по своя път. Останаха обаче добри приятели. Алдо предпочете да остане с Джино, който високо оцени този жест на лоялност. Двамата работеха добре, както бяха правили това дълги години.

Старият враг на Джино Пинки Банана се забърка в несигурни и опасни сделки и се наложи да напусне града. Това обаче не успокои Алдо, който живееше ден и нощ с потайния страх, че някоя тъмна нощ Пинки ще изпълни своето отмъщение.

Въпреки депресията делата на Джино вървяха добре и му носеха добра печалба. Лотарията стана много популярна и се хареса на широки слоеве от населението — от таксиметрови шофьори до банкови управители. Истинско вълнуващо преживяване. Залагаш десет или двайсет и пет цента на някакво число и ако то бъде изтеглено, можеш да спечелиш двеста, триста и дори повече долара — в зависимост от първоначалния ти залог.

Джино наричаше това парите на наивниците. Играта продължаваше и продължаваше, а парите течаха като река.

Той разполагаше с повече от петдесет момчета, които събираха залозите в три различни квартала на града. Те отнасяха парите в пет пункта-майки в центъра на града, които всъщност бяха обикновени магазини със скрити стаи в задната си част. Донесените суми се вписваха в книга, парите се съхраняваха добре и бяха налице, за да бъдат взети от личния инкасатор на Джино. Наистина страхотен бизнес.

Отделно от парите, които Джино предаваше на сенатора, за да ги вложи в акции, той натрупваше големи суми, пазени в депозитни сейфове в много от банките в града.

Беше наясно, че не е в състояние да изразходва парите си, без да докаже официалният им източник. Ето защо в началото на трийсет и трета година купи нощен клуб. Заяви, че е спечелил парите на конни състезания. Когато настъпи отмяната на сухия режим, заведението беше ремонтирано и преобзаведено и Джино — току-що получил разрешително за продажба на алкохол — беше готов да го отвори и да отбележи бум в клиентелата и печалбата. Нарече бара „Клеми“ и той веднага се превърна в модна атракция.

По това време Джино най-сетне успя да убеди Вера да зарече професията и да постъпи на работа при него като гардеробиерка. Това ѝ осигури постоянен доход и някаква сигурност срещу връщането на Паоло, който пък излежаваше петгодишна присъда за нападение със смъртоносно оръжие, извършено седмица след поредното му излизане от затвора — седмица, през която дори не бе помислил да се отбие при нея.

— Трябва да е бил много зает — защитаваше го предано тя, твърдо убедена, че Паоло е мъжът на нейния живот, нейната любов, а не някой дребен престъпник и подъл насилник.

— Ти си пълна глупачка — убеждаваше я Джино.

— Ти живееш своя живот, аз моя — отговори важно Вера.

Клемънтайн, разбира се, беше доволна от огромния успех на „Клеми“. Присъствието ѝ в заведението възбуждаше интерес и привличаше като посетители много представители на висшето общество на Ню Йорк. А собственикът на заведението, организаторът на всичко, Джино Сантейнджело се превърна в една от знаменитостите на града. Жените го обожаваша. На Клемънтайн точно тази част от развитието на Джино никак не се понарава. И така се роди идеята той да се ожени за Синди. Идеята естествено беше нейна.

— Момичето знае всичко за теб. А и тези федерални агенти, които душат непрекъснато наоколо... Така предварително ще се защитиш. Ожени се за нея. Ако някога надушат нещо, тя никога няма да може да свидетелства срещу теб.

Идеята беше повече от добра.

— Даа — каза ѝ Джино. — Мисля, че ще се ожена.

И ето го сега — в синята спалня за гости в голямото имение на семейство Дюк в Уестчестър, излегнат на леглото, запалил пура... В очакване на сватбата.

Изминалите години не успяха да накърнят свежестта на малката красавица Синди. Напротив, бяха придали някаква одухотвореност на погледа ѝ и скъпоценни бижута за всеки неин тоалет, дори най-незначителния. Диамантената Лил, както наричаха филмовата звезда Лилиън Гиш, вече не беше мечтата на Синди. Беше наясно и с Джино. Великодушен негодник. Но той беше длъжен да бъде великодушен. Колко момичета, които живееха с любовника си, биха се съгласили да споделят неговия двойствен, пълен с опасности живот? Не много, това беше сигурно.

И така, тя заживя заедно с него по собствена воля. Но това не означаваше, че трябва да я лъже. Да се преструва на сгоден, когато неговата мадама в Сан Франциско е била омъжена през цялото време. Синди бе узнала това в деня, когато Леонора роди бебето си. Десет месеца, след като се бе преместила при Джино. Коста се беше обадил по телефона в отсъствието на Джино и я беше помолил:

— Кажи на Джино, че Леонора има бебе. Нали ще му кажеш, Синди?

Тя място не можеше да си намери от нетърпение, докато Джино се върна.

— Джино, каква новина! Твоята годеница днес е родила. Значи с годежа ви е свършено, а?

Той пребледня като платно и без да пророни дума, излезе от апартамента. След това повече не отвориха дума на тази тема. Но беше ясно като бял ден, че той няма да се жени.

Синди продължи да бъде здрава опора в живота му. Тя разбираше, че той е поел пътя към върха и твърдо беше решила да върви до него по този път. Което и правеше. И то много сполучливо.

Сега двамата щяха да се женят. Последната стъпка. Тя би трябвало да е щастлива като чучулига. Но не беше. Чувстваше се някак неловко, на душата ѝ беше тежко, сякаш се намираше в черна дупка.

Защото знаеше, че Джино Сантейнджело не възнамеряваше да стане неин съпруг. Той принадлежеше целият — с прекрасната си коса, с акциите си, с големия си пенис — на оная шибана кучка Дюк.

Коста Зенокоти плахо почука на вратата на синята гостна стая.

— Влез — извика Джино.

Коста отвори вратата, като крепеше в ръцете си табла с две чаши, бутилка бяло вино и чиния с бисквити.

Джино седна в леглото.

— Хей, защо ми носиш тоя боклук? Нали ти казах, че искам нещо за пиене.

— Госпожа Дюк каза, че трябва да пиеш вино.

— Да ѝ го начукам на госпожа Дюк!

Коста сложи таблата на масата.

— Точно така ми каза. Не можех да си позволя да оспорвам думите ѝ.

Джино се засмя. Какво притежаваше Клемънтайн, че вдъхваше толкова благоговение и преданост у младите мъже?

— Е, налей ми тогава една чаша — и заразглежда ноктите си, току-що обработени от маникюрист за случая. — Какво се мотаеш?

Коста побърза да му налее чаша вино. Беше пристигнал в Ню Йорк предния ден, поласкан и много доволен от това, че Джино го е помолил да му бъде кум. Двамата не се бяха виждали от гостуването на Коста в Ню Йорк през двайсет и осма и въпреки, че редовно си пишеха, настъпилата промяна в неговия приятел направо го стъписа. Коста не можеше да определи точно с какво сегашния Джино се различава от предишния, но разлика съществуваше. Категорично. Двайсет и осем годишният Джино излъчваше непоклатимата увереност, характерна за преуспелия мъж на четирийсет или дори на петдесет. Нямаше нищо общо с онова недодялано улично момче. Беше изискан. От главата до обувките.

Смолисточерната му коса вече не лъщеше от брилянтин. Беше късо подстригана и сега естествено се къдреше. Освен това изглежда бе станал по-висок. Заслугата за това всъщност беше на повдигащите подложки в модните му обувки, ръчна изработка, но Коста, естествено, не го знаеше.

Обличаше се само в скъпи, висококачествени дрехи. Шити по поръчка костюми от тъмен плат в три части. Италиански копринени ризи. Изискани ежедневни дрехи от кашмир. Палта от камилска вълна. Тънкото райе отдавна беше забравено, както и ризите в крещящи цветове.

Дори скъпоценностите, които носеше бяха подбрани с безспорен вкус. Диамантена игла на вратовръзката. Масивни златни копчета за

ръкавели, в тон със скъпия часовник „Картие“. На малкия си пръст носеше семпла златна халка с монтиран един единствен изключително красив диамант.

Само белегът на лицето напомняше откъде е започнал. Белегът и черните очи с тежък, суров поглед. Загатваха за някаква необузданост, стаена дълбоко в него.

Коста погледна часовника си.

— Остават точно трийсет минути — възбудено отбеляза той. — Как се чувстваш?

— Прекрасно, малчо.

— Не се ли притесняваш?

— За какво да се притеснявам? Нали живея с нея от шест години.

Коста кимна. Просто не му беше минало през ума. Да, през цялото време, откакто Леонора се омъжи за друг...

Джино сякаш прочете мислите му. Небрежно попита:

— Как е Леонора?

Лявото око на Коста потръпна в тик.

— Ами... много е добре — не му се искаше да казва на Джино истината. Леонора пиеше, чукаше се с когото й падне и изобщо не се сещаше за дъщеричката си.

— А хлапето? На колко години е вече?

— Почти на шест. Истинска кукличка.

В гърлото на Джино заседна буца, но гласът му остана спокоен.

— Сигурно. Как се казва?

— Мария.

Джино загаси пурата си и чак тогава каза:

— Хубаво име — едновременно с това си помисли, че веднага би могъл да изчука Синди и тя да забременее.

— Ти вече си напълно облечен, нали? — попита Коста.

Джино стана.

— Да, готов съм — погледна косо към Коста. Хлапакът изглеждаше чудесно. Прилежно подстриган, облечен сдържано, но скъпо. Истински университетски възпитаник. Беше завършил право, предстоеше му специализация. Сега работеше в кантората на баща си Франклин Зенокоти. Изненада го с въпроса си: — Имаш ли си гадже?

— Не си ли чел писмата ми? — обиди се Коста.

— Е, чел съм ги. Разбира се, че съм ги чел.

— Тогава как така ме питаш дали си имам гадже. Писах ти преди шест месеца, че съм сгоден за Дженифър Брайърли.

— Точно това писмо сигурно се е изгубило по пощата. Каква е тя?

— Дженифър ли? Та ти я познаваш. Приятелката на Леонора. Бяхме заедно една вечер, когато ти ми дойде на гости. Спомняш ли си?

— А, да... много добре — но беше напълно забравил коя е тази Дженифър. Изобщо не можеше да си я спомни. — И кога е запланувана голямата крачка?

Коста отговори много сериозно.

— Не знам. Налага се да изчакаме, докато се установя. След година може би... или след две.

— Виж — сръга го момчешки с лакът Джино, — помниш ли оня публичен дом, в който отидохме... когато ти беше за първи път? — весело се разсмя. — Никога няма да забравя физиономията ти, когато излезе. Сякаш току-що бе открил сладоледа! Обзалагам се, че никога не си се връщал при онова прасе.

Коста се ухили.

— Напротив, ходех при нея!

— Исусе Боже!

Почукване на вратата прекъсна лудешките им спомени. Коста отвори.

Видя пред себе си Клемънтайн. Поразяващо елегантна в костюма си на Шанел в бледорозово с черни биета.

— Мога ли да вляза? — съпричастно попита тя.

Коста едва не подскочи.

— Разбира се, мадам Дюк.

— Казвай ми Клемънтайн — тя се плъзна покрай него и доближи Джино.

— Здравей! — поздрави го нежно и хвана ръката му между двете си длани. — Готов ли е вече младоженецът?

— За какво?

Тя облиза тънките си устни.

— За сватбата, разбира се.

— Колко време имам?

— Точно двайсет и пет минути.

— Хей, Коста — небрежно подвижна Джино, — ще ми направиш ли една услуга. Трябва да разменя няколко думи с Клеми. Върни се след двамадесет минути. Става ли?

— Разбира се — Коста с възхищение погледна Клемънтайн и излезе.

— Хлапакът вече е хлътнал по теб — заяви без капка негодувание Джино.

Тя приближи до тоалетката и внимателно се огледа. Беше безупречна.

— Така ли? — прошепна с безразличие.

— Без никакво съмнение — той отиде до тоалетката, застана зад нея и я прегърна. — Както и аз, по мой си начин — бавно започна да се поклаща, като отъркваше бедрата си в нея.

— Така ли?

Той продължи да се полюшва.

Тя почувства възбудата му през дрехите си.

— Джино!

Но той вече разкопчаваше панталона си.

— Искам да те чукам още веднъж, преди да стана женен мъж.

— Откъде ти хрумна тая глупост. Нямаме време! Аз съм облечена. Не и тук. Невъзможно е.

— Няма невъзможни неща — отсече той и започна да разкопчава полата ѝ. — Ти ме научи на това.

Клемънтайн се увери, че намеренията му са сериозни.

— Е, това вече на нищо не прилича — възрази неубедително тя.

— Наистина... — беше свалил вече полата ѝ, грабна я и я отнесе в леглото. Там събу новите ѝ розови гащички с фльонги.

— Внимавай, гримирана съм... Косата ми...

— Нищо няма да разваля... само се наведи.

Тя направи каквото ѝ каза. Цялата тръпнеше в очакване, което владееше всяка нейна клетка. Джино я облада отзад, бавно, разкошно, сякаш имаха всичкото време на този свят.

— Ох — тя започна да диша на пресекулки, — наистина си научил много добре урока...

— Имах добър учител.

Докато беше в нея, си мислеше за брака и Синди. За това да има дете.

Помисли си и за Леонора. За първи път от месеци насам.

Когато се изпразни, беше като експлозия, която го разтърси до дъното на душата и изтри всички спомени от миналото и всички мисли за бъдещето.

Днес беше неговият сватбен ден. Искаше този ден да бъде ново начало за него.

Кери, 1928–1934

Всичко около нея беше бяло.. Лекари. Сестри. Болни. Лица. Гласове.

По дяволите, защо трябваше да им обръща внимание? Нека горят в ада дано, ако зависеше от нея, отдавна да са там.

— На колко години си, миличка?

— Коя си ти?

— На колко си години?

— Кой ти причини това?

— Как се казваш?

— Къде живееш?

— Къде е майка ти?

— Кой е баща ти?

— На колко си години?

Въпроси. Въпроси. Въпроси. Докато започна да крещи така, че накрая тези безлични същества млъкнаха.

Но на следващия ден се повтори същото. Същата история.

И през цялото време ужасна болка разкъсваше тялото ѝ. Гадеше ѝ се. Тя стенеше и конвулсивно се гърчеше.

Писъци. Агония. Гърчове. Отново и отново писъци. Докато накрая, един ден, увиха тялото ѝ в нещо бяло и твърдо и я изнесоха от болницата.

Попадна в друг свят. Стая, в която никой не ѝ обръщаше внимание, когато крещеше, скубеше косите си и дереше с нокти лицето си.

Никакви въпроси.

И отново агонията, гърчовете и усещането за надвиснала над нея смъртна опасност.

Престана да бъде човешко същество. Нахвърляше се като животно на храната, която ѝ носеше някакъв униформен пазач.

Тъпчеше залците хляб в устата си, която беше като кървяща рана, лочеше вода като куче от една паница, завинтена на пода.

Така просъществува две години. В безумие. Без мисъл в главата си. Без спомени.

Но една нощ се събуди в три часа и ясно си спомни, че се казва Кери. Защо не беше у дома, при своето семейство? Изтича до зарешетената врата и извика за помощ. Никой не се озова на вика ѝ. Остана дълго време така — объркана и уплашена. Какво се беше случило с нея?

Сутринта, когато санитарят пристигна с храната ѝ, тя побърза да го поздрави и веднага попита:

— Защо съм тук? Къде се намирам?

Мъжът отстъпи крачка назад. Тия опасни луди бяха като таралеж в гащите. Никога не знаеш какво могат да направят.

— Яж! — рязко ѝ каза той и остави паницата на пода.

— Не искам да ям! — извика тя. — Искам да си отида вкъщи.

Няколко часа по-късно при нея влезе лекар.

— Научих, че вече сме започнали да говорим — някак неопределено каза той.

Тя ококори очи срещу него.

— Разбира се, че говоря.

— Тогава ми кажи коя си ти, как се казваш?

— Казвам се Кери. Живея във Филадельфия с моето семейство. На тринайсет съм — довери тя.

— На тринайсет?! — веждите на лекаря се извиха нагоре.

— Да, на тринайсет — тя заплака. — Искам да си ида у дома. Искам мама Сони... Искам моята майчица...

Естествено никой не я пусна да ходи някъде. Задържаха я в заведението. Но сега, когато вече не се държеше като диво животно, ѝ възложиха работа. Чистеше стаи, търкаше подове, помагаше в кухнята... В края на деня с усилие допълзваше до своето легло, което приличаше на кошара, в претъпканото отделение. Там рухваше от изтощение.

Така годините се нижеха една след друга.

Веднъж срещна лекаря.

— На колко си години?

— На тринайсет, нали ти казах.

— И къде живееш?

— Във Филаделфия, заедно с моето семейство.

Просто нямаше как да я пуснат на свобода.

Кери не разбираше какво става. По цели нощи плачеше. Нямаше го училището. Нямаше ги братята и сестрите ѝ. Нямаше ги приятелите. Защо я държаха в това затворено място?

Тук беше пълно с луди хора. Истински луди. Кери се научи да стои далече от тях.

Беше на тринайсет години и много трябваше да внимава да не се забърква с неподходящи хора...

Джино, 1937

— Хей — възкликна Джино, — ти наистина си голяма работа, знаеш ли?

Червенокосата професионална компаньонка от клуба, която се казваше Бий — и като името си беше трудолюбива като пчеличка — нямаше намерение да се предава.

— Господин Сантейнджело! Вие казвате това на всички момичета.

Той махна с ръце, като се престори на много отчаян и изненадан.

— Кой? Аз ли? Ти се шегуваш.

Бий си позволи да се усмихне и отпусна назад главата си — великолепната ѝ червена грива се разпиля по гърба ѝ.

— Вие имате всеизвестна... репутация.

— Да се надявам, че е добра.

— О, да.

— Радвам се да го чуя, наистина се радвам — той се изправи зад масивното бюро от орехово дърво и се протегна. Желаше това момиче, но нямаше намерение да скача моментално в огъня. — Откога работиш за мен, Бий.

Тя потръпна. Дали ѝ беше станало студено? Или пък се уплаши, че ще я уволни?

— От три месеца, господин Сантейнджело.

— Харесва ли ти тук?

— Клубът е чудесен.

— Скоро получавала ли си повишение?

— Не.

Значи това било! Или повишение, или уволнение.

— Искаш ли да те откарам у вас довечера и там да обсъдим въпроса?

— Да.

Усмивката му стана още по-широка. Щеше доста да ѝ се порадва. О, тази разкошна коса! Тази много бяла кожа. И гърдите... Големи, налети.

— А може би няма да е лошо да дойдеш в кабинета ми в дванайсет, а?

Тя само кимна, обърна се и тръгна към вратата.

— А, и още нещо, Бий. Вдигни косата си на кок. Хвани я с фиби. Сега бягай — някак небрежно добави той. — Имам няколко телефонни разговора.

Тя излезе, а той огледа големия ѝ, стегнат задник. Обичаше жените с големи задници. Обичаше да се държи за тях. Клемънтайн беше модно слаба, а задничето на Синди беше стегнато, заоблено и високо като на момче.

Синди. Беше женен за нея от три години, а нямаше никакви признаци за дете на хоризонта. Беше му писнало. Тя се кълнеше, че не прави нищо, за да не забременява. Тогава защо не забременяваше?

Отварянето на вратата на кабинета му го отърси от мислите. Вътре се изтърси Алдо. Беше едва на трийсет и една години, а беше дебел като прасе.

— Кога ще стопиш поне малко тия тлъстини? — попита го грубо Джино.

— Много ми харесва да ям. Просто не мога да престана да се тъпча.

— Ако случайно те улучи някой куршум, ще го стопиш в тлъстините си.

— Как да отслабна бе, Джино, като Барбара готви толкова вкусно?

— Какво се е случило? — рязко смени темата Джино. Лакомията на Алдо направо го вбесяваше.

Алдо започна да обяснява. Джино не го слушаше. Прозя се. Мразеше този застоял живот зад бюрото. Мразеше да седи затворен в кабинета си и да брои пари. Обичаше движението. Обичаше тръпката.

А единственото движение, което напоследък правеше, беше чуването на различни жени. Вярно, разбираше, че е голям късметлия. Със сенатор Дюк зад гърба си се чувстваше защитен. Имаше приятели по върховете. Движеше се сред тях. Но да имаш важни и влиятелни приятели не означаваше да бъдеш гарантиран. Лъки Лучано, председателят на съюза, попадна миналата година в затвора. Скалъпено обвинение за сводничество. Скалъпено, разбира се, защото Лучано действително никога не бе излизал на улицата да продава момичета. Той оглавяваше огромен престъпен синдикат, една от дейностите на който бе организираната проституция. Както и да е, негодникът свърши в затвора със сурова присъда от трийсет до петдесет години. Осъждането му беше страхотен удар за всички гангстери. Наплаши ги до смърт. Щом Лъки Лучано попадна в пандиза, какво оставаше за тях. И кой щеше да бъде следващият?

Джино предпочиташе да се успокоява, че никой не може с пръст да го докосне. След като се раздели с Бонати по-голямата част от бизнеса му беше законен. Не се занимаваше с проституция и наркотици. Убийството също не спадаше към методите му да урежда нещата. Само няколко заплахи тук и там от негови поставени лица — и бизнесът вървеше плавно и безпогрешно.

— Приготвил ли си всичко за пътуването? — въпросът на Алдо го върна към действителността.

— Да, всичко е готово. Тръгваме утре рано. Синди излезе сутринта да напазарува някои неща, които не била успяла да купи вчера.

— Женска му работа! Само им дай да пазаруват.

— На мен ли го казваш!

Синди му струваше цяло състояние. Дрехи, мазила, бижута и кожи. Не беше евтина жена. И какво от това? Той можеше да си го позволи. Струваше доста над един милион долара, без в сметката да влизат неговите инвестиции. Благодарение на сенатор Дюк. Благодарение на Клемънтайн.

Искаше му се да излезе от кабинета и да запраши нанякъде. Просто да се махне. Госпожа Дюк все още изглеждаше страхотно, но ѝ се беше наситил.

А тя не се разделяше лесно със завоеванията си. Опити с много извинения. Тя му даде време да размисли и да направи своя избор. Той

й каза, че не може да го направи. Тя го попита кога ще може. И всичко си продължаваше...

Чувстваше се в безизходица. Ето го, на трийсет и една, с жена, любовница и безброй жени, когато имаше нужда. Въпреки това се чувстваше в по-голяма безизходица, отколкото когато беше на шестнайсет, беше сам и беше на улицата.

Искаше нещо повече. Различно. Но не знаеше какво точно.

— Пътуването до Фриско ще ти се отрази добре — отбеляза Алдо и се отпусна в коженото кресло. — Много работиш, Джино. Не можеш да отделиш време и да дойдеш у дома на вечеря. Барбара започва да се чувства пренебрегната.

— Когато се върна.

— Настоявам. Спагети с фрикадели. Моята Барбара ги прави страхотни — въздъхна и целуна върха на събраните си пръсти. — Ех... моята женичка е готвачка от класа.

Джино многозначително погледна към приятеля си. Шкембето му се изливаше над панталона.

— Няма как да не го забележи човек!

Алдо се засмя.

— Задоволеният стомах говори за доволен човек.

— Тлъстак скапан! Лаком задник!

— На вашите услуги, сър.

— Тлъстьо!

Почукване на вратата прекъсна грубите им закачки.

— Да! — изстреля Джино.

— Аз съм, шефе.

Гласът не можеше да бъде сбъркан. Принадлежеше на Джейкъб Коен, сега известен като Джейк Момчето. Макар че най-често му викаха само Момчето, въпреки че навършваше двајсет и четири. Започнаха да му викат така, защото още невръстен навлезе в престъпния свят. Със заема от сто долара, които навремето, когато беше едва четиринайсетгодишен, му беше дал Джино, той веднага се залови за работа. Крадеше коли и ги препродаваше. Извършваше светкавични обири. Мотото му беше „Граби и бягай!“ Все дръзки мошенически трикове.

Когато обраните се питаха кой го направи, отговорът винаги беше един и същ:

— Момчето.

Когато Момчето стана на шестнайсет, Джино го взе при себе си. Докато навърши дваисет, го търсеха за безбройни грабежи — беше станал изтъкнат професионалист.

— Влизай — викна Джино. — Ей, ама какво става с лайнените правила за поведение!?

Защото Джейк беше влязъл с трясък, ухилен до уши.

— Не исках да те прекъсвам, шефе. Но нали според новото правило трябва първо да почукам.

— Какво ново правило? — Алдо беше съвсем сащисан и това пролича на физиономията му. — Мислех... — но май му беше трудно да каже какво мисли, затова продължи: — Е, изглежда правилно първо да...

— Какво ти правило, за чукане става въпрос! — Джино весело се засмя. Седмица преди това Алдо бе влязъл в кабинета му, докато той оправяше върху бюрото си момичето, което продаваше отсреща цигари. — Така е, прав си. По-добре е.

— Ако неочаквано дойде Синди... или госпожа Дюк...

— Ама нали ти казах, че си прав — Джино продължи да се смее. Дали пък не му се искаше точно това — едната или другата да го заварят на калъп. Тогава от само себе си щяха да се разрешат тия проклети задължения. И той щеше да бъде свободен...

Джейк стовари на бюрото голяма чанта, пълна с пари.

— Мисля, че Гамбино, знаеш, магазинът за захарни изделия на Сто и петнайсета... мисля, че краде.

Джино повдигна вежди.

— Сигурен ли си?

Джейк почеса четината на главата си.

— Достатъчно сигурен. Ако не е той, тогава е оная дъртачка, майка му, щото само тя освен него припарва до парите.

— Значи трябва да го предупредиш. Само един път!

— Разбрано, шефе.

Джино стана зад бюрото си.

— Утре заминавам, Джейк, но само за една седмица. За всичко се обръщай към Алдо.

Джейк погледна дебелия мъж и кимна. Почувства се някак унижен. Защо Джино му нареждаше да говори с това нищожество. Та

всички знаеха, че Динунцио струва колкото кокоша курешка. Плашеше се от собствената си сянка. Защо Джино продължаваше да го държи, беше загадка. Седеше на дебелия си задник в канцеларията и направо беше гадна гледка. А, да. Защото от време на време си размърдваше задника, за да заключи в касата парите, които работягите донасяха. Работягите като него, Джейк, истинските гангстери, оставащи безименни извършители на операциите на Джино.

— Всичко друго наред ли е? — попита Джино.

Джейк пак почеса четината си и мимоходом се разтревожи да не е пипнал нещо гадно от последното си гадже.

— Всичко е тип-топ, шефе.

— Добре. Ще се видим след няколко дни.

Клемънтайн Дюк студено и неотклонно се загледа в съпруга си.

— Не мога да повярвам на това, което чувам — гласът ѝ беше леден и режеше като нож. — Как си могъл да бъдеш толкова глупав?

Осуалд погледна през прозореца на кабинета си, без да вижда нищо. Гласът му трепереше.

— Никога не съм крил нищо от теб. Винаги си знаела какъв съм.

Тя язвително се изсмя.

— Не винаги, Осуалд, ако трябва да сме точни. Доколкото си спомням, изминаха цели две години, преди да открия истината за теб — измъкна припряно една цигара от пакетчето „Кемъл“ на бюрото му, запали я и продължи: — Е, и какво... решение предлагаш за този... проблем?

— Джино Сантейнджелo. Той ми дължи услуга.

Тя издиша дима от цигарата към тавана. Замисли се.

— Това ще бъде повече от услуга — каза тя.

— Знам. Но той ми е задължен за всичко, което има. Ще го направи.

— Толкова ли си сигурен...

— Налага се да го направи. Ако откаже, мога да го унищожа.

Тя облиза устните си. По свой начин Осуалд беше толкова безмилостен, колкото всеки гангстер от улицата. Но за разлика от тях имаше власт. Достатъчно власт, за да си купи всеки.

— Кога ще го помолиш? — тихо попита тя.

— В деня, когато се върне от Сан Франциско. Времето ще бъде разчетено перфектно.

Тя безмълвно кимна. Ама че израз! Перфектно подбрано време, за да помолиш някого да извърши убийство.

Бий седеше на почтено разстояние от Джино на задната седалка на неговия черен „Кадилак Седан“. Ред, Червенокосия, караше колата, Хитрия Сам се бе отпуснал безгрижно на седалката до него.

Джино пушеше пура, в колата вече не се виждаше от дим, но никой не се оплакваше.

Бий, с грижливо вдигната на кок коса, се чувстваше притеснена и изглеждаше като плахо котенце. Не че нямаше опит. Беше имала достатъчно мъже, които се захласваха по нея, но сега... Джино Сантейнджело... Беше ѝ шеф в края на краищата. И женен мъж... Говореше се, че използвал жените и после ги захвърлял като ненужни дрънкулки, изтривал ги от паметта си.

Бий нямаше никакво желание да бъде използвана и забравена, все едно не е съществувала. Но как да бъде по-различна от останалите момичета?

— Исусе Боже! — възкликна Джино и прекъсна мислите ѝ. — Що не ми каза, че живееш на майната си.

— Само още четири блока и пристигаме.

— Добре — той се прозя и се запита дали това пътуване си струваше. Още един ден. Още една жена. Всичките бяха еднакви.

Но утре щеше да бъде различно. Заминаваше в Сан Франциско да кумува на сватбата на Коста. Утре щеше да види Леонора.

Мисълта за нея го жегна. Как ли ще се чувства? Как ли ще се чувства тя? Дори в първия миг, когато Коста го покани, беше решил да му откаже.

— Не можеш да го направиш — опита се да го вразуми Синди. — Обеща на момчето, когато той ни беше кум, и ти да му окажеш същата чест.

Така беше. Нямаше как да се измъкне. Освен това беше дошло времето да се срещне с Леонора от позициите на постигнатото от него. Но за всеки случай взимаше със себе си и Синди.

— Пристигнахме — обяви Бий.

Ред паркира кадилака до къща от червени тухли с няколко апартамента.

— Влизаш ли, шефе? — попита Хитрия Сам.

— Да — кратко отвърна Джино.

Какво си мисли тоя идиот? Че ще бия целия този път, за да си седя в колата?

Хитрия Сам излезе и огледа улицата в двете посоки. После отвори задната врата на лимузината и Бий излезе, последвана от Джино.

Тя го отведе по стълбите в един апартамент на първия етаж. Обикновен. Но не беше лош.

— Сама ли живееш тук? — попита той.

— Да — след кратко колебание потвърди тя.

Той обиколи стаята.

— Налей ми едно уиски — нареди Джино. — Имаш ли лед?

— Не. И уиски нямам.

— А какво имаш.

— Нищо... не пия...

— Не пиеш? Какво правиш тогава в клуба, по дяволите!

— Сервитьорите ми носят оцветена вода.

— А будалите плащат за шампанско, а? — изхили се той.

Тя се засмя заедно с него.

— Точно така.

Той се протегна.

— Исусе Боже! Какъв живот!

Бий впери поглед в него.

— Да... сваля ли дрехите си?

Той се отпусна в един стол.

— Това ли предлагаш вместо пиене?

— Ако искаш да го направя...

Хлапачката беше забавна. Той сложи ръце зад главата си и се облегна в стола.

— Ами хайде, давай.

Сърцето ѝ заби лудо. Нали кроеше да го накара да я запомни... Щеше или да спечели, или да загуби работата си в клуба. Но така беше по-добре, отколкото да бъде като всяка една от останалите.

Бавно започна да съблича роклята си. Той не отмести погледа си нито за миг.

Свали всичките дрехи, с които беше облечена. Освен обувките с високи токове и черните копринени чорапи с червени жартиери.

Той я гледаше възхитен. Наистина имаше великолепно тяло. Едро, бяло и гладко. Големи бели гърди. С големи зърна. Източени бедра. Плосък корем. Харесваше точно такива. Може би си струваше да я посети пак.

Почувства го в панталона си да щръква и да се втвърдява. Едва издържаше. Приближи се до нея.

Тя пое дълбоко дъх и заговори припряно:

— Господин Сантейнджело, мисля, че трябва да ви кажа... Току-що се възстанових от... венерическа болест.

Той замръзна на място.

— Лекарят каза, че вече съм оздравяла и мога да правя любов, но просто чувствам, че трябваше да ви го кажа...

— Имала си трипер — каза небрежно той и отново се отпусна в стола. — Майната му! Имала си трипер, а аз едва не те оправих — скочи от стола, сякаш внезапно се уплаши, че може да се зарази през дрехите. — Защо не ми каза досега?

— Излекувана съм.

— Исусе Боже! Да бия този път до шибаното предградие и да се окаже, че си с трипер!

— Бях — поправи го тя.

— По дяволите! — той хвърли поглед към нея. — Облечи нещо.

Тя облече роклята си, а той тръгна към вратата.

— Надявам се, че не съм ви разстроила, господин Сантейнджело.

— Разстроила ли? Не, глупачке. Само смачка най-доброто надървяне, което съм имал от месец! Хайде — махна с ръка и излезе.

Тя облекчено въздъхна. Поне щеше да я помни и, надяваше се, да се върне отново. Беше излъгала, разбира се, че е прекарала венерическа болест. В живота си беше боледувала само от дребна шарка и то когато беше на десет години. Не можа да сдържи усмивката си. Само каква физиономия направи, когато му каза!

Тихо, на пръсти, отиде в спалнята. Там, в широкото двойно легло, спеше седемгодишният ѝ син Марко. Грижливо зави детето и нежно го целуна по челото. Ако Бий щеше да си има работа с Джино

Сантейнджело, това трябваше да стане по всички правила. Засега оставаше резерва в играта.

Но той нямаше да забрави толкова бързо за нея.

Синди лежеше будна в леглото и се чудеше на коя ли правеше кефа тази вечер скъпият ѝ съпруг. На милата Клемънтайн може би? В края на краищата щеше да отсъства цяла седмица и как ли щеше да издържи, по дяволите, старата дропла толкова дълго без него? Дали пък не беше някое от момичетата в клуба? Някоя от онези тъпи, безмозъчни компаньонки, които си мислеха, че тя, Синди, е сляпа и не вижда какво става. Джино Овена. Ама как иначе! Навсякъде, но не и вкъщи. Как очакваше той тя да забременее, когато от дъжд на вятър идваше при нея.

Когато „Клеми“ отвори за първи път врати, двамата планираха активно да се занимават с нощния клуб. Още докато приключваха ремонта и обзавеждането тя ходеше всеки ден и работеше заедно със строителите и декораторите. Дори в началото тя лично нае всички момичета за заведението. Компаньонки. Гардеробиерки. Приветливи продавачки на цигари. И никакви пеперудки. Бяха все добри момичета, готови здравата да работят за парите си. Докато тя наобикаляше клуба, Джино не се заплесна по нито една от тях. Имаше си кльощавата Клемънтайн, която му запълваше времето.

Още от самото начало Синди непрекъснато си повтаряше, че трябва да свикне, да приеме всичко това за нормално. Беше достатъчно умна, за да разбере, че е безсилна да промени нещо. Освен това предимствата да си приятел със сенатора и госпожа Дюк бяха повече от недостатъците. Беше разбрала, че един ден на Джино ще му писне. Не предполагаше обаче, че ще започне да чука поред целия женски персонал на „Клеми“. Когато това стана, тя вече не се занимаваше с клуба. Една година след откриването беше престанала да наема и уволнява момичета. Само от време на време, когато искаше да се покаже сред другите, посещаваше заведението. Госпожа Джино Сантейнджело. На нейната обичайна маса. Тогава я наобикаляше глутница простащи мераклии. И макар че надушваха като кучета разгонената кучка, бяха достатъчно респектирани за да ѝ се натрапват. Никой нямаше намерение да рискува повече от един безобиден флирт с

госпожа Сантейнджело. Много добре знаеха какво могат да си позволят, без да пострадат, и не прекриваха границата.

Синди неспокойно се мятеше върху огромната спалня. Госпожа Джино Сантейнджело. Дрехи. Бижута. Супермодерен апартамент на последния етаж на един от небостъргачите на Парк авеню. Но и никой, който нощем да я притисне силно до себе си. Никой, който да я обича. По дяволите! Не можеше нищо да направи. Нищо, ако искаше да продължи да бъде омъжена за него. Защото нейните съпружески права се свеждаха само до едно — да му бъде вярна. Толкова!

Протегна ръка към чашата с вода на нощното шкафче и се замисли за предстоящото пътуване. Беше събитие, което очакваше с нетърпение от седмици. Само двамата. Далеч от Ню Йорк. Далеч от клуба. Далеч от всичко тя може би щеше да успее да му покаже, че освен всичките му безкрайни ангажименти навън, у дома има едно специално, красиво същество. И то се намираше в собственото му легло.

Входната врата се затръшна и тя погледна към стенния часовник. Един часа след полунощ. Беше рано за Джино. Сега ще отиде до хладилника, ще си вземе сладолед и ще се затвори в кабинета си, където обикновено спеше.

Тази нощ нямаше да го безпокои. Понякога влизаше при него, облечена в нова, съблазнително разголваща тялото ѝ нощница и се опитваше да събуди интереса му. Обикновено безрезултатно. Тогава се връщаше в спалнята, лягаше по корем и стискаше зъби, притиснала юмрук до устата си. „Заспивай!“, заповядваше си тя.

Точно когато се унасяше в сън, той влезе в спалнята и се промъкна в леглото до нея. Ръцете му се плъзнаха под нощницата и започнаха да опипват тялото ѝ. Тя почувства възбуждения му пенис да се притиска в гърба ѝ.

— Джино — прошепна тя, залята от внезапна радост.

Преди още да е произнесла името му, той беше в нея. Джино. Внимателният, нежен любовник. Някога. Сега очевидно внимаваше единствено за собственото си удоволствие.

Всичко свърши бързо, изведнъж, без дори да си кажат думичка.

Синди се отпусна объркана и опустошена. Обзалагаше се, че никога не го прави така със своите приятелки. Да не говорим за госпожа Дюк.

Негодник! Тя възнамеряваше да му покаже някои неща, ако в най-скоро време не променеше отношението си към нея. О, да! Имаше план. И тогава шибаният егоист Джино Сантейнджело щеше да падне на колене пред нея!

Кери, 1937

Освободиха Кери от психиатричната клиника в началото на трийсет и седма. Беше прекарала там девет дълги години.

Вече не мислеше за себе си като за тринайсетгодишното момиче. Знаеше коя е. Знаеше и каква е. Постепенно в съзнанието ѝ всичко си дойде на мястото. От самото начало. От мама Сони до баба Елла, Лерой и целият път до Уайтджак.

Спомените бяха особено болезнени за времето след запознанството ѝ с Уайтджак. Напускането дома на Мадам Мей с него и Люсил. После периодът на джаз-заведенията, на веселието... после... нищо.

Знаеше, разбира се, че е била наркоманка. Нямахме как да не го разбере. Лекарите, особено доктор Холънд, който следеше заболяването ѝ през последните две години — ѝ бяха казали всичко за нейното пристрастяване към наркотиците. И когато — ако — излезеше от клиниката, битката, която щеше да води с тях, щеше да бъде най-голямата в живота ѝ.

Цяла година лекарят се беше борил да я пуснат.

— Момичето не е лудо. Държат я тук, защото е безплатна работна ръка — непрекъснато убеждаваше съвета на клиниката той. Най-накрая бяха принудени да се съгласят с него.

Сега Кери беше на двајсет и три години. Слаба, източена жена с големи гърди. С дълга, черна коса и странно тъжни ориенталски очи.

В деня, когато напусна, беше облечена с овехтяло сиво палто, кафява пола и жълта блуза, взети от предоставените на клиниката дрехи за благотворителни цели. Косата ѝ беше опъната и вързана на тила. По лицето ѝ нямаше и следа от грим. В чантата си имаше двајсет и пет долара и къс хартия с името и адреса на една жена, която се беше съгласила да я наеме като домашна прислужница.

Доктор Холънд се сбогува с Кери на портала на клиниката. Пожела ѝ всичко най-добро.

— Няма да ти е лесно, Кери. Животът е толкова труден. Опитай да не се отчайваш. Ако нещата станат непоносими за теб, тогава заповядай, аз винаги ще бъда насреща да обсъдим заедно проблемите. Ще запомниш, нали?

Тя безучастно кимна. Беше добър човек, който си мислеше, че ѝ прави добро, като я изпраща отново в света на хората. Но, по дяволите, всичко, което искаше да направи, беше да се свие в някой ъгъл и никога пак да не зърне нищо и никого от този свят.

Чувстваше се странно безтегловна, когато напусна клиниката и взе автобус за центъра на града. Сякаш беше попаднала на чужда планета. Дали не беше по-добре да си остане там, където беше живяла досега. Поне беше съществувала, без да се измъчва да мисли.

Един мъж в автобуса похотливо я изгледа. Тя се сви в палтото си и извърна поглед. Мъжете бяха врагове.

Вратата на къщата на Парк авеню отвори възрастен иконом.

— Аз съм Кери — измънка тя, ужасена от внезапното прозрение, че тази къща е само през три врати от дома на семейство Даймс, където бе работила някога. — Новата прислужница — поясни тя.

Икономът надменно смръщи вежди.

— Защо не използвахте задната врата?

— Съжалявам... не се досетих...

Той цъкна няколко пъти с език — така изразяваше своето отегчение — и с неохота я въведе вътре.

— Последвайте ме.

Тя покорно тръгна след него. Спуснаха се по стъпала надолу и се озоваха в голяма кухня, където дебела чернокожа жена бъркаше с голяма лъжица в съд на печката.

— Госпожо Смит — каза икономът, — това е Кери, новата прислужница. Оставям я на теб. Предполагам, че госпожа Бекър ще поиска да я види, преди да започне работа тук.

— Не се безпокой, господин Бил — после се обърна към Кери и изрече проточено: — Била ли си преди слугиня, мила?

Кери кимна утвърдително.

— Е, значи знаеш, че работата не е постлана с рози.

Отново беше слугиня. Познати неща. Оправяне на легла. Бърсане на прах. Търкане на под. Чистене на тоалетни. Изтъркване на вани.

Работа на колене и за ръце... Лъскане на мрамор. Пране. Гладене.

Кери започваше работа в шест сутринта и понякога не успяваше да свърши дори до десет-единайсет вечерта. За това получаваше по-малко от сто долара на месец. Най-високото заплащане на прислужница, която живее там, където работи.

Работата не ѝ тежеше. Отклоняваше мислите ѝ от други неща, поддържаше духа ѝ, запълваше времето ѝ. Веднъж в месеца имаше почивен ден. Нямахме представа как да прекарва свободното си време, толкова естествено ѝ се струваше да си седи у дома.

Рядко виждаше своите работодатели. Господин Бекър беше много богат, както ѝ каза госпожа Смит, а снимки на госпожа Бекър редовно излизаха на страниците на списанията за висшето общество.

— Един ден, когато я няма, ще те заведа да видиш нейния дрешник — обеща ѝ госпожа Смит. — Има повече от трийсет чифта обувки!

Уайтджак! Името му преряза съзнанието на Кери. Той също имаше трийсет чифта обувки.

Уайтджак. Висок, изискан, лъскавочерен. Неотразим. Спомни си за неговите двайсет и три костюма. Спомни си как се поддържаше винаги издокаран. Спомни си усмивката му.

Уайтджак. Който едва не я уби.

Някак неопределено се запита къде ли е сега, какво ли прави, има ли жена...

Уайтджак. Какво ли щеше да направи Кери, ако случайно се срещнеше отново с него?

Какво ли?

Щеше да убие този кучи син.

Джино, 1937

Джино се чувстваше не на място на последната ергенска вечер на Коста. Седеше на една от масите и наблюдаваше веселието с мрачно равнодушие. Тълпата училищни хлапета пискаха и се смееха, пръскаха се с алкохол и се замерваха със залци хляб и парчета кифли.

Когато по традиция голото момиче изскочи от огромната торта, Джино си представи току-що завършилите трийсет и четири колежанчета едновременно да получават трийсет и четири оргазма! Исусе Боже! По всичко им личеше, че досега не са виждали гола жена.

Още в началото, при първите официални представяния и запознанства, беше разбрал кой е съпругът на Леонора и доста добре го огледа. Любовта на неговия живот се беше омъжила за един загубеняк. Едуард Филип Грационе. Един тъп задник, който работеше в банката на своя баща. Със сламеножълта коса и изцъклени уплашени очи, които непрекъснато се въртяха в орбитите си. Единствено тялото му беше като на футболна звезда. Джино научи, че такъв е бил в колежа, по времето, когато се бяха оженили с Леонора.

Джино изгаряше от желание да я види отново. Беше като натрапчива идея и той нервно се потеше. Това го вбеси. Нали отдавна беше приключил с тази история!

Беше, наистина. Само че тялото му не знаеше. Не искаше да го разбере.

— Дженифър, стой мирно! — изкомандва Леонора. — Как искаш, за Бога, да завържа тия връзки, като се щураш из стаята?

— О, извинявай. Ще стоя мирно. Обещавам — Дженифър Брайърли, годеницата на Коста, застана мирно в средата на нейната стая, а Леонора започна да стяга връзките на корсета ѝ. — Оу, много стягаш! — оплака се тя, когато Леонора свърши. — Едва дишам.

— Няма да дишаш тогава — отсече шеговито Леонора. — Какво ще кажеш за малко шампанско, а? Мисля, че сме го заслужили.

— Ей, единайсет сутринта е.

— Но пък е твоят сватбен ден. Защо да не изтичам долу и да отмъкна една бутилка?

Дженифър кимна. Защо не? Горката Леонора. Знаеше, че приятелката ѝ пие, но все пак единайсет сутринта беше доста рано да започва.

— Ето! — Леонора се беше върнала с мълниеносна бързина, размахваше бутилка шампанско и две чаши. — Voila! — възкликна на френски тя, отвори сръчно бутилката и напълни чашите. Подаде едната на Дженифър.

— Първият тост за щастлив брак — каза тя с известна горчивина в гласа. — Да пребъде и процъфтява.

Дженифър отпи глътка от шумящата течност и остави чашата на масата.

Леонора задържа своята, жадно отпи няколко поредни глътки, после пак я напълни.

— Надявам се разбираш на какво се насаждаш — каза тя със същия горчив тон.

— На нищо не се насаждам — внимателно отговори Дженифър. — Омъжвам се за човека, когото обичам.

— Любовта бързо отлита — изсумтя Леонора, — щом веднъж станем тяхна собственост.

— Коста не иска да бъде негова собственост, нито пък аз. Просто ще бъдем заедно, защото и двамата го искаме.

— Ха! — Леонора отпи поредната яка глътка. — Ще си поговорим пак след две години, когато цялата любовна романтика се е изпарила през прозореца. Жената се превръща във вещ... Ако се остави, разбира се...

— О, Леонора, моля те! Не искам да споря с теб точно сега. Знам, че при теб и Едуард нещата не вървят и става все по-зле, но това не означава, че всеки брак е обречен като твоя.

— Да бе, да — Леонора взе бутилката и отново напълни чашата си. — Ще се върна след минута — излезе бързо от стаята, защото не искаше приятелката ѝ да я види, че плаче. Нали днес е сватбения ден на Дженифър! Тя искрено желаше щастието ѝ, не искаше да я огорчава.

През целия ден в ума ѝ се въртеше мисълта за Джино Сантейнджело. Това ужасно я разстрои. Как ли изглеждаше той сега? Беше ли си останал същият? Някак вгълбен в себе си и много привлекателен? Или и той като нея се беше променил?

Тя добре осъзнаваше, че вече не е същото момиче, което някога се бе влюбило в него. Когато сутринта се огледа в огледалото, откровено отбеляза опустошителните промени на времето — бръчките, повехналата кожа, подлата извивка на устата. Защо, ох, защо не го бе дочакала? Заради писмата му, които бяха толкова лигаво романтични и никак не му подходяха? Или причината се криеше в многото млади мъже около нея, с които не можеше да не флиртува? И щом като един път опита, тогава ѝ изглеждаше напълно в реда на нещата да опита и с други...

После се появи Едуард. После Мария. После пиенето. После любовниците.

Леонора сви нервно устни. Джино Сантейнджело. Младежко увлечение. С какво беше толкова специален, по дяволите!

— Ах ти, копеле! — засмя се Джино. — Май наистина ще го направиш, а?

— Ами да — ухили се и Коста. Двамата се возеха в лимузина с шофьор, отиваха в църквата. — Сега вече ще ми бъде доста трудно да се откажа — после добави: — Освен това Дженифър е направо страхотна.

— Щом се жениш за нея, трябва наистина да е така.

— Не е някоя зашеметяваща красавица — продължи Коста сериозно, — не е като Синди.

Джино избухна в смях.

— Синди ли! Зашеметяваща красавица? Малчо, тя ще ти целуне краката, ако ѝ кажа какви ги приказваш за нея.

— За мен Дженифър е идеална — продължи да излага становището си Коста. — Тя е най-милото момиче, което познавам. Само се чудя защо ми трябваше толкова време, за да го разбера, след като беше най-добрата приятелка на Леонора.

Името на Леонора увисна във въздуха.

Скоро щяха да пристигнат в църквата.

И Джино щеше да я види отново...

Той преглътна на сухо и обърна поглед навън.

Синди взе такси до църквата. Беше облякла костюм от бяла коприна, ушит по поръчка, който се увиваше около тялото ѝ, без да пропуска нито една от великолепните ѝ, женствени форми. Върху костюма небрежно бе наметнала кожена пелерина от бяла лисица. Русата ѝ лъскава коса падаше свободно, оформена в модна прическа с дължина до раменете. Носеше малка шапчица във формата на цилиндър. Нямаше никакви основания да се притеснява — изглеждаше като филмова звезда. Не можеше да не ѝ се признае. Ако Кларк Гейбъл можеше да я види, щеше да припадне!

Когато пристигнаха пред църквата, шофьорът на таксито попита.

— Ти ли си булката, котенце?

— Аз съм гостенка — надутото отговори тя, плати, слезе от колата и тръгна към църквата.

Що за глупава идея беше да вземе такси за сватбата. Най-малкото, което Джино можеше да направи за нея, беше да ѝ уреди кола. Когато го упрекна, че не го е направил, той само каза:

— Забравих.

На входа я посрещна висок, красив младеж, който я огледа с възхищение.

— От страна на булката или на младоженеца? — попита той.

— А? — тя кокетно запърха с мигли, отворила широко невинни сини очи.

— Булката или младоженеца? — повтори той.

Тя съвсем се обърка.

Към тях се приближи друг млад мъж с телосложение на гръцки бог и коса, която допълваше представата.

— Вие роднина или приятелка сте на булката или младоженеца?

— Защо? — попита Синди и се учуди, че този гръцки бог ѝ изглежда сякаш е без дрехи.

— За да ви посочим в коя редица да седнете — засмя се младият мъж.

— О! — Синди се изчерви от притеснение — този младок направо си го биваше. Бързо обясни: — Стара приятелка на Коста.

Гръцкият бог се усмихна и предложи ръката си:

— Този Коста е истински късметлия!

Дженифър Брайърли царствено се придвижваше по пътеката между двете редици столове в църквата. И наистина беше кралицата на деня. Стискаше здраво ръката на баща си, която беше истинска опора за нея в този миг.

Пред нея вървеше Леонора, която кумуваше от нейна страна. Челото на шествието се състоеше от три шаферки и Мария, деветгодишната дъщеря на Леонора.

Процесията наистина беше пищна и достолепна и никой не забеляза малко несигурната походка на Леонора.

Седнал в църковния трон до олтара, Коста усещаше, че се облива в пот. Пикаеше му се. Искеше му се да запали цигара. А най-много от всичко му се искаше да пийне нещо.

Джино стоеше прав до него. Спокоен и съсредоточен. Но с огромни усилия на волята се сдържаше да не се обърне и да погледне

към пътеката между редовете. Но той не копнееше да зърне булката. Искаше да види Леонора, защото знаеше, че тя върви точно пред булката.

— Ей, направо ще ми прилошее — промърмори Коста и наистина му беше трудно да си поеме дъх.

— Само се дръж, малчо. Скоро всичко ще се оправи.

Точно тогава им дадоха знак да посрещнат булката и баща ѝ. Коста скочи нервно и тръгна. Джино го последва на една крачка разстояние. Осмели се да хвърли крадешком един поглед в посоката, където предполагаше, че е Леонора. Стомахът му се свиваше и отпускате в нервни спазми. Същата си е, по дяволите! Дори в приглушената светлина на църквата можа да я огледа.

Беше застанала с профил към него, с леко наведена глава. Очите ѝ блестяха кристалносини, копринената ѝ сребърноруса коса обрамчваше лицето ѝ и падаше върху раменете. Носеше някаква драпирана по особен начин розова рокля, която изящно очертаваше женствените ѝ гърди, тънкия кръст, а после падаше на изящни вълни чак до пода.

Устата му пресъхна. Отмести с усилие очите си и се загледа право напред. Церемонията по бракосъчетанието започваше и той не трябваше да пропусне дори малка част от нея.

Останалата част от сватбения ден мина за Джино като съновидение. Тържественият обяд, приемането на поздравления, танците... Шампанско. Изискани блюда. Речи. Тостове.

Франклин Зенокоти го гледаше със стария недоверчив, някак напрегнат, очакващ неприятности поглед. Мери Зенокоти — със старата топла, майчинска загриженост.

Синди кокетничеше наляво и надясно и приличаше на скъпоплатена метреса. Около нея се навъртаха и въздишаха млади и неопитни флиртаджии. И съпругът на Леонора, който наистина се оказа смотан.

Коста и Дженифър от време на време изчезваха от погледите на гостите. Разменяха си тайни усмивки и крадешком си стискаха силно ръцете.

Дойде и редът на самата лейди.

Леонора.

Вече не беше девойка. Жена. На дваайсет и осем.

Джино небрежно подхвърли:

— Как я караш.

Тя му отвърна още по-небрежно.

— Чудесно. А ти?

Джино:

— Е, не се оплаквам.

Леонора:

— Радвам се.

Мълчание. Дълго-дълго мълчание от страна и на двамата.

Джино пръв не издържа:

— Чувам, че имаш красива дъщеря.

Леонора нехайно потвърди:

— Да. Мария.

Отново мълчание.

Отново Джино пръв не издържа:

— Аз си нямам хлапета.

Леонора:

— Така ли?

Стояха на края на дансинга, пред тях се въртяха в танц и млади, и стари.

Джино:

— Какво ще кажеш за един танц. Кумът и кумата. А?

Леонора:

— Да танцуваме тогава.

Беше лека като перце в ръцете му. Държеше я на почтително разстояние и двамата направиха пълен кръг на дансинга под звуците на Пенита от Рая.

Джино се усещаше едновременно горд, нахакан, болен и глупав. Дали ще му отговори, ако я попита нещо? Дали да рискува и да стане за смях? Ей, я се стегни! Та той е Джино Сантейнджело, за Бога! Вече беше важна клечка. Можеше да има всяка жена, която си пожелаеше. В Ню Йорк името му внушаваше респект — страхуваха се от него, вярваха в него... Уважаваха го. Сред приятелите му имаше сенатори, съдии и политици. А той чукаше техните съпруги.

— Не ми се танцува повече — изведнъж каза тя. — Искам да пийна нещо.

— Добре.

Продължиха да танцуват и той незабелязано я изведе от дансинга.

— Леонора... — започна той.

— Да? — някога лъчезарни, сега очите ѝ го гледаха ледено, чак кръвта му се смрази.

Да ѝ го начука! Нямаше най-елементарно светско възпитание — поне да се бе опитала да му обясни, да се извини...

— Какво искаш да пиеш? Ще ти донеса.

— Няма нужда — тя се освободи от прегръдката му. — Съпругът ми ще ми донесе — въртна се и се отдалечи, без да каже дума повече.

Имаше усещането, че кон го е изритал в корема. Какво ѝ ставаше на тая? Погледна го, сякаш беше боклук. Празно пространство. Очите ѝ бяха пълни с омраза. Защо, по дяволите! Единственото нещо, което беше направил той, беше да седи послушно и да чака. Верният будала!

— Здравей! — до него се бе приближило малко момиче. Едно деветгодишно копие на своята майка.

— Ти си Мария, нали?

— Да.

Какво изящно създание. Същите очи. Същата коса.

— Откъде знаеш как се казвам? — малката ѝ главица любопитно се наклони на една страна.

Той се усмихна.

— Хей, ти си страхотна.

— Аз ли?

— Да не би да мислиш, че аз — шеговито я щипна по бузката Джино.

— Радвам се тогава. Защото искам да танцуваш с мен. Нали така трябва — кумът да танцува с всички шаферки — протегна ръка и свенливо я мушна в неговата. — Сега е мой ред!

— Удоволствието е мое, малка госпожице.

Сериозно и тържествено той протегна ръце. Сериозно и тържествено тя направи крачка към него и застана между тях.

Двамата започнаха да танцуват.

Кери, 1937

— Господин Бърнард Даймс, той живее няколко къщи по-надолу на същата улица, организира парти идния понеделник. В такива случаи госпожа Бекър обикновено ни праща да помагаме в кухнята. Искаш ли да дойдеш с нас? Господин Даймс е много щедър — госпожа Смит гледаше нетърпеливо Кери. — Съгласна ли си? Трябва да предупредя неговия иконом.

Кери се колебаеше. Не знаеше какво да направи. Ако се съгласеше да отиде, щеше да бъде връщане назад, в миналото. Но все пак... ако отидеше, това бяха допълнителни пари. Спестяваше всеки долар, който успяваше да задели. Не знаеше за какво ще ги използва, но го правеше.

— Добре, ще дойда с вас — съгласи се тя. Ако не друго, поне щеше да е малко разнообразие в монотонното ежедневие.

Вече шест месеца работеше в къщата на семейство Бекър. Излизаше навън само когато отиваше да пазарува. Само един път отиде в клиниката, за да се види с доктор Холънд. Той остана много доволен от състоянието ѝ.

— Истинската проверка за теб е там, в Ню Йорк — каза ѝ той. — Там са и изкушенията. А ти си преминала през това изпитание с развети знамена.

Така ли беше? Беше ли преминаване през изпитанието с развети знамена да се криеш в стаята си по време на почивните дни? Преминаване ли? Тя по-скоро се укриваше от изкушенията?

Може би трябваше просто да излезе на улицата, да отиде на кино, на някое шоу, да се поразходи, да обиколи магазините.

Е, щеше да го направи. Някой ден. Когато почувстваше, че е готова да го направи.

В понеделник, в пет часа следобед, госпожа Смит и Кери тръгнаха към голямата къща на семейство Даймс. Госпожа Смит бе облякла за събитието най-красивата си рокля на цветя. Кери носеше обичайната си униформа, дългата ѝ черна коса беше сплетена на плитка.

— Защо не си облякла нещо... по-официално — разочарована от вида ѝ, попита госпожа Смит.

— Нямам други дрехи — кратко ѝ се тросна Кери.

Госпожа Чърч, икономката на Даймсови, ги посрещна пред вратата на кухнята и ги поздрави. Кери се успокои, като видя, че не е същата жена от времето, когато работеше тук.

Кухнята беше модернизирана и преобоядисана. Въпреки това Кери се развълнува, когато влезе вътре и се огледа. Спомни си за малкото невинно момиче преди толкова години...

В кухнята кипеше напрегната работа. Едно пълно бяло момиче, навярно шведка, облечено в униформа на сервитьорка, беше приседнало на един стол в очакване да започне да сервира. Двама бармани се суетяха и приготвяха бутилки с вино, лед и чаши. През няколко минути влизаше и излизаше една домашна прислужничка, която явно помагаше на икономката. До печката свещенодействаше майстор-готвач, облечен от главата до петите в бели дрехи. Сръчно навиваше миниатюрни банички с кайма и гъби.

Някак незабележимо, Кери помагаше на всички.

Гостите започнаха да пристигат към седем часа. От етаж над кухнята долиташе музика. И смях. Барманите и сервитьорката шведка изчезнаха от кухнята, поели задълженията си. Връщаха се за минути, но успяваха да съобщят имената на известни личности, които са удостоили партито с присъствието си. Използваните вече съдове се трупаха на все по-голям куп с напредването на вечерта. Ръцете на Кери се зачервиха и гъбяха от дългото киснене в горещата сапунена вода.

В десет и половина в кухнята се появи икономът. Огледа целия кухненски персонал и очите му се спряха на Кери.

— Знаеш ли как се вземат и подават палта?

— Какво?

— Е, няма значение. Няма да си по-вързана в ръцете от момичето, което са ни изпратили да върши тази работа. Ела с мен.

Тя избърса ръцете си в кърпата за съдовете и последва иконома по познатите стълби.

— Ето там — изкомандва той и я побутна леко към гардеробната, пълна с кожени палта. — Когато ти кажа кое палто искам да ми подадеш, гледай бързо да го намериш!

Това беше по-добра работа от миенето на мръсни чинии.

Естер и Гордън Бекър бяха сред последните разотиващи се гости.

— Партието беше истински успех, Бърнард, мили — възторжено произнесе Естер.

Бърнард се усмихна.

— Благодаря ти. Радвам се, че ти е харесало.

— Наистина. Хареса и на Гордън. Нали, мили?

Думите ѝ привлякоха вниманието на Гордън Бекър към съпругата му и домакините. Беше се заяпал с малоумен възторг в чернокожото момиче, което подаваше палтата им на иконома. Изглеждаше невзрачна и простовата с дългата плитка, която падаше на гърба ѝ. Но имаше нещо смътно познато в нея...

Естер проследи погледа му.

— Кери!... — изумено възкликна тя. — Ти още ли си тук? Как ще ти стигнат силите да си свършиш утре работата?

— Коя е тя? — попита Гордън.

— Нашата прислужничка, мили — обясни през смях Естер и се обърна към домакините. — Дори не познава собствената си прислуга! Можеш ли да повярваш, Бърнард? — двойната ѝ брадичка се тресеше заедно с гигантския ѝ бюст.

— Това ли ми е работата, да помня прислужничките — присъедини се към смеха на жена си Гордън. Беше все пак някакъв опит да излезе от глупавото положение. — Идват и си отиват като зайци.

Тренираният ум на Бърнард Даймс обаче веднага започна да щрака и да пресява нещата. Кери? Името звънна в съзнанието му като далечна камбана. А и лицето на момичето му изглеждаше странно познато. Кери? Стегна се. Никога не оставяше нещата неизяснени за себе си.

— Ще възразиш ли, ако те помоля да остане още малко — попита той Естер.

— Разбира се, че не. Шегувах се. Утре Кери ще бъде бодра и работлива, независимо кога си легне — хвърли към Кери покровителствен поглед, придружен с усмивка. — Нали, скъпа! — после уж прошепна, но толкова силно, че всички наоколо да я чуят: — Истински бисер е! Работи като робиня! — изкикоти се и продължи: — Ей, май трябва да внимавам какво говоря.

Кери веднага реши, че ще си потърси друга работа.

Много по-късно, когато и последният гост си бе отишъл, Бърнард Даймс седеше сам в кабинета си. Беше си сипал чаша от любимото си ароматно бренди. Дръпна шнура на звънеца, за да извика камериера си.

— Роджър, онова момиче, което ти помагаше за палтата... Ако не си е тръгнала, доведи я тук. Искam да я видя.

— Да, сър. Добре се справи с работата — отбеляза Роджър. — Точно такава ни трябва, сър.

Бърнард доволно се подсмихна.

— Искаш ли да поговоря с госпожа Бекър да ни я преотстъпи?

— Идеята си я бива, сър.

Сега вече Бърнард се разсмя.

— Изненадан съм, Роджър. Да се прикотква чужд персонал, едва ли е в твоя стил.

Роджър обаче не отстъпи от позицията си.

— Така е, сър. Но понякога това е единственият начин да разрешиш собствения си проблем.

Долу в кухнята госпожа Смит — малко несигурна в ръцете и краката от изпития алкохол — пълнеше една торба с най-отбраните и вкусни ордъоври. Беше готова да си тръгне. Останалата храна и напитки от такива партита беше допълнителна примамка да поработи извънредно.

Двамата бармани нареждаха в каси празните бутилки, а сервитьорката шведка се бе преоблякла в яркожълта рокля и седеше до задната врата с филмово списание в ръце. Чакаше съпруга си, главният готвач, който беше приключил работата си и се готвеше да тръгва.

Кери нареждаше чистите чинии в бюфета.

Единият от барманите се приближи до нея и нерешително попита:

— Едно хубаво момиче като теб дали ще иска да се позабавлява тази нощ?

Тя го погледна безучастно.

— А? — настоя той.

Тя мълчаливо поклати отрицателно глава.

Той тъкмо се канеше да продължи да я увещава, когато в кухнята влезе камериерът на господин Даймс.

— Господин Даймс иска да те види, Кери. Чака те в кабинета си. Веднага.

Джино, 1937

Пътуването до Сан Франциско не се оказа забавно и интересно, както си беше мислил Джино. Не му хареса и сватбата. Беше затворен в хотел заедно със Синди, но за разлика от нея, това на него не му харесваше. И след гореща разправия двамата си тръгнаха за Ню Йорк по-рано, без да си продумат дума повече.

Синди вътрешно кипеше от ярост. Джино беше доказал, че за него тя е вещ — като костюмите и колите му. Е, не го беше казал точно с тези думи. Но тя добре разбра смисъла. Беше се подиграл с нея — заяви ѝ, че е станала за смях на сватбата. Истинско посмешище! Какво му разбираше главата на Джино. Та всеки един от мъжете, присъствали на сватбата, сигурно продължаваше да я сънува и се изпразваше в леглото.

— Не трябваше да се обличаш в бял тоалет — беше заявил той.

— И защо не?

— Защото това е цветът на булката.

— А, така ли? И кой го казва?

— Аз. Това го изисква етикетът, или нещо такова.

— Етикет ли? Етикет! Дори не знаех, че ти е позната тази дума!

Пляс! За първи път, откакто се познаваха, той я удари. Тя се нахвърли върху него като тигрица — хапеше и дращеше. Той я отблъсна от себе си и излезе навън. Остави я замислена и сърдита в хотела. Отиде в близкия бар и се напи до козирката. Не беше постъпил правилно. Не му подходеше. Считаеше, че никога не губи контрол над себе си. Считаеше, че винаги трезво преценява нещата. Но сега беше объркан. Вина за това имаше Синди — беше го изложила с държанието си на евтина курва, която размотава задника си под носа на всеки мъж, мярнал се пред очите ѝ. Вина за това имаше и Франклин Зенокоти, който не бе престанал да се отнася с него като към пълен неудачник, който не е постигнал нищо в живота.

Но най-голяма вина имаше Леонора. Трябваше да я изклати още преди години. И да я забрави. Всъщност си мислеше, че я е забравил. Но образът ѝ постоянно беше пред очите му — лицето, косата, тялото. И отново го заля познатата болка, че е бил отхвърлен.

Беше се държала с него надменно и студено — като че ли ѝ беше сторил най-голямото зло. А беше точно обратното. Не можеше да проумее нито едно шибано нещо, което бе направила.

Затова Джино не изчака предвидения ден за връщане в Ню Йорк.

Алдо го посрещна и му каза, без да спре да дъвче скилидката чесън:

— Благодаря на Бога, че си тук.

Джино крачеше нервно в офиса си, гневът се надигаше у него и той избухна:

— Исусе Боже! Нямахме ме няколко дни и сте успели да забъркате тая шибана бъркотия — гласът му съвсем не беше спокоен. — Не можеше ли да свършиш нещо както трябва сам? — нахвърли се върху Алдо.

Алдо се изчерви и съвсем се обърка. Не беше свикнал Джино така да крещи.

— Проблемът възникна неочаквано, всичко вървеше като по вода...

— Ама разбира се, как да не върви, като бутнах толкова мангизи на ръка... За да бъде желязна сделка... — удари с юмрук по бюрото. — Къде е Момчето, къде е този шибаняк?

— Той най-много пострада, Джино. Пребиха го от бой.

Очите на Джино свирепо блеснаха. Погледът му стана тежък, неподвижен.

— Шибан копелдак! И защо е пътувал сам?

— Той така пътува.

Да. Джейкъб Коен. Джейк. Момчето. Обичаше да действа по собствени правила. Да бъде независим. Само че умът му този път не бил остър като бръснач. Май доста е бил нащърбен.

— Повтори ми какво точно е станало — изръмжа Джино.

— Нали ти казах всичко...

— Повтори го!

Алдо повече не се опита да спори. От Джино се излъчваше гняв, който направо помиташе.

— Ами... нали той минава да събира парите всяка събота. Тази събота също. Както обикновено. Качва се на колата на Сто и петнайста, близо до магазина за захарни изделия...

— На Гамбино ли? — уточни Джино.

— Да. Та точно влиза в колата и трима типове му се нахвърлят отзад...

— Не ги ли е забелязал?

— Не. Издебнали са го откъм гърба. Нахвърлят се върху него, пребиват го, взимат пистолета и чантата с парите и изчезват.

— Къде?

— А?

— Питам в каква посока са изчезнали?

Алдо сви рамене.

— Не знам.

— Шейсет бона от парите ми са изчезнали и ти не знаеш!

— Знам само това, което ми каза Момчето.

— После е дошъл право тук, нали?

— Да. Целият беше в кръв. Трепереше. Накарах Ред да го закара вкъщи.

— И да му даде биберон и топло мляко, а?

Алдо в първия момент не повярва на ушите си.

— Момчето е с нас от седем години — каза той. — Нима не му вярваш?

— Вярвам само в безспорните факти. А сега единственият факт е, че седмичната вноска е изчезнала.

Мисълта, че Джино може би е прав, бавно се оформи в съзнанието на Алдо. Лицето му стана тъмночервено, а гласът решителен:

— Мръсният му, шибан негодяй...

— Почакай — изстреля Джино. — Той не е мръсен негодник само защото е откраднал пари от нас. Както и аз не съм мръсен бияч само ако ти строша главата с бейзболна бухалка. Струва си да поразмърдаш малко мозъка си над това. Помисли. Искам да кажа... Исусе Боже, Момчето те пързала. Казваш, че това се е случило вчера? Колко искаш да заложа, че сега не си е вкъщи? — спря за малко и погледът му стана още по-свиреп. — Ще заложиш трънки! Защото той е изчезнал и се е скрил в миша дупка с моите шейсет каймета. А ти, задник лековерен, си взел, че дори си го закарал у тях.

Алдо млъкна. Лека-полека смилаше фактите.

— Ще проверя сам — изпревари го Джино и тръгна с решителна крачка към приемната на офиса. — Сам, Ред, да тръгваме! Ще отидем да видим Момчето. Може би ще му занесем цветя или нещо подобно.

Ред и Сам се спогледаха с разбиране. Джейк можеше да изпързалия Алдо, но него всеки можеше да го изпързалия. Те отдавна бяха разбрали, че случилото се с Момчето е само една добре скроена лъжа. Но знаеха и друго. Всеки, който приближеше Джейк с лоши намерения, дори на сто метра, щеше да получи смъртоносен куршум. Джейк беше най-бързият и точен стрелец на улицата. Те го знаеха. И Джино го знаеше. Не беше ли крайно време Алдо да поумнее.

Джино, разбира се, се оказа прав.

Хазяйката на Джейкъб Коен каза, че той е напуснал квартирата. Без предупреждение. Внезапно. Жената не знаеше новия му адрес.

— Съжалявам, че напусна. Добро момче беше — каза тя, — кротко, не ми създаваше никакви неприятности. Винаги си плащаше наема навреме.

— Нямате ли някаква представа къде може да е отишъл? — попита Джино.

Тя поклати отрицателно глава.

— А имаше ли приятелка?

Жената сви устни и надменно отсече:

— Моите квартиранти имат право на личен живот.

Джино ѝ подаде дваисетдоларова банкнота.

— Имаше много приятелки. Всяка седмица различна — предаде се тя.

— Някоя по-специална?

— Не. Идваха и си отиваха — тя стисна устни и дълбоко вдиша през носа си. — На млад мъж като него не му трябва да се връзва толкова рано.

Джино кимна. Когато намереше Джейкъб Коен, щеше да опече ташаците му на нажежени въглени и да нахрани гълъбите с тях.

Никой не можеше да си позволи да краде от Джино Сантейнджело. Никой.

— Налага ли се да тръгваме? — недоволстваше Синди.

— Да — отговори Джино лаконично. Откакто се бяха върнали от Сан Франциско, настроението му, меко казано, беше мрачно.

— Това означава, че най-вероятно ще останем през двата почивни дни, нали? — проплака тя.

— Да! — и той като нея не беше във възторг от предстоящото парти на сенатора и госпожа Дюк, на което ги бяха поканили. Но то бе по случай двайсет и седмата годишнина от сватбата им и нямаше начин да откажат поканата. Лично Клемънтайн се бе обадила по телефона и бе настояла с кадифен от мекота гласец:

— Ако не дойдеш, Джино, ще си помисля, че ме избягваш. Ти не дойде на последното парти, а лично те бях поканила. Освен това не съм те виждала от три седмици — направи многозначителна пауза и продължи: — Не ми се иска да мисля, че ме отбягваш... Не ми се иска и Осуалд да си помисли същото...

Не беше ли това скрита заплаха? Джино се засмя. Ама че развнтено въображение имаше напоследък! Ако той не пожелаеше да ги види изобщо, те нищо не можеха да направят по този въпрос.

Но все пак сенатор Дюк знаеше много. За лотарията. За печалбите от клуба. За развлекателните игри. За големите парични постъпления всяка събота... Сенатор Дюк можеше да го прати по дяволите, стига да поиска. Само с едно обаждане по телефона до данъчните федерални служби — и без това агентите им постоянно душеха наоколо.

Но добрият сенатор никога нямаше да го направи. Защото добрият сенатор имаше безброй причини да държи задника си в сянка. Разплащанията, които бе уредил в полза на Джино. Финансовите трансакции, които не винаги бяха изрядни от гледище на закона. Компаниите, които принадлежаха на Джино и тлъстите хонорари, които се заделяха за сенатора като техен финансов съветник.

Е, да, в известен смисъл бяха съдружници.

Още едно парти, и край, реши Джино. Дължеше им го. А на партито щеше да каже на Клемънтайн, че всичко е било много забавно... но е било само едно... от онези неща. Тя беше много умна, щеше да разбере.

Междувременно умът му беше ангажиран с други проблеми. Тоя ебалник Джейк! Да изчезне с парите му. Не можеше да си намери място — така да го прецака! Два дни отлетяха, а от Момчето нямаше и

следа. Беше разпространил, че ще даде хиляда долара награда на този, който му каже къде се крие Джейк. Хиляда долара! За тях повечето хора щяха да предадат и собствената си майка.

Но Момчето сякаш беше потънало вдън земя. Никаква следа. Малкият мръсник. Но няма къде да върви, все ще се появи някога. Тогава Джино ще го пипне и той ще си го получи тъпкано.

— Какво да си облека за партито? — прекъсна размислите му Синди.

— Каквото искаш — разсеяно ѝ отговори Джино.

— Дали да не облека червената копринена...

— В червено изглеждаш като курва.

— Благодаря. Наистина знаеш как да накараш едно момиче да се чувства добре.

— Тогава не ме питай.

Ами точно това и ще направя. Ще облека тази рокля, която искам. Червена. И изобщо не ми пука, че ще изглеждам като курва.

На глас обаче каза:

— Има ли някакви сведения за Момчето? — много добре знаеше, че няма, но просто ѝ се прииска да го ядоса.

— Не — отговори лаконично той. — Отивам в клуба.

— Нека и аз да дойда с теб, няма...

— Не тази вечер. Имам среща.

— С кого?

Той само я изгледа.

Тя сви рамене. Знаеше кога да си държи езика зад зъбите. Както и да е, беше задействала вече плановете си. Скоро, много скоро тя щеше да командва парада.

В „Клеми“ беше пълно с посетители.

Джино спря на гардеробната, за да поговори с Вера. Отдавна не я беше виждал да изглежда така добре. И, по дяволите, май беше трезва.

— Познай каква радостна новина имам!

— Каква.

— Той излиза.

Нямаше нужда да пита кой е той. Стомахът го присви при мисълта за Паоло.

— Тъй ли?

— Чудесна новина, нали?

Кимна равнодушно. Какво можеше да каже? Че ако зависеше от него, щеше да задържи проклетия кучи син завинаги в затвора.

— Джино — Вера стисна ръката му, — не бива отношенията между вас да останат такива...

Ха! Отношения. Доста силно казано!

Вера продължи:

— За мен е много важно вие двамата да се разбирате. Паоло се е променил... да си затворен толкова дълго ще промени всеки... — спря за малко, пое дълбоко дъх за кураж и продължи: — Той се възхищава от теб, наистина. Само за теб ми говори. Гордее се с теб, наистина се гордее. Сам ми го каза.

Да. Разбира се, че ѝ го е казал. Паоло бе достатъчно хитър и много добре знаеше къде е скрито гърнето с меда.

— Мисля — вече не толкова ентусиазирано продължи Вера, — че и двамата все ще се погодите.... да кажем, за някаква работа — започна да говори по-бързо: — Той иска да започне някаква работа, нали разбираш. Нещо, което веднага да започне. Сега, след като Джейк е избягал...

Джино вече знаеше какво му предлага Вера.

— Няма да стане — каза той скептично, — просто забрави за това.

— Е, хайде и ти, недей така. Той ти е баща. Това все пак означава нещо за теб, нали?

Откровено казано, в думите ѝ имаше истина.

— Кога излиза? — попита студено.

— След две седмици.

— И ти май ще го прибереш при теб, а?

— Разбира се, че ще си дойде при мен.

Той поклати глава в недоумение.

— Ти си голяма наивница, Вера, знаеш го, нали? И какво ще стане? Ще му държиш ръчичката, докато някой ден отново те пребие от бой.

— Няма, слушай к'во ти казвам. Той се е променил.

— Ще видим. Всеки път ми пееш същата песен и знаеш какво излиза накрая. Само го дръж далече от мен. Не искам нито да го виждам, нито да го чувам.

От очите ѝ заизскачаха искри.

— Понякога ставаш безсърдечен звяр, знаеш ли?

— Знам. Иначе как мислиш щях да стигна там, където съм сега?

— отдалечи се от нея и тръгна през салона. Очите му не изпускаха нищо. Забеляза Бий на една маса. Седеше заедно с една компаньонка и двама мъже. Тя улови погледа му и извърна очи.

Споменът за нея го смути. Видя я пак гола, застанала пред него само по обувки с високи токчета и закачени на жартиерите чорапи. Едро бяло тяло със заоблени форми. Всеки би очаквал да му каже за трипера преди да се разсъблече... Хубави гърди. Много хубави гърди.

Премина покрай друга компаньонка. Викаха ѝ Америка. Гарвановочерна коса. Дълги крака. Беше я удостоил веднъж с честта да прекара нощта с нея. Преживяването не беше лошо, но и не беше оставило трайни следи в съзнанието му. Спря до масата ѝ, леко се наведе напред и ѝ каза:

— Довечера ще те закарам у вас. Ела в кабинета ми в дванайсет.

Тя цялата пламна от удоволствие.

— Да, сър! — гласът ѝ издаваше доволство, някаква трепетна радост. Очевидно поканата му за нея беше събитие. За разлика от него.

Жени. С лопата да ги риеш. Всички бяха еднакви независимо дали са облечени в копринени тоалети на „Живанши“, или евтина конфекция.

За партито на семейство Дюк Синди облече яркочервен копринен тоалет. Роклята беше ушита плътно около тялото, а остроото дълбоко деколте разкриваше гърдите ѝ. Русата ѝ коса падаше на нежни къдри около лицето, леко прихваната от едната страна с изкуствено червено цвете. По този начин искаше да предизвика Джино, да му покаже, че не е послушна пионка.

Когато се появи сред гостите, Джино не каза нито дума за външния ѝ вид. Но погледът, който ѝ хвърли, беше по-красноречив от всякакви думи.

Не ѝ пукаше. Тръсна русите си къдрици и започна да флиртува с всеки мъж, който ѝ попадеше пред очите.

Клемънтайн, която изглеждаше невероятно шик в черния си тоалет, застана да Джино.

— Мисля, че трябва да поговориш с жена си — прошепна на ухото му тя. — Нашата малка Синди изглежда е решила да използва краката си по малко необичаен начин...

— Така ли? — равнодушно откликна той и погледна в посоката, където гледаше Клемънтайн. Видя какво правеше жена му, но външно с нищо не показва раздразнението си. — Ако иска да се весели, това не ме интересува.

И Клемънтайн с нищо не показва раздразнението си.

— Трябва да те интересува — сякаш съветваше непослушно дете. — Тя те прави да изглеждаш глупак.

— Така ли? — пак повтори той. — Ако това е проблемът, как мислиш, ти какъв правиш Осуалд?

Тя овладя гнева си и гласът ѝ прозвуча спокойно. Джино ѝ възразяваше. Негодник. Нервираше я. Нея, която винаги беше овладяна и спокойна.

— Това е различно — каза тя.

— Защо?

— Знаеш защо!

— Да, знам защо. Но мислех, че фактът, че е обратен, е добре пазена тайна.

— Не го наричай така!

— Но на теб ти харесва.

— И на теб ти харесваше да бъдеш с мен. Какво става, Джино — направо попита тя.

Той сви рамене.

— Не бях в града. Знаеш го.

Да. Тя знаеше. Но знаеше също, че той я отбягваше още преди да отпътува за Сан Франциско. А досега никой мъж не беше отбягвал Клемънтайн. Освен ако тя не го искаше. И това беше неоспоримо.

Темата не беше приятна и тя не желаше да я разчоплят.

— Цигара? — попита с официален тон.

— Не пуша цигари. Мога да ти предложа пура.

Тя го изгледа вбесена. Вироглав малък негодник. Ако не беше Осуалд, щеше да си остане уличния дребен мошеник с десет цента в джоба. Бяха толкова щедри към него. Бяха му дали всичко. Класа. Репутация. Положение.

Внезапно пред нея блесна истината. Преряза я като остра болка. Тя го обича. Е, любовта не е само мед и масло. Любовта означаваше и ревност, и отдаване, и терзаеща самота.

Той вече не я искаше!

Със същата увереност някога бе разбрала, че Осуалд е обратен.

— Джино — продума със стегнато гърло Клемънтайн, — Осуалд иска да обсъди нещо важно с теб. Надявам се, че няма да откажеш да се видите в кабинета му утре в десет сутринта. Въпросът е много... личен. Аз ще взема Синди и ще отидем да пазаруваме.

Той изненадан я погледна. Какво толкова лично и неразрешимо имаше в този град?

— Добре — съгласи се равнодушно.

— Е, аз трябва да обиколя гостите си... Знам, че ще ме извиниш.

Той я проследи с поглед. Все още си беше същата зашеметяваща дама.

Забеляза и Синди. Най-красивото момиче на партито.

Запита се защо не изпитва никакво сексуално желание и към двете. Може би беше започнал твърде млад. Беше имал много жени. Може би беше настъпило време да каже: „Стига!“. Креватната игра му беше досадна. А навремето беше истински вълнуваща. Сега го отегчаваше. Да, това беше точната дума. Отегчаваше го.

Дали пък вината не беше у него?

Изсумтя. И мисълта му веднага се пренасочи към Джейк и към това какво трябваше да прави с него. Усмихна се. Момчето не беше вчерашно. Беше хитро и обиграно. И затова го харесваше. Не се срещаха често такива като него.

Да. Първо ще му даде такъв урок, че да го запомни. После щеше да му позволи да се върне в семейството.

— Защо да не можем да обядваме заедно? — попита за трети път Хенри Муфлин Джуниър.

Синди наклони кокетно глава и вдигна поглед към него.

— Защото не искам да те видя сдъвкиан и изплют от Джино.

— Глупости! — възкликна Хенри. И той вече не беше онзи неопитен и недодялан младеж, който се беше увъртал около Клемънтайн години наред. Сега беше на трийсет и една. Грозните

пъпки около врата му бяха изчезнали. Освен това беше наследил солидно богатство от баща си.

— Много си смел на думи, Хенри — измърка Синди, развеселена от лакомия поглед, с който опипваше гърдите ѝ.

— Г-г-говоря това, което мисля — заекна той, но тонът му бе настоятелен. Въпреки че години наред се лекуваше при логопед, този недостатък в речта му се появяваше винаги, когато беше развълнуван. — И-и-искам да те заведа на обяд. Просто един обяд. Какво лошо има в това, щом обещавам да се държа прилично?

Тя си помисли за доклада, който ѝ бе изготвил наетия от нея частен детектив. Беше го скрила под дюшека в спалнята вкъщи. „Господин Сантейнджело излезе от «Клеми» около дванайсет и десет през нощта. Придружаваха го двама мъже, единият от които караше лимузината. Заедно с тях имаше и млада жена. Висока, с гарвановочерна коса. Лимузината спря пред...”

— Хайде, съгласи се, Синди! — не отстъпваше Хенри.

— Добре — реши внезапно Синди, което изненада и самата нея. Е, защо пък винаги да му отказва!

Хенри грейна от радост. Най-после! Жената на Джино Сантейнджело се съгласи да обядва с него! Щеше да запази маса в хотел „Плаза“. С цветя и шампанско. И апартамент, разбира се, за всеки случай. Дали пък нямаше да бъде по-шик да сервират обяда направо в апартамента?

— Понеделник? — побърза да уточни той.

— Вторник — отложи тя, все още малко стресната от това, което правеше, но едновременно с това решена да му отпусне края.

— Страхотно!

— Надявам се, че е така — ухили се тя.

Джино крачеше напред-назад из кабинета на сенатора. Спомни си първата им среща. Тук. Спомни си, че тогава замисленият, малко отвлечен на пръв поглед Осуалд Дюк му се стори абсолютен будала. Да бе! Колкото една хитра лисица можеше да бъде будала.

Неспокойно взе от бюрото сребърния нож за отваряне на писма и го претегли в дланта си. В същия миг сенаторът влезе в кабинета.

— Партило снощи беше чудесно — весело каза Джино вместо поздрав.

Осуалд само кимна. Торбичките под очите му сякаш изтегляха цялото му лице надолу. Очевидно не беше в настроение за изискани разговори.

— Джино — той премина направо към въпроса, — искал съм от теб услуги, но те бяха дреболии, с които ти лесно се справяше...

Джино внимателно остави сребърния нож върху бюрото. Не му хареса това, че Осуалд заговори направо. Не му хареса също и начина, по който му говореше — през рамо, без да го погледне в очите.

— Така е — предпазливо се съгласи той.

— Винаги съм казвал, че може да дойде време, когато... услугата ще бъде... голяма.

Джино моментално застана нащрек.

— Колко голяма?

— Много!

Настъпи неловко мълчание. Джино пръв го наруши.

— Казвай!

Сенаторът се покашля, сякаш нещо дразнеше гърлото му.

— Един човек трябва да бъде премахнат — бавно, но безапелационно заяви той. — И искам ти лично да се заемеш с това!

Кери, 1937

Бърнард Даймс седеше в коженото кресло в кабинета си, който Кери някога редовно почистваше. Погледът ѝ бързо огледа стаята. Почти нямаше промени. Същите фотографии в сребърни рамки. На същите места по стените. Същите картини до тях. Голямото бюро пак беше затрупано с документи, които никой не биваше да пипа и да размества.

Когато камериерът я въведе в кабинета му, той се извъртя в креслото и само кимна.

— Ще ви трябва ли, сър? — дискретно попита Роджър.

— Не. Благодаря. Ако имам нужда от теб, ще ти позвъня — отвърна Бърнард и го освободи с лек замах на ръката. После се обърна към Кери и ѝ посочи стола пред него. — Заповядай, Кери.

Тя седна, отпусна ръце в скута си и заби поглед в тях.

— Аз те познавам, нали така? — внимателно попита Бърнард.

Тя изненадана вдигна поглед към него.

— Да.

— Много добър физиономист съм — похвали се той. — Видя ли някого един път, не го забравям. И когато се случи да не мога да свържа образа с името и откъде го познавам, направо полудявам. Ще ми помогнеш ли? Къде точно съм те срещал?

— М-моля? Не ви разбирам.

— Къде!

— Ами тук — отговори озадачена тя.

— Тук?

— Да, сър. Бях прислужница във вашата къща.

— Така ли? — той наистина беше изненадан. — Кога?

— О, преди доста години — някак неопределено отговори тя. — Тогава бях млада.

Той изпитателно се втренчи в нея. Все още не му се вярваше. Челото му се смръщи.

— Не, не може да е било тук...

— Работех тук, сър.

Продължаваше да не ѝ вярва.

— Господин Даймс — събра смелост тя, — работих тук, в тази къща... отдавна, през двайсет и шеста година. Наложих ми се да напусна... внезапно... поради семейни причини.

Бръчките по челото му станаха по-дълбоки.

— Не си ли спомняте? — продължи тя все по-развълнувана. — Срегнах ви в един италиански ресторант. Вие бяхте постоянен клиент и собственикът ви познаваше. Той ме представи, тогава търсехте домашна помощница... И вие ме взехте на работа. Трябва да си спомните...

И постепенно той започна да си спомня. Малкото слабичко момиче, което съвсем не приличаше на жената, седнала пред него. С тази сплетена на плитки коса. С тези грозни дрехи. Без капка грим, който да подчертае красотата ѝ. Да, красотата. Защото Бърнард Даймс беше продуцент от двайсет и три години и можеше да разпознае красивата жена, когато я видеше.

— Е? — попита той. — След всичките тези години доволна ли си да бъдеш прислужница.

Тя заби поглед в шарките на килима.

— Мисля... че да.

— Какво се е случило с теб, Кери? Нима нямаш никакви амбиции?

Тя вдигна поглед към него, пълен с изненада. Той говореше с нея като с човек. Като с равна.

— Имам амбиции — каза тя, учудена от смелостта си. — Но не е лесно да се захванеш с каквато и да било друга работа.

Той втренчено я загледа. После бавно каза:

— Навярно е така. Но ти си много привлекателна. Трябва да се отнасяш по-внимателно с живота си.

Тя сви рамене.

— Знам... — не довърши, гласът ѝ изтъня.

Той се замисли, без да откъсва погледа си от нея. После импулсивно стана от креслото, приближи я и ѝ подаде визитна картичка.

— Ето вземи. Ела в Шубърт Тиътър. Утре сутринта в десет часа. Може да се уреди нещо в масовите сцени — погледна сериозно към нея. — Ти си сигурна, че не искаш цял живот да останеш прислужница, нали?

Тя кимна мълчаливо.

— Ще оправим някак нещата със семейство Бекър. Не се безпокой — дръпна шнура на звънеца и камериерът му веднага се появи. — Роджър, отведи Кери долу.

Тя замаяна напусна кабинета му.

Бърнард я проследи с поглед. Беше не по-малко замаян от развоя на събитията от нея. Беше повикал да доведат момичето, за да се освободи от натрапчивото чувство, че не може да си спомни коя е, а лицето ѝ му е познато. И тогава, седнал в креслото си, загледан в нея, беше обзет от странно чувство. Тя излъчваше такава сексуалност, която просто го омая. Защо да не ѝ даде шанс в живота?

Запали цигара и издиша дима на колелца към тавана. И все пак нещо продължаваше да го човърка... да го безпокои. Беше я виждал някъде преди... не в дома му... не когато е работила тук.

Напрегна паметта си, но не можа да си спомни. Е, един ден щеше да си спомни. Когато достатъчно дълго мислеше за нещо, мозайката постепенно се подреждаше и всичко си идваше по местата.

Режисьорът чоплеше зъбите си с кибритена клечка.

— Къде я намери? — попита той.

— Работи при един приятел — неопределено отговори Бърнард.

— Наистина изглежда добре.

И двамата наблюдаваха сцената, седнали долу, при оркестъра. Кери беше там, заслепена от светлините, притеснена и потна, облечена в едно трико, което ѝ заеха от гардеробната на театъра.

— Какво искаш да ти изсвирия, миличка? — попита я със симпатия младият пианист.

— Не знам — промърмори едва чуто тя.

— Най-напред ще пееш ли, или ще танцуваш?

— Мисля... да танцувам...

— Какво ще кажеш за Пенита от Рая?

— Дали не е по-добре нещо по-бавно.

— Хей, сега вече говорим на един език! — и младежът ентусиазирано засвири нюорлиънска интерпретация на Коравосърдечната Хана.

Кери започна да танцува.

— Мили Боже! — възкликна режисьорът. — Движи се като стриптийзърка!

Бърнард рязко се изправи от стола си.

Сега чак си спомни.

Партито на Клемънтайн Дюк.

Уестчестър, дваисет и осма година.

Беше сигурен, че все някога ще си спомни.

Джино, 1937

Джино караше черния „Кадилак Седан“, без да съблюдава никакви правила.

Синди сви крака под себе си на предната седалка до него и каза:

— Ей, ти да не си пиан?

— Дрън-дрън!

— Тогава защо караш като пиан?

— Тоя шибан сенатор! — избухна Джино. — Мисли, че може да ме разиграва както си иска. Но аз не играя по свирката на никого!

— Кой е казал, че играеш?

Той хвърли бърз поглед към жена си. Поколеба се дали да ѝ каже. Не, няма. Защо трябва да ѝ разказва за унижението, на което беше

подложен в дома на сенатор Дюк, който му говори като на някой дребен гамен? Сигурно очакваше Джино да му каже: „*Готов съм за теб да убия човек, само ми кажи къде и кога.*“ Скапан педал! А си мислеше, че са приятели. Да се пукнеш от смях!

— Никой — промърмори той.

— Естествено никой. Затова ли изскочихме от тях, като че ли някой ни преследваше? Нещо май не е било по вкуса на твоята приятелка, а?

— Тя не ми е приятелка. Казвал съм ти го сто пъти.

— Да бе — прозя се Синди. — И знаменитата Джийн Харлоу не си изсветлява косата!

Останалата част от пътя мина в мълчание. Джино беше толкова сърдит на себе си, че всеки му беше крив. Даде си сметка, че в действителност не беше отказал на сенатора. Напротив, изслуша го и каза:

— Мога да уредя това като услуга за теб.

Но сенаторът му отговори:

— Ти трябва да го свършиш, Джино. Никой друг не трябва да знае.

По дяволите! Беше останал там и се беше съгласил да го наемат да убие човек! Та той е бизнесмен, а не обикновен престъпник, който преживява с поръчкови убийства. Да, ама беше останал в кабинета, докато Осуалд го запозна с подробностите. Изнудване, разбира се. Педерастка история... Дълга история...

В действителност сенатор Дюк не беше казал: „*Ако не се заемеш с това лично, ще те унищожа.*“ Заплахата обаче висеше във въздуха.

Можеше ли Джино да се заеме с тази услуга? Разбира се. Нямаше никакви проблеми. Сега премисляше отношенията им и си призна, че е бил много неразумен, когато е позволил на сенатор Дюк да научи такива подробности за него и нещата, с които се занимава. Но какво друго можеше да направи? Сенаторът беше директор на повечето компании, които Джино притежаваше. Адвокатът на сенатор Дюк се занимаваше с цялата правна документация. Брокерът на сенатор Дюк се грижеше за инвестициите на Джино. Единственото нещо, което сенаторът не знаеше за него, бяха депозитните кутии в сейфовете на почти всички банки в града.

И така, какво да прави? Да убие някаква измет, някакъв педал, който на всичко отгоре е изнудвач? Да, но след първия път можеше ли да бъде сигурен, че Осуалд Дюк няма да прибегва до услугите му и по-късно?

Да зареже всичко и да продължи да си живее живота? Можеше ли да го направи без сенатор Дюк?

Джино беше на кръстопът.

Една отвратителна седмица.

Да, но стана още по-отвратителна.

На следващия ден трима от инкасаторите му бяха нападнати на улицата. Двама бяха бити, третият — прострелян. И към шейсетте бона се прибавиха още петнайсет. Нямаше съмнение, че в дъното на операцията беше Джейк Момчето.

Джино не му мисли много. Реши да действа твърдо с Момчето. Ще му нанесе съкрушителен удар! Да имаш кураж е едно, а да си позволиш да правиш Джино Сантейнджелю на глупак е съвсем друго.

Сенатор Дюк телефонира по обяд.

— Взе ли решение? — тихо попита той.

— Даа — проточи Джино. — Не се безпокой, работата ще бъде свършена.

Той щеше сам да се погрижи, но по свой начин.

По-късно освободи Ред и Сам Хитрия за през нощта, взе стария „Форд“ от гаража на клуба и подкара към адреса, който Осуалд му беше дал. Колата пееше. Така трябваше да бъде. Занимаваше се с нея всяка седмица, като влагаше цялата си обич и умения.

Адресът беше чак във Вилидж. Боклукчийско място. Паркира пред един блок преди този, който му трябваше и отиде пеш до сградата. Прегледа имената, надраскани под бутоните на звънците и откри Кинсейд 3. Втория етаж.

Беше два през нощта, но сградата се тресеше от звуците на джаз-състав, който сигурно репетираше.

Почука на вратата на Кинсейд 3. Отвори му веднага. Чернокожо момче, което явно очакваше някого.

Джино ритна вратата с крак и влезе вътре.

Момчето уплашено се дръпна назад, без да каже и дума. Косата му се спускаше на буйни къдрици, очите му бяха с разширените

зеници на пристрастен наркоман, устата му беше начервена с ярко червило, носеше домашен халат на цветя.

— Ти ли си Зефра Кинсейд?

— А ти кой си? — отвърна момчето с тъничък фалцет.

— Ти ли си? — тежкият поглед на Джино сякаш го прикова.

— Да — прошепна момчето.

— Искам писмата.

— Какви писма?

Джино внезапно протегна ръка, вдигна рязко брадичката му и натисна главата му към стената, като едновременно заби коляното си в корема му.

— Искам... писмата... на... сенатора... Веднага!

— Добре — очите на момчето се изцъклиха от ужас и болка. — Сега ще ги донеса.

Джино отпусна хватката си и въздъхна. Инстинктите му винаги действаха безупречно. Нямаше нужда да убива този дребен, невръстен педераст. Само насади Божия страх в него с няколко добре обмислени заплахи, после го метни на влака и го забрави...

Момчето се тресеше, когато приближи до гардероба в дъното на стаята. Джино разсеяно се попита къде ли го е забърсал Осуалд. И как е станало възможно да се пресекат пътищата на сенатора и това невръстно педерастче-наркоман.

Момчето отвори вратата на гардероба и оттам с див крясък излетя някакъв призрак — една грамада с перука, стиснала в ръка месарски нож. Врхлетя върху Джино.

Той за миг остана парализиран от ужас. В същия миг огромното чучело замахна и ножът потъна дълбоко в рамото на Джино.

Четвъртък, 14 юли 1977

Ню Йорк и Филадельфия

Лъки ту се унасяше в дрямка, ту се разсънваше. Вече не проявяваше никаква войнственост по отношение на Стивън. Просто искаше да излезе оттук. Навън. Девет дълги часа стояха затворени в асансьора и всякакво желание за борба се беше изпарило в нея. Чувстваше се ужасно мръсна. Устните ѝ, устата ѝ, гърлото ѝ бяха пресъхнали и имаше чувството, че са посипани с пясък. Болеше я

главата. Стомахът я присвиваше. Гадеше й се, а в същото време червата й куркаха от глад.

— Буден ли си? — прошепна тя.

— Не мога да заспя — отговори Стивън.

— И аз не мога.

Той изпита съжаление към нея. И към себе си. И омерзение, че е възможно през хиляда деветстотин седемдесет и седма година, в Ню Йорк да останеш затворен в асансьор, в обществена сграда, без някой да направи нещо.

— Какво ще правиш, като излезем оттук? — попита Лъки.

Той се усмихна в тъмнината. Гласът й звучеше като на малко изоставено хлапе, което се надяваше да бъде освободено от клетка.

— Да се потопя във вана.

Тя тихо се изсмя.

— И аз. В гореща вана с чаша студено бяло вино... И музика... нещо от Дона Съмър или Стиви Уондър.

— А защо не Мили Джаксън или Айзък Хейес?

— Харесваш ли такава музика?

— Разбира се.

— Ама наистина ли?

— Изглеждаш изненадана.

— Изобщо не си те представях като човек, който обича соул.

— А какво си представяше, че обичам?

— О, не знам. Може би „Мидъл ъв дъ Роуд“, Хърб Алпърт, Бари Мънилоу.

— Много благодаря!

— Нямаше ли да е страхотно, ако имахме тук музика?

— Марвин Гей.

— Ал Грийн.

— Уили Хътч.

— Отис Рединг.

Започнаха да се смеят.

— Хей — възкликна тя, — имаме нещо общо.

— Слушала ли си песните на шейсетте? Били Холидей, Нина Симон?

— Разбира се. Обичам ги.

— Наистина ли?

Започнаха да обсъждат музиката като стари приятели. Толкова се увлякоха, че със закъснение чува гласа, който извика в асансьорната шахта:

— Има ли някой там вътре?

Лъки скочи на крака и започна да крещи:

— Мисля, че ни откриха!

Стивън също скочи и започна да вика:

— Тук сме, вътре! Двама сме. Можете ли да ни измъкнете?

Дарио се стегна като пружина. Остана клекнал, притаен зад вратата на кухнята в апартамента си. Момчето продължаваше да напява неприлични ругатни. Приближаваше се все повече и повече. Все по-близо до ножа, който Дарио стискаше с потни ръце.

— Отворен задник... духач... педераст... — гласът сякаш се изливаше върху главата му. — Отворен задник... духач... х-р-р-р...

Момчето се бе нанизало на ножа. Дарио дори не бе помръднал. Момчето само се наниза на ножа...

Тишина.

Дръжката на ножа се изплъзна от потните длани на Дарио. Той почувства, че му прилошава. Дали го беше убил?

Унижението на Кери беше пълно — да я карат в полицейския участък в мръсната претъпкана камионетка заедно с тази шумна, разгневена паплач. „Отпадъците на обществото“ би казал Елиът. А какво ли щеше да каже, когато я откриеше сред тях?

Затвори очи и се постара да не мисли за това.

Но в съзнанието ѝ изплува очакваната сцена. Патрицианските му черти щяха да бъдат изкривени от удивление. „*Но какво, за Бога, правеше в Харлем, Кери? Не ми го побира ума!*“

Защото тя му беше казала, че ще се отбие да види Стивън.

— Няма да се бавя много — беше го уверила Кери.

А Стивън живееше през три блока от тях. Елиът, който гледаше филм по телевизията, само махна небрежно с ръка.

Колко време се беше лутала из Харлем? Часове. Елиът сигурно вече е побеснял. Навярно е звънял на Стивън и е разбрал, че тя въобще не е ходила там... И двамата щяха да са бесни.

Тя отчаяно напрегна ума си, за да измисли нещо правдоподобно за отсъствието си. Най-накрая измисли — беше толкова просто и правдоподобно, че всеки щеше да ѝ повярва.

— Кой е? — повтори Джино ядосано.

— Господин Сантейнджело... Аз съм, Джил. Помислих, че може да сте променил решението си.

Исусе Боже! Аман от жени! Два и половина през нощта, а тази се връща и чука на вратата му.

— Я остави тая работа — изръмжа той.

— Моля ви, отворете само за минутка — ласкаво се примили тя. — Искам само да ви попитам нещо. Моля ви.

Винаги оглупяваше, когато така мило го молеха. Пъкна пистолета в джоба на халата си и отключи вратата. Дали пък нещо не прошава между краката му? Е, можеше и да ѝ предостави голямата си услуга.

Още докато отваряше вратата, започна:

— Слушай, малката...

Внезапно млъкна и сподавено изруга. В лицето му избухна светкавицата на фотоапарат.

Покривът на асансьора бе отместен и мъж в работен комбинезон насочи лъч на мощен фенер към лицето на Лъки.

— За Бога! — извика тя и вдигна ръка, за да прикрие заслепените си очи.

Светлинният лъч зашари из асансьора и откри Стивън, който усърдно обличаше дрехите си.

— Изгасете това нещо — заповяда той. — Девет часа сме в пълен мрак и не искам тази светлина да ме заслепява.

Мъжът многозначително се засмя и загаси прожектора.

— Май двамата не сте толкова за окайване. Току-що извадих десет човека от един асансьор в Шърмън Билдинг. Не искам да ви разправам — той се изкикоти. — Бяха потни като впрегнати добичета. Вонеше като в кочина. Аз...

— Можете ли да ни измъкнете оттук? — прекъсна го Стивън.

Мъжът щракна с пръсти.

— Нали затова съм дошъл.

— Тогава да оставим приказките и да го направим — рязко рече Стивън. — Вие от противопожарната служба ли сте?

— Нее — проточи мъжът. — Всички пожарни коли и пожарникари са из града. Такава бъркотия! Аз съм от асансьорния сервиз.

— Само не ми казвайте, че целият град е без ток.

— Позна.

Лъки припряно се обличаше.

— Какво чакаш, хайде да се измъкваме вън оттук — изсъска тя.

— Добре — отвърна Стивън и се обърна на мъжа над тях: — Какво ще предприемете? Ще разбиете вратата ли?

— Няма да стане. Заседнали сте между етажите. Ама с всички е така — все между етажите.

— Тогава как...

— Ще спусна въже, ще се вържете с него... И ще ви изтегля.

— Ох, Господи! — отмаля Лъки. — Само като го чуя, и ми прилошава.

— Чакай, искам да те разбера правилно — уточни Стивън. — Ще трябва да се завържем с въже, а после вие ще ни изтеглите през покрива на асансьора. Така ли?

— Точно така. Просто и безопасно. Все едно вадиш зъб...

— Какво му е толкова безопасното на ваденето на зъб? — наежи се Лъки, мисълта, че спасението е близко малко я бе съживила.

— Не е задължително да бъдете извадена, мадам. Можете по избор да останете тук, докато пуснат тока. Мен това не ме интересува.

— Стига, стига. Хайде да действаме — прекъсна зараждащата се кавга Стивън. — Щом той казва, че е безопасно, значи е безопасно.

— Оу, щом той казва — изстреля презрително и надменно Лъки. — И кой, по дяволите, е той?

— Виж какво — категорично заяви Стивън, — аз ще го направя. Ако искаш да останеш, това си е твоя работа.

— Чудесно. Наистина чудесно. Искаш да кажеш, че ще ме оставиш тук сама, така ли?

— Извинявайте, приятелчета — извика мъжът отгоре, — защо не взема да си вървя? Имам да проверя още шест асансьора в тази сграда. Може да намеря други, които искат да излязат.

— Тръгваме — отсече мрачно Стивън. — Хвърлете въжетата!

Преди Дарио да успее да се изправи, момчето се свлече и падна върху него. Той изкрещя от ужас, започна да бута и да рита, докато успя да отблъсне тялото, което падна назад. Целият се тресеше. Зъбите му тракаха.

Изправи се. Панически избяга от кухнята.

Беше убил човек.

Да отиде до телефона.

Да се обади незабавно на Коста.

Апартаментът беше слабо осветен от лунната светлина, която струеше през прозорците. Така успя да стигне до телефона. Вдигна слушалката и като обезумял започна да натиска бутоните.

Точно тогава чу шума — драскащи, стържещи звуци откъм входната врата.

Някой се опитваше да влезе в апартамента му.

За Кери не беше лесно да привлече нечие внимание в полицейския участък. В края на краищата тя беше просто още една негърка, както повечето натъпкани в ареста на участъка. Но Кери вече се бе овладяла. Бързо, с ясен и убедителен глас тя ги принуди да я изслушат.

— Моля, позвънете на съпруга ми — с достойнство ги помоли в края на разказа си, — и му позволете да дойде да ме вземе.

Полицаят, на когото сервира историята си, кимна с разбиране. Казаното от нея звучеше правдоподобно и лесно можеше да се провери. За щастие на Кери той се обади по телефона и след час Елиът Баркли пристигна в участъка със своя адвокат. Изглеждаше обезумял, точно както Кери очакваше да бъде.

След петнайсет минути беше освободена. Извиниха ѝ се и тя седна в колата на Елиът.

— Всемогъщи Боже! Ах, този град! — избухна той. — Арестуват невинни хора, докато престъпниците бродят свободно по улиците — запали двигателя и потупа съпругата си нежно и утешително по коляното. — Какво само си преживяла, мила! Сигурна ли си, че си добре?

— Само ушите ми...

— Имай малко търпение, не се тревожи, ще отидем направо у доктор Митчъл. Той ще се погрижи за теб. Господи, бях обезумял от тревога...

Тя престана да чува думите му и се попита какъв ли ще е следващият ход на изнудвача. Елиът бе повярвал на разказа ѝ. В края на краищата той отчасти бе верен. Колата ѝ беше действително открадната. Тя беше действително нападната и ограбена. Единствената измислица бе, че двама младежи се били качили в колата ѝ на Шейсет и четвърта улица, докато тя чакала да превключат светофара на зелено. Били насочили пистолети към нея и я заставили да кара към Харлем, където я изхвърлили от колата. Тя беше действително с тъпа размирници и беше арестувана. Не можеха да я уличат в лъжа по нито един пункт.

Елиът караше бавно своя „Линкълн Континентал“ през тъмните улици, осветявани само тук-там от фаровете на преминаващи коли, където тълпите продължаваха да вилнеят и да грабят. Напред и встрани припламваха пожари.

— Каква адска дупка! — негодуваше Елиът. — Само ги погледни — животни! Да благодарим на Бога, че са те арестували. Това навярно е било по-безопасно, отколкото да бъдеш навън, по тия улици. Мръсна сган! — натърти той на последните си думи. — Заслужават всичко, което им се случва!

Елиът не беше с либерални разбирания. И никога не е бил.

Студена тръпка разтърси тялото на Кери, когато си помисли, че пред него могат да се разкрият факти от миналото ѝ.

— Какви са тия шибани... — избухна Джино и се опита да затвори вратата.

— Само едно интервю, господин Сантейнджело — настоя дрезгав мъжки глас, чийто крак беше мушнат между вратата и касата. — Моля ви. Само няколко въпроса.

През пролуката Джино успя да види стюардесата Джил и до нея някакво нищожество с фотоапарат, закачен за ремък през врата му. И двамата бяха пияни, дори малоумен можеше да го разбере.

— По-добре идете някъде да се изчукате — предложи им с решителен тон Джино. — И разкарай шибания си крак от вратата ми, преди да съм го строшил.

Мърльото с фотоапарата отстъпи назад.

— Ти нали ми каза, че той ще се навие — изсъска той към Джил.
Тя сви рамене с пианско безгрижие.

— Казах ти, че ще те заведе при него... не съм казала, че ще те приветства с целувки и прегръдки...

Фотографът се пробва още веднъж.

— Господин Сантейнджело, отговорете на моите въпроси сега, за да не се наложи да отговаряте на мнозина утре.

Джино тръшна вратата под носа му. Беше стар да се забърква в такива лайна.

Джино, 1937

Внезапна мисъл проряза съзнанието му. Убий!

Черната бездна го повлече надолу като неудържима вълна.

Болка. Ужасна болка. Но болката можеше да бъде превъзможната.

Забий коляно в ташаците на чучелото с перуката.

Чудесно. Перуката му падна и той се превива.

Сега отдъхни за миг.

Облеченият в домашния халат на цветя скача върху него.

Не се поддавай на черната ярост.

Усещаше как кръвта се стича от раната му.

Чу звук. Излизаше от неговото гърло. Животинско ръмжене.

Смачкай този с халата в стената. Разкъравена уста със грозно стърчащ в нея зъб.

Ритни.

Удари с юмрук.

Сега и двата се нахвърлят.

Извади пистолета.

Рухва под напора на двамата.

И дръпни спусъка. Един път. Втори път.

Мъртво тяло го затиска.

Някой дере лицето му.

Кръв. Ноктите дълбаят. Търсят очите му.

Дръпни отново спусъка.

Само веднъж.

Бий похъркваше в едната страна на голямото удобно легло, а седемгодишният ѝ син Марко — в другата.

Силното бумкане по външната врата се сля със съня ѝ. Тя се намираше в лодка, слънцето блестеше, после се появи акулата... Плуваше право към лодката и започна да я блъска... Да удря... да удря...

Стресна се и седна разтреперана в леглото. Някой удряше по вратата. Бързо хвърли поглед към будилника. Беше два и половина през нощта. Погледна към Марко. Детето спеше кротко с палец в уста. Тя скочи припряно от леглото, наметна халата си и с тихи стъпки отиде боса до вратата.

— Кой е? — попита със скован от страх глас.

— Отвори.

Гласът ѝ беше познат, но не беше напълно сигурна.

— Кой е? — все пак настоя тя.

— Джино Сантейнджело.

Присви я стомахът. Нали се беше отказал от нея първия път?

— Отвори... тая шибана врата — изръмжа зловещо той.

Беше раздвоена. Не знаеше как да постъпи. Да го пусне да влезе и след това да се опита да го отблъсне? Ако не го пусне, ще изгуби работата си.

Не можеше да си позволи да я уволни. Неохотно издърпа резето, но още преди да отвори вратата, тялото му се отпусна с цялата си тежест и той падна в краката ѝ.

— Ох, мили Боже! — сподавено възкликна тя. — Какво се е случило с теб?

Беше потънал в кръв. Целият. Лицето му представляваше червена маска, дрехите му бяха прогизнали от кръв.

Тя си позволи само миг паника. Здравият ѝ разум надделя, тя се стегна, събра силите си и му помогна да се примъкне вътре. Затвори вратата.

— Дай ми... да пийна нещо...

— Нямам никакъв алкохол — смънка тя.

— Вярно... сецам се... — опита да се засмее. — Ти си... тая, дете... няма нищо... за пиене.

— Трябва ти лекар — решително заяви тя. — Кого да извикам? Той изстена.

— Нее... не ми трябват... никакви доктори. Ти... можеш... да се погрижиш... за мен...

— Не мога.

— Можеш... Не е толкова... лошо... колкото... изглежда...

Тя свали халата си и го зави около тялото му. Ами ако умре? Тук, на пода в апартамента ѝ?

— Прострелян ли си? — плахо попита тя.

— Намушкаха ме — успя да каже той. — Не е... опасно. Помогни ми... да сваля... дрехите си.

Тя си спомни за Марко, който спеше оттатък.

— Господин Сантейнджело — помоли тя, — да позвъня на някого. Господин Динунцио... или съпругата ви. Те ще знаят какво да направят. Аз...

— Никакви разговори по телефона — прекъсна я той. — Пет хиляди долара... ще се погрижиш за мен... и нито дума...

Пет хиляди долара! Вече започваше да ги разпределя. Ще изучи Марко. Ще купи нови дрехи за двамата. Малка кола. Ваканция...

— Какво трябва да направя? — попита бързо тя.

Синди се събуди рано и разбра, че Джино дори не си е направил труда да се прибере вкъщи. Отначало се ядоса, после реши, че не си струва.

— И какво от това? — запита се мрачно тя.

Малко по-късно зарадвана се досети, че всеки петък ще получава писмен доклад от наетия детектив за действията и разписанието на нейния съпруг. Ако решише да се разведе с него, щеше да представи в съда всички документи в пакет. И всяка разгонена кучка, с която той е бил, щеше да бъде вписана поименно вътре. Не успя да се сдържи и се засмя с глас. Джино си мислеше, че е много хитър. Но тя е по-хитра от него. И ще му го докаже!

Облече се внимателно. Изгаряше от любопитство как ще мине обядът с Хенри Муфлин Джуниър. Досега стриктно бе спазвала изискването на Джино: Докато си моя жена, никакво чукане с чужди мъже!

Изискване. Но само към нея. Той въобще не се съобразяваше с него.

Е, дотук беше с въздържанието. Беше взела мерки да се защити. И бе уредила, по дяволите, да прекара поне веднъж приятно.

Ако на Джино не му хареса, толкова по-зле за него.

Събуди се мъчително от пулсиращата болка в рамото. Усещаше лицето си, сякаш някой го беше стъргал с шкурка. Посегна с лявата си ръка. Тези мръсници бяха разтворили старата рана на бузата му. Чаршафът, увит около рамото му, беше напоен с кръв. Когато разгледа раните си на дневна светлина, разбра, че няма да му се размине без лекар. Трябваше да го шият.

С мъка се опита да седне в леглото, но болката беше толкова силна, че отново се отпусна по гръб. Беше истинско чудо, че успя да се измъкне жив от квартирата на Зефра Кинсейд. Беше убил, за да се спаси. Щяха да го убият, ако не беше убил.

По дяволите! Услугата за Осуалд Дюк беше изпълнена. Дори имаше втори труп — просто ей така, за късмет.

Беше взел и писмата. Бяха десет или дванайсет, вързани в пакет, скрити зад възглавницата върху канапетото. Адресирани с характерния почерк на сенатор Дюк. Джино ги бе напъхал в джоба си и бе излязъл с несигурна крачка от апартамента. Блокът продължаваше да се разтърсва от джаз-музиката, която гърмеше зад някоя от затворените врати. Никой не беше чул нищо. Беше се добрал до колата. Беше седнал зад волана. Беше му ясно, че в това състояние няма да успее да шофира през целия път до центъра на града. За щастие си бе спомнил за компаньонката с трипера. Бий. Живееше наблизо. Само на няколко преки. Успя да стигне с колата до дома ѝ.

— Добро утро — Бий влезе в спалнята, приближи се до леглото и загрижено попита: — Как се чувствате?

Той си спомни отзивчивостта ѝ. Която се появи след обещанието за пет хиляди долара.

— Сякаш през мене е минал влак.

— Хм — тя сериозно го огледа.

Ако той можеше да се види, щеше да разбере колко вярно е усещането му. И двете му очи бяха скрити в подутини от удари. Лицето му бе прорязано в дълбоки драскотини. Старият белег зееше грозно

отворен и ръбците се държаха от черни съсиреци кръв. Устните му бяха подути и изкривени.

Тя не искаше да мисли за раната на рамото му. Когато бе разрязала сакото и ризата му снощи, кръвта бе избила като фонтан. Така се ужаси, че започна да пищи.

Марко беше дотичал при тях.

— Мамо! Мамо! Какво става? Кой е този човек?

Джино бе погледнал момчето, после нея. Не каза нищо.

— Приятел на мама, миличко — утеши тя детето. — Върни се да спиш.

Хлапакът неохотно я беше послушал. По-късно тя го пренесе и помогна на Джино да легне в леглото. А тя спа на един стол, по-скоро изкара нощта в просъница.

Сутринта набързо бе изпратила Марко на училище. Просто не му даде възможност да ѝ задава въпроси. Надяваше се, че докато се върне следобеда, Джино вече ще си е отишъл.

— Искам да проведеш няколко телефонни разговора вместо мен — прошепна той.

— Добре.

— Няма да казваш нищо за станалото.

— Разбирам.

— Обади се на Алдо. Кажи му, че искам спешно да го видя, после му дай адреса си.

— Добре.

— Кажи му да доведе доктор Харисън.

Тя извади лист хартия и записа номера, който той ѝ продиктува.

— Можеш да разчиташ на мен — увери го тя.

И той разчиташе. През следващите десет дни бе изцяло в ръцете ѝ. Тя го къпеше, хранеше го, бдеше над него ден и нощ и следеше как се възстановява.

Той беше силен като бик. След десет дни беше готов да си върви. Лекарят каза, че за всеки друг трябвало да минат месеци, за да се изправи на крака.

— Загубил сте много кръв. Съвсем откровено ви казвам, че е истинско чудо да оцелеете.

Да. Беше късметлия, наистина. Никой не разбра какво точно се бе случило онази нощ. Дори Алдо.

— Отивах на гости при Бий — му беше казал Джино, — когато двама ме нападнаха на улицата. Дори не разбрах какво става. Взеха ми парите и избягаха.

На Бий не даде никакви обяснения, а тя и не зададе никакви въпроси. Това му хареса. За десетте дни, през които беше в дома ѝ, станаха приятели. Беше страхотна готвачка и можеше да играе всички комарджийски игри с карти. Хлапетото беше истинска рядкост — сериозно и упорито момче, което го забавляваше с ученически вицове.

— Къде е неговият старец? — попита един ден той.

Тя се изчерви.

— Никога не е имал такъв.

— Е, хайде и ти. Разбирам, не си била омъжена. И какво от това? Но просто не може да не имало някой.

— Да. Имаше. Беше на петдесет и две, а аз на петнайсет. Позната история. Изнасили ме. Беше приятел на баща ми, така че никой не ми повярва. Изхвърлиха ме от къщи. Дойдох в Ню Йорк и оттогава съм тук.

— И се оправяш добре?

— Е, оправям се. Можеше да бъде и по-лошо. Гледам сина си. Нищо интересно, нали?

— Така е. Истината винаги е такава.

Никога не ѝ посегна, въпреки че я пожела, когато силите му се възвърнаха.

— Наистина ли имаше трипер? — попита я той един ден.

Тя се усмихна.

— Излъгах те. Искях да те държа по-далеч от мен.

— Така ли? Защо?

— Защото жена като мен не иска да бъде просто още една бройка.

Той се замисли дали да не я сграбчи и да я хвърли в леглото. Но му мина и друга мисъл, която беше по-силна. Бяха приятели. Защо да разваля всичко?

На следващия ден, след като напусна дома ѝ, ѝ изпрати плик. Съдържаше петнайсет хиляди долара и бележка, написана с нечетлив

почерк: „Ти спаси един нещастен глупак, дяволска сестро. За теб пет, както обещах. Десетте — в банката за Марко.“

Тя остана поразена. Джино Сантейнджело да ѝ направи такова добро. Веднага забута дълбоко-дълбоко в паметта си нашумялото убийство наблизко същата нощ, когато той бе пристигнал облян в кръв, полужив, в дома ѝ.

Първият обяд с Хенри Муфлин Джунийър беше забавен.

Вторият вълнуващ.

Третият страхотен.

Четвъртият състезание по чукане.

Ха-ха! Неизпитван досега възторг. Хенри Муфлин Джунийър се влюби в Синди и тя се забавляваше всяка минута.

Той беше една хайлайфна кукла, която скачаше, когато Синди дърпаше конците.

Той искаше да я засипе с диаманти, кожи и подаръци.

Искаше да я удави в шампанско и черен хайвер.

Искаше тя да се разведе с Джино и да се омъжи за него.

Тя сложи и двамата на кантара.

Джино я пренебрегваше.

Хенри я боготвореше.

Джино чукаше която му падне.

Хенри щеше да ѝ верен завинаги.

Джино говореше с нея като с по-долна от него.

Хенри я издигаше на пиедестал.

Джино нямаше никаква класа.

Хенри беше закърмен с нея.

Разбира се...

Джино беше груб, упорит и с приятна външност.

Хенри беше малко мекушав.

Джино беше могъщ и имаше пари.

Хенри имаше богатство.

Джино беше великолепен любовник, когато искаше.

Хенри имаше още много да се учи.

Тя можеше да го учи. Защо не? Колко забавно щеше да бъде да го учи какво да прави с пръстите и езика си... е, и с неубедителната си ерекция.

Тя взе решение, повлияна до голяма степен от твърдението на Алдо, че Джино е трябвало да замине неочаквано. Тайно пътуване. Според доклада на нейния детектив обаче Джино се бе сврял в апартамента на някаква курветина чак във Вилидж.

Прегледа внимателно доклада още веднъж. Вътре стриктно бе проследен пътът на Джино онази нощ. Беше направил две посещения. И двете във Вилидж. Очевидно една курва не му е стигнала. Беше излязъл след първата явно пиан и после бе подкарал към втората. Там явно му бе харесало толкова много, че не се беше показал навън с дни. Сякаш беше пропаднал вдън земя. Копеле.

Е, вече не можеше да я прави на глупачка. Щеше да се разведе с него и да се ожени за Хенри.

И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Когато Джино се прибра у дома, го чакаха безброй бележки да се обади на сенатор Дюк.

Алдо го беше докарал до апартамента. Часът бе пет следобед, но единственият човек, когото завари вътре, беше прислужницата.

— Къде е Синди?

Алдо сви рамене и извърна поглед. Нямаше никакво намерение да е този, който ще каже на Джино, че жена му се развява из града с чужд мъж. Сам щеше да разбере. Скоро.

— Къде е госпожа Сантейнджело? — попита Джино прислужницата.

Въпросът му я стресна. Момичето дори подскочи от уплаха. При вида на господаря стомахът я присви от болка.

— Аз... не знам, сър. Не ми каза къде отива.

Джино се намръщи.

— Каза ли й, че се връщам днес? — попита той Алдо.

— Казах й. Може би трябваше сам да й се обадиш по телефона... тя... не беше много доволна, че изчезна ей тъй, изведнъж...

— По дяволите! От какво не е била доволна? Тя ми е жена, за Бога, трябва да е тук!

Алдо пристъпи неловко от крак на крак. Май беше по-добре да предупреди Джино.

— Виж... — започна той.

— Нямам настроение нищо да виждам — прекъсна го Джино. — Ще отида да си легна. Донесе ли всичките счетоводни документи.

Алдо кимна утвърдително, бръкна във вътрешния си джоб и му подаде кочан с документи.

— Нещо ново за Момчето?

— Нищо. Като че ли потъна в морето. Но ще изплува някой ден. Не се безпокой, ще го пипнем.

— Кой, по дяволите, се безпокои?

Обядът беше много вкусен. От румсървиса поднесоха студен омар, студено шампанско и ягоди със сметана.

Хенри Муфлин Джуниър бе ангажирал апартамент. Навсякъде червени рози. Романтична музика. И малка вълнуваща кадифена кутийка.

Но Хенри не позволи на Синди да я отвори, докато не приключат с обяда.

— Ох, Хенри! — изглези се Синди. — Толкова си лош с мен.

— А ти си т-т-тоолкова добра с мен, мила моя — похвали я той.

Тя се нахвърли като вълк върху обяда, гаврътна чашата с шампанско и скоростно натъпка ягодите една след друга в устата си.

— Ето, приключих — заяви тя. — Може ли котенцето да отвори кутийката?

— Мо-о-же — великодушно проточи той.

Тя стръвно грабна кутийката — като кученце първия си кокал. Големите ѝ сини очи искряха от нетърпение. Не че Синди нямаше бижута. Напротив, имаше повече от достатъчно. Но една жена никога не може да им се насити.

Отвори кутийката и зяпна от удивление. Разкошният пръстен в леглото от черно кадифе я заслепи. Огромен рубин, обиколен от диаманти и смарагди. Изумително красив. Безбожно скъп. Удряше в земята всички бижута, които притежаваше.

— Оу, мили Боже, Хенри! — задъхваше се от възторг. — О, мили Боже!

— Х-х-харесва ли ти? — попита той нетърпеливо.

— Да ми харесва? Да ми харесва! Луда съм по него! — скочи на крака, обви ръце около врата му и започна да го обсипва с целувки.

Той се изчерви от удоволствие. Не беше лесно да измоли наследствената скъпоценност от майка си.

Синди сложи пръстена на пръста си и размаха ръката си във въздуха. Възхищението ѝ нямаше предел.

Това движение толкова възбуди Хенри, че той започна припряно да сваля дрехите си. След миг застана до Синди. Гол. Гладък като охлюв. С увиснал пенис.

Тя не откъсваше възхитени очи от пръстена. Опитваше се да определи цената му.

— Синди — повика я той умолително.

Тя изобщо беше забравила за него.

— Опала! — възкликна при вида му. — Моят миличък Хенри, готов за палави забавления.

— Да — нетърпеливо потвърди той.

— Така, моят палав немирник Хенри ще трябва да седне спокойно и да се наслаждава на шоуто — тя го бутна нежно на стола, пусна плочата на грамофона отначало и под звуците на Имам любовта си да ме топли започна предизвикателно да съблича дрехите си. Хенри зяпна и остана с отворена уста.

Сам в луксозния си апартамент, Джино препрочете отново писмата на сенатор Дюк до Кинсейд. Човекът може и да беше финансов гений, но за всичко останало беше абсолютен глупак.

Дванайсет писма, писани за период от дванайсет седмици.

Дванайсет дяволски компрометиращи писма, писани до Зефра Кинсейд, докато сенатор Осуалд чезнеше в Южна Африка в принудена дълга ваканция заради счупен крак по време на пътешествие с яхта.

От писмата Джино постепенно научи цялата история. Зефра Кинсейд бил младо момче, което сенаторът намерил по време на нощните си забежки в подземния свят на хомосексуалните общности. Момчето — много младо. Сенаторът — много богат.

Двамата започнали да се срещат всяка седмица — срещи в посредствен хотел в Уест Сайд, където никой не задава въпроси. Отношенията им продължили три дълги години. Зефра бил на петнайсет, когато започнали.

Сенаторът очевидно заплащал добре любовта на момчето и бил доволен от него. Но когато Зефра от момче станал мъж, сенаторът му

се наситил.

Джино можеше да си представи как е продължила тази история. Шантаж. Сенаторът повика Джино да му направи услуга. И той беше направил точно това.

Двойното убийство не вдигна много шум в пресата. Жертвите бяха чернокожи и определено не заслужаваха да ги почетат нито с много думи в заглавията, нито на първите страници на изданията. Двойно убийство на наркомани беше заглавието на кратката публикация. Джино въздъхна. Обществото не бе загубило кой знае какво.

Хвърли поглед към часовника си. Нещо го жегна. Беше девет вечерта, а Синди още не се беше прибрала. Беше звънял в „Клеми“, но му казаха, че не е там. За известно време Вера беше заела телефона и многословно го беше убеждавала да даде работа на Паоло, когато излезе от затвора.

— Той ще има нужда от помощ — приплака му тя накрая.

Да. Щеше да му даде едно рамо. Рамо, което той беше получил като дете.

Стана от леглото и отиде в банята да огледа лицето си. Не беше приятна гледка. Доктор Харисън беше почистил внимателно старата рана и отново я беше зашил. Може би нямаше да изглежда толкова зле, когато извадеха гадните конци. Но белег щеше да остане. Така беше казал докторът.

Дълбоките драскотини по лицето му бяха на изчезване, но въпреки това изглеждаха отвратително. Прокара пръсти по къдравата си черна коса и присви очи. Исусе Боже! Ако сега му предложеха да се снима в гангстерски филм, нямаше да има нужда да го гримират.

Засмя се с глас. Не се оплакваше. Просто беше роден да оцелява.

Писмата на сенатора бяха подредени на купчинка върху леглото. Взе ги и ги заключи в касата си. Сенатор Осуалд нямаше да си ги получи обратно. Никога. Те бяха неговата застраховка срещу подобни услуги в бъдеще.

Клемънтайн се усмихна на семейство Бекър, махна с ръка за поздрав към Бърнард Даймс и прошепна на Осуалд и днес това, което вече му беше казвала десетина пъти:

— Защо, мислиш, ни отбягва?

Осуалд направи знак на сервитьора да напълни отново чашата му с бренди.

— Не знам — процеди с досада той.

Двамата бяха на премиерата на Вържени момичета от Роджърс и Харт — нова музикална комедия — и сега, по време на антракта, бяха отишли на бара.

Изминалите десет дни не бяха леки за тях. Джино бе удържал на думата си, но беше пропуснал да им се обади.

— Наложил му се внезапно да замине — бяха думите на Алдо към сенатора.

— Господин Сантейнджело отсъства — беше казала прислужницата в апартамента му.

— Откъде да знам къде е? Аз съм само негова жена — презрително беше изфъфлила Синди.

— Все пак не може да не се върне — замислено беше казала Клемънтайн.

— Разбира се, че ще се върне — се бе съгласил Осуалд.

— Как може да постъпва така с нас?

— Не знам, скъпа моя. Възмутително е.

— Наистина.

Клемънтайн си мислеше, че ѝ липсва тялото му. Силните му ръце. Сериозните му очи. Начинът, по който я любеше и я довеждаше до оргазъм — толкова изящен, толкова...

— Здравсти!

Пред тях се изтъпани Синди. Едно видение, обвито в розов китайски креп и наметка от розово оцветена лисица. Синди, която сияеше. Синди, на чийто пръст искреше знаменитият пръстен с рубин на рода Муфлин.

— Д-д-добър вечер, Клемънтайн. Сенаторе — заекна Хенри, чак вратът му се изчерви над стегнатата папионка.

Клемънтайн местеше погледа си от единия на другия. С всичкия ли си беше това момиче? Джино никога нямаше да ѝ прости да се развява и да го прави на глупак на обществени места.

— Синди — кимна ѝ хладно, после поздрави и Хенри.

— Чудесно представление, нали? — ентусиазирано каза Синди, вдигна ръка, уж да оправи косата си, за да се увери, че са видели

пръстена ѝ.

— Чудесно — отговори сухо Клемънтайн. — Имаш ли някаква вест кога се връща Джино?

Синди се ухили. Високомерната гъска да пита нея! Сви нехайно рамене.

— Познаваш Джино. Заминава и пристига, когато си иска. Навярно сега си прекарва времето с някоя от неговите мадами!

Направо щеше да се пръсне от кеф, когато видя как лицето на старата лейди се сгърчи.

А Клемънтайн побесня. Това незначително курве. Как ли щеше да ѝ се големее, ако научи, че единствената причина Джино да се ожени за нея е това, че тя, Клемънтайн, настояваше да го направи. Бавно и спокойно ѝ обърна гръб.

Синди се изкикоти и прошепна на Хенри, но достатъчно високо, за да я чуят наоколо:

— Старата чанта ревнува, щото аз те имам, пуделче.

Хенри моментално засия.

— Наистина ли м-м-мислиш така? — заекна той.

— А как иначе!

Полунощ дойде и отмина. Синди я нямаше.

Джино кръстосваше из апартамента. Ругаеше и псуваше. Стана един, после два, три... Синди я нямаше.

Накрая започна да се унася, приспан от картините, които въображението му рисуваше, как ще ѝ се отплати. Не можеше неговата жена да скитосва като курва. Мяташе се и се въртеше в леглото. Събуждаше се и поглеждаше часовника. Сънува Леонора, Бий, Джейк Момчето, Зефра Кинсейд. Събуди се в седем часа с болки в стомаха, в рамото и разтворени шевове на бузата.

Прислужницата му донесе чисто кафе, прясно изстискан портокалов сок, сутрешните вестници и пристигналите документи. Беше заобиколен с лукс и разкош, но с копнеж си мислеше за уютния овехтял апартамент на Бий, където за закуска имаше топли, току-що опечени кифлички и чай с мляко. При нея той прочете Великият Гетсби на Ф. Скот Фитцджералд — от кора до кора. Да. За първи път в живота си той прочете книга. При Бий. После я прочете отново. Не беше много зле да четеш книга. Почуди се защо не го е правил досега.

Дори намери прилика между себе си и Гетсби — и двамата бяха нещастни смотаняци.

Телефонът иззвъня. Беше Клемънтайн. Гласът ѝ звучеше напрегнат и разтревожен.

— Да благодарим на Бога, че се върна.

Синди и Хенри спореха.

— Но аз и-и-искам да дойда с теб — настоя той.

— Невъзможно — беше категорична тя.

— Твоят с-с-съпруг не ме плаши.

— Радвам се да го чуя. Но мога да те уверя, че плаши доста хора.

Той е подъл, груб и хич не си поплюва.

— Но С-с-синди...

Тя скочи от леглото и хубавичко се протегна.

— Аз мога да се оправя с него, миличък. Аз мога да играя точно толкова мръсно, колкото и той.

Както беше гола, тя започна да танцува из хотелската спалня. С протегнати напред ръце се възхищаваше на пръстена си.

Хенри седна в леглото.

— Моята майка не иска да чака повече, за да ви запозная. Мисля, че в края на седмицата е подходящо.

Тя подмяташе високо крака и му хвърли бърз поглед, в който имаше скрита гордост.

— Много подходящо. Сутринта ще кажа на Джино. Следобед се изнасям. Бърз развод. Обещавам.

— Д-д-добре — запъна се той. — Върни се в л-л-леглото, мила моя. Да го н-н-направим още веднъж, преди да си т-т-тръгнеш.

Тя се изхили. Всеки би си помислил, че не е бил докосван от момиче досега. Тя скочи в леглото, дръпна завивката и откри едва-едва възбуждения му пенис, който я очакваше. Един изключително необикновен пенис. Много дълъг и тънък, безплътен и мек. Определено това не беше нейна грешка. Тя изкусно го пое в устата си.

Той изстена щастливо:

— Ох, С-с-синди!... Ох...

Джино замислено затвори телефона. Когато разгърна вестника на колоната с клюки на Уолтър Уинчъл, черните му очи мрачно

заблестяха.

Да, всичко беше там, както му бе казала Клемънтайн. Ясно написано. Да го видят всички. И да го прочетат. И злорадо да хихикат.

Синди Сантейнджело, съпруга на известния собственик на клуб Джино Овена Сантейнджело, миналата вечер беше на разходка из града и посети премиерата на Въоръжени момичета, придружавана от Хенри Муфлин Джуниър.

Това беше всичко.
Но беше достатъчно.
Захвърли гневно вестника на пода.

В дванайсет на обяд Синди пристигна у дома. Влетя в апартамента, малко нестабилна на токетата, които бяха доста високи за нея. Беше се увила от главата до петите с бледорозовото наметало от лисица.

Прислужницата я поздрави с изнервен поклон.

— Господин Сантейнджело си е вкъщи, мадам. В спалнята.

— Благодаря — каза Синди с царствено вирната глава. — Свободна си до утре — и продължи с несигурната си походка към спалнята, готова за битката, която — беше сигурна — я очаква там.

При вида на Джино тя се втурна в атака:

— Къде, по дяволите, беше?

— Катастрофирах с колата.

— Дрън-дрън! — тя приближи до леглото и го загледа. — Изглеждаш ужасяващо!

— Нещо не си свадлива както обикновено. Къде беше?

Тя захвърли наметката си.

— Я го виж ти! Него го няма десет дни, а пита къде съм била аз! Такова нахалство! — втурна се към тоалетката, седна пред нея и внимателно свали розовата си шапчица.

— Синди — заговори той с мек, нежен глас. Почти шепнеше: — Чете ли днешните вестници? — хвърли ѝ вестника, който тупна до краката ѝ. Беше сгънат така, че се виждаше колоната на Уинчъл.

Тя вирна гордо брадичка, за миг реши да не взема вестника. Но любопитството ѝ надделя и тя го вдигна от пода.

Започна да чете бавно, съсредоточено. Четенето определено не беше нейната стихия. Когато разчете името си в колоната на Уинчъл, по лицето ѝ прелетя лека усмивка. Тя беше прочута. Браво на нея!

Свърши и внимателно остави вестника на тоалетката. Може би щеше да си купи албум и да събира в него изрезки от вестници.

Джино беше вбесен.

— Е? — попита той. — Как ще го обясниш? И как ще обясниш къде си била цяла нощ?

— Бях с Хенри — отвърна тя спокойно — и имам намерение да бъда с него и тази вечер.

Той не повярва на ушите си.

— Майната ти, върви да се чукаш!

— Това и правя! И ти няма да ме спреш.

— Няма ли? — надигна се в леглото той.

— Няма — тя също се изправи и го изгледа нагло, поставила ръце на кръста си, с презрителна усмивка на уста. — Няма, ако знаеш кое е добро за теб.

Той започна да се смее. Тая направо е откачила. С кого си мислеше, че се заиграва, за Бога!

Готино дупенце Синди, не се ебавай с големите момчета!

— Знам толкова много неща за теб, Джино Сантейнджело — каза тя. — Много.

— Какви шибани неща ми говориш?

Злорада усмивка разкриви лицето ѝ.

— Аз те проследих с нает от мен частен детектив. Знам всичко. Ха! Десетдневно внезапно пътуване. Как ли не. До Вилидж и някаква долнопробна курва. Имам всичко това написано. Когато се разведем, ще трябва да си много мил с мен или ще те разбия. Чуваш ли ме?

Гласът му беше смразяващ.

— Ти... си... ме проследила?

— Точно така — самодоволно потвърди тя. — Мисля, че ти е ясно сега кой свири музиката — млъкна само за да си поеме дъх и продължи: — И още нещо. Докато те нямаше, федералните данъчни инспектори душеха наоколо. Ако не се съобразяваш с мен, миличък, ще ги заведе във всяка една банка в този град и ще им покажа твоите

депозитни кутии. И копията от всичките ти списъци — разтърси платиненорусата си коса. — Искам развод, Джино. Имам доказателства срещу теб, така че не очаквам да ми създадеш никакви неприятности.

Кери, 1938

На Кери ѝ беше трудно да повярва. Такъв късмет! Беше приета на работа в хора на новия мюзикъл на Бърнард Даймс. За втори път този мъж се оказа наблизко точно когато имаше нужда от помощта му.

Той уреди и останалото. Каза на семейство Бекър, че тя ще ги напусне, лично я откара с кола до малък апартамент във Вилидж, в който да живее с още едно момиче.

— Защо правите всичко това за мен? — попита тя.

— Защото всяко човешко същество заслужава подкрепа, за да промени живота си, а аз имам чувството, че на са много онези, които са извървели твоя път.

Прииска ѝ се да го прегърне. Силно. Но само каза:

— Ще направя всичко, което мога, за да не ви разочаровам.

Това беше през декември. Сега беше август. Мюзикълът се игра при голям успех през целия сезон и Кери беше щастлива. Беше усърдна и изпълнителна в работата, която харесваше. Голди, момичето, с което живееше заедно в апартамента, беше добро. Единствените спорове между тях понякога припламваха на тема приятели. Голди имаше много. Кери не искаше никого.

— Ти не си нормална — шегуваше се Голди. — Никога ли не ти е минавала мисълта да станеш монахиня?

— Някога имах приятел — излъга Кери, — но той почина.

Голди не се усъмни, отнесе се съчувствено към нея и я остави на мира. Но само за известно време. За малко. Голди се срещаше с различните си приятели в някое заведение, където момчето я чакаше в уговорен между тях час. Тя започна да кани Кери да излизат заедно. Кери винаги отказваше. Нощните клубове, салоните за танци, джаз заведенията и партитата бяха места, от които тя се стараше да стои далеч. Беше сигурна, че ще устои на изкушението, но една гола сигурност не е достатъчна...

Всяка съботна вечер зад кулисите за малко идваше Бърнард Даймс. Обикновено придружен от елегантна жена, която го държеше

под ръка, но това не беше сериозна пречка повечето от момичетата в театъра да бъдат луди по него. Голди го обожаваше.

— Най-прекрасния мъж, когото съм виждала! — въздишаше тя. — Истински джентълмен. Толкова искам да ме покани да излезем заедно.

Кери се замисли за обичайните приятели на Голди. Силни, мускулисти мъжкари малко над двайсетте.

— Той не изглежда твоя тип — осмели се да й каже тя.

— Грешиш! — противопостави се Голди. — Той е различен. Обзалагам се, че дори се люби по различен начин.

По време на съботните си посещения зад кулисите Даймс винаги намираще любезна дума за Кери. Как се чувства? Как се справя? Всичко ли е наред при нея? Но не само към нея беше отправена любезността му. Към всички. Кери разбра, как е научил, че Голди си търси съквартирантка.

В известен смисъл Кери дори се страхуваше от него. По-скоро изпитваше някакво страхопочитание. Той имаше такъв авторитет! Винаги държеше нещата в свои ръце. Господин Бърнард Даймс изглежда владееше и направляваше сам своя живот.

Тя си даваше сметка, че мисли за него твърде много. Не се ли влюбваше лека-полека в него? Като всички останали момичета?

В Бърнард Даймс? С неговите пари, неговия начин на живот, неговите високи красиви жени? Никога нямаше да я пожелае.

Бърнард Даймс беше четирийсет и пет годишен, ерген, преуспял в живота. В действителност беше един самотник. Имаше много приятели, вярно, но малцина бяха онези, които считаше за истински близки. Радваше се на случайни сексуални връзки, но вдигаше летвата много високо при оценка на жените и много малко от тях можеха да задържат трайно интереса му.

Красивите жени имаха значение за него. Ако освен това бяха духовити и интелигенти, беше голямо предимство, защото Бърнард бе разбрал, че да имаш такава дама за компания е наистина преимущество, когато влагаш парите си в развлекателния бизнес. Притежаваше цяла колекция от жени, които можеше да повика при различни случаи. Всяка от тях го обожаваше. Мечтаеше да се омъжи за него. Но Бърнард Даймс изобщо не мислеше за брак. Какви повече би

му донесъл той? И така жените се въртяха около него и се надпреварваха да му угаждат.

Но неочаквано Кери влезе в живота му. Чернокожа жена с изключително, екзотично лице, с дълбоки изразителни очи и смолисточерна копринена коса, за каквата всеки мъж мечтаеше да се стеле по гърдите му.

Отначало го глождеше къде я е виждал. Обикновен интерес. След това, когато разговаря с нея, в него се породил странен импулс. Поиска да ѝ помогне...

След това завесата, която държеше спомените му, падна. Тя беше момичето от партито на Клемънтайн Дюк, онова гротескно, натъпкано с наркотици създание, което се бе строполило на пода по средата на своя жалък танц.

Не ѝ каза и дума за спомените си от партито, защото се страхуваше да не я разтревожи. Но когато поразпита икономата на Естер Бекър откъде е дошла при тях, научи, че дълги години е прекарала в някаква клиника.

Отчаяно му се искаше да я разпита за живота ѝ. В красивите ѝ очи имаше толкова горчивина и мъка. Почти безнадеждност. Искане да я опознае.

Всяка събота той посещаваше театъра и се заричаше, че тази вечер ще я покани да излязат заедно.

Но никога не го направи.

Усмиваше се вежливо, интересуваше как се чувства... и копнееше да разбере как би изглеждала в леглото жена като тази.

За първи път в живота си Бърнард Даймс се влюби. И за първи път в живота си не знаеше как да постъпи.

Една събота, на двацет и първия си рожден ден, Голди имаше среща с най-любимия си приятел Мел. Той пък щеше да доведе своя приятел Фреди Лестър. Представлението беше свършило, но момичето, което се бе съгласило да прави компания на Фреди, си беше изкълчило глезена и не можеше да придружи Голди.

Голди погледна Кери.

— Моля те!

Кери не успя да съчини причина да откаже. Освен това беше рожденият ден на Голди. Но нали все някога трябваше да разбере каква

е, да се научи да вярва на себе си. Не можеше вечно да живее като отшелница.

— Добре — съгласи се неохотно тя.

— Ще прекараме чудесно, ще видиш — въодушеви се Голди. — Мел е най-готиното момче, с което някога съм излизала, и той каза, че Фреди е голямо парче. А щом той го казва, можеш да бъдеш сигурна, че е така!

Кери кимна. Голямо парче. Определението на Голди за всеки поне малко приличен мъж. Голямо парче ли? Всички са еднакви на тъмно.

— По-добре да потърся нещо, което става за обличане — продължи Голди, нетърпелива да издокара приятелката си. Обърна се и огледа купчината дрехи, които бяха струпани като ненужни парцали в съблекалнята, която тя ползваше заедно с още четири момичета. — Сузи, може ли Кери да облече за тази вечер полата ти? Мейбъл, мила, нали ще й дадеш твоите обувки с каишки, онези с осемсантиметровите токчета? Моля те!

Голди бързо убеди колегите си. Накрая Кери се оказа облечена в тясната черна пола на Сузи, обута с обувките на Мейбъл и с бялата блуза с лодка деколте, което оголваше раменете, на Голди.

— Хм — Голди отстъпи крачка назад и критично я огледа. — Добре. Много добре. Хем си секси, хем си изискана. Ама налага ли се да носиш косата си прибрана на тила? Защо не я пуснеш?

Кери се подчини. Защо не? Не й беше безразлично, че ще прекара вечерта навън. Вълнуваше се. Разреса дългата си до кръста коса и я прихвана над едното ухо с бяло цвете.

— Изглеждаш страхотно! — възхити се искрено Голди. — Ей, да си държиш ръцете по-далеч от Мел, чу ли!

Дискретно тихо почукване на вратата на съблекалнята извести съботното вечерно посещение на Бърнард Даймс. Той влезе усмихнат и кимна на всички в тясното разхвърляно помещение. После подаде на Голди изящно увит подарък.

Тя започна да го отвива, като охкаше и ахкаше, макар че знаеше, че са шоколади. Той никога не забравяше рождените им дни и винаги им подаряваше шоколади.

— Мм — измърка Голди, — чудесни са. Благодаря ви — запърха с дългите си изкуствени мигли. — Ще трупна килограми точно там,

където не трябва.

Той хвърли поглед към Кери. Изглеждаше различно от друг път. И чак тогава осъзна, че очевидно е облечена за излизане. Остана разочарован. Този път беше твърдо решил, че тази вечер ще я покани на вечеря. Е, не е болка за умиране. Беше чакал с месеци. Щеше да почака още една седмица.

Отвън, до входа към сцената, Мел чакаше нетърпеливо.

Приятелят му Фреди, който действително беше много привлекателен и знаеше това, каза:

— Надявам се, че ще е много висока. Нали знаеш че си падам по високи момичета.

— Какво ти пука. Нали излиза с теб? — отвърна Мел небрежно. — Ако поне малко прилича на Голди, значи ще е истинско бижу и цялата ще е твоя.

— Не мога да чакам повече! Не съм спал с момиче от два дни.

Голди и Кери излязоха от театъра.

— Непременно поръчай шампанско — прошепна Голди. — Това ги кара да мислят, че си нещо специално.

Мел и Фреди решително тръгнаха към тях.

— Здравсти, момчета — поздрави Голди, като наподобяваше — доколкото може — интонацията на Мей Уест.

— Честит рожден ден, красавице! — каза Мел, привлече я в мечешка прегръдка и настървено я зацелува по устата.

Кери и Фреди крадешком се оглеждаха един друг.

— Ама и ти си един! — Голди шеговито скастри Мел и се измъкна от прегръдката му. — Размаза ми червилото, трябваше да бъдеш по-внимателен — после се усмихна на Фреди. — Здравей, аз съм Голди. А това е Кери — твоята мечта за тази вечер. Не си ли истински късметлия?

Изражението на Фреди не беше на човек, който се чувства късметлия. Той кимна отсечено на Кери и четиримата тръгнаха към колата на Мел, спряна по-надолу до тротоара.

Щом стигнаха, Мел отвори вратите. Голди се настани на предната седалка, а Кери седна отзад. Мел и Фреди останаха навън.

— Какво става с теб? — Кери чу Мел да пита Фреди.

— Исусе! — тихо възкликна Фреди. — Та тя е една скапана чернилка!

— И какво от това? — сериозно отговори Мел. — Никога ли не си чувал за черни пудинги?

— Чувал съм — отговори Фреди, — но никога не съм излизал с такива.

— Хайде, хайде — засмя се Мел. — Изпускаме ценни минути от веселбата.

Двамата се качиха в колата и потеглиха.

Кери седеше и нещастно надничаше през прозореца. Презрителните им думи гърмяха в ушите ѝ.

Скапана чернилка.

Черен пудинг.

Очите ѝ се напълниха с горчиви сълзи, които се стекоха по бузите ѝ. Задържа главата си обърната към прозореца, за да не забележат, че плаче.

Голди и Мел си бърбяха весело на предната седалка. Фреди седеше като статуя до нея. Няколко пъти се покашля. Най-после ѝ каза:

— Значи ти и Голди живеете в един апартамент?

— Да — отговори Кери с тайната надежда, че гласът не издава мъката ѝ. По никакъв начин не искаше той да разбере, че е разстроена. Ако се досетеше, че е чула разговора му с Мел, това само щеше да влоши нещата още повече. Реши, че може да си измисли някаква причина и да се измъкне. — Знаеш ли, изведнъж ужасно ме заболя главата. Може би просто трябва да се прибера...

Голди я чу и реагира незабавно.

— Не признавам нищо! Шест месеца ми трябваша да те навия да излезеш и сега ще останеш. Няма да те пуснем да се прибереш. Нали, Мел?

— Нали! — ентусиазирано потвърди той.

Кери се отпусна в седалката. Нямаше измъкване.

Започнаха вечерта в малко заведение с музика на Петдесет и втора улица. Свиреха джаз, лееше се шампанско.

Голди беше в прекрасно настроение. Беше неудържима. И когато Кери заяви, че ще си поръча плодов сок, направо се нахвърли срещу нея:

— Хей, пиленце, слушай! Днес имам рожден ден и искам да се забавлявам. Ако не престанеш да се цупиш, ще развалиш всичко. Сега

си поръчай шампанско, за Бога, и се усмихни!

Кери се подчини. Беше забравила резливия вкус на шампанското, въпреки че навремето Уайтджак в честите пристъпи на щедрост го купуваше заедно с кофата с лед. Допусна, че от една чаша няма да върже кънките. Освен това някак трябваше да изкара вечерта.

След първата чаша пристигна втора. После трета... После се преместиха в друго заведение, където пиха пенливо бяло дайкири, което беше толкова приятно, че тя изпи поне четири. Успокояваше се, че мъничките дози няма да ѝ навредят.

Когато влязоха в „Клеми“, четиримата все още не бяха съвсем пияни. Кери и Фреди бяха станали най-добри приятели — кикотеха се, закачаха се, танцуваха. И когато ръцете му — случайно или нарочно — се озоваха върху гърдите ѝ и леко ги погалиха, тя изобщо не възрази. Чувстваше свободна. Жива. За първи път от години усещаше, че живее.

— Ти си страхотна, знаеш ли? — изфъфли Фреди.

Тя му отговори с прегръдка. Сключи ръце зад врата му и го погледна право в очите. Казаното с презрение за нея вече не гърмеше в ушите ѝ.

— Благодаря ти — искрено откликна тя. Отдавна, много отдавна никой не ѝ го беше казвал.

— Нали ми вярваш! Страхотна си! — настоя Фреди, сякаш очакваше тя да спори с него. — Наистина.

— Хей — Голди я побутна с лакът. — Виждаш ли оня там? Това е Джино Сантейнджело. „Клеми“ е негово заведение. Веднъж се запознах с него. Той наистина е лошо момче.

Кери извъртя очи, за да го види.

— Колко лоши момчета имах по мое време — изфука се тя.

— Кери! — изкикоти се изумена Голди. — Никога не съм те виждала такава!

— Ти нищо не знаеш — някак гордо отговори Кери.

Голди сръга Мел.

— Нали ти казах! Бомба е!

Мел се ухили.

— К'во ще кажеш за петдесет долара, Кери?

— А ти к'во искаш да кажеш, голямо момче?

— Обзалагам се на петдесет долара, че не можеш да го направиш с великия господин Сантейнджело.

— Считай, че доларите са мои! — очите ѝ светнаха.

И преди някой да успее да я задържи, тя стана и тръгна през претъпкания клуб, като полюшваше задника си.

Голди зяпна от удивление.

— О, мили Боже, Мел? Какво направи? Та тя не е на себе си.

Той злобничко се засмя.

— Не се притеснявай, кукло, тя няма да го направи, ако не го е правила вече стотици пъти през живота си.

— Не, не — Голди се опита да възрази, но алкохолът замъгляваше съзнанието ѝ. Успя само да изфъфли: — Тя не е такова момиче...

Мел ѝ затвори устата с дълга целувка, после започна да нашепва на ухото ѝ какви неща щеше да направи с нея по-късно.

Мисълта за Кери се изпари от главата на Голди.

Фреди изрази пиянски недоволството си.

— Добре се грижиш за мен, приятелче — оплака се той. Но погледът му вече беше привлечен от една висока тъмнокоса жена, седнала през две маси от тяхната.

Докато Кери прекосяваше залата, тя все още беше с ума си.

Джино, 1938

Джино седеше на обичайната си маса. Пред погледите на всички. Покрай него се нижеше върволица от клиенти, дошли да изразят почитанията си.

Беше облечен в обичайния си костюм от три части, бяла копирнена риза и подбрана в тон вратовръзка. Черната му коса беше пригладена. Огромният розов диамант на пръстена му улавяше от време на време светлината и я пречупваше в отблясъци. Само белегът на лицето му придаваше малко зловещ вид. Погледът му както винаги беше тежък, а очите му приличаха на очите на Рудолф Валентино — неотдавна така беше казала една жена. Сравнението му беше харесало. Да. Рудолф Валентино.

Носеше черна лентичка на ревера си. От година вече. Постъпваше правилно, не е ли така? Знак на почит и уважение към паметта на скъпата му съпруга Синди. Тя се беше подхлъзнала и

паднала от прозореца на апартамента им на последния, двайсет и пет етаж. Ужасна случайност. Истинска трагедия. А през това време Джино дори не беше в града. Намираше се в Уестчестър, на гости у своите добри приятели сенатор Дюк и госпожа Дюк.

Да. Голямо нещастие. Съкрушителен удар за него. Да остане вдовец на трийсет и две години.

Организира грандиозно погребение с внушително присъствие и речи. Синди трябваше да бъде почетена и изпратена както подобава.

Злата съдба попречи на Хенри Муфлин Джуниър да съпроводи Синди в последния ѝ път. Катастрофира тежко с колата си и се наложи да се лекува в Европа. После плъзнаха слухове, че той толкова харесал стария континент, че можело никога да не се върне в Щатите.

Същата седмица избухна пожар в кантората на Сам Лоусън, частен детектив. Той изгоря в пламъците заедно с всичките си документи. Случайно съвпадение беше, че Сам Лоусън бе точно този частен детектив, когото Синди бе наела. Джино реши, че е напълно достатъчно да изпрати венец в знак на уважение. Синди щеше да оцени жеста. Ако беше жива.

Джино отпи от чашата скок с много лед и обърна поглед към жената, която вървеше към него. Чернокожа. Екзотична. С гърди, които можеха да спрат движението по улиците.

Тя застана до масата му и се усмихна.

— Господин Сантейнджело?

— Да.

— Чух, че вие сте собственикът на това заведение. Просто реших да ви открия и да споделя с вас, че местенцето си го бива.

Той се усмихна. Обичаше дръзките жени. Понякога.

— Заповядайте. Да ви предложа нещо за пиене?

Кери седна. Чувстваше се на седмото небе. Беше толкова пияна и мислеше, че стига да поиска, целият свят ще бъде неин.

— Шампанско? — попита той.

— Естествено.

Джино щракна с пръсти и сервитьорът изникна до него.

— Бутилка от най-доброто шампанско.

— Да, веднага, господин Сантейнджело.

Джино я огледа. Рядко срещана красавица. Една чаша шампанско и щеше да я отведе вкъщи.

Още една чаша и тя щеше да тръгне с него.

— Направи го пак — изстена Кери. — Ох... моля те...

Той я лижеше. Възбуждаше я и ѝ доставяше удоволствие с опита на обигран мъж. Дори не си спомняше кога за последен път го е правил с език на жена. Много отдавна. Но тази беше сладка като сметана и толкова страстна... Изглежда не беше имала мъж от години. Това му хареса. Стимулираше желанието. Поддържаше възбудата. Кръвта му кипеше.

Не беше лишен от жена. Имаше Бий. Тя винаги беше на разположение — топла, успокояваща. Имаше и една певица от клуба — много секси, но изпитваше съмнения, че се къпе толкова често, колкото трябва. И, разбира се, многобройни жени за по една нощ — от гърлите на „Копакабана“ до дами от висшето общество.

Тя отново изстена. Този път по-силно и продължително.

Той отдръпна езика си и легна върху нея. Тя го обвини с гладките си копринени бедра и го пое.

За миг той изгуби представа за реалността. Не докрай, обаче. Умът му винаги бе нащрек — остър и проникателен. Следеше всичко като страничен бдителен наблюдател. Дори когато го заливаха вълните на оргазма.

Момичето беше близо до кулминацията. Ето, стигна върха — един продължителен, трескав спазъм. Той почувства как тя пулсиращо го всмуква в себе си. Прие го като знак, че е време да се присъедини към нея.

Толкова. Сега искаше тя да си тръгне.

Джино стана от леглото.

— Хей — каза той, — обзалагам се, че не си го учила как се прави в училище.

Шампанското още държеше Кери. Тя се чувстваше силна и уверена. И, ох, толкова добре. Джино Сантейнджело не я беше използвал. И тя не го беше използвала. Беше взаимно радостно изживяване.

Тя мързеливо се протегна. Беше като преродена, сякаш с магическа пръчка някой беше прогонил цялото ѝ напрежение.

— Колата ми е долу. Шофьорът ще те откара вкъщи, когато си готова — мило ѝ даде да разбере, че иска да остане сам. — А, ето и един малък подарък за теб. Купи си нещо хубаво.

Подаде ѝ сто долара. Даваше винаги пари за подарък на жените, които водеше в леглото си. Те чувстваха, че това е специален жест и не възразяваха. Нито една. Дори дамите от висшето общество ги пъхваха в чантите си и отиваха на другия ден до „Тифани“ или „Картие“, за да си купят нещо дребно, което да им напомня за Джино Сантейнджело.

— Копеле! — изкрещя тя и скочи от леглото. — За проститутка ли ме взимаш?

— Ама разбира се, че не...

— Как смееш! Как смееш!

Тая очевидно беше луда! Взе да се облича бързо, хвърляше му свирепи погледи като дива котка, крещеше.

— Виж, ако мислех, че си проститутка, щях да ти платя по тарифа. А тези пари са подарък.

— Върви по дяволите! — изкрещя тя. — Ако бях проститутка, щях да ти струвам цяло състояние! — тя хвърли парите в лицето му и излетя като ураган от апартамента.

Той изумен поклати глава.

Жени.

Никога нямаше да ги разбере.

Кери, 1938

Кери профуча покрай колата и шофьора на Джино пред входа и тръгна по Парк авеню. С всяка крачка изтрезняваше.

Скапана чернилка.

Проститутка.

Думите се блъскаха в главата ѝ. А толкова всеотдайно се бе опитвала да запази благоприличие. И сега, за една нощ, се върна там, откъдето беше започнала. Защо Голди не ѝ попречи? Защо бе излязла с нея? Със скапаните ѝ приятелчета?

Извървя седем пресечки, преди да хване такси. Шофьорът подозрително я изгледа и я предупреди:

— Не отивам в Харлем, миличка.

В отговор тя ледено го изглежда.

— Нито пък аз, миличък.

Изобщо не я хареса. Затова си затвори устата и не проговори през целия път до Вилидж.

Тя му плати и изкачи трите етажа до апартамента. Щом влезе вътре, първото нещо, което видя, бе Фреди в леглото. В нейното легло. На можа да повярва на очите си.

Нахвърли се върху него и гневно го разтърси:

— Разкарай се оттук! — яростно изсъска тя.

— Е, хайде, котенце — изфъфли той, още не беше изтрезнял и погледът му беше мътен. Нямаше никакво намерение да ходи където и да било.

— Ще се разкараш ли от леглото ми? — този път изфуча тя.

— А защо ти не дойдеш да си легнеш при мен? Чакам те цяла нощ — оплака се с пиянски глас той.

— Да пукнеш дано!

Тогава той я сграбчи за ръката.

— Хайде, захарче. Бъди добра с малкия Фреди.

— Махай се от мен!

Но той се оказа изненадващо силен. Без никакви усилия я повали на леглото до него.

— Ако не спреш, ще пицця така, че ще събера квартала — тя беше изпаднала в истинска ярост.

— Не го прави, захарче — той затисна с тежката си длан устата ѝ, за да не може да вика, и едновременно я натисна под себе си. С другата си ръка вдигна полата и разкъса гащичките ѝ.

Тя онемя. Силата му сякаш я скова.

Той изтълкува притихването ѝ като мълчаливо съгласие, извади пениса си и започна да ѝ го вкарва.

Тя започна да се задушава. В гърлото ѝ бълбукаха сподавени звуци. Дланта му преграждаше горчивите ѝ ридания.

— Хлъзгава си повече от вана с олио — с възторг отбеляза той. — Басирам се, че се чукаш всяка минута. Така ли е, котенце?

Тя се постара да изхвърли всичко от съзнанието си. И когато той освободи устата ѝ, Кери не извика. Изчака го да свърши и после му каза с равен, спокоен глас.

— Ще ви струва трийсет долара, сър. Трийсет зелени.

— Какво? — избухна той.

— Щом чукаш проститутка, си плащаш — със същия равен и спокоен глас каза тя. — Особено когато чукаш скапана чернилка.

— Но...

— Плащай! Или ще крещя, че ме изнасилваш...

Той плати.

Кери не дочака Голди. Изнесе се още на следващата сутрин, след като се обади в театъра и каза на управителя, че повече няма да работи при тях.

Тръгна из града с единствения си куфар в ръка, за да търси единична стая под наем. Нямахме късмет. Разбра го, след като пред очите ѝ затръшваха безброй врати. Взе автобус и отиде в жилищните квартали, които добре познаваше.

Харлем изглеждаше по-мрачен от всякога. Но тя принадлежеше на този квартал. Намери си стая, в която имаше намерение да прекара зимата. Беше спестила достатъчно пари, за да не работи няколко месеца, преди да вземе решение какво да прави.

Шест седмици по-късно разбра потресена, че е бременна. Беше като гръм от ясно небе. Винаги беше мислила, че не може да забременее.

— Ти си ялова — беше я уверявал толкова пъти Уайтджак.

Да, ама не беше. Беше бременна и нямаше представа кой е бащата на бебето.

Джино Сантейнджело? Фреди Лестър? Можеше да бъде всеки един от двамата.

Не знаеше какво да прави. Не знаеше към кого да се обърне за помощ.

Джино, 1939

Бий бълнуваше. В съня си се обърна към Джино. Беше гола. Той харесваше в леглото му жените да са с голи задници.

Тя продължаваше да живее в своя апартамент в Гринуич Вилидж, но междувременно се бяха случили някои неща. Джино бе купил сградата. Бе наредил да разширят апартамента, така че да има отделна стая за Марко и удобна просторна кухня, където тя можеше да приготвя любимите му манджи. Въпреки тези нововъведения

обстановката си остана кажи-речи същата. Джино харесваше апартамента такъв — приятен и уютен. Създаваше му усещането, че се намира в истински дом...

Той обаче имаше отделно собствено жилище. Огромен модерен апартамент на върха на един небостъргач, почти същият като този, в който живееше със Синди. С интериора му се беше занимавал дизайнер и беше суперлюксов. Но Джино прекарваше малко време там.

В съдружие с Осуалд Дюк купиха сграда близо до Уолстрийт. Навлизаше в законния бизнес на широк фронт, но едновременно продължаваше активно да се занимава с недотам законна дейност.

Притежаваше компания за производство на алкохол, две големи перални, транспортираше стоки с големи товарни камиони, имаше автомобилни салони. До едно печеливши предприятия. Не беше никак зле за момче, което беше започнало от нищо. Е, не съвсем. Тогава получи начален тласък. Ритник в задника.

Всеки ден отиваше в офиса си, четеше от край до край „Уолстрийт Джърнъл“, диктуваше по няколко писма и бързаше да пристигне в малкия си кабинет в „Клеми“, където се чувстваше по-удобно.

За удоволствие притежаваше три коли. Шейсет апартамента. И библиотека с книги, в която непрекъснато се ровеше. Но любимата му книга си оставаше Великият Гетсби.

В касата си държеше писмата на Осуалд Дюк, които непрекъснато му напомняха, че сенаторът му е в ръцете и никога повече Джино няма да му прави услуги.

Осуалд от своя страна му беше благодарен. За разлика от Клемънтайн. Тя отказваше да приеме факта, че техният роман отдавна е прочетен. Постоянно му досаждаше, забравила своето хладнокръвие, пренебрегваща всякакви правила и възпитание. Положението очевидно коренно се бе променило. Двамата си бяха разменили местата. Когато той срещна за първи път Клемънтайн, тя беше в най-силната си възраст, а Джино беше зелено хлапе, което лапаше всяко нещо, което тя му подадеше. Сега той беше силният. Нима не беше почтен? Нима не й стигаха десет години сексуално обслужване в отплата? Защо тя просто не приемеше фактите... и да останат приятели?

Обгърна с ръце големия бял задник на Бий и го стисна.

— Събуди се, чуваш ли!

Тя се претърколи с лице към него, големите ѝ гърди с настръхнали зърна насочиха мислите му в друга посока.

— Хайде, ставай. Вдигни косата си.

Тя покорна стана от леглото. Той харесваше у нея точно това — че никога не му възразява.

Бий отиде гола до тоалетката, седна, вдигна косата си и започна да я закрепва с фиби. Нейната разкошна червена коса.

Той се изтегна по гръб и не откъсваше очи от нея. Отметна завивката и усети как пенисът му започва да се повдига едновременно с вдигането на косата ѝ.

В момента, когато тя беше готова, и той беше готов.

Бий стана, заключи вратата на спалнята и се върна до леглото. Коленичи на пода и го пое в устата си — любяща и раздаваща се. Смучеше го всеотдайно, а той лежеше мълчалив на ръба на леглото и черните му непроницаеми очи бяха втренчени в някаква точка в пространството.

След петнайсет минути беше готов. Когато усети, че кулминацията приближава, пръстите му започнаха трескаво да ровят в косата ѝ. Намираха фибите, вадеха ги и ги хвърляха... Когато започна да се изпразва, гъстата ѝ червена коса падна свободно и наметна пулсиращия му пенис.

Съгласуваше времето до секунда.

— Обади се Вера — каза Алдо.

— Вера ли? — попита Джино. — Кога се е върнала?

Алдо сви рамене.

— Не знам, не каза. Само иска да ѝ се обадиш.

Джино тихо изруга. Две години Вера не се беше обаждала, а това за него означаваше, че всичко при нея е наред. Беше опаковал багажа ѝ и я бе изпратил до Аризона. С два̀сет хиляди долара в джоба и Паоло до нея.

— Не искам повече да те виждам — бе ѝ казал тогава с категоричен глас. — Парите са достатъчно, че да не те виждам повече. Разбра ли?

— Добре, Джино.

— Сега го замъкни с теб в Аризона и там започни всичко от началото. Купете си малък магазин... или нещо друго. Установете се там.

— Добре, Джино.

— Ако ти се прииска да ми пишеш, нямам нищо против. Ако нямам вест от теб, ще считам, че всичко е наред.

Тя беше взела парите и беше изчезнала. Не получи нито ред от нея. Нито пощенска картичка. И ето ти сега! Беше се върнала. Какво, по дяволите, можеше да означава това?

— Последните пари от разплащането на Момчето дойдоха. Плюс лихвите. Пристигнаха са тази сутрин — каза Алдо.

— Браво! — усмихна се Джино.

Когато беше решил да действа твърдо срещу Момчето и да нанесе удара си, то веднага му се обади по телефона. Бяха го забелязали в един ресторант на булевард „Ла Сиенегас“ в Лос Анджелис. Беше разпознат. Проследен. Стреляха по него. Раниха го. Избяга... Тогава му се беше обадило по телефона.

— Повярвай ми — помоли го Момчето. — Знам, че това, което направих, беше голяма глупост. Само ми повярвай и недей да си откъщаваш. Ще ти върна всеки проклет долар. С лихвите.

Дръзко хлапе. Джино винаги се възхищаваше на такива хлапета. Даде на Момчето шанс да изкупи вината си.

— Ти си луд! — упрекна го тогава Алдо.

— Ще видим — отговори Джино.

Сега се усмихваше. Парите бяха върнати, но Момчето завинаги остана негов дължник. Беше умна постъпка. Много умна.

— Къде е отседнала Вера? — попита той.

Алдо му даде номера на някакъв долнопробен хотел в покрайнините на Ийст Сайд.

Той стисна слушалката между брадичката и рамото си и започна да набира номера.

Тя го бе излъгала по телефона. И сега лъжеше. Просто притежаваше таланта да надушва, когато го лъжат.

— Вера — с мек тон започна той, — наистина ли очакваш да ти повярвам, че всичките двадесет бона са изтекли в кенефа на пункта за химическо чистене?

Двамата обядваха в грил-залата на ресторант „Уолдорф Астория“ в Манхатън. Вера беше напрегната, изглеждаше състарена в евтиния си син костюм, косата ѝ беше израсла и кой знае откога не беше изрусявана, лицето ѝ беше подпухнало.

— Честно, Джино — очите ѝ оставаха забити в покривката на масата. — Наистина нямахме никакъв късмет. Напротив. Само давахме пари, а нещата вървяха от зле по-зле.

— Какви неща?

— Ох, модерни перални машини с барабани и разни други новости — измърмори тя, без да отмести погледа си от покривката на масата.

Той въздъхна. Защо да я измъчва с въпроси? Бедната кучка. Можеше да заложи всичко, че изобщо не е имало никакъв пункт за химическо чистене. Паоло не бе работил нито ден порядъчно в живота си.

— Твоят старец наистина се измъчи — добави тя неубедително, като най-последно вдигна умоляващи очи към него. — Разбираш ли, само още мъничко мангизи и ще успеем да се стабилизираме.

— Заради това ли се върна? За още пари?

Тя виновно се размърда на стола.

— Ами, мислех, че като ти обясня...

— Къде е Паоло?

— Ъ-ъ-ъ — тя започна нервно да върти очи. — той... ъ-ъ-ъ... мислеше, че е най-добре... искам да кажа, че аз мислех, че е най-добре... да разбере как си и...

— В града ли е?

Тя грабна една салфетка от масата и започна да я мачка на топка.

— Той е друг човек. Честно. Няма да те лъжа. И не трябва да забравяш, че той е твой баща...

Защо, по дяволите, трябваше да помни това?

— Тук е, нали?

— Да — Вера най-последно изплю камъчето, грабна чашата с уиски пред нея и я изля на една глътка в гърлото си. — Ще се зарадва да те види. Ти си единственото му дете, Джино.

Така беше. Но какво щеше да бъде, ако единственото му дете не беше толкова богато? Щеше ли тогава дъртият пръч да иска да го види?

Щеше, на куково лято. Майната му.

— Казах ти — продължи с досада той, — че двайсетте бона са за това да го държиш далече от мен.

Тя сякаш не го чу, продължи защитата си:

— От две години не е бил в затвора. Поведението му е много добро. С мен се отнася наистина добре.

Да. С двайсет бона, паднали му от небето, защо да не е такъв.

— Какво искаш от мен, Вера?

— Само да дадеш на татко си шанс.

— Не използвай тая дума — сърдито каза той.

— Коя дума?

— Моят татко и всички останали дрънканици. Просто зарежи тази работа.

— Не можеш да избягаш от истината, че той е твоят татко — погледна го втренчено, от очите ѝ започнаха да капят сълзи. — Аз му дадох още един шанс. Защо ти да не можеш?

Той посегна към питието си, вдигна чашата, но бързо я остави обратно на масата. Тя усети неговата уязвимост.

— Никога не съм те молила... за нищо през живота си — продължи да го увещава тя. — Дай му възможност. Заради мен. Поне се виж с него...

Той кимна. Сам не разбра защо го направи.

— Добре, ще се видя с него.

Подпухналото ѝ лице грейна.

— Знаех си аз, че няма да ми откажеш.

— Казах, че ще се видя с него. Това е всичко. Не означава, че ще го прегръщам и целувам... че ще забравя миналото.

Вера скочи.

— Сега ще го доведе — каза тя.

— Каквооо?

— Той е във фойето. Бях сигурна, че няма да ме разочароваш.

Тя се отдалечи, преди той да успее да я спре. Изруга тихо и докосна с пръсти белега на бузата си. Усети, че започва да се поти.

Направи знак на сервитьора за още една чаша и в съзнанието му изплува последният спомен за Паоло. Преди колко години беше? Шестнайсет... седемнайсет... Много отдавна. Но не чак толкова! Беше

още момче. Но дори тогава беше повече мъж от своя старец. Със задоволство си припомни как го преби от бой.

Очите му се насочиха към входа на грил-залата. Видя Вера. Само че не беше с Паоло. Беше с някакъв съсухрен, измършавял старец, който накуцваше до нея с мръсна, несресана прошарена коса. Когато приближиха, Джино осъзна, че това все пак е Паоло. Това ли правеше възрастта с хората. Помнеше баща си слаб, жилав, строен, с гъста кестенява коса и приятно лице. Приближаващият мъж имаше лице на зашеметен от удари боксьор със замъглено от пиене съзнание. Свойски му се усмихна от ухо до ухо, сякаш подпухналото му лице се раздели на две, потупа го по рамото и каза:

— Здравей, синко. Дълго не съм те виждал.

Здравей, синко? Джино не повярва на ушите си. Здравей, синко! Това нищожество да не би да си мислеше че се снима в някакъв тъп филм?

— Паоло — кратко каза той и сви рамо, за да се отърси от ръката на нищожеството, — седни.

Паоло седна. И Вера също.

— Е, синко — започна Паоло.

— Я зарежи тия лайна — прекъсна го сурово Джино.

Усмивката на Паоло се поприбра, но все пак остана върху лицето му.

— Джино — едва не проплака Вера, — успокой се. Няма да се бием, нали така?

— Добре, добре, разбирам — великодушно каза Паоло.

Джино сурово го изгледа с черните си очи.

— Какво искаш от мен? Още пари да ги прахосаш?

— Не сме пръскали пари на вятъра, всичките си отидоха законно — самодоволно съобщи Паоло.

— Така ли? — Джино изпита безкрайна досада. — Искаш работа. Ще ти дам. Но няма да измъкнеш нито долар от мен. Ще намеря някакво бачкане за теб, но само един грешен ход и — край! Разбра ли ме?

Паоло го изгледа изпод вежди.

— Той е нов човек — побърза да се намеси Вера. — Сам ще се увериш, Джино. Няма да съжаляваш, ако му дадеш работа — сбута силно Паоло. — Нали така, захарче?

Пиянската широка усмивка отново разполови лицето на Паоло.

— Точно тъй.

Джино се изправи.

— Значи всичко е уредено — обърна се към Вера. — Доведи го утре вечер в шест часа в „Клеми“! — щракна с пръсти тузарски за сервитьора и когато той дотича, му нареди със заповеднически тон: — Сервирай им обяд. И ми изпрати чека.

— Разбира се, господин Сантейнджело.

Джино напусна ресторанта, без да каже дума повече.

Спря отвън и се изплю в канавката.

Паоло винаги му действаше така.

Кери, 1939

Аборт. Скъпоструващ. Опасен. Искаше ли го тя в действителност? Да, какво друго ѝ оставаше.

Мръсен апартамент. Всичките ѝ спестявания. Чернокожа старица с ръждясала ножица.

Изгаряща болка и унижение.

Долнопробен алкохол, наливан в гърлото ѝ, за да не вика.

И отново в стаичката си. Захвърлена. Самотна. Кървя само един ден. И спря. После ѝ остана единствено отчаянието.

Не беше абортирала. Беше бременна.

Мислеше. Да се обади ли на Джино Сантейнджело? На Фреди Лестър?

Никога.

Да се самоубие? Може би. Често мислеше за това. И мисълта за самоубийство беше утешителна. Стига само да го искаш.

Тя не искаше да се самоубива.

Имаше двайсет и три долара. И едно малко човешко същество, което растеше в нея. Не можеше само да лежи в тази стая под наем. И да чака. Какво? В живота го нямаше вълшебният принц, който да пристигне на бял кон в Харлем, решен на всичко да я избави от злочестината ѝ. Беше сама, когато се бе борила с наркотиците и бе победила. Щеше ли да се огъне сега?

Беше само в началото на двайсетте си години.

Реши да живее.

Месеците се нижеха бавно. Не може да си намери лесно работа, въпреки че имаше богат избор — певица в някаква долнопробна кръчма, сервитьорка, компаньонка в евтин клуб. Отказа се от всички предложения, защото всеки шеф накрая решаваше, че да я чука е част от задълженията ѝ.

Парите бяха малко. Коремът ѝ растеше. Но доста странно. Докато растеше, това бебе ѝ вдъхваше надежда в бъдещето. Тяхното бъдеще. На двамата. При тази мисъл изпитваше абсурдна радост.

Успя да получи постоянна работа като касиерка в ресторант — място, на което се задържа, защото беше в напреднала бременност и се наричаше госпожа Браун. Това някак обезсърчаваше други евентуални кандидатки.

През нощта на седемнайсети май хиляда деветстотин трийсет и девета приеха Кери в болницата „Ол Сейнтс“ в Ню Йорк. В три часа сутринта, на осемнайсети, тя роди момченце. Раждането едва не я уби.

Нарече бебето Стивън.

Джино, 1939

Грохотът на войната в Европа разтърсваше и Америка. Хитлер, германският диктатор, беше нахлул в Полша. Сега Великобритания и Франция бяха във война с Германия. Президентът Рузвелт беше обявил, че Америка ще запази неутралитет, но никой не знаеше какво ще стане в бъдеще.

Сенатор Дюк и Джино Сантейнджело се бяха срещнали, за да обсъдят начини как да спечелят пари от тази нова ситуация.

Осуалд предложи да купят няколко фабрики за машини и уреди, които във криза могат да бъдат превърнати в заводи за производство на военна техника и боеприпаси. Джино се съгласи. Осуалд предложи също да купят завод за каучук, верига от бензиностанции и големи количества кафе, захар и консервирани храни. Да напълнят с тях складовете си из цялата страна.

— Никога не можеш да предвидиш точно какво ще стане — обобщи мъдро Осуалд. — Това са стоки, чието търсене ще нараства с разширението на войната в Европа.

Джино се зае да осъществи на практика предложенията на възрастния мъж. Досега сенатор Дюк никога не беше правил грешки в

бизнеса. Освен това винаги е добре да изпреварваш събитията.

В навечерието на Новата година, в последния ден на трийсет и девета, Джино затвори „Клеми“. Ознаменува събитието с пищно парти с най-близки приятели. Дойдоха всички. Беше най-хубавото парти за годината.

Но за него партито беше пълен провал.

Защото се случиха две неща, които му скъсаха нервите.

Първо, Клемънтайн се напи, блисна в лицето му шампанското си и презрително извика: „Убиец!“, така че всички да чуят.

Вътрешно пламна от желание да я зашлеви по бялото порцеланово лице и да я изрита в кльощавия задник. Не го направи. Спокойно избърса мокрото си лице, ухили се, за да покаже, че нищо особено не се е случило, и се обърна към наобиколилите го приятели.

— Госпожа Дюк отново е пияна, приятели. Да продължим да се веселим.

Гостите около тях се пръснаха с неодобрително мърморене по адрес на Клемънтайн. Тя се оказа сама — с пребледняло от гняв лице. Осуалд я хвана здраво под ръка и я отведе вкъщи.

Вторият неприятен инцидент беше свързан с Паоло. Джино му беше възложил да изпълнява всякакви поръчки на персонала — иди за това, донеси онова — и той досега се справяше добре. Но по време на партито, след инцидента с Клемънтайн, Джино влезе тихо и незабелязано зад сцената на клуба. Попадна на Паоло — панталонът му беше смъкнат и той чукаше певица от хора на заведението, която се беше смръзнала.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита той с тих, но ужасяващ шепот. Избягваше да погледне увисналия задник на Паоло.

Момичето подскочи и силно изписка.

— Ох, господин Сантейнджело. Моля да ме извините. Той ми каза, че трябва да го направя, защото... защото е еди-кой-си... и ако не го послушам, ще загубя работата си.

През това време Паоло беше вдигнал панталона си и бе изчезнал.

Джино впери поглед в момичето. Беше съвсем младо. Ако имаше някоя и друга годинка повече, никога нямаше да се съгласи да се подложи на Паоло.

— Никога не прави нещо, което не искаш — каза ѝ той много бавно. — Никога! Разбра ли?

После обиколи навсякъде да търси Паоло, но не може да го открие. Гневът му беше като вулкан, готов всеки миг да изригне. Но нямаше на кого да си го изкара. Накрая Бий пое яростта му.

— Тоя мръсен кучи син, гаден копелдак! — беснееше Джино пред нея.

Когато партито свърши, двамата отидоха в апартамента ѝ. Тя вдигна прекрасната си червена коса, закрепил я с фибите и направи това, което знаеше, че ще му достави най-голямо удоволствие.

Но за първи път това не го утеши.

Не можеше да заспи. Лежеше до топлото тяло на Бий и слушаше дълбокото ѝ равномерно похъркване. Проклетото ѝ дълбоко похъркване, което го държеше буден. Кой, по дяволите, можеше да заспи до тая дъскорезница?

Стана от леглото, отиде в кухнята, отвори хладилника и си напълни купа със сладолед.

Тогава пък се сети за Клемънтайн. Замръзналите черти на лицето ѝ. Гневната извивка на устата ѝ, когато му изкрещя с пияния си глас: „Убиец!“

Кучка. Откъде-накъде ще се държи така с него? Май ще трябва да поговори с Осуалд за нея.

Убиец. Кой можеше да докаже нещо? Никой. Навремето вестниците доста се разпростряха върху преждевременната смърт на Синди. Но той веднага пусна адвоката си в действие и ги спря. В края на краищата беше останал вдовец в резултат на нещастен случай. Още повече, имаше желязно алиби. Неразбиваемо.

Помияри. Винаги се влачеха подир него за това или онова. Данъчните агенти постоянно му дишаха във врата, но те не бяха опасни. По-досадни от мухи бяха репортерите, които завираха носовете си навсякъде. Съчиняваха си някакъв скандал, без да ги е грижа да друго освен за тиражите им. За партито вероятно щяха да стъкмят поредната сензация в утрешните нийоркски клюкарски колони.

Джино Овена Сантейнджело и жената на сенатора.

Или нещо подобно.

И сладоледът не му се услади. Върна се пак до хладилника и си сложи още една пълна купа сладолед. Докато го ядеше, се замисли за Паоло. Защо изобщо се бе оставил Вера да го склони да даде работа на

скапания ебач, и досега си оставаше загадка за него. Шест седмици след като започна, вече използваше безотказното „Аз съм бащата на Джино Сантейнджело“, за да чука която приклеци. Страхотно измислено. Ужас!

Сети се също, че не бе видял Вера на партито. Защо не беше дошла? Нали беше една от поканените? Въпросите се натрупаха и той се обезпокои. Направи сметка, че не я е виждал от седмици.

— Здравсти — деветгодишният Марко влезе сънен в кухнята. Едва държеше очите си отворени. — Мога ли да си взема и аз сладолед?

— Я се връщай обратно в леглото, хлапе. Майка ти ще ти отупа дупето.

— О, моля те — започна да се увърта около него Марко. — Мама обеща да ми донесе книжни шапки и балони. Донесе ли ми?

Той разроши косата на момчето.

— Да. Донесе ти.

— Къде са? Мога ли да ги видя?

— Не — решително му отказа Джино. — И говори по-тихо, защото ще събудиш майка си.

— Е, моля те...

— Не се моли. По-добре седни и си хапни малко сладолед. И не приказвай.

Момчето се засмя и седна на стол до кухненската маса.

Джино отиде до хладилника, напълни купа със сладолед и я сложи пред него. Бий щеше да побеснее. Казваше му, че глези хлапето. Глупости! Нали заради Марко се навърташе у дома й толкова често.

— Чуй ме — внезапно реши Джино. — Какво ще кажеш, ако утре двамата отидем на кино? Знам че Дилижансът е много хубав. С Джон Уейн. Каубои и индианци. Съгласен ли си?

— Ама наистина ли?

— Да. Ще отидем само двамата.

Марко засия и загреба пълна лъжица сладолед.

— Аз сега ще се облека и ще изляза — каза му Джино. — А ти кажи на мама, че съм имал важна работа. Ще се върна по обяд да те взема. Хайде, изяж си бързо сладоледа и бягай в леглото. Още е много рано. Четири часът е.

Бързо се облече. Беше много рано, но той не можеше да чака. Трябваше да посети Вера и да провери как е. Исусе Боже! Трябваше да го направи преди седмици.

Щеше да ѝ каже истината за Паоло и момичето. И ако това не ѝ отвореше очите...

Нищо нямаше да му достави по-голямо удоволствие от това да види как Вера казва на Паоло да си обира крушите и да изчезва. Ако тя го направеше, щеше да ѝ намери работа в някой малък бизнес — в който си поиска. Тогава нека си хвали Паоло, колкото иска.

Облече обичайните си дрехи и излезе от апартамента. Започна тихичко да си подсвирква. Усещаше болка в стомаха, което беше обичаен сигнал за неприятности, но не ѝ обърна внимание. Всеки щеше да го заболи стомахът след две купи сладолед в четири сутринта.

Хотелът на Вера и Паоло беше направо бунце. Истински развъдник на въшки в Ийст Сайд. Със счупен неонов надпис, който сигурно никога не се променяше: „Има свободни стаи“. Като че ли постоянните посетители на този капан за плъхове знаеха какво означава свободни.

Пияндета от Нова година продължаваха да се шляят из улиците. Раздърпани и разрошени жени надуваха балони със свирки и въртяха дебели задници. Възрастни мъже в лекъосани костюми се хилеха и изкуствените им челюсти тракаха.

Джино паркира стария „Форд“ пред хотела. Една проститутка небрежно се беше облегнала до стената.

— Искаш ли едно чудесно прекарване, голямо момче?

Не ѝ обърна внимание. Влезе в помещение, което трябва да беше фоайето. Зад една преграда мъж с остър нос спореше с пияна двойка.

— Десет долара или се разкарайте.

— Е, хайде, хайде — хленчеше жената, — направи ги пет, Пийт, ние няма да се задържим повече от час.

Но остроносното беше непреклонен.

— Сега е Нова година. Таксите са двойни. Щом не ви е по джоба, омитайте се.

Половинката ѝ бръкна в джоба си и подхвърли на рафта две омачкани мърляви петдоларови банкноти. Остроносият ги грабна с

една ръка, а с другата се пресегна зад гърба си за ключа. Повече не си казаха нищо. Двойката взе ключа и тръгна към дъсчената стълба.

— Да? — изстреля към Джино Остроносия.

— При вас има ли настанени господин и госпожа Паоло Сантейнджело.

— Кой пита?

Джино изобщо не помисли какво да му отговори. Извади портфейла си и му подаде двайсетачка.

— Ключа — кратко каза той.

Мъжът срещу него не се поколеба. Явно беше изключително сръчен, когато боравеше с пари. Грабна двайсетачката и подаде ключа на Джино — всичко само с едно автоматично движение.

— Втория етаж — измърмори той. — По стълбите. Асансьорът е развален. И не сте вземал никакъв ключ от мен.

Джино кимна утвърдително. Изкачи стълбата. От миризмата наоколо на човек можеше да му прилошее. Не си направи труда да почука на врата, пхна ключа, завъртя го, натисна дръжката и влезе.

Не беше подготвен за сцената, която се откри пред очите му.

Вера седеше, сгърчена на топка в леглото. Гола. Мътната крушка на тавана осветяваше всяка синина и подутина върху изтерзаното ѝ тяло. По ръцете и гърдите ѝ имаше съвсем пресни, червени следи от удари. Кръв течеше от разбития ѝ нос. В ръцете си стискаше един трийсет и осем калибров пистолет, насочен към Паоло. Тя дишаше насечено и крещеше истерично с обезумял глас:

— Ще те... убия... Този път... ще те... убия...

Паоло стоеше безучастно до леглото само по гащета и мръсна фланелка. В дясната му ръка висеше тежък кожен колан със смъртоносна тока. Мръсната му коса беше разчорлена. Кръвясалите му очи се пулеха ужасени и стъписани.

Нито единият, нито другият забеляза влизането на Джино.

— Копеле! — изкрещя Вера и дръпна спусъка.

Куршумът удари Паоло между очите. Той залитна назад и се строполи. Изненадата застина върху лицето му.

— Копеле! — отново изкрещя Вера, но преди да стреля втори път, Джино скочи към нея и отчаяно се опита да изтръгне пистолета от ръцете ѝ.

— Вера! Вера! Какво правиш? — извика той, притисна я към леглото и измъкна със сила оръжието.

— О, Джино! О! — разрида се тя. — Ох, Господи! Ох, Господи!...

Той се почувства пометен от вихъра на някакъв ужасен кошмар, от който му се искаше да се събуди. И Бий да бъде до него, с нейните големи топли гърди и ласкави бедра.

Но защо Бий я няма? Защо е още в тази неугледна стая с голата, разтърсвана от ридания Вера, която лежи под него? И с баща му, проснат на пода, потънал в кръв, която бликаше от това, което доскоро беше неговото лице.

Само да беше влязъл минутка по-рано.

Само да бе дошъл навреме да я спре.

Защо? Паоло бе мъртъв. Нали точно това беше желал толкова дълго.

Вера стана от леглото без да изпуска пистолета, мятеше се напред-назад и ридаеше.

Джино погледна мрачно към мъртвия мъж, който някога беше негов баща. Опита се да си припомни поне един хубав миг от живота с него. Но не можа. Наведе се над него и стисна с пръсти китката му. Не долови никакъв пулс. Не беше и очаквал.

— Защо го направи? — изпищя Вера, която внезапно се изправи в леглото. — Защо го направи, Джино?

— Успокой се — каза ѝ той нежно, но в същото време умът му трескаво пресмяташе как да я измъкне от тази бъркотия. — Не съм направил нищо.

— Не — прошепна тя, — точно ти го направи. Ти го прогони! Това е само твоя грешка! — отново започна да крещи: — Ти го направи, Джино! Ти!

Строполи се отново в леглото. И диво зави.

Джино втренчи поглед в тавана и се попита каква трябва да бъде следващата му стъпка.

Маргарет О'Шаунси и Майкъл Фланъри се сгодиха в новогодишната нощ. Той ѝ подари евтина имитация на смарагдов пръстен и ключ за стая в хотел.

— Взех стая за нас, точно както ти казах, че ще направя — тържествено и развълнувано рече той.

В приповдигнато настроение от многото бира, която бяха изпили по случай събитието, те хукнаха към хотела.

Маргарет не остана доволна от обстановката, но когато Майкъл започна нежно да съблича дрехите ѝ, започна да се отпуска.

— Имаме пред нас цяла нощ — каза ѝ той. — Ако не ти хареса първия път, можем да го направи отново и отново...

Хареса ѝ още от първия път. Но го направиха отново и отново... Докато накрая се отпуснаха изтощени и започнаха да обсъждат плановете си за бъдещето.

Към три и половина сутринта заспаха.

Петнайсет минути по-късно от съседната стая започна да долита силен шум. Маргарет се събуди веднага. Чу сърдити гласове на мъж и жена. Не можа да долови какво точно говорят, но чуваше отделни думи: кучка... мръсна курва... не мога да те понасям...

Последва кратка тишина.

Маргарет седна напрегната в леглото. Майкъл продължаваше кротко да похърква до нея.

Почуди се дали да го събуди. Шумът оттатък стената се превърна в ужасяваща гюрултия. Жената плачеше и стенеше, нещо плющеше...

Побутна за всеки случай Майкъл. Той не помръдна. Спеше дълбоко. Тя се сгуши под завивката, пхна ръце под възглавницата и с нея запуши ушите си, за да не чува неприятните звуци. Но чуваше. Виковете на жената ставаха все по-силни, врявата се ожесточи.

Маргарет реши да събуди годеника си. Трудна задача. Докато го разбуди, беше много ядосана.

— Можех да бъда изнасилена и убита в тая стая, Майкъл Фланъри, а ти щеше да проспиеш всичко това — укори го тя.

Той глуповато се ухили.

— Какво има, малка моя красавице?

— Шшт... слушай.

Майкъл седна в леглото.

— Какво да слушам?

Наистина, вече не се чуваше нищо.

— О, Майкъл, в съседната стая се биеха и викаха. Никога не съм чувала такива крясъци. Мисля, че някой...

— Ще... те... убия!

Диво изкрещените думи преминаха през тънките стени.

Майкъл скочи от леглото.

— Копелеее!...

Същият истеричен женски глас.

После последва изстрел.

После отново истеричният глас:

— Копелеее!...

Майкъл Фланъри вече обуваше панталона си.

— Стой тук, Маргарет, ще извикам полиция.

— Майкъл! Не можеш да ме оставиш сама!

Но той закопчаваше ризата си по пътя към вратата.

— Ох, мили Боже, помогни, моля те! — умолително произнесе Маргарет, хвърли се към дрехите си и припряно започна да се облича. Цялата трепереше. Никога в живота не беше изпитвала такъв ужас. Това беше Божието наказание, разбира се. Сурово наказание за това, че го бе направила преди брака.

— Защо го направи? — виеше женският глас в съседната стая. — Защо го направи, Джино?

Маргарет О'Шаунси щеше да си повтаря тези думи през следващите месеци много пъти. Те бяха единствените думи, които ясно беше запомнила.

Кери, 1941

— Как ти викат, малката? — дебелият мъж в жълтокафяв костюм почесваше чатала си и я гледаше с присвити очи.

— Кери — отговори тя. Постара се гласът ѝ да звучи приятно, но вътрешно кипеше. Малката! Беше на двацет и осем години и беше майка, но въпреки това този я нарече малката.

Той продължи да чеше ташаците си. Много енергично. Като че ли тя не беше в стаята.

— Получаващ бачкането — реши той. — Парите не са много, но момиче като теб няма да има проблеми с бакшишите — намигна ѝ. — И още нещо. Зависи.

Изпита желанието да му каже: „Майната ти, върви да ти го начукат, дебелако, можеш да си набуташ шибания кочан отзад.“ Но вместо това вежливо му каза:

— Благодаря, господин Уордл. Мога ли да започна довечера?

Той за миг остави топките си на мира и я потупа по рамото.

— Да, захарче. Довечера. И сложи нещо да ти подчертае хубавите цици.

Тя излезе от мръсната задна стаичка, премина през още по-мръсния салон за танци, излезе на чист въздух и взе автобус за вкъщи.

У дома.

Една стая за малкия Стивън и за нея в стара жилищна сграда в сърцето на Харлем.

У дома.

Нямаше баня. През нощта имаше плъхове. И стени, които излъчваха горещина през лятото и мраз през зимата.

Въпреки всичко това бе дом за нея и Стивън. И за две години бе успяла да изкарва достатъчно пари, за да издържа двамата.

Не беше лесно. След тежкото раждане беше съсипана. Но я оставиха в болницата доста дълго, за да се възстанови. След две седмици беше на крака. Излезе оттам само със социалната помощ и детето на ръце. Но после намери жена, която да се грижи за Стивън и се върна на старата работа като касиерка в ресторанта. Не остана дълго там. Сега, когато вече не беше бременна, шефът ѝ преливаше от сексуални желания. Беше възрастен мъж, със слаби жълтеникави ръце, при вида на които тя потръпваше от погнуса. Жена му работеше в ресторанта и я дебнеше като ястреб. Той се изтърси една сутрин в склада в задната част на ресторанта и гадните му ръце започнаха да я опипват.

Тя напусна още същия ден.

Две години все същото. Същите шефове. Същите проблеми. Какво толкова имаше в нея, което караше мъжете да ѝ налитат безогледно? Да не би да си мислеха, че щом е чернокожа, е лесна?

Не можеше да си представи, че изглежда лесна. Винаги носеше прибрана косата си, не си слагаше никакъв грим, обличаше се в обикновени прости дрехи. Но това не успяваше да ги държи далече от нея.

Честата смяна на работата и борбата да свърже двата края я наведоха на мисълта, че е глупачка. Щом мъжете я искаха толкова, защо тогава да не ги накара да си плащат за това? Една нощ проституиране щеше да ѝ донесе чист доход повече от седмица работа.

Но можеше ли отново да продава тялото си? Да стане отново вещь? Парче месо...

Поеме ли веднъж по този път, можеше да се забърка и с наркотици...

При тази мисъл изтръпна. Имаше бебе. Стивън. Трябваше да се съобразява с бебето си. Искаше да бъде нещо повече за него от майка проститутка и наркоманка.

Новата ѝ работа в Двореца на веселието „Дайм ъ Данс“, близо до Таймс Скуеър, беше нещо много различно. Кери предпочиташе да работи през нощта, за да бъде денем свободна за Стивън. Освен това дневната работа, която намираше, беше да обслужва някоя мързелива бяла господарка.

Знаеше, че нощната работа я прави уязвима, лесна плячка за мъжете. И какво от това? Щеше да се справи с тях. Дансингът ще бъде претъпкан с хора.

Едно красиво мексиканско момиче я научи как да се брани.

— Мъзъ се приближава много, ритас го с коляно в тасаците. Веднъс, двас, ето така. Изцезва като светкавица!

Беше права, разбира се. Едно силно, бързо коляно върши повече работа от хиляди пъти казано „не“.

Сузита едновременно въртеше и друг бизнес. Тя осигуряваше „допълнително“ обслужване за клиентите, които ѝ се нравеха.

Един ден тя посочи един мъж на Кери и ѝ каза:

— Тоз мъз добър. Той иска ас избира. Засто не го направис? Трябват ти пари. Това са лесни пари. Само избираш мъзе, дето харесват на тебе.

Кери поклати отрицателно глава.

Сузита се засмя.

— Мисли. Променис решение. Знам.

Три седмици по-късно Стивън се разболя от грип. Кери го заведе при няколко специалисти, но нито един не успя да постави точна диагноза.

Предложиха ѝ да го остави в болница, за да бъде под постоянно лекарско наблюдение. Кери беше бясна. С мъка беше спестила малко пари. А сега сметките се трупаха една след друга. И докато работеше само като момиче за танци, изобщо нямаше надежда да ги изплати.

Сузита ѝ съчувстваше. Искаше да ѝ помогне. Взе Кери в своя хотел и я запозна със момчето на рецепцията.

— Сте ти хареса, Кери. Туй работа добра. Много пари.

Кери кимна. Беше се предала. Нямаше избор.

Същата вечер се облече особено грижливо. Дори господин Уърл забеляза възхитен колко е красива.

— С удоволствие ще дам десетачка за теб, момиче — каза той, докато се отъркваше о нея.

Тя цялата се разтрепери. Можеше да се откаже. От нея зависеше. Само от нея! Е, добре, само че тя ще избира.

Тази нощ нямаше голям избор. Накрая се спря на един дребен мъж, с малки телени очила, закрепени на върха на носа му.

— Какво ще кажеш да се отбием в един хотел зад ъгъла. Добро място — попита тя, докато се влачеха по дансинга под звуците на едно измъчено танго.

Той се престори, че не я е чул, но по бузата му мина нервен тик. Беше я чул. След още два танца дребосъкът събра кураж и шепнешком я попита:

— Колко?

Кери реши да му хвърли сбора от всички сметки на лекарите.

— Двайсет и пет — каза тя.

— Добре — съгласи се той за нейна изненада.

Когато напусна салона за танци, той я чакаше отпред. Прииска ѝ се да избяга и да го остави да си чака и да се взира през тъпите си малки очила. Чак я заболя, толкова ѝ се искаше да избяга. Но потисна всичко. Мълчаливо отидоха в хотела.

Познатият служител на рецепцията ѝ намигна и поиска десет долара. Мъжът плати без възражения. Служителят подаде ключа на Кери и отново намигна. Тя добре помнеше уговорката им — пет долара на излизане. През прозореца на хотелската стая проникваше гаснещото неонов осветление от улицата. Тясно легло. Вехто одеяло. Дупки по килима.

Спряха неловко наред стаята. Тя събра кураж и поиска парите.

Той ѝ подаде петнайсет долара.

— Двайсет и пет! — бързо каза тя.

— Но аз дадох за стаята десет! — възрази не особено категорично той.

— Двайсет и пет или... — провлачено произнесе Кери.

Той извади още десет долара. Тя изхлузи роклята си през главата, откопча сутиена си и смъкна гащичките си.

Той се обърна с гръб и свенливо започна да си съблича панталона.

Тя легна на леглото. Както едно време.

Той внимателно се качи върху нея. Пенисът му беше толкова невзрачен, че тя дори не го почувства в себе си. Всичко свърши за пет минути. Той се облече и напусна стаята бързешком, като изплашен заек.

Кери остана да лежи в леглото с втренчен в тавана поглед. Отново беше в бизнеса. Беше паметен ден.

Седми декември.

Същия ден японците бомбардираха Пърл Харбър.

На другия ден Америка обяви война на Япония.

Америка започна война.

Кери започна отново да проституира.

Да проституира беше бизнес, който тя владееше до съвършенство. Колкото го мразеше, толкова професионално го правеше. Скоро миналото се повтори. Всеки, който един път беше опитал с нея, започваше да я търси редовно.

Сузита беше респектирана.

— Ти много добре работис. Харесвам това.

Но господин Уърл, собственикът на Двореца на веселието, не беше. Една вечер я извика в тясната си канцелария зад салона за танци.

— Използваш моето заведение, за да въртиш собствен бизнес. Щом искаш да го правиш, нямам нищо против. Но при мен не! — каза той.

— Я си заври оная работа отзад! — беше нейният отговор.

— Уволнена си, малката! Уволнена! — извика той.

— Не съм уволнена, деденце, защото напускам!

Стивън беше започнал да се възстановява. Мизерната стая, в която живееше, вече не беше подходящ дом за него. Трябваше да живее в хигиенично, просторно жилище, прохладно през лятото, топло и сухо през зимата, с малка тераса, където да диша чист въздух. Тя предложи на Сузита да наемат заедно апартамент и да работят в него — нещо

като малък публичен дом. Сузита се съгласи. Само след няколко седмици тя намери просторен апартамент в Южен Манхатън. Достатъчно голям, за да има за Стивън отделна детска стая. Кери нае едно шестнайсетгодишно чернокожо момиче да се грижи за него.

Градът беше пълен с войници, моряци и морски пехотинци. Всички търсеха забавления. Повечето от тях заминаваха за Европа и искаха добре да си поживеят преди това. Може би за последно. Войната беше добре дошла за бизнеса. Скоро парите започнаха да ваят. Към Кери и Сузита се присъедини още едно момиче — червенокосата Силвър, Сребърната.

Не мина много време и публичният им дом стана едно от най-популярните местенца в Ню Йорк.

Джино, 1947

— Взехте ли всичките си вещи, господин Сантейнджело? — попита надзирателят на затвора.

Да. Беше взел всичко.

— Сбогом, тогава.

Сбогом. Наистина сбогом. Седем години в затвора бяха много време за човек, който не е извършил престъплението, за което са го затворили. Седем дълги години досада, еднообразие, лоша храна, въздържание. И надзиратели, които се кефеха да пребиват затворниците. И бунтове. И никаква шибана свобода да направиш нещо!

Джино докосна с пръсти белега на бузата си и приближи портала на затвора.

Там имаше пазач — подъл кучи син. Знаеше, че журналистите ще се тълпят пред затвора, но не беше разрешил Джино да бъде пуснат без много шум, през нощта.

Джино обаче беше силен. Можеше и щеше да се справи. Затворът не го беше сломил.

Вътре оцеляваха най-издръжливите. А той беше най-отгоре на цялата шибана паплач.

Когато тръгна към портала, от него се излъчваше самочувствие. Но стомахът му беше свит на топка и единственото, което му се искаше да направи, бе да размаже няколко физиономии. Първата беше на оная смотана ирландска путка Маргарет О'Шаунси с кравешките

изцъклени очи и цвъркащия инфантилен глас. Главен свидетел на обвинението. На вдигналия шум до Бога процес по убийството, извършено от Джино Сантейнджело.

Син убива баща

Всички заглавия. Във всички вестници.

Беше съден и обявен за виновен от пресата, преди още тялото на Паоло да изстине.

И досадното цвърчене на Маргарет О'Шаунси:

— Чух жена да риде: „Защо го направи, Джино?“

Бедната Вера. Не беше на себе си, съвсем беше превъртяла. Докато ченгетата свършат с нея, тя вече беше убедена, че Джино действително беше дръпнал спусъка. Исусе Боже!

Истина беше, че когато извиканите от Майкъл Фланъри ченгета нахълтаха в стаята, бяха го заварили застанал над трупа с оръжието в ръка. Истина беше още, че не беше дал вярно описание на случилото се при първия разпит. Сам не знаеше защо, но се беше опитал да защити Вера. Но в крайна сметка беше казал истината. Шибаната истина! И никой, майната им на всички, не беше повярвал! Никой! Беше заклеен като убиец, извършил предумишлено убийство, дълго преди съдебния процес. Какъв човек е този, който е убил собствения си баща!

Адвокатите му се оказаха глутница високоплатени некадърници. Бяха готови да го защитават срещу безбожно заплащане, но не бяха готови да му повярват. А това беше най-важното за него — да му повярват!

Приятелите, които преди се тълпяха около него, сега се изпокриха в миши дупки. Семейство Дюк набързо замина и се покри някъде в Южна Америка, като остави указания на своите юридически пълномощници да прекъснат всякакви отношения с Джино Сантейнджело. Това прекрасно му вършеше работа. Той пък, на свой ред, даде нареждане на своите адвокати да изкупят всичко на Осуалд Дюк. Тази операция глътна всичките му налични парични средства, а се наложи и да продаде значително количество ценни книжа. Но той го направи без колебание.

Съдии, политици, представители на каймака на обществото — всички изчезнаха от живота му, докато той пушеше цигара след цигара в предварителния арест в очакване на съдебния процес.

Най-близките му приятели обаче му останаха верни. Пишеха му, мъчеха се да го утешат, всеки според възможностите си. Алдо... Енцо Бонати. Да, те бяха истински приятели.

И Бий. Посещаваше го всяка седмица, въпреки че журналистите я преследваха като хрътки.

Но най-верен от всички се оказа Коста Зенокоти. Той зарязва процъфтяващата си юридическа практика в Сан Франциско и долетя в Ню Йорк заедно със съпругата си Дженифър.

— Аз поемам твоя случай — каза простичко той на Джино.

— Виж... — опита се да възрази Джино. Беше оценил жеста му, но какво разбираше Коста от защита в един процес за предумишлено убийство?

— Смятам, че съм добър — каза Коста. — И което е по-важно — вярвам ти.

Вълшебни думи!

Ако Коста не се беше борил за него с такова красноречие, с такава жар и убеденост в съдебната зала, който знае какво щяха да присъдят съдебните заседатели... Обвинението в предумишлено убийство беше смекчено на непредумишлено... И той беше осъден на десет години затвор.

Преди Вера да почине от алкохолно отравяне — една очаквана смърт след жесток запой — Коста успя да получи пред свидетели писмено признание от нея. Но то закъсня със седем дълги години. Джино беше освободен с някакво шибано предложение за компенсация. Каква сума би могла да заплати седем години от живота на човека?

Когато излезе от затвора в една пролетна утрин на четирийсет и седма, Джино изглеждаше измъчен човек. Беше пропуснал войната, беше пропуснал смъртта на президента Рузвелт. Беше пропуснал песни, пиеси и модни тенденции... Беше пропуснал дори обикновеното размотаване по Пето авеню...

Беше пропуснал седем години от живота.

— Какво, по дяволите, си облякла? — попита Джино.

Бий се засмя.

— Последна мода! — фръцна се тя. — Нов стил. Не ти ли харесва?

— Че какво му беше лошото на стария?

Тя сви рамене.

— Нали не искаш да изглеждам демоде?

От петнайсет минути беше в собствения си апартамент, а още не можеше да дойде на себе си. Коста беше довел двама охранители да му пробият път сред глутницата фотографи и репортери. Джино не си отвори устата. Не обърна внимание на светкавиците, които го заслепява, нито на микрофоните, които набутваха под брадичката му. Беше оставил Коста да говори.

— Той няма какво да коментира, момчета. Без коментар. Хайде, оставете човека на спокойствие.

Пред дома му на Парк авеню го чакаше друга тълпа репортери. Но същите хиени. Нямаше какво да каже на тия задници. Остави ги да пишат и да публикуват каквото искат — та те нали бездруго точно това правеха.

Коста дойде с него до вратата на апартамента. Там го посрещна Бий.

— Ще ви оставя двамата сами — каза Коста. — Джино, може ли да се видим утре сутринта?

— Да, да. Утре сутринта ли? Много добре.

Ама че го каза. „Може ли?“ За какъв го мислеше малчото? За някакъв скапан инвалид ли, за Бога! Беше зрял, четирийсет и една годишен мъж.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Бий. Гласът ѝ звучеше внимателно и загрижено, сякаш питаше болен.

— Скоч. С много лед. В тежка, голяма кристална чаша!

Нов стил ли? Та той не можеше да види както трябва краката ѝ. Никакъв стил!

Тя му донесе питието и го погали по бузата. Без да знае защо, жестът ѝ го вбеси.

— Я махни тия проклети дрехи — извика той. — Искам те само по чорапи, жартиери и високи токчета.

Тя нежно се засмя.

— Ей, вече си мислех, че никога няма да поискаш.

Той затвори очи. Само мисълта за голото ѝ тяло предизвика неудържима ерекция. Седем години без жена. Там някои от мъжете

въобще не си правеха труда да му мислят. Награбваха по-слабите още с влизането си в пандиза и опъваха задниците им, та пушек се вдигаше.

Но да си Джино Сантейнджелo означаваше нещо. Права. Правото веднага да започнат да се отнасят към теб с уважение. С респект. Често се питаше дали щеше да е така, ако не беше това, което е.

Бий се върна в стаята. Точно такава, каквато я искаше. Дори беше вдигнала разкошната си червена коса. С фиби.

— Я се поразходи из стаята — нежно я подкани той. — Искам да те погледам.

Беше великолепна. С гладка бяла кожа. С големи тежки гърди. С предизвикателни зърна, заобиколени от кафяво-оранжеви ореоли. Палави.

Черната дантела на колана за жартиерите се опъваше на кръста, а от там се спускаха украсените с къдрички жартиери, изпъкваха върху сладострастните бедра и захващаха черните копринени чорапи. Беше обула кокетни сандали с високи токчета. Хареса му много как коланът контрастира с нежния бял корем и червените косми на триъгълника под него.

— Обърни се — гласът му преливаше от желание.

Тя го направи. Той с възхита загледа едрият ѝ задник. Не искаше да бърза. Беше чакал достатъчно дълго, за да се нахвърли и преди да е почнал истински да я чука, да се изпразни.

— Хей — каза той, — помниш ли първия път, когато се съблече за мен?

Тя само обърна главата си към него и се усмихна.

— Такова нещо забравя ли се? Беше толкова ядосан!

Той се засмя.

— А ти какво очакваше? Прекарала венерическо заболяване. Много забавно, няма що.

Тя вдигна ръцете си и се протегна. Той погледна подскочилите гърди при движението ѝ и разбра, че няма да може да изтрае дълго.

— Защо не те съблека? — предложи тя, сякаш прочела мислите му.

— Давай.

Отиде до него.

— Изправи се.

Той стана. На токчетата тя беше по-висока от него. Забеляза финото ветрило от бръчици около очите ѝ, които преди ги нямаше. Седемте години не са били лесни и за нея, разбира се. Материално я беше осигурил, но нямаше как да запълни самотните ѝ нощи.

Докато събличаше дрехите му, той попита:

— Имаше ли други мъже, докато ме нямаше?

— Джино — отвърна мило тя, — няма други мъже. Само ти си.

Това не беше отговор на въпроса му, но все пак го задоволи.

Бий свали обувките и чорапите му и започна да целува пръстите на краката му. Устните ѝ предизвикваха накъсани тръпнещи вълни по цялото му тяло.

— Къде го научи това? — попита той.

— Днес си само въпроси.

Протегна ръце към гърдите ѝ и започна да гали зърната ѝ, докато станаха твърди. После ги притисна една от друга и започна да ги лиже, докато тя застена.

— Джино — прошепна тя, — не мога да чакам повече. Хайде... да отидем... в спалнята.

Нямаше нищо против. Беше вече толкова твърд, че можеше да се пръсне. Но съзнанието му настояваше да изчака още малко. С ръце върху гърдите ѝ започна да я целува по устата. Имаше чудесна уста — широка, чувствена, която винаги ухаеше леко на мента. Езикът ѝ побърза да се срещне с неговия.

Той продължаваше да държи гърдите ѝ като чаши и да обхожда с език устата ѝ. Усети странна лекота, сякаш се издигаше на седмото небе. Зърната ѝ бяха като плътна коприна. Беше забравил усещането за жена. Нямаше намерение да спира, докато това усещане не се възвърне такова, каквото винаги е било.

Внезапно тялото ѝ се стегна. От гърлото ѝ изскочиха кратки екзалтирани викове. Тя беше стигнала върха, а той дори не беше докоснал вълшебната ѝ пъпчица.

— Хей — попита нежно той, — защо толкова бързаш? Имаме много време... колкото искаме...

— Е? — попита Дженифър Зенокоти. — Всичко ли е наред?

Десетте години брак бяха превърнали Дженифър от малко невзрачното момиче с лунички в привлекателна, зряла жена. С няколко

месеца по-възрастна от Коста, на трийсет и девет тя се държеше като доста по-голяма от него. Излъчваше топлина и доброта.

Коста никога не бе съжалил, че се е оженил за нея, въпреки че нямаха деца — факт, който натъжаваше много и двамата.

— Отведохме го вкъщи. Имаше тълпи репортери и пред затвора, и пред блока. Но не успяха да го разстроят.

Коста обичаше да работи. Откакто бе пристигнал в Ню Йорк, за да защитава Джино, си беше позволил само една свободна седмица — да отлети до Сан Франциско и да заяви на баща ни, че ще остане на Изток и ще започне собствена практика. Франклин Зенокоти побесня.

— Твоето място е тук — избухна той. — Един ден ще оглавиш моята правна фирма. Какво повече искаш?

На Коста не му беше приятно, че изглежда неблагодарник. Но това, което искаше, беше негов проблем. Освен всичко друго, чувстваше се задължен да защитава Джино. Вестниците бяха представили случай по един истински позорен начин. Джино Овена Сантейнджело — убиец. Бандит. Отцеубиец. Дори когато Вера призна вината си, вестниците загатнаха, че ѝ било платено да го направи. А Коста никога не ѝ бе дал и цент. Но я беше преследвал неотстъпно, година след година, и я умоляваше да каже истината.

Джино го беше упълномощил да поеме многообразния му бизнес. И в умелите ръце на Коста законният бизнес процъфтяваше. Категорично отказа да се занимава с останалото и остави „Клеми“, лотарията и хазартните игри на Алдо. Когато мобилизираха Алдо и той замина отвъд океана, с разрешението на Джино грижата за тях пое Енцо Бонати.

— Така нещата се уреждат — беше казал Джино от своята килия в затвора. — Поне знам, че се грижат за бизнеса и ще мога да го поема, когато изляза.

„Клеми“ беше затворена година по-късно от отдела за борба с наркотиците. Бонати изпрати своите извинения чрез системата от тайни сигнали в затвора. Джино просто побесня, но не беше в състояние да направи нещо.

Приблизително по същото време Алдо се върна от войната в Европа. Накуцваше. Беше се прострелял в крака, за да бъде демобилизиран.

— Знаеш ли какво? Сега съм шибан герой!

Коста страдаше от тежка астма и не беше мобилизиран.

Енцо Бонати реши проблема за себе си със солени суми, дадени там, където трябва и на когото трябва.

— Дюстабанлия съм — беше единственият му коментар, ако случайно някой го попиташе. А повечето не дръзваха.

— Бий беше ли там да го посрещне? — попита Дженифър.

— Да. Издокарана от глава до пети и щастлива като чучулига.

— Бях сигурна. Тази жена е светица! Да чака толкова години мъж, който дори не ѝ е съпруг.

Коста не се сдържа и се изсмя на определението.

— Едва ли бих нарекъл Бий светица.

— Ти май си поналяла задник.

— Я не говори така.

— По-голям е и по-хубав.

— Казваш го, защото са ти липсвали такива неща.

— Ей, виж ти какви мисли ти минават през ума!

Когато двамата се отпуснаха на леглото, той обхвана с длани задните ѝ части.

— Джино!

Той изръмжа и се настани зад нея. Повдигна я и с лекота се пъхна вътре. Започна да я люби. Правеше го за трети път, но желанието му не отслабваше.

Останаха в леглото в тихия апартамент през целия следобед. Единственото нещо, което ги обезпокояваше, беше настоятелния звън на телефона. Почти непрекъснат. Той издърпа кабела, за да ги оставят на мира.

— Знаеш ли какво? — попита я, когато свършиха. — Май трябва да помислим да се оженим.

Бий мълчеше.

— Хей, защо не те виждам да зяпнеш от удивление и не чувам: „Ох, Джино, винаги съм го искала!“

— Да, точно това е, което винаги съм искала — каза тя много бавно. — И ти го знаеш.

— Тогава...

— Любовта.

— Любовта ли?

— Да, Джино. Обичам те. Ето, аз ти го казвам. А ти? Ти никога не си го казвал.

— Я стига! Та аз те чуках три пъти. Ако това не е любов, какво друго ще е?

Тя въздъхна.

— Май не разбираш. Чуването не е любов.

— Слушай. Заедно сме от много години. Давам ти всичко, което искаш, нали така?

— Да. Даваш ми, но...

— Платих, за да ходи Марко в престижно училище. Трябва да стане човек. Това, което му трябва, е брат или сестра. Разбираш ли?

— Искаш да се оженим и да имаме деца?

Той веднага скочи от леглото и закричи възбуден из стаята.

— Точно така. Защо не? Та ние никога няма да станем по-млади. Много мислих за това в пандиза. Искан деца, Бий. Двамата можем да направим страхотни хлапета, а?

Тя се надигна и се подпря на лакът в леглото. Усмихна се.

— Да...

— Разбира се, че да! Просто ги виждам. Сега. Малки хубави пишльовци с червени коси и дебели дупета.

Тя се разсмя.

— Можеш още да имаш деца, нали? Не е още късно, нали?

— На трийсет и две години съм, Джино! Щом спра да се пазя, сигурно ще ги раждам като зайци.

Сега и двамата се смееха.

— Ще го направим както трябва — ентусиазмът му се втурна в друга посока. — Утре ще те заведа в Тифани и ще ти купя най-големия и най-красивия диамантен пръстен, който си виждала. Ще се сгодим. Какво ще кажеш, а? После, когато ти направя бебето, ще получим разрешение за брак и ще се оженим.

— Искаш да кажеш, че първо трябва да забременея?

— Да. Но ти обещавам нещо — дотогава двамата ще се забавляваме здравата, за да бъдем сигурни, че няма да ти се размине и ще забременееш.

Джино влетя в офиса си на другата сутрин, пълен с енергия. Беше в толкова добро настроение, че дори се усмихна и приветливо махна с ръка на журналистите, които чакаха пред входа.

Междувременно Коста му се обади късно снощи. Каза му, че от Сан Франциско са му телефонирали и са му съобщили неприятна вест.

— Франклин е получил сърдечен удар. Отлитам до Западния бряг.

— Не се безпокой, ще се оправя сам — увери го Джино.

Госпожица Марчмънт, личната секретарка на Коста — една изключително способна и делова жена — го посрещна, поздрави го и му показа всички счетоводни книги и документи, към които той би проявил интерес. Той прелисти няколко. Изкупуването на Осуалд Дюк се оказа най-печелившият ход, който беше правил в живота си. Всички извършени спекулации, събрани заедно, имаха страхотен резултат.

Само че нещо беше неспокоен — седнал в офиса със седемнайсет секретарки, всяка от които се опитваше да го зърне. Коста беше въвел чудесна система за работа. Всеки отделен бизнес се наблюдаваше от специализиран отдел — той само координираше и контролираше нещата.

Седем години в затвора, мислеше си Джино, а сега съм по-богат отвсякога. Беше се оказал толкова високо, че надминаваше всички очаквания.

Госпожица Марчмънт обаче го притесняваше. Лицето ѝ беше застинало в гримаса, сякаш надуваше лоша миризма.

— Уф... видях всичко, което ме интересува — след два часа каза той. — Ако ти потрябвам, аз съм в „Рикади“.

И излезе. Трябваше да си наложи да не изтича. Не му харесваше да се заседява в разни канцеларии. Освен това изгаряше от нетърпение да се види с Алдо.

Предишният му шофьор и телохранител Ред го откара в ресторанта. Докато Джино беше в затвора, той беше работил за Енцо Бонати, но веднага, щом научи за освобождаването му, поиска отново да се върне на старата си работа. Беше жесток шофьор. Измина шест преки така майсторски, че се откъсна от преследващите ги репортери.

— Браво на теб.

— Не ги търпя тия въшки — избоботи Ред. — Пишат само лъжи и преследват честните хора.

— Прав си — съгласи се Джино.

Да не забрави да провери колко получава Ред и да му даде премия.

„Рикади“ беше малък ресторант, без особени претенции, забутан между магазин за химическо чистене и погребално бюро. Алдо беше купил заведението през четирийсет и пета. За Барбара. Но пък беше добра фасада за другия му бизнес. Барбара готвеше, а брат ѝ наглеждаше бара и ресторанта. Джино идваше тук за първи път.

Алдо излезе пред входа, за да го поздрави. Двамата се прегърнаха. Вълнуваща среща на стари приятели. След него върху Джино връхлетя Барбара. Решителното ѝ, строго лице сега беше разкривено от вълнение и мокро от сълзи.

— Джино! Толкова е хубаво, че се върна, че си тук! Толкова е хубаво — повтаряше тя.

Двамата тържествено го въведоха в ресторанта. Вътре беше пълно с приятели и познати, които му правеха път и се усмихваха. Тук беше Енцо Бонати... Дженифър... Бий... и Марко, симпатичен, вече седемнайсетгодишен младеж.

— Исусе Боже! Какво става тук?

— Нищо, нищо? — суетеше се около него Барбара.

Тогавя той погледна пред себе си. И видя огромен плакат върху цялата стена, на който пишеше:

Добре дошъл при нас, Джино!

Почувства се радостен... глупав... смутен. Продължи напред, стискаше ръце, целуваше бузи, отпиваше вино от подадени му чаши. От джубокса се разнасяха звуците на италианска опера. Той припряно побутна с лакът Бий.

— Защо не ме предупреди?

Тя се усмихна и стисна ръката му.

Дотичаха четирите деца на Алдо и Барбара — пееха някаква весела песен — и започнаха да го обслужват като сервитьори. Джино беше кръстник на всичките. Бяха мили деца, възпитани както подобава от строгата Барбара. Поднесоха лазаня, домашно приготвена от майка им, после топли, щедро подправени спагети с фрикадели — любимото ядене на Джино, последвани от превъзходен сметанов крем по специална италианска рецепта.

Джино седеше на маса с Енцо, Алдо и другите приятели. Цъкна с език от удоволствие.

— Барбара, ти си най-добрата готвачка на света!

Късно следобед, след пурите и задължителната чашка бъзова ракия, мъжете започнаха да обсъждат бизнеса. Коментираха и спореха по въпроси, които живо ги интересуваха. Джино, разбира се, знаеше какво е ставало в негово отсъствие. По тайните затворнически канали се пренасяше информация, която даваше повече сведения от неделния брой на Ню Йорк Таймс. Но колко по-добре беше, че е тук, където му е мястото. Да властва. Тук, където мнението му се зачита и се търси.

Енцо и Алдо неотдавна бяха пътували до Хавана да участват във важна среща. Лъки Лучано, вече освободен от затвора, беше председателствал заседанието на босовете на подземния свят от единия до другия край на Щатите. Бяха обсъждали възможността всички да си сътрудничат, да сложат край на междусобиците, конкуренцията, разприте и избиването между отделните гангстерски кланове, което им създаваше толкова лошо име в обществото.

— Да можеше да видиш Пинки Банана — припомни си срещата Алдо. — Беше се накичил с толкова диаманти, че приличаше на витрина на бижутерски магазин.

Сега Пинки Банана беше важна личност във Филадельфия, наркобарон, бос на бизнеса с проститутки и наемни убийци.

— Така значи — заключи Джино и това беше всичкият интерес, който прояви към Пинки.

Разговорът премина на други теми. Когато компанията тръгна да се разотива, навън беше вечер.

Джино напусна „Рикади“ в девет. Беше преял с пасти и се чувстваше отпуснат и отпочинал. Разговорът с приятелите повдигна настроението му, а Алдо и Енцо наистина бяха свършили чудесна работа и се бяха погрижили добре за нещата му, докато отсъстваше. Отнесе със себе си няколко чанти, пълни с пари — над триста хиляди долара. А го очакваха още много.

Бий го хвана под ръка и се притисна любовно към него.

— Толкова е хубаво, че си при мен, у дома, Джино — каза топло тя.

Да. Той също се радваше. Много.

Четвъртък, 14 юли 1977

Ню Йорк и Филаделфия

Стивън завърза въжето под мишниците на Лъки. После преплете ръце, за да може тя да стъпи върху тях и да достигне отвора на покрива на асансьора.

Тя не спря да се оплаква.

— Исусе Боже! Помощ! Аз да не съм акробат!

Веднага щом асансьорният техник я пое, Стивън сложи двете си ръце на задника ѝ и я изтласка нагоре.

— По-полека! — изпищя тя. Все пак успя някак си да се изкатери върху покрива, отпусна се изтощена и избоботи със сухо гърло: — Аз съм... един... много уплашен... човек.

— Няма за к'во да се притесняваш — каза техникът. После провери дали въжето е добре завързано под мишниците ѝ и извика силно към отвора на асансьорната шахта: — Вдигай я, Джордж.

Невидимият Джордж — някъде нагоре в шахтата — веднага се зае с работата. Така, увиснала като парцалена кукла, тя беше изтеглена внимателно на четирийсет и седмия етаж. Джордж и други двама до него, които му помагаха, впериха ококорени очи в нея.

— Опала! — изпъшка Лъки. — Направете ми услуга и махнете тия въжета.

Без приказки мъжете бързо развързаха въжетата.

— Има ли някой от вас нещо за пиене? — попита тя с изтънял глас.

Един от мъжете посочи малкия водоскок с питейна вода наблизо. Тя се втурна натам, грабна картонената чаша и три пъти я пълни, докато утоли жаждата си. Чак тогава се огледа наоколо. Коридорът беше осветен със свещи.

— Още няма ток, а?

Мъжете не я чуха, заети със спускането на въжето за Стивън. Лъки взе една свещ и влезе в тоалетната. Закрепи свещта на мивката и се взря в образи си в огледалото.

— Исусе Боже! — изуми се тя. — Приличам на дърта вещица.

Пусна водата и изми лицето си. Почувства се освежена.

Всичко, което сега искаше, беше да си отиде у дома, да вземе гореща вана и да заспи. Поне една седмица.

Дарио замръзна. Някой се опитваше да влезе в апартамента му. Прекъсна избирането на телефона и се огледа за някакво оръжие. Взе една солидна бронзова статуетка и приближи до входната врата.

— Кой е? — попита с възможно най-решителен глас.

Стърженето не престана.

Дарио вдигна статуетката, готов за удар.

Бравата внезапно щракна и вратата се отвори. Той замахна с импровизираното си оръжие, но не успя да удари. Някой го сграбчи, подсече краката му със страхотен ритник и го притисна на пода. Статуетката падна от ръцете му.

— Какво... — не довърши въпроса си. Усети между очите си студено желязо.

Дуло на пистолет!

За втори път се оказа пленник в собствения си апартамент.

Доктор Митчъл прегледа внимателно ушите на Кери, даде ѝ успокоително и Елиът я откара у дома.

Трябваше да се изкачат по стълбите до луксозния си апартамент на седемнайсетия етаж. Съпроводи ги едно момче с мощно фенерче, което предостави услугата си срещу долар.

— Частна стопанска инициатива! — пошегува се Елиът и даде на момчето пет долара за неговия труд.

Успокоителното започваше да действа. Кери се почувства сънena, много сънena.

— Трябва да позвъня на Стивън — промърмори тя.

— Забрави за Стивън поне веднъж — скара ѝ се Елиът. — Никакви телефони. Веднага отиваш в леглото.

Тя не възрази.

Джино дълго не можа да заспи. Инцидентът с фоторепортера и оная пикла, стюардесата, опънаха нервите му. Да дойде до вратата му и да се опита да го снима посред нощ. Къде, по дяволите, беше правото му на личен живот? Къде бяха неговите права?

Мъчеше се да заспи, но тази мисъл се блъскаше в главата му заедно с мисълта за Лъки и Дарио и за стария му приятел Коста. Изгаряше от нетърпение отново да ги види. Особено Лъки. Неговата

прекрасна, вироглава дъщеря. Лъки... Седем години бяха много време... Много...

Най-накрая заспа.

Лъки излезе от тоалетната точно когато изтеглиха и Стивън от асансьорната шахта.

Той потупа своите спасители с признателност по гърбовете и ги засипа с благодарности, докато развързваха въжетата около тялото му.

Лъки се втрени в него. Беше достоен за Националната футболна лига. Същински О Джей Симпсън. Дори на мъждукащата светлина от свещите можеше да го разбере.

— Здравсти! — каза тя. — Радвам се да те видя.

Той погледна към нея и също остана изненадан. Къде се беше дянала кривозъбата, закръглена блондинка, която си бе представил? Тази стройна млада жена с буйни черни къдрици и прям поглед изглеждаше наистина много дяволита лейди.

Усмихна се.

— Казах ти, че ще го направим.

Тя също се усмихна.

— Като по ноти, а!

— Не изглеждаш, както си те пред...

— Нито ти — прекъсна го тя. — Хей, как ще излезем от сградата.

— Предлагам да тръгнем по аварийните стълби.

Стивън се обърна към Джордж, който сега изтегляше асансьорния техник.

— Да тръгнем по аварийните стълби е единственият начин да се измъкнем, нали?

— Стига да не предпочиташ да полетиш от прозореца.

— Благодаря, момчета. Наистина оценявам това, което направихте.

Единият захапа долната си устна с престорено учудване.

— И на колко ни оценяваш, симпатяго?

— Наистина много.

— Дай му някой долар — изсъска Лъки — и да тръгваме.

— А! — Стивън започна да бърка в задния си джоб и извади десетдоларова банкнота. — ето, пийнете по едно от мен.

Джордж взе банкнотата и заби поглед в нея. После я подаде с отвращение на техника и язвително каза:

— Десет долара, че си скъсахме задниците от дърпане. Ше си зедем две бири и ше ги делим на четири.

Лъки отвори чантата си и извади две петдесетачки.

— Ето ви, момчета — после сграбчи ръката на Стивън. — За Бога, да се разкараме.

Той тръгна с нея. Минаха през аварийния изход, но точно преди да поемат по стълбата, той спря и се обърна гневно към нея:

— Кипна ми нервите!

— А?

— Да им даваш толкова пари. На тях им плащат да си вършат работата. Не заслужаваха дори десетте.

— За к'во ги дрънкаш тия за заслужаването? Измъкнаха ни, нали? Спасиха ни от тая шибана черна дупка, от тъмната Индия, за Бога. Заслужават всичко, което поискам да им дам.

— Десет бяха достатъчно — твърдоглаво каза той.

— Десет са обида — отговори тя.

Той ѝ хвърли бърз поглед. Може и да беше дяволита, но си оставаше загадка за него.

— Е? — подсети го тя. — Ще слизаме ли, или ще останем да се бием тук?

— Прави каквото искаш. Да не сме сиамските близнаци?

Сега тя му хвърли бърз поглед. Изглеждаше много добре. По-добре от повечето мъже, които беше виждала. Но пък беше наистина дръпнат и своенравен.

— Хубаво. Тогава ще ти кажа сбогом — метна чантата на рамо и започна да слиза надолу.

Той остана на бетонната площадка. Беше започнало да се развиделява.

— И между другото — достигна до него гласът на Лъки някъде отдолу, — панталонът ти е разкопчан.

Погледна се. Разкопчан беше.

Нахакана жена.

Дарио не смееше да помръдне. Дулото се притискаше в челото му и той се уплаши, че ще се издрайфа.

— Кой си ти? — изръмжа глас.

Кой е той ли? Ама какво ставаше тук?

— Дарио Сантейнджело... — едва успя да си каже името.

— Докажи го!

Едва сега се осмели да отвори очи. Заслепи го светлината на насочено към лицето му фенерче.

— Докажи го! — настоя гласът.

— Аз... живея тук — и млъкна, защото му мина мисълта, че някой е поръчал да го убият... и щом докажеше кой е...

Не можеше да бъде друго. За миг събра цялата си воля. Стисна зъби. Чашата преля. Щом така и така ще го убият... Скочи напред с измъчен рев.

Кери заспа непробудно. Сънува кошмари и рано сутринта се събуди обляна в пот.

Елиът спеше в своята спалня от другата страна на хола.

Посегна да запали лампата до леглото си, но тя не светна — все още нямаше ток. Усещаше пулсираща болка в ушите си, цялото й тяло беше схванато.

Облече халата си, прекоси хола и отиде в кухнята. Малкият електронен часовник до печката показваше седем без петнайсет. Отвори вече размразилия се хладилник и си наля чаша топъл сок от грейпфрут. Ама че електрифициран живот. Не можеше дори да си препече филия в тостера.

Дали беше още много рано да се обади на Стивън? Обикновено му се обаждаше вечер, в осем и половина. Но днес беше особен ден.

Какво щеше да му каже? За забавното си приключение снощи? Стивън щеше да припадне. По свой особен начин той беше по-консервативен и от Елиът.

Усети рязка болка в лявата си ръка, която не отмина. Това я разтревожи. Артрит, беше казал доктор Митчъл, когато за първи път отиде при него с това оплакване преди месеци.

— Все пак, госпожо Баркли, не сте млада.

Благодаря ви, доктор Митчъл. Беше на шейсет и четири, изглеждаше около петдесетте, но не се чувстваше стара.

Артрит! Май беше същата болест, която беше превърнала в инвалид една жена и накрая я довърши.

Вог обаче не гледаше на нея като на стара жена. Неотдавна бяха публикували нейна снимка на цяла страница със заглавие

На шестдесет и... а още пълна с енергия.

Статията започваше така: Госпожа Елиът Баркли, една от най-екзотичните красавици и домакини на нашето време...

Забеляза, че ръката ѝ трепери, докато отпиваше от сока. Остави чашата на масата и тръгна из своя аранжиран с вкус, изцяло оригинален, десетстаен апартамент.

Аранжиран с вкус... Изцяло оригинален... Това бяха цитати от статията във Вог.

Разтърка очите си с пръсти и помисли да се върне в леглото, но знаеше, че няма да може да заспи.

Кога ли изнудвачът щеше да ѝ позвъни отново?

Дотогава щеше да живее в постоянен страх.

До девет часа сутринта Джино се беше изкъпал, облякъл и беше готов да отпътува. Филадельфия да върви по дяволите. Обади се на Коста и кратко му каза да се срещнат при Пиер, после слезе във фойето. Там го чакаше управителят на хотела, който го засипа с безброй извинения.

— Господин Сантейнджело, толкова съжалявам за снощи. Колата, която поръчахте, е готова. Ако има нещо, което мога да направя за вас... — той подтичваше до Джино чак до въртящата се врата. Отвън чакаха репортери и фотографи.

— Майната му — закова се на място Джино, — какво е това?

— Вие сте истинска сензация, господин Сантейнджело — с извинителен глас го поласка управителят и изпрати известния си гост до чакащата лимузина.

Джино се опита да прикрие лицето си.

— Спирането на тока е сензация. Джаки Онасис е сензация. Аз съм само един уморен стар човек, който иска да изживее останалата част от живота си в собствената си страна, без да бъде обезпокояван.

Думите му увиснаха във въздуха. Не бяха искрени думи. И всички наоколо го знаеха.

Кери, 1943

Кери имаше рожден ден. Беше вече на трийсет години.

Сузита, Силвър и другите две момичета, които също живееха в апартамента, приготвиха голяма шоколадова торта с трийсет запалени свещи. Беше толкова трогната, че едва не заплака. Нейната първата торта в живота.

Малкият Стивън, в бял копринен костюм, танцуваше, изпаднал в луда радост, а момичетата го прегръщаха и целуваха. Вдигаха патардия до Бога.

— Не е ли най-красивото човече на света? — извика Сузита.

Наистина беше. С млечношоколадова кожа, черна къдрава коса, чипо носле и големи зелени очи. Кери топло го гледаше. Имаше Стивън, а това придаваше смисъл на всичко в живота ѝ. Беше решила да му даде най-доброто.

Сега домът им беше под закрила. Вярно, доста тлъст дял от седмичните приходи отиваха за това, но пък бяха защитени.

— Няма пъдим гангстери — беше настояла Сузита, когато млад мъж вежливо им бе направил предложение за двегодишна защита срещу заплащане, разбира се.

Кери се беше съгласила, въпреки че първият ѝ порив беше да го изхвърли.

— Хайде, бебе — Сузита вдигна Стивън на масата до тортата. — Испей на мама Цестит роден ден, нали си добро момче.

Едно от момичетата се приготви да го снима. Стивън се усмихна, откри няколко зъбчета и започна да пее със звънливо гласче, като произнасяше по детски някои думи.

Очите на Кери се напълниха със сълзи. Не страдаше от това, че не знае кой е баща му. Това някак си правеше Стивън само неин.

Бърнард Даймс седеше в слабо осветения театър и зорко следеше движенията на всеки един от актьорите. С всяка репетиция новото му шоу вървеше напред.

Режисьорът обяви десетминутна почивка и се приближи до него. Започнаха да обсъждат приятелски постановката. Костюмите. Играта на актьорите. Заминаването във Филаделфия, а после и в другите градове на турне.

— Имах интересно преживяване миналата нощ... — започна неочаквано режисьорът.

— Разказвай — внимателно го подкани Бърнард.

— По дяволите, Даймс, дори не знам защо ти споменах за това. Бърнард отпи от кафето си и изчака, без да настоява повече.

— Е, ще ти го разкажа... Нали знаеш, че си падам малко ексцентричен...

Бърнард се усмихна. Ексцентричността на режисьора не беше тайна за всички негови познати и приятели.

— Ходих до оня бордей, на Трийсет и шеста улица. Някой ми каза за една готина мексиканка, която била специалистка по моята част. И познай кой държи заведението!

— Кой?

— Черната хлапачка, дето беше при нас в хора преди няколко години. Дето избяга... Тогава живееше заедно с Голди. Сещаш ли се?

— Кери ли? — възкликна Бърнард, стомахът го присви.

— Вярно бе, Кери! Казах й: „Какво прави красавица като тебе тук?“ И знаеш ли какво ми отговори? Нищо! Престори се, че не ме е чула. Как ти се струва?

— Хареса ли ти мексиканката? — промени насоката на разговора Бърнард, като се постара да не издаде вълнението си.

— Страхотна! Защо питаш? Съвсем не попада в кръга на изпълнителките, които подбираш.

— Имам нещо наум. Един инвеститор, когото мога да убедя да участва с много пари, ако му препоръчам нещо подобно.

— Наистина ли? Кой е, познавам ли го?

— Ти остави този въпрос на мен. Сами ми запиши адреса, ако се наложи да действам.

Режисьорът му хвърли многозначителен поглед, но написа адреса на визитната картичка, която Бърнард му подаде.

Даймс я прибра в джоба си и не я извади, докато не се прибра вкъщи същата вечер. Тогава внимателно прочете адреса, запомни го, но си каза, че едва ли някога ще отиде там. Отново си помисли за Кери. През всички години, откакто беше напуснала внезапно театъра, той не преставаше да мисли за нея.

Голди не успя с нищо да му помогне в усилията да я открие.

— Не знам защо избяга. Прекарахме една наистина приятна вечер — бяхме заедно с един мой приятел и един много готин негов приятел. Ама тя наистина беше доста странно момиче.

Да, такава беше. Различна. Необикновена.

Внезапно Бърнард стана и излезе. Качи се в колата си и пристигна на адреса на Трийсет и шеста улица. Паркира до сградата и остана в колата, загледан във входа на блока. Много хора влизаха и излизаха. Предимно мъже. Истинска върволица.

Остана до разсъмване. Вратът му се схвана, тялото му беше изтръпнало. Едва тогава запали колата и бавно подкара към дома си.

Всичко, което беше научила от Флорънс Уилямс и Мадам Мей Кери приложи на практика.

За да бъдеш мадам на такъв дом, трябва да си гостоприемна, любезна, но и строга. Трябва да се отнасяш с мъжете като с гости, дошли да се разнообразят на парти. Да знаеш любимата им марка цигари или пури. Любимото им питие. Какво им харесва най-много в секса. Какъв тип момиче биха харесали. И да ги посреща като стари приятели, които отдавна не е виждала. Една мадам никога не предлагаше своите услуги. Освен на много специални клиенти. Да имаш мадам, означаваше да имаш постоянна запазена маса в най-престижния ресторант.

Сузита изобщо не възрази Кери да поеме тази роля в съвместния им бизнес.

— За мен така е добре — беше казала тя с мило безразличие. — Ти върсис цялата работа. За мен остава цялото удоволствие!

Кери се стараяше да ръководи публичния дом много професионално. Поставяше високи изисквания при подбора на момичетата. Всички бяха над шестнайсет години, без други ангажименти, отдадени изцяло на професията. Това се оказа един от основните фактори за добрата репутация на заведението ѝ.

Още в първите дни се сблъска с полицията. Оттогава плащаше на когото трябва, за да не я безпокоят. Оказа се, че почти няма разлика между тези, на които плащаше за защита и полицията. Пък и имаше ли значение, щом понякога нещата в живота се свеждат само да плащане. Но парите сега не бяха проблем. Сега те направо течаха. Тя нае друг малък апартамент в същата сграда и премести в него Стивън и момичето, което се грижеше за него. Колкото по-далеч го държеше от работата, толкова по-добре.

Всеки ден по обяд тя го извеждаше на разходка. Стивън сияеше в количката, облян от слънчевите лъчи. Двамата се разхождаха по Пето

авеню и разглеждаха витрините на магазините. Стивън обичаше тези разходки с нея, а той за нея беше на първо място. Беше смисълът на живота ѝ.

Бърнард Даймс започна да прекарва дълги часове, седнал в колата си пред сградата на Трийсет и шеста улица. Не знаеше защо го прави, но нещо по-силно от разума го насочваше натам. При всяка възможност свърваше от пътя си или просто минаваше покрай блока на Кери. Сутрин, преди да отиде в театъра, вечер, на път за вкъщи и накрая след вечеря. Седеше в паркираната кола. Не предприемаше нищо повече.

Какво ставаше с него? Полудяваше ли? Беше навлязъл в петдесетте, а се чувстваше като петнайсетгодишен пубертет. Твърде напрегнат, за да влезе и да се срещне с нея. Но и недостатъчно волеви да стои далече.

— Бърнард, скъпи, закъсняваш, а това е досадно — галювно му се скара веднъж една от платиненорусите му избраници. — Какво има, скъпи? Някакви притеснения?

Да. Притеснения. Беше влюбен в жена, която едва познаваше. Беше влюбен в чифт екзотични очи и грациозно чернокожо тяло. Това чувство го поглъщаше целия.

Кери се усмихна на Енцо Бонати. За втори път я посещаваше. Очевидно беше останал доволен. Поднесе му предпочитаното от него питие — скоч, приготвен точно както го харесва Бонати, с две кубчета лед и капка вода.

Той се излегна на софата в нейната стая и заговори за съпругата си Франческа. Очевидно непрекъснато мислеше за нея. От казаното Кери знаеше, че е млада, красива, отзивчива и интелигентна.

Но ако всичко беше истина, защо тогава не си стоеше вкъщи, при нея? Кери обаче се беше научила да не задава въпроса. Само кимаше, слушаше и казваше: „Разбирам“.

Енцо беше облечен, но с напредване на откровенията му, детайлно описващи любовното със съпругата му, панталонът му видимо се подушаше.

Франческа била съвършена жена. Съвършена майка. Съвършено тяло. Съвършена катеричка. Само че Франческа категорично отказвала

да го смуче.

Кери знаеше кога точно да смъкне ципа на панталона му и да го поеме в устата си. Това беше всичко, което Бонати искаше от нея. Нищо повече. Не плащаше. За това и дума не можеше да става. Енцо Бонати контролираше всеки публичен дом в района.

— Ти си страхотно момиче — каза ѝ той, когато тя се върна от умивалника в ъгъла на стаята, — но една добра проститутка щеше да я глътне.

— Следващия път — каза бързо тя.

— Откъде знаеш, че ще има следващ път?

— Е, надявам се...

Той се засмя.

— Отдавна исках да ти предложа да започнеш да пласираш малко от моя наркотик. Не много. Негрите ще се избият за него, ония префърцунени колежанчета също.

Тя се вцепени, кръвта нахлу в лицето ѝ.

— Ъ... господин Бонати... не...

— Какво не? — той настойчиво я загледа. — Аз пък казвам „Да“ — това да беше изречено с измамно мек тон.

— По-скоро не бих желала... — тя се запъна, беше толкова обърквана, че не можа да продължи.

— Аз бих пожелал! — сега вече гласът му не беше толкова мек. — Ще изпратя едно от моите момчета с малко наркотик. Само внимавай на кого го предлагаш. И го скрий на сигурно място.

Сега вече тя загуби и ума, и дума.

— Ако някой се изпусне, мога да отида в затвора за притежание на наркотици — най-сетне събра смелост Кери.

Енцо стана.

— Разочарова ме, момиче. Ако някой се изпусне, ще бъдеш предупредена. И ще имаш предостатъчно време да скриеш всичко.

Тя безучастно кимна. Беше настъпило време да преустанови бизнеса си.

— Имаш чудесно хлапе — нехайно каза Енцо, сякаш беше прочел мислите ѝ. — Аз също имам момчета. Сигурно много се грижиш за него. Този град не е безопасно място.

Кога тоя шибан мерзавец беше виждал Стивън? Вътрешно се разтнесе от безсилна ярост.

Енцо беше тръгнал да си излиза. Пред вратата спря.

— Не мисли, че ще ме надхитриш, миличка. Харесвам как движиш нещата. Продължавай да работиш така и на детето няма да му се случи нищо. На теб също.

Копеле шибано! Гаден негодник!

Отново се бе оказала в капан.

— Няма да си помисля подобно нещо, господин Бонати — унило промърмори тя.

— Знам, мила, знам. Нали вече ти казах, че си страхотна.

Тя е! Нейната устремена походка. Нейната дълга, смолисточерна коса. Буташе детска количка. Бърнард така се беше зазяпал, че едва не се блъсна в колата пред него.

Извъртя рязко колана в последния момент, откри място за паркиране и спря. Слезе от колата и я последва пеша.

Тя вървеше бързо, спираше от време на време пред витрината на някой магазин. Той също избърза, скъси разстоянието между тях и почти я настигна.

Заговори я!, шепнеше му настойчиво някакъв вътрешен глас. Кажи й нещо... каквото и да е!

Потупа я по рамото. Тя подскочи и се извърна към него като подплашено конче.

— Кери! — възкликна той. — Бях сигурен, че си ти!

Тя отвърна на явния му възторг с измъчена усмивка.

— Господин Даймс...

— Едва не се блъснах в теб — но веднага си помисли дали не прекалява.

Кери за кратко затвори очи, после крадешком се огледа, сякаш търсеше накъде да побегне.

— Как си? — продължи приповдигнато Даймс. — Кое е това малко мъжле? — и потърси спасение, като се наведе над количката.

Кери беше стресната от срещата. Бърнард Даймс. След толкова години.

— Моят син — каза бързо. — Ъ-ъ... избягах от театъра заради него. По-късно се омъжих.

Той стрелна очи към безименния пръст на ръката й. Нямаше халка.

— Моите поздравления.

— Благодаря.

И двамата замълчаха. На него му се искаше да ѝ каже: „Искам да съм с теб!“, но устата му не се отваряше. А тя го гледаше така, сякаш е последният човек на земята, когото иска да види.

— Искаш ли да вечеряме някой път заедно? — събра най-накрая кураж той да я попита. — Ще ми бъде много приятно.

Тя отрицателно поклати глава.

— Нали ви казах, че съм омъжена. Но все пак, благодаря.

— Тогава защо не дойдете със съпруга заедно на предпремиерното представление на новото ми шоу. Следващите шест седмици сме на турне, но след това ще има представления цяла седмица...

Слушаше го с половин ухо. Чувстваше се толкова засрамена и разстроена. Ох, Господи! Ако откриеше истината за нея...

— Трябва да тръгвам — прекъсна го тя.

— О, разбира се, да... — но очите му сякаш молеха да не тръгва, да поседи още малко. — Ако някога мога да ти услужа с нещо... Живея в старата си къща.

— Довиждане — тя забърза по улицата, като буташе някак ожесточено количката.

— Мамче! Мамче! — Стивън беше във възторг. — По-бързо, по-бързо!

Тя се овладя и задържа крачка. Замисли се над неочакваната среща. Бърнард Даймс я желаше. Изобщо нямаше съмнение в това. Видя погледа, с който я изпиваше. И Бърнард Даймс беше като всички друго. И все пак различен. Беше много богат.

— Мамче! Шоколад! — помоли Стивън. — Моля... мамче? Моля!

Тя спря пред магазина за захарни изделия и му купи шоколад.

— Не е хубаво за зъбките ти, миличък — каза му с тих, сподавен глас, докато му подаваше шоколада.

— Не хубаво, не хубаво! — изписка Стивън със звънкото си гласче.

Тя въздъхна. Бърнард Даймс искаше тялото ѝ, нищо повече. Не можеше да ѝ помогне. Бонати беше изпратил наркотик, както беше казал, и сега тя трябваше да го продаде. За това трябваше да се

безпокои. Сега беше не само проститутка и мадам, но и пласьорка на наркотици.

Погледна Стивън. Цялото му лице бе оклепано с шоколад. Сърцето ѝ се сви. Трябваше да направи нещо.

Какво?

Джино, 1948–1949

Джино не забрави обещанието си. Купи на Бий най-големия диамантен годежен пръстен, който успя да намери и после започна да чака тя да забременее. Един месец, втори...

Чакаше...

— Лекарят каза, че може би ще минат няколко месеца — обясни му Бий. — Не винаги става веднага. Трябва да го правим често и в определени дни.

Да прави любов в определени дни не беше вълнуващо за Джино. Всъщност, колкото по-често Бий се приближаваше с весела крачка към леглото и с думите: „*Сега е най-подходящо*“, на него толкова по-малко му ставаше.

— Да не съм шибан автомат! — избухна отегчено един ден той. — Правя го, и то добре, но само когато аз го искам!

Приповдигнатото ѝ настроение спадна като спукан балон.

— Лекарят каза...

Прииска му се убие шибания лекар!

Една сутрин Бий беше в кухнята и приготвяше закуската. Не беше много привлекателна сутрин — лицето ѝ лъщеше от някакво мазило, а косата ѝ беше разбъркана.

Марко седеше на масата и четеше роман на Мики Спилейн — „Лично правосъдие“. Книгата явно беше минала през много ръце, беше опърпана, с безброй следи от мръсни пръсти.

Джино замахна и я изби от ръцете му.

— Не пилея цяло състояние за образованието ти, за да ми седиш по цял ден и да четеш боклуци като този!

Марко се изчерви.

— Но тази наистина е добра, Джино.

— Чети Фицджералд, Хемингуей... нещо свястно.

— Колко яйца? — попита Бий с тона на безукорна съпруга.

Джино огледа голямата уютна кухня. Внезапно реши, че мрази апартамента във Вилидж. Скапана работа. Чий го диреше тук?

Бий за втори път го попита колко яйца иска. Лицето ѝ бе обърнато към него и слънцето безпощадно го освети. Изглеждаше стара, повехнала. Исусе Боже! Щом на тези години изглежда така, какво остава...

— Не искам яйца. Не искам нищо. Имам много работа.

Излезе от апартамента и заедно с това излезе от живота ѝ. Повече никога не я видя, но продължи да плаща всичките ѝ сметки. Остави ѝ и диамантения пръстен. Няколко години по-късно научи, че се е омъжила за някакъв счетоводител и заминали за Ню Мексико. Марко, с когото поддържаше връзка, му съобщи това.

Беше освободен от затвора повече от година. Без Бий. Но с процъфтяващ бизнес и млади палави момичета колкото искаше.

Джино се отдаде изцяло на развлечения.

Ситуацията в Лас Вегас беше многообещаваща за него. Някога гола пустош, Лас Вегас беше превърнат от Бъгси Сийгъл в златна мина с отварянето на знаменития хотел „Фламинго“ през хиляда деветстотин четирийсет и шеста година и това негово откритие стана причина да го убият през юни четирийсет и седма. Беше заловен, че присвоява от пая на гангстерите, а за подобна простъпка имаше само едно наказание.

Година след убийството на Сийгъл Мейър Лански финансира построяването на друг луксозен хотел и казино — „Тъндърбърд“. След този буреизвестник известиха построяването на още няколко хотела.

Джино хареса идеята да се включи в наливането на основите. Притежаваше синдикат от инвеститори, които горещо подкрепиха идеята. Изостреният му нюх в бизнеса категорично наклони везните — Лас Вегас беше най-големия коз в тестето. Къде другаде можеха да бъдат събрани вкупом слънце, пясък и разрешени от закона хазартни игри? И то само на няколко часа път с кола от Лос Анджелис?

Джейк Момчето беше станал важна фигура на Западния бряг. С изключителни възможности и сила. Беше се настанил там, откъдето насилствено бе изведен Бъгси Сийгъл и беше поел нещата в свои ръце. Беше представителен, изглеждаше шик. Беше винаги нащрек и беше приятел с босовете в бизнеса.

Холивуд. Привлекателно име за безброй хора. Домът на Момчето.

Голяма резиденция в Бевърли Хилс с палмова градина, басейн и млада, изгряваща кинозвезда — Пипа Санчес — в леглото.

Джино пристигна тук в една благоуханна утрин.

Момчето го посрещна в бяла „Лагода“-купе, с подвижен покрив, и го закара право в резиденцията си. В къщата имаше специално крило за гости, където отседна Джино.

Всичко беше разкошно по холивудски. Мраморни подове. Бели мебели. Златни кранове в банята.

Джино бе дошъл да обсъди възможностите неговият синдикат да финансира построяването на хотела, който Джейк искаше да издигне във Вегас. Джейк имаше много пари, но не достатъчно, за да започне сам строежа на хотел, струващ стотици милиони долари. Джино беше добре дошъл. Изключително добре дошъл.

— Ще стане най-големият и най-добрият! — заяви с ентузиазъм Джейк. — Искам да се казва „Мираж“. Всяка звезда от Холивуд ще дойде на откриването. Ще бъде най-прекрасният хотел в целия шибан свят!

Джино хареса тези думи.

Джино хареса ентузиазма на Джейк и подхода му.

С течение на годините бяха станали приятели. Момчето дори го посети няколко пъти в затвора по време на светкавичните си пътувания на Изток.

— Всичко, което имам, дължа на теб, Джино — каза му Джейк. — Ти ми даде първите сто долара.

Пипа Санчес доведе група свои приятелки, които сега се бяха разположили край басейна по случай неговото пристигане.

— Избирай — великодушно му предложи Джейк. — Русокоса, чернокоса, червенкоса... не знам какви предпочиташ.

Джино огледа изложената край басейна млада плът в небрежни пози, в разноцветни бански костюми, с лъщящи от плажно масло тела.

— Всички са прекрасни — каза той.

Джейк се засмя и цъкна с език.

— Препоръчвам ти да опиташ някоя руса калифорнийка. Тукашните жени са нещо по-специално. Още щом се приближат до теб, и плажното ти масло се изпарява във въздуха!

— Няма нищо общо с улицата, а?

— Аха! — съгласи се Джейк.

Джино усети, че почва да се поти в костюма си от три части.

— Искам да си взема душ и да си почина от пътуването.

Джейк веднага си спомни за навиците на Джино.

— Добре, ще ти изпратя едно от момичетата с пиене. И после можем да седнем спокойно край басейна. Искам да хванеш малко тен, докато си тук.

— Аз пък да подхванем нашия бизнес — кратко отговори Джино. — Какво си уредил за Вегас? Искам да видя мястото.

— Всичко е уредено. Тайни Мартино ми преотстъпи частния си самолет. Излитаме утре сутринта. Ще пренощуваме във „Фламинго“. Ще се върнем обратно следващата сутрин.

— Тайни Мартино ли? — Джино беше впечатлен. Беше гледал десетки пъти Тайни Мартино на големия екран. Бий винаги казваше, че е по-смешен и от Чаплин. — И той ли идва с нас?

— Може би да, може би не. Добър приятел е. Вече ми обеща да открие сезона за нас в „Мираж“.

Джейк говореше така, сякаш хотелът вече беше построен и открит. А Джино дори не беше видял проекта.

Пипа Санчес се приближи към тях, полюшвайки сладно бедра. Беше ниска, с подвижно тяло и буйна грива тъмни къдри. Носеше бял бански и бели сандали с високи токчета. Тялото ѝ беше загоряло от слънцето. В родината си мексиканката беше обожавана като кралица. В Холивуд беше една от многото обещаващи актриси с договор за работа. Джейк Момчето беше луд по нея.

— Така значи — каза тя с драматична интонация и подаде ръката си, — вие сте Джино Сантейнджело, за когото съм чувала толкова много.

Той пое протегнатата ръка и я стисна.

— Да, аз съм.

Тя го огледа с тъмните си очи изпод натежалите от грим мигли.

— Радвам се да се запозная с вас — с чувствен, дрезгав глас продължи тя.

— Аз също — мислено се зачуди дали предложеният избор включваше и тази. Ако беше така, той вече я искаше.

Джейк като че ли прочете мислите му и бързо каза:

— Пипа е мое момиче. Заедно сме от... колко време, мила?

— Година или две — небрежно отговори тя.

— Някой ден ще се оженим.

— И още как. Някой ден и прасетата ще заиграят на прескочикобила върху задника ти! — изгърси Пипа.

— Какво да правиш, актриса! — възкликна Джейк, обърнат към Джино. — Стой далеч от тях, Джино.

— Така де — подигра се Пипа със своя сладен, гърлен глас. — Стой далеч от нас. Ние хапем!

Джино се усмихна. Харесваше кучките, които добре си служеха с езика.

Беше шестото пътуване на Коста до Сан Франциско след погребението на Франклин Зенокоти. След смъртта на баща си той беше изправен на кръстопът. Да остане ли в Ню Йорк и да защитава интересите на Джино, или да се върне в Сан Франциско и да се грижи за майка си, Леонора и за семейната юридическа кантора.

За първи път Дженифър отказа да му помогне да вземе окончателно решение.

— Трябва да направиш това, което чувстваш, че е правилно — настоя тя. — Ако се върнеш във Фриско, винаги ще бъдеш момчето на Франклин Зенокоти. А ако живеем с майка ти, тя ще стане зависима от теб. Леонора едва ли ще търпи намеса в нейния живот. Тя е на трийсет и осем години. Щом иска да пие и... ъ-ъ-ъ... да има мъже, как ще ѝ попречиш ти, когато собственият ѝ съпруг не може.

Коста трябваше да признае, че Дженифър по всяка вероятност е права, но това не намаляваше чувството му за вина — особено при поредната ежемесечна визита у дома. Това беше една от причините Коста да одобри насочването на Джино към Лас Вегас. С бизнеса там можеха да имат свободно време по крайбрежието.

По време на последното му пътуване Дженифър остана в Ню Йорк. Това го улесни, защото два дни по-късно имаше среща с Джино и щеше да отпътува за Лос Анджелис. Мислеше за всичко това, докато караше майка си на семейния обяд у Леонора.

Леонора и нейният съпруг Едуард живееха в ниска, просторна къща тип ранчо. Прислужница в черна униформа им отвори вратата и ги отведе във всекидневната, облицована с дъбова ламперия. Леонора

още се туткаше около бюфета. Някога стройното ѝ тяло сега беше дебело и подпухнало. Беше облечена в широк панталон и блуза и държеше чаша с мартини. Коста мимоходом отбеляза, че чашата е постоянно в ръцете ѝ.

Едуард стоеше зад бара и чупеше лед. Беше в мрачно настроение. Той също беше натрупал доста килограми, а някога красивото му лице изглеждаше болнаво и сивкаво.

Все още личеше, че някога са били великолепна двойка. Някога.

— Оу, гостът от Ню Йорк! — вместо поздрав саркастично каза Леонора. — Не знам как успяваш да се измъкнеш от твоя приятел престъпник толкова често. Той даде ли ти разрешение?

Коста не ѝ обърна внимание. Тя винаги беше безкрайно язвителна към Джино. Това като че ли ѝ доставяше някакво извратено удоволствие.

Едуард излезе иззад бара и двамата с Коста се здрависаха.

— Как върви бизнесът? — попита Коста.

— Нали знаеш, банковият бизнес винаги създава проблеми. Понякога ми се иска да захвърля всичко и да прекарвам времето си в игра на голф.

— Ами че ти, миличък — обади се язвително Леонора, — само това и правиш.

В този момент във всекидневната влезе Мария — възпитана, крехка девойка на двайсет години. Напомняше на Коста за Леонора на същата възраст, само че характерът ѝ беше коренно различен от този на майка ѝ. Беше свенлива и затворена, старомодна, но в най-добрия смисъл на тази дума.

— Добър вечер, вуйчо. Добър вечер, бабо — тя целуна двамата топло по бузите.

— О, Господи! — недоволно възкликна Леонора. — Пак ли си вкъщи? Нямах ли някога срещи? Когато аз бях на твоите години, мъжете се редяха на опашка пред вратата.

— Когато беше на нейните години, беше вече омъжена — тихо каза Коста.

— Да не би това да ме спря! — Леонора посочи с пръст към дъщеря си. — А тя никъде не ходи, седи си само в къщи. Това не е естествено! Какво става с теб?

Мария се изчерви до корена на косите си.

— Нищо не става с мен, мамо.

— Не на мене тия, млада лейди! — изкрещя Леонора. — Чуваши я, Еди? Чуваши ли я!

— О, я млъквай! — рязко каза Едуард.

Леонора го имитира:

— О, я млъквай! Тя може да остане затворена в стаята си до края на живота си само за да ме ядоса, ако искаш да знаеш.

— Леонора, моля те...

Мария хвърли бърз поглед към вуйчо си и баба си. Беше объркана, дори се срамуваше от поведението на своите родители. Явно толкова се измъчваше, че дори не можеше да го скрие.

Коста пое дълбоко дъх и прекъсна зараждащия се скандал между двамата съпрузи.

— Дженифър има прекрасно предложение — каза той. — Какво ще кажете за един подарък за двацет и първия рожден ден на Мария — да прекара един месец при нас в Ню Йорк?

Лицето на Мария грейна.

— Ню Йорк ли? — изсумтя презрително Леонора. — И да се забърка с твоите приятелчета гангстери? Мисля, че е по-добре да не идва.

— О, мамо, моля те!

— Няма опасност да се забърка с никакви гангстери — обясни спокойно Коста. — Дженифър има много прекрасни приятели. Почтени семейства с подходящи синове.

Леонора присви устни.

— Аз пък никога не съм ходила в Ню Йорк.

— Никога не си искала — уточни Едуард.

— Тогава може и ние да отидем...

— Затова ми трябва един месец отпуск. А баща ми ще получи удар, ако го поискам.

— Добре, ще видим — някак неопределено каза Леонора.

Коста намигна на Мария и съзаклятнически ѝ се усмихна — всичко ще бъде наред.

Тя също му се усмихна. Беше повече от всякакви думи за благодарност.

— Кога, по дяволите, ще вечеряме? — изръмжа Леонора. — Кълна се, че ще изгоня това тъпо момиче, което се шляе из къщата и се

заблуждава, че е прислужница.

Коста въздъхна. Поредната чудесна вечер в дома на Леонора.

Пустинното слънце напичаше безжалостно, докато Джейк и Джино оглеждаха мястото, което Момчето беше избрало за „Мираж“.

— Веднъж само да имаме парите, и можем да започнем строежа. Имам одобрен план за земята и архитектурен проект. Строителят е готов, може още утре да започне. Трябва ми само твоята честна дума, Джино. Това не е за изпускане. Все едно строиш банка! — Джино беше изцяло обсебен от плановете за „Мираж“.

Джино вече бе взел решение. Включва се в играта. Но първо му се искаше Момчето да се поизпоти малко.

— В теб ли са чертежите?

— Да — Джейк щракна с пръсти към своя телохранител, който стоеше малко встрани от тях. — Дай ми куфарчето от колата!

После хвана Джино под ръка и двамата тръгнаха по запустялата пустинна земя.

— Ето тук предвиждам басейн с олимпийски размери. Може би два, та да идват с хлапетата си. Мама с дечурлигата се пекат на слънце, а татко пръска състоянието на семейството.

— Харесва ми идеята.

Човекът на Джейк ги догони тичешком и му подаде куфарчето. Момчето го взе, щракна ключалките, отвори капака със замах и извади чертежите. Приклепна и започна да ги разгъва на земята.

— Остави — каза Джино, — ще ги видя по-късно.

Джейк, все още коленичил, промърмори:

— Мислех, че искаш да ги разгледаш... — после се изправи, остави телохранителя си да нагъне чертежите и да ги прибере обратно в куфарчето.

През това време Джино беше продължил сам. Джейк нетърпеливо се затича след него.

— Ето там ще има цял комплекс от тенис-кортове.

— Тенис-кортове ли? Не ми се струва добра идея.

— Защо?

— Ако им предложим много забавления, никога няма да се приближат до масите. Хазарт и слънчеви бани — нищо друго.

— Прав си.

— Но трябва да има програма. Нещо ново, необикновено. С нашумял изпълнител. Това ще бъде стръвта. А захапят ли веднъж въдицата...

— И готини момичета...

— Проститутки?

— Не. Само сервитьорки — изискани гърли, които да им сервират пиене, докато залагат парите си. Може и проститутки. Няколко. Но от висока класа. Само за баровци и тузари.

— Добре. Трябва да бъдат внимателно подбрани.

— Сам ще ги избира!

— Исусе Боже! Не съм очаквал!

— Да тръгваме ли вече към колата?

— Защо не. Видях всичко, което исках да видя.

Джейк се потеше — не толкова от горещината, колкото от това, че Джино не бързаше да му даде думата си.

Когато се настаниха удобно на задната седалка в колата, той не се сдържа и каза:

— Е, договорихме ли се?

Джино се усмихна.

— Онази, русокосата мексиканка снощи, не беше лоша. Е, имал съм и по-добри.

— Довечера ще ти доведе нещо наистина специално. Пипа има приятелки, които още не си виждал — и той похотливо се усмихна.

— Пипа!

— А?

— Твоето изключително притежание?

Усмивката на Джейк се стопи.

— Е, да. Заедно сме от известно време... — гласът му замря, по челото му избиха едри капки пот. — Ами... ако искаш... чувствай се свободен.

Сега Джино се ухили.

— Можем да го наречем заем за една нощ, а?

Джейк измъчено се усмихна.

— Добре.

— Нали си спомняш, когато избяга с моите шейсет бона, това беше просто един заем, нали така?

Джейк унило кимна. Пипа Санчес беше единствената жена, към която беше изпитвал някакви чувства. През целия си живот. Всички останали бяха само едни евтини курви.

— Е, ще взема Пипа назаем. За една нощ. Това оправя сметките ни, как мислиш? Нещо като изравняване на резултата.

— Добре, Джино — нямаше как да му откаже.

Хитрият негодник го беше приклепил за ташаците!

— Твоя е!

Кери, 1943

Тя бавно крачеше из спалнята. Терзаеше я нещо страшно, нещо, което мислеше, че си е отишло завинаги. Скрити отзад в гардероба, бяха наркотиците. Дори мисълта за тях предизвикваше тръпки по цялото ѝ тяло.

Запита се дали Бонати знае, че преди е била наркоманка. Ако беше наясно, защо тогава я принуждаваше да продава наркотици? Можеше ли да бъде толкова безчовечен? Или пък беше глупав?

Разбира се, нямаше откъде да знае. Нейното минало беше нейната тайна. Но дали беше така?

Вечерта още не беше напреднала. Имаше малко клиенти. Из апартамента звучеше песен на Франк Синатра. Откакто всички момичета бяха ходили да слушат дребничкият Синатра в „Парамаунт тиътър“, бяха луднали по него. Бяха купили всичките му плочи и сега песните му бяха постоянен музикален фон в една обстановка, в която клиентите идваха и си отиваха.

Кери обичаше по-бавна, по-изразителна музика. Блус. Беси Смит или Били Холидей. Щом чуеше изпълнение на Били, винаги се питаше дали това е същата Били, с която някога бяха при Флорънс Уилямс. Един ден видя снимката ѝ в едно списание и разбра, че е същото момиче. Трепетно стаи тайната дълбоко в сърцето си. Кой би ѝ повярвал, ако тръгнеше да се хвали: „Познавам Били Холидей, някога работехме заедно в един публичен дом в Харлем“.

На вратата се почука. Беше Сузита.

— Някакъв загорял котарак търси те. Не пуснах. Касва добър приятел на теб. На мен изглежда сводник.

— Ще го отпратя — увери я Кери, приглади с ръце жълтата рокля, ушита плътно по тялото ѝ, и излезе от стаята.

Надзърна през шпионката на входната врата. „Сводникът“ на Сузита беше висок, много слаб чернокож мъж в тъмен костюм на райе, който му стоеше като на закачалка, и широкопола шапка. При тях не идваха много чернокожи. Тези, които идваха, обикновено бяха музиканти от популярни състави. Негрите нямаха кураж. Белите мъже не обичаха много-много да се смесват с чернокожи.

Тя откряна вратата, но не свали охранителната верига.

— Мога ли да ти помогна, миличък? — провлачено изговори тя. Обикновено беше много по-лесно да разкараш такива с любезност, отколкото с крясъци. Ако този черен мераклия искаше да чука, щеше да го препрати при Мадам Зоу на Деветдесет и четвърта, където щяха да го приветстват с отворени обятия.

— Искам да видя Кери — тихо каза мъжът.

— Аз съм Кери, миличък, и съм ангажирана за седмици и месеци напред. Но знам едно място, където ще намериш най-сладкото дупенце...

Той се втрени в нея през пролуката на вратата.

— Леле, да му го начукам... каква шибана изненада! Ти си Кери? — гласът наистина издаваше изненадата му.

— Да, точно аз съм. Сега чуй, човече...

— Аз съм Лерой — гласът му изтъня в радостен фалцет. — Ти помниш ли ме, момиче? Аз съм твоят вуйчо!

Усети, че ще припадне. Ще се срути до самата врата. Лерой. Това не можеше да бъде. Лерой. Не беше възможно... Лерой. Нали негодникът трябваше да е мъртъв!

Името му разбуди в нея кошмарните спомени, които бе погребала в съзнанието си. Лерой. Долното копеле. Гадният ебач...

— Не знам за какво говорите — каза тя спокойно, но сърцето ѝ биеше лудо, до пръсване.

— Ле-рой! — извика той. — Твоят вуйчо, момиче!

— Имате грешка, господине. По-добре си вървете, иначе ще извикам полицията.

— Никъде няма да вървя. Извикай всички шибани ченгета, ако искаш. Аз оставам.

Тя трескаво започна да мисли. Наистина ли беше той? Ако беше, откъде можеше да знае, че това е тя? Колко години оттогава?

Шестнайсет... седемнайсет... По онова време тя беше дете, едно нещастно, невръстно момиченце.

— Господине, махайте се оттук.

— Защо? Искam момиче. Имам пари. Мога да си платя.

— Мога да ви изпратя на друго място, където ще ви посрещнат добре. Моите момичета са заети...

— Ще почакам.

— Няма смисъл да чакате.

— Ще почакам.

Мръсен инатчия. Лерой до мозъка на костите си. Тя нямаше да забрави това хленчене до края на живота си.

Сузита приближи до вратата.

— Да искам ли охраната? — прошепна тя.

— Да.

Каквото и да кажеше, той не можеше да ѝ навреди. Тръшна вратата под носа му и последва Сузита да извикат някой от горилите на Бонати.

— Мисли, че те поснава? — попита любопитно Сузита.

— Така казва.

— Висдала ли преди?

Кери безучастно сви рамене.

— Никога не съм го виждала.

Сузита се изкикоти.

— Нали каса че е долен сводник.

— Да — съгласи се Кери. Сигурно продължаваше да бъде такъв. Долен сводник. Нейният вуйчо. Единственият ѝ жив роднина. Да си умреш от смях!

Тя влезе във всекидневната и си наля малко бренди в една чаша.

Сузита изтича до входната врата и остана там, с долепено до шпионката око, докато двама от биячите на Бонати дойдоха и със сила разкараха Лерой.

— Няма върне — засмя се доволна Сузита. — Те исхвърлиха като мръсно куце.

След няколко седмици Кери забрави за Лерой. Беше достатъчно заета, за да се замисля, че той е някъде навън. Побоят сигурно го беше изплашил. Страхливото копеле. Искаше ѝ се двете гори на Бонати да

са го нарязали на парчета и да са изхвърлили тялото му в Ийст Ривър. Всеки мъж, принудил тринайсетгодишно момиче да проституира за него, не заслужаваше да живее. Ако се върнеше отново, тя сама щеше да го убие.

Тази мисъл ѝ вдъхна кураж. Купи си пистолет от един от своите клиенти и го държеше винаги ѝ беше под ръка. Пораждаше у нея чувство за сила. Дори когато обслужваше някой мъж, вече го правеше с увереността, че тя е тази, която има надмощие. Който и да се качеше отгоре ѝ — дори това да беше най-известният мъж на Америка — докато я чукаше, щеше да се намира на косъм от смъртта. Малкият пистолет винаги беше зареден. Никой не знаеше за него. Само тя. Никой. Дори когато забавляваше Бонати — един от мафиотските босове на Ню Йорк, оръжието ѝ беше наблизо.

Само ако знаеше Бонати! Той, който се движеше по всяко време с трима телохранители. Енцо Бонати, който държеше специални хора, които да опитват храната му преди ядене. Енцо Бонати. Една свиня. Всички бяха свине. И толкова еднакви. Наричаха жените кучки. А те? Нахвърляха се безогледно, за да задоволят гадните си извратени желания.

Мъжете бяха проститутки. Жените поне имаха причина, за да го правят.

Чернокожа кучка! Беше тя, разбира се. С нейната енергична походка и големите цици. Вече не беше дете, но това не му попречи да я разпознае. Все още не беше съвсем изкуфял дъртак.

Е, отначало не беше съвсем сигурен. Нямаше възможност добре да я огледа през полуоткрехнатата врата. Кучка! Дори не отвори шибаната врата и не го пусна да влезе в шибания си дом. *К'во ти става бе, Кери? Черният голям кренвирш вече не е хубав за теб, така ли?* Припомни си времето, когато той беше всичкото, което получаваше. И то доста често.

Неоспорим факт беше, че черният кренвирш е по-голям от белия, че мирише по-добре и е твърд по-дълго.

Лерой хихикаше и залиташе по улицата зад Кери, но съблюдаваше известно разстояние. Не биваше да ѝ позволи да го забележи. Я виж ти в каква красавица се беше превърнала. Източени

крака и коса до задника. Шибана работа! Беше първият му късмет от години насам, че успя да я намери.

Изплю дъвката от устата си. Задъвка нова. Каква щастлива случайност — да отиде в онова джаз-заведение преди няколко седмици. Беше се заседял там и беше изпусил една от омайващите цигари, почерпен от музикантите. Неусетно разговорът се беше обърнал за мацки и котенца и за разните работи, които може да се правят с тях. И докато се беше опитал да им пробута своята превъзходна стока — една шестнайсетгодишна шведка, направо да ти вземе акъла — споменаха заведението на Кери. Музикантите му казаха, че това е едно страхотно местенце на Трийсет и шеста улица с момичета, по които на всеки мъж биха потегли лиги. Момичета, които правели всичко — срещу съответното заплащане, разбира се. Били най-страхотният екип в града.

Щом чу името, Лерой моментално загря. Кери. Не можеше да бъде. Но името много рядко се срещаше... След хитро зададен въпрос разбра, че съдържателката на дома е черна. Кери! Какъв щур късмет, ако наистина е тя.

Беше я чакал да излезе. И сега добре я беше огледал... Нямаше никакво съмнение. Беше Кери! Идеше му да крещи от радост. Беше вървял точно след когото трябва.

Той започна да си подсвирква някаква мелодия и да се люлее в ритъма на музиката. Не спираше да дъвче дъвката си. Отдавна нещата вървяха от зле по-зле. Десетте благодатни години в Калифорния, през които продаваше котенца, бяха последвани от шест ужасни в затвора Сен Куентин, където го вкараха, защото неговите кучки го натописа. Когато го освободиха, избяга от щата, за да не го призоват в армията, и пристигна в добрия стар Ню Йорк. Започна да танцува джаз из разни долнопробни барове и евтини кръчми. Беше открил малката шведка в един евтин ресторант, близо до Таймс Скуеър. Работеше там като сервитьорка. Е, сега сервираше задника ѝ, което беше достатъчно да преживяват — в един скапан апартамент в още по-скапана жилищна сграда без асансьор в Харлем. Не беше животът, който Лерой си представяше, че ще живее. Той караше в Калифорния „Кадилак“, за Бога! И имаше десет момичета. Беше на трийсет и шест. Крайно време беше да се огледа и сериозно да се погрижи за бъдещето. А както му подсказваше опитът, малката племенница Кери беше неговото бъдеще.

В края на краищата той я беше научил на всичко, което тя знаеше. А това не означава ли, че му е нещо като длъжница?

Според него беше точно така.

Прикри се зад гърба на една дебелана, докато Кери спря пред една витрина. Кучка! Беше извикала да го пребият! Щеше да си плати за това. Той сам никога не се забъркваше в истории с белите типове. Човек като него винаги си патеше от тях.

Следващия път, когато отидеше при нея, щеше да бъде по-различно.

Следващия път тя щеше да пълзи на колене пред него, щеше да му целува краката... дори да смуче топките му, ако му се прииска.

Имаше план.

Този план щеше безотказно да задейства.

Кери се отдалечи от витрината с количката пред себе си. С малкото хубаво детенце.

Лерой продължи след тях, подсвиркваше си с уста.

Джино, 1949

След слънцето и синьото небе на Лос Анджелис Ню Йорк, макар и през юли, беше задушен, влажен и потискащ. За първи път в живота си Джино се замисли да си купи извънградска къща. Красива, просторна, с зелени площи и цветни лехи. С басейн. Място, където да прекарва края на седмицата. На Лонг Айленд... може би.

Знаеше вече защо Момчето харесва Лос Анджелис. Той живееше там като крал, заобиколен от красавици и ползваше благата на успеха. С него, както към Бъгси Сийгъл, се отнасяха с респект, но едновременно с това и със страх. Репутацията му на опасен и безмилостен бос създаваше ореол около него. А в Холивуд известността означаваше, че си в голямата игра.

Пипа Санчес беше споделила дискретно с Джино, че Момчето си пада по грубите игрички с жените. Беше свила с безразличие рамене, когато той я попита има ли нещо против това.

— Защо да имам нещо против? Щом съм с Джейк, името ми винаги е в колоните на вестниците. По-добре отколкото да ходя с някой шушумига от киното. Освен това той не го прави умишлено. Така се чувства... силен.

— Значи силен, а? — беше единствената реакция на Джино, но от това разбра, че трябва зорко да държи под око Момчето. Щеше да хвърли много пари в „Мираж“ и искаше да знае къде ще отиде всеки цент. И нямаше по-подходящ човек от Пипа, който да го осведомява за всичко.

Направи й предложение. Срещу заплащане, разбира се, поиска от нея да забрави за лоялността си към Джейк.

Тя се съгласи. Щеше да продължи да живее с Джейк и да уведомява по телефона Джино веднъж седмично.

Скъпоструващо споразумение.

Двамата прекараха дълга, скучна нощ. Едва тлеещата й чувственост не му подежда така, както очакваше. На следващата нощ тя отново беше в леглото на Джейк, а Джино си избра няколко русокоси холивудски красавици, преди да отлети за Ню Йорк с Коста.

Беше взел решение. Не му трябваше постоянна връзка с една жена. Нямаше такава, с която да пожелае да прекара дори седмица, да не говорим за месец-два.

Мисълта да купи къща все по-настойчиво и по-настойчиво го занимаваше. Искаше му се да е резиденция — подобна на тая на Гетсби, където да се забавлява. Не искаше забавления от клубен тип, както в „Клеми“. Харесваше му да бъде домакин и да приема гости. Важни хора да седат на трапезата му. Даа. Много важни клечки. Да организира невиджани партита, каквито обичаше да организира Клемънтайн Дюк. Сега, когато беше вън от затвора, отново в бизнеса и пълен с пари, около него се стекоха приятели, дори повече отпреди. Понякога се питаше дали сред тях има истински близки хора. Знаеше, че няма. С парите си можеше да купи всичко, но не и истинско приятелство. То не се продаваше. Трябваше да съблюдава максимата никога да не се доверява никому — така никога нямаше да пострада.

Джино знаеше, че това е единственият правилен подход към живота.

Дженифър и Коста Зенокоти наеха за лятото къща близо до нос Монток в източната част на Лонг Айленд. Не беше нещо особено. Едно комфортно и просторно местенце близо до плажа, с люлка в ухаеща на цветя градина и две местни кучета. Дженифър направо се

влюби в нея. Смени градските си дрехи с лятна памучна риза — широка и дълга като чувал — и ходеше боса.

Коста прекарваше края на седмицата там. За него това беше истинска почивка и разтоварване. В мига, когато пристигаше с колата си в петък вечер, напрежението го напускаше и той усещаше тялото си олекнало и подмладено. Да работиш с Джино никак не беше лесно.

Този човек беше като динамо — с остър като бръснач ум. С неизтощима енергия се впусна в сделката в Лас Вегас. Не му трябваха никакви документи — всичко беше в главата му. Разбира се всичко беше оформено според изискванията на закона. Законни документи, подписани от Джино и Момчето. Но рискът беше реален. Риск, който струваше милиони. Но сложеха ли се на кантара печалбите на „Фламинго“ и „Тъндърбърд“, след откриването „Мираж“ щеше да се превърне в печатница за пари.

В края на август Мария пристигна на гости у Коста и Дженифър. Беше оживена, всичко ѝ правеше впечатление и тя постоянно задаваше въпроси, очевидно доволна, че е далеч от дома си.

— Как е Леонора? — попита Дженифър. — Доста време вече не съм я виждала.

— Добре е — отговори Мария и веднага се сети за скандала между родителите ѝ, избухнал по повод нейното заминаване.

— Ще отпразнуваме рождения ти ден с голямо парти — реши Дженифър. — Ще бъде много весело. Познавам много млади хора, които ще поканя.

Мария кимна, но не беше особено въодушевена от идеята. Искаше ѝ се нищо да не ѝ напомня за приближаващия рожден ден. Ставаше на двацет и една. А на тази възраст трябваше да вземе решение накъде да поеме оттук нататък. Мария обаче нямаше представа какво иска да прави.

През юли и август, в почивните дни на седмицата, Джино оглеждаше разни къщи — големи и по-малки, самотни вили, имения. Не намираше нищо, което да съвпадне с мечтата му — от зелените ливади на Кънектикът до рядко населените брегове на Лонг Айленд. Умори се от огледи. А посредниците на недвижими имоти се умориха от него.

В последния неделен ден на август той освободи шофьора и телохранителя си и тръгна сам. Огледа едно огромно имение в Ийст Хемптън — в източната част на Лонг Айленд, недалеч от Монток. Жената от агенцията за недвижими имоти го разведе наоколо и тържествено обяви:

— Господин Сантейнджело, убедена съм, че точно това е къщата, която е подходяща за вас.

Той внимателно огледа къщата. Да, може би жената беше права. Сградата беше стара, трябваше да се направи основен ремонт. Но пък останалите ѝ предимства направо избодоха очите му. Той не страдаше от липса на пари, за да стегне къщата.

Постройка във викториански стил. Боядисани в бяло колони и балкони, свързани със изящни декоративни решетки. Просторни, многобройни стаи със заоблени еркери прозорци. Обширна тераса, обикаляща горния етаж.

— Хубава е — каза той.

— Уникална е — много на място каза агентката. — Старата дама, която прекарала целия си живот тук, починала. Затова сега семейството иска да я продаде.

— Доста е занемарена.

— О, да. Цената е съобразена с необходимите ремонти. Но когато се стегне, къщата ще бъде великолепа.

Харесваше му, но не можа веднага да се реши. Беше огледал толкова къщи и се чувстваше малко объркан. Унило побутна с крак няколко счупени стъкла в оранжерията, която се намиреше до задната стена на къщата.

— Тук ще отидат много пари, за да се стегне.

— Но всеки цент ще си струва — жената крадешком погледна часовника си. Наближаваше времето, уговорено за оглед с друг купувач. — Е, господин Сантейнджело? Какви са намеренията ви?

— Още не съм сигурен. Ако реша да купя къщата, ще ви изпратя офертата си в понеделник.

— Имайте предвид, че има и други желаещи.

— Понеделник.

— Добре — отново погледна часовника си, този път многозначително. — Извинете ме, но трябва да тръгвам, господин Сантейнджело. Мисля, че вече видяхте всичко.

— Да... Вие тръгвайте, благодаря. Аз ще остана още малко, ще се поразходя в градината.

Когато шумът от колата ѝ заглъхна, той усети тишината и спокойствието наоколо. Чувахе се само чуруликане на птици. Никакъв друг звук. Но защо ли му трябваше спокойствие и тишина? Може би мястото беше твърде тихо и спокойно.

Разходи се из градината. Навсякъде избуяла трева и разцъфтели на воля рози. Опитва да си представи как ще изглежда, когато всичко бъде подредено и натъкмено. Една голяма мраморна тераса пред оранжерията. Тенис-корт. Голям басейн... Това имение можеше да се превърне в истинско чудо. Но нещо го възпираше да вземе окончателно решение. Прииска му се да чуе мнението и на някой друг. На Коста и на Дженифър. Дженифър имаше безупречен вкус, можеше само от един поглед да каже как ще изглежда мястото след промените.

Монток беше наблизо.

Ще отскочи до тях с колата и ще ги доведе.

Мария скочи в басейна и преплува състезателно десет дължини. После излезе и се отпусна на дървената скара. Чувстваше се превъзходно. Шестте прекарани дни с Дженифър и Коста бяха истинско щастие за нея. Никакви кавги. Никакви пиянски тиради. Само мир и хармония. И двама души, които се уважаваха един друг.

Тръсна дългата си сребристоруса коса и притвори очи. Слънчевите лъчи погалиха лицето и тялото ѝ. Коста и Дженифър бяха отишли на гости при приятели и щяха да отсъстват целия ден. Предложиха ѝ да ги придружи, но тя отклони поканата с претекста, че я боли главата. Нямаше никакво главоболие. Просто ѝ се искаше един ден да остане сама.

Чу близо до себе си лай. Едното от кучетата яростно джафкаше. Тя протегна ръка и тихо извика:

— Ела тук, момче. Тук!

Кучето изтича бързо при нея, вперило предани очи и въртящо опашка.

Джино спря своя „Мерцедес Конвъртъбъл“ — последен спортен модел, с подвижен покрив — пред къщата в Монток. Чу лай на куче, но не видя друга кола наоколо.

Позвъни на входната врата. Натисна няколко пъти звънеца. Никакъв отговор. Той обиколи малката къща, заслонил с ръка очите си срещу силното слънце. Надникна през прозорците. После тръгна към градината, но пред него изведнъж изскочи рошав шпаньол, който започна яростно да лае срещу него.

В същия миг я видя. Лежеше до басейна. Леонора. Неговата Леонора. Сърцето му започна лудо да бие. Пот обля цялото му тяло. Гърлото му пресъхна.

Замръзна на място и се втренчи в нея. Като хлапе. Като селския малоумник. Преряза го остра болка, когато едва промълви:

— Леонора.

— А? — тя махна ръка от очите си и седна на скалата.

Не беше Леонора.

Беше млада жена, която сякаш беше нейно копие.

Изведнъж осъзна, че това е сигурно дъщеря ѝ, Мария. Коста беше споменал, че момичето ще им гостува.

Почувства се страшно неловко. Как изобщо можа да си помисли, че...

— Вие сте Джино Сантейнджело, нали? — каза тя, стана и бързешком наметна хавлиения халат до нея.

Той дълбоко си пое дъх.

— Да. Откъде знаете кой съм?

— Как откъде? Виждала съм снимката ви във вестниците. И... ви видях на сватбата на Коста и Дженифър — тя смутено се засмя. — Тогавя бях дете, не вярвам да ме помните. Аз съм Мария, дъщерята на Леонора.

— Да. Вече не сте дете. Пораснала сте.

По дяволите, не знаеше какво да ѝ каже, чувстваше се като на тръни, а не знаеше защо.

Тя по-плътно загърна халата около себе си и каза:

— Тях ги няма.

— Ъ-ъ?

— Коста и Дженифър — поясни тя.

— А, да — не можеше да откъсне очи от нея. Приликата с Леонора, с онази Леонора, която видя за първи път, беше поразителна. Но... имаше нещо различно. Усещаше го. Нещо, което правеше хлапачката повече от един огледален образ на майката.

Сякаш прочела мислите му, тя каза:

— Помислихте, че съм мама, нали?

— По дяволите, не.

— По дяволите, да.

Тя мило се усмихна, вдигна ръка и отметна назад един мокър кичур, паднал върху челото ѝ.

— Няма значение — продължи тя. — Свикнала съм. Много хора в първия момент занемаяват. Тези, които са познавали някога мама. Сега тя изглежда... различно.

Той докосна с пръст белега на бузата си и най-неочаквано ѝ предложи:

— Ще дойдете ли с мен? Искам да ви покажа една къща.

— Къща?

— Да, къща, която мога да купя — не знаеше защо изобщо ѝ го казва. — Хайде, облечете се. Трябва ми помощта ви, имам нужда от чуждо мнение.

— Далече ли е?

— Какво значение има това? И без друго си лежите тук и нямате никаква работа.

Тя кимна в знак на съгласие. Усети, че е някак странно развълнувана.

— Идвате, нали!

— Да, след минута съм готова.

Втурна се в къщата, полетя по стъпалата нагоре до стаята си и намъкна първата рокля, която ѝ попадна. После среса мократа си коса, като през цялото време се питаше защо се съгласи да тръгне с него.

Големият лош Джино Сантейнджелю. Убиец. Гангстер. Престъпник. Ясно помнеше вълнуващия миг, когато я понесе в прегръдката си във вихрен танц по дансинга. Беше на девет години. През изминалите години беше чела за него във вестниците. Все страховити неща. Майка ѝ го наричаше „измет“ и ругаеше Коста, че му е адвокат.

— Идвате ли? — чу гласа му отдолу.

— Да, да — изскочи от стаята си и неудобните ѝ сандали зачаткаха по стълбите.

— Потършувах из кухнята — каза той, — но се надявам, че Джен няма да има нищо против.

Беше взел бутилки кока-кола, една франзела и шунка.

— Ще хапнем там.

— Тогава ще им оставя бележка — каза Мария, — да не би да се върнат по-рано и да се разтревожат, че ме няма.

— Добре.

Отново се втренчи в нея, докато тя пишеше бележката. Изящно красиво лице. Прекрасна копринена коса. Беше толкова чиста, невинна. Привличаше го като магнит. Също като Леонора преди много години. Също като Леонора...

Кери, 1943

Момичето, само кожа и кости, със застинали, широко отворени очи, подута уста и мръсна, сламеножълта коса, която висеше на неравни кичури, гледаше ужасено Лерой.

— Не мога да се грижа за някакво хлапе, човече. Ти луд ли си!

Застанал над нея, уверено стъпил на разкрачените си крака, Лерой замахна силно и я шамароса през лицето.

— Ще правиш, каквото ти казвам. Разбра ли!

Главата ѝ отхвъркна назад от удара, но тя стисна клепачи в усилие да не заплаче.

— Говедо — измърмори тя.

— Какво?

— Казах добре, Лерой. Ясно ми е какво искаш. Но как ще работя, след като ще трябва да се грижа за хлапето?

Той се почеса по корема.

— Тъпа кучка! Кой изобщо ти казва, че ще се грижиш за него. Ще го задържим ден-два... После оная шибана курва, майка му, ще ни плати да си го върне. Тогава си вдигаме чукалата и си живееме живота някъде на топло.

— Флорида? — лицето ѝ грейна. — Винаги съм мечтала да отида там.

— Нямах проблем, момиче.

Флорида ли? Тоя развъдник на плъхове. Изобщо нямаше намерение да припарва там. Не му пукаше какво ѝ се иска на шведката. Шибаната скитница. Веднъж да пипнеше парите и щеше моментално да я разкара. Нямаше да му е нужна. Беше прекалено отдадена на работата си. Задържаше клиентите в леглото понякога с

часове. Не беше като Кери. Кери ги оправяше за пет минути и те си тръгваха задоволени, с усмивка на уста. Каква грешка направи, че я продаде. Сега щеше да къпе задника си в разкош. Но грешката си е грешка. Няма да се връща назад, я! Сега кучката трябваше да му плати. Много пари! Трябваше да плати дълга си към него.

— Ще се върна след няколко часа — каза той. — Пригответи всичко необходимо, за да не ти се налага да излизаш поне една седмица.

— Но ти каза ден-два.

Лерой изпъшка.

— Ако нещата не се развият така, както планираме, може да се наложи да останем ден или повече. Трябва да го предвидим. Сега си размърдай задника.

— Аз не...

Той не дочака да чуе какво иска да му каже. Отново я зашлеви и повтори:

— Размърдай шибания си задник!

Тя се подчини.

Лерой се ухили. Наистина знаеше най-добрия начин да ги подчинява на волята си.

Жената, която гледаше Стивън, беше грозна, глупава и много едра. Косата ѝ не беше виждала прическа от месеци, носеше скоби върху кривите си зъби и очила, кацнали на носа ѝ. Външният ѝ вид беше основната причина Кери да я наеме. Тя искаше Стивън да бъде строго възпитаван и затова, ангажирайки обикновената невзрачна жена, беше сигурна, че момичето няма да се заплесва по мъже или пък скоро да се омъжи.

Лерой обаче беше успял да се сближи с момичето още преди седмици по време, когато тя беше отишла да пазарува. Лерой явно притежаваше чар, за който самият той не бе подозирал, защото замая главата на гледачката на Стивън.

Тя беше толкова поласкана, че изведнъж видя света в розови краски. Усмивката не слизаше от устата ѝ, започна диета, купи си нови дрехи.

Всяка неделя вечер — тогава беше свободна — Лерой я водеше на танци или на кино. И от нея научи за Кери и Стивън всичко, което

искаше да знае.

Да отвлече Стивън щеше да бъде фасулска работа, все едно да се почерпи с голямо парче торта.

Кери се въртеше в съня си. Изведнъж се стресна и се събуди. Пресегна се към часовника на нощното шкафче и с изненада видя, че е едва десет сутринта. Обикновено спеше до дванайсет и половина, след което взимаше душ и се обличаше. После тръгваше на редовната обедна разходка със Стивън.

Отпусна се по гръб и се протегна като котка в леглото. Още един ден. Още един ден като всички останали.

Имаше много работа. Енцо Бонати изпращаше своя човек всеки понеделник — да вземе парите и да донесе ново количество наркотици. После идваше ред на един служител в полицията, цивилен детектив, който имаше редовен час в три всеки понеделник. Освен това в понеделник се носеха дрехите и бельото в пералнята. В понеделник плащаше и на кварталния полицай.

Тя се сгуши в леглото и се опита отново да заспи. Не успя. Чувстваше се... странно. Не знаеше защо.

Помисли, както всяка сутрин, за наркотиците в гардероба. Какво облекчение щеше да бъде за нея да започне деня с цигара марихуана... И по-късно, вечерта, само няколко смъркания кокаин щяха да ѝ дадат сили за цялата напрегната нощ.

Колко лесно... и колко опасно. Знаеше докъде води всичко това.

Лерой пусна ръка на момичето и опипа задника ѝ. Тя изписка от притеснение, но се почувства щастлива.

— Съвсем скоро, кукло, съвсем скоро. Нали ти обещах...

Тя го погледна през дебелите стъкла на очилата си и само енергично заклати синята количка, в която Стивън безгрижно смучеше палеца си.

Стояха на улицата и си бърбеха. После, някак съвсем естествено Лерой я измести, хвана количката и започна да я бута.

— Имам голяма изненада за теб — каза той.

— Каква?

— Не знам дали да ти я кажа...

— Каква е? Кажи ми! — очилата ѝ щяха да паднат от носа ѝ от внезапното обръщане на главата ѝ към него. Тя припряно ги намести.

— Добре, добре — засмя се той. — Слушай к'во искам да направиш...

Кери бавно се облече. Странното чувство отново се обади. Усещаше се напрегната, тревожна. Опита да се отърси от него, но то продължаваше да я гложди.

Докато пиеше кафето си, пусна плоча с изпълнение на любимата си Беси Смит. Започна да премисля какви възможности имаше да промени живота си. От деня, в който Стивън започна да разбира, мислеше за това непрекъснато. Но за да се изпълни всичко, което измисляше, трябваха пари. Тя, разбира се, имаше спестени пари, но те нямаше да ѝ стигнат.

Сузита влезе в кухнята и се отпусна в стола до нея.

— Милиска! Скапана съм, толкос много работа...

На Кери не ѝ беше до разговори. Бързаше да види Стивън. Да го прегърне и да го притисне до себе си. Да усети топлината на детското телце, да се успокои с неговата доброта и невинност. Детето растеше. Скоро щеше да стане на пет години.

Как да избяга от живота, който водеше. Какво да направи, че Стивън никога да не разбере каква е била майка му, какво е правила...

Момичето, което се грижеше за Стивън, не разочарова Лерой. Повери му количката с детето, сякаш го познаваше от години, и влезе с тромавата си походка в бижутерияния магазин, където — както той ѝ беше казал — я очаква изненадата. Трябваше само да си каже името на мъжа зад щанда.

И тя наистина остана изненадана. Дори сащисана. Когато излезе навън и откри, че Лерой и Стивън са изчезнали.

А той маймунски кривеше лицето си и буташе количката пред себе си с бясна скорост.

— Ного бълзо! Ного бълзо! — писукаше възхитен Стивън.

— Я млъквай, хлапе! — измърмори Лерой. — Сега аз ще се грижа за теб. И аз ти казвам да си затвориш проклетата уста, преди да съм ти я затворил аз.

Джино, 1949

Дженифър отвори входната врата и кучетата заподскачаха около нея. Тя седна на пода и си размениха щедри милувки. Помисли си със съжаление, че скоро ще трябва да напуснат къщата в Монток и да се върнат в града.

— Коста, можем ли да си вземем куче?

Той усети молбата в гласа ѝ. Даде си вид, че обмисля въпроса ѝ, после ѝ каза:

— Защо не.

Веднага го засипа с предложения:

— Може би е добре някой френски пудел, а? Или от онези малки смешни дакели...

— Добра идея — погали я по главата. — А какво ще кажеш за едно айс-кафе и шоколадова торта?

— Не е възможно да си гладен. Часът е едва пет, а ти направо се натъпка на обяд — изуми се Дженифър.

— Гладен съм.

Тя буйно се засмя и тръгна към кухнята. Той я последва, а след него се извървиха двата помияра.

— Къде е Мария? — попита Коста.

В същия миг забеляза бележката на масата. Взе я, прочете я и се намръщи. Без да каже дума я подаде на Дженифър.

— О, мили Боже? Какво ще правим сега? — изохка тя.

Леонора изрично ги бе предупредила, че пуска Мария на Изток само при едно условие. Никога и при никакви обстоятелства тя не биваше да се среща с Джино Сантейнджелю.

Коста вдигна безпомощно рамене.

— Не знам — отново прочете бележката с четливия почерк на Мария.

Отивам да разгледам една къща с господин Сантейнджелю. Ще се върна по-късно. Любов и целувки. Надявам се, че сте прекарали чудесен ден. М.

Остави внимателно листчето на масата и започна разсеяно да го приглажда с длан.

— Просто не знам.

Дженифър се ядоса.

— Как така не знаеш? Кажи ми честно какво мислиш, че се е случило? Как се е озовал тук? Случайно ли?

— Да. Доколкото познавам Джино, случайно.

— Но ние го канихме да ни дойде на гости цялото лято. Той въобще не дойде.

— Знам.

Спогледаха се.

— Майната му!

Коста избухна в смях.

— Майната му! Ти каза майната му! Никога не съм те чувал да ругаеш, откакто сме женени.

— Е, сега ме чу. Как е могъл да го направи! Леонора ще побеснее.

— Слушай — бързо започна Коста, — не бива да научава. Ще предупредим и Мария. Тя ще разбере. Знае каква е майка й.

Дженифър кимна.

— Добре. Кажи й.

— Няма проблеми.

Дженифър се поотпусна.

— Няма проблеми.

— Хайде, кажи пак „майната му“. Толкова ми хареса да говориш мръсотии.

— Коста!

Джино изкърти с ритник една странична врата, за да могат да влязат в къщата.

— Недей — притесни се Мария.

— Току-що го направих — засмя се той.

— Хм... е, да, направи го — не се сдържа и буйно се разсмя. — Щом е така, мога да я разгледам, нали?

— Ами да. Бъди ми гостенка.

Мария се влюби в старата къща. Обикаляше тичешком помещенията и непрекъснато се възторгваше от това и онова. Страните й се зачервиха. Очите й сияеха.

— Трябва да я купиш — каза тя. — Това е най-хубавата къща, която съм виждала.

— Така ли мислиш?

— Не мисля, така е!

И той погледна на старата къща с нейните възторжени очи. Когато ѝ разказа за плановете си за голяма мраморна тераса и плувен басейн по холивудски образец, тя се ужаси.

— Не! Ще развалиш всичко. Ако искаш басейн, нека бъде обикновен. Не бива да посегнеш на тази природна красота. Не трябва да променяш нищичко. Само я боядисай в бяло и ремонтирай каквото трябва — внезапно усети, че му натрапва мнението си, сякаш това какво ще стане с къщата беше от жизнено значение за нея. — Извинете, господин Сантейнджело — тя прекъсна лудешката обиколка из къщата, — увлякох се. Не ми обръщайте внимание.

Той не можеше да повярва, че тя е на двајсет. Изглеждаше му по-скоро четиринајсетгодишна, толкова свежа и непорочна.

— Хей! — възкликна той и настойчиво я загледа. — Защо е това господин?... Можеш да ми казваш Джино.

Почувства се така, както се беше почувствал първия път, когато посети Клемънтајн Дюк в нейната къща и разговаря с нея. Исусе Боже! Остаряваше. По-точно, беше на четирийсет и три. Но въпреки възрастта усещаше познатото чувство дълбоко в себе си. Винаги щеше да си остане на двајсет.

— Прекрасно. Джино — каза колебливо тя.

— Ето, така е по-добре — той видимо остана доволен.

Погледите им се приковаха един в друг в тишината на горещия, спокоен следобед. Мария усети, че краката ѝ се подкосяват, можеше да се закълне, че е така. Някаква топла, сладка болка присви стомаха ѝ. Ръката ѝ несъзнателно се протегна и пръстите ѝ леко докоснаха белега на лицето му.

— Откъде го имаш? — тихо попита тя.

Никой досега не бе дръзвал да му зададе този въпрос, но въпреки това той не се смути.

— Спомен от едно сбиване — каза той неопределено, — преди много години. Пред очите му за миг се появи образа на Синди — свежата, руса мръсница Синди. И съжали, че всичко е свършило така. Мигът отлетя. — Защо искаш да знаеш?

Тя бързо отдръпна ръката си.

— От любопитство, нищо специално.

— Не ти трябва да знаеш толкова много...

— Че ще остарееш бързо — довърши вместо него тя и се засмя нежно, като дете. Но не беше дете. Беше жена. И с инстинкта на мъж той разбра, че тя може да го задоволи. И я пожела, както не беше пожелавал жена от много дълго време.

Тя го погледна в очакване той да поеме инициативата.

Той хвана ръката ѝ я изведе в градината.

— Хайде да хапнем — предложи бързо. — Седни тук, докато донеса храната от колата.

Тя седна покорно на тревата и покри с полата си дългите си загорели от слънцето крака.

Той донесе фразелата, шунката и топлата кола. Седна до нея и двамата усетиха, че умират от глад. Започнаха лакомо да се хранят.

— От колко време си при Коста и Джен? — подхвана той общ разговор.

— Точно от шест дни. Толкова е хубаво с тях.

— Да. Те са страхотна двойка.

— О, да. Чудесни са.

Той огледа лицето ѝ. Нежна кожа, леко загоряла от слънцето. Големи, кристално сини очи, очертани от дълги мигли. Чувствена щедра уста. Нямаше никакъв грим.

— Значи след седмица се връщаш с тях в Ню Йорк?

— Да. Дженифър иска да организира голямо парти за рождения ми ден и ще бъде заета с приготовленията.

— Парти за рождения ти ден? — изненадан попита той. — Колко време ще останеш.

— Само до края на септември.

Джино отпи направо от бутилката с кола.

— Няма ли да е много рано? Рождения ти ден не беше ли през декември?

— Не. На петнайсети септември навършвам двайсет и една години.

— Декември.

— Не септември.

Той замълча. Ако Мария беше родена през септември, това означаваше, че Леонора е била вече бременна, когато се е омъжила. Неговата девствена годеница е била, по дяволите, бременна! Докато той изливаше сърцето и душата си в любовни писма и дори не поглеждаше към жена, тя се беше чукала! Хубава работа! Направо да си умреш от смях! Майната ѝ! Нищо чудно, че Коста не бе пожелал да му каже.

Но това беше преди толкова време. Какво значение можеше да има сега...

Той сви рамене.

— Объркал съм се.

Тя откъсна стръкче трева и го завъртя между пръстите си.

— Ти и моята майка... искам да кажа... тя била ли е някога твоя приятелка? — сърцето ѝ биеше лудо, знаеше, че въобще не трябва да му задава такъв личен въпрос, но просто искаше да знае.

— Откъде ти хрумна тази мисъл? — попита предпазливо той.

— Знам ли?... Мама никога нищо не е споделяла с мен... и аз... се интересувам за някои неща.

— Е, интересуваш се за неща, които не са били. Познавах майка ти. Ходех на гости на Коста. Бяхме приятели. Това е всичко.

— А сега вече не сте приятели. Тя изобщо не те харесва. Всъщност, без да искам разбрах, че е поставила условие за гостуването ми тук. Да не ми позволяват да се срещам с теб.

— Така ли?

Тя утвърдително кимна, погледна го право в очите, посегна към него и докосна белега му.

— Но аз съм радостна, че те срещнах.

Съвсем естествено той хвана ръката ѝ и я притисна до устните си.

— Красива си — прошепна той. Това не беше комплимент, думите излязоха направо от сърцето му.

— Благодаря ти.

Обгърна ги тишина. Той не пусна ръката ѝ. Големите ѝ сини очи го гледаха в очакване.

Много бавно той протегна ръка и започна да разкопчава тънката ѝ памучна рокля. Тя мълчеше. За миг Джино си спомни как за първи път целуна Леонора, докато плуваха в залива на Сан Франциско.

Студената вода. Нейното потръпващо младо тяло, притиснато до неговото.

— Няма ли първо да ме целунеш? — попита тя с тънък гласец.

Той отдръпна ръката си и обхвана главата ѝ с длани. Започна да я целува много бавно. Внимателно разтвори устните ѝ с езика си. Тя му отговори неопитно, повтаряше това, което той правеше. Когато езикът му започна да обхожда устата ѝ, тя отвърна на настойчивостта му. Когато спря за момент, и тя спря. Устните ѝ бяха толкова сладки, като сочни ягоди.

— Искам да целуна белега на бузата ти — прошепна тя, почти без да осъзнава какво казва. Проследи с пръсти очертанията на отдавна зарасналата рана, после направи същото с устни. Нежни, очарователни, възбуждащи леки целувки.

Слънцето напичаше, беше непоносимо горещо.

Джино непохватно започна да съблича дрехите си, остана само по гащета. Беше доволен, че тялото му е по младежки стройно, със стегнати мускули. Нямаше грам тлъстина.

Внимателно смъкна роклята ѝ под раменете, оголвайки гърдите ѝ. Наведе се и ги целуна.

Тя не промълви нито дума, не направи никакво движение. Остана тиха и му позволи да прави каквото иска.

Той започна да разкопчава полата на роклята ѝ. После свали бикините ѝ и сведе глава към русия пухкав триъгълник. Тя се отдръпна.

— Не, моля те, не го прави.

Той нежно я погали и внимателно я положи да легне на тревата.

Тя приличаше на Леонора.

Но беше Мария. Толкова ясно и просто.

— Много си красива — прошепна той. Докато ѝ го казваше, смъкна гащетата си и легна върху нея. — Красива...

Дългите ѝ крака бяха гостоприемни, а той беше възбуден и готов да влезе в нея. Но усети преграда пред себе си.

— Исусе Боже! — възкликна той и моментално се отдръпна. — Досега никога не си го правила, така ли?

— Няма значение — прошепна тя. — Искам да го направя.

— Господи! — той легна по гръб и се загледа към синьото небе. Фактът, че беше девствена изведнъж го отрезви. Та тя е детето на

Леонора, за Бога. Майната му, какво си мислеше, че прави? Че ѝ го връща?

Грабна гащетата си и се обу.

— Какво има? — тя седна и несъзнателно прикри голите си гърди с ръце.

Жестът беше толкова невинен. Но сякаш някой го зашлеви през лицето. Тя беше почитено, честно момиче, какво, по дяволите, правеше той с нея?

— Увлякох се — измърмори той. — Съжалявам. Облечи се, дете.

Две яркочервени петна се появиха на бузите ѝ.

— Не съм дете. Аз съм жена. И това, което правехме, ми е съвсем ясно.

— А? Добре, тогава на мен не ми е съвсем ясно, така че облечи си дрехите и ще те откарам обратно.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Обиждаш ме... господин Сантейнджело.

— Хей, какви ги приказваш?

— Ако въобще разбираш нещо от жени, щеше да знаеш, че не можеш да се отнасяш така с мен.

— Как?

— Ами да ме наричаш дете и добро момиче. Знам какво правя и искам да го направя — протегна ръце към него и нежно прошепна: — Моля те.

— Виж... Мария. Това е нещо, което не трябва да се случва.

Очите ѝ широко се отвориха.

— Защо?

— Защото съм много по-голям от теб — усещаше се толкова нелепо в тези гащета. Искаше да се облече и да си тръгне. Най-неочаквано пожела Мария да изчезне от живота му.

— Да не би да искаш да повярвам, че никога не си правил любов с по-млада жена? — недоверчиво попита тя.

— Не казвам това.

— Тогава какво? — настойчиво го погледна, истински озадачена.

А той се втрени в нея. Беше най-красивото създание, което бе виждал в живота си.

Тя разгада копнежа в очите му и се отпусна по гръб върху тревата.

— Не знам какво е любовта — каза тихо, — но знам със сигурност, че искам да бъдеш първият мъж в живота ми. Искam го. Много.

Той си спомни за Сан Франциско. Спомни си думите на Леонора тогава: „Няма какво да чакаме, Джино...“ Той беше този, който настоя да изчакат. Беше наприказвал куп глупости. Че не трябва да се любят, преди да се оженят. Оказа се, че през цялото време е бил пълен глупак. И сега щеше да го направи отново...

— Мария — сякаш да си даде кураж, гласът му беше груб, — щом наистина искаш...

— Да, Джино! О, да...

Дженифър и Коста чуха колата да спира пред къщата.

Тя стисна ядовито устни. Погледна към часовника си, за да се увери че наистина е дванайсет часа. Посред нощ.

— Успокой се — каза ѝ Коста. — Ето, тя се върна и няма да излиза повече. Ще говоря с Джино, само не се притеснявай.

— Как да не се притеснявам? — сръза го Дженифър. — Побеснявам. Дори не позвъни да ни каже, че ще се прибере толкова късно.

Коста долепи пръст към устните ѝ.

— Шшт.

Външната врата се затръшна. Джино и Мария влязоха. В първия миг четиримата се гледаха втренчено.

Всички страхове на Коста се потвърдиха. Лицата и на двамата бяха зачервени и сияеха като коледни елхи. Джино се хилеше глуповато, а очите на Мария искряха.

— Здравсти-здрасти! — неестествено приповдигнато ги поздрави Джино. — Как е моята любима съпружеска двойка?

Дженифър му подаде сдържано бузата си, когато той се наведе да я целуне.

Коста студено каза:

— Защо не позвъни? Изкарахме си акъла.

Мария ги гледаше виновно.

— Оставих бележка, чичо.

— Да — съгласи се Коста, — бележка, в която пишеш, че ще закъснееш. Но знаеш ли колко е часът?

— Заведох я на ресторант, където сервират морски деликатеси — небрежно каза Джино. — Най-добрият омар, който съм ял някога.

— А, да! — присъедини се към легендата Мария. — Беше чудесен! — погледна към Джино и се усмихна.

Той също ѝ се усмихна и ѝ намигна съзаклятнически.

Коста въздъхна.

— Върви да си легнеш, Мария. Господин Сантейнджело и аз имаме да обсъдим някои делови въпроси.

— Добре — весело каза тя и най-неочаквано добави: — Разрешено ми е да го наричам Джино.

Дженифър стана.

— Ела с мен, скъпа, кажи „лека нощ“. Искам да си поговорим двете с теб.

Мария незабележимо се усмихна на Джино:

— Лека нощ. И... ти благодаря.

Той се ухили.

— Прекарахме чудесен ден, нали?

Сега тя се изчерви.

— Да, чудесен

Коста изчака жените да напуснат стаята и една тогава рязко попита:

— Нещо за пиене?

Джино удобно се настани в стола.

— Да. Едно бренди добре ще ми се отрази.

Коста отиде до бюфета и наля кехлибарената течност в тумбеста чаша. Подаде я на Джино и попита:

— Каква е играта, приятелю.

— А?

Коста се ядоса.

— Не си играй с мен. Познавам те много добре. Майната ти, Джино, какви ги вършиш?

На Коста наистина му беше прекипяло, щом стигна до ругатня. Когато беше ядосан и дори разгневен, лицето му се покриваше с червени петна, а очите му се присвиваха.

— Заведох хлапето да разгледа една къща, която мисля да купувам. После отидохме да вечеряме. Какво толкова е станало? — небрежно обясни Джино.

— Защо Мария? — повиши глас Коста.

— Какво защо Мария? — подразни го Джино.

— Защо с нея?

Джино завъртя чашата и брендите обля стените ѝ.

— Виж, не разбирам за какво говориш...

— Говоря за това, което видях с очите си. Тя ми е племенница, дъщеря е на Леонора, за Бога.

— Така ли? Онази, дето се роди през септември... или декември?
— заядливо попита Джино.

Въпросът му завари Коста неподготвен. Той се обърка.

— Ако ти бях казал тогава... реших, че е по-добре да не ти кажа.

— Правилно — Джино се прозя и смени темата. — Ще се намери ли едно легло за мен тук тази нощ. Не ми се кара обратно до града.

— Но ако го направиш, ще ти бъда безкрайно благодарен.

Отношението на Коста хвърли сянка върху този прекрасен за него ден.

— И защо? — наежи се Джино.

— Защото Леонора ни постави условие — Мария да не се среща с теб по време на гостуването си при нас. Днес не можахме да го предвидим, но...

— Леонора да се шиба! — избухна Джино.

— Виж, прояви малко разум — Коста започна да крачи бавно из стаята. Чудеше се как да изглади нещата. — Какво значение има за теб, ако не се видиш отново с момичето?

Джино пресуши на една глътка питието си.

— Прав си. Няма никакво значение — сви рамене той.

На Коста камък му падна от сърцето.

Джино остави чашата на масата и вдигна очи към него. Загледа го дълго, тежко.

— Е, ще се видим, приятел.

— Ще дойдеш ли утре в офиса?

— Може да прескоча до Западния бряг, да видя как се справя Момчето.

Коста нервно започна да почуква с пръст по масата. Беше казал това, което чувстваше, че трябва да каже. Сега искаше да се разделят приятелски.

— До Западния бряг? Не сме говорили за това.

— Да, но си помислих, че мога да отскоча. Какво става с голямото парти, което Дженифър организира? По-добре ще е май да ме няма, а?

— Леонора чувства...

— Какво може да чувства тази кучка? — гласът на Джино се повиши. — Че скъпоценната ѝ щерка ще деградира в моята компания? Че аз съм неподходящ? Добре тогава, можеш да ѝ предадеш от мен, че тя се осмърдяла, чу ли? Смърди.

Коста само кимна с глава.

Джино тръшна вратата и излезе от къщата.

Този път той не гостува на Момчето в Лос Анджелис. Нае си собствено жилище — голямо имение в Бел Еър, което някога принадлежало на филмова звезда от нямото кино.

Нанесе се там заедно с телохранителите си и цяла колекция първокласна женска плът. Забавляваше се, но макар и наистина красиви, те го отегчаваха. Всяка от тях искаше да направи кариера в киното. Особено дългокраките. Лягаха с всеки, на когото се надяваха, че може да ги лансира.

Отиде във Вегас да провери как върви строителството на „Мираж“. Напредваше бързо. И изглеждаше много добре.

Пипа Санчес дойде в имението му в Бел Еър и се разхождаше пред очите му като грациозна котка. Удържа на думата си и му снесе безброй сведения за Джейк. Изглежда Джейк честно спазваше споразумението им и явно засега не крадеше от парите му.

Пипа съблече бялата си рокля в спалнята на Джино и започна да се люби с него.

Той се запита дали Момчето знае какво прави тя. Надяваше се, че знае.

— Трябва да финансираш някой филм — подхвърли му небрежно Пипа. — Нали можеш да си го позволиш. Защо не го направиш.

Идеята не беше за пренебрегване.

— Добре. Намери ми сценарий. Ако го харесам, ще финансирам заснемането му.

За първи път я видя да се усмихва. Защо? Не ѝ беше предложил роля.

На петнайсети септември се обади на една от секретарките си в Ню Йорк. Нареди ѝ да купи от „Тифани“ пръстен с най-големия и най-скъпия аквамарин, заобиколен с диаманти, който може да се намери. Продиктува и съпровождаща подаръка бележка и поръча да го изпратят на Мария. Посланието му беше следното:

Честит рожден ден. Това не може да се сравнява с
блясъка на очите ти.

Когато Мария получи подаръка и прочете бележката, заплака. Не беше нищо ново — тя плачеше непрекъснато след заминаването на Джино.

А той седеше до басейна в Бел Еър и мислеше за момичето, което днес навършваше двайсет и една години. За лицето ѝ. За кожата ѝ. За очите ѝ. За тялото ѝ. За нейния аромат.

В шест вечерта беше в самолета обратно за Ню Йорк.

Не го беше грижа кое е правилно и кое не. Не му пукаше дали Леонора ще изпадне в истерия, или Коста никога повече няма да му проговори.

Знаеше какво иска и отиваше да си го вземе.

Кери, 1943

Няколко дни Кери плака. Докато вече нямаше сълзи. После я обзе изгаряща ярост и тя се втурна с гръм и трясък в ресторанта, където Енцо обядваше всеки ден. Нахвърли се върху него, без да обръща внимание на телохранителите му, които се опитаха да я спрат. Крещеше:

— Искam си детето! Чуваш ли? Искam си детето. Обеща ми, че ще ми го върнеш. Е, къде е? Казах ти кой го е отвлякъл. Твоите момчета разпитаха момичето, което се грижеше за него. И къде е бебето ми? Защо още не е при мен? Минаха шест дни! Плащам си охраната! Дължиш ми защита!

Телохранителите на Енцо я приклешиха от двете страни като в менгеме.

— Разкарай се, негърко — изръмжа единият от тях.

— Къде е малкото ми момче? — тя не спираше да крещи към Енцо, който невъзмутимо си отчупи залък хляб и не й обръщаше внимание. — Искam си детето! И ако ти не можеш да ми го върнеш, ще отида при ченгетата. Чуваш ли ме? При ченгетата! И ще им разкажа всичко...

Насила я измъкнаха навън.

Енцо погледна към компаньонката си, която седеше замръзнала като статуя. Сви рамене.

— Никога не съм виждал това момиче.

След като измъкнаха Кери навън, напъхаха я грубо в колата на Енцо и единият от бодигардовете се върна да получи нареждания какво да правят с нея.

— Откарайте я у тях, заключете я в стаята й, аз ще намина следобед — измърмори Енцо. По-голяма опасност от истерична проститутка за неговия бизнес нямаше. Май беше настъпило времето да я качи на кораб и да я разкара далече от града, може би някъде в Южна Америка, където имаше връзки, които да се погрижат за нея. Сега умът му беше зает с други неща и съвсем не му беше до тъпото й хлапе.

Лерой седеше на пода и подхвърляше фъстъци в устата си. Изстрелваше ги като куршумчета, един след друг. Всички падаха точно в средата на изплезения му език.

Четиригодишният Стивън го зяпаше с отворена уста. Шестнайсетгодишната Лил седеше разкрячена на леглото и лакираше ноктите на краката си. Една муха, която досадно жужеше из мръсната стая, най-после кацна върху парче шунка върху шкафа.

— Днес е денят! — обяви Лерой и скочи на крака. — Мисля, че кучката вече е готова да ми даде всичко, което поискам. Трябва да й се е смръзнало лайното от ужас.

— Днес ли ще се отървем от хлапето? — обнадеедена попита Лил.

— Може би да, може би не — както обикновено, Лерой не даваше подробни обяснения.

— Почти седмица е тук.

— Ти си едно досадно лайно.

— Искам да се връщам на работа — оплака се тя. — Трябват ни мангизи.

— Ще имаме толкова мангизи, че ще си бършем задниците с тях! — изфука се Лерой.

Стивън гледаше ту единия, ту другия със сериозните си зелени очи. Не разбираше защо е тук, с тези смешни хора. Но знаеше, че трябва да стои мирно и тихо — иначе го биеха.

Лерой започна да се облича и едновременно обикаляше с танцова стъпка стаята.

— Днес е денят — припываше той.

Лил продължи да лакира ноктите си.

Стивън ги наблюдаваше притихнал и кротък от своя ъгъл.

Енцо безмилостно удари Кери през лицето. Бузата ѝ пламна.

— Не позволявам на долна курва да ми говори така. Коя си мислиш, че си ти, скапана кучко?

Това я прекърши. Тя силно стисна памучния плат на роклята си.

— Простете ми, господин Бонати.

— Да ти простя? Убивал съм хора за много по-малко от това, което ти направи днес.

Тя притихна.

— Не обичам да ме заплашват. А най-мразя да ме заплашват с ченгетата. Не че можеш да го направиш. Ти нищо не знаеш.

— Съжалявам — едва чуто прошепна тя.

— Разбира се, че съжаляваш. Разполагаше с достатъчно време, за да обмислиш нещата.

— Искам си сина, господин Бонати. Обещахте...

— Нищо не съм обещавал — прекъсна я той. — Казах, че ще изпратя две от момчетата си да се погрижат.

— Ако...

Той отново я прекъсна, вече губеше търпение.

— Ще опитам, ще опитам. Но междувременно може би ще е добре да си вземеш малка почивка.

— Не! — гласът ѝ прозвуча рязко.

— Какво не? — ехидно попита той.

— Никъде не отивам без Стивън.

Той въздъхна.

— Слушай, добре си гледаш работата. Не ти правя четки, когато казвам, че си много ценна за мен. Не ми се ще да те изхвърля на улицата, но ако ми създаваш проблеми, повярвай ми, ще го направя.

Тя съвсем се отчая.

— Господин Бонати! Моля ви... Искam само сина си. Ще направя всичко, каквото поискате от мен. Ще работя само за вас... ще работя всичко...

— Добре де, ще ти върна хлапето, но не искам повече сцени. Разбра ли?

Тя сграбчи ръката му и я целуна.

— О, благодаря ви, господин Бонати. Сигурна съм, че ще го намерите... че ще ми го върнете.

Той свали ципа на панталона си.

— Я го издухай, така и така съм тук — безцеремонно ѝ нареди той.

В първия миг тя не го разбра, но бързо се окопити, коленичи пред него и се залови за работа.

Енцо Бонати беше свиня.

Но беше свиня, която щеше да намери бебето ѝ.

Лерой весело подскачаше по улицата. Спря пред една витрина и се огледа. Това, което видя, му хареса. А щеше да го възхити, когато Кери пристигнеше с мангизите. Нямаше къде да мърда. Щеше да пристигне. Той изобщо не се съмняваше в това.

Влезе в един ресторант с интериора на пътнически вагон и си поръча чаша кафе. После отиде в задната му част, където имаше телефонен автомат с монети, набра номера на нейния публичен дом.

В слушалката се чу писклив глас със силен акцент. Той изкомандва:

— Дай ми Кери!

— Тя е саета тоцно сега, господине.

— Обаждам се за Стивън, миличка. Кажи ѝ да се освободи.

Пискливият глас едва не проглуши ухото му.

— Стивън? Нейният Стивън?

— Дай ми Кери, кучко, преди да съм затворил!

Докато чакаше, започна да си тананика някаква мелодия и едновременно се мъчеше да разчете драсканиците по стената.

Марлийн се чука. Кой не се чука?

Почуди се коя е па тая Марлийн. Може би самата тя го е написала върху стената.

В слушалката прозвуча обезумелият глас на Кери — точно така, както беше очаквал.

— Дай си ми детето! — крещеше неистово тя. — Добре ли е той? Да не си го наранил? Къде е?

Лерой бавно заговори:

— Колко ще платиш, за да си го получиш обратно?

— Кой се обажда? Лерой, ти ли си!

— А, ма ти ме позна. Мислех, че няма да познаеш кой съм. Мислех, че нямаш вуйчо Лерой.

— Ще ти дам всичките си пари. Искam го днес.

— Ама че са ти кипнали ланата! Колко бързо си спомни, момиче.

— Искam да се видим. Къде? Кога?

Нещата се нареждаха по-бързо, отколкото беше очаквал. Бързо реши.

— Утре по обяд в един часа. На площадката на Емпайър Стейт Билдинг.

— Утре ли? — гласът ѝ изневери. — Защо не днес?

— Утре. В един. Донеси пет хиляди зелени, ако искаш да видиш хлапето си живо. И само да си продумала пред някого!

Чу как се разрида. Затвори. Майната ѝ! Щом се беше отнесла така с него, заслужаваше си да се поизмъчи.

Върна се на бара, изпи на една глътка кафето си и излезе с бавна крачка от заведението, без да плати. Никой не извика след него. Никой не го спря. Това беше добро знамение за него.

Енцо Бонати ѝ каза:

— Той сам го направи по-лесно за нас.

Кери кимна унило. Не знаеше дали да се радва, или да съжалява, че Бонати беше чул целия разговор.

— Какво да правя? — прошепна тя.

Той се намръщи.

— Ще отидеш на срещата. Останалото остави на мен.

— Ще ми върнете ли Стивън?

— Утре ще си имаш хлапето. После май ще трябва да се захванем здравата с бизнеса тук. Ще ти изпратя още наркотик. Трябва да го продадеш бързо, накарай тия мърди да го използват.

— Добре, господин Бонати.

— Доволен съм от теб.

Тя го гледаше с незрящи очи. Автоматично каза:

— Благодаря, господин Бонати.

В един часа по обяд Манхатън гъмжеше от народ, излязъл по време на почивката. Лерой изруга, докато влизаше в извисяващия се до небесата Емпайър Стейт Билдинг. Влезе в асансьора и натисна бутона за сто и втория етаж. Още докато се изкачваха нагоре, плувна целия в пот. Ама че идиотско място за среща. Обърса с ръкава на ризата си потта, избила над горната му устна, измъкна от джоба си слънчеви очила с много тъмни стъкла и си ги сложи.

Като че ли цялото човечество беше решило да дойде на разходка тук. Беше истинска лудница. Затърси с очи Кери. Не я откри. Запита се дали тя ще го разпознае. Той я помнеше като слабо черно момиченце с хубави очи и големи цици. Не беше се променила кой знае колко — само изглеждаше много по-добре.

Не успя да види нито едно чернокожо лице. Ако не дойдеше, щеше на живо да одере дребосъка й. Стивън. Ама че шибано име за негър.

Кери стигна до пресечката на Трийсет и четвърта улица и Пето авеню. Беше подранила с половин час, затова реши да убие времето в едно кафене. Седна, но погледът й не се откъсваше от стенния часовник.

Енцо Бонати изобщо не й беше казал какво ще предприеме. Само я беше уверил, че още същия ден Стивън ще си бъде при нея.

— Освен ако не е мъртъв — беше добавил той и думите му я смразиха. *Освен ако не е мъртъв*. Тези нехайно произнесени думи се въртяха в главата й през цялата нощ и тя не успя да мигне. Продължаваха да я измъчват и сега. Ако Лерой беше направил нещо на Стивън — каквото и да е — тя щеше да убие мръсната гадина със собствените си ръце. Щеше да го застреля с пистолета си, който лежеше в чантичката й.

Стрелките на часовника тягостно се движеха. Най-послед до един часа останаха пет минути. Тя плати кафето си и излезе.

Големия Виктор и Сплит Трошача я проследиха с поглед, докато тя излизаше от кафенето.

— Ега ти задника! — похотливо се облиза Големия Виктор.

— Стига да ти харесват негърски задници — уточни Сплит.

Двамата и на външен вид изглеждаха гангстери. Бяха гангстери. Големия Виктор беше едър, масивен мъж с очи на подло куче и дебели лигави устни. Сплит беше по-млад, по-слаб с рошава мазна коса и остър нос.

— Никога не съм плащал за това — отбеляза небрежно Големия Виктор, докато чоплеше с нокът зъбите си. — Не ги разбирам тия бунаци, дето плащат.

Сплит кимна. Беше съгласен с него. После двамата се надигнаха и тръгнаха след Кери.

Лерой я видя да идва към него. Очите му зад тъмните слънчеви обича щяха за изскочат.

За миг остана като цапардосан по главата. Леле мале, беше страхотна. Като соло изпълнение на Гилепси. Върховна! Мълниеносно се изкуши да включи в сделката и малко секс.

Тя все още не го беше видяла. Очите ѝ шареха обезумели из тълпата.

Лерой вътрешно се похвали, че е облякъл любимия си костюм. Кафяв, на широко бяло райе. Пооправи възела на бялата си плетена вратовръзка, която беше в тон с леката риза. А с широкополата шапка и слънчевите очила се чувстваше неотразим. Щом го видеше, тя навярно щеше да си помисли, че е филмова звезда. Или нещо подобно!

Тръгна с подскачаща походка към нея. Застигна я, шляпна я по задника и едновременно ѝ каза:

— От красиво бебе си станала страхотно маце. Я виж ти!

Възмутена, тя подскочи и се обърна, готова да удари нахалника, но в същия миг го позна.

— Лерой, ти ли си?

Той се наду като пуяк.

— Целият аз.

Омразата в очите ѝ можеше да го изпепели. Прииска ѝ се да извади пистолета и да го надупчи на решето, но Енцо я беше предупредил, че е достатъчно да го разпознае, да поговори с него няколко минути и да се отдалечи, щом хората му се приближат до него.

— Как е Стивън? Добре ли е? — бързо попита тя.

— О'кей е, жено. Живот си живее.

— Какво искаш? — въпросът ѝ прозвуча приглушено.

Той се ухили.

— Подобаващо отношение. Изглеждаш гореща, а говориш студено. Що не разчупиш малко леда, та да можем да обсъдим нещата, а?

Очите ѝ се стрелнаха из тълпата.

— Добре.

Той си помисли, че не ѝ е приятно да разговарят тук, затова предложи:

— Да се махнем оттук. Да отидем някъде.

— Къде?

Покровителствено я хвана под ръка.

— Остави всичко на мен и не се притеснявай — поведе я към един от асансьорите.

Тя беше отчаяна. Бързо се огледа... и ги видя. Не можеше да греши. Трябва да бяха момчетата на Енцо. Изглеждаха точно като тях. Посъвзе се.

Пред асансьорите имаше опашка от чакащи.

— к'во ще кажеш, да хвърлим едно око на града, така и така сме се изкачили горе — предложи Лерой. — Бас държа, че гледката си заслужава — стисна ръката ѝ, когато тя не му отговори нищо. — Нали отново ще го направим, а?

Беше толкова уплашена, че не чуваше какво ѝ говори. Само кимна. Двамата мъже вече бяха зад тях, толкова близо, че усещаше топлия им дъх, миришещ на чесън.

Асансьорът пристигна. Вратите се отвориха и отвътре се изсипа група посетители. Двама моряци ѝ се ухилиха и похотливо цъкнаха с език. Това изглежда поласка самолюбието на Лерой, защото той стисна многозначително ръката ѝ. Как ще успее да се измъкне?

Влязоха в асансьора. Двамата плътно ги следваха.

Тя се замисли за Стивън и с мъка се пребори с изкушението да извади пистолета си и да изстреля един куршум в тъпата ухилена муцуна на Лерой.

Един ден щеше да го направи. Да. Един ден щеше да го направи.

Големия Виктор прошепна:

— Ще го пипнем долу, на тротоара.

Сплит се съгласи.

— Адски ще се изкефа — продължи да шепне Големия Виктор.

— Тоя скапан негърски сводник ще си го получи...

Сплит зарови пръсти в чорлавата си мръсна коса и без никаква връзка попита:

— Мислиш ли, че шефът чука черно?

Големия Виктор се изплю презрително.

— Не.

— Тогава к'во правим тук?

— И аз се чудя. Но не задавам въпроси. Май му е жал за хлапето.

— А стига бе, да му е жал за негърче!

Двамата поклатиха глави в недоумение.

Щом стъпиха на тротоара, Лерой понамести слънчевите си очила и килна самодоволно широкополата си шапка. Наслаждаваше се на самия себе си. Чувстваше се значим. Кефеше се. Мъжете, които минаваха покрай тях, се заглеждаха в Кери, сякаш беше зрял плод на пазарска сергия.

— Ти си станала дяволски голяма работа, пиленце — констатира щастливо той. — Май ти направих голяма услуга, като те отворих за бизнеса, а?

Тя се втрени в него, лицето ѝ бе разкривено от омраза. Какво безочие! Преди обаче да успее да каже нещо, Големия Виктор и Сплит налетяха. Притиснаха Лерой от двете страни.

— Гледай бе, човече, по-полека... започна Лерой, но веднага разбра, че са го пипнали и от устата му се изля водопад от псувни.

— Само по-кратко! — с нисък глас избоботи Големия Виктор. — Тръгваш с нас, иначе пищовът ми ще ти пръсне червата по тротоара.

Кери се опита да се отскубне и да избяга, успя, но миг преди да хукне, Лерой я задържа с вика си:

— Кучка! Няма да му се размине на хлапето ти заради това.
Сплит ръгна нещо в хълбока му, той издаде тих стон и млъкна.
Кери бързо се отдалечи, беше я страх да се обърне назад.

Искаше само Стивън. Нейното момченце. И докато не си го получиеше здраво и невредимо, нямаше дори да може да мисли нормално.

Лил вече се чудеше какво да прави от скука. Погледна към тъпия изтърсак. Детето я гледаше с големите си сериозни очи.

— к'во си ме зяпнал, бе? — сърдито му кресна тя.

Стивън не й отговори. Беше много объркан. Искаше мама. Искаше играчките си. Не обичаше тази стая. Сълзите напълниха очите му, натежаха и се плъзнаха по бузките му.

— Искам мама — изплака детето.

— Млък!

— Искам мама.

— Казах млък, изрод такъв! — замери го с обувка. Не успя да го улучи, но успя да му затвори устата. — По дяволите! — отново кресна тя, после се прозя, стана от леглото и приклепна няколко пъти, за да се раздвижи.

Съжителството с Лерой се превръщаше в истинска досада.

Отне им малко повече време, отколкото очакваха. Пет минути повече. Всички сводници обаче си приличаха — черни, бели, все тая. Увъртаха, сучеха, но си признаваха.

Лерой беше сводник като всички останали. След първия удар новият му моден костюм не беше нито нов, нито моден. Беше опръскан с кръв. Изплю част от зъбите си и се разрева като сополанко.

Останалото беше лесно. Пътуване до Харлем. Тясната, задушна и воняща стая. И дребната спарена смръдла. Големия Виктор я цапардоса по задника и й каза:

— Защо се влачи таквоз бяло маце като теб с тоя негърски задник? Айде, събирай си партакешите и чупката! Ще се върна да проверя.

Лил бързо погледна първо него, после Лерой. Една сополива хленчеща купчина в ъгъла. Викна му:

— Давай да се омитаме оттук! И двамата. Аз се махам, можеш да се басираш, в кърпа ти е вързано.

Детето беше живо и читаво. Сополиво, вмирисано, с няколко синини, но читаво. Сплит го метна на рамо, отнесе го до колата и го хвърли на задната седалка. Стивън не шукна. Беше вцепенен.

— Всичко стана като по ноти — кратко отбеляза Големия Виктор.

— Ъхъ — съгласи се Сплит. — Видя ли я оная дребна, смачкана кратуна. Сигур няма и петнайсе.

— Мръсна курветина.

— Ъхъ. Че беше мръсна, мръсна си беше.

— Точно по твой вкус, нали?

Двамата се засмяха.

Кери си получи детето обратно, но то не проговаряше, не проронваше и думичка. Само я гледаше с широко отворени очи, сякаш всичко, което му се бе случило, беше по нейна вина.

Тя го люлееше в прегръдката си, изкъпа го, намаза с мехлем синините, нахрани го.

Стивън само я гледаше. Не обелваше дума.

Тя тихо ругаеше Лерой и ѝ се искаше горилите на Енцо да са убили кучия син.

Сузита пое нещата в публичния дом в свои ръце, докато Кери се грижеше за сина си в малкия апартамент на долния етаж, който беше тяхно неприкосновено убежище. Загубената гледачка на детето беше изгонена. Майка и син бяха останали само двамата.

Към единайсет вечерта Сузита позвъня по телефона.

— Господин Бонати пристигна току-сто — прошепна тя в слушалката. — Търси теб. Касах му ти долу са минута.

— О, Господи! — избухна Кери. — Не мога да се кача. Тази нощ не мога! Наистина. Не мога да оставя Стивън сам.

— Той бесен.

Кери неспокойно зачука с нокът по слушалката. Енцо Бонати какво си мислеше — че я притежава, че само да ѝ подсвирне, и тя ще клекне в краката му?

Отговорът беше „да“ и тя го знаеше.

— Качвам се след минута.

Отиде в спалнята и погледна Стивън. Детето се мяташе в съня си. Ами ако се събуди? Тя трябва да бъде до него! Проклет да е Бонати! Проклети да са всички мъже.

Съблече робата си, напъха се бързо в една рокля, после сложи длан върху челото на Стивън и тихичко прошепна. Като молитва. Не, като клетва.

— Ще уредя нещо за нас, миличко. Ще избягаме двамата оттук. Обещавам ти.

Напълно облечен, с пура в устата, Енцо Бонати се беше изпънал върху леглото ѝ.

— Върнах ти хлапето, а тебе те няма. Тук да не е почивен дом?

— Още не съм намерила нова гледачка — измърмори засегната от тона му тя.

Погледът му застина.

— Че намери. Не можеш да зарязваш току-така бизнеса.

— Да, господин Бонати. Сами ми дайте малко време.

— Утре ще получиш висококачествен наркотик. Струва шест хиляди долара. Искam парите да са ми в джоба до една седмица. Разбра ли?

— Да.

— Да, да. Какво става с тебе? Сърдита си като стара невестулка. Не заслужавам ли малко уважение?

Какво правеше той при нея? Защо не я оставеше на спокойствие? Та той беше Енцо Бонати, за Бога. Можеше да има всяка жена, която поиска. Защо нея?

— Какво искате да направя? — попита тя с глух глас.

— Леле, какво въодушевление — подигравателно подхвърли той. Тя опита да се усмихне, но нищо не се получи.

Той дръпна от пурата си и погледна към нея, като че ли тя е мравчица, създадена на тоя свят с единственото задължение да го забавлява.

— Съблечи си дрехите. Искam да те гледам гола — посочи с пурата към единия от столовете. — Седни и се разкрачи.

Тя го направи. През цялото време си мислеше за Стивън, молеше се на Бога да не се събуди и се питаше как да избягат двамата от този мръсен живот.

Енцо започна да говори за жена си. Говореше отвратителни неща, но това го възбуди веднага. Колкото по-гнусни думи изричаше по неин адрес, толкова по-се надървяше.

Тя направи опит да изглежда съблазнителна, но ѝ беше трудно, защото седеше гола на стола като инструмент. Искаше да изкрещи, да стане и да избяга. Енцо Бонати никога не се отнасяше с нея като с човешко същество, което има чувства и усещания. Тя беше една от стадото проститутки, а той притежаваше обори, пълни с такива из целия град.

Часове по-късно лежеше в мрака на малкия си апартамент. Стивън се мятеше и се въртеше в съня си до нея. За такава ли свобода беше работила толкова усилено? Да подскача като маймуна на верижка, щом Енцо само помахаше пръст? Да пробутва наркотиците му?

Дали Лерой щеше отново да се върне? Да души наоколо и да превърне живота ѝ в ад? Да държи Стивън под око ден и нощ, всяка секунда? Не виждаше никакъв изход. И все пак... Бърнард Даймс. Щеше ли да ѝ помогне той? Тази мисъл ѝ се стори абсурдна, но не можеше да забрави как я гледаше онзи ден, на улицата... Да отиде при него и да му разкаже истината... Какво щеше да загуби, ако опита? Нямаше какво повече да губи.

Най-после заспа. Въртеше се и се мятеше в съня си. Също като Стивън.

Големия Виктор и Сплит донесоха малки пакетчета с бял прах. Кокаин. Нахълтаха и се държаха като стари приятели, намигаха и се шегуваха с Кери, настояваха да се позабавляват безплатно. Веднага. На място.

Тя веднага задоволи претенциите им. Изпрати Силвър с Големия Виктор, а на другия — Сузита. Отиде побесняла в кухнята и ги заряза.

Стивън седеше до кухненската маса пред чиния с бъркани яйца. Не говореше. Не посягаше към храната. А преди това беше любимото му ядене. Само побутна безмълвно чинията настрана.

— Хайде, миличък, бъди доброто момче на мама — помоли го тя и сложи отново чинията пред него.

Той вдигна глава и я загледа с големите си, сериозни очи, като едновременно отмести чинията и не спря, докато тя падна на пода и се разби на парчета.

— По дяволите!... — избухна Кери и вдигна ръка да го удари.

Той дори не трепна.

Какво правя? Дали не полудявам?

Бързо стана и го грабна в прегръдките си.

— Извинявай, миличък. Мама съжалява.

Но той остана неподвижен и отпуснат в ръцете ѝ. Едно малко, упорито човече.

Едно от момичетата ѝ влезе в кухнята с безгрижна походка, наметнала само един халат върху голото си тяло.

— Здравсти, Стивън, как си, бебчо?

Кери тръгна към вратата със Стивън на ръце.

— Кажи на Сузита, че излизам — бързо каза тя.

— Добре.

Отиде бързо в стаята си. Пликчетата кокаин бяха скупчени върху леглото ѝ. Трябваше да ги скрие в гардероба... Трябваше бързо да ги пласира... Майната му на всичко! Нямаше да бъде повече момиче за всичко на Енцо Бонати!

Остави Стивън да седне на един стол и започна бързо да тъпче първите дрехи, които ѝ попаднаха, в една пазарска чанта. После взе от едно чекмедже пачка двайсетдоларови банкноти, стегнати с ластик. Пари от клиенти. За миг се почувства виновна, че оставя Сузита сама да се оправя с всички неприятности... Но нямаше никаква друга възможност.

Вдигна Стивън и го прегърна с едната си ръка, а с другата взе пазарската чанта и безшумно напусна публичния дом. Отби се само за минута в долния апартамент — колкото да вземе количката на Стивън — и след минути забързана я буташе пред себе си по улицата.

Кери беше на път към един нов живот и никой не беше в състояние да я спре.

Джино, 1950

Мария се усмихна. Беше прекрасна. С най-чаровната усмивка на света и... с най-големия корем. Седеше в градината на тяхната къща в

Ийст Хемптън и спокойно му говореше:

— Джино, мисля, че е време да ме заведеш в болницата.

Той се паникьоса.

— Исусе Боже! На кого да се обадя? Какво да направя.

— Просто позвъни в болницата и им кажи, че сме на път за там.

Успокой се.

— Аз съм спокоен. Исусе Боже! Откъде знаеш, че му е дошло времето?

Тя се усмихна с вековната мъдрост на жената.

— Просто знам.

— Свещени глупости! Стой тук и не мърдай — втурна се в къщата да търси помощ.

Госпожа Камдън, бавачката, която бяха наели, седеше спокойно в стаята си с плетка в ръце пред чаша чай и слушаше радио.

— Хайде, размърдай се! — извика Джино. — Тя ражда!

Госпожа Камдън не се размърда. Остави плетката на масата, внимателно попипа кока на тила си, за да се увери, че всеки косъм от бялата ѝ коса е на мястото си, и чак тогава стана.

Джино обикаляше къщата, изпаднал в луда паника. Вдигна под тревога шофьора и телохранителите си, хукна по стълбите към втория етаж, за да вземе куфара на Мария. Тя беше приготвила всичко необходимо за този ден още преди няколко седмици.

Не можеше да повярва, че моментът е настъпил. Щеше да става баща! На четирийсет и четири години. А почти се беше примирил, че си няма дете.

— Хей, мила, как се чувстваш? Всичко ли е наред при теб? Можеш ли да ходиш?

— Разбира се — Мария се засмя. Та тя вървеше към колата заедно с тях — от едната ѝ страна госпожа Камдън, а от другата Джино. — Обади се в болницата, нали?

— По дяволите! Забравих. Не мърдай!

Втурна се обратно в къщата. Сърцето му лудо биеше. Бързо набра номера на болницата.

— Госпожа Сантейнджело пристига. Пригответе всичко!

Жената, която вдигна телефона, отговори студено, гласът ѝ режеше като лед. На Джино му се прииска да я удуши. Какво им

ставаше на всички, по дяволите, нима не усещаха че предстои събитие?

Тресна слушалката, изскочи от къщата и затича към колата. Настаниха Мария удобно на задната седалка с госпожа Камдън до нея. Той се смести при тях и постави ръката си върху ръката на жена си.

— Няма ли да ви е по-удобно отпред, господин Сантейнджело?
— тактично попита бавачката.

— Не, не... не се притеснявай за мен.

Лицето на Мария леко се сгърчи и тя притисна с длани корема си.

— Исусе Боже! к'во става? — извика Джино. — Ред, ще запалиш ли най-послед тая шибана кола!

Госпожа Камдън сви неодобрително устни.

Огромният зелен „Кадилак“ пристигна в болницата за рекордно кратко време. Персоналът веднага пое Мария. Влязоха вътре. Той се почувства излишен.

— Успокойте се, сър, имайте търпение — каза му младичка медицинска сестра. — Излезте и пейнете едно кафе, ако искате.

Да излезе и да пие кафе! Тая да не беше луда! Остана и направи това, което правеха всички съпрузи, чакащи жените им да родят — започна да се разхожда напред-назад по болничния коридор.

Мария. Съпругата му.

Не беше лесно за нито един от тях. Всички се съюзиха срещу връзката им. Крясъци и викове... Върнаха Мария в Сан Франциско, като че ли тя беше извършила престъпление.

— Искам да се ожения за нея — беше казал Джино на Коста.

— Ти да не си полудял? Ти не я искаш, ти си мислиш, че я искаш, защото е копие на Леонора.

— Глупости! Аз я обичам.

— Хайде, Джино, бъди разумен. Залъгваш себе си, лъжеш и нея. Тя не разбира какво означава всичко това. Преживява едно ученическо увлечение към теб.

— Мария не е ученичка, Коста. Тя е на дваайсет и една и аз ще се ожения за нея.

— Дори не си го помисляй. Леонора никога няма да позволи.

Но се оказа, че Леонора няма думата. Мария беше бременна и трепетно влюбена. Успя да му телефонира и да му съобщи новината.

Той моментално организира бягството ѝ. Среещнаха се в щата Мериленд седмица по-късно и се ожениха същия ден.

Леонора се закле, че докато е жива, няма да проговори на дъщеря си. Едуард, макар и неохотно, прие решението ѝ.

Но нито Мария, нито Джино им обърнаха внимание. Бяха щастливи, летяха в облаците. Той купи къщата в Ийст Хемптън, където за първи път се бяха любили, боядиса я в бяло, поръча да направят обикновен басейн, по-скоро изкуствено езеро, и остави храстите в градината да растат на воля.

За първи път през живота си той изпита блаженството, за което само беше мечтал.

Мария беше съвършена. Той я боготвореше. И никога, нито за миг не си помисли, че прилича на майка си.

— Честито! Вече сте баща на една малка красавица. Три килограма и половина. Чудесно бебе!

— Исусе Боже! Господи!

— Господин Сантейнджело, моля ви...

Той я сграбчи, вдигна я във въздуха и започна да танцува в коридора.

— Господин Сантейнджело! Веднага ме пуснете!

Той най-безцеремонно я заряза.

— А жена ми? Как е жена ми?

— Много добре. Сега лекарят малко ще я зашие и...

— Какви ги дърдориш, как така ще я зашива?

— Това е обичайна практика. Само няколко шева... лекарят ще ви обясни.

— Хиляди дяволи! Аз съм баща! — той силно тупна сестрата по задника. — Хей, искаш ли пура?

Бебето беше най-прекрасното създание — заедно с Мария — което беше виждал. Мъничко, мургаво, деликатно, с черен мъх по главичката. Истинска прелест!

Ден след ден той седеше с часове в болницата и не можеше да се нагледа на бебчето. Не можеше да повярва, че това красиво малко същество е негово.

— Харесва ти, нали? — усмихната го попита Мария.

— Че как иначе! — ухили се самодоволно той на младата си жена. Тя беше отпаднала след тежкото раждане, но лицето ѝ сияеше от щастие сред разпиляната по възглавницата коса.

— Е — тихо каза Мария, трябва да решим как да я кръстим. На шест дена е и не искам повече да ѝ викаме „бебето“.

— Доста мислих...

— И?

— Какво ще кажеш за Лъки?

— Лъки ли?

— Ами да. Лъки Сантейнджелo! Харесва ли ти?

— Щом на теб ти харесва.

Той се наведе и я целуна.

— Харесва ми.

— Тогава ще я кръстим Лъки.

Само едно нещо никога не обсъждаха помежду си — неговия бизнес. Веднъж тя го попита. Той сложи пръст върху устните ѝ и сериозно, внимателно ѝ каза:

— Никога не ме питай. Ще правя това, което аз мисля, че е добро за нас.

Не му трябваше втора Синди, която да знае къде е зарит всеки труп. Не че се опасяваше. Мария никога нямаше да заприлича на Синди. Мария преобрази живота му. Стигаше му само да я гледа, за да се чувства щастлив. Беше изключителна жена.

Чувстваше се обаче засегнат, че нейното семейство я беше отхвърлило. Тя никога не говореше за това, нито пък се оплакваше. Но когато се роди бебето и Дженифър им дойде на гости, той беше чул Мария да я пита тихичко:

— Мама знае ли?

Дженифър беше въздъхнала.

— Да, разбира се. Но и ти знаеш, скъпа, Леонора никога няма да ти прости...

Той чу всичко това случайно. И след това видя мъката на Мария, изписана върху лицето ѝ. Беше достатъчно, за да го пришпори да предприеме нещо.

Наложил му се да замине до Западния бряг, за да провери как вървят работите в „Мираж“. Хотелът вече беше построен с преразход

от над милион долара от планирания бюджет. Сега приключваха довършителните работи и обзавеждането. Искаше сам да разбере къде са отишли парите и междувременно, докато е в Калифорния, да се отбие да види тъща си. Каква невъобразима игра на съдбата!

Мария не пожела да тръгне с него. Беше скоро след раждането на детето, а нали — както каза тя — той щеше да отсъства само няколко дни. През това време Дженифър щеше да бъде с нея. Бавачката, пазачът на къщата и двамата телохранители също щяха да бъдат там. Тези мерки съвсем не бяха случайни. Колкото по-могъщ ставаше Джино, толкова повече ставаха и враговете му. Но той беше свикнал да живее по този начин. Срещу Бонати само миналата година бяха направени два опита за убийство и той по чудо беше оцелял. Младите гангстери трудно се контролираха, бяха завистливи и алчни и не зачитаха по-възрастните ветерани в бизнеса. Джино много добре помнеше какви чувства изпитваше на времето към Мустакатите любимци, които контролираха рекета в началото на двайсетте години — пренебрежително мислеше за тях като изпели песента си. Беше се надсмивал над смешните им дрехи и надутите им маниери. Тогава и той не изпитваше никакво уважение към тях.

На тръгване целуна Мария и бебето и неохотно потегли за срещата с Коста.

Момчето изглеждаше по-преуспял от всякога. Може би впечатлението се дължеше на равномерния слънчев загар, може би на готовността, с която се усмихваше. Въпреки редовните доклади на Пипа Санчес по телефона, според които всичко беше наред, Джино моментално усети, че Момчето краде.

— Моите поздравления! Каква прекрасна новина! — посрещна го топло и сърдечно Джейк. — Приготвил съм малък подарък за бебето... не е нещо... особено.

Джино разви опакования като скъп подарък пакет. Златен комплект от четка и гребен за коса. С гравирано Лъки Сантейнджело на дръжките.

— Благодаря ти, Джейк.

— Е, нали ти казах, не е нещо особено.

Обядваха заедно в хотел „Бевърли Хилс“. Пипа Санчес седеше до Момчето.

— Изпратих ти петнайсет сценария — каза тя с дрезгавия си глас. — Нито един ли не хареса?

— Не толкова, че да вложи парите си — отговори Джино.

Пипа сърдито свъси вежди.

Джейк я скрита под масата.

— Само за нейната... кариера си мисли — опита се да обърне на шега разговора Джейк. — Казвам ѝ, че е напълно достатъчно да се грижи за мен... Това не е ли кариера?

— Сигурно — равнодушно отговори Джино.

Пипа стана и тръгна към дамската тоалетна, но преди това презрително ги изгледа.

— Жени! — възкликна Джейк. — Между другото, искаш ли една довечера? Имам предвид една страхотна палавница. Толкова е щура, че...

— Не — рязко го прекъсна Джино. — Сега съм женен мъж.

— Е, да. Така де, но въпреки това...

— Моите инвеститори са разтревожени от това внезапно поскъпване на цените. Всъщност са дяволски ядосани — тежкият му поглед прикова очите на Джейк.

Момчето остана спокойно.

— Какво говориш, Джино? Построихме хотел за чудо и приказ. Ще видиш, когато го отворим.

— За парите, които глътна, наистина трябва да е така.

— Не искам да се хваля — продължи Джейк, — но само почакай малко и ще видиш! Няма основание да се безпокоиш — спря да дърдори и махна с ръка на една филмова звезда, която минаваше край масата им. — Джанет, мила, изглеждаш страхотно. Как е Тони? Трябва скоро да си организираме едно събиране.

Джино не се остави да го будалка и хвана бика за рогата.

— До ушите ми достигна слух, че не всеки долар е постъпил в хотела. Говори се, че са отишли в джоба ти.

Джейк се изчерви и сърдито го погледна.

— Кой ги пуска тия слухове? Кой е този шибан кучи син, а?

Джино сви рамене. Реакцията на Момчето никак не му хареса.

— Просто слух. Нищо особено. Ако не е вярно, няма за какво да се тревожиш.

Този път Тайни Марино летя с тях. Приличаше на червенокоса мечка, но всъщност беше царят на комедията от двайсет и пет години. Беше звезда, но се отнасяше към Джино все едно той беше царско величие.

— Никога не съм играл на сцена в заведение — каза той, — но заради Момчето и заради теб, Джино, ще открия „Мираж“ и два пъти в годината ще изнасям двуседмични гастролни.

Когато Джино чу каква сума трябва да му се плати, щеше да припадне.

— Цената си струва до последния цент — настоя Джейк.

— Срецу тези долари можем да си наемем двама Синатра.

— И пет да доведеш, няма да струват колкото Тайни. Няма да привлекат дори половината от хората, които ще се тълпят да гледат Тайни Марино.

Да. Може би Момчето беше прав.

Джино трябваше да признае, че „Мираж“ е наистина великолепен. Джейк беше свършил работата, за която се бе заловил, много добре, дори повече. Другите хотели във Вегас бледнееха пред „Мираж“. Мраморна настилка. Кристални полилеи. Копринени тапети и завеси. Работниците продължаваха усилено довършителните работи.

— Е? — попита гордо Джейк. — к'во ще кажеш?

— Казвам, че си построил един шибан палат, а не хотел — каза бавно Джино. — Дори нещо повече от палат.

— А? — Момчето моментално застана нащрек. — Какво ще рече това?

— Искам да кажа, че плановете ни бяха „Мираж“ да е широко отворен за хората, за обикновените хора. А как ще стане това с тоя лукс и разкош?

— Ще видиш — бавно и разсъдливо каза Джейк, — че всичко ще се изплати стократно. Когато селяндурите пристигнат във Вегас, ще дойдат право тук.

— Ще дойдат на куково лято.

— Ще дойдат.

Джино имаше достатъчно време да провери дали Момчето краде. Даде указания на Коста да изпрати най-добрите счетоводители да проверят цялата документация. Искаше опис на всяка тухла, на всеки камък. Междувременно можеше да си позволи да забрави всичко и

спокойно да изчака. „Мираж“ вече беше погълнал огромни суми, но по думите на Джейк всеки вложен цент си струвал. Няколкостотин хиляди долара повече между приятели не бяха кой знае колко. Джейк беше хитър кучи син. Джино се надяваше, че е достатъчно хитър, за да не се опита да го измами втори път.

Сан Франциско беше задушен, но откъм океана подухваше приятен бриз. Джино се настани в хотел „Феърмонт“ и набра телефонния номер на Леонора.

Обади се домашната прислужница, която попита за името му.

— Ще разговарям с госпожа Грационе. Кажете й, че се обажда много добър приятел от Ню Йорк.

Чакането се проточи. Той започна да барабани по масата. *Леонора*. Вече можеше да мисли за името й, да го произнася гласно — тя вече не означаваше нищо, съвсем нищо. Беше само майката на Мария.

— Ало, кой е?

Гласът на Леонора. Не можеше да го сбърка.

— Хей, Леонора, Джино се обажда...

Сякаш пренесена по телефонния кабел, усети мълчаливата, мразовита вълна на омразата й. Е, беше по-добро, отколкото да му затвори телефона. Продължи:

— В Сан Франциско съм само за един ден и мисля, че се налага да се видим.

— Защо — гласът й звучеше сякаш се чупеха ледени висулки.

— Защото... ъ-ъ... ами... ще е добре за всички. Не съм ли прав?

— Не особено.

— Ще оценя жеста ти.

— Така ли?

— Да, и то високо.

Отново дълга, тягостна тишина. Той чакаше търпеливо. Накрая тя каза:

— Все същото проклето търпение! Никога не съм мислила...

Той я прекъсна:

— Каквото мислиш за мен, ще ми го кажеш в очите. Мога да дойда у вас да те видя, можеш ти да дойдеш при мен. Кое предпочиташ?

Тонът му беше категоричен. Не търпеше възражения. Може би затова тя неочаквано се предаде:

— Аз ще дойда. Къде си отседнал?

— Във „Феърмонт“. Ще...

Този път тя го прекъсна:

— В бара. В шест — и тресна слушалката.

Джино седеше в бара, пиеше отлежал „Джак Даниълс“ и често поглеждаше часовника си. Минутите си течаха. Беше шест и двайсет и три.

Тя влезе точно след минута. Беше облечена в дълго кожено палто. Норка, отбеляза той. Носеше тъмни очила. Сребристорусата ѝ коса беше грижливо сресана и прибрана на тила в елегантен кок. Тръгна към него без колебание. Седна на високия стол, щракна с пръсти към бармана и поръча:

— Двойно мартини. Много сухо. Без маслини — после се обърна, повдигна тъмните си очила и го погледна право в очите. — Мръсно копеле! — процеди бавно. — Само да знаеш колко те мразя!

Заприлича му на момичетата, които работеха на абонаментно повикване по телефона. Беше гротескна карикатура на онази Леонора от младежките си години. От някогашното мило и невинно лице не беше останало нищо. Само две сини стъклени топчета и стисната подла уста. Пресметна, че е почти на четирийсет. И изглеждаше на толкова.

— Ама че приятен поздрав.

Тя не съблече палтото си. Само го отметна от раменете си. И бързо, с отсечено движение, пхна в устата си цигара. После се наклони към него за огънче. Той можа да види спускащия се улей между гърдите ѝ от деколтето на маслинозелената ѝ рокля и да усети уханието на нейния „Шанел 5“. Почувства се неловко.

Запали цигарата ѝ. Тя дръпна дълбоко, издуха дима в лицето му и попита:

— Е? Какво искаш?

В тази ли жена беше влюбен през половината от живота си? За тази ли жена беше мечтал да се ожени? Исусе Боже! Сляп ли е бил?!

— Моите поздравления — бавно каза той. — Вече си баба.

Тя високо се изсмя.

— Това ли искаше да ми кажеш?

— Все някой трябваше да го направи. След като разбрах, че си изхвърлила Мария от живота си, помислих, че не знаеш.

Тя отново се засмя, толкова високо, че посетителите наоколо се обърнаха и се загледаха в нея.

— Коя е тази Мария? — язвително попита тя.

Той беше възмутен до дъното на душата си.

— Твоята дъщеря. Твоето малко момиче. Сега имаш още едно момиченце. Твоята внучка. Казва се Лъки. Роди се преди три седмици.

Леонора присви очи.

— Нямам дъщеря. Нямам внучка. Разбираш ли, Джино? Те не съществуват.

Той не повиши тон.

— Ти си една проклета кучка!

— О, скъпи, да не би да те разстроих. Теб, великият Джино Сантейнджелло. Съжалявам.

Сега той разбра защо беше дошла. Да получи малко удовлетворение, да разиграе малката си мръсна играчка.

— Мария се надява да те чуе — глухо каза той. — Не ми пука какво можеш да поискаш в замяна. Кажи ми и ще го имаш. Само поддържай връзка с дъщеря си. Нека живее с мисълта, че има майка.

— Оу, разбирам. Значи ще получа това, което си поискам, така ли?

— Точно така.

— Какво великодушие — тя изпи остатъка от мартинито си и бутна празната чаша встрани. — Ще пия още едно, като за начало.

Той даде знак на бармана.

— Хм... — престори се, че обмисля предложението му. — Докъде си готов да стигнеш с това... предложение?

— Каквото поискаш — още по-глухо каза той.

Мразеше я!

— Нека помисля — продължи играчката си тя. — Нова норка... вносна спортна кола... или... Какво ще кажеш за апартамент в Ню Йорк? А? Според теб това много ли е?

Той знаеше, че всичко на този свят си има цена.

— Е? Апартамент в Ню Йорк! — потвърди със стегнато гърло той.

— Добре... — тя даде вид, че се колебае. — Не. Ох, мили Боже, толкова е трудно да реша какво — изгаси цигарата си и веднага извади друга. Повтори същия жалък маниер с навеждането дълбоко напред, за да покаже повече от гърдите си.

Прииска му се да избяга навън и да подиша чист въздух. Повдигна му се от тежкия ѝ парфюм, от дима на цигарите ѝ, от алчността ѝ.

— Реших! — бързо каза тя.

— Какво?

— Едно чукане.

Той зяпна срещу нея. Очите му гледаха тежко и мрачно.

Тя се усмихна.

— Само едно чукане, Джино. Дължиш ми го през всичките тези години.

Той не можеше да повярва на ушите си.

— Ти, пиана кучко. Чуваш ли се какво говориш?

— А ти наистина ли вярваш, че парите ти могат да ме купят!? — слезе от стола и плътно се загърна в коженото си палто. — Не бих ти позволила да ме чукаш, дори да беше последният мъж на земята — очите ѝ святкаха налудничаво. — Когато се ожени за дъщеря ми, тя престана да съществува. Това е! И дори идиот като тебе е длъжен да го проумее!

Той също се изправи.

— А ти знаеш ли какво мога да ти направя?

— Защо не ме заплашиш, както трябва, Джино? — сега гласът ѝ набра ликуваща сила. — Защо не изпратиш някоя от твоите горили? Ти, жалък, дребен престъпник! Разбра ли? Не можеш да ме купиш.

Той пое дълбоко дъх. Помъчи се да мисли само за Мария. Мисли за Мария!, крещеше разумът му. Ако не мислеше за нея, щеше да разкъса Леонора жива. На парчета.

Тя изстреля още няколко оскърбления и излезе. Всички в бара гледаха към него. Той подписа чек за сметката и невъзмутимо напусна заведението. Мария можеше да има всичко, което поиска. Без майката. Нея не можеше да ѝ осигури. Никога повече нямаше да се моли. Никога.

Кери, 1943–1944

Докато бързаше по улицата с количката пред себе си и Стивън в нея, душата на Кери се разкъсваше от крайности. В един миг изпадаше в приповдигнато настроение, че беше успяла да събере кураж и да разчупи всички окови, да ги остави в миналото. Тази еуфория в следващия миг биваше изтласквана от страха, че Бонати ще я открие. Никога отново нямаше да продава тялото си. Никога отново нямаше да понася перверзиите и униженията на случайни мъже. Независимо дали Бърнард Даймс щеше да им помогне или не.

Полека-лека изпадна в някакво състояние на транс. Започна да си припява тихо, не осъзна, че спря и купи захарна пръчка на Стивън. Детето я взе мълчаливо, само големите му зелени очи я гледаха със стаен страх, сякаш беше негов враг. Тя прокле в ума си Лерой. И страстно пожела да си е получил всичко, което заслужава.

От време на време нервно се обръщаше назад и се оглеждаше да не я следят. Не забелязваше нищо тревожно, но за да бъде сигурна влезе в „Мейси“ през един от вход, а излезе през друг. После направи същото и в друг голям магазин — „Гимбълс“, като прелетя като вихрушка през различните секции.

Най-после, поуспокоена, спря такси и помоли шофьора да я закара до пресечка на Пето Авеню, близо до къщата на Бърнард Даймс. Там слезе от таксито. Забави крачка, куражът ѝ я напусна. Какво да му каже?

Спря на половината разстояние до къщата. Започна отново да обмисля дали има други възможности. Почти никакви. Ако отидеше в хотел или се опиташе да напусне града, Бонати щеше да я открие. Не. Единственото ѝ спасение беше да има защитата на уважаван член на обществото. Ако нещата се свеждаха само до нея, тя щеше смело опита всичко и да посрещне всичко. Но не беше сама. Имаше Стивън. Носеше отговорност за неговото благополучие и живот.

Отново закрачи решително. Бързо. Скоро се озова пред къщата на Парк Авеню. Натисна звънеца. Вратата се отвори и пред нея застана познатото лице на Роджър, камериера на Бърнард Даймс. Той настойчиво я погледна, но не беше сигурен, че това действително е тя, Кери.

Кери попита сдържано, спокойно и самоуверено:

— У дома ли е господин Даймс?

— За кого да съобщя, мадам?

— Кери!

— Кери? — веждите му въпросително се вдигнаха. — Той очаква ли ви?

— Да!

Роджър въведе нея и Стивън във вестибюла. Тя си пое дъх и отново се запита какво да каже на Бърнард Даймс.

— Изчакайте минута, мадам — Роджър ѝ говореше някак пресилено вежливо.

Минутата се проточи безкрайно. Навярно Бърнард Даймс не искаше да я приеме. Не искаше да се занимава с евентуалния проблем, който тя щеше да му натресе.

Роджър се върна.

— Заповядайте, моля.

Тя го последва по познатия път към кабинета, със Стивън пред себе си.

Бърнард Даймс стоеше прав зад бюрото си. Ръкавите на копирената му риза бяха навити, а пред него имаше купища разхвърляни документи. Върху орловия му нос се крепяха чифт очила с телени рамки, а посивялата му коса беше разрошена. За първи път го виждаше... неизряден.

— Кери! — тихо възкликна той.

— Господин Даймс... — тя неловко обърна очи към Роджър.

Бърнард веднага погледна часовника си.

— Готов ли е чайт?

— Веднага, сър — Роджър с достойнство се оттегли, докато Бърнард заобикаляше бюрото си.

— Каква приятна изненада! — каза той.

— Радвам се, че е така — очите ѝ шареха из кабинета, тя се страхуваше да го погледне.

— И аз се радвам...

Настъпи дълга, неловка тишина. Без да я зяпа, той успя да я огледа. Изглеждаше уморена, унила и... някак нервна. Приблужи се до нея и я хвана за ръката. — Добре ли се чувстваш? — загрижено я попита.

Тя сви рамене, беше на косъм да го излъже и да му каже, че е добре, разбира се, че е добре, но изведнъж цялата ѝ увереност и

самообладание се изпариха. Тя стоеше съкрушена пред него — с измъчено лице и пълни със сълзи очи.

— Какво има, Кери? — топлият му глас беше истински ключ за откровение.

Но в стаята влезе Роджър със сребърен поднос. Бърнард побутна количката със Стивън към него и каза:

— Заведи детето долу — после отведе Кери до едно кресло, помогна ѝ да седне и сам се настани срещу нея.

— Защо не ми кажеш какво има? — сериозно ѝ предложи той. — Споделената мъка е половин мъка, нали знаеш?

Веднага щом Роджър излезе с количката и Стивън, тя неудържимо се разрида. През сълзи започна да му разказва всичко за себе си, без да премълчи или смекчи ужасната истина. Това наистина ѝ помогна. Сякаш тежък товар се смъкна от раменете ѝ. Бърнард слушаше съсредоточено, подаваше ѝ да отпие от чашата горещ сладък чай, затваряше телефона на всеки, който се обаждаше, избърсваше сълзите ѝ с мека копринена кърпичка. Грижеше се за нея.

Денят бавно започна да гасне. Здрачи се. Тя почти завършваше историята на живота си. Разказа му и останалото — за Лерой, Стивън и Енцо Бонати.

— Дойдох при вас — с доверие в гласа му обясни тя, — защото зная, че сте добър човек... А и нямам никой друг... Разбирам, че не сте длъжен да ми помогнете... — свърши тя и усети, че е останала без сили. — Наистина, ще разбера...

— Мога да ти помогна, Кери — тихо каза той. — Искам да ти помогна.

— Благодаря — сграбчи ръката му. — Благодаря ви... не мога да изразя с думи колко много... Бях сигурна, че ще постъпите така... Толкова сигурна...

Една година след този ден те се ожениха. Церемонията в Сити Хол беше в най-тесен кръг — петгодишният Стивън, който подскачаше около тях.

Бърнард пренаписа живота на Кери. Създаде ѝ нова биография. Това страшно я забавляваше. Според неговата версия тя беше африканска принцеса, която срещнал по време на сафари в Кения.

С изумление установи, че никой не се усъмни в това.

Театралният свят беше потресен! Бърнард Даймс женен! За негърка! И такива скандални слухове се носят за миналото ѝ. Не, не е възможно това да е истина. Нали? Пък и Бърнард не обелва дума по този въпрос.

Няколко високи елегантни русокоси жени в Ню Йорк направо побеснях. Какво ли не бяха правили, за да уловят в мрежите си Бърнард Даймс. А сега най-неочаквано тази чернокожа успя там, където те се бяха провалили.

И така, в обръщение бяха и двете версии за Кери. Бърнард се забавляваше. Слушаше и се наслаждаваше на объркването на приятели и познати всяка възможна минута.

— Страхувам се — каза му един ден Кери.

— От какво? От миналото? Но сега то е зад гърба ти. Имаш мен и няма нещо, от което да се страхуваш. Уверявам те.

Тя послуша съпруга си. Той беше мъдър човек. Но все още не можеше да повярва на късмета си. Година вече, откакто Бърнард ги прие със Стивън без излишен шум и суетене. Заведе я във вилата си на Файър Айлънд, където за първи път в живота си тя се научи да се радва на свободата да разполага със себе си. В края на седмицата той пристигаше от града с подаръци за нея и Стивън, докато детето най-после преодоля шока от отвлечането и отново се превърна в нормалното, вечно бърбрещо момченце.

Само понякога тя ставаше неспокойна. Когато се сетеше за Бонати.

— Връзките ти с тези хора са приключили. Те не могат да стигнат до теб. Не могат да ти навредят — успокояваше я в такива моменти Бърнард.

Постепенно тя му повярва.

Вилата на Бърнард беше разположена на самия бряг на океана. Тук крайбрежието беше населено с космополитно общество. Ритъмът на живот беше точно по вкуса ѝ, а Стивън направо цъфтеше. И двамата очакваха с нетърпение и се радваха на ежеседмичните посещения на Бърнард. Кери дори се улавяше, че очаква с притаен дъх пристигането на ферибота в късния петъчен следобед. Копнееше да види високия, известен мъж, който се отнасяше към нея като с човешко същество и беше неизразимо добър. Никога не направи дори намек да се люби с нея. Спеше в спалнята за гости и настояваше двамата със Стивън да

спят заедно. Това отначало много ѝ харесваше, но с течение на времето неговата сдържаност започна да я тревожи. Не я ли искаше? Дали не я желаете заради миналото ѝ?

Една нощ, след шест месеца, тя сама отиде при него. Беше облечена в дълга прозрачна нощница, със разпуснати смолисточерни прекрасни коси. Той леко похъркваше в съня си.

Приседна в края на леглото и нежно докосна лицето му.

— Какво има? — попита той, като се мъчеше да се разсъни.

Беше нелепо усещане, но тя внезапно се притесни.

— Не ме ли желаш, Бърнард? — прошепна тя свенливо.

Той седна в леглото и обгърна лицето ѝ между дланите си.

— Искам те. Искам да се ожения за теб.

Думите му я изненадаха. Нещо дълбоко трепна в душата ѝ. После тя осъзна какво иска той. И му се отдаде цялата — и тялото, и душата си. А той преживя най-сладката нощ в живота си.

Не притежаваше достойнствата на неотразим любовник. Но беше внимателен, без претенции и... бързо свършваше.

Но това изобщо нямаше значение за нея. Тя го издигна на пиедестал и първата им съвместна нощ беше най-прекрасната нощ в живота ѝ.

Сега беше госпожа Бърнард Даймс. На трийсет и една години най-после започна своя истински живот.

Джино

Откриването на „Мираж“ се превърна в сензация. Верен на обещанието си, Момчето осигури цял самолет звезди, а звездите осигуриха отразяването в печата на първите страници, в обширни репортажи. Точно както беше предсказал Джейк.

Естествената последица от всичко това беше главоломната бързина, с която бизнесът потръгна. От цяла Америка се обаждаха за резервации.

Няколко месеца след откриването Джейк се беше разположил в креслото, усмихваше се и разговаряше по телефона с Джино.

— Казах ти, че този хотел ще се превърне в златна мина — изтъкна приноса си той. — Всичко тук се пука по шевове! Ние сме

единственият хотел, който работи на пълни обороти. к'во ще кажеш за това?

— Ще кажа, че това е добра новина — сдържано отговори Джино.

Беше поставил свои хора на ключови постове сред персонала и сведенията, които получаваше от тях, бяха, че златната жила не тече само към него. Джейк присвояваше тайно част от печалбите. Този тъп шибаняк Джейк.

— Нещо не чувам да си във възторг? — настоятелно попита Джейк. — Господи, та аз си съдрах задника от бачкане по тоя проклет хотел и сега имаме щур късмет! Синдикатът трябва да се гордее с мен.

— О, да. Те се гордеят, разбира се. Сигурен съм, че дори са готови да ти покажат колко високо те оценяват... по много специален начин.

Джейк остана доволен.

— Ама наистина ли?

— Даа — проточи Джино.

После затвори телефона, учуден от стигащата до наивност глупост на Момчето. Хитра лисица и същевременно пълен глупак. Никога не трябва да крадеш от себеподобните си. Не! Особено когато искаш да останеш жив.

Почукване на вратата прекъсна мислите му. Беше госпожа Камдън с Лъки.

— Трябва да я слагам да спи, господин Сантейнджело — напомни му тя.

Той погледна малката си дъщеричка и широко се усмихна. Беше бебе на няколко месеца, а вече проявяваше характер.

— Хей, тя изглежда с всеки изминал ден все по-добре. Май ще стане филмова звезда!

— Да, господин Сантейнджело — сухо каза бавачката. Всеки баща, чиято дъщеря беше гледала досега, си мислеше, че неговата притежава някакви специални качества.

— Спинкай, миличко — с нежен глас каза на бебчето той.

Бавачката изнесе детето от стаята.

Няколко минути по-късно във всекидневната на къщата им в Ню Йорк се втурна Мария. Този дом беше подарък за нея от Джино, който

не искаше тя да прекарва зимите в Ийст Хемптън, въпреки че Мария там се чувстваше най-щастлива — без значение какъв сезон е.

— Джино — възкликна тя. — Имам чудесна новина!

Изглеждаше като руса принцеса от приказките. С високи кожени ботушки и чудесно палто, обточено с астраганови кожи. Когато беше около него, усмивката не слизаше от лицето на Джино. Сега също се усмихна.

— И каква е тя, любима? — попита той, радостен дори само от присъствието ѝ.

— Бременна съм! — обяви тя триумфално. — Този път ще бъде момче! Обещавам!

Новината го зашемети.

— Шегуваш се!

С един скок се озова до нея, взе я в прегръдките си, целуна я и я притисна силно до себе си. Нослето ѝ беше студено и тя се сгуши в ръцете му като птиче, намерило топло гнезденце.

— Не е ли най-чудесната новина? — въздъхна доволна. — Толкова съм щастлива.

Той разкопча палтото ѝ, обви ръце около тънкото ѝ кръстче и отново я притегли в обятията си.

— Защо толкова искаш да бъде момче? На мен ми е все едно. Момче... момиче... близнаци.

— Я не ме баламосвай, ти искаш момче. Всички мъже искат момчета.

Той я прегърна още по-силно.

— Дрън-дрън.

— О, не ме стискай. Боли ме.

— А така сега по-добре ли е? — той постави ръцете си върху гърдите ѝ и започна да ги гали.

— Джино! Не сега.

— Защо? Какво му е на „сега“-то.

— Нищо му няма, но... някой може да влезе.

Това целомъдрие ѝ беше някак вродено. И много му харесваше.

— Това е нашата къща — наблегна той.

— Знам — опита се да се изплъзне от ръцете му. — Но сега е светло... всички са будни.

Той с усилие си наложи да остане сериозен.

— Тогава ще заключи вратата.

Тя изобщо не разбираше, че той се шегува. Погледна го свенливо и най-неочаквано се съгласи.

— Добре тогава.

Джино се изненада от внезапното ѝ съгласие. Бяха женени точно от година и два месеца, но тя безотказно го възбуждаше както в първите дни. По природа беше чувствена жена, но някак не се съгласяваше с лекота да се любят. За него тази комбинация беше невероятно стимулираща.

И досега отказваше да правят френска любов, но той непрекъснато я предизвикваше и... май лека-полека я убеждаваше. Знаеше, че от него зависи да я доведе до състояние, в което тя ще бъде изцяло негова. Сега започна бавно да я съблича.

— Заключи вратата — прошепна Мария.

Той бързо го направи. Междувременно тя пусна щорите и дръпна завесите на прозорците, после отиде до мекия диван с дамска на цветя.

Той внимателно се настани до нея, погали нежно бедрата ѝ и свали всичките ѝ дрехи, а тя дишаше с отворена уста и леко простенваше.

Остана само с ботуши. Понечи да ги събуе, но той я спря.

— Остави ги, изглеждаш по-секси.

— Джино!

Погали внимателно гладкия ѝ стегнат корем, възхитен от новия живот, който растеше в нея. Неговото дете. Наведе се и целуна корема ѝ, после постепенно устните му се спуснаха надолу, докато стигнаха коприненозлатните косъмчета между бедрата ѝ. За миг помисли, че тя ще му позволи да продължи, но Мария се отдръпна и го издърпа да я целува по устните.

— Защо не? — промърмори той. — Нека отпразнуваме чудесната новина.

— Не сега — прошепна тя, — не тук.

— Защо?

— О, Джино! Не знам!

— Ще ти хареса.

— Друг път.

— Кога?

— Скоро. Обещавам. Само ми дай време...

— Добре — смъкна бързо дрехите си. — Цял живот е пред нас, нали, мила? — легна върху красивото ѝ тяло и внимателно и нежно я доведе до оргазъм, която я остави доволна и изтощена.

— Обичам те — прошепна с радост тя.

— И аз те обичам. И Лъки. И него или нея, което расте в теб... — отново я прегърна, но телефонът ги прекъсна. Той стана и вдигна слушалката.

— Да? — изръмжа грубо.

— Джино, Енцо е. Трябва да се срещнем.

— Важно ли е?

— Повече от важно.

— В „Рикади“.

— В шест?

— Да.

Енцо Бонати имаше проблеми. Бизнесът с наркотици и проститутки, наред с другите неща, го поставяше в много по-опасно положение от Джино. Трябваше да се бори с нокти и зъби, за да запази мястото си на господар. Успяваше по единствения възможен начин. Елиминираше враговете си. Като мухи. Насилието беше любимият му метод да разрешава проблемите си. Джино не одобряваше това.

— Има два пътя към властта — казваше той. — Кръв и убийства е единият, но той само води до още убийства. Другият е да използваш ума си и да натрупаш състояние — като мен. И за хора, които постоянно се борят и успяват.

Енцо се ухилваше.

— Я не ми ги пробутвай тия. Никой не е стигнал далеч по твоя път. Освен големите пичове в играта.

Енцо беше прав. Големите пичове винаги успяваха.

Сега Енцо седеше на една маса в „Рикади“ — як, солиден мъж, с пъхнат ъгъл на салфетката под яката на ризата си и чиния с вълшебните спагети на Барбара пред него.

Джино се намести на стола срещу него.

— Здравсти, Енцо.

— Здравсти, друже.

— Как е Франческа?

— Добре. А Мария?

— Чудесно. Пак е надула корема.

— Моите поздравления. Да вдигнем тост за нероденото още бебе.

Махна към сервитъора, който веднага донесе чаша, която Енцо напълни с гъсто червено вино.

Двамата мъже тържествено се чукнаха.

— Наздраве — каза Енцо и добави: — Господ да те възнагради с момче.

Джино се засмя.

— Стига с тия глупости за момче, бе. Не ми пука какво ще бъде!

— Имам двама сина, които ще поемат нещата в свои ръце, когато аз си отида — заяви сериозно Енцо. — Трябва да мислиш за тези неща.

— Е, аз пък мисля, че още дълго, дълго време никъде няма да отивам. Можеш да заложиш на това.

— Ще заложа само при условие че се погрижиш за приятеля си във Вегас без много бавене.

— Знам. Само искам да се уверя, че съм намерил точно този, който ми трябва, за да го замести. Да държиш в ръце целия този бизнес във Вегас не е така лесно, както изглежда. Има много изкушения и не искам да минаваме пак през същото изпитание.

Енцо навн спагети около вилицата си и ги натъпка в устата си. Няколко капки сос петносаха салфетката.

— Носи се слух... днес стигна и до мен... че Момчето е продал своя дял на Пинки Касари във Филаделфия.

Джино не повярва на ушите си.

— Пинки Банана? Не вярвам.

— По-добре повярвай. Информаторът ми е много надежден.

— Е, хайде, Енцо, току-що говорих с Джейк. Щеше да ми каже нещо.

— Разкарай го тоя дребен мошеник. Не ми харесва. Хич не ми харесва — Енцо навн солиден куп спагети на вилицата и ги натъпка в устата си. — Ти ли ще оправиш тая работа, или аз да се заема?

Джино го изгледа гневно, заплашително. Умът му започна трескаво да пресмята. Момчето се оказа един играч на дребно. А парите, които той, Джино, беше дал на Пипа Санчес? Не беше му

казала и дума, че Момчето се познава с Пинки Банана, да не говорим за това, че му е продал своя дял от акциите.

— Довечера взимам самолета — решително каза той. — Отговорността е моя, аз събрах синдиката. Не се безпокой за нищо.

— Не се безпокоя, Джино. И аз като теб съм много ядосан, че това еврейско лайно си мисли, че може да се измъкне сухо от водата.

— Е, няма въобще да се измъкне.

Енцо омете чинията си с залък от ръчно месения хляб.

— Това очаквах да чуя.

Имаше достатъчно време в самолета да размисли.

Имаше достатъчно време да състави точен план как да действа.

Ред и едно новобранче — Малкия Уили — седяха от другата страна на редицата седалки. Подаваха си шише чист бърбън и методично го пресушаваха.

Момчето не беше никакъв проблем. Въпреки че Джино изпитваше някакво съжаление, че трябва да се отърве от него. Срамуваше се за него. Но вината си беше изцяло на тоя сополанко.

Пинки Банана би могъл да бъде проблем. Зависеше от развръзката с Момчето.

Пинки Банана. Мръсник с пистолет. Така го беше запомнил Джино. Трудно му беше да си го представи какъв е станал сега — така наречения господин Касари, гангстерски бос. Но той беше направил кариера, беше си създал име във Филаделфия и там на него гледаха като на момче от върха. Момче ли? Трябваше сега да е на четирийсет и четири, бяха връстници. Джино можеше да му каже само няколко думи: Вземи си парите обратно, Пинки, и се омитай, по дяволите, от нашия бизнес.

Настани се в хотел „Бевърли Уилшир“. Ред и Малкия Уили се настаниха в съседни стаи. Джино продължаваше да държи под наем къщата в Бел Еър, но нямаше никакво желание да афишира присъствието си в Лос Анджелис. Беше по-добре да изненада Момчето.

Докато Ред уреждаше да отлетят за Вегас с частен самолет, Джино се обади по телефона в Ню Йорк и разговаря повече от час с Мария. Гласът ѝ му действаше успокояващо, той май здравата се беше притеснил за това, което предстоеше да свърши.

— Ще се върна след няколко дни — увери я той. — Почивай, пий много мляко и взимай онези витамини, които ти предписа лекарят, когато беше бременна с Лъки.

Тя мило се засмя в слушалката.

— Джино! Говориш ми като майка.

Думата го жегна.

— Давам ти полезни съвети, а ти ми се смееш. Какъв пациент си ти?

— Не съм пациент — внимателно му възрази тя. — Аз съм една здрава жена, която чака дете.

— Много те обичам, когато си дебела като топка.

— Джино! Дочуване.

Беше се надървил само от гласа ѝ. Взе си студен душ, облече се грижливо и попита Ред дали е уредил всички формалности.

— Всичко е наред, шефе — успокои го Ред. — Ангажирал съм машина за шест часа.

Пипа Санчес не беше във Вегас с Момчето. Беше докопала някаква второстепенна роля във филм с Кларк Гейбъл и беше в Холивуд, за да влезе във форма за предстоящите снимки. Поне така беше казала на Джейк. Всъщност, обслужваше един позастарял режисьор, който я държеше с обещание за някаква случайна епизодична роля и съответно очакваше компенсация. Ако Момчето разбереше, че се чука с друг, щеше да я убие. Беше ѝ го казвал милион пъти.

Пипа беше момиче, свикнало да живее свободно. Когато Джейк ѝ беше наредил да спи с Джино Сантейнджело, тя се изненада, но в себе си беше радостна. Разнообразието е основната подправка на живота, беше нейната философия. Но това не означаваше, че тя не харесва Джейк. Напротив, той беше много подходящ за нейния имидж. А при такава конкуренция имиджът е по-важен от всичко. Хранеше постоянни надежди, че ще успее да убеди Джино или Джейк да финансират някой филм. Увещаваеше Джино повече от година — изпращаше му сценарии и му обясняваше какви печалби и изгода могат да се извлекат от някоя успешна продукция. Но... досега нямаше никакъв резултат.

Тези мисли я занимаваха, докато паркираше розовия си „Тъндърбърд“ на алеята за коли в къщата, в която живееше с Момчето. Беше вгълбена, хапеше долната си устна и се чудеше дали сценаристът, когото тайно беше наела да напише сценарий, е напреднал в работата си. Вярно, не беше успяла да заинтересува Джино с нито един. Но това беше едно, а съвсем друго да му даде специално написан за него сценарий. Естествено, щеше да има женска роля, за която тя щеше да бъде идеалната изпълнителка.

В къщата беше тихо и спокойно. Чуваше се само бръмченето на огромния хладилник в кухнята. Джейк направо не го понасяше този хладилник.

— Изхвърли го! — крещеше непрекъснато той. — Не мога да понасям тоя шибан шум!

Хладилникът остана. Беше единственият, който тя намери, достатъчно голям за нуждите на Момчето. Джейк се опасяваше, че случайно може да се отбие я Тайни Мартино, я Ерол Флин или някоя друга филмова звезда, да поискат нещо за ядене, а да няма нищо. Това можеше да му създаде репутацията на некадърник от Източния бряг, който не знае как се поддържа изрядно къща, камо ли хотел. И независимо къде се намираше Джейк — в града, в къщи или някъде на път — хладилникът беше зареден с всичко необходимо.

Пипа съблече роклята си. Под нея беше само с малки лъщящи черни бикини, внос от Европа. Те подчертаваха сладострастните ѝ форми по един възхитителен начин.

Прекося бялата всекидневна и излезе до басейна. Водата направо приканваше човека да се освежи. За момент се задържа на ръба, после си пое дълбоко въздух и се гмурна плавно, разцепвайки гладката водна повърхност като скутер. Пипа беше отличен плувец.

Джино я наблюдаваше. Седеше неподвижно на стол до прозореца на съблекалнята, досами басейна. Беше пристигнал в къщата преди петнайсет минути, беше дал на прислужника на Джейк сто долара да се разкара и се беше настанил да чака.

Пипа преплува басейна по дължина дваисет пъти и излезе.

Тогава той се показа от укритието си. Дрехите му не бяха подходящи за горещия калифорнийски климат — тъмен костюм, жилетка, синя риза, стегната традиционна вратовръзка. Изглеждаше наистина странно на фона на слънчевия ден.

Тя го зяпна изненадана.

— Джино! Господи! Откъде се появи? Изплаши ме!

— Разочарован съм от теб, Пипа — бавно каза той.

Тя грабна къса плажна хавлия и я наметна на раменете си. Умът ѝ трескаво премисляше. Какво прави тук Джино? Момчето знае ли, че е тук?

— Разочарован ли? — тя опита да се засмее. — Не разбирам... — сега забеляза, че той изобщо не е потен, а при тази горещина и с неговите дрехи това направо беше невъзможно. Попита го: — Не ти ли е горещо? — пръстите ѝ притеснено опипваха златния медальон с разпятие, който висеше на верижка между гърдите ѝ.

— Искам да си обираш крушите! — каза той. — Имаш точно един час.

Тя започна да се поти. Капките пот се смесиха с водата от басейна и започнаха да се стичат по нея. Но Пипа съвсем не беше истеричка. Беше минала през много трудности и не можеше лесно да бъде сплашена.

— Нещо не е наред ли, Джино? — попита тя със завидно самообладание.

— Нещо е много лошо — отвърна студено той.

Тя изтегли колана на хавлията и здраво го стегна около кръста си.

— Защо не влезем вътре? Ще пийнем нещо и ще ми кажеш какво е това много лошо.

— Нямах време — гласът му остана същия, равен. — Минутите минават. Вече имаш по-малко от час.

— Но какво става? — вече обезпокоена попита тя. Тъмните ѝ очи блеснаха войнствено. Беше преодоляла страха си от внезапното му появяване и беше готова да напада. Той можеше да казва на Момчето какво да прави, но определено не можеше да се меси в живота ѝ.

— Открадна от мен — в гласа му нямаше и следа от вълнение. — Взе парите ми. Изпращаше ми доклади всяка седмица за Джейк. Но нищо не си ми казвала. Нищо.

— Значи не е имало какво да ти казвам — сви рамене тя. — Нищо... честно...

Тя лъжеше, естествено. Но по-страшното от това беше, че той знаеше, че тя лъже. Защо беше споделила с Момчето за парите, които Джино Сантейнджелю ѝ плаща, за да го осведомява за нещата около

Джейк? Глупачка. В началото дори не ѝ бе минало през ума. Но по-късно, когато Джейк ѝ купи диамантена огърлица, обсипа я с други подаръци и ѝ даде чипове за пет хиляди долара да играе комар на масите в „Мираж“... Е, тогава му каза. Но ѝ се искаше през цялото време. Неизменно.

През цялото време тя знаеше, че Момчето краде. Е, и какво от това? През по-голямата част от времето, когато двамата прекарваха заедно вечерите си, те съзаклятнически се кикотеха, че Джино никога няма да успее да докаже какви суми се преливат в джоба на Момчето. Никога.

— Изобщо не ме интересуват обясненията ти — каза сурово Джино. — Ако беше мъж, въобще нямаше да говорим. Щеше да заминеш на дъното на басейна — там да лъжеш, колкото си искаш — или главата ти щеше да пробие предното стъкло на колата при случаен инцидент. Разбираш ли какво ти говоря?

Разбираше. И още как. Страхът отново се надигна в душата ѝ.

— Съжалявам — едва изрече тя. — Наистина съжалявам.

— Знам — любезно се съгласи той. — И точно затова те пускам толкова лесно. Хайде. Ще те изчакам, докато си стегнеш багажа.

— Къде да отида? — прошепна тя.

— Испания.

— В Испания? — беше ужасена. — Не мога да замина в чужбина, след седмица започвам да се снимам във филм... Ще...

— Испания — прекъсна я той. — И ще стоиш там най-малко две години. Ако се върнеш по-рано...

Нямаше нужда да завърши изречението.

Момчето беше влюбено във Вегас. Вегас му отвърщаше със същото. Бяха еднакви по дух — Момчето и ослепителният, лустросан град в сърцето на пустинята.

„Мираж“ превърна в действителност мечтите и очакванията му. Дори повече. Джейк се разхождаше важно из хотела. Пъргавият му хитър ум започна да планира нещо още по-добро. Още по-голямо. Ама че удар щеше да бъде! Хотел след хотел, всеки по-величествен и грандиозен от предишния.

Когато Пинки Банана Касари беше дошъл при него с предложението да купи дела му в „Мираж“, той беше узрял за

сделката. Поиска абсурдна цена, но за негова изненада Пинки не само не се пазари, но незабавно се съгласи. Знаеше, че трябва да се посъветва с Джино, дори да получи разрешение от него, но ако той не се съгласеше, ако кажеше „не“? Накрая реши да сключи сделката и да каже на Джино, когато вече бъде толкова късно, че да не може да му попречи.

Това време беше настъпило. Джейк и Пинки празнуваха събитието с двулитрови бутилки шампанско. На масата им седяха филмови звезди и три шоугърли, които можеха да балансират десетцентови монети върху зърната на гърдите си. Въпреки страхотната компания Джейк искаше да прекара вечерта с Пипа. Тя го довеждаше до лудост с тая нейна проклета кариера. Е, май трябваше да предприеме нещо по този въпрос. Може би да инвестира част от своето новопридобито състояние в някаква кинопродукция, но с условието тя да участва. Господ знае колко е мечтала за това.

— Какъв е гвоздеят в програмата на малката червенокоска? — попита Пинки и лукаво го погледна.

— Искаш ли да я отведеш с теб горе и да разбереш? — на свой ред попита Джейк и лукаво го погледна. Той мразеше Пинки и в червата, но никога не го показваше. Сега обаче изпитваше някаква благодарност, че му е платил първата половина от продадения дял в брой. Парите бяха оставени на сигурно място — в касата в спалнята му.

— А какво ще кажеш, ако взема и трите, а? — изхили се похотливо Пинки.

— Чувствай се като у дома си.

— Ами че то си е така! — Пинки облиза слюнката, стекла се в ъгъла на устата му. Годиците не го бяха променили. Очите му бяха същите малки свински очички, само че още по-подли. Устните му се бяха превърнали в дебели бърни, а мазната му коса беше оредяла, което правеше лицето му да изглежда по-голямо и дори по-глуповато.

Обличаше се в костюми в крещящи цветове — колкото по-лъскави, толкова по-се харесваше в тях — но всичко това точно като цветовете крещеше за лошия му вкус. Беше се женил три пъти. Сега имаше четвърти брак — с бивша стриптийзърка, която го чакаше във Филаделфия с три пекинеза, които отказваше да остави сами за такова кратко пътуване. Единствените деца, които бе успял да направи, бяха

две дебели момчета-близнаци от първия му брак, които обещаваха един ден да станат точно като баща си.

Пинки беше злюбен, властен, алчен, корумпиран и развратен. И в продължение на двацет и две години таеше завист към Джино Сантейнджело. Това беше причината да изкупи акциите от Момчето на всяка цена — единствения добър начин да се добере достатъчно близо до него, пък после...

Джино влезе в Лас Вегас безпрепятствено и остана незабелязан. По същия начин напусна Лос Анджелис. Не искаше да се лишава от удоволствието да види физиономията на Момчето, когато се появи пред него по време на обяда му с Пинки Банана.

Да. Знаеше вече какво става. Сега.

Щом Пипа веднъж заговори, изпя достатъчно много неща. След нея се разприказваха и други, загрижени да спасят главите си, тъй като знаеха че веднъж хвърлено във вентилатора, лайното ще опръска всичките. Предвидливо побързаха да се отдръпнат на достатъчно безопасно разстояние.

Тъмна лимузина посрещна самолета му на пистата на летището и го откара бързо право в хотела. Той прекоси фойето, съпровождан плътно от Ред и Малкия Уили. Появяването му предизвика сподавен шепот. Хората си размениха погледи. Лицето на Джино Сантейнджело беше достатъчно популярно.

Управителят на казиното се втурна да го посрещне, но Джино нямаше намерение да се бави.

— По-късно, по-късно — избоботи рязко той.

— Путката е стока — философстваше Пинки с откровен циничен глас. — Обект на търговия. Добра е само няколко месеца, докато е нова. После трябва да я подменяш.

Джейк замаскира с усмивка прозявката си. На кой му бяха притрябвали тия шибани дрънканици по въпроса? По който и да е въпрос.

— Имам верига публични домове във Фили с най-свежите и пикантни мацета в града — продължи оживено Пинки. — Разбираш ли, знам как да въртя бизнеса. Доведи ги, изстискай ги и ги изхвърли.

Качваш ги на борда и да плуват към някоя от връзките ми в Южна Америка. Това е единственият начин.

— Така е — съгласи се Джейк, но тайничко сръга и намигна на една от шоугърлите — знак, че трябва да се заеме с Пинки и да оправи настроението му.

Тя се понацупи, но Джейк беше шефът.

— Господин Касари — изгука тя, — възхищавам се на костюма ви. Какъв фин плат.

Пинки остана видимо поласкан.

— Тъй ли мислиш, кукличке? Мене пък ме възхищават твоите цици. Как се пипат, а?

Тя не можа да му обясни как, защото точно в този момент Джино Сантейнджело влезе в салона за частни тържества и над масата надвисна паника. Момчето пребледня въпреки слънчевия си тен. Долната челюст на Пинки Банана увисна и устата му остана отворена.

— Здравсти, момчета — каза безгрижно и весело Джино. — Това частно парти ли е, или може да поканите външен човек?

Знаменитостите в другия край на масата изобщо не обръщаха внимание на новодошлия и думите му. Продължиха да пият и да се веселят.

Но трите шоугърли усетиха, че нещо не е наред, съдейки по очевидното стъписване на Джейк.

— Джино! — възкликна той. — Какво правиш тук?

— Как да разбирам въпроса ти? Като поздрав ли? — подхвърли Джино, придърпа един от столовете и седна до тях.

— Н-но... нали току-що говорихме по телефона — заекна Джейк. — Ти беше в Ню Йорк.

— Е, важното е, че сега съм тук — усмихна се Джино. — И моят стар приятел Пинки Банана е също тук, както виждам. Как си, авер? Отдавна не сме се виждали, а?

Пинки хвърли отровен поглед към Джейк, после се опита да се усмихне на Джино.

— Изхвърлих това Банана преди много години.

— Така ли? И къде го изхвърли?

Момчето разбра, че е в беда. Започна да любезничи и да се умилква.

— Хей, радвам се, че си тук. Много неща станаха и исках да разговарям с теб. Думите му сега се лееха бързо и гладко. — Ще те запозная с всички в офиса ми. к'во ще кажеш? Да вървим още сега!

Джино сякаш издълба дупки с погледа си. Черните му очи гледаха смъртно студени.

— Ти, шибан тъпако — изсъска той, — много късно е за всякакви обяснения и разговори. Дяволски късно е.

Три месеца по-късно, в една ранна утрин Джино беше отишъл — както всеки ден по това време — в стаята за игра на Лъки. Тя беше вече на десет месеца. Едно прелестно малко човече с черни живи очи и тъмни къдрици.

— Кое е бебето на тати? — нежно попита той и я вдигна от кошарката ѝ. — Коя е малката принцеса на тати?

Лъки изгука весело. Той я притисна до себе си и вдъхна топлия бебешки аромат, който излъчваше. Почувства се прекрасно. Точно в този момент в стаята бързо влезе Мария. Изглеждаше разстроена.

— Джино — тя пхна вестник в ръцете му, — този мъж не работеше ли за теб?

Той взе вестника и хвърли поглед първо на заглавието, после очите му пробягаха и по дописката.

ДЖЕЙК КОЕН ОТКРИТ В ПУСТИНЕН ГРОБ

Разложеният труп на Джейк Коен — Момчето беше открит днес в ужасяващ гроб в пустинята на десет мили от Лас Вегас. Страховитото откритие направиха двама пътували на автостоп туристи в 10 часа сутринта, след като снощната свирепа пясъчна буря разкрила импровизираната гробница.

Разказът продължаваше с всички подробности. Джино го прочете отгоре-отгоре.

Горкият Джейк! Търсеше си го и го намери.

— Е?

Джино се сепна и осъзна, че Мария стои до него и го наблюдава.

— Да — нехайно потвърди той, — същият е.

Тя почака той да каже още нещо, но Джино не го стори. Обърна се към Лъки и отново започна да си играе с нея.

Мария повече не повдигна този въпрос. Докосна нежно бузата му и каза:

— Какво ще искаш за закуска?... Дали пък днес да не ти приготвя нещо по-специално?

Той се засмя и я сграбчи за задника.

— Аз вече мога да си хапна нещо специално.

— Джино!

Винаги успяваше да я възмути и изненада. Това страшно му харесваше.

По обяд в „Рикади“ беше претъпкано. Барбара и децата ѝ припкаха из заведението, натоварени с горещи пици върху метални подложки и гарафи с вино.

Джино си поръча лазаня, въпреки че беше сложил един-два килограма. Енцо дори не опитваше нещо друго освен спагети по болонски. Алдо напоследък ядеше само телешко.

— От това отслабвам — каза Алдо, унищожи телешкия стек на три вълчи огромни хапки и махна на едно от децата да му донесе още.

— Не думай! — подигра го беззлобно Джино и се загледа как Алдо сръчно се залавя с неутолим апетит с втората порция. — Бая си отслабнал.

Енцо ядеше спагетите си бавно, съсредоточено, с неизменната салфетка, затъкната под яката на ризата му.

Тримата мъже седяха на маса в самия ъгъл в задната част на ресторанта. Двете маси до вратата бяха заети от техните телохранители. Ефектът от изненадата при нападение беше добре известен от години.

— Във война сме — проговори накрая Енцо — и искам веднъж завинаги да ѝ сложим край.

Джино кимна, че е съгласен и обобщил:

— Отървем ли се от Пинки, край на войната.

— Длъжни сме да го направим — каза Енцо. — Не ми трябват никакви шибани кучи синове да ми смърдят под носа. И хич не ми пука кой е той.

Джино пак кимна.

Пинки създаваше само проблеми в Лас Вегас. Веднъж Джино се беше опитал да се разбере с него мирно и тихо. Дори беше му предложил да върне парите за акциите на Джейк, но когато той категорично отказа, реши да му ги върне чрез свой пратеник. Пратеникът беше намерен два дни по-късно на паркинга пред „Мираж“ с куршум в главата, а парите все още бяха в куфарчето му. *„Този път не успя да ми резнеш топките. Веднъж ме разкара, но втори път няма да стане. Имам дял от «Мираж» и ще продължа да го имам“* — беше казал Пинки по телефона на Джино. Това наля масло в сблъсъка помежду им.

Хората на Джино бяха стабилно поставени в „Мираж“. Но Пинки беше твърдо решен да превземе хотела и да го подчини изцяло под своя власт — дори със сила, ако се наложеше. Бяха извършени три убийства: на управителя на казиното, на сервитьорка от коктейл-бара и на едно крупие. А убийството пречеше на бизнеса. „Мираж“ започна да губи популярност, щом тези случаи станаха известни.

— Аз ще уредя всичко — каза Джино. — Има един главорез в Бъфъло, който ще го премахне.

Енцо кимна.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

На първи април петдесет и първа Пинки Банана се събуди късно. Сегашната му жена — която той ласкаво наричаше с любимия си прякор Пираня — спеше до него. Хъркаше. А това го вбесяваше.

Спалнята миришеше на кучешки лайна. Пинки ритна жена си, за да я събуди.

— Шибаните ти помяри! — изкрещя той. — Пак са го направили!

Пираня разтърка очи, които не бяха почистени от снощния тежък грим.

— к'во?

Той се разбесня.

— Шибаните ти кучета са осрали целия шибан килим!

Тя седна в леглото. Беше гола. Имаше най-бомбастичните бомби в цяла Филадельфия. Понякога Пинки си мислеше, че не се е оженил за жена, а за чифт цици.

— И к'во от това? — изхленчи тя. — Миризмата не може да навреди на никого.

— Виж к'во — презрително процеди Пинки, — ти кога за последен път си се къпала?

Пирания подскочи като ужилена, от сънливостта ѝ не остана и помен.

— Не ми казвай, че съм мръсна, крастав въшльо шибан! — замахна да го перне през лицето, но той хвана ръката ѝ и я изви. — Пусни ме! — изкрещя тя. — Остави ме и се разкарай!

Трите пекинеза реагираха на крясъка на господарката си. Изпълзяха от различните ъгли на стаята, където досега дремеха мързеливо. Две от тях скочиха на леглото, а третото приклепна на задните си крака и започна неистово да лае.

— Накарай тия шибани животни да млъкнат! — Пинки също закрещя.

Пирания обаче ги насърчи:

— Хайде, милички, помогнете на мама...

Сега вече и трите кучета завиха. Двете на леглото се нахвърлиха върху Пинки. Той ги отблъсна с рев, пусна ръката на Пирания и отскочи по-далече от нея, защото тя се възползва от отдалата ѝ се възможност и одра лицето му с дългите си лакирани в кървавочервено нокти.

— Путка смотана! — изрева Пинки.

— Кур смачкан! — изпищя тя.

Кучета по достойнство участваха във врявата. Пинки сграбчи едно от тях за козината на врата и го запрати в другия край на стаята. То се приземи със сподавено хъркащо скимтене.

Пирания преустанови щурма си и се втурна към скимтящото куче.

— Ти, подло копеле! — нададе пронизителен писък тя. — Наранил си Пъф-Пъф.

— Майната му на Пъф-Пъф.

— Майната ти на тебе!

Пинки скочи от леглото, но босото му стъпало размаза точно едно от кучешките лайна.

— Исусе Христеее! — зави той и заподскача на куц крак към банята.

Пирания наметна на голо едно палто, взе на ръце скимтящото куче, грабна ключовете от кадилака на Пинки от близката масичка и

изтича навън.

— Не плачи, мъничето ми — шепнеше тя на кутрето, — мама ще те заведе ей сега при чичо доктор...

Пинки усърдно миеше крака си, когато чу експлозията. Отначало си помисли, че е нападение и моментално се хвърли на пода. После разбра, че предположението му не е вярно и стана. Предпазливо излезе от банята и видя през прозореца на спалнята пушеците отломки на своя „Кадилак“.

— Хиляди дяволи! — изломоти той замаян. — Можеше да съм аз.

Синът на Джино се роди на първи септември петдесет и първа година.

Неговият син!

Най-радостният момент в живота му.

Кръстиха момчето Дарио.

Джино празнува цяла седмица.

Мария усмихната му каза:

— Нали ти обещах, че ще ти родя син!

Той я обсипа с целувки и едва не я задуши. И с безброй благословии.

Дарио беше крехко, слабичко бебе. Нямаше и три килограма, когато се роди. Изобщо не приличаше на Лъки. Беше голичък като охлюв, без никакви косми, кожа и кости, с ръчички и крачета като клечки, с бледа кожа и сини очи.

Лъки, която направо атакуваше времето, навлизаше в третия месец на втората си година. Беше копие на баща си. Същата маслиненена кожа, същите черни очи и същата къдрава смолисточерна коса. Той беше прехласнат по дъщеря си, но раждането на син беше нещо различно.

Преди да се приберат от болницата с новороденото, Мария много сериозно се обърна към Джино:

— Трябва да сме много внимателни. Не искам Лъки да започне да ревнува братчето си.

— Да ревнува? — изуми се Джино. — Ти шегуваш ли се? Обичам ги и двамата.

— Тогава сам себе си убеди, че обичаш и двамата еднакво.

— Разбира се, та то е така — излъга той. Не можеше нищо да направи. Един син е негово продължение. Докато една дъщеря никога не можеше да бъде това.

— Тоя шибаняк сякаш има девет живота, като котките — избухна Енцо. — Никога не ми се е случвал подобен сакатлък.

— Все пак постигнахме целта си — спокойно каза Джино. — Във Вегас вече няма проблеми. Бизнесът процъфтява. Пинки няма да смее да се навре между шамарите.

— Ако наистина мислиш така, да знаеш, че жестоко се лъжеш — каза троснато Енцо.

— Ако се лъжа, тогава трябва да се отървем от него веднъж завинаги.

— Майната му! — изстреля Енцо. — Нали точно това казвам и аз. Взимаме го на мушка и дръпваме спусъка!

Джино въздъхна.

— Уби жена му. Това го е сплшило. Ще се държи настрана.

— Засега. Може би.

Джино се засмя, беше уверен в преценката си.

— Познавам Пинки, откакто се помня. Винаги е бил шубелия и няма да посмее да направи нещо. Можеш да се обзаложиш.

— Аз никога не се обзалагам.

— Тогава недей. Казвам ти, Енцо. Послушай ме. Ще си остане във Филаделфия и никога няма да си помисли да души около нас отново.

Четвъртък, 14 юли 1977

Ню Йорк

Стивън остана загледан в отдалечаващата се фигура на Лъки, докато тя се изгуби от погледа му. После тръгна надолу по железните стъпала. Беше скапан, мръсен и ядосан. Затворен цяла нощ в един асансьор с това момиче! Лъки. Груба, арогантна, с език на шофьор на камион. Но беше красавица. Дори след кошмарната нощ при такива условия блясъкът ѝ не беше потъмнял.

Наложи си да не мисли за нея. По дяволите, какви идеи му минаваха през главата. Не се беше сещал за друга жена, откакто взе решението, че Ейлийн е единствената за него.

Дарио бавно дойде в съзнание. Отначало не знаеше къде се намира, после си спомни и се надигна. В главата му беше хаос, а в стомаха си усещаше оловна тежест.

По дяволите, намираше се в собственото си легло. Главата го болеше. Коремът го болеше. Топките го боляха.

— Как се чувстваш? — равнодушният въпрос едва достигна до съзнанието му.

Той потръпна и премигна. Една свещ гореше в стаята. Смътно видя някаква фигура, което седеше на стол до вратата. Дарио събра сили и се опита да стане от леглото. Но щом краката му докоснаха пода, отново му причерня пред очите, а стомахът му се преобърна.

— Спокойно — дойде гласът откъм вратата. — Аз съм Сал. Коста Зенокоти ме изпрати да ти помогна. Извинявай, че ти стоварих един, но нямаше как да ти се размине. Трябваше да се уверя кой си.

Дарио стисна с юмруци главата си и изохка.

— Благодаря.

— Е, надявам се, че не те боли много — размазаният силует се надигна от стола и започна да се приближава към него. Дарио потресен различи, че пред него стои жена. Сал беше жена.

Кери се облече и започна нервно да снове из апартамента. Елиът се беше събудил, но все още не беше станал.

— Не трябваше ли днес да полежиш? — скара ѝ се той. — В края на краищата вчера преживя нещо ужасно.

— Чувствам се отлично — успя тя да произнесе с нормален глас. Това, от което най-малко се нуждаеше, беше да прекара деня в леглото.

— По дяволите! — избухна Елиът. Беше се опитал да светне лампата в банята. — Още ли няма ток? Какво му става на този град?

Тя сви рамене. Беше важно това, което ставаше с живота ѝ, а не с града.

Шофьорът добре се оправяше в Ню Йорк. Беше дванайсет и половина на обяд, а те вече навлизаха с бясна скорост по оживените улици на Манхатън, но колата намаляваше на светофарите, въпреки че не светеха, и се съобразяваше с пътните знаци. От време на време гумите хлътваха в дупки по пътя.

— Човек предполага, че поне улиците в града трябва да бъдат поддържани — оплака се шофьорът. — За какво отиват парите, дето ги отпуска правителството!

Това бяха първите му думи от началото на пътуването.

Но за Джино тишината беше по-приятна. На кого изобщо му трябваше да разговаря?

Краката ѝ се подкосиха от напрежение, стъпалата ѝ пареха, натъртени във високите модни ботуши. Двайсет и седем етажа. Беше ги броила! Шибаната мода! Прииска ѝ се да бъде с маратонки, шорти и тениска... И не може да сдържи усмивката си въпреки изтощението и болката. Представи си физиономията на Коста, ако се явеше на срещата с него в такъв вид. А защо не? Защо, по дяволите, не! Беше голямо момиче, нали така? Можеше да прави всичко, което поиска, нали така? Всичко. Голямото татенце, важната клечка, вече не управляваше. Край! Няма да я удря и да ѝ крещи. Да ѝ държи сметка. Да ѝ изкарва ангелите.

Джино Сантейнджелo. Голямата клечка. Нейният родител. Татко!
Джино Сантейнджелo. Диктаторът.

Исусе Боже! Той се връщаше. И щеше да бъде в страната всеки момент. Всеки момент.

Спря за малко. Пое си дъх, седна на стъпалата и продължително издиша. Да се противопостави на баща си беше ужасна перспектива. Но едновременно с това беше и предизвикателство.

Захапа палеца си и затвори за миг очи. Всичко, което в момента искаше, беше да легне и да се наспи. Някъде високо над нея се чуваше шум от тракащи по стълбите обувки. Някой се спускаше по аварийната стълба. Стивън, кой друг? Загубен досадник.

Събра сили и отново заслиза. Оставаха само дваайсет етажа.

— Ей, почакай — Дарио възвърна способността си да говори, — та ти си била жена.

— Е, и какво от това! — насмешливо отвърна Сал. — Разбрах, че нещо съвсем се е оплескало, след като ме изкараха изпод душа тази сутрин.

Дарио отново легна на леглото. Изохка.

— Въобще не удряш като жена.

Сал широко се усмихна. Беше на трийсет и четири години, тежеше осемдесет килограма и беше яка като впрегатно добиче. Къдравата ѝ коса беше късо подстригана, а в лице напомняше на Шърли Маклейн. Работеше на свободна практика. Изпълняваше неотложни задачи. Търсеха я. Беше прословута с уменията си да работи без грешка, тихо и бързо. Струваше скъпо, но всеки цент си заслужаваше. Обличаше се винаги в черни спортни костюми. Гласът ѝ беше нисък, дрезгав — не беше чудно, че Дарио не успя веднага да разбере, че е жена.

— Виж какво, твоят „проблем“ е в кухнята с нож, който стърчи от корема му. Кой е той?

Дарио отново изохка.

— Не знам. Опита се да ме убие и аз... — гласът му се загуби.

Сал сви рамене.

— Не се притеснявай. Мисля, че искаш трупът да се махне оттук. Това ще струва пари, разбира се.

— Няма значение колко, Коста ще се погрижи за това.

— Добре. Сега се опитай да поспиш. Няма да излизаш оттук още два часа. Дотогава и аз, и трупът ще изчезнем от живота ти. Ясно ли е?

Той мълчаливо кимна. Скоро ще се събудя, мислеше той, и все едно че нищо не се е случвало...

— Ето вземи — тя протегна ръка и той видя в дланта ѝ две сини хапчета, — ще ти помогнат да се отпуснеш.

Взе таблетките с благодарност. Само след няколко минути заспа дълбоко.

Сал го огледа. Замисли се. Дарио Сантейнджелo, виж ти? Синът на Джино. Май сега беше дошло време да се възползва от случая.

Коста прекара останалата част от нощта в кабинета си. Диванът беше удобен за спане. А и какъв смисъл имаше човек на неговата възраст да се наеме да слиза по безкрайните стъпала? След като уреди Сал да се погрижи за Дарио, той се обади на летището и разбра, че самолетът на Джино е пренасочен и е кацнал във Филадельфия. Знаеше, че това е ядосало Джино. Толкова години деликатна стратегия и преговори, за да се върне в страната... Е, какво толкова да му мисли, все пак една нощ във Филадельфия не означава свършекът на света. Джино едва ли ще извърши глупостта да тръгне оттам през нощта за

Ню Йорк. Тук кметът беше обявил извънредно положение — изглежда прекъсването на тока и тъмнината не бяха само дребно неудобство.

Коста поразхлаби вратовръзката, съблече самото си, настани се на дивана и потъна в дълбок сън.

Събуди го телефонът. В девет сутринта. Обаждаше се Джино.

— Пристигам. Чакай ме в „Пиер“ около обяд.

Никакво губене на време за приветствия и излишни разговори.

Сега Коста изобщо не се замисли дали е подходящо за възрастта му да слиза по стълбите. Хукна веднага, не усещаше как стопява етажите. Петдесет и един етажа твърди бетонни стъпала. Когато Джино искаше — дори след толкова години — Коста беше насреща.

— Мисля, че е по-добре да отменим партито утре вечер — предложи неохотно Елиът. Педант като него мразеше и в червата дори най-дребното нещо, което разбърква старателно подредения му живот.

— Сигурна съм, че дотогава аварията ще бъде отстранена — опита се да го утеши Кери.

— Хм — намръщи се той. — Знаеш ли какво ми се иска да направя?

— Кажи — надяваше се, че му се иска да излезе от апартамента и да прекара деня в офиса си.

— Искане ми се да замина някъде — на Бахамите например, на Хаваите или на Вирджинските острови. Какво ще кажеш?

Какво да каже? За нея идеята беше отвратителна. Да замине толкова далеч и постоянно да мисли, че някой някъде в Ню Йорк всеки момент може да направи публично достояние биографията ѝ. Не искаше дори да си го помисли!

Усмихна се измъчено:

— Не бъди глупав. Не можем да заминем сега.

— Защо?

— Защото не можем. Календарът ни е запълнен с обществени ангажименти до края на септември — обеди и вечери, за които сме потвърдили присъствието си. Тържества. Партита... — говореше припряно и много добре осъзнаваше колко неубедително звучи.

Елиът я прекъсна:

— Някои все могат да бъдат отменени.

— Знаеш, че мразиш да разочароваш хората.

— Ще заминем само за няколко седмици. Просто да се откъснем. Ти се нуждаеш от това, скъпа.

— Чувствам се достатъчно добре в града — побърза да го опровергае тя.

— Не те разбирам... — започна той, — след всичко, което ти се случи вчера...

Телефонът извъня. Той не довърши мисълта си и вдигна слушалката:

— Ало?... Ало?...

— Кой беше? — с напрегнат глас го попита тя, когато Елиът затвори телефона, без да разговаря с никого.

— Някаква грешка. И телефоните вече не са сигурни. Тоя град наистина върви към провала!

Вътрешно се разтрепери от страх. Беше се обадил изнудвачът. Знаеше го. Сигурна беше!

Джино прекоси фойето на „Пиер“ и отиде до рецепцията. Вървеше по-бавно и по-тежко от преди. Но все още от походката му лъхаше енергичност и устременост.

— Господин Сантейнджело, очакваме ви, сър — каза хотелският служител и му подаде ключа за неговия апартамент.

Щом чу името, една жена, която също стоеше пред рецепцията, се обърна и се вгледа в него. Сбута съпруга си, който тъкмо се бе приближил до нея, и му прошепна нещо. Тогава и двамата го зазяпаха.

— Господин Зенокоти вече е горе, сър — сервилно продължи служителят. — От сигурен източник научихме, че скоро ще пуснат тока. Ако желаете да поръчате нещо, моля, позвънете. За нас е чест да ни гостувате.

Джино кимна, огледа разкошното фойе и пое дълбоко дъх.

Ню Йорк. Имаше своя, специфична миризма. Единствена на света.

Беше си у дома.

Почувства се у дома.

Какво неповторимо чувство!

[1] Щастливка — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА

Лъки, 1955

Спомените ѝ до петгодишна възраст бяха по-скоро усещания, отколкото определени образи. Откъслечни, неясни, щастливи петна в съзнанието ѝ. Топлина. Спокойствие. Сигурност. И мама. Красивата, нежна мама със копринена светла коса и кадифена кожа. Красивата мама, която винаги ухаеше приятно, която винаги беше усмихната, която винаги носеше такива пухкави кожи...

И татко!

Той беше голям. Беше много голям. Непоклатим. Винаги носеше подаръци. Кукли и плюшени играчки. И толкова силно я прегръщаше, че понякога ѝ се струваше, че ще се задуши.

Бебето Дарио. Мъничък. Да те е страх да го пипнеш. Но Лъки отрано се научи да се грижи за него.

Бебето плачеше много. Тя беше винаги весела. Бебето нямаше апетит и не се хранеше. Тя винаги беше гладна като вълче и грабваше всичко за ядене, което можеше да докопа. Бебето пълзеше и не прохождаше. Тя обикаляше къщата на четиринайсет месеца. Бебето — вече на четири годинки — едва говореше. На пет тя бърбореше непрекъснато, на всички и за всичко.

На петия ѝ рожден ден родителите ѝ организираха голямо тържество. Петдесет деца. С клоуни. С яздене на магаре по двора. С огромна шоколадова торта, пресъздаваща любимата ѝ куклена къща.

Тя беше толкова развълнувана, че едва дишаше. Беше пременена в розова рокля с волани, панделки в същия цвят в къдравата черна коса, къси бели чорапки и бели дамски обувчици.

Джино се суетеше около нея, подхвърляше я високо във въздуха и безброй пъти я нарече моята малка италианска принцеса. После ѝ даде своя подарък — най-прекрасната златна верижка с медальон с диамант, обсипан с рубини. Той се отваряше и вътре имаше снимка на тях двамата.

— Тате! — изписка възторжено тя и се нахвърли да го целува. Едва не го задуши.

— Глезиш я — упрекна го мило Мария.

— Някои деца са създадени да бъдат глезени — и отново подхвърли Лъки във въздуха.

От многото емоции тя започна да пищи, но той я хвана и я приласка в топлата си силна прегръдка. Тя вдъхна дълбоко неговия аромат. Миризмата на тате. Сгуши се в ръцете му и каза:

— Тате добро момче, добро, добро момче.

Той я остави на пода и намигна на Мария.

— Най-страхотното хлапе на света, нали! Копие на стария си баща.

Мария мило се усмихна.

— Прилича на своя стар баща, но притежава моя добър характер.

Лъки се вкопчи в краката му, молеше го да я подхвърли пак във въздуха, но той вече разговаряше оживено с жена си и се смееше.

— А, така ли?

Мария също се засмя и го имитира:

— А, така!

— Така, значи — избоботи весело Джино, освободи крака си от хватката на Лъки и прегърна Мария. — Кой го казва?

Лъки напъха палец в устата си и кротко се загледа в мама и тате. Възрастните са глупави! Щом изпаднат в такова настроение, никога не я забелязват. А днес беше нейният рожден ден.

Извади палеца от устата си и заяви:

— Бои ме коема.

Мария се освободи от ръцете на Джино и се наведе към дъщеря си.

— О, не! Не и днес! Къде те боли, миличко?

— Всякъде.

Мария обърна поглед към Джино. В очите ѝ се четеше упрек.

— Не трябваше да я подхвърляш така... Не си мериш силата, когато играеш с нея.

— Я да видим! — той бързо се наведе и вдигна Лъки. — Боли ли те, детко? Боли ли те? — започна да я гъделичка. Тя се разпищя и загърчи. — Къде те боли? А?

— Спри, Джино — настойчиво помоли Мария.

— Е, хайде де. Не виждаш ли, че ѝ харесва.

Наистина ѝ харесваше. Кикотеше се толкова силно, че чак очите ѝ се насълзиха. Бисерните капчици се затъркаляха радостно по бузите ѝ.

— Не боли, тате, всичко мина — щастлива извика тя.

Той продължи да я гъделичка.

— Няма! Няма!

— Така ли? Искаш тате да спре? — подразни я той. — Искаш, ама няма. Сега ще те изхрупкам!

— Джино, тя вече не е на себе си. Превъзбудена е — каза меко Мария. — Няма да ѝ хареса тържеството.

Той спря да я гъделичка, притисна телцето ѝ към себе си и пошепна в ушенцето ѝ:

— Тате те обича, мъниче.

И чак тогава я пусна долу.

В този момент госпожа Камдън влезе при тях с Дарио. Държеше русия малчуган за ръката, защото хлапето имаше лошия навик да бяга и да се губи.

— Я ела тук! — топло го повика Джино. — Знам, че днес ти нямаш рожден ден, но аз имам нещо и за теб — и му подаде голяма кутия, опакована като за тържествен случай — много лъскава, завързана с панделки.

Дарио продължаваше да държи ръката на госпожа Камдън.

Лъки заподскача от радост. Слънчевият ѝ характер не познаваше завист и мисълта, че нейното братче също получава подарък, беше за нея истинско удоволствие.

— Отвори го, глупчо — подкани го нетърпеливо тя.

И когато той дори не направи опит да поеме подаръка си, тя грабна кутията и трескаво започна да къса и дърпа. Около нея се разхвърчаха панделки и шумящи парчета хартия. Тя се добра до капака и го отвори. Вътре имаше голяма, лъскавочервена лимузина, с въртящи се черни колела. Лъки пощуря от радост. За разлика от Дарио. Той удостои подаръка с бегъл поглед, после пусна ръката на бавачката и моментално се озова под закрилата на топлата прегръдка на майка си.

— Хей, хей, хей! — извика Джино. — Харесва ли ти? — грабна Дарио, вдигна го и го подхвърли във въздуха както Лъки преди малко.

Момченцето ревна с цяло гърло. Внезапно истеричните му писъци преминаха в гъргорене и то повърна.

Джино го предаде в ръцете на бавачката. Изпита някакво горчиво неудовлетворение. Искаше му се момчето да е по-твърдо, по-мъжко... да прилича на сестра си.

— Току-що е обядвал — укори го Мария. — Какво очакваш, след като го подмяташ като топка.

Джино сви рамене и цялото му внимание се насочи към Лъки. След минута двамата вече лазеха по пода и бутаха лъскавата червена кола...

Мария изтича навън и бързо се върна с фотоапарат в ръце. Пригответи се да ги снима.

— Хайде, усмихнете се — подкани ги тя.

Две еднакви лица с еднакви усмивки грейнаха към нея и се запечатиha на лентата.

Седмица по-късно Джино замина по работа.

Лъки страдаше от неговите отсъствия, но не хленчеше и стоически ги понасяше. Защото той винаги ѝ донасяше чудесни подаръци. Но ѝ липсваше. Понякога мама ѝ позволяваше да говори с тате по телефона. Беше истинска мечта!

Когато тате заминаваше, в къщата идваха непознати хора. На мама това никак не ѝ харесваше. Лъки знаеше, че мама не го харесва, защото ги беше чула да се карат с тате по този въпрос.

След заминаването на тате този път никой не дойде. Когато попита мама къде са непознатите хора, тя каза, че ще бъдат сами, защото тате ще отсъства само една нощ. Обяснението на мама я притесни — дали това означава, че този път няма да има подаръци.

В малка постройка в дъното на градината живееше Ред. И още един човек. Лъки ги обичаше. Те я носеха на раменете си или пълзяха на ръце и колене, а тя пицеше от удоволствие върху гърбовете им. После я хвърляха в басейна. Госпожа Камдън не ги харесваше. Наричаше ги „тутави дебелаци“. Лъки не знаеше какво означава „тутави дебелаци“. Дали защото Дарио винаги се разреваваше, когато се опитваха да играят с него. Но той винаги плачеше. Само Лъки можеше да го накара да се смее.

Когато тръгваше, тате ѝ даде една голяма целувка. На нея. А на мама още по-голяма. Мама след това я заведе в нейната спалня и ѝ позволи да пробва дрехите, обувките и бижутата ѝ. Лъки беше на седмото небе — любимата ѝ игра беше да се издокарва в мамините дрехи и да се облича като на маскарад. Но мама ѝ разрешаваше да го прави много рядко, в особени случаи.

Докато се забавляваше, помисли си дали пък удоволствието няма да е пълно. Не, две удоволствия наведнъж — мама да ѝ разреши да спи с нея в голямата спалня...

Остана си с едното. Госпожа Камдън я заведе в банята — всяка вечер точно в шест се къпеше — после я сложи в леглото, а мама дойде в седем да я целуне за лека нощ.

Тя протегна ръчичка и стисна един от копринените кичури на майка си.

— Защо аз нямам жълта коса? — попита тя.

— Защото имаш прекрасна черна коса, същата като на тате — нежно ѝ отговори Мария. — Така си двойно по-щастлива — защото се казваш Лъки и защото имаш най-красивата коса.

Лъки се изкикоти. Понякога мама говореше смешни неща.

— Дарио има жълта коса.

— Да, има. Хайде, заспивай.

— Тате ще се върне ли утре?

— Да, ще се върне. Хайде, заспивай.

— И тогава ще плуваме заедно.

— Ако се върне достатъчно рано.

— Добре — тя напъха палец в устата си.

След минути беше заспала дълбоко.

Лъки беше ранобудно дете. Скачаше от леглото обикновено между шест и седем часа сутринта. Дарио и госпожа Камдън никога не ставаха преди осем и половина. Тя нямаше нищо против това. Беше се научила сама да си приготвя закуска. Обичаше след това да се шляе в притихналата къща. Разбира се, не ѝ позволяваха да излиза навън, докато не се събудят възрастните. Знаеше защо — на всяка врата и на всеки прозорец има сигнална инсталация. Само веднъж опита да излезе. Наужким. За да види какво ще стане. И тя стана. Тате беше побеснял! Крещеше, викаше и обикаляше с пистолет в ръка. Също

като на телевизията. Тя тогава много се смя. Дарио, разбира се, се беше разревал.

Когато тате си беше вкъщи, той също ставаше рано. Понякога.

Лъки знаеше как да завърти ключовете на печката, за да заври чайникът. Знаеше как да направи кафе на тате — точно както го харесваше той. Когато му правеше кафето, получаваше много повече целувки.

Мама обикновено ставаше късно. В девет. Или в девет и половина. Тате я шляпваше по дупето и я наричаше мързелана. Когато се целуваха, Лъки се чувстваше неудобно. Срамуваше се.

Тази сутрин, още щом отвори очи, Лъки чу песента на птичките в градината. Чуруликаха, сякаш си говореха. Скочи от леглото и изтича до прозореца да ги види. Каква изненада! Мама вече беше станала и плуваше в басейна. Лежеше върху шарения надуваем дюшек, който лекичко се поклащаше във водата.

Изненадана и възхитена, Лъки припряно навлече жълтия си бански костюм. Тате казваше, че има топчесто коремче. Наричаше го Густо, а тя си примираше от смях.

Изтича надолу по стълбите и откри, че стъклената врата към градината е отворена. Каква радост!

— Мамо! — закрещя с цяло гърло тя и се затича към басейна. — Мамо, мамо, и аз искам да плувам!

Щастливият ѝ смях зазвъня в градината. Чуруликането на птичките заглъхна.

Докато тичаше към басейна, помисли, че майка ѝ спи. Най-красивата мама на света! Така я наричаше тате и Лъки беше съгласна с него. Сега мама лежеше неподвижна и притихнала, дългата ѝ сребърноруса коса се стелеше около лицето ѝ, а краищата ѝ бяха потопени във водата. Ръцете ѝ краката ѝ бяха неподвижни, разперени.

Две неща едновременно поразиха Лъки.

Мама беше лошо дете. Беше гола-голеничка.

И водата в басейна беше различна. Оцветена в розово.

Спря върху бордюра на басейна и извика:

— Мамо!

След това изкрещя:

— Мамооо! Мамооо!

Разбираше вече, че нещо не е наред. Не знаеше какво обаче. Защо го нямаше тате? Той щеше да знае.

Глупчо! Замина.

Седна върху бордюра. Крачетата ѝ още не стигаха водата. Ще чака, докато мама се събуди. Да, това ще направи. Ще чака.

Стивън, 1955–1964

Когато Стивън беше на шестнайсет години, посещаваше престижно частно училище. Един ден по време на час директорът го извика и му каза, че трябва да се прибере вкъщи, откъдето са се обадили и са помолили да го пуснат. У дома го посрещна Кери със зачервени от плач очи и сломено сърце. Съобщи му, че Бърнард Даймс е починал в съня си. Получил фатален сърдечен удар.

Вестта зашемети Стивън. Обичаше Бърнард като свой баща, въпреки че отдавна знаеше, че не е негов син. Но Даймс беше единственият баща, когото беше познавал. Бяха прекарвали чудесно заедно — в Ню Йорк и в лятната им къща на Файър Айлънд.

Стивън стоя неотклонно до майка си по време на погребалната служба и край гроба. Беше високо момче с приятна външност. След това, в къщата на Парк авеню той нито за миг не я остави сама и държеше треперещата ѝ ръка, докато потокът приятели и познати на Бърнард ѝ изказваха своите съболезнования.

Кери се държа храбро. Стоеше изправена, с вдигната глава и скрито зад траурния воал подпухнало от сълзи лице.

Седмица по-късно Стивън отново се върна в училище.

— Ще се справя сама — увери го Кери. — Твоето учение е по-важно от това да си край мен.

Винаги поставяше неговото образование на първо място. Винаги. Не можеше да излезе победител в спор с нея по този въпрос. Затова се научи да не ѝ се противопоставя. Майка му имаше темперамент, който можеше да подпали и лед. Очакваше от него отлични оценки по всички предмети. И още отрано той се научи да ги получава. Иначе...

На тринайсет години извърши глупост — пропиля цял учебен срок, за да се занимава тайно с бокс. Спортният живот го влечеше и той неразумно се отдаде на увлечението си. Беше наистина страхотно преживяване, но успехът му далеч не беше задоволителен. Тогава Кери

подивя. Така го напердаши по гол задник, че цяла седмица не можеше да седи от болки!

Остана му урок за цял живот.

— Щом си чернокож, за да получиш каквото и да е, трябва да полагаш повече усилия — му каза тя студено. — Запомни го! Запиши си го тук! — и тя гневно посочи с пръст челото му.

Стивън не разбра какво точно иска да му каже. Просто не си го представяше, защото никога в живота си не се беше сблъсквал с расови предразсъдъци. Живееше в прекрасна къща, с предани и любещи родители. Фактът, че някой има черна, а друг бяла кожа, никога не го беше безпокоял. Семейство Даймс имаха много приятели, които — по всичко изглеждаше така — не обръщаха никакво внимание на цвета на кожата. В къщата им непрекъснато идваха хора — филмови звезди, чуждестранни продуценти, музиканти, актьори, оперни знаменитости.

В училище единствените чернокожи момчета бяха той и още едно — Зууна Мгумба. Но какво са две деца сред множеството ученици на извънредно скъпото частно училище. Останалите бяха синове на дипломати, финансисти или пътуващи знаменитости. Кери беше избрала такова училище именно поради космополитния му характер — искаше Стивън да се безпокои за оценките си, а не за цвета на кожата си.

Бърнард не беше съвсем съгласен с това. Доводът му беше, че така Стивън ще бъде изолиран от реалния живот. Но Кери наложи своето решение.

Бащата на Зууна Мгумба заемаше висок пост в Организацията на обединените нации. Беше понятие, което Стивън никога не може да си представи какво точно е. Основното занимание в живота на Мгумба беше да клинчи. Той винаги си „гледаше кефа“, както казваше Джери Мейърсън, най-добрият приятел на Стивън.

Джери беше безотказен. Висок, слаб, с гъста буйна червена коса. Също като Стивън имаше сериозно отношение към учението и двамата близки приятели взаимно си помагаха.

За разлика от другите момчетата при него първо място заемаше работата, а разговорите за секса — второ. Къде да намери време да обсъжда предимствата на едни женски цици пред други? Повечето от съучениците им си губеха времето да разговарят безкрайно на подобни

теми или да се заплесват по мръсни списания. И най-вече Зууна, когото накрая изхвърлиха от училището за неизвинени отсъствия.

Когато завърши основното си образование, Стивън нямаше никакъв опит в секса. И той като Джери мислеше за момичетата, но почти никога нямаше време да отиде на среща с някое от тях.

— Ще ги спускаме в колежа — заканваше се Джери. — Там ще е фрашкано с момичета и двамата с теб ще бъдем страхотна комбина!

Стивън и Джери се бяха насочили към правото и така бяха съгласували нещата, че да попаднат в един и същ колеж близо до Бостън.

Джери се оказа прав. Беше фрашкано с момичета. Навсякъде. Ниски, дебели, слаби, високи. Едрогърди и плоски, дългокраки и трътлести. Джери се развихри така, сякаш е бил държан на диета и изведнъж са го пуснали в деликатесен магазин.

Стивън му помагаше според силите си. В колежа се чувстваше много добре. Харесваше му да учи, спореше му. Освен това стана запален член на баскетболния отбор. Това отвличаше ума му и изстискваше силите му за момичетата и секса. Той виждаше какво прави Джери и не искаше да има същите проблеми в своя живот. Разбира се, и той си имаше проблеми, но те бяха свързани с неговата майка. Откакто почина Бърнард, Кери се превърна във фанатизирана отшелница. Седеше с часове в кабинета на Бърнард в къщата на Парк Авеню. Седеше. Нищо друго. Е, гледаше в една точка в пространството. Ден след ден.

През една от ваканциите Стивън се опита да я изтръгне от апатията. Предложи ѝ да заминат в лятната вила на Файър Айлънд. Изтъкна необходимостта да си почине.

— Продавам я, Стивън — отговори тя с тъжен глас. — Навява ми такива спомени...

Той се поинтересува от финансовото им състояние. Какво е положението им? Щеше ли да се наложи да напусне колежа и да започне някаква работа?

Тя го успокои. Бърнард ги беше осигурил материално. И добави с равен, леден глас, че ако напусне колежа, ще го убие.

Той въобще не можа да разчупи черупката ѝ. Никакъв истински контакт. Това сериозно го разтревожи. Майка му беше много привлекателна жена, все още млада — в началото на четирийсетте.

Трябваше да излиза, да се среща с хора, да се весели, а не да седи заключена в кабинета на починалия си съпруг и да се отдава на спомени.

Един ден му хрумна страхотна идея.

— Мамо — каза весело той, — защо не отидем на екскурзия до Кения? Там трябва да имаш доста роднини. Можем да отидем и да се видим с някои от тях.

Тя изобщо не реагира според очакванията му. Не каза: „Ще помисля“, нито пък „Може би“. Равно, но ледено охлади ентусиазма му:

— Никога не се връщай обратно в живота, Стивън. Запомни го добре.

Толкова за страхотната му идея.

Знаеше за майка си това, което всеки от останалите — все неща, които беше чел в списания и вестници. Но понякога се събуждаше посред нощ, облян в студена пот, и си мислеше: Кой съм аз? Кой е моят баща? Единствените сведения, които можа да научи от нея по този въпрос, бяха:

— Беше добър човек, лекар. Умря, когато ти беше на една година.

Обичаше я. Уважаваше я. Затова и не се опитваше да разчупи мълчанието ѝ за миналото, макар да му се искаше страшно много. Явно тя имаше своите причини да мълчи. Щом не му казваше кой е истинският му баща, значи така трябваше. И той го приемаше.

Хиляда деветстотин петдесет и седма година беше за Стивън изпълнена със събития. Навърши седемнайсет години, беше наречен за първи път в живота си „негър“, прави секс с жена и се научи да се защитава.

Да си чернокож не беше същото като да си бял. Кери му го беше набивала в главата, но той някак си не го приемаше на сериозно. Но сега се наложи да види разликата. И започна да се замисля за граждански права и за промяна в статуквото. Жив интерес предизвика у него личността на Мартин Лутър Кинг и кампанията за равноправие, която той водеше в Южните щати.

Едва сега наистина проумя какво бе имала предвид Кери, когато му казваше: „Щом си чернокож, за да постигнеш каквото и да е, трябва

да полагаш повече усилия.“

Отличен студент, Стивън полагаше наистина повече усилия и не се задоволяваше с постигнатото.

Първото му преживяване беше с едно много хубаво чернокожо момиче. Казваше се Шърли Съливан — стандартен колежански секс на задната седалка на колата на един негов приятел. Полата на Шърли беше вдигната до кръста, а гащичките — смъкнати до глезените. Пуловерът съответно вдигнат до брадичката и едната ѝ гърда неудобно оголена, без да се сваля сутиенът.

Стивън беше облечен, само пенисът му стърчеше от панталона в очакване и неведение. Цялата работа му се стори някак мръсна и недостойна. Но същевременно изпита удоволствие, каквото не беше изпитвал през целия си живот.

Бяха гаджета с Шърли седем вълнуващи месеца, през които я молеше да се омъжи за него и когато тя скъса връзката им заради някакъв първокурсник в медицинския факултет, сърцето му беше съкрушено.

Това му беше за урок. Момичетата казваха едно, мислеха друго и правеха трето. Не можеше да им се има доверие.

След Шърли се развихри. Не му костваше никакви усилия. Беше над метър и осемдесет и много привлекателен. Момичетата се лепяха по него. Дори белите момичета. Опита и с няколко от тях. Не бяха различни. Котенцето си беше котенце независимо от цвета на кожата.

Когато навърши дваисет години Стивън постъпи в Юридическия факултет. Същата година Кери се омъжи повторно. Бракът ѝ с Елиът Баркли — два пъти развеждан сноб, собственик на театър — изненада всички. Беше червив с пари — със стари пари — и със стари схващания за живота, въпреки че беше четирийсет и пет годишен.

Елиът Баркли не търпеше никакво сравнение с Бърнард Даймс. За Кери той не беше мъжът, към когото да бъде абсолютно вярна. Но въпреки че беше уверявала Стивън, че нямат финансови проблеми, парите започнаха да се стопяват и тя разреши по този начин въпроса с неговото образование по-нататък в Юридическия факултет и с поддържането на досегашния им стандарт на живот. Омъжи се за Елиът Баркли, който я преследваше от години, въпреки, че не го обичаше. Но една сутрин се събуди с готов отговор: „Защо не?“

В брачния договор имаше клауза, гарантираща образованието на Стивън. И убеди сина си да приеме фамилията на Елиът — Баркли. Нейната игра имаше само един залог. Сигурност за Стивън.

Зизи нахлу в живота му като топъл вихър в мразовит ден. Той беше вече на двајсет и пет, бакалавър по изкуствата и право. Беше минал успешно стажантката си адвокатска практика и работеше като помощник обществен защитник. Започваше от първите стъпала в съдебната практика.

Зизи беше танцьорка. Беше призвана като свидетел по едно дело за нанасяне на побой. Стивън я мерна и панталонът му се изду. Въздействието ѝ върху него неизменно се повтаряше при всяка среща. Тя се възползва от ситуацията и за него оттук нататък нямаше спасение.

Зизи. Миньонче метър и половина. Чифт цици с електрически заряд. Кльошави крака. Бляскави очи и мъркащ глас. Истинска лудетина в леглото.

Зизи.

Кери я намрази от пръв поглед.

Лъки, 1965

Лъки Сантейнджело стоеше до вратата на къщата в Бел Еър и наблюдаваше шофьора, който товареше куфарите ѝ в багажника на дълга черна лимузина. Беше почти петнайсетгодишна — високо, темпераментно, жизнено момиче с буйна черна къдрава коса и големи живи черни очи и загоряла на слънцето кожа. Беше слаба, стройна и подвижна, но тялото ѝ все още не беше напуснало черупката на моминството. Изразът на лицето ѝ говореше за твърдост и решителност. Не използваше никакъв грим.

Дарио Сантейнджело седеше нацупен върху предния капак на лимузината, което дразнеше шофьора. Държеше в шепа малки камъчета, събрани от чакълестата настилка на паркинга на къщата, и ги хвърляше отегчен високо над главата си, към слънцето. Те политаха, после се връщаха обратно и падаха най-вече върху излъсканата до блясък лимузина. Това вбесяваше шофьора.

Колкото Лъки беше мургава, толкова Дарио беше светъл. На тринайсет години и половина той беше красив като картина — със

съвършени черти, дълга сребърноруса коса и поразителни сини очи.

Обърна поглед към сестра си, после направи „дълъг нос“ към шофьора, но той беше зает и не го забеляза.

Лъки се засмя, намигна му и с едва доловимо движение на устните прошепна:

— Джърки!

Идваше от мижитурка и беше любимата им дума. Наричаха така повечето хора, които познаваха.

От къщата излезе жена. Висока. Наперена. Нареди нещо на шофьора, хвърли поглед към часовника си и каза:

— Хайде, Лъки, качвай се. Иначе ще изпуснем самолета!

Лъки сви рамене.

— Не мисля, че... — започна тя.

— Стига, госпожичке! — прекъсна я жената. — Изобщо не искам да те слушам.

Зад гърба ѝ Дарио тихо подвикна:

— Джърки! Джърки! — вдигна ръце, сложи палци зад ушите си и замаха с подигравателно с пръсти.

Беше толкова комичен, че Лъки се засмя. Макар че изобщо не ѝ беше до смях. Напротив, ревеше ѝ се.

В същия момент към тях се приближи Марко. Той я придружаваше всеки път, когато излизаше от къщата в Бел Еър. Лъки харесваше Марко. Беше мно-о-ого готин. За огромно нейно съжаление обаче, той се отнасяше с нея като с дете. Не разговаряше с нея, дума не ѝ продумваше. Само от време на време благоволяваше да ѝ хвърли бегъл любопитен поглед. Днес изглеждаше супер — с леко сако, спортна риза и впити дънки. Сигурно беше на трийсет години, но беше слаб и мускулист, нямаше грам излишна тлъстина като някой по-възрастни мъже.

За кой ли път тя се запита какъв е личният му живот. Има ли си приятелка? С какво се занимава, когато не е ангажиран с работата си като телохранител при Джино? Има ли хоби?

— Махай се веднага от колата! — изгърмя гласът на госпожица Генералката и прекъсна мислите ѝ. — И се сбогувай със сестра си.

Дарио хвърли наведнъж цялата шепа камъчета. Това направо вбеси жената.

— Дарио! — изкрещя гувернантката. — Чакай да видиш, когато кажа на баща ти какво правиш!

Щеше дълго да почака, помисли Лъки. Посещенията на Джино в къщата в Бел Еър все повече и повече се разреждаха.

Дарио скочи от капака на колата и тръгна към нея. Приближаваше я тромаво, неохотно. Тя видя с какви усилия се опитва да изглежда хладнокръвен, все едно не му пука, че я изпращат в пансион.

— Чао — измрънка той. — Ако искаш да ми пишеш, няма да имам нищо против.

Тя пристъпи напред и топло го прегърна. Обикновено, когато в изблик на нежност тя искаше да го прегърне, Дарио я отблъскваше, но днес се остави да го приласкае.

— Не им позволявай да те унижават — прошепна тя с нежен глас. — Ще се върна, преди да си усетил, че ме няма.

Той я целуна непохватно, целувката му попадна някъде в ъгълчето на устата ѝ, после избяга и се скри в къщата, за да не види никой сълзите му.

Лъки се качи в колата. Беше уплашена, разтревожена и притеснена, но в известен смисъл изпитваше и някакво облекчение. Най-послед излизаше навън, сред широкия свят.

Десет години бавачки и частни учители.

Десет години самота и изолация.

За нищо не съжаляваше.

Освен за Дарио. Но бързаше да се успокои. Имаше нужда от компания. От момичета на нейната възраст. Пък и Дарио скоро щеше да напусне къщата и да отиде в някой пансион за момчета.

Лея Дженифър беше тази, която настоя Лъки да бъде изпратена на училище.

— Не можеш цял живот да ги държиш като затворници, Джино — беше дочула Лъки думите на Дженифър. Двамата разговаряха по време на едно от редките посещения на Джино. — Знам едно много престижно учебно заведение за момичета в Швейцария. Ще се отрази добре на Лъки.

В самолета се бореше с дрямката, защото не искаше да изпусне нищо. Госпожица Генералката не се отделяше от нея и зорко следеше всичко наоколо с орловия си поглед.

Лъки считаше, че е нелепо на нейната възраст да бъде придружавана по време на пътуването, но Джино беше непреклонен.

— Щом ти заминаваш, тя ще пътува с теб. Когато те остави здрава и читава в училището, ще се върне. Това е всичко. Повече няма да го коментираме.

Джино. Нейният баща. Царят на „няма да го коментираме“.

Обичаше го толкова силно, че чак я болеше. Въпреки това понякога се съмняваше дали той мисли за нея и Дарио. Прекарваше толкова малко време с тях. Те живееха в къщата в Бел Еър, а той — там, където се чувстваше добре за даден момент. Ню Йорк, Лас Вегас... Имаше апартаменти навсякъде. Тя знаеше наизуст номерата на телефоните, но никога не беше виждала местата. Понякога, късно нощем, тя будуваше в леглото и си спомняше за отдавна отминалите дни, когато беше много малка. Тогава той винаги беше край нея. Прегръдки. Целувки. Вниманиe. Грижи... Любов. Спомняше си и за майка си — прекрасен ангел, с мил и нежен глас и кадифена кожа...

И...

Тогава стискаше очи, за да прогони нахлуващите спомени. Болката беше толкова силна, че не можеше да я изтърпи. Но въпреки усилието нещо проблясваше в съзнанието ѝ — някакво забулено, изчезващо на мига видение. Басейн. Надуваем дюшек. Голо тяло. Кръв.

Изглежда се бе унесла в дрямка, защото в просъница усети, че е бълнувала, а дрезгавият глас на гувернантката я разбуди съвсем.

— Да? Какво има, миличка?

— Нищо... — сепна се Лъки. — Мога ли да пия една кола?

Въздухът в Швейцария беше толкова кристално чист, че Лъки изпита желание да диша дълбоко и дълбоко, за да прочисти дробовете си от смога на Лос Анджелис. На летището ги посрещна кола, с която пътуваха час и половина през покрити със сочна зеленина долини. Л'Евие — частното девическо училище — се гущеше в подножието на хълмиста местност, оградена с гъсти гори. Природата беше толкова живописна и различна от оранжерийната растителност, плод на селекция и градинарски грижи в Бел Еър и Бевърли Хилс.

Госпожица Генералката уговори шофьора на колата да я изчака, докато приемат Лъки в училището, представи я на директорката и си

тръгна след кратко и бодро:

— Сбогом, скъпа! И се постарай да се държиш добре.

Госпожица Генералката се грижеше за Дарио и Лъки вече три години. Получаваха от нея толкова любов и внимание, колкото можеха да получат от едно дърво. Лъки не съжаляваше, че се разделя с нея.

— Госпожице Сейнт — каза директорката, — добре дошла в Л'Евие. Сигурна съм, че ще харесате живота тук, както всички наши ученички. Изисквам уважение и послушание. Запомнете добре тези две думи — Уважение и Послушание. Съблюдавайте ги и вашият престой в Л'Евие ще бъде полезен и приятен.

Госпожица Сейнт. Ама че име! Лъки Сейнт. Щастливата Светица. Господи! Знаеше от години с какво се занимава баща ѝ. Охрана, алармени звънци, решетки на прозорците, кучета... Всички тези предохранителни мерки говореха за предпазливост. За изключителна предпазливост. Но да ѝ променят името, защото отива в някакво глупаво училище!

Но всъщност какво значение имаше? Сантейнджело или Сейнт? Изобщо не ѝ пукаше как ще се казва тук.

В апартамента на Джино — на покрива на „Мираж“ в Лас Вегас — иззвъня телефонът. Обаждаха му се, че Лъки е пристигнала благополучно. Той запали дълга тънка хаванска пура и въздъхна с облекчение.

Изминалите десет години не му беше никак лесно. Но успя да опази децата си. Затворени на сигурно място. Посещавани от него много по-рядко, отколкото му се искаше. Но го направи за тяхно добро. За тяхната сигурност.

След убийството на Мария... много хора заплатиха с живота си. Лично се зае с Пинки Банана. Лично... И досега в ушите му кънтяха измъчените пронизителни викове за милост на Пинки. Животно! Беше ли проявил милост към Мария?

Скочи от креслото. Приблужи се до прозореца и се загледа навън. Централният булевард „Стрип“ в Лас Вегас беше застроен с хотели — неонов светлини оцветяваха пустинната нощ. Момчето беше прав за Вегас.

На вратата дискретно се почука. Ред въведе някакъв мъж, който беше дошъл да моли за услуга. Грубоват на вид, нервен. Притежаваше

част от конкурентен хотел в съдружие с някаква важна клечка. Застана пред Джино сервилен, раболепен. Помоли за неговата благосклонност с тих, съзаклятнически глас. Джино сухо каза, че ще се погрижи нещата да се уредят.

Мъжът си излезе, като се кланяше ниско, с благодарност.

Джино знаеше, че услугата ще се изплати десетократно. Обичаше такива взаимоотношения. Те му даваха усещането за огромна сила. Не че имаше нужда от това. Той разполагаше със сила. В изобилие. Слагаше политици, съдии и полицаи в малкото си джобче. Въжеиграчи, готови да подскачат, когато имаше нужда от тях. Когато и където пожелаеше.

Загаси скъпата пура в пепелника след още няколко дръпвания. И пурите бяха като жените — нямаше значение колко са скъпи, винаги се намираха в достатъчно количество. Просто текущи разходи.

Жените... Но не и Мария. Никоя не беше като нея. Неговата покойна съпруга. Неговата любов... неговият живот.

— Лъки Сейнт? — някак колебливо произнесе русото момиче. — Що за име е това, по дяволите!

Първата среща на Лъки с Олимпия Станислопулос — нисичко, празноглаво момиче, с малки кръгли очички и кръгло лице сред ореол от най-възхитителната златиста коса, която Лъки беше виждала, поразително бяла кожа и оформени гърди, които се вълнуваха под вехта тениска.

Лъки гневно я изглежда.

— Не съм чувала някой да намира кусур на Ринго Стар, Рип Торн или Рок Хъдзън — отговори предизвикателно тя.

— Оу! — изви презрително глас Олимпия. — А аз да не съм знаела, че спя в една стая с такава обещаваща звезда! Мо-о-ля за извинение!

Независимо от сблъсъка по време на първата им среща, двете станаха големи приятелки. Най-добрите.

Олимпия беше на шестнайсет и половина, разглезена дъщеря на гръцки корабособственик и американка от стара фамилия. Родителите ѝ бяха разведени, непрекъснато си я препращаха един на друг и всеки ѝ угаждаше колкото може повече и с каквото може повече. Състезаваха се. Олимпия беше изхвърлена последователно от две американски

престижни училища. Отчаяна, майка ѝ най-накрая я беше записала в Л'Евие.

— Татко е такава циция, че му се свиди и лайното за моето образование — изкикоти се Олимпия. — Надява се, че скоро ще се ожения за някой богат стар мераклия — той щял да го избере от родината си. Мама пък се надява, че ще направя кариера. И двамата ще си останат с надеждите. Аз искам само да ми е весело. Нищо повече. Момчета и купони. Пиячка и купони! С мен ли си в търсенето на истинския добър живот?

Звучеше като вълшебна приказка.

— Разбира се — съгласи се Лъки и този неустоим импулс към приключенията за първи път прие реални измерения в живота ѝ. — Как обаче ще се забавляваме, когато сме заключени тук?

Олимпия ѝ смигна.

— Има си начин! — прошепна тя съзаклятнически. — Само трай и се учи!

Наистина си имаше начин. Лесен. Гасяха лампите в девет и половина. Лъки и Олимпия изчезваха в девет и трийсет и пет.

До прозореца на стаята им растеше добре разклонено дърво, по което те с лекота се спускаха долу. После прибягваха наведени по влажната трева към навеса за велосипеди, мятаха се на два от тях и запрашваха към най-близкото селище. Цялата операция траеше десетина минути.

Първата нощ, когато го направиха, седнаха в едно кафене на открито. Пиха горещо кафе, подсилено с няколко грама алкохол.

Интересът на Олимпия бързо беше привлечен от група младежи, седнали на близката маса. Момчетата го усетиха и обърнаха глави и очи към тях. Скоро един от тях се престраши и се надигна, последван моментално от останалите. Дойдоха на тяхната маса.

Олимпия явно беше вряла и кипяла в подобни ситуации. Размяташе златната си грива и пъчеше сладострастно закръглените си гърди.

Момчетата се залепиха около нея.

— Трябва да науча езика — въздишаше Олимпия. — То-о-олкова е досадно, когато не разбираш за какво си говорят.

Лъки разбираше. Тя говореше свободно немски, италиански и френски — частните учители добре си бяха свършили работата.

Поколеба се дали да каже на Олимпия, че момчетата бързешком обменяха впечатленията си:

— Фантастични цици.

— На бас, че бясно се чука!

— Сигурно духа. А може и двете.

Макар и няколко капки, алкохолът удари Лъки в главата. Въпреки това разбра, че трябва да се качват на велосипедите и да изчезват. Момчетата винаги искаха едно и също. Нейните гувернантки добре ѝ го бяха набили в главата. Изглежда бяха прави.

— Да тръгваме — предложи Лъки.

— Защо? — недоволно проточи Олимпия. — На мен ми е весело. Ти не се ли веселиш?

Ако не беше изключително погълната от себе си, Олимпия щеше да усети, че отговорът може да е само един — „Не, не се веселя.“ Лъки седеше в единия край на масата и никой не ѝ обръщаше внимание. Момчетата кръжаха около Олимпия и разкошните ѝ цици.

— Искам да тръгвам — изсъска Лъки, — мисля, че и ти трябва да направиш същото.

— Щом искаш, тръгвай — небрежно подхвърли Олимпия. — Да не би някой да те спира.

Е, никой не я спря.

Лъки стана, взе колелото, избута го на паважа и се отдалечи. На половината път към училището ѝ се наложи да спре. Прилоша ѝ. Повърна. Дали това не беше наказание, защото изостави приятелката си?

Не, реши Лъки, беше постъпила правилно. По-скоро Олимпия не беше постъпила почтено, като я изостави по този начин.

Покатери се по дървото, влезе през прозореца и се отпусна в леглото, без дори да си направи труда да се съблече. След пет минути заспа.

Олимпия се върна след три часа, но Лъки не я усети. Спеше дълбоко. Сънуваше. Марко.

— Здравей! — каза Мирабел Блу с тих гласец. — Изгарях от нетърпение да те видя. Тайни често говори за теб.

Мирабел Блу. Последната претендентка за трона на знаменитата Монро.

Джино я прецени с мигновен поглед. Не беше за изпускане.

Тайни Мартино се засмя.

— От известно време исках да ви събера двамата, но Мирабел беше все заета. Филм след филм. Поела е неотклонно пътя на най-големите звезди — засмя се още по-силно. — Пътят ли? Това си е истински отходен канал — аз го знам най-добре.

Мирабел се изсмя със затворена уста — беше по-скоро гърлено, ниско измъркване. Носеше рокля от сив шифон с втъкани диаманти, която ѝ стоеше не като дреха, а като втора кожа, която едва покриваше големите ѝ съблазнителни гърди.

Джино внезапно почувства напрежение и известно раздвижване там, където отдавна нямаше никакви признаци за живот. Отдавна? Откакто Мария... нямаше постоянна... нямаше никаква жена, която да задържи вниманието му поне една-две седмици. Никаква жена, която да го... събуди. Десет години самота бяха много време.

— Вие ходите ли въобще на кино, господин Сантейнджело? — попита с дрезгавия си глас Мирабел. От нея лъхаше на тежък, силен парфюм. Възпламеняващ... екзотичен... Много женствена миризма.

Джино сви рамене.

— Не ходя често, но може би... Как се казва последният ти филм?

— Лошо момиче — измърка тя.

Очите ѝ бяха сини. Винаги беше имал слабост към синеоки жени.

— Лошо момиче ли?

— Да — очите ѝ се сведоха надолу някак свенливо. — Глупаво заглавие на филм, не мислите ли? — погледна го право в очите.

Каква странна комбинация между свенливост и настойчивост! Беше чувствена жена. Излъчваше го с всяка своя клетка. И въпреки това беше някак уязвима като малко момиче. Джино се покашля.

— Да, мисля, че е малко глупаво.

А в същото време се запита как ли изглежда той в нейните очи. Беше на петдесет и девет години, но възрастта изобщо не му личеше. Беше в отлична форма, със загоряла на слънцето кожа. Косата му беше гъста и черна, зъбите здрави, в идеално състояние. Можеше да мине за четирийсет, четирийсет и две. Не че се натягаше да изглежда по-млад.

За него остаряването беше нормален процес. Но кой искаше да изглежда стар?

— Следващият ми филм се казва Женски хитрости. Май още по-глупаво, а? — тя се изкикоти, но бързо закри с ръка устата си.

Той забеляза, че ръцете ѝ са захабени, а ноктите — дълбоко изгризани. Бяха толкова чужди на сочното тяло, чувственото лице, дългата, леко къдрава сребристоруса коса.

— Къде снимаш? — небрежно попита той.

— В Ел Ей — отговори тя и върхът на остроото ѝ тънко езиче бързо облиза начервените ѝ устни. — Защо не дойдеш някой ден? Ела на гости на екипа, а?

Сутринта Лъки трудно се събуди, разбута Олимпия. Двете се облякоха припряно, тихомълком, за секунди.

Чак по време на обедната почивка имаха възможност да разговарят. Взеа си по една чиния със салата и седнаха на моравата пред трапезарията.

— Защо избяга? — попита уморено Олимпия. — Изпусна страхотен купон.

— Какъв купон?

— Купон, хлапачке, купон. Целувки, прегръдки и всичко останало. Мм... — тя притвори блажено очи и се усмихна. — Беше страхотно!

Лъки беше изумена и не успя да го скрие.

— С всичките ли?

Олимпия се засмя.

— Естествено, че не, глупачке. Избрах си един, когото харесах най-много — погледна загрижено към Лъки. — Не ти ли хареса някой от тях?

Лъки прехапа долната си устна. Беше си харесала един, но той дори не бе погледнал към нея. Нали очите на всички се бяха лепнали в Олимпия.

Както и да е, какво знаеше тя, Лъки, за момчетата, за секса, за... всичко останало. Нищо. Абсолютно нищо. Разбира се, знаеше как стават тия неща — кое къде влиза и... играта, де. Но от гледна точка на опита си беше гола вода. Дори никога не се беше целувала.

— Кажи де! — настоя Олимпия.

— Ъ! — едва не подскочи Лъки. — Не... знам...

— Правила ли си го? — внезапно попита Олимпия.

— Опитвала съм — сдържано отговори Лъки.

— Питам те дали си се чукала с момче? — директно запитва Олимпия.

— А ти? — отговори ѝ с въпрос Лъки.

— Почти — призна си Олимпия, но побърза да уточни: — Да го правиш почти е много по-весело — тя натъпка устата си с картофената салата. — Ако искаш, ще те науча как да го правиш.

Лъки бързо кимна. Не знаеше какво означава това „почти да се чукаш“, но със сигурност звучеше интригуващо.

Обучението, което Олимпия проведе, вървеше криво-ляво. В най-неподходящо време ѝ идваха идеи и мисли и тя бързаше да ги сподели с Лъки. Един ден, в час по готварство, ѝ прошепна:

— Започваш без целувки. Тях ги оставяш накрая. Така и ти ще се кефиш. Ако оставиш на момчетата, те си я карат, както си знаят — само ще ти пъхат езика си и ще го изкарват. И толкова!

По време на друг час продължи лекцията си:

— Ако се захване с циците ти, остави го — това е най-веселото. Между другото, къде са ти циците?

И на следващия ден, явно след задълбочен размисъл:

— Най-добрият начин да ти пораснат цици е някое момче да поработи върху тях. Откъде мислиш са се взели моите?

С напредването на седмицата обучението придоби характера на разгорещен инструктаж.

— Ако момчето просто иска да легне до теб и не иска да прави нищо, не се притеснявай! Лъже. Ако иска да те целуна там... долу де... остави го.

Към края на седмицата ѝ поднесе и *piece-de-resistance* — гвоздеят на образователната програма.

— Да го смучеш, може да е много весело, но само ако не му позволиш да се изпразни в устата ти. По-гнусно е от лук — ще ти е гадно с дни!

Изчерпала всички инструкции, Олимпия реши, че следващото нещо, за което трябва да се погрижи, е външният вид на Лъки.

— Ей, ама ти си била страхотно маце — възкликна Олимпия, след като беше гримирала Лъки и беше сресала косата ѝ назад.

Лъки се погледна в огледалото. Ушите ѝ зашумяха от вълнение. Наистина изглеждаше страхотно — поне на деветнайсет, или дваисет. Какво ли щеше да каже Марко, ако я видеше сега?

— Мисля, че е време да си вдигаме апетитните дупета през прозореца — и в селото! — пое инициативата Олимпия с дяволита усмивка. — Да видим как си усвоила учебния материал!

Не мина много време и Джино Сантейнджело стана редовен гост на снимачната площадка, където снимаха новия филм с Мирабел Блу. Пристигаше със своя лъскав червен „Кадилак“, каран от шофьор. За тази кола се говореше, че е подсилена със стоманени плочи и че затъмнените стъкла са непробиваеми за куршум. Слизаше, съпроводен от двама души охрана, които вървяха от двете му страни, седаше на специален стол и наблюдаваше как работи госпожица Блу.

А тя представляваше гледка, заслужаваща наблюдение. В началото не беше убедителна, запъваше се, бяха принудени да снимат една сцена няколко пъти... Но постепенно, когато усвои добре ролята, беше наистина омайваща.

Мирабел Блу. Родена Мери Белмонт. Дошла в Холивуд на шестнайсет години и спечелила конкурс за таланти. И една година гладуване. После помъдря и за да оцелее, започна да използва природните си дадености, а не таланта си. Омъжи се за врял и кипял в киното каскадьор, който започна да я напътства, да ѝ помага. Той я предпази да не стане една от курвите, обслужващи онези, които подбираха актьорите.

След това най-неочаквано звездата ѝ изгря. И не просто изгря, а като метеор взриви небосвода на Холивуд. Славата не закъсня. Съпругът ѝ беше забравен на втори план. Не беше подходящ за имиджа ѝ. Мирабел добре го разбираше. Не беше глупава. А беше само на дваисет и една.

Джино я вкара в леглото си след втората им среща. Тя оправда очакванията му — беше добра, откъдето и да я погледнеш.

И той се почувства добре. Чукаше жена, за която половината мъже по света биха жертвали левия си ташак. А може би и десния.

Облечена в дрехите на Олимпия, Лъки се чувстваше някак странно. Полата ѝ беше твърде къса, белите ботуши я стискаха, а

пуловерът се впиваше в тялото ѝ.

Двете момичета пристигнаха в селището на велосипеди. Бяха минали по познатия път — прозореца и дървото. Тази вечер Лъки привлече вниманието на всички към себе си. Ех, какво правят дрехите и гримът!

Лъки хареса едно момче на име Урси. Беше осемнайсетгодишен и говореше малко английски. След едно прилично и почтено пиене на кафе и общи приказки той я покани вежливо да излязат на разходка.

Олимпия ѝ намигна и кимна. Предстоеше великият момент! Дали и тя можеше да го прави „почти“?

Урси я заведе в гората, свали самото си, разстла го върху земята и без да промълвят дума, двамата седнаха. Той незабавно ѝ се нахвърли, ръцете му започнаха да я опипват навсякъде.

Лъки се паникьоса, но моментално си спомни встъплението на Олимпия. Отблъсна го от себе си и каза спокойно:

— Защо толкова се разбърза, карай по-полека!

Думите ѝ съдържаха обещание, което го задоволи. Той започна да я целува по устата със страстни, засмукващи целувки, които според нея не бяха нищо особено. Дори ѝ стана гнусно. Затвори очи и стисна клепачи с надеждата, че по-нататък я очаква веселото. Така и стана. Ръцете му посегнаха към напъпилите ѝ гърди. Е, всичко се нареждаше. Олимпия отново се оказа права — беше весело.

Урси вдигна пуловера ѝ, но не съвсем развитите ѝ гърди очевидно го разочароваха, защото миг по-късно пръстите му трескаво зашариха по-надолу и се заеха да разкопчават полата ѝ.

— Не! — рязко го спря тя. — Искam да те видя.

Доволен от желанието ѝ, той пъргаво скочи, разкопча панталона си и смъкна гащета. Пенисът му щръкна.

Лъки внимателно посегна към него и го обхвана в дланта си. Беше добре развито момче.

— Мили Боже! — възхитена възкликна тя. — Я виж ти!

Явното ѝ одобрение възбуди още повече Урси и той изпадна в някакъв неконтролируем екстаз. Преди тя да проумее какво му става, той започна да го движи в ръката ѝ и се изпразни.

Тя моментално отскочи встрани.

— Чакай де — възмути се тя, — ще ми опръскаш полата.

— Ох, миличка — изстена той на своя калпав английски, — ти хубаво, хубаво момиче!

Лъки се засмя. Почувства се някак особена. Силна. Поиска още.

Стивън, 1965

— Ти имаш проблем, Стивън, приятелю, и аз ще ти кажа в какво се състои. Твоят проблем, Стивън, е че нямаш никаква реална представа какво означава да си чернокож. Липсва ти черно самосъзнание — така говореше Дайна Мгумба, фанатично радикалната съпруга на Зууна Мгумба.

Зууна Мгумба най-после си беше намерил майстора. Беше се запознал с Дайна на една демонстрация за граждански права и се беше влюбил в нея. Беше се превърнал в изцяло нов човек.

Зизи, изтегната на дивана, се прозря широко и шумно.

Погледът, който й отправи Дайна, беше леден.

— Какво има, скъпа? — и гласът й беше леден. — Досаждаме ли ти?

— Ти ми досаждаш, Дайна, скъпа — отвърна й Зизи не по-малко ледено. Между двете не съществуваше дори търпимост.

— Мисля, че е време да си ходим вкъщи — надигна се Джери Мейърсън от мекото кресло. Все още си беше същият висок и слаб Джери. — Хайде, рожбо!

Наричаше „рожбо“ всяко свое ново гадже. И добре правеше, защото само компютър би запааметил имената им. Бяха върволица, чиито имена не бяха по силите на един простосмъртен. Момичетата на Джери се сменяха всяка седмица, понякога и всеки ден. Всички изглеждаха едни и същи — симпатични, дребни блондинки, за които Джери твърдеше, че са „барут в стар дървен сандък“.

С половин уста Стивън предложи:

— Защо бързате? Останете да пийнем по още едно...

Джери се извини.

— Не че не ми харесва тук. Но първата ми работа утре сутринта е едно ужасно дело, по което очаквам присъждане на щети в особено големи размери.

Зизи се прозря отново и мързеливо се надигна от дивана.

— Лека нощ, Джери, лека нощ на всички — тръгна към спалнята на малкия апартамент, но спря до вратата.

— И не се бави — обърна се тя към Стивън. — Наи-и-истина съм доста възбудена тази вечер. Не ме карай да чакам, любими — и тръшна вратата зад гърба си.

Дайна неодобрително сви устни. Не каза нищо, но физиономията ѝ говореше повече от всякакви думи.

Стивън добре познаваше това изражение. Неговата майка редовно му го демонстрираше.

— Какво ще кажете за една вечеря другата седмица? — реши да поизглади неловката ситуация с пресилен ентусиазъм, защото си знаеше, че каквото и да прави, колкото и да е настойчив, Зизи и Дайна винаги щяха да разменят стрелички. — Може първо да отидем на кино. Искате ли да гледам новия филм на Полански — *Cul-de-Sac*.

— Ти може и да вървиш, твоя работа, човече — сръза го Дайна.

Зууна я погледна, но тя не беше от тези, на които с поглед да затвориш устата.

— Дори и да искаме, няма да имаме възможност да дойдем — продължи тя. — Заминаваме в Алабама за похода. Предполагам, че ти няма да дойдеш с нас, нали?

Стивън потвърди, че няма, като поклати глава. Беше работил всеотдайно в движението за граждански права. През хиляда деветстотин шейсет и трета това отне по-голяма част от времето му. Когато бунтовете и уличните боеве достигнаха кулминацията с арестуването на Мартин Лутър Кинг, той беше в Бирмингам, Алабама. Беше участвал в протестния поход за свобода заедно с двеста хиляди демонстранти към Вашингтон. Не го беше направил толкова от ангажираност като чернокож, а защото беше почувствал нужда да го направи.

Кери беше тази, която най-накрая успя да го убеди, че ще направи много повече за черната раса, ако стане добър и уважаван адвокат. Когато срещна Зизи, това окончателно реши проблема. Край на пътуванията из страната за участие в походи. Край на демонстрациите и седящите, мълчаливи протести.

Това негово решение Дайна прие като лична обида. Тя, Зууна и Стивън преди представляваха малка група — работеха заедно, страдаха заедно, потяха се заедно, тъжаха заедно. И отдаваха всичките си сили за промяната. Сега бяха просто приятели, които се срещат в

свободното си време, вечерят заедно и водят — според думите на Дайна — тъпанарски разговори.

За да няма никаква грешка в предположенията на Дайна, сега Стивън потвърди и с думи:

— Права си. Няма да участвам в похода.

Устните на Дайна потръпнаха, тя беше готова да изрече нещо, но си замълча.

Казаха си довиждане и Дайна и Зууна си тръгнаха.

Останал сам, Стивън огледа чашите по масата и препълнените пепелници. Зизи нямаше да разтреби. Въпреки че живееше с него в един апартамент, тя не си помръдваше пръста да свърши някаква домакинска работа.

Запита се какво толкова намира в нея.

Мощно натопорчване на оная му работа заличи всякакви въпроси.

Забрави за неразборията в апартамента и влезе в спалнята.

Зизи се беше разположила на леглото и четеше някакво филмово списание. Беше гола. Само със златна гривна на глезена и шест златни гривни на всяка китка. Имаше наистина изящно и гъвкаво тяло на танцьорка. Въпреки ниския си ръст, фигурата ѝ беше със съвършени пропорции. С чернокож баща и майка пуерториканка, кожата ѝ беше тъмнокафява, лъскава. Изрусяваше косата си и контрастът с огнените ѝ кехлибарени очи беше зашеметяващ. Беше на двайсет и девет години — с три години по-възрастна от Стивън.

— Защо си толкова груба с Дайна? — попита спокойно той.

Тя се извъртя и сладострастно разтвори краката си.

— Защо не зарежеш тия приказки и не ми покажеш за какво всъщност е цялото това черно движение?

— Искам да се ожения, мамо — каза Стивън на Кери. Изпитваше неудобство, като че ли беше още в пубертета.

Кери дори не се обърна към него, продължи грижливо да подрежда цветя във вазата.

— Чу ли ме? — позасили глас той и отпъди с ръка една пчела, която жужеше в пълната с цветя и декоративни растения стая в апартамента на майка му.

— Знаеш ли — каза бавно Кери, без да прекъсва подреждането на цветята, — не му прилича на умно момче като теб да върши глупости.

Той скочи на крака. Майка му беше несправедлива. Жестоко несправедлива. Та тя почти не познаваше Зизи.

— Защо не искаш да се ожения! — настойчиво ѝ поиска обяснение той.

Едва сега Кери се обърна към него и го погледна в очите.

— Ти си на двайсет и шест, Стивън. Не мога да те спра. Щом считаш, че тя е типът момиче, с което искаш да прекараш остатъка от живота си...

— Какво искаш да кажеш с това „типът момиче“! Какъв тип момиче? — прекъсна я той.

— Не смятам, че има нужда да ти обяснявам нещо, което съм сигурна, че знаеш?

— По дяволите! — избухна той. — Толкова си старомодна и превзета.

Очите ѝ се превърнаха в две искрящи застрашителни мълнии.

— Внимавай какво говориш. Аз съм ти майка.

— По дяволите, точно така е!

Тя замахна с всичка сила и го зашлеви през лицето.

— На това ли те е научила? Да нямаш никакво уважение към мен? Да ми говориш с този просташки език, като сутеньор в гетото?

Той се втурна към вратата, но преди да излезе извика:

— Какво знаеш ти за гета и сутеньори? Живееш в своя стъклен свят, където всички хора са добри. Обичам Зизи и ще се ожения за нея. Независимо дали ти я харесваш, или не!

Лъки, 1965

Дарио Сантейнджело с много търпение дочака пристигането на сестра си за лятната ваканция. Имаше толкова много неща да ѝ разказва. Госпожица Генералката беше напуснала и сменилата я гувернантка беше по-възрастна жена, нещо малко повече от домашна прислужница. Какво облекчение. Никой да не те следи, наблюдава и шпионира! Нямахте търпение да мине лятото и да се махне оттук — в някое далечно, далечно училище. В края на краищата беше голям —

почти на четиринайсет. И той като Лъки копнееше за компанията на свои връстници.

Унило опипа пъпката на брадичката си. Лъки беше най-добрият му приятел. Толкова му липсваше, страдаше за нея.

Лъки огледа залата за пристигащите пътници, видя Марко, който я чакаше и притеснена си помисли: Ох, мили Боже, какво ще си помисли, като ме види толкова променена.

Преди три месеца беше напуснала Ел Ей като четиринайсетгодишно хлапе. Сега се връщаше петнайсетгодишна — обиграна жена, жена до мозъка на костите си.

Погледът на Марко все едно премина през нея.

Дори не ме забеляза! Тя се приближи и го потупа по ръката.

— Ей, помниш ли ме?

— Лъки?!

— Позна от първия път!

— Исусе Боже! — спонтанно възкликна той. Джино щеше да припадне, когато видеше на какво е заприличала малката му дъщеричка. От буйните смолисточерни къдрици нямаше и помен. Косата ѝ беше подстригана много късо и прилепнала към главата ѝ като причудлива шапка. И гримът ѝ беше особен. Бели сенки около очите — като на клоун — дълги щръкнали изкуствени мигли върху горния и долния клепач и тебеширени устни. Облеклото ѝ въобще не се поддаваше на описание: трапецовидна минирокля, която едва покриваше дупето ѝ, и бели лачени ботуши.

— Е? — попита Лъки с ръце на кръста и дързък поглед. — Харесваш ли ме така?

— Ъ-ъ... много си различна.

— Наистина съм.

— А?

— Казах, че правилно си забелязал. Различна съм. Сега съм една опитна жена — изкопира намигването на Олимпия. — Знаеш какво искам да кажа!

По дяволите! Исусе Боже! Джино ще получи инфаркт.

Направи знак на носача.

— Ще те отведе до колата.

Марко беше на служба при Джино Сантейнджело вече шест години и половина и много харесваше работата си. Преди това работи като шофьор на такси, като спасител на плажа, дървосекач в Канада... Почти всичко на тая земя беше опитал Марко. След шест съсипващи месеца във войната в Корея оптимизмът и самообладанието му започнаха да се топят. Когато двамата ти най-добри приятели паднат убити пред очите ти, не може да продължиш да живееш все едно не е станало нищо.

— Иди при Джино — най-накрая го бе посъветвала неговата майка Бий. — Той винаги е имал слабост към теб. Ще ти намери работа.

Тя се оказа права. Джино го посрещна като роден син.

— Ще останеш при мен — каза той. — Наблюдавай и се учи. Трябват ми верни хора, хора, на които мога да разчитам като на себе си.

Неусетно бяха минали шест и половина години. През това време нито един път не изпита досада или отчаяние. Вместо това научи много.

— Изглеждаш отвратително! — възкликна Дарио.

— Благодаря — Лъки гневно го изгледа. Направо го изпепели с поглед. — По-добро за добре дошла, здраве му кажи!

Дарио се въртеше около нея като пале. Побърза да я прикотка:

— Искаш ли да чуеш новия ми албум на Бийтълс?

— Не, не искам — тя побърза да влезе с фръцкаща се походка в къщата.

Дарио се втурна след нея. Ей, ама тя наистина изглеждаше ужасно. Беше... различна. Реши незабавно да ѝ снесе новината, която знаеше, за да подобри настроението ѝ.

Вървеше по петите ѝ по стълбите към втория етаж чак докато влязоха в нейната стая.

— Не ми писа — обвини я той.

Тя се протегна, прозя се и седна на леглото си.

— Нямах време.

Той затвори вратата зад себе си.

— Знам нещо, на което няма да повярваш.

— Какво? — попита без какъвто и да е интерес тя. Умът ѝ беше зает с въпроса защо Марко не ѝ се беше обяснил в любов.

— За татко е.

— Да? — малко се посъживи.

През трите месеца вниманието на Джино към нея се равняваше на едно единствено телефонно обаждане на рождения ѝ ден и скъп стереограмофон, изпратен на нейно име в училището и, естествено, моментално конфискуван.

— Има си нова приятелка.

— Каква?

— Филмова звезда.

— Коя е тя, плъхче?

— Я не ме наричай с гадни имена?

— Коя!

— Мирабел Блу.

— Майтапиш ли се?

— Истина е!

— Хиляди дяволи! — извади цигара от дамската си чантичка и я запали.

Дарио зяпна от изненада.

— Ама ти пушиш?

Тя дръпна, пое дима и го изпусна бавно, на тънки струйки, през носа си.

— Винаги съм пушила.

— Лъжкиня.

— Каж ми още нещо за татко и за нея. Откъде знаеш?

— Всеки знае.

— Аз не знам.

— Дори във вестниците го пише.

— Кога?

— Ами че непрекъснато.

— Това нищо не значи.

— Доведе я тук — Дарио спря за момент, предвкусвайки ефекта от новината. — Видях ги да се чукат!

Лъки излетя като куршум от леглото.

— Глупости, нищо не си видял.

— Ти ще ми кажеш. Разбира се, че видях.

През следващия половин час той ѝ разказа всичко. Как тръгнал към кухнята посред нощ да си налее чаша вода, как чул звуци откъм спалнята на Джино, как се навел и видял през ключалката какви събития се разиграват в леглото.

Видял всичко!

Лъки пожела повече подробности. После накара Дарио да повтори всичко още веднъж. След това още един път и още един път. Накрая Дарио беше прегракнал.

— Добре — каза тя. — Отивам да си взема душ. Ще се видим по-късно.

Дарио неохотно тръгна на вратата. Внезапно се сети за нещо и спря.

— Той ще вечеря с нас тази вечер. Сега е в Лас Вегас, но каза, че ще се върне.

Тя се съблече и се пхна под душа. Пусна силна струя студена вода. Гърдите ѝ, започнали да наедряват, весело откликнаха на студената вода — зърната им се втвърдиха и настръхнаха. Колко права беше Олимпия. Масажът наистина правеше чудеса с гърдите.

— Хич не ме бива с деца — потръпна Мирабел, долната ѝ устна потрепери.

Джино изпъна ръце напред, сплете пръсти и изпука с кокалчетата.

— Не са деца, юноши са.

— Е, все същото.

— Различно е.

Мирабел напрегнато огледа лицето си в огледалото. Бяха в съблекалнята ѝ в студиото. Джино беше дошъл направо тук от летището.

— Какво да си облека? — попита тя притеснено.

— Нищо особено. Те са само едни хлапета.

По време на вечерята тишината потискаше всички около масата. Джино седеше в единия край — гневно замислен. Беше пратил дъщеря си в много специално, скъпо частно училище, а сега до него седеше една циркаджийка.

Лъки седеше от лявата му страна — сърдита и начумерена. Баща ѝ не я беше виждал три месеца и вместо да ѝ се зарадва и да ѝ каже колко е пораснала, се нахвърли върху нея, започна да се заяжда и да ѝ пили на главата, че изглеждаше ужасно.

Дарио седеше срещу Лъки — с неподвижен поглед встрани, към Мирабел Блу, по-точно в нейните гърди.

Мирабел седеше срещу Джино. Долната ѝ устна потреперваше от време на време. Изобщо не се опита да подхване някакъв разговор. Знаеше, че хлапетата ще я намразят.

След вечеря станаха и се разотидоха.

Дарио опита да се присламчи към Лъки, но тя направо го изгони. Качи се в стаята си, заключи вратата и се разрева. Рева цял час. Когато се посъвзе, вдигна телефона и поръча разговор с Олимпия в Гърция.

— Помагай! — примоли се Лъки, щом се свързаха. — Можеш ли да ме поканиш да ти дойда на гости и да остана при теб през лятото?

— Никакъв проблем — каза Олимпия. — Поне ще си поживеем. Ей, ще го ударим на живот!

И го удариха на живот. Още от първия ден.

Димитри Станислопулос, бащата на Олимпия, живееше на изумително красив гръцки остров като владетел. В неговата резиденция, обляна от лъчите на южното слънце, имаше много гости, които прекарваха във веселие и забави времето си — ту в разкошната вила, ту на яхтата му. Бяха прекалено ангажирани със себе си, за да кажат „добре дошла“ на едно момиче, независимо, че е най-добрата приятелка на Олимпия. Небрежно протегнатите им ръце не означаваха нищо.

— Бедата с приятелите на татко е, че всички са много стари! — изхили се Олимпия. — Но са фрашкани с мангизи. Какви са приятелите на твоя баща?

За миг Лъки се изкуши да ѝ каже истината. Приятелите на татко ѝ ли? Най-известните гангстери на Америка. Мъжете с най-незавидна репутация в Съединените щати. Спомни си обаче своето обещание: никога и пред никого да не разкрива истинското си име. Сви рамене.

— Стари. Досадни.

Олимпия кимна с разбиране.

Две седмици лежаха на плажа, караха водни ски, гмуркаха се с водолазни костюми.

— Толкова добре се чувствам, че чак ми става лошо! — оплака се в края на втората седмица Олимпия. — Хайде довечера да се качим на Рива и да слезем на континента. Да си намерим компания и да направим нашия секс.

Лъки се съгласи. Сякаш бяха минали години, откакто не бяха правили „почти“. Всичко Освен беше техният девиз.

— Какви две малки девственици сме ние — кикотеше се Олимпия след един техен платоничен, но осезателен сеанс с две момчета — и искаме да си останем такива!

Когато „Рива“ трябваше да отплува към материка, двете се качиха на яхтата. Щом слязоха на брега, намериха си двама местни рибари. След бърбенето и закачките, пийнаха малко и се усамотиха наблизко — в обезлюдената плажна ивица.

Лъки легна на пясъка и се отдаде на блаженство. Целувките бяха мно-о-ого приятно забавление. После едрите груби ръце на младежа опипаха гърдите ѝ. Той знаеше само няколко думи на английски, но двамата и без думи се разбираха много добре. След още малко, когато ръцете му нетърпеливо се заеха с панталона му, тя го спря. Преди той да разбере какво става, тя извади надървения му инструмент и се зае с него опитно и без много да се помайва.

Не го пусна, докато не се изпразни. Едва тогава му позволи да свали гащичките ѝ. Легна с разтворени крака, а пръстите му постепенно я изкачиха до върха.

Свършеният начин да се прави любов. Никакви рискове. Никакви проблеми.

Лъки се смееше, докато обличаше дрехите си.

— Какви две малки девственици сме ние...

Постепенно Джино разбра, че Мирабел не е искрена с него. Това го вбеси. Дискретно се поинтересува и научи, че в живота ѝ има друг мъж. Някакъв сенатор във Вашингтон. Популярен политик с щастлив брак. Но най-важното нещо, което научи, беше, че госпожица Блу е под постоянно наблюдение на ФБР.

Джино разкри всичко това постепенно, частица по частица. Беше потресен. Но Мирабел наистина беше по-специална за него. Не искаше

да я унищожава.

В една ясна септемврийска утрин той взе самолета за Вашингтон. Щом пристигна, телефонира на сенатора и си уговори среща — конфиденциална.

Сенатор Питър Ричмънд изглеждаше — макар и четирийсет и пет годишен — привлекателен по един чаровен, хлапашки начин. Нищо от живота не му беше чуждо. Имаше привлекателна жена, четири здрави и бодри деца и стига някоя фуста да му намигнеше, чукаше на поразия. Мирабел Блу обаче направи нещо повече от едно намигане. Беше се появила на парти по случай основаването на някаква благотворителна фондация във Вашингтон. После беше отпредила детински сините си очи към него и го беше покорила до такава степен, че той започна постоянно да пристига в нейната гримьорна. След първото вълшебно чукане двамата започнаха да се срещат два-три пъти месечно в различни градове на Америка.

Мирабел обичаше да се чука с известни политици.

Питър пък обичаше да чука филмови звезди.

Джино не обичаше нито едното, нито другото.

Той говори с Питър Ричмънд внимателно и вежливо, с мек тон, сякаш двамата бяха приятели от детинство. И до края на срещата станаха такива.

Сенатор Ричмънд беше изумен, когато научи за любовното съжителство между Мирабел и Джино Сантейнджело. Беше безкрайно благодарен на Джино, че го е предупредил. Каква пукотевица само щеше да се вдигне в пресата, ако се разчуеше за това! Мирабел Блу да ощастливява с благоволенieto си едновременно сенатор и гангстер! Ама че ситуация!

Естествено не сподели мислите си с Джино. Кимаше, слушаше и благодареше. Джино от своя страна подчерта, че е безрезервно готов напълно да подкрепи Питър, ако той евентуално реши някога да се кандидатира за президент.

Джино отлетя обратно за Лос Анджелис щастлив, доволен и усмихнат. Би могъл да е полезен на Питър Ричмънд. Той, от своя страна, също можеше да бъде полезен на Джино. Всичко беше уредено. Не се наложи да му показва нито снимките, нито магнетофонните ленти. Джино потупа кафявия плик в джоба си. Засега

щеше да го остави в касата заедно с връзката пожълтяващи вече писма на сенатор Дюк.

Тях нямаше да ги използва... Никога... Сенатор Дюк беше починал преди седем години. Но Джино продължаваше да пази писмата. Спомен от миналото.

Вече отново в Л'Евие, Лъки прочете във вестниците, че Мирабел Блу е направила опит да се самоубие. Джино ѝ телефонира, за да ѝ каже за техния годеж, състоял се преди шест седмици. Беше закъснял с новината. Беше я чула в новините по телевизията. Как е могъл да го направи? Плака през цялата нощ. Олимпия се пхна при нея в леглото и утешително я прегърна.

— Какво се е случило, миличка? — залюля я в прегръдката си тя. — Какво?

Лъки не можеше да ѝ каже. Силно се притисна в приятелката си и двете неусетно започнаха да се галят.

Меки гърди. Твърди зърна. Топли бедра. Влага...

Взаимните им ласки ги доведоха до оргазъм и после двете заспаха прегърнати.

Рано сутринта Олимпия се измъкна от леглото. По някакво негласно споразумение и двете не проговориха никога нито дума за случилото се. Просто се беше случило. Беше приятно. Но не беше нещо, което някоя от тях пожела или изпита нужда да повтори.

Стивън, 1966

Стивън и Зизи се ожениха в една мразовита февруарска утрин. Зизи беше облечена в яркочервена минипола, черно кожено сако и високи черни ботуши.

Кумува им Джери Мейърсън. Зууна и Дайна бяха свидетели. От страна на младоженеца. Зизи не беше поканила никого. Беше заявила, че няма никакво семейство, а приятелите ѝ... нямали такова съществено значение за живота ѝ.

Сватбената церемония в Сити хол беше кратка. След това малобройните участници в нея отидоха на бар, където Джери поръча шампанско, а Зизи изтанцува някакъв импровизиран танц с притеснения Стивън. Първата им семейна кавга се разгоря четирийсет и пет минути след сватбената церемония. Никой не се изненада обаче.

Стивън и Зизи, които живееха заедно почти от година, постоянно се биеха. Изненадата беше, че се ожениха. Обясняваха си го с това, че противоположностите се привличат.

Джери беше изгубил седмици да увещава Стивън да се откаже.

— Какво ще спечелиш? — питаше го той. — Сега имаш всичко. Защо ти трябва да се заробваш?

Стивън свиваше рамене.

— Не знам, Джери... тя го иска.

— Ама разбира се, че тя го иска. Те всички го искат. Ти защо се предаваш?

— Слушай, мен донякъде също ме привлича тази идея.

— Глупости!

— Така е, повярвай ми.

— Глупости!

Стивън не искаше да сподели с Джери истинската причина, поради която се женеше. А тя беше, че Зизи го заплаши, че ще го напусне, ако не се оженят.

— Щом ме искаш, ожени се за мен — беше му казала тя. — Защото, миличък, ако ти не го направиш, кандидати да го сторят дал Бог...

Той й повярва. Мъжете винаги я оглеждаха от глава до пети по улиците. Проследяваха я с поглед, мислено я събличаха. Тя, изглежда, нямаше нищо против. Дори й харесваше, ако трябва да си признае истината. Ако бяха женени, разсъждаваше Стивън, тя щеше да приключи с тези безкрайни флиртове и да си седне на задника. Може би едно бебе щеше да я укроти. Ако Зизи беше бременна, другите мъже нямаше да я заглеждат.

Само мисълта за друг мъж предизвикваше яростна ревност у Стивън. Това го плашеше. Знаеше, че Зизи може да възпламени непознати страсти в душата му — страст, гняв... — което само по себе си представляваше потенциална опасност. Отношенията им бяха непостоянни и непредвидими. Той се надяваше, че един брак ще ги подреди и стабилизира. Ще ги успокои.

Грешеше. Разбра го още през медения им месец. Зизи, в мрежести бикини, които не оставяха нищо на въображението, излагаше тялото си на показ до басейна край хотела. В курорта, който

бяха избрали в Пуерто Рико на Големите Антили, тя сякаш плуваше в свои води и всяка минута за нея беше истинско удоволствие.

За Стивън не оставаше друго, освен да я гледа, изпаднал в безсилна ярост, докато тя въртеше задник наляво и надясно и флиртуваше нагло с всеки срещнат мъж — от спасителите на плажа до поглеждащите я многозначително американски туристи — пред очите на недоволните им съпруги.

Двамата за първи път бяха заедно на почивка. Той не издържа и й каза, когато се върнаха в стаята си.

— Прекалено се разголваш. Когато излезе от басейна, все едно беше гола — зърната и дори космите ти долу се виждаха.

— Оу, Господи! — повлечено изговори тя. — Само не зърна и косми!

— Не се шегувай с това.

Тя смъкна бикините си под ханша и ги остави свободно да паднат на пода.

— Съжалявам, миличък, прав си — обърна се с лице към него и го доближи с предизвикателна походка, разлюляла похотливо гърдите си.

Въпреки че беше ядосан, веднага се възбуди. Тя му действаше точно така. Винаги.

Зизи бавно постави пръст върху устните си и го облиза. После размаза влагата от пръста по зърното на едната си гърда, стисна го с пръсти и го завъртя бавно.

Той гледаше как зърното наедриява, настръхва и се втвърдява. Беше правил любов с нея стотици пъти, но тръпката, очакването бяха все така силни както първия път.

Как можеше да й се сърди? Беше гадна флиртаджийка, но захванеше ли се с оная работа, беше негова — единствено негова — и това наистина му стигаше.

Кери научи всички подробности за сватбата от Джери Мейърсън. Джери беше добро момче. Тя го хареса от мига, в който Стивън го беше довел у дома — тогава и двамата бяха шестнайсетгодишни хлапаци. С течение на годините Кери внимателно наблюдаваше израстването на Джери от неугледен юноша в преуспяващ млад адвокат. Той я наричаше Кери, никога не пропускаше да се отбие поне

веднъж седмично и таеше в душата си потайно влечение към нея, което и двамата прекрасно усещаха, но старателно избягваха да споменат.

Кери се чувстваше поласкана. Беше на петдесет и три години и фактът, че я ухажда мъж, достатъчно млад да ѝ бъде син, я ласкаеше.

Тя наистина изглеждаше изключителна. Беше личност от висшите кръгове на нюйоркското общество. Другите жени ѝ завиждаха. Отнасяха се обаче към нея с уважение, търсеха мнението ѝ по всякакви въпроси — от грима до обзавеждането.

Често се питаше какво ли би се случило, ако всички те научеха истината за нея. Щяха ли тогава мненията и идеите ѝ да бъдат уважавани? Щяха ли благотворителните комитети да я молят да бъде техен патрон? Щяха ли дизайнерите да се надпреварват да облича техните модели?

Невъзможно.

Колко странен беше животът. Кой би си помислил, че до сегашните си позиции в обществото е стигнала след толкова много премеждия. И Стивън. Гордееше се с него. Беше станал първокласен адвокат, макар че държеше да работи като обществен защитник. Печелеше добре, но това беше нищо в сравнение с парите, които би могъл да печели, ако започнеше частна практика. Беше готова да го финансира, но когато му предложи, той глухо отказа.

— Искам да помагам на хора, които действително се нуждаят от помощта ми, а не на охранени плъхове, които не знаят какво да правят с парите си. Хората, на които помагам, трябва да са доволни от мен, от това, което могат да получат от мен. Ако ме наемат и аз мога да направя нещо за тях, това ме удовлетворява, така чувствам, че съм им необходим.

Тя не възрази. Знаеше, че когато стане по-зрял, ще промени схващанията си.

После в живота му влезе Зизи и разруши всичко. Още в мига, когато я зърна, Кери знаеше, че ще се случи точно така.

— Няма да трае дълго — успокои я Джери. — Продължават да се бият и след сватбата.

Кери кимна. Беше убедена, че няма да трае дълго. Питаше се само колко време ще отнеме.

Не беше виждала Стивън, откакто ѝ беше казал за решението си да се ожени. Тогава я бе наранил жестоко и тя се дистанцира с надеждата отдръпването ѝ да го отрезви.

— Къде са заминали?

— В Сан Хуан, къде другаде би могла да го завлече Зизи? — отговори Джери.

Кери се изправи и с това му показва, че срещата им е приключила.

— Ще поддържаш връзка с мен, нали? Тук съм, ако Стивън се нуждае от мен. Но докато не се раздели с онази личност, мисля, че не искам да го виждам. Навярно това ще му помогне да вземе решение, без да се натрапвам.

— Може и да си права — Джери я целуна целомъдрено по бузата и се почуди защо неговата майка изглежда като бездушен манекен на Елизабет Арден, докато Кери му напомняше за Лена Хорн, звездата.

— Ще се видим следващата седмица.

— Благодаря ти, Джери.

Лъки и Джино, 1966

— Това е позор за цялото ни учебно заведение — директорката на Л'Евие говореше строго, осъдително, очите ѝ святкаха. — Тук никога не сме имали възпитанички с такова поведение. Никога! — свали с преднамерено спокоен жест очилата си с малки кръгли стъкла и Лъки за миг си помисли, че суровата, аскетична англичанка ще избухне в сълзи. Но тя не заплака. Само присви късогледите си очи, след това пренебрежително стисна тънките си устни и продължи тирадата си със същия строг, осъдителен тон. — Да водите момчета в училището не е разрешено. Но да ги въвеждате тайно в своята стая и да ви... заварят... с тях в леглото...

Олимпия с мъка въздържахше смеха си.

Директорката улови настроението ѝ и заканително се обърна към нея:

— Може и да се посмееш, млада лейди. Истински се надявам смехът ти да не секне, когато баща ти пристигне... за да те вземе оттук — от училището, което вие опетнихте със своето... своето... отвратително поведение. И двете сте изключени. Успях да се свържа и с твоя баща, Лъки. Пристига утре сутринта. Както и господин Станислопулос — отново закрепил очилата на върха на дългия си остър

нос. — Междувременно — приключи тя и огледа с презрение и погнуса двете момичета, — трябва да се приберете в стаята си и да бъдете там, докато ви отведат утре. Добре ли разбрахте?

— По дяволите! — избухна Олимпия и се тръшна на леглото си. — Татко ще се побърка. Толкова ще се ядоса, че съм изхвърлена и че трябва да дойде да ме вземе... да бъде принуден да ми чете конско и да се извинява за непослушната си дъщеря... Накара ме да се закълна, че няма да допусна да ме изхвърлят и оттук. Майната му!

— Моят баща няма да дойде — каза уверено Лъки. — Ще изпрати някого.

— Защо няма да дойде? — любопитството взе превес над собствените тревоги на Олимпия и тя превключи на друга вълна.

— Той е зает човек — сви рамене Лъки.

— Всички те са заети хора.

— Да, но моят старец е по-зает от останалите.

— С какво толкова е зает?

Лъки отново сви рамене, но добре прецизира думите си, преди някак неопределено да каже:

— Ами... има милион занимания. Хотели... фабрики... издателска дейност... Занимава се с всичко, за което можеш да си помислиш — доближи се до гардеробчето си, отвори го и заразглежда дрехите си.

— А не се ли занимава и с Мирабел Блу? — попита небрежно Олимпия.

Лъки се извърна рязко. Погледна приятелката си право в очите.

— Откога знаеш? — попита тя с пламнали бузи.

Олимпия се прозя, после се протегна и разкърши дребничкото си тяло.

— От известно време. Чаках обаче ти да ми кажеш. Господи! Толкова искам баща ми да е известен гангстер вместо досаден дърт милионер.

— Не ми е позволено да казвам на никого.

Олимпия прихна да се смее.

— Откога такива неща те спират? Не й било позволено? Ха-ха? Ма моля ви се!

Лъки също се засмя. Изпита огромно облекчение, че най-накрая някой знаеше коя е всъщност. Винаги ѝ се искаше да сподели тайната си с Олимпия, но Джино беше изискал от нея да му обещае... тържествено.

— Мечтая да се срещна с него. Виждала съм го само на снимки във вестниците, но на тях изглежда някак свиреп и зловещ...

— Зловещ ли? — засмя се Лъки.

Ама че странно описание на мъжа, за когото тя си спомняше как я прегръща, как я вдига и подхвърля във въздуха... Спомняше си мириса му... Как я целуваше. Годиците ги бяха отдалечили един от друг, но дори през ум не ѝ минаваше да нарече баща си зловещ.

— Кажи ми — развълнувана попита Олимпия, — наистина ли е убивал хора?

— Не знам — каза Лъки. — Всичко, което пише за него, е много преувеличено. Сам ми го е казвал. Мисля, че му се носи славата заради... — не можеше да намери точната дума. Заради какво? Откъде, по дяволите, да знае? Джино е нейният баща. Тя го обича. И го мрази. Зависи. Мъжът, когото наричаха Джино Овена Сантейнджело! Кой е той? Тя не знаеше. Наистина. И не искаше да узнае.

Всъщност така ли беше? Може би да. Може би не. Може би...

Да се сгоди с Мирабел Блу беше фатална грешка. Джино беше наясно с това. Тая жена беше самоубийствено немарлива, жадуваща единствено за неотклонно внимание. Не можеше да проумее защо го е направил. Дали от съжаление? Или имаше и друго? Шест месеца съвместен живот и все още не можеше да го определи. Всичко, което чувстваше, беше искреното му желание тя да си отиде. А в замяна на това тя ден и нощ говореше за брак. Ставаше дори неудържима.

С отстраняването на Питър Ричмънд от живота ѝ, Джино на практика беше засегнал чувството ѝ за осигуреност. Тя се нуждаеше от един Питър Ричмънд край себе си. Изпитваше необходимост постоянно да знае, че е красива и желана, че има мъже, които рискуват бъдещето си, когато я чука. Джино я искаше. Но Джино не рискуваше нищо, за да я има. Внезапното изчезване на Ричмънд от живота ѝ беше наистина тежък удар за нея. Мирабел не можа да се оправи след него. И най-търсената филмова звезда в света се оттегли в леглото и прекарваше времето си в плач и хленчене като малко наказано дете.

Джино продължаваше да се осведомява за нея. Поддържаше връзка. Обаждаше се всеки ден на камериерката ѝ. От нея научи, че госпожица Блу е настинала, после пък че има главоболие... след време зъбобол.

В студиото не бяха очаровани от оттеглянето на Мирабел Блу. Бяха в разгара на снимките и внезапното влошаване на състоянието на главната изпълнителка им костваше хиляди долари загуба на ден. След четири дни изпратиха своите адвокати и лекари в къщата ѝ. На следващата сутрин тя се яви на работа — бледа като платно, отпаднала. Вдигна скандал на режисьора и следобед напусна екипа. Към шест вечерта я откриха безжизнена, натъпкана с хапчета. Незабавно я откараха в болница, където няколко промивки на стомаха се оказаха точно навремени.

Джино научи за случилото се в Лас Вегас. Веднага отлетя за Лос Анджелис и от летището отиде право в болницата.

Мирабел изглеждаше като дете в леглото. Като дванайсетгодишно момиченце с разрошена руса коса, светлосини очи и позачервена кожа.

— Защо го направи, да не си се побъркала? — попита я той искрено загрижен.

— Съжалявам — проплака Мирабел, — винаги взимам навътре нещата... винаги...

— Мъничката ми, искаш ли да се сгодим? — изговори думите, преди да е осъзнал напълно какво ѝ казва. Тогава идеята не му изглеждаше неподходяща. Джино Сантейнджело. Мирабел Блу. Всеки във Холивуд щеше да сдъвче шибаното си сърце от яд.

Мирабел остана във възторг. Имаше само един малък проблем. Оказа се, че тя вече има съпруг — онази стара холивудска кримка каскадьорът — с когото беше сключила законно брак още при пристигането си тук.

— Можем да уредим бърз развод, това не е никакъв проблем — каза Джино. — Междувременно можеш да се преместиш в моя апартамент.

Няколко седмици след нанасянето ѝ в резиденцията в Бел Еър, той ясно видя каква непростима грешка е направил. Снимките на филма бяха приключили, а до започването на следващия имаше доста време. Мирабел прекарваше времето си излегната пред телевизора,

жадно прелистваше купища филмови списания и... се тъпчеше с храна.

Джино не можеше да повярва на очите си.

— Днес няма ли да станеш? — питаше той.

Тя се усмихваше, абсолютно доволна от себе си.

— Е, може би...

Но най-често не ставаше. Въргальше се в леглото и мързелуваше, а до вечерта спалнята вонеше на портокали, Маринован лук и на спарено, по-точно самата Мирабел намирисваше, защото не обичаше да се къпе.

Джино бързо се отвори. Как обаче да се отърве от нея? Тя не беше някоя обикновена жена. Беше филмова звезда с цяла кохорта обслужващ персонал — счетоводители, агенти, мениджъри, продуценти, режисьори... И обожатели... Стотици хиляди...

Случваха се и дни, когато тя се насилваше да стане. Тогава се гримираше по два часа. После омотаваше главата си в нещо като тюрбан, защото корените ѝ бяха порасли поне два сантиметра и се чернееха грозно сред платиненорусата ѝ коса. О, да, и да се изкъпе — иначе не можеше да облече изискан тоалет и бижута, защото вонеше като прасе.

На какво, по дяволите, се беше насадил? Нареди да извикат Коста.

— Разкарай я от къщата ми — каза му отсечено Джино. — Няма значение колко ще струва. Заминавам за Ню Йорк и искам да ѝ кажеш, че всичко е свършило.

Знаеше, че трябва сам да ѝ го каже. Но, Господи, тя приличаше на бавноразвиващо се дете! Беше се опитал, небето му е свидетел, да проведе разговор с нея преди няколко дни. Тогава долната ѝ устна бе потрепнала, а очите ѝ мигновено се напълниха със сълзи.

— Не си ли щастлива, мила? Не те ли правя щастлива? — беше я попитал той.

И преди да успее да ѝ попречи, тя беше скочила от леглото, беше захвърлила нощницата си, беше протегнала към него ръце за прегръдка, като едновременно заговори с най-нежния си глас:

— Хайде, чукай ме, миличък... Това ще ме направи щастлива.

По-скоро щеше да се навие да изчука някоя дръглива улична котка. Да чука Мирабел? Гадеше му се от миризмата ѝ.

Коста дойде в Бел Еър след заминаването на Джино. Каза ѝ, че трябва да се изнесе, да си върви. Тя го изслуша външно спокойна, без да откъсва очи от включения телевизор.

Същата вечер сръза вените си с бръснач и едва оживя.

Откриха я на другата сутрин гола, обляна в кръв, на пода в банята. Прислужницата веднага се обади по телефона на Коста. Коста успя да потули всичко — инцидентът не се разчу и никой репортер дори не надуши за случилото се.

Джино отново долетя в Лос Анджелис. Този път беше вбесен. Имаше чувството, че е хванат в капан.

Мирабел отново беше разкаяна — като съгрешило дете.

— Съжалявам — ридаше тя. — Ще се опитам да бъда сериозна... обещавам... Когато се оженим...

По-късно Джино призна на Коста:

— Достатъчно стар съм вече дори да си помисля за женитба.

— Ти? Стар? Никога няма да остарееш, приятелю.

— Почти на шейсет съм — печално констатира той. — Не съм в първа младост.

Коста го потупа по рамото.

— И двамата остаряваме. Разликата е само в това, че аз съм по-млад от теб, а изглеждам доста по-стар.

— Ти водиш порядъчен живот, това е всичко. Обзалагам се, че досега дори не си погледнал чужда жена. Двамата с Джен сте все още същите влюбени хлапаци — очите му се присвиха и Коста разбра, че Джино мисли за Мария и за живота с нея, но нищо не каза.

— Как е Лъки? — побърза да попита той, за да го откъсне от тягостните възпоменания. — Пише ли?

— Не. Странно хлапе е тя, Коста. Не остана дори за Коледа. Пристигна, стоя два дена и избяга на гости при оная нейна приятелка.

— Мисля, че присъствието на Мирабел в къщата...

— Исусе Боже! Само да се отърва от нея и ще отделя повече време за децата. Трябва да ги опозная. Те се връщат от училище, изпълват къщата с гърмяща музика, разхождат се с тези смешни дрехи... И, за Бога, Коста, сякаш се виждам с двама непознати у дома. Толкова съм зает... Следващото лято ще ги заведа някъде.

Седмица след този разговор той откри безотказен начин да се отърве от Мирабел, извика отново Коста и му нареди:

— Намери ми оня смотаняк, за когото е омъжена. Да видим колко ще струва.

Дарио Сантейнджело се бе превърнал във висок, строен младеж. С гладка бяла кожа. Със сребристоруса коса, с изящни черти и лек слънчев загар. Имаше вроден вкус към красивото. И самият той беше красив. Изглеждаше по-възрастен от годините си. Повечето момчета от неговия клас в училище бяха по-ниски, пъпчиви пубертети, чиито представи за развлечения се свеждаха до боричкане, крясъци, обсъждане на момичета и коли. И в мигове на върховен кеф да се състезават в надпърдяване.

Гледаха на Дарио като на извънземен. Беше различен и затова страняха от него. Не им пасваше. Беше умен. Учителите го харесваха. Момчетата го мразеха.

Мечтите му да се махне от тихата къща в Бел Еър се осъществиха. Но остана излъган в копнежа си да има приятели, с които да се весели. Постоянно се опитваше да спечели благоразположението на съучениците си. Но каквото и да правеше, той не можеше да промени факта, че се казва Дарио Сантейнджело, че е син на Джино Сантейнджело, чиято репутация беше всеизвестна. В резултат момчетата го намразиха още по-силно и умишлено превръщаха живота му в ад.

Той престана всякакви опити да им се хареса. Затвори се в черупка, непробиваема за саркастичните им стрели и оскърбления. Редовно пишеше на сестра си, че в училището е страхотно, че момчетата са страхотни. Лъки никога не отговаряше на писмата му. Като че ли той беше престанал да съществува за нея. Толкова години бяха живели двамата заедно... После тя беше заминала — далече, в онова училище в Швейцария и там беше срещнала онова глупаво момиче с тъпото име и бе излязла от живота му. С такъв копнеж я чакаше да пристигне за Коледа. А тя едва размени с него няколко думи.

Реши да престане да ѝ пише. Да ѝ го върне. Да не ѝ обръща никакво внимание.

Лъки не можеше да заспи... Кошмарните видения отново тормозеха съзнанието ѝ. Светкавици. Плувен басейн. Слънчев ден. Надуваем дюшек... сред розова вода...

Седна в леглото, потънала в пот. Прииска ѝ се да бъде на мястото на Олимпия — с живи родители. Какво значение имаше, че майката и баща ѝ са разведени. Нали бяха винаги на разположение.

Изрита завивката. Запита се кого ли ще изпрати Джино да я върне обратно. Надяваше се да е Марко. Искаше той да научи защо я изключват от училището. Всички славни подробности за нея и момчето, което тайно бе въвела в стаята си. Да чуе за тях двамата — голи под чаршафите. И за Олимпия — танцуваща гола наред с нейния приятел. Ха! Тогава нямаше вече да я мисли за хлапачка! Беше на петнайсет години. Достатъчно голяма. Достатъчно опитна... Много опитна.

Безброй нощи беше бягала от порядъчното Л'Евие и бе овладяла до тънкости изкуството да го прави „почти“. Дори гола, с момче в леглото, можеше да се справи с „почти“.

Но с Марко искаше да бъде различно. Да получи всичко. От край до край! Да. Олимпия каза, че тя би постъпила така единствено с Марлон Брандо. Лъки реши, че за нея това ще бъде Марко.

Джино се качи на самолета в Ню Йорк, седна в креслото и запали първокласна „Монте Кристо“. Първоначално мислеше някой от хората му да доведе Лъки у дома — Марко, Ред или Коста. Но Дженифър разговаря с него и го убеди да отиде и лично да я вземе.

— Това е твое задължение като баща, Джино — настоя тя. — Така ѝ позволяваш да разбере, че си искрено загрижен.

— Но аз съм, по дяволите. Щом я видя, ще ѝ избия всички глупости от главата.

— Това ще бъде голяма грешка — внимателно каза Дженифър. — Изобщо не го помисляй. Напротив, първо трябва да поговориш с нея, да разбереш защо е станало така.

— Тя е на петнайсет, Джен! — избухна той. Как може хлапе на петнайсет да се чука на поразия?

— А ти какво правеше на петнайсет? — тихо го подсети тя.

Джино се намръщи. Този път милата стара Джен не постъпи тактично. Само глупак можеше да направи подобно сравнение. Та той

беше мъж. На петнайсет можеше да прави каквото си иска, по дяволите. Но за момичетата беше различно.

Сега, в самолета, продължаваше да се чуди къде на майната си е тръгнал. И защо? Защото Джен беше казала, че трябва да го направи ли?

— Мога ли да ви предложа нещо, сър? — попита стюардесата.

Поръча двойно шотландско уиски, облегна се назад и този път се замисли за Мирабел. Най-после се беше разкарала. Какъв точен удар, нанесен с помощта на съпруга ѝ. Кой друг можеше така ефикасно да я махне от главата му?

Старият каскадьор се оказа разумен. Веднага пристигна да се видят. Лице, обрुлено от времето, каубойски дрехи, които някога са видели по-добри дни.

— Как е Мери? — гласът му прозвуча разтревожено.

— Мери ли?

— Ами да, Мирабел — поясни бързо Коста.

— Да бе — Джино поклати глава. — Този неин детски акъл. Той е най-големият ѝ враг.

Възрастният мъж кимна.

— Мери си... има проблеми.

— Проблеми ли! По дяволите, бих го нарекъл повече от проблеми.

— Ще се жените ли за нея?

— Чуйте ме добре. Искам да ви я върна обратно. Придружена с един чудесен малък подарък. Купих за двама ви къща на върха на Мълхоланд Драйв. Ваша е — само ме освободете — и мен, и живота ми — от нея до шест вечерта.

Предложението сработи. *Чао, Мирабел Блу. Чувствам се прекрасно, че се отървах от теб.* Струваше цели сто хиляди, но пък наистина си струваше!

Баща и дъщеря застанаха един срещу друг в кабинета на директорката. Тя — в единия ъгъл на стаята — мрачна и непокорна. Той — в другия — мрачен и гневен.

Директорката изложи своята позиция с ясен, стегнат говор, с подчертан английски акцент, от който в стаята сякаш летяха стърготини.

— ...И, както разбирате, господин Сейнт, ние, в Л'Евие, не сме тези, които можем да наказваме такова поведение. От вас като родител зависи да посочвате правилния път на дъщеря си в живота. Наистина мисля...

Изобщо не го интересуваше какво си мисли тая крава. Изключи и огледа внимателно Лъки. Задържа погледа си върху нея за първи път от години насам.

Беше висока колкото брат си. Кога, за Бога, беше пораснала?

Имаше фигура на млада жена — слаба, източена, с дълги крака. Видът ѝ го потресе. Маслинена кожа. Смолисточерна коса. Големи сериозни очи.

Виждаше своето лице пред себе си. Исусе Боже! То бива прилика, ама чак такава. Просто му бе одрала кожата. Женски вариант на него самия.

Но същевременно беше изненадващо различна. Не познаваше тази млада жена. И грешката бе негова. Толкова беше загрижен да осигури безопасност за нея и Дарио, че ги държа с години далеч от себе си. Обичаше ги. И двамата. Повече от живота си... Но беше затворил любовта в сърцето си и беше избягал. Защото знаеше, че няма да се справи, ако ужасът се повтори. Беше силен, разбира се, но не дотолкова.

Мария... Мария... Исусе Боже! Колко време трябваше да мине, за да го поотпусне мъчителната болка? Тази болка, която разкъсваше вътрешностите му, която го стягаше за гърлото още със отваряне на очите всяка сутрин. Кошмарите. Нелепата надежда, че някой ден тя ще се появи отнякъде, ще се върне... Отмъщението му се превърна в кървава баня. Но в действителност се оказа безсмислено.

От своя ъгъл Лъки също оглеждаше баща си. Със същата съсредоточеност. Защо беше дошъл? Защо не бе изпратил някой от момчетата си.

Искрено беше учудена.

Олимпия и тя го гледаха през прозореца, когато пристигна.

— Ей! — беше възкликнала Олимпия. — Идва твоят старец. Ти май каза, че той няма да дойде.

— Н-не... мислех, че ще дойде — заекна направо шашардисана Лъки.

— Но ето, че дойде... Хм... Мн-о-ого е готин, нали?

Сега Лъки гледаше баща си. Опитваше се да прецени дали наистина е привлекателен мъж, или не. Без съмнение изглеждаше много млад за възрастта си. Беше облечен безупречно — костюм от три части, бяла копринена риза и копринена вратовръзка. Черната му гъста и дълга коса падаше малко над яката на ризата. Подстрижа по последна мода. Тук-там само проблясваха сребристи косми, които страхотно му отиваха.

Докато го разглеждаше внимателно, спомни си как ухаеше той. Спомни си за миризмата на тате. Ох, Господи! Защо не беше на пет години? Защо не можеше да се хвърли в прегръдките му и да се остави на силните му ръце — да я прегърнат топло, да я притиснат силно... Докато започне да пищи!...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Изруга мълчаливо и кипналият в душата ѝ гняв ги пресуши. Колко е слаба. На кого му пукаше, че е изхвърлена от училище. Нея изобщо не я беше грижа за това.

Напуснаха училището и се настаниха на задната седалка на лимузината с шофьор, без да си проговорят нито дума. Когато колата пое по пътя към летището и скоростта се увеличи, Лъки закопня Джино да ѝ каже нещо. Беше ли ядосан? Много ли ѝ се сърдеше? Тя се покашля, за да освободи гърлото си и помисли, че може би няма да е лошо тя първа да го заговори. Но веднага се отказа от намерението си.

Тягостната тишина продължи през целия път — до летището, до качването в самолета и по време на полета до Ню Йорк.

Кацнаха в Ню Йорк, минаха митницата и се качиха в познатата черна лимузина. Лъки се изненада. Очакваше да я натоварят на друг самолет за Лос Анджелис и да я отпратят у дома, в Бел Еър. Но очевидно щяха да останат в Ню Йорк — може би само да пренощуват. Тази мисъл я развълнува.

Лимузината спря пред суперлюксов жилищен блок на Пето авеню с изглед към Сентръл Парк. Джино влезе във фоайето. Тя го последва. Изкачиха се с асансьора до двайсет и шестия етаж. Влязоха в обширен апартамент — приличаше на тези, които беше виждала във филмите на Франк Синатра. Хром. Кожи по пода. Огледала. Значи тук живееше Джино в Ню Йорк. Местенцето си го биваше.

— Добре дошла, скъпа.

Някой най-после я заговори! Леля Дженифър! Изглеждаше понапълняла, облечена в розов джемпър, с перлени обици, перлена огърлица и перлени гривни.

Лъки почувства, че очите ѝ отново се пълнят със сълзи. Майната му! Беше се превърнала в ревливо бебе!

Леля Дженифър протегна ръце и тя изтича към нея. Хвърли се в прегръдката ѝ и мигновено беше обгърната от благодатен облак парфюм и утешителна топлина.

— Ела, мила. Да отидем в спалнята и да поговорим — предложи ѝ нежно Дженифър. — Няма нищо по-добро от един добър разговор.

Джино крадешком проследи с поглед Дженифър, която отведе Лъки. Въздъхна с облекчение. Жени. Цял живот се разправяше с жени. Но Лъки не беше жена. Беше неговата дъщеря, за Бога. И ако бяха разбрали в онова шибано, скапано училище коя е тя всъщност, щеше да му се наложи да открие онова дребно ебливо швейцарско хуйче, дето се бе напъхало в стаята ѝ и да го обеси за скапаните му швейцарски топки.

Лъки беше уникална. Факт, който осъзна едва сега. Доскоро бе мислил за нея като за хлапето, но се оказа, че изобщо е нямал представа за нея. Беше на възраст, когато всички — без значение от националността им — които можеха да го вдигат, а може би и тези, които не можеха, щяха да се точат за тялото ѝ. Беше на петнайсет, е, почти на шестнайсет — след няколко месеца ги навършваше. И кой трябваше да я съветва и поучава? Не и той. Дженифър беше най-подходящата личност. Тя трябваше да си поговори с нея, да се опита да ѝ обясни, че ако той, Джино, някога чуе, че някое момче се опитва пак да се възползва от нея, той ще му строши шибаната глава. А и нейната също!

Тя беше дъщеря на Джино Сантейнджело и, по дяволите, ако трябваше, щеше да ѝ го набие в главата, но беше време добре да научи какво означава това.

Колко трудно се оказа да убеди възрастните, че е девствена. Леля Дженифър беше мила, внимателна жена, но в това отношение сякаш живееше в каменната ера! Използваше думи, които бяха като китайски йероглифи за Лъки.

Скромност. Самоуважение. Почтеност.

Лъки загра какво в последна сметка им се иска да чуят тя и Големият татко.

Да, момчето беше влязло насила в леглото й.

Но тя се беше борила с него, беше го надвила и изхвърлила...

Да, беше опазила честта си...

Да, беше викала за помощ и беше получила помощ — учителят по физическо възпитание се бе втурнал в стаята и я беше спасил... от съдба, по-злочеста и от смъртта.

Леля Дженифър повярва на всяка нейна дума.

Фактът, че е била абсолютно гола, въобще не се спомена. Както и това, че в леглото на Олимпия също имаше момче.

Пълното опрощение се оказа лесно. Намръщеното, разтревожено лице на леля Дженифър се промени за миг — тя направо засия.

— Баща ти ще си отдъхне — промърмори тя. — Не че някога се е съмнявал в твоята... девственост.

Девственост! Лельо Дженифър! Аз съм наистина девствена!

— Къде е Марко? — небрежно попита Лъки.

— Марко ли? — в първия момент Дженифър не разбра какво я пита и учудено я погледна.

— Татковият Марко — неспокойно дотури Лъки. Ти знаеш.

— Не, не знам — Дженифър премигна бързо няколко пъти. — Марко... Марко... А, да, синът на Бий.

Синът на Бий ли? Коя, по дяволите, беше шибаната Бий? Лъки обаче остана външно спокойна.

— Даа. Къде е той?

— Не знам, скъпа. Вероятно в Лос Анджелис — странно, понякога момичето говореше точно като баща си и изглеждаше точно като него.

Разговорът приключи. Леля Дженифър беше готова да докладва на Големия татко.

— Хей — обади се неспокойно Лъки, — ще трябва ли да остана тук?

Дженифър се изненада.

— Баща ти нищо ли не ти е казал? Записана си в частно училище с пансион в Кънектикът. Утре заминаваш там.

— Олеле! — Лъки беше отчаяна. Не. Джино не ѝ беше казал. Но това бе точно в стила на баща ѝ — да си мисли винаги за своите планове. Да прави само това, което той иска. И изобщо да забравя какво би могла да иска тя.

Частен пансион в Кънектикът. Майната му! Хиляди дяволи! Да му го начука! Последното нещо, от което имаше нужда в живота си, бе да продължи да ходи на училище.

— Ще ти хареса там, хлапето ми. Плуване, езда. Ти нали обичаш конете? — сега, след като Джен го бе успокоила, Джино се чувстваше по-свободно в присъствието на Лъки — тя отново беше неговото малко момиче.

— Конете? — Лъки изкриви недоволно устни. — Мразя коне!

— Хей — той вдигна бродираната ленена салфетка от масата и избърса устата си. Проклетото зеленило. Колко пъти беше казвал на шибания си тъп готвач, че не иска тези аспержи да се появява на масата му. — Да мразиш конете е много лошо. Нали знаеш кой е най-добрият приятел на човека... и всичките останали приказки за животните, а?

— Кучето!

— Какво куче?

— Кучето е най-добрият приятел на човека — обясни тя с тона на възрастен човек, който поучава дете.

Но той спечели точка, като се включи в играта.

— Парите са най-добрият приятел на човека, детко — каза последната дума той, както обикновено. — И не го забравяй.

Колко го мразеше! Нисък, нагъл, груб... И на всичко отгоре устат!

Тя механично набоде връхче аспержа, поднесе го към устните си и близна от мазнината, в която беше задушен.

— Мислех си... — опита се все пак да започне някакъв разговор Лъки.

— Да? — той хвърляше по едно око към телевизора, който продължаваше да бъде включен по всяко време — навик от времето на Мирабел Блу.

— Ами, искам да кажа... след два месеца ставам на шестнайсет. Защо въобще трябва да ходя пак на училище?

— Защото само там можеш да научиш много неща...

Но не продължи, защото на екрана течаха резултатите от конните надбягвания, които грабнаха изцяло вниманието му.

— Очевидно — изломоти тя.

— А?

— Не искам да ходя на училище — каза упорито тя.

— А? — мързеливо се усмихна Джино. — И какво ще правиш по цял ден?

— Много неща.

— Например?

— Например да бъда с теб, да излизам с теб, да науча всичко за твоя бизнес... такива неща.

Успя да привлече вниманието му. Не, направо му скри топката. Очите му се насочиха към нея. Загледа я напрегнато. Петнайсетгодишно хлапе. Момиче. Шегуваше ли се?

— Не се шегувам — каза тя рязко, сякаш прочела мислите му. — Нали се очаква от хлапетата да правят точно това — да се интересуват от семейния бизнес.

Май се опитваше да му се качи на главата с тия нейни шегички. Прииска му се Джен и Коста да бяха останали за вечеря — така нещата щяха да са много по-лесни.

— Слушай какво, завърши училище, после иди в колеж, запознай се с някой мъж и създай семейство. Това ми звучи по-добре.

Тя присви убийствено черните си очи и изстреля дръзко:

— А на мен ми звучи скапано.

Той щеше да я изпепели с поглед.

— Мери си приказките, хлапачке. Ще правиш това, което аз кажа. И един ден ще ми бъдеш благодарна.

Този път погледът, който му отправи Лъки, беше леден, пронизващ.

— Аз никога не съм получил никакво образование — продължи лекцията си той. — Реномирани училища в чужбина и други подобни. Бях на улицата и си съдирах задника да изкарам някой долар, много преди да стана на твоите години. Така че, трябва да оценяваш какви възможности са ти предоставени — щом изрече тези думи, си спомни Мария в болницата, след раждането на Лъки. Беше толкова бледа, нежна и красива.

Спомни си и деня, когато я кръстиха. Лъки. Исусе Боже! Ако можеше Мария да я види сега! Ако можеше...

— Новото момиче... новото момиче... новото момиче...

Десетки уста изсъскваха тия думи всеки път, когато тя се появяваше някъде. Чудесното частно училище пансионат в Кънектикът! Най-точно трябваше да го наричат частен затвор — с униформи и охрана, маскирана с титлата учители. И противни, смотани сополанки, които Лъки намрази от пръв поглед.

Само след два дни разбра, че трябва да се махне оттук.

А след две седмици беше убедена, че това се налага.

Имаше списък с телефонни номера на Олимпия. Използва претекста, че трябва да се обади на Джино, излезе от час по математика и започна да набира номер след номер.

Откри Олимпия в Париж — в къщата на баща ѝ на авеню „Фош“, в един от най-богатите квартали на града. В момента имаше урок по руски с частен учител.

— Писна ми! — изрева Олимпия, щом позна гласа ѝ. — Можеш ли да си представиш някой, който да учи руски! Пълна простащина!

— Ако това те успокоява, мога определено да ти кажа, че е по-добре, отколкото да си заключена в тая шибана дупка — изстена Лъки. — Трябва да се махна оттук. Имаш ли някаква идея?

— Хиляди! — делово каза Олимпия. — Скачай в някой самолет и тичай при мен. Грабваме някоя от колите на татко и запрашваме надолу, към Южна Франция. Ще бъде аб-со-лютно жестоко! Навита ли си?

— Без дори да се замисля! Но откъде да намеря пари? Имам точно двацет и три долара и петнайсет цента.

— Това да ти е проблемът — великодушно разреши въпроса Олимпия. — Къщата тук е пълна с телекси. Всичко, което трябва да направя, е да изпратя ордер за билет, който да оставят на мое име в „Кенеди“. Щом се измъкнеш оттам, останалото е моя работа. У теб ли е паспортът ти?

— Естествено.

Разговаряха още няколко минути — уточниха всичко. Когато Лъки затвори телефона, беше убедена, че всичко ще мине като по вода. И точно така стана.

Измъкна се призори на следващия ден от училището. Стигна на автостоп до летището. Взе билет от бюрото на „Пан Америкън“ на името на госпожица Олимпия Станислопулос. Към обяд седеше в самолета за Париж.

Когато кацнаха на летище „Орли“, тя телефонира на Олимпия, както се бяха уговорили. Олимпия запищя възторжено в слушалката. Нареди ѝ кратко да чака. И затвори.

Три часа по-късно двете пътуваха към Лазурния бряг. Олимпия седеше зад волана на последен модел бял мощен „Мерцедес Конвъртъбъл“.

— Господи! — възкликна щастливо тя. — Това е най-голямата веселба от година насам. И да ти кажа нещо за тебе, Сантейнджело. Ти си умна глава!

— Оказа се фасулска работа — ухили се Лъки.

— Нали ти казах! — Олимпия рязко завъртя волана, за да не сгази една мършава котка. Гумите изсвириха и колата поднесе по улицата в предградието на Париж. — Остави ли бележките, за които ти казах?

— Да. Една за Джино. Една за училището. Куп лъжи за това колко се нуждая от време да остана сама и да обмисля нещата, да не ме безпокоят и че съм на път за Ел Ей.

— Прекрасно! Докато загреят какво е станало в действителност, ще сме далеч и ще си отживеем — бръкна в чантата си, извади цигара от пакет син „Житан“ и я пхна в устата си. — Аз пък казах на икономката ни, че отивам да видя майка си. Дъртата крава едва зацепва няколко думи на английски. Освен това не може да ме понася и направо си умря от кеф, че ще се разкарам от къщата. Сега двете сме кралици, бейби! Напред! Чака ни невероятен купон!

Джино, 1966

Власт. Беше от огромно значение да я притежаваш. Огромно. Но когато я имаш, никога не е достатъчна. Винаги нещо не достига. Още един връх за изкачване... Още една перфектна сделка...

Джино често се питаше защо работи толкова напрегнато. Вечно в движение, вечно слага хората в джоба си, вечно върши услуги...

— Ти имаш законна сила и влияние — казваше му често Коста — милият, скъп приятел. — Защо не се ограничиш само със законен

бизнес?

Коста държеше в ръка нотариалният акт на „Мираж“, където като собственик беше вписан Джино. Притежаваше хотел, която всъщност беше машина за пари. Но Коста беше адвокат и разсъждаваше като адвокат. Винаги искаше да върви по легалния път. Плащаш петдесет долара глоба и оставаш с чисти ръце. Горкият стар Коста. Готов винаги да се бори. Готов винаги да посъветва. Но и щастлив да печели милиони.

Хотелът с казино на Бахамските острови, отворен преди две години и наречен „Принцеса Сейнт“ вървеше много добре. Сега насочваха интересите си към игрални заведения в Европа. И всичко останало.

Да. Бизнесът процъфтяваше. Банкови сметки по целия свят. Пари, изпращани вън от страната и връщани обратно изпрани, чисти. Инвестирани. Вложени във фондации, управлявани от доверени лица. Нови сделки. Нов бизнес.

Джино харесваше живота си. Беше добър живот. Е, понякога имаше и спадове. Но само понякога. Нямахше проблеми, с които да не може да се справи.

Беше преживял трудните времена и беше останал невредим. Най-напред Комисията „Дюи“ през трийсетте. После Комитетът „Кифоувър“, създаден през хиляда деветстотин и петдесета година специално за разследване на организираната престъпност. И наскоро създаденият „Боби Кенеди“, в началото на шейсетте, оглавен лично от него като главен прокурор, решен да разследва всеки аспект на криминалната престъпност. След него Валаки — това никому неизвестно и невзрачно гангстерче, което изпя пред властите всичко, направено от приятелчетата му и от приятелите на неговите приятелчета, включително местата и точните дати на събитията.

Джино се отнесе достатъчно почитателно към факта, че името му не беше споменато във връзка с разследването, и никога сам не отвори устата си. Властите не успяха да го пипнат с пръст. Разхождаше се свободен. Имаше късмет, както беше казал веднъж Алдо. Алдо, който вече беше с разклатено здраве и практически се беше оттеглил от бизнеса — от време на време помагаше на жена си в „Рикади“.

Джино имаше идея. План. Една мечта всъщност.

Искаше да построи най-големия, най-люксовия, най-красивия хотел във Лас Вегас.

След осъществяването на мечтата на Момчето — „Мираж“ — Лас Вегас беше разраснал неимоверно. В сравнение с някои от по-новите хотели обаче „Мираж“ приличаше на тоалетна. Е, най-люксовата наистина, но тоалетна. Джино искаше да притежава по-голям и по-добър хотел, да остави чрез него своя следа в историята на града. Нещо специално, за което да се говори в цял свят.

Беше намерил терен за строеж и сега обсъждаше различни идеи с различни архитекти.

— Ще струва цяло състояние — беше изпъшнал Коста, когато Джино му спомена за първи път за мечтата си. — И колко главоболия! Мили Боже! Цените в строителството растат с часове. Ще трябва да съберем „синдикат“, а и трябва добре да пресеем тези, които ще вложат парите си и ще са готови да чакат с години за да си ги възвърнат. Не забравяй, че данъчните агенти още дишат във врата ти.

Понякога Коста мърмореше като стара баба. Джино щеше да построи суперхотела на света. Щеше да го нарече „Маджириано“ — комбинация от Мария и Джино. Нещо като обелиск за тяхната любов.

След като Лъки си приготви багажа, за да замине за училището в Кънектикът, Джино не се застоя в Ню Йорк.

Кънектикът. Добър избор. Лъки скоро щеше да свикне там и да се успокои. Училището им беше препоръчано от съпругата на Питър Ричмънд — Бети, жена с добро възпитание и чар, изключително привързана към конете.

— Изпратихме там нашата Лорета преди колежа. Тя беше във възторг до небесата от него — увери го Бети, говорейки за най-голямата им дъщеря.

Джино се попита лениво как ли ще се чувства, ако легне с жена като Бети Ричмънд. Не можа да си го представи. Гола трябва да беше по-кокалеста и от кози крак. Сега разбираше защо Питър Ричмънд се беше заплеснал по нежните, женствени, сладки форми на Мирабел Блу.

Двамата мъже бяха станали най-добри приятели. Естествено, приятелството им беше дискретно. Не афишираха връзката си. Но

имаше толкова много услуги, които Джино можеше да предложи на сенатора. Дребни. Големи. Но винаги дискретни.

Джино обичаше да ги прави. Доставяше му удоволствие да създава и поддържа приятелства на различни нива. Освен това знаеше много добре, че сенатор Питър Ричмънд един ден ще стане много важна клечка.

От Ню Йорк Джино отлетя за Вашингтон. Беше поканен за уикенда в имението на семейство Ричмънд в Джорджтаун. За първи път.

Разбира се, знаеше защо са го поканили. Бети Ричмънд планираше след известно време да организира гала вечер за едно от многобройните ѝ благотворителни дружества и възнамеряваше да измоли „Мираж“ за целта си.

Знаеше, но не даваше вид, че знае. Чакаше Бети Ричмънд сама да го помоли.

— Да — щеше да ѝ каже той. — Разбира се, скъпа, естествено. Как изобщо мога да ти откажа?

В това се състоеше играта. Но имаше правила. Един ден тя щеше да ги разбере.

Удари на тенис-топки и ракети. Силен вик на резултата. Джино се разхождаше покрай корта и наблюдаваше.

Бети Ричмънд играеше със сина си Крейвън и направо го разкатаваше. Не стига, че бяха лепнали такова лошо име на момчето, но непрекъснато го спукваха със различни спортове. Не че той не си заслужаваше името, падаше си наистина малодушен пъзльо.

Бети му махна с ръка и сервира неспасяемо. Крейвън хукна да посрещне топката, не успя естествено и се плъосна нещастно на земята.

— Гейм! — извика звънко Бети. После, без да обърне внимание на падналия си син, с бодра крачка тръгна към Джино, за да го приветства. Целувка. Още една. По едно клъвване за всяка буза.

Беше красива жена. Висока и силна. С проникателни кафяви очи и въздушна пухкава коса — като захарен памук. Беше облечена в екип за тенис, удобни маратонки и хваната на две стърчащи опашки коса. Въпреки че беше на четирийсет и една, това ѝ отиваше, изглеждаше доста добре.

— Как сме днес? — обичайният ѝ поздрав. — Готови ли сме за един гейм?

Джино се засмя.

— Готови сме за едно питие.

Бети се намръщи.

— Всеки обаче се нуждае и от физическо натоварване.

— Знам. Казваш ми го всеки път, когато се видим.

— А ти всеки път ми обещаващ, че ще се захванеш с някакъв спорт.

— Да, ще се захвана.

Тя го хвана под ръка и се притисна лекичко към него.

Той потръпна. Тая жена не си знаеше силата.

— Хайде се навий. Само един разтоварващ гейм — започна да се умилква тя.

— Не си познала. Твоята представа за разтоварващ гейм и моята са съвсем различни неща.

Крейвън се беше изправил на крака и с подскоци пристигна при тях. Беше на двайсет и една години — много висок и слаб като дъска. Не изглеждаше зле, но въпреки редовното спортуване, никога нямаше да спечели награда от рода на „Мистър Динамо“ например.

— Здравсти, Джино — каза той.

— Здравсти, момко. Как е тенисът?

— Ами доста добре. Сериозно се занимавам. Не е нещо особено, но...

— По-късно, Крей — изстреля Бети. — Събери топките, преди да са ги отмъкнали кучетата.

— Добре, мамо.

Бети подпъхна ръката си по-плътно под неговата.

— Толкова се радвам, че отдели време да дойдеш — каза тя, когато тръгнаха към къщата. — Има нещо, за което искам да те помоля...

Госпожа Ричмънд — жената, която не губеше време. Можеше да бъде първокласна Първа лейди. Активна. Спортна. Пряма. Какво повече можеше да иска Америка?

По-късно същата нощ Джино лежеше в стаята за гости, втренчил поглед в тавана. Човъркаше го досадната болка от наскоро появилата

се язва на стомаха. Обилната и пикантна храна... трябваше да забрави за нея. Но кой би устоял на пресни миди с лимон в сос „Гран Мариние“, сочно телешко задушено и току-що набрани малини?

Бети Ричмънд поднесе превъзходна трапеза. Вечерното парти беше прекрасно. В тесен кръг — само дванайсет души. Семейство Ричмънд, синът им Крейвън, три двойки и две свободни жени, с които Джино да си плакне очите. Какво караше Ричмъндови да си мислят, че е дошъл да търси жени? Той, който имаше на разположение холивудски звезди, нюйоркски топманекенки и ласвегаски шоугърли!

Беше на петдесет и девет. Мария сега щеше да е на трийсет и седем. Отбелязваше рождения ѝ ден всяка година — обядваше сам до басейна в къщата в Ийст Хемптън. Да, беше я запазил. Само я ограда с електрифицирана телена мрежа и остави градината да избуи в предишната си дива красота.

Мария беше погребана в същата градина, под дървото, където се бяха любили за първи път. Вътре къщата остана така, както беше в деня на смъртта ѝ. Никой не можеше да влиза вътре освен Джино. Отиваше там в деня на рождението ѝ. Всяка година. Очакваше този ден с трепет. Коя друга жена можеше да бъде достойна да живее като Мария в неговата памет?

Неочаквано почукване прекъсна мислите му. Хвърли поглед към часовника си. Два и половина през нощта.

— Кой е? — извика той.

Никой не отговори, но вратата бавно се отвори. На прага застана Бети Ричмънд. Облечена в сатенена роба в прасковен цвят, плътно обвита около тялото ѝ. Косата ѝ беше пусната свободно по раменете.

— Дойдох да те завия — изрече тя с решителен глас, толкова решителен, че той почти пропусна да долови подтекста в думите ѝ.

Отпусна дръжката на пистолета, който винаги оставяше под възглавницата.

— Чувствам се много удобно, благодаря ти, Бети — каза той бавно.

— Няма начин да не се чувстваш — продължи тя, след като затвори вратата след себе си и се доближи до леглото му. — Но не и аз.

И преди да успее да размисли как да постъпи, тя свали робата си и застана гола пред него.

— Иска ми се, господин Сантейнджело, наш семеен приятелю и приятел на целия проклет свят, иска ми се да ме изчукаш.

Той беше направо ошашавен. И тази жена се оказа обикновена курва. Каза ѝ тихо, с равен глас:

— Облечи се и се върни при Питър.

— Защо? Не ме ли искаш?

Трябваше да бъде внимателен. Една унижена жена...

— Въпросът не е в това. Но ситуацията...

— Ситуацията е, че Питър е отишъл на гости при свое гадже и най-вероятно тъпче неубедителния си хуй в тъпата ѝ мутра в този момент. Нямам намерение да седя и да чакам.

— Аз пък нямам намерение да се забърквам в такава каша.

Тя сви рамене. Беше само мускули. Където и да погледнеш. Малки, стегнати гърди. Широк ханш. Силни бедра...

— Мислех си, че ме намираш привлекателна — не се предаваше тя.

— Така е — побърза да я прекъсне той.

Без покана тя се настани в леглото.

— Няма да кажа на Питър — прошепна с дрезгав, тих глас. — Обещавам.

Последва най-физкултурното чукане, което можеше да си представи. Стисна пениса му във влагалището си и започна да го разтяга — навън, навътре — сякаш беше тенисна топка. Вътре. Вън. Въртене. Нагоре. Надолу. Аут. В центъра. Гейм!

Последва втори сет. Същият атлетичен подход. После си отиде, а той заспа. На сутринта си помисли, че всичко е било някакъв див сън.

Лъки, 1966

Олимпия караше колата така, като че ли бяха само те на пътя. Толкова бързо и бясно, че всеки шофьор панически се изтегляше встрани и ѝ правеше път. Стигнаха до Южна Франция за двацет и два часа, пет зареждания с бензин, безброй сандвичи и безброй кутии кока-кола.

— Ти имаш ли шофьорска книжка? — сети се да попита Лъки след един ужасно изморителен четиричасов преход с остри завои и главоломна скорост.

— Какво е това? — безгрижно се ухили Олимпия.

Лъки повече не я пита. Облегна се в седалката, затвори очи и отправи молитва за късмет.

Двете събраха деветдесет и четири долара, които намаляваха след всяко спиране. Не можеха да си позволят да отдъхнат в някой от кокетните, привлекателни мотели покрай пътя.

— Когато стигнем в Кан, ще отидем във вилата на леля ми — обяви Олимпия. — Тя не ходи често там. Обикновено седи една седмица през септември. Страхотно е, вероятно ще бъде заключено, но знам откъде можем да влезем. Толкова лета съм прекарала там с бавачки, когато родителите ми нямаха време за мен — тя тъжно се засмя. — Не че нещо много се е променило, но няма да е лесно да ме изритат сега, когато вече съм голяма!

Лъки познаваше това чувство. Докато вечеряха двамата с Джино в апартамента му в Ню Йорк, тя имаше усещането, че той ще се чувства по-щастлив където и да било другаде. В нейно присъствие изпитваше неудобство. Усещаше го. И затова направо онемя — беше някакво подобие на истинската Лъки. Дори не успя да се насили и да го попита къде е Марко.

Почуди се какво ли ще направи Големия татко, когато научи за бягството ѝ. Е, щеше да побеснее. И какво от това? Най-много да я изпрати в друго училище. А тя щеше добре да си размотае задника, докато той получише бележката ѝ.

Какво толкова лошо имаше в това да опознае бизнеса му? Нямаше никакво намерение да следва предписанията му — училище, колеж, брак. Да си гледа работата. Искаше да бъде като него. Богата. Силна. Уважавана. Искаше хората да подскачат, когато им нарежда — по същия начин, както правеха за него.

— Добре се движим — констатира Олимпия със звънък глас и натисна до дупка газта по тясното шосе, изсечено сред скалиста местност. — Току-що подминахме околоръстния на Сен Тропе. Още един час и сме там.

Лъки избърса потта от челото си с ръка. Беше едва май, но обедното слънце припичаше, а те бяха директно подложени на изгарящите му лъчи в малката открита кола.

— Обзалагам се, че воним на пот! — засмя се тя. — Две малки смърдящи девственици!

— Я се коригирай! — каза Олимпия.

— А?

— Щях да ти кажа, като пристигнем. Нали знаеш, лежиш си до басейна, пийваш си бяло вино и тъй нататък...

— Искаш да кажеш... че вече си го направила?

Самодоволна усмивка плъзна по сладострастните устни на Олимпия.

— Уха!

Лъки напористо се извъртя към нея.

— Кога? С кого? Как беше?

Олимпия изви волана, за да избегне камък на шосето.

— Ужасно! — сбърчи нослето си тя. — Послушай съвета ми — продължавай с „почти“. Така е много по-весело.

Както беше очаквала Олимпия, вилата на леля ѝ беше заключена, капациите на прозорците бяха затворени. Кацнала високо сред хълмовете над Кан, къщата се гушеше сред великолепна цветна градина от мимози и жасмин.

Олимпия изскочи от колата, отвори огромната порта от ковано желязо и подкара колата по алеята. Спря точно пред боядисаната в бледорозово вила.

— Готино е, нали?

— Фантастично е — възхити се Лъки. — Сигурна ли си, че тя няма да има нищо против, ако разбием вратата и се настаним.

— Тя няма да разбере, душичке! — отвърна мъдро Олимпия. — Всъщност тя би била против само ако „Баленсиага“ или „Балмен“ фалират. Болна е на тема мода и тоалети.

После Олимпия демонстрира своя специален начин за влизане. Изкатери се по една праскова до височината на втория етаж и отвори с лек бърз удар дървения капак, чийто райбер отдавна беше счупен, натисна прозореца, отвори го и се прекачи през перваза.

Лъки чакаше търпеливо пред вратата. След няколко минути Олимпия вече отключваше входната врата с ключа от резервната връзка, която държаха в къщата.

— Добре дошла във вила „Щастливи дни“! — изкикоти се тя.

Къщата беше построена във френски стил с гръцки пари. Повечето от мебелите бяха покрити с калъфи, за да не се прашат, но

тук-там имаше открито канапе с лека памучна дамаска, една полирана масичка... От тавана висяха паяжини.

— Казах ти, че леля ми използва къщата само седмица през годината — обясни Олимпия. — Няколко дни преди това идват от една фирма и почистват. Разбираш ли, можем да останем с месеци. Никой няма да се сети да ни потърси тук.

Лъки нямаше намерение да попада в списъците на безследно изчезналите, обявени за издирване. Може би няколко седмици, да. Но месеци? Джино щеше да се побърка от тревога, да не говорим за леля Дженифър и чичо Коста... За Дарио дори не смееше да си помисли. Трябваше да му пише. Все се канеше да го направи, но винаги си оставаше само с добрите намерения.

— С кого го направи? — попита нетърпеливо тя.

— С едно гадно, отвратително, дребно френско копеле. Комунистче. Постоянно ми говореше глупости — че баща ми трябвало да бъде ликвидиран, че не разбирам нищо от живота. Една нощ го вкарах тайно вкъщи, той веднага сви сребърния пепелник и отказа да правим „почти“. Беше ужасно. Измърлях с кръв коженото канапе в кабинета на татко. Направо ми прилошава, като си помисля. Благодаря на Бога, че ти се обади на другия ден. Нямаше да мога да продължа с уроците по руски и да се срещна пак с него.

Докато се свечери, успяха да почистят и подредят вилата по свой вкус.

— Ще използваме само една стая — реши Олимпия. — Така ще ни е най-лесно да почистим, преди да си тръгнем.

Лъки избра за най-подходяща просторната стая в приземния етаж, съседна на кухнята. Беше обзаведена с две ниски, удобни софи, масичка за игра на карти, с тапициран плот със зелено сукно и три огромни кресла.

— Хайде да се настаняваме — обяви Олимпия.

— Колко му е! — заяви Лъки.

Имаха общо два малки сака с дрехи и тоалетни принадлежности. Разопаковаха багажа и бяха настанени.

В кухнята завариха хладилника прасящ от вина, бира и разхладителни напитки. В бюфета откриха пакети чипс, кутии с ядки и двайсет и четири консерви с риба тон.

— Можем да си организираме истинско угощение — възкликна Лъки.

— А, не, — заяви Олимпия, — не и тази вечер. Тази вечер ще си замъкнем задниците в града и ще си хапнем както трябва. Привижда ми се омар с майонеза... Мм... вкусно, нали?

— Но ние нямаме пари?

Олимпия се ухили дяволито.

— Лъки, ти си наистина умна, на понякога си то-о-лкова тъпичка! На кого са му притрябвали пари, когато има на разположение чудесно младо тяло?

Престижният филмов фестивал в Кан беше към края си. Звездите бяха отлетели, аутсайдерите бяха останали. Неуспели мошеници, които отчаяно продължаваха да търсят някаква сделка. Продуценти без късмет, без нищо в снимачните си програми. Псевдоактриси — на практика неудачници — с големи цици и фалшиви усмивки.

Уорис Чартърс беше един от представителите на продуцентите кутцузлии. Беше пристигнал в Кан с развети знамена — неговите уникални и обещаващи идеи и собствениости. Претърпя пълен провал.

Собственост номер едно — Пипа Санчес. Отракана и хитра мексиканска актриса, играла главни роли в няколко много успешни испански продукции през петдесетте години. Беше четирийсетгодишна, въпреки че настояваше, че е на трийсет и пет — но наистина изглеждаше на трийсет и пет. Уорис обаче знаеше действителната ѝ възраст. Беше си свършил домашното върху госпожица Санчес, когато за първи път се бяха срещнали в Мадрид.

Тя беше успяла да се присламчи до него на едно парти.

— Господин Чартърс, гледах Целуни и убий. Много го харесах. И аз имам сценарий, който знам, че ще ви очарова.

Целуни и убий. Единствената му слава. Направен в Париж през петдесет и девета за седемстотин хиляди долара, досега филмът бе събрал в касите шестнайсет милиона. Щастлива случайност. Всичко останало, до което се докоснеше, се превръщаше в долнопробен боклук.

Собственост номер две — сценарият на Пипа Санчес. Бързо, напрегнато действие, пълно с насилие. С работно заглавие Убийствен

изстрел. История за гангстер през двайсетте и трийсетте години. Убиец със златно сърце.

Уорис считаше, че е истинска златна мина. Всъщност триковете бяха евтини и елементарни, но щеше да стане филм за милиони. След двайсет и три години в бизнеса Уорис много добре предусещаше бъдещия успех.

— Чий е този сценарий? — попита я той.

— Мой — властно каза тя. — Аз поръчах да го напишат. Аз го притежавам. Имам договор с автора, който ми преотстъпва правата си.

— И какво ще ги правиш тия права? Продаваш ли ги? — внимателно подпита Уорис, като се стараеше да не проличи колко силно е заинтересуван.

— Не — решително отрече Пипа. — Искам да играя главната роля във филма. Женската роля е написана специално за мен.

Сигурно, но преди двайсет години, помисли цинично Уорис. Но тъй като тя беше готова да му преотстъпи сценария срещу... нищо, и тъй като той можеше да я използва много успешно, пропусна да й каже, че тя по никакъв начин не става за главната роля.

И така, заминаха за Кан. Уорис Чартърс с двете негови многообещаващи собствениности... А единственият интерес, който успяха да предизвикат, беше през нощта, когато се сбиха пред очите на всички в хотел „Карлтън Терас“.

Сега Уорис седеше пред чаша перно в „Синия бар“ на улица „Кроазет“ в Кан и размишляваше върху лошия си късмет. Беше на трийсет и две години. В миналото детето-чудо на киното, което на тринайсет години изгуби гласа си и погрозня до неузнаваемост. На двайсет и пет стана продуцент на Целуни и убий и се върна в Холивуд със славата на детето-чудо. След два провала замина за Европа, ругаейки всички филмови столици. Там — разорен и дрогиран — се ожени за богата, седемдесет и две годишна вдовица испанка. Когато тя почина година след това, семейството й го изхвърли от къщата само с калъпче сапун за изпроводяк. Това беше единственият му кяр от този брак по сметка.

Уорис тихо подсвирна. Не повярва на очите си. Две котенца, две изящни, неземни същества се приземяваха в ореол от обещания... с бял лъскав „Мерседес“. Блондинката веднага грабна окото му. Цици като за световно. Златна коса, разпиляна по гърба. И толкова палави

къси панталонки, че бузките на прелестното ѝ дупенце се излагаха на показ. Приятелката ѝ на пръв поглед не можеше да се сравнява с нея. Впити изтъркани дънки и тениска. Високо, стройно и стегнато тяло. Смолисточерни къдрици, които закриваха лицето.

Уорис не се колеба. Избра за себе си блондинката. И той имаше право на малко удоволствие.

Проследи момичетата с поглед, докато те излязоха от колата и с небрежна походка тръгнаха към ресторанта. Инстинктът му показва, че само чакат някой да ги забърше.

Когато доближиха масата му, той бързо скочи на крака и с ученическия си френски ги попита дали имат нещо против да седнат при него.

Мургавата му отговори на чист френски. Каза, че имат среща, но докато чакат... е, ще приемат компанията му.

После блондинката ѝ каза нещо на английски. Тогава Уорис зарадван възкликна:

— Американки ли сте? И аз съм американец.

Поръча перно за всички и се запита имат ли пари. Бяха му останали само петдесет долара. Последните. Но в джоба си имаше скъпоценна трева. Ако успееше да ги изкуши да си купят...

Хм, мислеше си Лъки, не е лош. Нито добър. Но не е нейният тип. Това беше истински късмет за нея, защото веднага разбра, че си пада по Олимпия. Май беше вярно, че изисканите мъже предпочитат блондинки. Но на кого пък са му притрябвали изискани мъже!

Огледа Уорис Чартърс с присвити очи, докато той опита номера си с Олимпия. Висок, слаб, много симпатичен, ако харесваш мъже със сламена коса, подли зелени очи и безцветни мигли. Откровено казано, изобщо не ѝ хареса. Тя харесваше мургави мъже... силно мургави... колкото по-мургави, толкова по-добре. Като Марко. Великолепният мръсник Марко. Със замислените очи и мъжествената осанка.

Отпи от перното, което ѝ заприлича на някакво отвратително лекарство. Запита се дали някой ще се сети да заговори за ядене. Олимпия изглежда беше забравила кулинарните си мечти за рибни специалитети и пресен омар с майонеза.

— Хей — реши да поеме инициативата Лъки. — Умирам от глад. Няма ли да хапнем нещо?

— Вярно бе — веднага се съгласи Олимпия. — Да си призная, и аз изпитвам глад. Кое е най-добро тук, Уорис?

Той хвърли кратък, но убийствен като куршум поглед към Лъки. Защо ѝ трябваше на тая да си отваря устата, че е гладна? На кого въобще му беше притрябвала храна? По-скоро кой, по дяволите, можеше да си я позволи?

Наведе се интимно и свойски към Олимпия.

— Имам нещо много по-добро от храна в джоба си — прошепна той.

Малките ѝ очички светнаха.

— Така ли?

— Първо качество трева. Защо аз и ти да не...

— И Лъки!

— Е, добре де, и Лъки. Защо да не намерим някое хубавичко, тихичко местенце и да не се позабавляваме?

На Олимпия ѝ идеше да пляска с ръце от радост. Ето мъж, който ѝ беше присърце.

— Къде?

Уорис започна бързо да обмисля. Беше се преместил от хотел „Мартинес“ преди два дни, за да спести пари. Малката стая, която бе наел в долнопробен пансион в един отдалечен квартал на Кан, едва ли беше подходяща за целта. И плажът не беше най-доброто разрешение.

— Вие къде сте отседнали?

Олимпия изобщо не губи време в колебание. Лъки едва повярва на ушите си, когато я чу да казва:

— Имаме вила сред хълмовете. Ако искаш, можем да отидем там.

Какво стана с тайната им? „Няма да казваме на никого къде сме отседнали“, беше казала Олимпия по време на пътуването им. А сега, няма и половин час от пристигането им, тя канеше този Уорис Чартърс във вилата. Олимпия май се оля!

— Страхотно! — моментално прие поканата с горещ ентусиазъм Уорис и махна на сервитьора за сметката. — Да тръгваме.

Пипа Санчес критично се огледа в огледалото. Повъртя се, за да се види отвсякъде. Накрая остана доволна от себе си. Виждаше огледалния образ на това, което беше свикнала да вижда през целия си

живот. Съвършенство. Мургава кожа. Гарвановочерна коса. Стройна, сексапилна фигура. Можеше и да е на четирийсет и две, но все още беше съвършена. Нямахме бръчки, кожата ѝ беше свежа и опъната. Никакъв издайнически признак за бавно, но неумолимо напредващата възраст. Тогава защо, по дяволите, не беше голямата, великата филмова звезда?

Защо?

Защото тъпанарите, които държаха филмовата индустрия в ръцете си, никога не ѝ предлагаха добри роли. Ето защо! Винаги беше „другата жена“. Винаги беше „секси курвата“... или „темпераментната танцьорка“. Да го духат! Какво знаеха те с еднометровите си пури и блондинките със силиконови цици.

Умишлено се беше отдръпнала от Холивуд. Първо, прочетеното за ужасната смърт на Джейк Момчето я изплаши толкова много, че просто нямаше смелост да се върне обратно. Второ, Испания се оказа добра за нея — не остана и миг без работа. Снима се в десетки филми, два от които много успешни. Беше се омъжила за испанска филмова звезда. След пет бурни години се разведе с него. А през последните седем беше сама. По свой избор, разбира се. Мъжете тичаха подир нея като гончета, надушили следа. Беше имала много любовни приключения, защото можеше да избира. Макар че на първо място оставаше кариерата ѝ. Беше амбициозна. Не я задоволяваше популярността ѝ в испанското кино. Няма що, на кого му пукаше за някаква си испанска актриса! Тя искаше за себе си международна известност. Искаше да грее на холивудския небосклон!

В продължение на много години ревниво пазеше своя сценарий — Смъртоносен изстрел. Според нейните разбирания — а тя разбираше от кино — сценарият беше безценна собственост, притежаваше всички достойнства, които щяха да направят от филма истински хит — любов, хумор, патос, насилие.

Не можеше да бъде друг. В основата му беше животът на Джино Сантейнджело.

Проблемът беше, че той никога не го прочете. Джино я прогони от Америка още преди сценарият да бъде завършен.

Но тя не прекъсна връзката с писателя. Напротив, поддържаше редовна кореспонденция с него и през хиляда деветстотин петдесет и пета — когато жената на Джино Сантейнджело беше убита в басейна

на къщата им в Ийст Хемптън — тя бе поръчала финал, съобразен със събитието.

Коего всъщност направи от сценария истинска бомба. Пипа беше толкова развълнувана, че след известен период на благоразумно мълчание изпрати копие от него на Джино, придружено с писмо, в което му напомняше за готовността му да инвестира във филмовата индустрия. Ръкописът се върна след шест месеца с лаконична бележка от неговата секретарка: Господин Сантейнджело няма време да чете филмови сценарии.

Последваха години, през които много други хора също нямаха време да го прочетат. Тогава в живота ѝ се появи Уорис Чартърс и Пипа разбра — просто надуши — че той е мъжът, от когото се нуждаеше.

И сега бяха пристигнали в Кан. И пак нищо. Никакъв бизнес. Никаква продукция. Нищо.

Да се каже, че Пипа беше разочарована, щеше да бъде само бледо загатване на истинското ѝ състояние.

Тя още веднъж се огледа, преди да се отправи на среща с Уорис. Беше време този негодник да ѝ върне сценария. Оказа се обикновен дребен неудачник и тя искаше да скъса всякакви отношения с него. Тя определено нямаше нужда Уорис да търси работа за себе си с нейния сценарий! Щеше сама да намери пари за филма. Все някак... все някога...

Пушенето на марихуана не беше нещо ново за Лъки. Дори се мислеше за много опитна в тази област. Всъщност, беше си позволила това удоволствие всичко на всичко два пъти. Първия път с Олимпия — на острова на баща ѝ. Тогава се излежаваха под лъчите на жаркото слънце. Беше чудесно! Тогава бе задрямала, после се събуди точно навреме, за да погълне лакомо четири порции шоколадов мус.

Вторият път беше с двойка шведи, хипита, които се шляеха по Европа. Заедно с Олимпия бяха попаднали на тях и бяха прекарали целия ден като замаяни.

Уорис Чартърс извади силен ароматен тютюн „Акапулко голд“. Сви и залепи с език две цигари и ги предложи щедро на момичетата.

Тримата се излегнаха на шезлонгите до плувния басейн. Когато започна да се смрачава, Олимпия запали свещи и отвори бутилка вино.

— Искам да си пуснем малко музика — предложи тя.

Уорис беше доволен. Нямаше никакви претенции и оплаквания. Чувстваше се превъзходно в това уютно кътче. Вила. Кола. Две малки котенца, в които очевидно имаше много хляб. Заслужаваше една почивка, едно отпускане. Ваканция, преди да се върне към еднообразната и скучна грижа хем да запази душата си, хем да храни тялото си.

Олимпия дръпна дълбоко от цигарата и изпусна с въздишка на задоволство и блаженство дима, преди да я подаде на Лъки.

Умът на Лъки все още беше ангажиран с храната, но и тя се присъедини към тях. Взе цигарата, вдъхна магическата трева и се отпусна, за да усети въздействието на опиата.

Десет безмълвни минути прекрасни усещания, през които си подаваха двете цигари един на друг. Лъки започна да се кикоти, когато песента на щурците загърмя като стогласов хор в ушите ѝ.

— Брей... колко шумни животинчета — изломоти завалено тя. — Ко-олко шумни... наистина...

Забележката ѝ предизвика истеричен смях у Олимпия и Уорис. Лъки се усмихна със самочувствието, че е изрекла най-умната приказка на света.

— Хайде да плуваме — предложи Олимпия.

Без да изчака реакцията им, тя стана и съблече дрехите си. Обърна се към Уорис, за да му даде възможност да огледа зрелите ѝ апетитни форми. Той буквално разкъса и захвърли панталона си, а после и гащетата. Щръкналият му пенис сочеше нагоре като пилон на знаме.

— Мммм — замърка Олимпия и когато той се наклони да я грабне и да я хвърли в басейна, сама скочи вътре.

Преди още Лъки да се съблече, Олимпия и Уорис се гмурнаха под вода. Тя внезапно почувства, че изобщо не ѝ се иска да плува. Майната му на плуването. Беше гладна.

Отиде гола в къщата, откри в кухнята някаква консерва и я отвори. Лакомо нагълта парчетата риба тон в зехтин. Изпита истинска наслада.

После някак внезапно се почувства безкрайно уморена, изчерпана, отпаднала.

Отвън Олимпия и Уорис продължаваха да се забавляват. Чуваше виковете и крясъците им. Ако се вмъкнеше тихо в леглото и заспеше, въобще нямаше да им липсва. И го направи. Тихо... тихо... тихо...

Не откри Уорис в нито едно от най-често посещаваните от него заведения. Пипа последователно провери в „Синия бар“, в „Карлтън Терас“ и в бара на „Мартинес“. След час отново провери. След още час отново... Накрая, когато стана доста късно, тя се предаде и позволи на един весел англичанин, производител на дамско облекло, да я почерпи с бутилка шампанско. От най-доброто, разбира се. Пипа беше жена, която не признаваше нищо друго освен най-доброто.

По-късно му позволи да прави любов с нея. Не беше лош... прояви ентусиазъм... Но не беше Джейк Момчето. Никой не беше като Момчето...

Натрапчивото пикиране на един комар около ушите ѝ принуди Лъки да отвори едното си око. Трябваше да мине време, за да се ориентира къде се намира. Най-после си спомни.

Изпълзя от леглото, нахлузи бикините си и някаква стара риза. Откри Олимпия в голямата спалня на собственичката — гола, изтегната в отпусната, небрежна поза. До нея спеше Уорис. Лежеше по корем и това даде възможност на Лъки да огледа стегнатия му мускулест задник. Наистина имаше страхотен задник!

През следващите няколко дни Уорис стана неизменна съставка от пейзажа на вилата. Олимпия се бе влюбила и нямаше никакво намерение да го пусне да си ходи.

Като ги гледаше заедно, Лъки изпитваше ревност, но не можеше нищо да направи по въпроса. Затова си лежеше край басейна, насочила цялото си внимание да добие тен и да размисля дали Джино вече я търси.

Недалеч от къщата имаше малко селце, откъдето си купуваха топли френзели, прясна шунка, сирене и всякакви плодове.

— Мога да си живея тук до края на света! — въздишаше замечтано Олимпия.

— А на мен вече ми писна.

— Вземи колата тогава и иди да се повеселиш.

— Знаеш, че не мога да карам — възрази ядосана Лъки.

— Научи я да кара, мило мое котараче — помоли Олимпия новопридобития си любим.

Уорис действаше внимателно. Не трябваше да прибързва и да направи грешен ход. През трите дни във вилата се беше убедил, че тя е наистина много богато момиче. Беше научил и фамилията ѝ — Станислопулос. Име, сравнявано с това на Онасис. Освен това беше много палава. И след като бе преодолял първоначалното ѝ отвращение към ебането, тя беше започнала да подскача в леглото и да се нахвърля лакомо върху него като индианец към уиски. Учесе я на всичко, което сам знаеше, а тя поглъщаше жадно уроците му. Естествено присъствието на приятелката ѝ пораждаше някои неудобства. Той не харесваше Лъки. Тя пък не харесваше него. Да я научи да кара, щеше да е един чудесен начин да се отърве от тая досадница.

Лъки усвои техниката на управление още през първия половин час. Изпълнена с увереност, тя откара Уорис обратно във вилата, остави го и седна сама зад волана. Откри, че страшно си пада по шофирането. Усещането за ускорение при натискане педала на газта беше наистина откритие. Тръгна с колата в източна посока, към Италия, и стигна Сан Ремо. Там паркира и се разходи няколко часа. После се върна обратно във вилата по крайбрежния, лъкатушещ път. Влезе в къщата в полунощ в приповдигнато настроение.

Олимпия и Уорис танцуваха бясно под звуците на румба от радиото. Олимпия беше по бикини и високи токчета. Уорис беше прилично облечен в широк летен панталон и риза. Танцуваха сериозни. Големите гърди на Олимпия се полюшваха апетитно, демонстрираха цялото си великолепие. И двамата бяха дрогирани. Уорис беше свил последната от своите цигари с „Акапулко Голд“ и марихуана.

— О, ти си се върнала — изкикоти се Олимпия. — Мислехме да се издокараме и да се спуснем до казиното. Искаш ли да дойдеш с нас?

— И още как — побърза да се съгласи Лъки.

— Тогава се преобличаме! Сигурна съм, че леличка има в гардероба си нещо, което ще ни свърши работа.

Пипа Санчес беше бясна. Не стига, че Уорис Чартърс изчезна, но отмъкна със себе си и шестте ксерокопия от любимия ѝ сценарий.

Направо ужас! Заради това заслужаваше да му се резнат ташаците!

Пипа реши да остане в Кан, докато не го намери. Подлецът се криеше някъде. Вероятно се спотайваше, докато се увери, че е заминала, за да може безпрепятствено да присвои скъпоценната ѝ собственост. А щом веднъж беше постъпил като боклук, значи въобще си беше боклук. Трябваше да го надуши досега. Момчето я беше учило: „Винаги надушвай опасността, когато те доближава. Така ще можеш да я избегнеш.“ Как обаче се беше случило така, че той самият не можа да надуши опасността...

Всичко да върви на майната си! Пипа облече най-впитата, най-сексапилната си червена рокля. Дръзко излезе в града с един боливийски бижутер, с когото се беше запознала. Ако той беше толкова богат, колкото изглеждаше, навярно можеше да се заинтересува от нейния сценарий и да инвестира във филмовата продукция.

Облечени от глава до пети в дрехи на лелята, Олимпия и Лъки седяха в белия „Мерцедес“, който с рев хвърчеше по улиците на Кан, управляван от Уорис.

— И аз трябва да се преоблека — каза той. — Ще ви оставя двете в „Синия бар“ и ще се върна след десет минути.

— Защо да не дойдем с теб?

— Защото така е по-добре.

Нямаше никакво намерение да им позволи да видят долнопробната дупка, в която беше отседнал. Освен това искаше да си събере партакешите и да натовари двата куфара в багажника на колата. Искаше максимално да се възползва от създалата се ситуация.

— Добре де — сърдито каза Олимпия. — Но ако видя някой поготин от тебе, не очаквай да ме завариш тук, когато се върнеш.

— Десет минути. Наблюдавай я, Лъки.

Лъки слабо се усмихна, по-скоро само разтегна устни. Да наблюдава Олимпия! Господи! Щеше сама да грабне първия що-годе приличен тип, който се залепеше за тях и да накара Олимпия да напъха езика си в гърлото му. Само и само да се отърве от тоя мухльо, когото намразваше все повече и повече.

Той ги настани на една маса, поръча им пиене и изчезна.

— Хей — каза Лъки, — виждаш ли она, ей там? Не сваля поглед от теб.

Олимпия веднага налага въдицата.

— Къде? — попита бързо тя и изпъчи гърди.

Джино, 1966

Джино лежеше в голямото кралско легло в спалнята на своя апартамент в „Мираж“ и гледаше как момичето се облича. Беше много слаба. С дълги крака, кокалести рамене и тъничка талия. Не разбираше защо е избрал точно нея. Въобще не беше неговия тип.

Докато нахлузваше роклята си, тя обърна глава към него и го погледна право в лицето. Така загледана, оправя деколтето и придърпа гънките върху малките си гърди.

— Беше чудесен — каза с тих, доволен глас. — Кога ще те видя пак?

Едва сега се сети защо я беше избрал. Имаше нещо особено в сините ѝ очи, нещо тъжно, невинно... И вече не толкова невинно, когато я обладаваше в леглото. Беше пълзяла върху него — навсякъде. Пръстите и устните ѝ бяха като нашествие на мравки, а горещият ѝ език беше облизал всеки сантиметър от тялото му.

Жени. Бяха се променили. Той не беше целомъдрен, о не, дори не претендираше. Но техните сексуални претенции ставаха все по-свободни и... нелепи. Една такава алчна жена можеше да ликвидира и най-тръпнещия в очакване надървен хуй.

— Ето, вземи — каза той и ѝ подаде плик, който взе от чекмеджето на нощното си шкафче. — Това е за теб. Купи си някакъв малък подарък.

— О! — възкликна тя, след като деликатно претегли плика, като го премести от ръка в ръка. — Нямаше нужда.

Знам, че нямаше нужда, помисли си той. Но за мен има. Защото така ще се отърва от теб без никакви усложнения.

— Е, вземи ги, забавлявай се — великодушно каза той.

Тя се облече напълно и застана до леглото. Цялата излъчваше очакване. Но той искаше само едно — по-бързо да си тръгне.

— Виж, още не е късно, а си много красиво момиче. Ще се обадя на моя управител да ти запази маса за нощното шоу на Тайни Мартино

— за сметка на заведението, разбира се, приеми го като подарък от мен. Ще ти хареса. Можеш да поканиш някой приятел.

Веднага щом тя излезе, Джино стана, направи малко физически упражнения, взе си душ и грижливо се облече. После позвъни на Марко по специалната вътрешна линия.

Марко се появи точно след три минути. Едно от най-добрите му качества беше, че винаги, когато го потърси, е под ръка. Заедно с безусловната му лоялност, която не можеше да се купи с никакви пари. Марко беше повече от роднина. Това означаваше много за Джино. Неотдавна го беше издигнал в управител на „Мираж“. Искаше да бъде най-добрият. Когато дойдеше време, щеше да остави „Маджириано“ в ръцете на Марко.

— Какво ново? — попита Джино.

— От всичко по малко. Тайни Мартино проигра заплатата си на рулетката. Японският бизнесмен вече ни дължи седемдесет и три бона. Изпратих четири проститутки в апартамента на съдията — точно както ти нареди. Нормална нощ.

Джино се усмихна доволен. Освен разнообразните му бизнес интереси, свързани с хотела, „Мираж“ беше любимото му място. Тук се чувстваше най-добре и най-спокойно в Лас Вегас.

— Съпругата на сенатор Ричмънд нанесе ли се вече?

— Още не. Апартаментът е готов. Всичко останало е уредено — четири дузини жълти рози, най-добрият професионален тенисист ще бъде в готовност утре през целия ден.

— Добре.

Все пак стана му приятно, когато се увери, че за Бети Ричмънд ще се погрижат добре. Забавляваха го и бдяха над него като кралска особа в нейното имение в Джорджтаун и сега искаше да се реваншира. Дали му се искаше да спи с нея, или не — това беше съвсем отделен въпрос. Физически тя не му допадаше. Но в леглото, с ония силни крака, обвити около тялото му, оная пулсираща мускулиста катеричка... Исусе Боже! Получаваше ерекция само като се сетеше за това. И толкова скоро след мъничката госпожичка — Как-Й-Беше-Името. Не беше зле за мъж, който след две седмици навършваше шейсет години.

Бети Ричмънд беше посрещната като кралица. Синът ѝ Крейвън се суетеше около нея.

Влязоха в апартамента, предшествани от носачите с петнайсет куфара.

— Хм — изсумтя тя, докато обикаляше из стаите и отваряше прозорците. — Най-голямата безвкусица, която съм виждала някога.

— Да, майко — съгласи се Крейвън. — Безвкусица.

— Просто вони на вулгарност.

— Права си.

— Златни кранове, представи си!

— Ужас!

— Е, какво друго можеше да се очаква...

— Тя пристигна — обяви Марко.

Джино кимна. Беше пристигнала един ден по-късно, но все пак беше дошла.

— Какво прави?

— Играе тенис. Разби професионалиста като коте в дирек.

— Шегуваш се!

— Има удар за милиони!

Джино се засмя.

— Съобщи ѝ от мое име, че я каня на вечеря. Може да дойде тук в шест и половина.

— Добре, шефе.

След малко Марко се върна. Съобщи на Джино, че госпожа Ричмънд е благодарна за любезната покана, но вече имала уговорка за вечерята. Затова предлага да се срещне с него по-късно, например в десет.

Джино побесня. Тя пристигаше тук да му иска услуга и си позволяваше да го разиграва. Направо не беше за вярване!

— Кажи на госпожа Ричмънд, че в десет часа не е удобно — строго каза той. — Ако иска, в единайсет.

Марко излезе и отново се върна. Госпожа Ричмънд приела. Единайсет часа. В нейния апартамент.

— Добре — изстреля Джино, — но не в нейния, а в моя апартамент.

Бети Ричмънд пристигна в дванайсет и пет. Атлетична, със слънчев загар. Беше облечена в синя рокля, а пухкавата ѝ коса беше сресана назад и прихваната със синя панделка.

— Извини ме за закъснението — с разиграно съжаление започна тя, — но тук е фантастично. Просто не знаеш на кого можеш да попаднеш.

Той кимна и хвърли многозначителен поглед към часовника си.

— О, надявам се, че не съм те накарала много да чакаш — този път в гласа ѝ се прокраднаха нотки на загриженост. — Не е ли много късно да обсъждаме служебни въпроси? Не би ли предпочел да се видим утре, на закуска?

— Не, не е късно — рече Джино. — Говорих с Тайни Martino и той ми каза, че може би — точно така се изрази, представи си — може би ще го направи.

— О, сигурно ще го направи — безгрижно каза тя.

— Казах може би...

— Няма значение. Ще го направи. Тази вечер се видях с него — какъв очарователен мъж — категорично ми обеща!

Джино се намръщи. Исусе Боже! За какво тогава се бъзикаше с него. Та тя можеше да организира всичко сама. Прииска му се въобще да не ѝ беше обещавал тази проклета гала вечер за нейната шибана благотворителност.

В седем сутринта телефонът в спалнята му иззвъня и го събуди. Търсеха го по личната линия, която се използваше единствено от няколко най-близки съдружници и приятели. Само при нещо спешно, при внезапно възникнала неприятност.

Беше Коста. Звънеше от Ню Йорк.

— Джино, имам лоши новини.

— Какви?

— За Лъки. Избягала е от училището.

— Господи!

— Оставила е бележки.

— И какво пише в тях?

— Нищо особено, да не се безпокоим, тръгвала за Ел Ей.

— Исусе Боже!

— Уредих всичко с училището. Ще мълчат. Разбраха ме.

— Е, това е нещо.

— Какво искаш да направя?

— Не знам... По дяволите! Това побъркано хлапе! — за миг се замисли. — Виж какво, най-добре не прави нищо. Изчакай. Ще се кача на самолета и ще поговорим, когато дойда при теб.

— И аз мисля, че така е най-добре.

— До скоро — затвори и въздъхна. Лъки. Голяма беля беше това момиче. Искаше му се да й нашари задника. И щеше да го направи. Когато я намерят, разбира се.

Лъки, 1966

Спореха тихо, упорито. Двама вежливи французи, облечени безупречно — в тъмни сака и тъмни панталони. И отегчения, измъчен Уорис Чартърс.

— Казвам ви, че и двете са по-големи от двайсет и една — настояваше той.

— Сигурен съм, че е така, сър — съгласи се любезно единият от мъжете, — но законът в тази страна изисква дамите да представят своите паспорти. Иначе... — той сви рамене с галска изтънченост.

На Лъки й се искаше да се изсмее. Цялата сцена беше комично нелепа. Наистина. Двете с Олимпия — наkontени като куклички, разгневеният почервениял Уорис и тълпата зяпачи.

— Ох, Господи! — високо каза Олимпия. — Ама че глупости. Хайде да тръгваме.

— Никъде няма да ходим — запъна се Уорис като магаре. — Законите са точно за това — да бъдат нарушавани.

— Не и в това казино, сър — отсече другият от мъжете.

— Шибани жабари! — ненадейно изкрещя Уорис. — Какво, по дяволите, разбирате вие от каквото и да е!

Но точно преди да се нахвърли, готов за бой, единият от мъжете направи знак към охраната до вратата да се заемат със смутителя на реда. Те бързо приближиха Уорис и го хванаха здраво за лактите. Това вече го разяри. Той започна да се мята в ръцете им и да крещи ругатни и обиди.

— Прекрасно! — отегчено въздъхна Лъки и обърна очи към Олимпия. — Виж само какъв приятел си имаш!

Олимпия красноречиво размята дългите си руси къдри.

В същия миг някаква темпераментна, тъмнокоса жена, облечена в най-разголващата, впита по тялото рокля — Лъки виждаше подобна дреха за първи път в живота си — слезе от бял „Ролс Ройс“ и се втурна към тях. Следваше я висок мъж с прошарена коса.

— Уорис! — диво изкрещя жената. — Лайнар скапан! Къде беше досега?

Като по чудо Уорис престана да се мята в ръцете на мъжете и да крещи. Само се отърси и започна да оправя дрехите си.

— Пипа — изгъгна плахо той, — щях да ти се обадя.

— Ама разбира се — с убийствен сарказъм каза тя, — и президентът щеше да ми се обади от Вашингтон.

Този път не издържаха нервите на Олимпия. Стана, прегърна стъписания Уорис и го попита покровителствено:

— Коя е тая жена, мили?

Пипа насочи вниманието си към нея — един сразяващ поглед.

— Не знаех, че си започнал да вкарваш ученички в леглото си, Уорис. — подигра го тя. — Всички големи момичета ли разбраха какъв некадърен лайнар си, а?

— Пипа, искам да те запозная с Олимпия Станислопулос — гърлото на Уорис беше стегнато, но все успя да овладее гласа си, — от фамилията Станислопулос.

— Оу!

Уорис вече беше включил на скорост. Мигновено се обърна към Олимпия, която седеше като втрещена.

— Олимпия, миличка, искам и ти да се запознаеш с Пипа Санчес, моя съдружничка в бизнеса и приятелка.

А аз какво съм? Боклук за изхвърляне?, помисли си Лъки безучастно. Но едновременно с това й беше забавно да наблюдава сцената. Испита истинско удоволствие да види гадния Уорис натикан в чувал с лайна и здравата вързан.

— Щом всички те са твои приятели, Пипа, скъпа — внезапно изгърмя мъжът с прошарената коса, който досега не беше казал дума, — защо да не отидем някъде заедно и да пийнем нещо?

„Вю Коломбие“ беше голямо заведение, разположено на брега на морето в Жуан ле Пен. Наподобяваше пещера, с просторен дансинг и оркестър с джаз-музиканти. Лъки веднага го хареса. Време беше и тя

да се позабавлява! Щом видя момчетата и мъжете, с които беше пълно заведението, реши, че тази нощ ще се превърне в нейната нощ. Докато Олимпия и Уорис само дете не се бяха чукали и в ушите, тя дори не си беше позволила едно „почти“. Трябваше да навакса и да изравни резултата.

Пипа и Уорис започнаха сериозен разговор. Олимпия пърхаше с мигли към боливийския приятел на Пипа. Нямахте кой да я спре. Лъки бавно прекоси полутъмната зала и тръгна към тоалетната. Някъде по средата към нея се насочи симпатично момче с впити дънки и я заговори:

— Ти американка? — ухилен я попита той.

Тя също се ухили и кимна в отговор.

— Танц? — той посочи с ръка към дансинга, препълнен с лудо въртящи се двойки.

— С най-голямо удоволствие.

Нещо човъркаше Пипа. Тя разговаряше делово с Уорис за скъпоценния си сценарий, но имаше нещо, нещо, което се въртеше в главата ѝ.

— Само да успея да докопам нейния старец — говореше през това време убедително Уорис, — представяш ли си? Знаеш ли колко мангизи има фамилията Станислопулос?

Най-неочаквано Пипа го попита:

— Кое е другото момиче? Мургавата приятелката на Олимпия?

— Мани я тая, не ѝ обръщай внимание. Жива мъка е.

— Коя е?

— Откъде да знам. Досадница. Съученичка на Олимпия или нещо такова. Защо питаш?

Пипа поклати глава.

— И аз не знам. Нещо в нея... изглежда ми позната...

— Да бе, хипарка като милион други...

Пипа само кимна с притворени очи, сякаш се мъчеше да си спомни нещо. После тръсна глава и попита:

— Кога смяташ, че ще се видиш с бащата на Олимпия?

— Скоро предполагам. Но трябва да пипам умната, за да не объркам нещо.

Пипа се обърна и очите ѝ откриха тъмнокосото момиче, което танцуваше бясно на дансинга. Какво имаше в нея?

— Чукаш ли се с тая Олимпия? — осведоми се тя. Връзката ѝ с Уорис винаги беше поставена на делова основа. Винаги. С изключение на една пиянска нощ — всъщност на втория ден от филмовия фестивал, когато и двамата бяха обнадеждени, че работата им е потръгнала. Ебането не я разочарова, но съвместният им бизнес се оказа пълен провал. И двамата не направиха дори опит да го повторят.

— Не, бе — саркастично изплю Уорис, — само си стоя горе във вилата и паса трева. Разбира се, че я чукам.

— Много е малка. Откъде си сигурен, че баща ѝ ще хареса идеята?

— Дойде ли времето да се срещна с татенцето, той просто няма да има избор. Навярно ще се ожения за нея. Как ти се струва, а?

— Май... — но тактично замълча.

Олимпия се връщаше на масата с боливийския бижутер, който я бе поканил да я разведе наоколо, за да разгледа заведението.

— Къде е Лъки? — попита тя с досада. Явно не понасяше горещината, защото се плъосна на стола и започна да си вее с ръка, за да се разхлади.

— Коя? — едва не подскочи Пипа.

— Лъки. Приятелката ми.

Ето, това е! Точно така! Ама разбира се! Вече знаеше защо лицето на момичето ѝ се беше сторило познато. Лицето на Джино! Джино Сантейнджелo! А момичето трябваше да е неговата дъщеря. Друго просто не беше възможно. Колко момичета на този свят се казваха Лъки? Пипа и сега ги виждаше пред очите си — солидния златен комплект гребен и четка, който Момчето беше купил за бебето на Джино с гравираното име Лъки Сантейнджелo!

Преди петнайсет години! Господи! Уорис си мислеше, че гласи нещо с момичето на Станислопулос. Само да знаеше...

Лицето на Пипа грейна.

— Уорис — весело предложи тя, — да празнуваме! Поръчай шампанско. Мисля, че тази нощ ще се превърне в най-важната нощ за всички ни.

Джино, 1966

Джино не можеше да си намери място от ярост. Дъщеря му я нямаше вече четвърти ден. Беше отпътувал и посетил училището, откъдето Лъки беше офейкала, беше прочел бележките ѝ, беше заплашил директорката...

После се върна в Ню Йорк и започна да чака.

В къщата в Бел Еър хората му също очакваха появяването на Лъки. Когато на всички им стана ясно, че тя няма да пристигне, Джино сам се зае с разследването. Замина отново в училището. Този път с Коста. Разпитаха съученичките ѝ, но от обясненията им само разбра, че Лъки не е имала приятелка сред тях. Директорката беше извън себе си от възмущение. Каза му със смразяващ тон, че ще уведоми полицията. На Коста му трябваха цели два часа, за да я убеди, че подобна мярка няма да реши проблема. Всъщност не красноречието му, а обещаното солидно дарение за фонда за нова училища сграда свърши работа.

После Джино успя да издири и лично да се срещне с майката на Олимпия — най-добрата приятелка на Лъки. Тя го увери, че дъщеря ѝ е в Париж и усилено изучава руски език... Самата тя изобщо не знаеше за изчезването на Лъки.

След това се обади на Дарио с надеждата, че синът му може би знае нещо, но отново удари на камък.

След разговора с баща си Дарио развълнуван затвори телефона. Новината беше невероятна! Направо щура идея! Как досега не се беше сетил сам да избяга? Мразеше училището. С всеки ден престоят му тук ставаше все по-непоносим и по-непоносим. Само да знаеше къде е избягала Лъки, щеше моментално да замине при нея. Но той не знаеше. Нямаше никаква представа къде може да е отишла. Обезсърчен се върна в клас.

Учителят му по история на изкуството — Ерик — го попита:

— Всичко ли е наред, Дарио?

— Да, сър.

— Сигурен ли си?

— Да, сър.

Момчето, което седеше на чина зад Дарио, го подигра.

— Да, сър — имитира гласа на Дарио и се изхили.

Дарио не му обърна внимание. Беше се научил да не забелязва какво правят другите момчета. Беше се научил, че едно безстрастно отношение към всичко му дава предимство. Беше хиляди пъти по-защитен, отколкото постоянно да реагира и да налита на бой.

Учителят се приближи до чина му и заразглежда скицираната с въглен рисунка на Дарио. Голо мъжко тяло. Плувец.

— Хм, не е лошо, Дарио — някак неопределено изказа одобрението си той. — Съвсем не е лошо. Остани след часовете. Искam да поговоря с теб.

— Да, сър.

Джино не пропусна нито една възможност. Обмисляше и отхвърляше вариант след вариант. Представи си Лъки, пътуваща на автостоп за Калифорния — високо стройно момиче с впити изтъркани дънки и прилепнала тениска. Представи си как някакъв тип, шофьор на камион, я качва в кабината. Представи си борбата, изнасилването... Представи си безжизненото тяло на дъщеря си да излита от камиона и да пада в канавката край пътя.

Беше едва на петнайсет. Детенцето на тате. Тежко и горко на копелето, което се опитахе само да я пипне с пръст...

Дженифър и Коста бяха неотлъчно край него. Дженифър се суетеше, истински загрижена и бдеше над него като квачка — дали се е нахранил, успокояваше го, че Лъки е жива и невредима.

— Тя е като теб, Джино, скъпи. Може сама да се грижи за себе си.

— Тя е дете, Джен.

— Грешиш, не е дете. Достатъчно голяма е. Чувствам, че е добре. Знам го.

Джино не можеше да бъде убеден с никакви си женски предчувствия. Реши, че трябва сам да се срещне с Олимпия и да говори с нея. Искаше лично да се убеди, че тя не знае къде е Лъки.

Майката на Олимпия междувременно беше заминала на някакво пътешествие по море, но секретарката ѝ му даде телефонния номер на къщата в Париж. Звъня през целия ден, но никой не вдигаше слушалката. Накрая, с безброй прехвърляния, издири бащата на Олимпия — в Атина. Свърза се с него. Господин Станислопулос не

беше особено любезен, Джино безцеремонно беше прекъснал важна делова среща.

— Олимпия е в Париж — каза кратко той. — Ще ѝ се обадя и ще ѝ поръчам да се свърже с вас.

— Благодаря — каза Джино и със същата безцеремонност поръча: — Колкото по-скоро го направите, толкова по-добре.

След часовете Ерик, учителят на Дарио, каза на момчето:

— Забелязвам, че не се чувстваш добре тук. Много си... различен.

— Такъв съм — дръзко му отговори Дарио. — Различен от онези дребни нищожества.

— Прав си. Виждам го. Ти си... по-чувствителен. Интелигентен.

Дарио никога не беше мислил за себе си с такива определения — нито че е чувствителен, а още повече, че е интелигентен. Но побърза да се съгласи.

— Да, сър. Мисля, че съм такъв.

— Разбрах го — тихо каза Ерик. — Почувствах го още първия път, когато те видях.

Без да знае защо, Дарио внезапно изпита неудобство. Ерик се беше вторачил в него по един особен начин.

— Ти си като мен — продължи Ерик. — И аз бях... различен в училище. Момчетата ме мразеха, защото обичах изкуството... хубавите книги... изтънчените неща в живота...

— Наистина ли? — въпросът беше зададен само привидно, колкото да не мълчи. Всъщност Дарио изобщо не се интересувахе от живота на Ерик. Дори беше отегчен от приповдигнатите му глупости.

— Каня те да прекараш някой от уикендите в моя дом — небрежно подхвърли Ерик. — Ще приемеш ли? Забелязах, че никъде не пътуваш в края на седмицата. Можем да прекараме добре, убеден съм, че ще се забавляваш.

Дарио се замисли върху евентуалната перспектива да се забавлява с Ерик. Учителят беше млад, едва ли имаше и двайсет и пет годишен. С пясъчна на цвят коса, нисък, набит, с воднисти сиви очи.

— Какво ще правим? — поиска някакво уточнение той.

— Каквото пожелаеш. Можем да отидем на кино или да поиграем боулинг. Можем да поплуваме, да хапнем някъде нещо

изтънчено... Е, какво ще кажеш?

— Ами... — колебанието му се стопи. — Защо не?

Ерик се усмихна.

— Защо не наистина! Само че това трябва да остане наша тайна. Няма да казваме на никого. Нали знаеш, правилник на училището и разни подобни.

Дарио се ухили. Изведнъж се почувства важен и харесван. Ерик не канеше на гости кого да е.

Точно след двацет и четири часа Димитри Станислопулос позвъни по телефона на Джино.

— Имаме проблем — кратко, със стегнато гърло каза той.

О, така ли? И кога изведнъж стана „имаме“?

— Да?

— Олимпия е изчезнала от Париж. Взела е една от колите ми и е издимяла.

Джино не успя да сдържи дълбока въздишка на облекчение. Почувства се по-добре. Сега поне знаеше, че Лъки е с приятелка.

— Тя е буйно момиче — продължи уморено Димитри, — неконтролируемо. Същевременно лесно се поддава на влияние. Очаквам, че заедно с вашата дъщеря Лъки...

— Имате ли някаква представа къде може да са отишли? — прекъсна философиите му Джино.

— Не, никаква. Веднага обаче поръчах да издирят колата. Надявам се, че скоро ще ги открият.

— Аз също. Ако вашата съпруга не беше толкова категорична, че Олимпия е в Париж...

Господин Станислопулос на свой ред го прекъсна:

— Моята бивша съпруга вярва на всичко, което Олимпия ѝ казва. Пък и не само на нея. Искам да се срещнем. Колкото е възможно по-скоро.

— Аз също.

Приключиха разговора с уговорката да се срещнат в Париж. Още на следващия ден.

— Ще бъде добре да дойдеш с мен, Джен — помоли Джино Дженифър. — Няма да мога да се справя сам с нея.

— Трябва сам да се справиш — отговори Дженифър. — Тя е твоя дъщеря. Трябва да се сближите, преди да е станало късно. Сега е моментът. Поговори с нея, опознай я... Разбери защо го е направила.

Добре. Щеше да опита. След всички неприятности, които му струпа върху главата, щеше да опита.

Лъки, 1966

Как така стана, че Пипа Санчес се залепи за тях? Предната вече тя беше зарязала боливийския бижутер, беше събрала багажа си от хотела в малка чанта и се беше метнала в мерцедеса на път към вилата.

— Имаш ли нещо напротив? — мило беше попитала тя Олимпия, настанила се удобно на седалката. — Само докато свършим бизнеса си.

— Нямам — съгласи се Олимпия.

Сега, на следващата сутрин Лъки стоеше в кухнята срещу приятелката си и ѝ говореше с блеснали очи.

— Давай да се махаме оттук! — настоя тя. — Целият този цирк ми дойде до гуша. Мислех, че сме тръгнали да се веселим.

— На мен ми е весело — опроверга я Олимпия. — Уорис е страхотен.

— Да бе, как не! А какво ще кажеш за тая мексиканска гъска? Та тя направо се настани тук!

— Е, само за две нощи. Имат някакъв бизнес заедно.

— Добре, но на мен не ми харесва. Непрекъснато ми хвърля едни такива... гадни погледи.

— Може пък да те харесва! — изкикоти се Олимпия.

— Можеш да си завреш в задника цялата тая компания! — избухна Лъки. — Аз се махам!

— Къде ще отидеш? Нямах кола, нямах пари дори за кифла... нищо!

— Нямам, така е, добре че ми го каза.

— Стига, Лъки. Просто ти трябва някое момче. Довечера все ще ти намерим някой.

— Аз си намерих снощи един. И какво стана? Нямало място в колата за него, според милия Уорис.

— Това няма да се повтори — увери я Олимпия. — Само си харесай някой и аз ти обещавам, че ще го доведем тук.

Лъки се съгласи.

Двете момичета излязоха на двора. Слънцето вече щедро изливаше лъчите си. Уорис се беше излегнал до басейна. До него, опъната върху дървената скара, Пипа излагаше на показ красивото си тяло, лъщящо от плажно масло.

— Много хубава къща — измърка тя, когато момичетата се присъединиха към тях. — Откога живеете тук?

— Отскоро — сухо отговори Лъки.

— Не ходите ли на училище? — продължи да разпитва Пипа.

— Приключихме с училището — небрежно отсече Олимпия и се просна върху корема на Уорис.

— Ей, тежка си! — възрази той.

— Снощи изобщо не ти тежах — изкикоти се тя.

— Тогава аз бях по-твърд — влезе в тона ѝ Уорис.

Лъки се хвърли във водата — с енергично, рязко оттласкване тя скочи в басейна и преплува под вода три четвърти от дължината.

Върху бордюра изпълзя пъргаво малко зелено гущерче. Люспестото му тяло заблестя на яркото слънце.

— Олеле! — изпищя Олимпия. — Мразя тия пълзящи гадини!

— Няма да те изяде — успокои я Пипа.

— Разбира се, че няма, но ще ти изкара ангелите — засмя се Уорис.

— Знам — срязва го Пипа и побърза да предложи: — Какво ще кажете да си спретнем тук едно парти довечера?

— Парти ли? — изуми се Олимпия. — Но ние не познаваме никого.

— Затова пък аз познавам — успокои я Пипа. — Аз познавам всички. Всички забавни хора.

Очите на Олимпия заблестяха от възторг.

— Наистина ли?

— Разбира се. Дори познавам една група... момчетата ще се съгласят да свирят без пари, само срещу храна, пиене и приятно прекарване.

— Страхотно! Откъде обаче ще вземем пиене и ядене? Малко съм притеснена с парите... — призна тя, — очаквам да ми преведат...

Пипа скочи на крака.

— Ти не се безпокой за нищо. Остави всичко на мен. Мога ли само да ползвам колата?

— Естествено, но...

Пипа се усмихна.

— Аз ще уредя всичко — успокой я тя. — Ти си лежи тук и спокойно се печи на слънце — през това време облече една свободна оранжева плажна рокля. — Тръгвам!

— Брей! — възхити се Олимпия. — Тая лейди е наистина върха.

Уорис побърза да смъкне горнището на банския ѝ костюм. Очите му се впиха в голите ѝ гърди.

— Също като теб, мила моя, също като теб.

Очите на Олимпия пък се плъзнаха одобрително по изрязаните му бели бански гащета.

— Я ми покажи какво си приготвил за едно малко момиченце.

Той се изправи и я хвана за ръката.

— Ще направя нещо по-добро от това — искам да ти покажа какво съм приготвил за едно голямо момиче. Само ела вътре с мен.

Лъки изобщо не обръщаше внимание на това, което ставаше около нея. Преплува басейна няколко пъти — просто се движеше като автомат.

Пипа караше бързо мерцедеса по тесния, виещ се път. Дори не усещаше, че си тананика. Съдбата отново ѝ се усмихваше. Само един поглед ѝ беше достатъчен да разбере как стоят нещата. Момичетата бяха избягали. Дори и малоумен можеше да го разбере. Нямаха пари. Нямаха планове. Обитаваха къща, която очевидно не беше тяхна — навсякъде беше прашно, повечето от мебелите бяха покрити с калъфи. Да, бяха избягали. Нямаше никакво съмнение. От къщи... от училище... Сигурно ги търсеха вече... Някой съвсем сигурно...

Джино Сантейнджело. Дори само като си помисли за него и я побиха тръпки. Дали търсеше дъщеря си? Беше твърде вероятно. А ако беше така, кой по-добре от Пипа Санчес можеше да му каже къде да я намери?

Щеше да ѝ бъде благодарен. Може би толкова благодарен, че да финансира нейния филм...

Усмихна се, изпитала за миг съжаление към Уорис. После реши, че е най-добре, ако въобще не му казва нищо. В края на краищата той

се оказа по-заинтересован да чука момичето на Станислопулос... Но кой можеше да го обвини за това?

Усмивката на Пипа стана по-широка. Всичко стана толкова лесно. Остави всичко на мен. Мога ли да взема колата? Сега те бяха във вилата. Сигурни като в капан. Без никакви средства. Вместо да урежда парти, тя отиваше да предупреди Джино Сантейнджело. А той щеше да долети тук, където и да се намираше. Тогава тя щеше лично да го отведе при Лъки.

Такъв съвършен план!

Усили звука на радиото и натисна докрай педала на газта.

Беше време да помисли за предстоящите важни неща.

Кой актьор да изберат за ролята на Джино Сантейнджело. Най-подходящият! Марлон Брандо? Тони Къртис? Пол Нюман? Какво върховно удоволствие е да имаш властта да определяш състава. Да. Марлон ще пасне съвършено — най-доброто съчетание на сексапил и твърдост. Най-добрият...

Пътят пред колата възви в остър завой. Рязък и остър като ръб на длето. Завари я неподготвена. Караше с бясна скорост. А английските туристи срещу нея караха в средата на платното.

Мерцедесът и ситроенът се удариха челно. Трясъкът от връхлетелите една срещу друга коли се разнесе на мили разстояние.

Пипа Санчес почина на място. Мечтите ѝ останаха несбъднати.

Джино, 1966

Джино отлетя за Париж сам. От Лас Вегас пристигаха съобщения, че госпожа Питър Ричмънд прави главозамайващи заявки. Беше заминала един ден след Джино, оставила Крейвън сам да следи за изпълнението на инструкциите във връзка с предстоящата гала вечер. Но звънеше от Вашингтон през един час.

— Тая жена е полудяла — каза му Марко по телефона. — Иска официално вечерно облекло за половината от гостите. Иска специални храни и цветя за украса, каквито не можеш да си представиш! Тая вечер ще ни струва цяло състояние!

Джино беше с вързани ръце. Беше се съгласил да ѝ преотстъпи „Мираж“ за тази нейна гала вечер и не можеше да пристъпи думата си. Въпреки това тя го правеше на глупак. Дали не бе замислила чукането

на кокалестото ѝ тяло да послужи за изплащане. Едно шибано чукане! На каква цена!

— Прави всичко, което иска тя — каза той на Марко. — Ще се върна веднага, щом мога.

Но госпожа Ричмънд ще бъде научена, че нещата не са толкова прости. Джино Сантейнджело не е бунак. Щеше да има своята гала вечер — точно каквато я искаше. Но един ден щеше да си плати. Когато и както той поискаше да стане разплащането.

— Някакви новини за Лъки? — попита Марко.

— Ако има, ще съобщя — лаконично обеща Джино.

— Цигара, Дарио? — предложи Ерик.

— Благодаря — момчето взе цигарата, запали я и легна на дървената скара за слънчеви бани, която заемаше голяма част от тясната тераса на Ерик.

Малкият апартамент беше на няколко мили от училището, в Сан Диего. Дарио пристигна в събота сутринта с автобус. Ерик го посрещна на автогарата. Прекараха чудесно. Поразходиха се с кола из града, обикаляха магазините и правеха дребни покупки, разглеждаха книги и списания в книжарниците. Разгледаха няколко художествени галерии.

Сега, в апартамента, Ерик се суетеше около него като грижовна майка.

Дарио трябваше да признае, че всичко му е много приятно. В училището се сблъскваше само с враждебно отношение. У дома, когато Лъки си беше вкъщи, тя беше в центъра на вниманието на всички.

— В училище се говори, че баща ти е Джино Сантейнджело — нервно каза Ерик и се покашля, за да прочисти гърлото си. — Вярно ли е?

Дарио кимна утвърдително. Ерик продължи:

— Не мисля... е, искам да кажа, че не бих си помислил, че ти ще... но... ъ-ъ...

Дарио се ухили. Внезапно се почувства по-зрял, разбиращ. Почувства се много образован, светски мъдър.

— Не се безпокой, Ерик. Няма да му кажа, че съм ти гостувал.

Ерик дълбоко пое дъх и въздъхна шумно, с облекчение.

— Просто...

— Няма нужда да ми обясняваш.

Ерик стисна ръката му — първият им физически контакт. Дарио не издърпа ръката си, когато Ерик я задържа в дланта си. Сърцето му започна лудо да бие. Знаеше какво иска Ерик. Не беше наивник. Но дали щеше да му позволи да направи нещо, беше друг въпрос.

— Ти си толкова красиво момче — сподавено, с тръпнещ от възмущение глас произнесе Ерик. — Забелязах те още в първия ден, когато дойде в моя клас. Щом те зърнах и си помислих: „Това момче е различно. Това момче е преживяло много болка и много тъга.“ Прав съм бил, нали?

Ръцете им бяха топли, леко овлажнели, със сплетени пръсти. Дарио не изпита желание да отдръпне своята. Усещаше силна възбуда — същото тръпнещо възмущение, което се бе надигнало в душата му, когато бе видял Мирабел Блу в леглото със своя баща. Когато крадешком беше наблюдавал как Лъки се съблича. Когато беше оглеждал другите момчета в банята.

— Да — потвърди той, а пред очите му изплува романтично видение — той самият, изпитал голяма болка и тъга. Е, не беше далеч от истината, нали? Животът му беше самотен... и тъжен.

Устата на Ерик се озова върху неговата. Дарио не почувства никаква погнуса. Само странно, неясно любопитство.

— Мисля, че мога да обичам момче като теб — каза Ерик, последните му думи прозвучаха глухо и неясно.

Дарио прие доброволно целувката. Прие доброволно и това, което последва.

За първи път в живота си почувства, че е обичан, желан и защитен.

Димитри Станислопулос имаше голям нос — като човка на граблива птица, гъста бяла коса и някак диви, неспокойни очи. Освен това имаше дразнещия навик да започва всяко изречение с „Аз мисля...“

Петнайсет минути след срещата им Джино вече беше отегчен до смърт от мислите му.

Заедно отидоха в къщата на Димитри в Париж и разпитаха икономката. Беше възрастна, мрачна и дръпната жена, едва-едва

разбираше английски, а когато Джино и Станислопулос започнаха да я разпитват, загуби ума и дума.

Тогава Димитри заговори бързо на френски, жестикулираше и размахваше ръце като перки на вятърна мелница.

Тя отговори. Някакво троснато, дрезгаво и сърдито мърморене.

— Гъска! — оплака се Димитри. — За нищо не става. Иде ми да я изритам оттук.

— Какво каза? — нетърпеливо попита Джино.

— Че не знае нищо. Олимпия взела колата в понеделник. Казала й, че отива на гости при майка си.

— Това е станало преди пет дни, за Бога! Досега все са пристигнали някъде.

— Аз мисля, че детективската фирма, която наех, днес най-късно ще издири колата. По-добри от тях няма. Две хубави млади момичета в скъпа кола — няма да е трудно да ги проследят.

В три часа следобед детективската фирма на Димитри наистина получи сведения за колата.

Белият „Мерцедес“ беше катастрофирал. Колата беше потрошена. На тесен път над Кан. С труп на неидентифицирана жена.

След час Джино и Димитри летяха за Южна Франция.

Лъки, 1966

Небето бързо се покри с облаци. В причудливи, бързоменящи се форми те затъмниха слънцето. Започна да духа пронизващ вятър.

— Мистрал — каза нервно Уорис. — По дяволите! Ще ни съсипе партито.

— Защо? — нацупи устни в капризна гримаса Олимпия.

— Защото, мила моя, ще ни връхлети силна буря. Мислиш ли, че някой ще пожелае да се качи тук, сред хълмовете?

— Как не ги е срам! Така се надявах да стане фантастично парти. Ти също, нали, Лъки? Лъки!

— Какво? — подскочи Лъки. Беше се замислила за Бел Еър. Огромната прохладна къща с разкошни градини. Нейната стая — голяма, светла, с телевизор. Колекцията ѝ от грамофонни плочи и книги... и нейните играчки от детството. — Май ще е по-добре да се прибера вкъщи — безгрижно каза тя.

— Каквооо? — очите на Олимпия щяха да изскочат.

— Ъхъ, така ми се струва.

— Я стига! Защо?

Лъки сви рамене.

— Не знам... Изведнъж ми се прииска.

Сега Олимпия присви очи.

— Няма да го направиш!

— Защо?

— Защото няма, затова! Започнахме това приключение заедно, нали? Предполага се, че трябва и да го завършим заедно, нали?

Лъки се намръщи.

— Не е задължително.

— Но тази сутрин ти ми обеща, че ще останеш.

— Не съм обещавала. Искам да си отида.

— Ти си егоистка! — заключи нацупена Олимпия.

Да бе, как не! Тя била егоистка. Ха! Цяла сутрин Олимпия и Уорис бяха прекарвали заключени в спалнята. Показаха се чак към два следобед. Беше й писнало да бъде петото колело на колата.

— Виж — категорично заяви Лъки, — тръгвам си. Не можеш да ме спреш.

Уорис наблюдаваше двете момичета. И внезапно очите му се отвориха за Лъки. За първи път видя колко поразяващо красива е. Преди никога не се беше вглеждал в нея, но под къдравата маса смолисточерна коса и маслинената кожа се криеше волна, уникална, трудноуловима хубост. Помисли се как е живял в една къща с нея и през цялото това време изобщо не я е забелязал. Изобщо не можеше да се сравнява с Олимпия, която без дългата руса коса и големите цици беше едно обикновено, незначително момиче. В Лъки обаче нямаше нищо обикновено.

— Заболя ме главата от тебе. Ще отида да дремна малко — отегчено каза Олимпия. — Вразуми я, Уорис, обясни й, че ако се върне, ще я набутат в някое друго тъпо училище. Кажи й! — отегчението й отстъпи място на гнева, тя се втурна в спалнята и тръшна вратата.

Уорис и Лъки останаха във всекидневната. Беше притъмняло от приближаващата буря. Безмълвно впериха очи един в друг.

— Защо искаш да си ходиш? — най-накрая попита той.

— А защо да остана? — кисело го попита тя. — А и тя не ме иска тук...

Уорис се изправи и се протегна.

— Когато Пипа се върне, ще те откарам с колата до летището, ако искаш. Имаш ли пари за билет? Мога да ти дам.

— Ще видя, когато пристигнем там — замълча, после подозрително го изглежда. — Наистина ли ще ме закараш?

Той бавно се приближи до нея.

— Разбира се. Съмняваш ли се.

Тя небрежно се беше отпуснала на пода — с разперени ръце и дълги, почернели от слънцето крака. Беше по шорти и спортна риза, завързана отпред на възел.

Той застана прав над нея и протегна ръка.

— Ставай! Все ще намерим начин да ти платим билета.

Тя хвана ръката му, а той я издърпа, докато се изправи на крака.

— Как?

— Не знам. Ще трябва да помисля.

Не пусна ръката ѝ. Придърпа я към себе си и преди тя да успее да му попречи, започна да я целува.

— Хей — тя го отблъсна от себе си. — Защо не зарежеш тая работа?

— Защо? — той плъзна длани по тялото ѝ. — Забелязах как ни гледаше с Олимпия. Мислиш ли, че не съм разбрал, че ме искаш и ти?

— Ти си едно голямо лайно!

— Кажи го, когато те опъна на пода и ти го вкарам, когато...

Заби коляното си в слабините му. С всичка сила. Той мигновено я пусна и се преви, почти изгубил съзнание от силната болка. Ръцете му инстинктивно се склупиха върху тестисите му, като че ли животът му зависеше от това.

— Кучка!

Тя го гледаше. Искаше ѝ се да се изсмее, защото той наистина изглеждаше много смешен. Не се изсмя. Ритна го отново. Знаеше, че това ще го вбеси. Освен това беше и предпазна мярка — знае ли човек какво може да направи това нищожество.

Той се срути на пода и остана така — превит, със сгърчено от болка лице.

— Я върви на майната си с твоето летище — измърмори той. — Защото аз няма да те закарам — няма начин да те закарам, по дяволите! И колкото по-скоро се разкараш, толкова по-добре.

— Ама ти какво си мислиш, че ще направя — че ще отида дотам пеша?

— Изобщо не ми пука какво ще правиш ти!

Очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи. Как можа да се забърка в тая каша? В тая вила във Франция, с Олимпия и с този ужасен мъж! Ако не беше той, двете щяха да си прекарат повече от весело. Тоя шибаняк развали всичко. Тя се загледа навън през остъклената врата и се замисли какво да направи. Беше започнало да вали, от натежалите черни облаци се изливаше порой. Прииска ѝ се до болка отново да бъде малкото момиченце, някой да се грижи за нея и да ѝ казва какво да прави.

— Не се коси — пренебрежително подхвърли към него тя. — Тръгвам. Веднага щом спре дъждът, се махам оттук.

Остави го да лежи на пода и отиде да събере багажа си.

Майната му! Майната ѝ и на добрата приятелка Олимпия. Майната на всичко. Тръгваше си оттук и никой не можеше да я спре.

Мислите, които се въртяха в главата на Джино по време на полета до Южна Франция не бяха приятни. Ами ако този неидентифициран труп на жена беше на Лъки? На неговото малко момиче?

Опита да си припомни последната им среща. Апартаментът в Ню Йорк. Обилният, ненужно официален обяд. Той — с едно око заковано в телевизора. Тя — мърмореща, че не иска да ходи пак в училище. Не я слушаше. По-добре да се беше вслушал в думите ѝ. Още на следващата сутрин я откараха с голямата черна лимузина. Сама. Без него. Дори не я придружи. Е, какво толкова? Нали все още ѝ беше ядосан заради Швейцария. Можеше ли да постъпи по друг начин — да я целуне, топло да я прегърне и да преглътне факта, че са я заварили гола с момче в леглото. На петнайсет години. На петнайсет, за Бога!

Димитри Станислопулос седеше тихо до него, също дълбоко замислен. Чудеше се защо Господ го беше наказал с тая дъщеря, единственото му дете, което беше проблем, по-голям от всичките му шест досегашни жени, взети заедно.

Накрая частният самолет се приземи на летището в Ница. Поръчаната предварително кола ги чакаше на пистата, до самолета. Валеше като из ведро, силният вятър завихряше и подмяташе черните,

буреносни облаци. Джино погледна часовника си. Седем вечерта. Червата му къркореха, а стомахът го присвиваше — не беше сложил хапка в устата си през целия ден. Но кой би се сетил за храна в такъв момент.

Качи се колата със свито сърце. Не можеше да се отърси от ужасната мисъл какво ги очаква в края на пътя — в моргата.

Лъки все още се колебаеше какво да направи. Беше приготвила багажа си, после седна и чака цял следобед Пипа да се върне или дъждът да спре. Стана седем. Дъждът се обърна в порой, а Пипа все още я нямаше никаква.

Олимпия благоволи да се появи някъде към четири и започна припряно да събира калъфите против прах и да приготвя чаши за партито. И тя, и Лъки упорито не си говореха.

Уорис спеше на канапето. Хъркаше. Това дразнеше еднакво и двете момичета.

В шест часа Олимпия запали свещи из цялата къща, събуди Уорис и го попита:

— Къде, по дяволите, е шибаната ти приятелка?

Уорис беше в лошо настроение. Изобщо не му беше до разговори — топките още го боляха от коляното на Лъки.

— Ще дойде — изломоти той.

— Да бе, кой знае къде си развява байрака.

— Казвам ти, че ще дойде!

Стана от канапето и двамата отидоха в спалнята, като хлопнаха вратата зад себе си.

Лъки остана сама, загледана през прозореца. Навън проблясваха мълнии, а дъждът се лееше из ведро и наводняваше цялата градина. И тя беше в лошо настроение. Не й стигаше това, че се чувстваше измамена и излъгана, ами сега направо беше хваната в капан.

Накрая с облекчения видя запалените фарове на кола, която приближаваше вилата. Ако Пипа откажеше да я закара на летището, просто щеше да се качи в мерцедеса и да си тръгне. Колко му е!

Вдигна сака си, решително отвори входната врата и бързо излезе навън.

Дъждът я заля и след миг тя приличаше на мокра мишка. Изобщо не обърна внимание на това, затичана към колата.

Твърде късно разбра, че това не беше Пипа. Не беше мерцедесът. По дяволите! Беше Джино. Нейният баща!

Стивън, 1967

Зизи обичаше да танцува. Затова ходеше по дискотеки. Стивън предпочиташе да си стои у дома и да слуша музика. Предпочиташе джаз, понякога рок, но истинската му страст беше соул-джазът. Можеше да седи с часове, надул стереото до дупка, потопен в изпълненията на Айзък Хейс, Марвин Гей, Арета Франклин.

Зизи предпочиташе бумкащата, разтърсваща дискомузика и латиноамериканските ритми. Постоянно се биеха каква плоча да пуснат на грамофона.

— Мразя тия лайна, които ти обичаш — оплакваше се тя. — Няма никакъв ритъм. Няма огън. Хайде да излезем и да отидем някъде да потанцуваме.

Любимото ѝ заведение беше „Испанският Харлем“ — малко, претъпкано, шумно. Винаги ставаше център на внимание. Стивън я наблюдаваше как се върти по малкия дансинг с най-различни партньори и отвътре нещо го изгаряше. Бяха женени от година, а продължаваше да я ревнува с неотслабваща сила.

Това доставяше огромно удоволствие на Зизи. Присмиваше му се, кефеше се, когато той губеше самообладание и се нахвърляше с юмруци върху някой натрапник.

— Тая жена те съсипва — каза му Джери по време на една обедна почивка. — Кой адвокат, за Бога, се бие с хората като теб? Май сам ще свършиш в някоя от твоите съдебни зали. И как си мислиш, че ще погледне на това съдията?

— Имаш право. Но какво да направя? Тя направо се е просмукала в кръвта ми, Джери. Луд съм по нея. Обичам я.

— Обичаш я? Хич не ми ги разправяй тия! Напипала е слабото ти място и те изнудва!

Стивън само бодна вилицата си в салатата.

— Разговарял си с Кери...

— Разбира се, че съм разговарял. Знаеш ли как се чувства тя?

— Проблемът с майка ми е, че е прекалено праволинейна. Ако се водех по нейната свирка, трябваше да се ожения за някоя

двайсетгодишна чернокожа девственица, с колеж и с диплома по домакинство и кулинария и от добро семейство.

— Ей, намират ли се още двайсетгодишни девственици с колежанско образование?

Стивън отрязва парче от стека си.

— Виж, иска ми се да поговориш с нея, може би ще успееш да уредиш да се видим...

— Ще опитам — обеща Джери.

Знаеше обаче, че среща между Кери и Стивън засега е невъзможна. Виждаше как с всяка следваща седмица Кери ставаше все по-твърдо решена да няма нищо общо със сина си, докато той не се отърве от „оня боклук“, както тя наричаше Зизи.

— Ще ти бъда много благодарен — каза Стивън. — Знаеш ли, понякога изпадам в такова настроение, че ми се струва, че съм останал без приятели.

— А аз какъв съм? Сандвич с пиле?

Стивън се засмя.

— Ти си добър приятел. Единственият, който имам.

Докато го казваше, осъзна, че точно такава е истината. Имаше своята работа. Имаше Зизи. Това беше.

— Ти успя ли да помислиш върху моето предложение? — попита Джери, малко преди да приключат с обяда, бяха им донесли току-що кафето.

— Да. Размислих... Поласкан съм, но ми се струва, че частната практика никак не ме влече.

— Все пак не бива да я отхвърляш, преди да си опитал.

— Не че я отхвърлям. Само казвам, че не е за мен.

— Може би ще промениш решението си — Джери даде знак за сметката.

— Днес плащам аз — бързо каза Стивън.

— Я стига! — Джери бръкна за кредитната си карта. — Поплатежоспособен съм от теб.

— Нищо, че съм служител в градската администрация — стегнато възрази Стивън, — все още мога да си позволя да платя един обяд.

— Харесва ли ти? — попита Зизи.

Стоеше пред бюрото на Стивън в малкия им апартамент. Той работеше съсредоточено върху някакви документи, умът му беше изцяло ангажиран с подготовката за делото на следващия ден. Едва успя да се откъсне от работата си. Разсеяно я погледна.

Беше се облякла с рокля от златиста коприна, с деколте до пъпа.

— Хубава е, нали? — просто преливаше от възторг.

Беше най-отвратителната рокля, която беше виждал. Лъскава. Курвенска. Евтина.

— Не. Ужасна е.

Възторгът ѝ се смени с глуповато недоумение. Лицето ѝ почервения.

— Струва ти сто и двайсет долара — изфуча тя. — Така че по-добре я харесай.

Умът му все още беше зает с предстоящото дело, затова разсеяно каза:

— Върни я и си вземи парите обратно.

Яростната ѝ реакция го завари съвсем неподготвен. Тя побесня — разхвърля всичките документи върху бюрото, одра лицето му с дългите си нокти.

— За теб е отвратително всичко, което правя! — изкрещя тя. — Критикуваш ме постоянно, ебалник такъв. Защо си мислиш, че си неотразим?

Той успя да я озапти, едва когато притисна ръцете ѝ към тялото.

— Какво ти става... — започна той, но в същия миг я пожела. Нямаше по-надървен пич от него на тоя свят. Поне такъв се чувстваше.

Задърпа златистата коприна и смъкна роклята ѝ до кръста, без да обръща внимание, че я къса. А тя го насърчаваше — извиваше се възбуждащо в ръцете му, издаваше гърлени стонове и въздишки.

Джери беше прав. Можеше да прави с него каквото си иска. И най-важното — знаеше го!

— Погледнете тук, госпожо Баркли. Така. Прекрасно, мила! Великолепно. А сега се усмихнете... да видя прекрасните ви зъби... Само с устните, мила... не толкова широко. Да, така. Готово!

Фотографът щракаше кадър след кадър. Кери послушно следваше наставленията му. Израз на лицето. Съответната поза. Беше се превърнало в нейна втора природа. Правеше го отдавна.

Беше забавно. Популярност, име, ставаш знаменитост — без въобще да правиш нещо. Не беше нужно дори да имаш талант. Само пари, стил и подходящ съпруг.

Беше омъжена два пъти за подходящи съпрузи, но от тях само Бърнард беше сърдечно и всеотдайно човешко същество, докато Елиът беше сноб без чувство за хумор. Често я удивляваше фактът, че се е оженил за нея. Тя беше чернокожа, а той ненавиждаше негрите. Считаше ги за низша раса. Но никога не забеляза цвета на нейната кожа. Виждаше единствено нейния стил, външния ѝ облик и осанка. Тя беше неговата африканска принцеса. Господи! Ако Елиът някога узнаеше истината за нейното минало, навярно щеше да убие и нея, и себе си.

Не обичаше Елиът и никога нямаше да го обикне. Но харесваше стандарта, който той ѝ осигуряваше.

— Последни снимки — весело обяви фотографът. — Дали да не облечете нещо на Ив Сен Лоран? Съгласна ли сте?

Разбира се, че беше съгласна. Отиде в гардеробната на фотостудиото, придружена от две дизайнерки по облекло, фризьор и художник гримьор.

Те започнаха да се суетят около нея. Помогнаха ѝ да се облече. Тя се огледа в огледалото и за пореден път се удиви. Кога се бе превърнала от незначителната чернокожа проститутка в елегантното, модно създание, което виждаше пред себе си?

Кога ли? Когато Бърнард я взе при себе си. Всъщност, той я беше създал.

— Изглеждаш божествено, мила — похвали я фотографът.

Нямаше място за излишна скромност. Изглеждаше наистина изумително. Но не ѝ беше лесно да го постигне.

Лъки, 1966

Месец по-късно Южна Франция се беше превърнала в далечен спомен. Реалността включваше единствено Бел Еър. Затворът Бел Еър по-точно. Откакто Лъки се върна тук, за свобода изобщо не можеше да става дума. На сцената се появи икономка на име госпожица Дрю. Не изпускаше за миг Лъки от погледа си.

Онази нощ във Франция с проливния дъжд се вряза в паметта на Лъки. Шокът от пристигането на Джино. Разгневеното му като

буреносен облак лице. Беше я сграбчил за рамената, забил пръсти в плътта ѝ и без да продума дума, я беше разтърсил толкова силно, че зъбите ѝ изтракаха.

Беше истински кошмар.

Бащата на Олимпия слезе от колата и завика:

— Знаех! Знаех, че са тук!

Тримата под проливния дъжд. Мокри до кости. И Лъки, която се чудеше как да предупреди Олимпия, която сигурно беше в леглото с Уорис — нали така прекарваха по-голямата част от времето си.

После всички влязоха в къщата. Джино здраво държеше ръката ѝ, не я пускаше, сякаш се страхуваше, че отново ще изчезне нанякъде. И Димитри с неговите възмутени викове:

— Мили Боже! Съсипали са дома на сестра ми!

Точно в този момент бурята отново връхлетя — заслепиха ги светкавици, последвани от мощен, кънтящ грохот.

И докато Джино се надвикваше с гръмотевиците: „Как Пипа Санчес се оказа с вас?“, Димитри блъсна портала към спалнята и видя Олимпия. Всичките ѝ прелести бяха като изложени на показ — гола, с високо вдигнат закръглен задник, точно в мига, когато съсредоточено се беше навела между разтворените крака на Уорис и го даряваше с едно от най-изкусните духания, които някога бе преживявал.

Настъпилата тишина беше противна, нарушавана единствено от мляскащите звуци, излизащи от устата на Олимпия.

Без да се колебае, Димитри с две крачки стигна до леглото и с всичка сила я шамароса по задника. За нещастие точно тогава Уорис беше започнал да се изпразва и щом Олимпия подскочи като ужилена и изкрещя: „Какво става?“, Уорис изстреля спермата си в дъга точно върху ръката на Димитри.

— Божичко! — изкрещя Димитри.

— Божичко! — изкрещя Уорис.

Новината за смъртта на Пипа Санчес само временно успокои положението. Уорис, седнал на един стол, държеше главата си и се вайкаше:

— Мили Боже! Не мога да повярвам.

— Какво правеше тя тук? — настойчиво го питаше Джино.

— Тя не беше с нас. Просто беше моя приятелка, взе за малко колата... нищо повече.

Гневът на двамата мъже беше неописуем. Едновременно се нахвърлиха върху Уорис.

— Изчезвай, по дяволите, от тази къща! — изгърмя Димитри.

— Разкарай се бързо! — добави Джино. — Докато си още жив.

След това настъпи раздвижване, изпълнено с викове и крясъци. Олимпия истерично обвиняваше всичко и всеки, Уорис беше принуден да си събере багажа и да си тръгне в нощната буря с чанта във всяка ръка.

Лъки за втори път предприе едно безмълвно пътуване с баща си. Лицето на Джино беше като изсечено. После самолетът, с който отлетяха до Лос Анджелис, после къщата в Бел Еър. Никакъв разговор.

Защо не й продумваше дума? Защо не можеха да общуват?

Дори не я наказва. Само дето я остави сама. На другия ден Джино замина и Лъки остана с госпожица Дрю — трийсетгодишната яка госпожица Дрю, която и за миг не се отделяше от нея.

Чудеше се какво ли е било наказанието на Олимпия. Вероятно поредното училище, в поредната държава, в поредния град. Един ден двете отново щяха да избягат и Олимпия пак щеше да измисли къде да се махнат. Когато се опита да й се обади по телефона, установи че всички номера — до един — са сменени.

— Вашият баща не желае да разговаряте с госпожица Станислопулос — важно обяви госпожица Дрю.

Очевидно!

На своя шестнайсети рожден ден, още щом се събуди сутринта, Лъки откри, че Джино се е върнал. Когато слезе на закуска, завари го седнал във вътрешния двор, близо до плувния басейн, с усмивка на лицето и чаша кафе в ръката. Както винаги!

Искаше да го попита за толкова много неща. Как я беше открил във Франция? Какво си беше помислил? Беше ли се зарадвал?

— Здравей, татко — опипа почвата тя.

Той се обърна към нея, широко усмихнат.

— Реших нашия проблем, миличка.

Нашият проблем ли? Какъв беше шибаният наш проблем? Поредното училище ли? Ако това беше нашият проблем, тя отново щеше да офейка.

— Имаш ли хубава рокля? — попита я Джино.

Е, все пак добре я познаваше. Тя мразеше роклите и никога не носеше рокля.

— Защо? — тя застана нащрек.

— Защото двамата с теб ще направим малко пътешествие. Искам да те запозная с едни мои приятели.

— Къде?

— Във Вегас. В „Мираж“, където давам за госпожа Питър Ричмънд голяма благотворителна вечер.

— Вегас? — лицето на Лъки засия. Вегас беше място, където с радост искаше да отиде. — Наистина ли?

— Да. Качваме се на самолета и след час сме там. Иди си пригответи нещата.

Тя не можеше да повярва на късмета си.

— Ама честно?

Той се засмя.

— Честно! Вземи някакви по-свестни дрехи. Не искам да те виждам с ония скапани дънки и оная стара размъкната тениска, с която вечно се мъкнеш.

— Веднага — хукна по стълбите, влетя в стаята си и отвори гардероба.

Във Вегас беше Марко. Трябваше да облече нещо наистина сензационно.

Госпожица Дрю застана до вратата, надникна в стаята и се усмихна едва доловимо.

— Разбрах, че ще отсъствате няколко дни.

Няколко дни! Опа-ла! Ставаше все по-добре и по-добре.

— Даа — проточи Лъки. — Джино... ъ-ъ... татко ме взема с него в Лас Вегас.

— И на теб ти харесва?

— И още как!

— Честит рожден ден, детко! — Джино вдигна чашата си с шампанско и с приятен звън я чукна в нейната. После ѝ подаде малко пакетче.

Изведнъж ѝ се стори, че животът ѝ е прекрасен. Беше вече на шестнайсет. Седеше в „Мираж“. В Лас Вегас. До нея беше баща ѝ, който ѝ отделяше нужното внимание.

А срещу тях на масата седеше Марко. Мургавият замислен Марко сега изглеждаше много по-добре, отколкото си го спомняше. Единствената сянка, която помрачаваше настроението ѝ, бяха дрехите, с които беше облечена. Но щом на Джино му беше приятно...

Когато пристигнаха в Лас Вегас, той настоя тя да отиде в козметичния салон на хотела, където да се погрижат за нея. Фризьорката беше получила строги инструкции от баща ѝ каква прическа да ѝ направи. Прическа на млада госпожица. Ужас! Джино каза, че изглежда прекрасно.

Лично беше избрал рокля за нея. Розова. С набор около врата и талията. Пълна отврат! Джино отново каза, че е прекрасна.

Сега тя трескаво разкъса опаковката и зяпна от удивление, когато отвори малката кутийка, подплатена с кадифе. Диамантени обици! Хвърли се на врата на баща си, прегърна го силно, с цялото си сърце.

Той внимателно свали ръцете ѝ от врата си, засмян до уши.

Сякаш с магическа пръчка мечтите ѝ се сбъдваха. Щеше да се пръсне от щастие.

Марко каза:

— Страхотни обици.

Лъки взе по една във всяка ръка и ги вдигна до ушите си.

— Хайде, отиди в дамската тоалетна, сложи ги и се огледай. Тя е там, отзад — предложи ѝ все така широко усмихнат Джино.

Тя издимя от масата.

— Каза ли ѝ вече? — попита Марко, който проследи с поглед отдалечаващата се Лъки.

— Още не. Ще стигнем и до това.

— Как мислиш, че ще го приеме?

Джино се облегна на стола, черните му очи внезапно сурово заблестяха.

— Всъщност това не ме интересува. За нейно добро е. Един ден ще ми бъде благодарна.

Марко кимна, не беше убеден.

— Надявам се — каза той.

— Сигурен съм — заяви категорично Джино.

Бети Ричмънд беше облечена и готова. Съпругът ѝ Питър все още се суетеше пред огледалото.

— Хайде, побързай — недоволно го подкани тя. — Знаеш, че мразя да закъснявам. Особено за моята вечер.

— Вечерта на Джино Сантейнджело искаш да кажеш.

— Казах моята вечер!

Питър нагласи вратовръзката си и сви устни.

— Нали знаеш старата поговорка — „Стъпиш ли в лайно, няма начин да не се омажеш.“ Както е тръгнало, мила моя, и двамата сме в лайната.

— Ако трябва да бъдем точни, Питър, ти цял живот тънеш в лайна — отговори язвително Бети. Ако не беше така, сега нямаше да изпаднем в тази патова ситуация.

— Защо не млъкнеш, за Бога!

— Хайде. Не искам да закъсняваме.

В тоалетната Лъки разгледа внимателно подаръка на Джино. Диамантените обици бяха зашеметяващи. Тя енергично разреса косата си — от подредената ѝ прическа не остана и спомен. Не можеше да направи нищо с роклята. Е, майната ѝ. Извъртя очи срещу отражението си в огледалото, после се нахили и изплези език. Много важно! Марко сигурно можеше да види каквото трябва въпреки тая гадна рокля.

Бързо се върна на масата. Всички столове бяха заети. Марко го нямаше. Там, където седеше той, вдясно от Джино, видя няколко познати лица. Имаше няколко семейни двойки, по-възрастни и явно много богати — жените бяха накичени с бижута с блестящи скъпоценни камъни, а от устата на мъжете димяха скъпи пури. Погледът ѝ обхвана залата. Стори ѝ се, че в другия край вижда Елвис Пресли и Том Джонс, Тина Търнър и Ракел Уелч. Ега ти, беше пълно със знаменитости!

— Страхотно е! — прошепна тя на Джино.

— Е, не е лошо — нехайно каза той. — Доволен съм, че ти харесва.

Сенатор Ричмънд и съпругата му тържествено влизаха в залата. Лъки беше виждала техни снимки в списанията по различни поводи. Сенаторът винаги отдаден на някакъв спорт — или играеше поло, или

караше кану, или се състезаваше с моторни лодки. С бронзов тен, в отлично здраве. Съпругата му също.

Когато приближиха, Джино стана и представи Лъки.

— Това е моята дъщеря. Лъки — гордо каза той.

Сенаторът я удостои с енергично ръкостискане, докато госпожа Ричмънд я огледа от главата до петите. После някакъв висок мухльо изникна зад гърбовете им.

— А това е Крейвън Ричмънд — добави Джино. — Той ще се грижи за теб тази вечер.

Преди Лъки да успее да разбере какво става, Джино отстъпи и Крейвън Ричмънд се разположи на неговото място на масата.

— Няма ли да седиш тук, татко? — някак глупаво произнесе тя.

— По-късно ще дойда, хлапето ми. Забавлявай се.

Е, тя си знаеше, че всичко е твърде хубаво, за да бъде истина.

Прекрасно започналата вечер се обърна в пълна досада. Ега ти шибаната веселба! Да седи с часове сред тия дъртаци и с едно око постоянно да поглежда към Джино, който седеше на централната маса с най-важните гости, а с другото да претърсва навалицата за Марко, който въобще не се появи. Можеше ли обаче да му държи сметка? Шоуто беше адски тъпо. Никакви рокзвезди, никаква хубава музика. Само тъпите величия от времето на баба ми, на които Лъки въобще не искаше да обърне внимание, но пък публиката припаднаше от възбуда и ги засипваше с аплодисменти.

И Крейвън Ричмънд до нея. Внимателен. Вежлив. Д-о-с-а-д-е-н! Беше от типа момчета, за които тя и Олимпия имаха пълна торба с определения — смотан, загубен, тъпак... нищожество.

След шоуто вечерта продължи с парти в тесен кръг, на което домакин беше Джино. Крейвън се беше лепнал за нея и тя не можа да приближи до Джино. А когато видя Марко да разговаря с някакво момиче, беше готова да убива. Повече не издържаше. Трябваше да се махне оттук.

— Чувствам се уморена — каза тя на Крейвън.

— И аз.

— Мисля да отида да си легна.

— Позволи ми да те изпратя до асансьора.

Позволи ми да те изпратя до асансьора! Искаше ѝ се да изпищи.

Крейвън я изпрати до асансьора.

— Какво ще кажеш за малко тенис утре сутринта? — попита вежливо той.

— Не знам по кое време ще стана.

— Ами... ще ти се обадя в десет. Тогава ще се уточним.

— Аз... — не можа да измисли никакво извинение.

Той се наведе и целомъдрено я целуна по бузата.

Беше висок. Истински мухльо.

— До утре — каза той. — Не се притеснявай, всичко ще се уреди.

Тя влезе в асансьора и бързо натисна бутона за своя етаж. Ама че мижитурка! Какво си въобразяваше с неговото: „*Не се притеснявай, всичко ще се уреди.*“ Идиот. Зарече се никога повече да не попада в неговата компания.

Горе, в своята стая в апартамента на Джино, тя бързо се съблече и захвърли отвратителната розова рокля на пода. После я изрита в един от ъглите и започна нервно да крачи из стаята само по бикини. Никога не носеше сутиен — първо, защото нямаше какво толкова да сложи в него и второ, защото мразеше да я стяга някъде. Застана пред огледалото на тоалетката и се опита да ходи като момичетата от едно шоу, което беше гледала. Това я развесели и тя започна да се кикоти. Представи си как използва прелестите си, за да си изкарва прехраната. А какво става, когато тези прелести остарееят и вече не стават за нищо?

Претърси чантата си и откри едни мръснобели дънки и тениска. Бързо се облече. Беше едва дванайсет и половина. Нейната първа нощ в Лас Вегас. И нейният рожден ден. Изобщо нямаше намерение да си ляга.

Взе една банкнота от двайсет долара от нощното шкафче в стаята на Джино, набути няколко възглавници под завивката на леглото си — все едно че спи — пхна ключа от апартамента в джоба на дънките и излезе.

В два и петнайсет Джино целуна Бети Ричмънд по двете бузи и стисна ръката на Питър Ричмънд.

— Отивам да си легна.

— Беше чудесна вечер — каза Бети. Беше бодра и направо сияеше.

— Наистина — съгласи се Питър и потупа Джино по рамото. — Надмина всички очаквания.

— Да — съгласи се скромно Джино. — Мисля, че всеки прекара добре.

Горе, в апартамента, той свали сакото си, поразхлаби вратовръзката, наля си бренди и седна за малко на терасата. Приятно му беше да погледа изпъстрения с блещукащи неонов светлини град. Вечерта беше чудесна. Всичко се разви точно според плана му.

Беше разочарован, че Лъки си отиде рано, дори без да му каже „лека нощ“. Странно хлапе. Вероятно се беше уморила от толкова вълнение. Беше я видял да излиза с Крейвън и затова, малко след като той се върна в залата, се приближи до него и го попита:

— Добре ли е Лъки?

— О, да, сър. Само е малко уморена.

— Не ме наричай сър, звучи ми някак много официално.

— Съжалявам, сър... ъ-ъ, господин Сантейнджело.

— Джино.

— Да, сър.

Джино тихо се приближи до стаята на Лъки, откряна вратата и надникна. Тя спеше. Успокоен се върна в своята стая, съблече се и си легна. След няколко минути заспа.

— Ти, разгонена кучко! — яростно изръмжа мъжът. — Или се събличай, или ще те оправя, както аз си знам! Разбра ли, шундо!

Мъжът я бе приклепил плътно до тухлената стена на паркинга на „Мираж“. Грешката изцяло беше нейна. Беше го срещнала в някакво забутано заведение и двамата бяха прекарвали няколко часа в игра с монетните автомати, обикаляне на евтини барове и игрални зали в централната част на града, където тя бе спечелила двеста долара. Когато той ѝ предложи да я откара до хотела, вече бяха стари приятели. Той паркира колата си и бяха започнали да се натискат. Тя не възрази. Приличаше на Марко. Беше ѝ приятно с него. А и толкова отдавна не беше правила „почти“.

Когато нещата в колата напреднаха и стана напечено, тя изскочи навън. Но той я последва, хвана я и я притисна до стената.

Панталонът му вече беше разкопчан и той търкаше надървения си пенис в краката ѝ. С едната си ръка опипваше грубо гърдите ѝ под

тениската, а с другата се мъчеше да смъкне дънките ѝ.

— Ще престанеш ли? — процеди тя през зъби.

Не беше уплашена. Беше ядосана.

— Слушай, путко, не можеш така да ме възбуждаш, да ми го надървяш и да ме зарежеш с щръкнал хуй. По никакъв шибан начин!

Раздра ципа на дънките ѝ и ги смъкна надолу. Пръстите му се навряха между краката ѝ. Започнаха да търсят и да я опипват.

Времето ѝ изтичаше. Трябваше да се задейства по-рано, но беше изпила доста чаши евтино вино. Тя събра всичките си сили и му приложи специалитета си — рязко заби коляното си в топките му.

Той нададе сподавен, агонизиращ вой и я пусна.

Лъки се затича, като вдигаше дънките си. Шибан негодник! Ако беше свестен и разбран, щеше да наведе глава над него и после щеше да му позволи да направи същото.

Беше четири часа сутринта, но около хотела все още беше оживено. Пристигаха и заминаваха коли. Подпийнали мъже и жени напускаха хотела — едни брояха печалбите си, други оплакваха загубите си.

Тя пооправи дънките си. Успя някак да вдигне ципа им, но копчето беше безвъзвратно скъсано. Пусна тениската си върху тях и се промъкна през входа. Бързо мина покрай казиното в единия край на фойето и се шмугна покрай стената с намерението незабелязано да се добере до задния асансьор.

— Лъки?

Тя се направи, че не е чула.

— Лъки! — гласът прозвуча по-близо, една ръка я хвана за рамото.

Тя се обърна с широко отворени, невинни очи.

Беше Марко!

— Ох! — въздъхна с облекчение тя. — Добре, че си ти!

Той гледаше към нея безкрайно учуден.

— Ти какво правиш тук?

— Ами... не можах да заспя. Излязох да се поразходя.

— Къде?

От нея лъхаше на прокиснало вино и застоял цигарен дим. Тя сви неопределено рамене.

— Наоколо.

— Знае ли Джино, че си излязла навън?

— Той спи — смело каза тя с надеждата, че е налучкала истината. — Не исках да го безпокоя.

— Ей, момиченце, ако той разбере, че си излизала...

Интонацията, с която изговори това „момиченце“ я накара да потръпне.

— Гладна съм — изтърси неочаквано тя. — Мога ли отнякъде да си взема сандвич?

— Ще поръчам да ти донесат горе.

Тя дръзко го изглежда.

— Аз нямам намерение да се качвам горе.

Той се почеса по брадичката. Замисли се какво да направи. Ако Джино се събудеше и откриеше, че я няма, щеше да подскочи до тавана. Къде беше скитосвала в крайна сметка? Изглеждаше така, сякаш се е била с някого.

— Добре. Ще ти направим сандвич. Ела с мен — отведе я в малкия коктейл-бар, настани я в едно сепаре, поръча на една сервитьорка сандвич и каза на Лъки, че ще се върне след малко.

После направи каквото трябва. Обади се на Джино по телефона.

Джино сънено избоботи:

— Кучи сине! И знаеш ли, по дяволите, къде е била?

— Не знам — спокойно каза Марко. — Ще се опитам да разбера, после ще я доведа горе.

Лъки го чакаше безметежно в сепарето, дъвчеше сандвича си и отпиваше жадни глътки кока-кола. Марко седна до нея.

— Страхотно е! — преливаше от ентусиазъм. — Ти и аз трябва по-често да си прекарваме така.

Марко се качи с нея до вратата на апартамента.

— Шшт! — прошепна Лъки, тихо се изкикоти, пхна ключа в ключалката и го превъртя. — Не трябва да събуждаме Големия татко.

Изпита чувство на вина. Беше му неудобно, че е издал хлапето на Джино, но това беше за нейно добро.

— Бих те поканила вътре — продължи да се кикоти Лъки, докато отваряше предпазливо вратата, — но на него няма да му хареса. Е, ти би могъл да ме поканиш в своята стая...

Беше правила много подобни опити. Беше му се пускала толкова пъти. Джино щеше да припадне, ако разбереше.

— Лека нощ, Лъки — бързо каза той и леко я побутна вътре.

— Хей, няма ли да получа целувка? — преди да успее да отстъпи, тя обви с ръце врата му и притисни устните си в неговите.

Той я отблъсна и забърза към асансьора.

Изведнъж Лъки чу гласа на Джино зад гърба си.

— Влизай, Лъки, трябва малко да си поговорим.

Застанаха един срещу друг. Баща и дъщеря. Само двамата. Сами.

Очите на Джино внимателно я огледаха. Не пропуснаха нищо — изцапаните дънки с наполовина вдигнат цип, раздърпаната тениска, разрошената коса.

— Къде беше? Някъде навън да се натискаш с някого?

Тя се изчерви.

— Какво?

— Ти за вчерашен ли ме мислиш, хлапачке? Мислиш си, че не разбирам какво става, защото съм стар, така ли?

— Съжалявам... — започна тя.

— Ни ми ги разправяй тия шибани съжаления! — избухна той.
— Аз съм този, който трябва да съжалява. Кого си тръгнала да правиш на глупак, а?

Тя остана стъписана и от езика му, и от грубото му отношение към нея.

— Просто излязох да се поразходя — смутено обясни тя.

— Разходка, а? От разхождане ли дрехите са ти такива? На ръце ли си се разхождала, та целите са в синини?

— Един мъж ме нападна — призна тя намусено. — Бях на паркинга и той се нахвърли.

— Така ли? Като момчето в Швейцария, а? Просто се озова в стаята ти, съблече си дрехите, съблече и твоите дрехи и легна в леглото с теб. А на другото легло друго момче правеше същото с приятелката ти, а? Как нито една от двете не извика за помощ, а? Отговори ми, де!

Тя беше забила очи в пода.

— А Франция? — не млъкваше Джино. — В оная вила с твоята шибана приятелка. Колко мъже ви прекараха там, а? Колко, хлапачке? Или двете с твоята приятелка си делеяхте она сводник, който живееше там с вас, а?

— Не! — не се стърпя Лъки. — Не беше така.

— Няма да те слушам да ми дрънкаш врели-некипели, чу ли? — беше ядосан, не, беше извън себе си от ярост. Очите му смъртоносно чернееха, ръцете му трепереха от възмущение. — Дълго време мислих какво да направя с теб и вече реших как да постъпя. Трябва на колене да ми благодариш!

— Какво? — плахо прошепна тя. Каквото и да беше решил, тя щеше да избяга.

— Явно задникът ти е припарил и не можеш да задържиш гащите си върху него... иска ти се да се чукаш наляво и надясно...

Тя уплашено се сви.

— Е, ти си ми дъщеря, дъщерята на Джино Сантейнджело. Няма да допусна повече да си развяваш задника.

— Не се чукам... наляво и надясно — едва произнесе думата тя. — Не го правя. Честно, татко.

Той не ѝ обърна никакво внимание.

— Ще те омъжа, хлапачке. Намерил съм ти съпруг и ще те омъжа. И всяко едно шибано чукане ще бъде в брачното ти легло. Никъде другаде — неочаквано закрещя като обезумял: — Ясно ли ти е? Ясно ли ти е?!

— Не искам да се омъжвам...

Той я удари. За първи и единствен път. През лицето. Много силно.

Шамарът му я завъртя и тя се строполи на пода.

В същия миг той дойде на себе си, спусна се към нея, повдигна я, притисна я към себе си и бързо започна да ѝ говори:

— Извинявай, детко, съжалявам. Повярвай ми. Знам кое е добро за теб. Трябва да направиш това, което ти казвам. Трябва да се научиш да ме слушаш...

Тя се отпусна в топлата му прегръдка и сълзите рукнаха от очите ѝ. Ухаеше приятно, много приятно. Ароматът на тате! Копнееше до болка за него. Беше готова да продаде душата си на дявола за любовта му. Защо не беше на пет години? Защо не беше жива нейната мама?

— Добре, татко, добре. Ще те слушам, ще го направя. Обичам те. Толкова много те обичам. Ще направя всичко, само да се разбираме — искаше вечно да остане в топлата му прегръдка и никога да не я напуска. Никога.

— Доброто ми момиче — нежно каза той. — Така ще бъде най-добре за теб, ще видиш.

— Кой? — прошепна тя, убедена с цялото си сърце, че ще бъде Марко.

— Крейвън Ричмънд — гордо обяви Джино. — Всичко е уредено.

Стивън, 1970

След пет години брак — който ставаше все по-непоносим — Стивън беше принуден да признае, че майка му е била права през цялото време. Зизи беше евтина, малка курва. Една разгонена уличница, който не признаваше никаква любов и никакво приличие. Трябваше му време, за да го разбере. Но когато го разбра, постъпи по единствения правилен начин. Един ден, когато се прибра вкъщи по-рано от обикновено, видя, че веригата на вратата е закачена отвътре. Това означаваше, че Зизи си е вкъщи. Той натисна звънеца и не махна пръста си от бутона, докато тя не му отвори. Беше разчорлена и раздърпана. Зад нея надничаше някакъв млад мъж. Преди Стивън да успее да каже нещо, младежът се шмугна покрай него и изчезна надолу по стълбите.

Когато той направо я обвини, тя веднага се защити.

— Той току-що ми беше донесъл покупките от супер. Винаги слагам верижката. Навик.

Искаше му се да ѝ вярва, макар че знаеше, че се чука на провала — с когото ѝ падне.

Скоро след това бяха седнали да пийнат по чашка с Джери. Обсъждаха някакви юридически аспекти при защита на малолетни, когато Джери внезапно изтърси:

— Спах с жена ти.

— А? — в първия момент Стивън помисли, че той се шегува, нещо обичайно за Джери.

— Вината не беше моя — отчаяно се защити той. — Случи се преди седмица. Спомняш ли си — бях ти донесъл онези документи, а теб те нямаше в апартамента. Тя направо ме изнасили, по дяволите. Нямах никаква възможност.

Стивън гледаше приятеля си напълно объркан.

— Защо ми го казваш?

— Виж, Стив, не се гордея с това, но... по дяволите, не мога да го пазя в тайна... Ти си ми приятел. Трябваше да ти кажа.

Стивън беше вбесен, скочи и се понесе като вихър към дома си.

В апартамента завари Зизи с двама нейни приятели пуерториканци — тренираха някакви танци. Чашата на търпението му преля. Изхвърли приятелите ѝ, после жестоко ѝ налетя. А тя си отвори устата... Да, беше се чукала с Джери Мейсън. Да, чукаше се непрекъснато и с много други. Писнало ѝ било, Била отегчена. Душата си давала да направи нещо интересно с живота си... Искала да отиде в Холивуд и да стане звезда в мюзикълите.

— По-хубава съм от Рита Морено! — изкрещя тя. — Поталантлива съм, но се погубих с теб!

— Тогава защо не се разведем? — по време на злостната ѝ тирада той се бе овладял и сега студено я попита, без да откъсва поглед от нея, усещайки за първи път от пет години, че изобщо не се е надървил. Защо не беше забелязал по-рано, че се облича като евтина курва? И говори като курва?... И е курва!...

— Чудесно, господинчо! — избухна тя. — Ти си един досадник със стиснат задник. С досадни приятели и досадна работа. До гуша ми дойде от всичко!

Защо чак сега му го казваше? След като се беше изчукала с половината Ню Йорк?

Пожела колкото се може по-бързо да изчезне от живота му. Без много шум, без неприятности. Купи ѝ самолетен билет до Холивуд, даде ѝ хиляда долара, съгласи се да ѝ плаща издръжка и подаде документи за развод.

Изминаха два месеца от заминаването ѝ. Чак тогава събра кураж да се обади на Кери. Съзнаваше колко е нелепо, но просто не му беше лесно да го направи. Беше на трийсет и една години, а винаги се изпотяваше, когато трябваше да дава обяснения на майка си. Раната, че го изхвърли от живота си след сватбата му със Зизи, още беше отворена. Сега вече знаеше, че тя е била права. И не само това — разбираше я.

Джери го държеше в течение на всичко за нея. Кери била добре, била ангажирана със своята любима благотворителна дейност, поддържала реномето си на най-чаровната домакиня в Ню Йорк.

— Знаеш ли, майка ти е изключителна жена — каза му Джери. — Енергична е като младо момиче.

Въпреки всичко, което се случи двамата с Джери си останаха приятели. Стивън не можеше да забрави, но реши, че не си струва заради една курва да се разбива четиринайсетгодишното им приятелство.

Без Зизи той внезапно откри, че животът му придобива нови измерения. Както винаги, работеше упорито и напрегнато. Но Зизи я нямаше в апартамента да вдига скандали, да прави фасони и постоянно да го разсейва и смущава. Сега можеше да се среща с приятели, когато поиска. Да гледа филмите, които той иска да гледа, да слуша музиката, която той иска да слуша... Без непрекъснато да бъде засипван с обвинения и оплаквания. Господи! Как преди не осъзнаваше всичко това — та тя беше завряла достойнството му в кучи задник, докато бяха женени. Реши категорично това никога да не се случва отново с него. Нито една жена нямаше да го обработи така, както беше направила с него хитрата Зизи.

Сега, поглеждайки назад към техния съвместен живот, просто не можеше да повярва, че всичко е било истина. Какво толкова специално имаше? Една вечер двамата с Джери излязоха заедно, отидоха в едно заведение, където не беше трудно да си свалят по някоя въртоглавка и после да обсъдят точно този въпрос.

— Всичко опира до катеричката й. Можеш да я надушиш от километър разстояние — мъдро заключи Джери. — Беше като разгонена кучка, приятел... А ние като кучетата надушваме миризмата.

— Благодаря — горчиво каза Стивън. — Говориш за моята жена.

— За твоята бивша жена. Сега поне знаеш какво не трябва да търсиш в една жена. А това все пак се плаща по някакъв начин.

— Да, така е. Мисля, че си прав.

Джери го тупна по гърба.

— Разбира се, че съм прав. Хайде, време е да ти намеря едно момиче!

— Благодаря, в почивка съм.

— За катерички няма почивка.

— Това не се отнася за мен.

— Майната ти!

— Не се тревожи, ти ще изучааш достатъчно и за двама ни.

Джери самодоволно се изсмя.
— Така те искам, човече!

Кери се разхождаше в разкошния апартамент. Очакваше всяка минута да пристигне Стивън. Съзнаваше, че е глупаво да се притеснява, но се притесняваше. И то много. Притесняваше се да се види със собствения си син!

Доста време му отне на Стивън да събере кураж и да се срещне с нея. Тя знаеше точно до минутата кога Зизи е напуснала града. Нямаше как да не знае. Мръсницата ѝ се беше обадила по телефона преди седмица.

— Здравсти, госпожо Баркли, обажда се другата госпожа Баркли. Нали знаеш, тази която обичаш да мразиш. Имам малко предложение за теб.

— Да? — кратко и студено откликна Кери.

— Спомняш ли си нашия разговор преди твоето момченце и аз да се оженим.

— Да.

Можеше ли да забрави? Тогава беше предложила на тая развратна кучка пет хиляди долара, за да изчезне от живота на Стивън. Завинаги. А тя ѝ се беше изсмяла в лицето.

— Е, момченцето ти и аз се развеждаме.

Сърцето на Кери заби лудо от радост. Не каза обаче нищо.

— И — продължи Зизи, — доколкото се досещам, ти си заинтересувана страна. Затова реших да те подсетя. Разбираш, нали? Всичко може да тръгне в друга посока. Няма да е особено трудно. Само ще пусна тук и там по някоя и друга сладка приказка... знаеш какво имам предвид...

— Колко?

— Десет хиляди. В брой. И ги искам до два дни.

Леле, колко делови станаха и двете!

— Ако... сключим сделката, как ще гарантираш, че Стивън никога повече няма да те види?

— Заминавам за Ел Ей.

— Ще подпишеш ли документ?

— За десет бона не само ще ти подпиша документ, но ще се изправа на главата си в средата на Таймс Скуеър!

Изобищо не се съмнявам, че ще го направиш!, беше си помислила Кери.

— А? — изстреля Зизи.

— Ще ти се обадя по телефона до час — отговори тя. — Трябва да... уредя някои неща.

— Хей, предупреждавам те. Никакви хитри номерца... от рода на това да изтичкаш при твойто момченце и да му снесеш, че те изнудвам. Ако го направиш, миличка, ще съжаляваш. Мога да раздрънкам всичко, което поискам... Повярвай ми.

— Вярвам.

Кери беше затворила телефона. Замисли се. Надяваше се, че Стивън е скъсал с тая негодница, но все пак не беше абсолютно сигурна. Най-добре беше да ѝ даде парите, за да ѝ види гърба. За щастие не се налагаше да ги иска от Елиът. Все още имаше останали петнайсет хиляди долара от Бърнард.

Плати ѝ. Взе подписания от Зизи документ, специално изготвен за целта.

И зачака Стивън да ѝ се обади...

И той се обади.

Звънецът на входната врата иззвъня. Тя подскочи, но се овладя — искаше да изглежда спокойна, както винаги. Седна и разтвори някакво списание.

Прислужницата отвори вратата и след минута Стивън влезе в стаята. Висок и красив. Облечен изискано, с вкус. Тя знаеше, че той притежава всичко необходимо, за да преуспее в живота. Притежава това, което тя никога не бе имала. Можеше да отиде където пожелае, да прави всичко, което поиска. А сега, когато Зизи вече я нямаше...

Той се спусна към нея и от устата му се отрони само една дума:

— Мамо!

Кери стана и го прегърна. Силно. От душа и сърце. Не му каза нищо.

— Обичам те, упорита жено! — каза той. — Колко време ми трябваше обаче, за да разбера, че винаги си права!

Лъки, 1970

— Мога ли да ви предложа нещо, госпожо Ричмънд?

Да, един развод!

— Да? — Лъки заслони с длан очите си и вдигна поглед към симпатичното момче от персонала на басейна. Тъмните ѝ очи лениво и внимателно огледаха всеки сантиметър от тялото му. Беше нисък, набит, с мускулести бедра, видимо издут в чатала, с гъсто окосмени гърди. — Една пиня колада? — мързеливо пожела тя.

— Да, мадам — той бързо се отдалечи да изпълни поръчката.

Тя се надигна от скарата, на която се печеше на слънце и огледа обстановката около басейна на хотел „Принцеса Сейнт“ на Бахамските острови. Нищо не беше променено за четирите години, през които тя и Крейвън пристигаха тук. Гъмжило от туристи, които си пържеха задниците под палещите лъчи. Дебели чернокожи „Бахама Мама“, които разнасяха с високо вдигнати ръце табли с напитки. Сърдити и нацупени музиканти, които изпълняваха аранжирани стари хитове на Бийтълс.

Видя Крейвън, който идваше към нея. Нейният съпруг. Четири години съвместен живот, а все още ѝ се повръщаше от вида му. Не че го мразеше. Не си хабеше чак толкова чувствата. Но той постоянно я дразнеше. Скучен. Безмозъчен. Безличен. Пълна скръб.

Крейвън Ричмънд. *Нейният съпруг.* Какъв майтап! Беше издокарал кльощавото си тяло с шарена риза, бели бермуди и маратонки, над които се виждаха оранжеви чорапи. Върху носа и около устата се беше наклепал с дебел слой крем против изгаряне.

Тя легна бързо върху скарата и затвори очи. Нямаше сили да разговаря с него.

Спомни си първия път, когато бяха пристигнали на Бахамите. За да прекарат тук своя меден месец. Меден месец ли? Ега ти майтапът! Големият татко си мислеше, че тя е някаква неспасяема нимфоманка. Ожени я, за да си седне на задника. Да защити великото име Сантейнджело. Дори не подозираше, че още е девствена. Не беше съгрешила. Разбира се, беше се кефила с всичко останало, но когато опреше до истинско чукане...

Крейвън също не го беше правил. Беше на двацет и една, когато се ожениха. И къде-къде по-девствен от нея самата.

След сватбата в Лас Вегас, която едва издържа без да припадне, двамата се озоваха в самолета за Бахамите. Двама непознати...

Седмица преди това тя беше навършила шестнайсет години. Каква седмица само! Когато Джино ѝ каза, че е уредил всичко, той

беше направил точно това. Изглежда единствената, която не знаеше за предстоящата сватба, беше тя. Крейвън беше очарован. Бети Ричмънд беше сдържано нежна и внимателна. Питър Ричмънд — човечен.

За да уважат сватбата, от рода на Ричмъндови се изсипаха два самолета гости. Тържеството беше помпозно, безвкусно и отразено до най-малката подробност в печата. Тази сватба само за един ден безмилостно я превърна от малката Лъки Сейнт, която никой не познаваше, в Лъки Сантейнджелю, прекрасната дъщеря на Джино, бъдещата съпруга на Крейвън Ричмънд, син на сенатора Ричмънд. Дори Дарио беше освободен от училище за събитието. Лъки едва го позна. От момченцето, което помнеше, брат ѝ се беше превърнал в младеж с дълга руса коса и потайни сини очи.

— Обзалагам се, че си убиец на момичетата! — пошегува се тя.

— Какви момичета? — безучастно попита той. — Училището ми е за момчета.

— Е, в колежа тогава. Там ще ги избройкаш всичките.

И двамата усетиха, че близостта помежду им беше изчезнала.

Марко беше на сватбата. Шибаният Марко! *Предателят!* — така го наричаше, когато мислеше за него, и много старателно не го забелязваше.

Когато пристигнаха в Насау, на летището ги посрещнаха с оркестър, после с открит „Кадилак“ ги откараха до Райския остров, където управителят на „Принцеса Сейнт“ ги приветства пред входа на хотела. Беше копие на Марко — мургав, замислен, страховит. Лъки хладно го поздрави. Крейвън поне беше по-сърдечен.

Красотата на Райския остров успя да поразчупи малко апатията ѝ. Наистина нямаше по-подходящо име за парчето равнинна земя, върху което се издигаха няколко великолепни луксозни хотела. От прозорците на вилата, предоставена на тяхно разположение, се виждаха километри бял пясък, кристално чиста тюркоазено синя вода и тропическа зеленина — палми и папрати. Тя нямаше търпение да се преоблече в бански костюм и да се излегне на плажа. Крейвън се втурна подир нея в кариани бермуди. Лъки направо се ужаси от хърбавото му бяло тяло. Виждаше го разсъблечен за първи път. Краката и ръцете му бяха силно почернели от слънцето, което още повече подчертаваше бялата му кожа.

Защо се беше съгласила на този абсурден брак? За да направи Джино щастлив? Или защото просто нямаше избор? Да си навлече такава беля на главата — омъжена на шестнайсет години и то за мъж, когото дори не познаваше, да не говорим за любовта.

Духаше доста осезаем вятрец, но кожата на Лъки беше естествено мургава, освен това вече имаше тен от Южна Франция и не се страхуваше от слънчево изгаряне. Постъпи почтено обаче — няколко пъти предупреди Крейвън да внимава, когато видя, че лицето и тялото му започват да розовеят.

— Добре съм — повтаряше всеки път той. — Никога не съм изгарял в живота си.

Да, но винаги имаше първи път. През нощта Крейвън не можа да си намери място, стенеше сърцераздирателно, а тя го мажеше с различни кремове и помади против изгарянето.

— Тук слънцето е много силно, мадам — каза ѝ широко усмихнато чернокосото момче от магазинчето в хотела. — Който веднъж изгори, никога не го забравя!

Беше точно така. Цели пет дни Крейвън си стоя в стаята. Естествено нямаше физическата възможност да предприеме каквото и да било.

Лъки чакаше търпеливо. Беше омъжена. Искаше да се люби с мъжа си. А ако здраво стиснеше очи, можеше и да си представи, че Крейвън е Марко. Все пак ѝ се полагаше някаква компенсация, че се е омъжила.

На шестия ден от медения им месец стана очевидно, че ако тя не предприеме нещо, изобщо никой нямаше да го направи. Състоянието на Крейвън се беше подобрило. Кожата му се лющеше на парцали, но нямаше рани и можеше да излиза навън — внимателно, разбира се.

Вместо да облече горнището на пижамата си, Лъки се съблече в банята. Не изпитваше никакво смущение, когато влезе гола в спалнята и тръгна с лека и предизвикателна походка към слисания Крейвън, чиято пишка веднага щръкна през цепката на долнището му. Беше истински войник на пост.

— Здравсти, сладък — сладно изрече Лъки, старателно имитирайки Мей Уест, — искаш ли да опиташ малко от сладката ми?

Ерекцията му мигновено спадна. Отне и час и половина, за да го възбуди отново. Тогава обаче и двамата бяха толкова изтощени, че не

направиха нищо съществено.

Изминаха още три дни, преди бракът им да бъде консумиран. След като всичко свърши, Лъки се сви на топка в леглото и горчиво се разрида. Преживя най-голямото разочарование в живота си. Това ли беше да го направиш „съвсем“? Да се качат върху теб, да се друснат няколко пъти, да се претърколят и моментално да заспят!

Крейвън определено мислеше, че е това. Беше толкова доволен от себе си. Дори горд. Изработи си многозначителен похотлив поглед, който я вбесяваше. И изяви желание да я чука по веднъж всяка вечер и то преди да си измие зъбите — в продължение точно на три минути. Тя не успя да възбуди никакъв интерес у него с нейното „почти“. Не искаше дори да опитат. Да смуче зърната ѝ, да я гали между краката и да си пъха пениса в устата ѝ, а после и той в нея — това беше нещо немислимо. Крейвън знаеше какво трябва да прави един мъж и нямаше да позволи „перверзии“, както наричаше тези ласки той. Дори не му пукаше дали тя е задоволена. Пък и кой можеше да стигне до оргазъм в компанията на хронометър с точност до три минути и увиснала пишка?

Четири години. Напълно пропиляно време.

— Пиня коладата ви, мадам.

Лъки отвори очи и седна. Крейвън вече стоеше до нея и я поздрави:

— Добро утро. Как си днес?

Тя взе питието от момчето, хвърли още един поглед към издутината в чатала му, усмихна се и подписа чека с широк замах.

После се обърна и погледна съпруга си. Вече не беше на шестнайсет. Изобщо не беше онова миловидно момиченце. Беше двадесетгодишна и в ума ѝ се въртеше постоянно една думичка — развод.

— А, пак си се намазал!

Просто не можеше да го търпи. Крейвън знаеше, че нацапотеното му с помада лице я подлудяваше!

— Не спях добре — изхленчи той. — През цялата нощ в стаята бръмча комар. Не го ли чу?

Крейвън винаги се оплакваше от нещо. Вечно хленчеше като изкуфял старец.

— Изобщо не съм го чула! — натърти тя и побърза невинно да попита: — И какво стана с малкото бодилче?

— Жило се казва, скъпа. Жило — побърза да я осведоми той.

Това беше всъщност. Единственото нещо, което тя получаваше — малко бодилче. Понякога. За нейно щастие. Или за нещастие. Зависи от коя страна го погледнеш.

Два месеца след медения месец Крейвън беше намалил любовното си темпо — отначало на веднъж седмично, после веднъж месечно, после... когато имаше желание, което означаваше много рядко. Тя се беше примирила с факта, че той не си пада по секса. Джино я беше принудил да се омъжи, защото си мислеше, че е някаква нимфоманка. Не й трябваше много време, за да реши — ще се заеме сериозно да му докаже, че е бил прав.

Първия си любовник намери още преди да е свършил медения месец — разбира се, управителят на хотела, подобие на Марко. Служител на нейния баща. Беше най-подходящият за целта й. Тя го прелъсти. Отиде в апартамента му на последния етаж под предлог, че има някакво известие от Джино. Щом влезе, съблече дрехите си и с поглед му показва какво иска. Той беше изправен пред сложна дилема — страхуваше се да й откаже, страхуваше се и да се съгласи. И в двата случая можеше да загуби. Та тя беше дъщерята на Джино Сантейнджело! Това усложняваше неимоверно нещата. Но... работата стана.

Властта, беше си помислила тогава Лъки, наистина е прекрасно усещане. А да бъдеш изчукана както трябва, също е върховно усещане.

Повече не се спря. Щом видеше мъж, когото пожелаваше, тя го имаше, стига да беше достъпен. А повечето мъже бяха. Естествено, беше дискретна. Евентуални приказки по неин адрес биха й вързали ръцете. А тя искаше да си го върне на Големия татко за този брак. Вместо да я спре да се чука наляво и надясно, той на практика я беше заставил да го прави.

— От кога си тук? — попита Крейвън.

— Може би час. Защо?

— Само питам — той припряно, но педантично подреди нещата си върху скарата до нея.

Щом Крейвън се излегна на скарата, Лъки стана и се хвърли с грациозен скок в огромния басейн. Беше съвсем наясно, че почти

нямаше мъж наоколо, който да не я гледа с поглед, пълен с желание. На шестнайсет беше дива маргаритка. На двајсет — дива роза. Мургава кожа, черни очи. Тялото ѝ беше слабо и стройно, но гърдите ѝ се бяха налели. Беше оставила косата си много дълга и гъстите ѝ къдрици достигаха до кръста.

Почти не се гримираше. Нямаше нужда от грим. Леко подсилваше очите, слагаше тъмно червило на устните и тук-там точици златист руж за блясък.

С енергични загребвания преплува една дължина. Показваше главата си над водата само за да си поеме въздух. И отново се замисли за живота си.

Господин и госпожа Крейвън Ричмънд живееха в много хубав апартамент във Вашингтон. Тя караше червено „Ферари“ — сватбен подарък от Големия татко. Крейвън имаше кремав „Линкълн Континентал“. Освен това притежаваше двеста хиляди долара в лична сметка в швейцарска банка плюс лихвите за четири години. Джино беше платил на Крейвън да се ожени за нея. Беше изнудил Бети и Питър Ричмънд да я приемат за снаха. Бети ѝ го бе казала — без да разкрива фактите, разбира се — злобно, коварно, по време на една семейна свада. Един ден Лъки щеше да разбере с какво ги бе изнудил.

Фактът, че Джино беше платил на някого да се ожени за нея, беше жесток удар за нея, толкова ужасен, че отначало не можа да повярва. И отлетя за Ню Йорк. Там застана пред баща си.

— И какво от това? — попита той. — Омъжена си в една от най-добрите фамилии на всичките шибани петдесет щата. Голяма работа, че съм му дал малко пари да започне в началото.

Какво да започне? Какво начало? Крейвън не се занимаваше с нищо. Навърташе се постоянно около баща си, играеше тенис с майка си. От Лъки се очакваше да се присъедини към всички занимания на Ричмъндови: голф, коне и конни надбягвания, турнири по тенис на маса — всичко това хронологично и без никакъв пропуск отбелязвано в популярната преса. Тя скоро научи, че Питър Ричмънд няма да си мръдне пръста, ако наоколо няма фотограф.

Това изобщо не беше животът, който Лъки си бе представляла, че ще живее. Беше разочарована във всяко отношение.

— Искам да имам работа — каза тя на Крейвън. — Не мога да се мотая като теб. Мозъкът ми започва да се превръща в топка за тенис.

— Това не е добра идея — каза Крейвън.

— Това не е добра идея — каза Бети.

— Това не е добра идея — каза Питър.

Едно нещо не можеше да се отрече на Ричмъндови — те бяха дружно семейство!

Един ден Бети я попита:

— А не си ли мислила да забременееш, скъпа?

— Виж какво — избухна Лъки, — говоря четири езика, притежавам пъргав ум. Още не искам деца, Бети. Трябва да започна някаква работа или ще полудея!

Неохотно отстъпиха. Намериха ѝ някаква работа на половин ден в офиса на Питър. След седмица се отказа. Да работи за Питър, който непрекъснато я потупваше покровителствено по гърба беше по-лошо, отколкото нищо да не прави.

Запълваше дните си с пазаруване, четене, обеди с приятелки, които по-скоро бяха близки познати, а не истински приятелки. Караше ферарито си с часове по безплатните автостради само и само да прави нещо. Шофираше бързо — с надут до дупка стереокасетофон, от който гърмеше приятен негърски соул. Позволи си много пикантни, мимолетни любовни приключения. Нито едно от тях не продължи повече от няколко дни. Много рядко и случайно се виждаше с баща си. Той взимаше самолета до Вашингтон. Тя и Крейвън летяха до Ню Йорк. Винаги по някакъв повод — вечери или семейни празници. Винаги бяха сред хора. Дарио също се появяваше. Рядко. Братчето, с което някога бяха толкова близки, сега беше някакъв тайнствен непознат и двамата нямаха какво да си кажат един на друг.

Тя се чувстваше окована във веригите на живот, какъвто не искаше да живее. Живот, който Джино ѝ беше натрапил.

Защо прие? Все още не си беше отговорила на този въпрос. Презираше баща си. И въпреки това отчаяно се стремеше да му угоди, да му достави удоволствие.

Да остане омъжена му доставяше удоволствие.

Да се чука наляво и надясно пък ѝ доставяше удоволствие.

Излезе от басейна и веднага забеляза, че Крейвън ѝ маха с ръка като обезумял. Спокойно и нехайно тя се върна до скарата.

— Какво толкова има? — попита тя и разтърси косата си нарочно, за да го опръска със студената вода.

— Баща ти — тросна се той, ядосан че го е намокрила. — Търси те. Чака на телефона.

— Джино? — сърцето ѝ подскочи. Не го беше виждала и чувала от месеци. Дали внезапно не е почувствал, че му липсва?

Без да помисли да наметне хавлията си, тя се втурна към телефонните, покрити със стъклени навеси.

— Да? — постара се гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Лъки? Здравсти, детко. Как я караш?

— Страхотно. А ти?

— Имам проблеми... е, не са неразрешими, но...

Той говореше за своите проблеми! С нея? Това се случваше за първи път.

Настана неловка тишина, после Джино каза:

— Виж, детко, искам да вземеш самолета и да пристигнеш в Ню Йорк.

В главата ѝ започна престрелка от въпроси.

— Кога? — бързо го попита.

— Днес, утре... Не се налага да си счупиш краката от бързане, но ако имаш възможност, ела по-скоро.

— Тук съм на почивка — обясни спокойно тя.

— Целият ти шибан живот е една почивка! — избухна най-неочаквано той.

— За какво се отнася все пак? — попита тя, без да обърне внимание на избухването му.

— Не искам да го обсъждам по телефона — тросна се той. — Размърдай си задника до Ню Йорк. Важно е, иначе нямаше да те викам.

— Ще вземем самолета още довечера — реши тя.

— Не, Крейвън не. Ела сама. Въпросът е частен, семеен.

Мисълта, че ще лети сама до Ню Йорк я изпълни с ентусиазъм.

— Добре — каза бавно, докато продължаваше да се чуди какво се е случило. — До скоро.

— Хвани някой ранен самолет. Можем да вечеряме заедно. И Дарио ще дойде от Западния бряг.

Сега вече тя наистина се обърка. Дарио, тя, Джино? Цялото семейство Сантейнджело. Какво му беше на Джино? Дали не страдеше от някоя страшна болест? Дали дните му не бяха преброени?

— Добре... ли си? — нежно, с много обич го попита тя.

— Разбира се. По-добре не мога да бъда. До скоро, хлапето ми. Обади се на Коста да му кажеш с кой полет пристигаш. Той ще организира някой да те посрещне на летището.

Глух шум в слушалката. Джино беше затворил.

По-рано същия ден Дарио беше получил същото известие по телефона. Беше също толкова изненадан, колкото и Лъки.

В общи линии баща му го беше оставил да се оправя сам в живота.

— Изучи се добре и ще хванеш Господа за рогата! — обичаше да му казва Джино.

И Дарио послуша съвета му. Остана в училището, докато взе диплома. Беше на седемнайсет години. После убеди Джино да му позволи да учи в Сан Франциско — в Академията за приложни изкуства.

Отначало баща му се отнесе скептично:

— Изкуство? Какво образование е това? — но в същото време беше горд, че неговият син очевидно има артистични наклонности.

— Ще оставя хлапето да се позабавлява — сподели той пред Коста. — Да прави каквото си иска. Може да чука наляво и надясно в тази академия, да чука всички момичета, които поиска. И после, когато стане на двайсет и една, ще го науча на всичко, което знам — това ще бъде добър край на образованието му. Един ден ще поеме в ръце империята Сантейнджело. Не искам да го вкарвам вътре, преди да е готов.

И Дарио получи разрешението на Джино... и свободата си.

С неограничени средства, щедро осигурявани от Джино, той си нае апартамент в Сан Франциско и се настани там с Ерик, който заряза работата си в училището и Сан Диего, за да бъдат заедно.

Дарио беше щастлив със своя приятел. Ерик го любеше ежедневно. Чувстваше се много добре просто да си седи и да бъде обожаван. Никакви съмнения, че е ненормален или че пътят, който е поел, е погрешен и ще свърши зле. Единствената вина, която понякога му разваляше настроението, беше свързана с баща му. И по-точно, ако баща му открие истината. Но това беше невъзможно.

Двамата с Ерик живееха изолирано. Не се смесваха с шумното и скандално хипарско общество, нито пък посещаваха клубовете на хомосексуалистите. Въобще не влизаха в контакт с никакви други хора. Това беше мечтата на Ерик. Той не искаше друг да докосва Дарио.

В университета момичетата го преследваха. Не го оставяха на мира. Но Дарио просто не им обръщаше внимание. Ерик задоволяваше всичките му нужди.

Времето летеше бързо. Дарио виждаше рядко баща си. На Коледа, няколко седмици през лятото — посещение на синовна преданост в Лас Вегас — няколко пътувания до Ню Йорк. И това беше всичко.

Един път, във Вегас, Джино направо му беше бутнал в ръцете някакво странно момиче.

— Това е Джени. Нова е тук. Искam да изведеш и Криси — тя наскоро скъса със своя приятел и е добре да се поразвлече.

Дарио послушно излезе с тях, накрая дори ги целуна за лека нощ — в случай, че баща му случайно се поинтересува. Ерик щеше да го убие, ако разбере!

Да целува момичета не беше нищо особено. Дори не му се гадеше. Но мразеше мазното усещане от червилата им и натрапчивата гадна миризма на пудра и грим. Мисълта за гола жена го отвращаваше. Цялата тази мека плът. Огромни гърди. Срамни места. Спомняше си голата Мирабел Блу и потръпваше от погнуса.

— Защо трябва да заминеш за Ню Йорк? — попита го Ерик.

Дарио старателно решише косата си и се питаше дали не трябва да я подкъси малко, преди да се срещне с Джино.

— Някаква семейна среща — разсеяно отговори той.

— Какво означава това? — заяде се Ерик.

Дарио сви рамене.

— Не знам. Там ще разбере.

Джино, 1970

Джино чакаше децата си да пристигнат. Беше неспокоен. Лъки идваше първа — полетът ѝ траеше само два часа. После Дарио — трябваше да кацне на „Кенеди“ около седем и четвърт. Колко неприятно, мислеше си Джино, че момчето не е по-голямото от двете

деца. Някак по-подходящо е мъжкото дете да е първо. Е, какво да се прави. Но поне характерите им да бяха разменени. Защо Лъки не приличаше на Мария, а Дарио да бъде мургав и мъжествен? Не че Дарио не беше мъжествен. Джино беше виждал сина си в действие — да преследва момичетата във Вегас и очевидно си прекарваше дяволски добре в оная Академия по приложни изкуства във Фриско.

Колко се гордееше! Синът му следваше в академия!

Усмихна се широко и му се прииска — както всеки ден — Мария да беше жива, да види децата им пораснали. Какво ли щеше да направи тя с Лъки?

Чувстваше, че е направил мъдър избор да я омъжи за избран от него съпруг дори на такава млада възраст. Сродяването с Ричмъндови беше истинско предимство за нея. Един ден Питър Ричмънд щеше да се кандидатира за президент.

Всичко беше станало толкова лесно. Не никак трудно да манипулираш хората. Стига да знаеш как. Да убеди семейство Ричмънд да приемат Лъки за снаха, му струваше само един кратък разговор с мек тон, пари и споменаването на компрометиращите снимки и магнетофонни ленти на Питър с Мирабел.

Бети Ричмънд беше побесняла. Дори му се беше предложила с надеждата, че кокалестото ѝ тяло може да го убеди да се откаже от идеята си. Исусе Боже! Каква наивност.

Беше я разкарал, както тя беше постъпила с него. Равен резултат.

Седмица по-късно Лъки и Крейвън бяха женени. Само времето щеше да покаже дали е постъпил правилно. Не я виждаше често, но когато я видеше, тя изглеждаше много добре. Може би само малко напрегната. Защо ли още нямаха дете? След като дойдеше детето, тогава той можеше със сигурност да каже дали е постъпил правилно, или не. Взе решение да разговаря с нея, да ѝ каже, че ще бъде безкрайно щастлив, ако има внуче. В края на краищата времето си минаваше. Той не ставаше по-млад.

При него в стаята влезе Коста. Много състарен след смъртта на любимата му Дженифър миналата година. Рак. Болестта я отнесе безмилостно бързо.

На Джино му беше жал за Коста. Без деца. Без семейство. Единствата останала жива беше Леонора — една безнадеждна алкохоличка, както всички казваха. Не искаше дори да си спомня

името ѝ. Не искаше да си спомня деня, когато го отврати до дъното на душата. Как се отнасяше с Мария — с единственото си дете. Кучката дори не си бе направила труда да дойде на погребението на Дженифър... А през всичките тези години дори не беше направила опит да види Лъки и Дарио. Не че той щеше да го позволи. Никога.

— Ред тръгна за летището — каза Коста. — Ще има достатъчно време да доведе Лъки тук и после да се върне за Дарио.

— Добре — Джино прокара ръка през гъстата си разрошена коса. На шейсет и четири години косата му оставаше гъста както на младини. Можеше да чука, когато поиска. Само стомахът му изневери. Проклетата язва! Направо го влудяваше. Понякога болката беше толкова нетърпима, че виеше и се въргаше по пода.

— Нецо мирише на хубаво — Коста подуши миризмата.

— Ами наеми си добра готвачка, че да напълнееш малко. Няма нищо по-лошо от дърт мършав козел.

— А какво ще кажеш за дърта мършава кучка?

Джино се разсмя.

— Прав си! Но аз трудно се хващам с по-стари от двайсет и девет. Подхващат смрадливи разговори, но пък вратлетата им са крехки!

Винаги му се искаше да успее да накара Коста да ходи с жени. Когато на мъжа му увисне оная работа и спре да му става, все нещо му се случва. Коста беше живият пример пред него. Някак сив, прегърбен, смачкан. Година откак Дженифър беше погребана. Какво още чакаше?

Водеха безгрижен разговор. Джино на централното място на масата, Коста срещу него, Лъки от лявата, а Дарио от дясната му страна.

Гордееше се с децата си. И двете бяха хубави и приятни по свой особен начин. Е, косата на Дарио беше доста дълга, но днешната младеж е превърнала модата в свой стил на живот. Все пак не можа да се сдържи:

— Трябва да си подстрижеш косата, Дарио, приличаш на някое от ония хипита... или на член в някоя рокгрупа.

— А пък на мен ми харесва — побърза да помогне на брат си Лъки. Винаги го беше правила, когато бяха деца.

— Да, на теб — с лек укор в гласа отбеляза Джино. — Но аз не харесвам нещата, които ти харесваш. Винаги е било така.

— Така ли? — Лъки искрено се изненада.

— Така. Нали, Коста?

Коста побърза да кимне утвърдително.

Лъки се засмя.

— Тогава аз съм безсилна, щом винаги харесваме различни неща.

Чувстваше се прекрасно — на една маса с Джино и Дарио. Беше й приятно да бъде със семейството си. Не можеше дори да си спомни последния път, когато са сядали да се хранят заедно. Баща й изглеждаше добре. Значи не здравето му е причината за това събиране.

Замисли се за физиономията на Крейвън, когато му бе казала, че заминава в Ню Йорк и той не може да дойде с нея.

— Защо не? — веднага беше започнал да хленчи той, а помадата около устата правеше лицето му още по-смешно и глупаво.

— Семеен бизнес — небрежно му отговори Лъки. — Сам знаеш колко е важно!

Беше хубав, бърз удар от нейна страна, прицелен и попаднал точно в ташаците му. Неговото семейство управляваше техния живот. Шефката Бети и Палавия Питър. Така ги наричаше мислено. Ако Питър Ричмънд се кандидатираше за президент, щеше да бъде свършен като политик. Според нея нямаше никакъв шанс. Не можеше да се сравнява с Кенеди. Освен това имаше нея за снаха, което всъщност щеше да се превърне в най-големия му недостатък.

Агнешкото задушено беше превъзходно. След него поднесоха традиционния сладкиш с плодове и сметана — любимия на Джино. Той лакомо ядеше, загребваше пълни лъжици и ги пъхаше в устата си. Касатата беше вкусна, но не беше същата както в старите дни. С носталгия си спомни касатата, която приготвяше и поднасяше Дебелия Лари: богата на захар и сметана, с големи сочни парчета плодове.

Когато след десерта сервираха кафето, Джино стана от масата, отвори вратата, за да се увери, че никой не подслушва, затвори я и се върна на мястото си.

— Знам, че и двамата се чудите защо ви извиках да дойдете тук — каза той.

Лъки хвърли бърз поглед към Дарио. Да се чуди! Мили Боже, тя умираше от любопитство.

— Трябва да отида малко на почивка — продължи той. — Извън страната.

Какво толкова чудно имаше в това? Лъки се пресегна, взе си цигара и я запали.

— Може да отсъствам няколко седмици, може да са няколко месеца. Трудно е да определя точно колко.

— Защо? — попита Лъки, която веднага застана нащрек.

Джино вдигна рамене.

— Защо ли? Добър въпрос — допря пръст до избледнелия белег на бузата си, който вече едва личеше. — Хайде, Коста, искаш ли ти да кажеш на децата как стоят нещата?

Коста кимна и се поизкашля, сякаш щеше да произнася реч.

— Вашият баща трябва да напусне Америка за известно време — суховато започна той. — За кратко време, надявам се. Всичко зависи от... определени обстоятелства.

— Да, това ни стана ясно — прекъсна го неспокойно Лъки. — Трябва да замине. Но защо?

Джино се намръщи.

— Млъкни и слушай.

Коста отново се изкашля. Лъки забеляза, че ръцете му треперят и й стана жал за него. Изглеждаше двайсет години по-стар, откакто леля Джен почина.

— Вижте, нещата стоят така — рече той. — От няколко години Държавната данъчна инспекция е по следите на Джино заради това, което те наричат плащане на намалени данъци заради укрити приходи. Всичко това е по-стара история, но вие знаете, че данъчните власти никога не забравят...

— Мръсни копелета! — прекъсна го рязко Джино. — Платил съм толкова шибани данъци, че с тях може да се издържа Белия дом двайсет години!

— Нещата са достигнали критична точка — продължи Коста, без да обръща внимание на прекъсването на Джино. — Няма да ви отегчавам с подробности, но знаем с абсолютна сигурност, че е определен специален съдебен състав за разследване на данъчните му

отчисления. Ще го призоват и това със сигурност означава ефективна присъда.

— Но щом е платил данъците си... — каза Лъки озадачено. — Не разбирам...

— Не бъди толкова тъпа! — изстреля Джино. — Мислех, че си умно момиче. Наистина си плащам данъците. Повече от достатъчно. Но има още много, които не съм платил. Много.

— Тогава, ако ги платиш сега...

Двамата мъже се засмяха.

— Не е така просто, Лъки — внимателно каза Коста. — Твърде сложно е за теб, дори да се опитам да ти го обясня. Просто ти съобщавам голите факти. Ако започна да навлизам в подробности, ще ми отнеме цяла седмица.

— Така е — съгласи се Джино. — Но това не е нещо, за което не може да се намери решение. А аз нямам намерение да се скапя в някой шибан затвор, докато нещата се уредят. Заради това заминавам.

— Къде? — попита неспокойно Лъки.

— Може би в Лондон — там имаме голям дял акции в доста казина. Може би във Франция. Още не знам.

Очите ѝ започнаха да искрят. Изведнъж видя своя път за спасение.

— Мога ли да дойда с теб, татко? — не беше се обръщала така към него с години.

— Какви ги приказваш? Да дойдеш с мен! Ама че идея. Ти имаш свой живот тук. При това доста добър.

— Ти го казваш — промърмори тя мрачно.

Без да ѝ обръща внимание, Джино заговори на Дарио, който си играеше с лъжичката от кафето.

— Хей, много си мълчалив, хлапако. Нямах ли никакви въпроси.

Дарио подскочи. Беше изключил. Не го интересуваше дали Джино ще напусне страната. Той и без това не го виждаше.

— Никакви въпроси — бързо каза той. — Разбрах всичко.

— Добре — Джино стана от масата и отиде до прозореца. После се обърна към тях и каза. — Като предпазна мярка приписвам почти всичко на вас двамата. Няма да имате грижа за нищо, само от време на време ще трябва да слагате подписа си върху някои документи. Коста ще бъде мой пълномощник, ще се грижи за всичко. Дарио — той

погледна сина си, — искам да се преместиш в Ню Йорк. Има много неща, които трябва да знаеш. Коста ще започне да те учи.

Едва сега Дарио прояви някакъв интерес.

— Да се преместя в Ню Йорк?! — възкликна той. — Защо?

— Ще ти каза защо — успокои го Джино. — Ти си мой син, ето защо. Ти си Сантейнджело, ето защо. Досега се размотаваш в онова смотано художествено училище и си пилееш времето. Дотук. Трябва да навлезеш в бизнеса.

— Но аз не искам да живея в Ню Йорк — възрази Дарио.

Очите на Джино застинаха. Сурови. Неподвижни.

— Не те моля, момче, нареждам ти. Ясно ли ти е?

Дарио побърза нервно да кимне.

— А аз? — попита настойчиво Лъки.

— Какво ти?

— Как какво, щом Дари ще започва да навлиза в бизнеса, аз също искам да се уча.

— Ти си момиче, това не е за теб — каза Джино меко.

В душата на Лъки се надигна ярост. Четири години гневна ярост! Черните ѝ очи блеснаха студено. Погледът ѝ стана суров и неподвижен — като неговия.

— Защо не? — попита тя и настоя: — Защо не!

— Казах, защото си жена — отвърна спокойно Джино. — Омъжена жена, която трябва да стои при съпруга си и да се държи както подобава на достойна съпруга — спря за момент, сякаш да размисли нещо, и добави: — И вече е време да имаш бебе. Какво чакаш още?

— Какво чакам още ли? — Лъки направо се взриви. — Чакам първо да живея, това чакам!

Джино погледна към Коста, после вдигна ръце в престорено отчаяние.

— Чуваш ли? Да живее. Тя иска да живее. Не ѝ стига, че има най-хубавото, което може да се купи с пари...

— Включи в списъка и съпруга — сърдито извика Лъки. — Купи ми и съпруг с шибаните си пари. Ти...

— Това е достатъчно!

— За мен не е достатъчно. Искам повече — изкрещя тя и се изправи. — Защо Дарио да има шанс, а аз не?

— Стига, Лъки! — гласът на Джино беше леден, режеше.

— Защо, а? По дяволите, защо?

Двамата настръхнали се гледаха. Убийствено. Впили един в друг черните си очи. Баща и дъщеря. Еднакви.

— Защото аз ти нареждам, ето защо. И си дръж езика. Дамите не говорят като теб.

Тя сложи ръце на кръста си и го изглежда арогантно.

— Не съм никаква дама — в гласа ѝ имаше нещо повече от подигравка. — Аз съм Сантейнджело. И съм същата като теб — и ти не си никакъв джентълмен.

Черните очи на Джино я пронизаха. Исусе Боже!, помисли си той. Каква фурия съм отгледал! Дадох ѝ всичко, което може да се купи с пари. Какво още иска?

— Защо просто не млъкнеш и не си седнеш на задника — уморено каза той.

Той изобщо не искаше да я чуе! Тя вече наистина избухна:

— О, разбира се! Накарай я да млъкне. Тя е просто жена, какво значение има тя? Затвори ѝ устата. Ожени я за някого и толкова! На кого му пука дали е щастлива, или не? — пое дълбоко дъх и изсъска: — Ти си един шибан тиранин, който си мисли, че жените стават само за ебане и готвене. Дръж ги в спалнята и в кухнята, където им е мястото! Така ли правеше и с мама, преди да я убият? Заключваше ли...

Зашлеви я силно през лицето — рязък, болезнен удар, от който думите ѝ секнаха.

Коста скочи.

— Джино!

Дарио не помръдна. Местеше притеснен очи от единия към другия.

Лъки отчаяно се мъчеше да не ревне с глас. Изгарящи сълзи се стичаха по лицето ѝ.

— Мразя те — изсъска тя. — Мразя те и в червата. И никога не искам да те виждам повече.

— Лъки... — започна Джино.

Но тя като хала избяга от стаята. Дочу думите му, които долетяха зад гърба ѝ.

— Дечурлига! Да се чудиш какво да ги правиш. Стремиш се... уж го правиш за тяхно добро... Жена в бизнеса... трябва да си се побъркал... Чувствителна... Исусе Боже, всички са толкова чувствителни...

Тя изобщо не беше чувствителна. Беше гневна. Яростно, студено гневна.

Защо избяга? Защо не остана да се защити? Защо не му разказа как живее? Защо не го убеди да й даде шанс?

Не искам да съм омъжена, татко. Не искам да се размотавам около Крейвън Ричмънд и да съблюдавам поведението на прилежна съпруга. Той дори не може да чука, както трябва. Не може да прави нищо, съвсем нищо както трябва.

Ти ме омъжи за него. Аз се съгласих, за да ти доставя удоволствие. Бях твърде млада, за да разбирам, че твоята дума не е закон. Сега искам да сложа край на всичко това. Искам да съм като теб.

И ще бъда.

О, само почакай! Ще бъда.

Никой няма да ме спре. Аз ти го казвам!

Да, твоя дъщеря съм. Нали винаги си казвал, че Сантейнджело винаги държат на думата си!

Ще видиш.

Не само ти. Всички!

Стивън, 1971

След срещата с Кери Стивън се зае още по-упорито с работа. Беше му много трудно да не изпълни желанието й да започне частна практика. Чувстваше се задължен, особено след брака си със Зизи. И така, най-вече за да достави удоволствие на Кери, той постъпи на работа във фирмата на Джери като съдружник. Издържа шест месеца. След това кротко се разбраха с Джери, останаха си приятели, и той се върна към обществената практика.

— Знам какво искаш за мен, мамо — каза той на разочарованата Кери — и, повярвай ми, аз също го искам. Но, разбираш ли, необходимо ми е да знам, че върша нещо полезно. А да защитавам интересите на богати дами срещу още по-богати корпорации не е моята представа за това.

Кери се опитваше да го разбере. Не ѝ беше никак лесно да гледа как Джери става все по-богат и по-известен, докато Стивън се блъскаше къртовски с работата, която наричаше полезна.

Наскоро отново беше започнал да излиза с момичета.

— Дулото ти ще хване ръжда, ако не го смазваш — беше го посъветвал Джери. Неговият най-добър приятел, който беше изучава жена му... Не, по-добре да не си спомня за това...

Малко неохотно и колебливо той отново започна да мисли за секс. Отначало само понякога, после все по-настойчиво. Първото момиче, с което легна след развода, беше студентка по право с великолепна коса — гъста, къдрава, стегната в десетки прелестни плитчици. Първото момиче след Зизи. Мислеше си, че ще му е трудно след цяла година въздържание. Не беше. Нито трудно, нито нещо особено. Все едно да си топнеш палеца на крака в хладка вода, след като месеци наред не си го мил. Но му хареса. Можеше обаче да живее и без него.

След това момичетата влизаха в ежедневието му и излизаха оттам свободно, без ангажменти. Нямаше да допусне втори път никоя жена да го води за оная му работа. Никога.

Работеше упорито. Спеше с жени, когато му се приискаше. Виждаше се често с Кери, за да навакса пропуснатото. Винаги изглеждаше очарователна и самоуверена, но Стивън изпитваше съмнения, че тя е наистина щастлива. Опитваше се да разговаря с нея по този въпрос, но тя моментално сякаш се отдръпваше зад стена, когато разговорът опираше до нейния живот.

Точно тогава му възложиха делото Бърт Шугър и кариерата на Стивън рязко се промени.

Бърт Шугър беше незначителен криминален престъпник, мошеник на дребно. Арестуван по обвинение за брутално изнасилване на петнайсетгодишно момиче и откаран в предварителния арест. Полицаят, който го бе задържал, му каза:

— Ще си го получиш и ще ти дойде нанагорно, гадняр скапан. Когато ти пръснат от ебане шибания задник в дранголника, можеш да се обзаложиш, че никога повече няма да помислиш да направиш подобно нещо.

— Аз съм невинен, господин Баркли — заяви Бърт Шугър на Стивън по време на първата им среща. — Цялата работа беше

скалъпена.

Стивън гледаше жалкия, хленчещ Бърт, от чиито очи капеха сълзи. Беше готов да му повярва. Тоя мухльо нямаше сила да се изпикае, камо ли да изнасили някого.

Защитата на Стивън беше блестяща. И го отърва, въпреки доказателствата, които представи обвинението — достатъчни, за да тикнат Бърт в пандиза и да изгние там.

Стивън беше убеден, че Бърт Шугър е невинен. След кръстосания разпит, на който подложи свидетелите, показанията им вече не звучаха така убедително. В заключителната си реч говори вълнуващо за нещастния, изпълнен с лишения живот, който е водил Бърт... И убеди съдебните заседатели да му дадат шанс.

Съдебният процес приключи. Бърт Шугър излезе от залата свободен човек.

Майката на изнасиленото момиче, кипяща от възмущение чернокожа жена, заговори Стивън отвън, пред съдебната зала. Очите ѝ горяха. Тя склещи ръката на Стивън и гласът ѝ се изви над всички:

— Братко! Нека Бог да ти прости греха, който извърши днес.

Той се опита да отскубне ръката си, но тя стискаше здраво, сякаш пръстите ѝ бяха от стомана.

— Ти сгреши — продължи да вие тя. — Пусна белия дявол на свобода. Ще си платиш... Всички ние ще трябва да плащаме...

Успя да се освободи от менгемето на пръстите ѝ. Отдалечи се, без да се оглежда наоколо. Беше съвсем естествено, че роптае и не иска да приеме, че Бърт Шугар не е човекът, нападнал и изнасилил дъщеря ѝ. Просто търсеше изкупителна жертва. А Бърт беше най-подходящ. Живееше близо до тях, не работеше и затова си стоеше у дома по цял ден. Бяха го видели близо до техния апартамент по време, съвпадащо с престъплението. Налице бяха всички косвени улики. Момичето обаче дори не разпозна своя нападател. Насилникът беше успял да проникне в апартамента през прозореца, да се промъкне крадешком и да се нахвърли върху нея, докато спяла в леглото си. Беше завързал очите ѝ, ръцете и краката ѝ също, и я беше изнасилил няколко пъти.

Стивън беше доволен, че е защитил Бърт Шугър. Който и друг адвокат да го беше защитавал, дребния злощастен човечец нямаше да има никакъв шанс.

Само след дваайсет и четири часа обаче триумфът му се превърна в ужас — след освобождаването му Бърт Шугър беше отишъл право в съседния бар. Напил се и започнал да се перчи, че е „изчукал както трябва едно малко черно пътенце“ и че „тъпият негърски адвокат го спасил от затвора“.

Пиян като свиня, Бърт напуснал бара към единайсет часа. Оттам отишъл в апартамента на своята жертва, ударил майката по главата с парче водопроводна тръба и тя изпаднала в безсъзнание. Безпрепятствено влязъл в жилището и връхлетял върху вцепененото от ужас момиче. Разкъсал нощницата му и се опитал отново да го изнасили. Само че този път не успял — бил толкова пиян, че не му станало.

Полицията пристигнала навреме, за да го пипне на местопрестъплението и да отърве момичето. Но не можа да спаси майката. Жената почина от мозъчен кръвоизлив на път за болницата.

Стивън беше съсипан. Това беше негова грешка, негова погрешна преценка. Той се чувстваше виновен за смъртта на тази жена. Беше съучастник в убийството ѝ!

Никой и нищо не бяха в състояние да го убедят в противното и да го успокоят. Накрая Кери успя да го накара да си вземе отпуск. Приятел на Елиът имаше вила в Монток. Уредиха Стивън да остане там колкото пожелае. Кери искаше да отиде с него.

Стивън настоя тя да не идва.

— Моля те, мамо, просто искам да съм сам, да премисля всичко отново.

Обичаше уединението. Вятърът, дъждът, дългите разходки по пустия зимен плаж му се отразиха добре.

Мислеше много за своя живот, за това, което беше постигнал, което се надяваше, че е постигнал.

Мислеше за отношенията си с хората. Кери. Неговата майка. Коя всъщност беше тя? Обичаше я, но в действителност не я познаваше. Някъде дълбоко от паметта му се рееха смътни спомени. Жени. Много жени, които пееха „Честит рожден ден“. Кога и къде се беше случило това? Беше попитал Кери. Тя само сви рамене. Беше направила същото, когато я бе попитал и за някакъв мъж — неясна висока и мършава фигура — на име Лерой. Името го пронизваше с усещането за опасност. Кери му отговори, че не е чувала такава име в живота си.

После Зизи. Продължителен лош сън. Но с нея беше свършено. Беше ѝ го върнал. Тъпкано.

Стивън се върна от Монток с решение. Много важно решение.

— Тръгвам по коренно различен път — каза той на Джери. — Приключих със защитата. Ставам обвинител. Мисля, че така ще мога да направя повече добро. Толкова неща в този град плачат да бъдат разчистени. Ако мога да допринеса и аз с нещо...

Джери за себе си отбеляза фанатичните искри в очите на Стивън.

— Частен или обществен? — попита той, като че ли вече не му беше известен отговорът на този въпрос.

— Обществен, разбира се — отговори Стивън.

— Ама разбира се! — засмя се Джери. — Хайде сега, какво ново при теб?

Лъки, 1970–1974

Джино замина в чужбина през хиляда деветстотин и седемдесета. С гръм и трясък! В заглавия на първите си страници вестниците ликуваха — Америка се е отървала от един от най-големите си престъпници. Фотографи се блъскаха, пробиваха си път с нокти и зъби на летището, за да направят най-добрите снимки.

Джино беше облечен в обичайния си тъмен костюм, с нахлупена ниско над очите мека шапка и тъмни очила. Не се усмихваше, не обръщаше глава, когато му подвикваха. Изобщо не реагираше на въпросите на глутницата репортери и фотографи. Беше ядосан, че са научили за заминаването му.

Ядът му се превърна в истинска ярост, когато разбра в самолета, че повечето от спътниците му са репортери. Как така не успя да разбере още в самото начало, че нещо става.

Полетът до Рим беше сравнително спокоен. Но това, което се случи, когато кацнаха на летището, беше нещо коренно различно. Всъщност беше началото на един кошмар, който Джино никога нямаше да забрави.

Отказаха да го приемат в Италия с формулировката, че е нежелан чужд поданик. *Италия!* Страната, в която се беше родил! Прехвърли се в друг самолет — за Женева. Там процедурата се повтори. Отново самолет — този път за Франция. На тамошното летище го оставиха да

чака седем часа и половина в една мръсна стая, преди да го изхвърлят. Не можеше да повярва на това, което ставаше.

Беше уморен. Беше унижен до крайност. И през цялото време пресата отразяваше всичките му неблагоприятия с лицемерна загриженост и съчувствие.

Естествено, още от Италия се беше обадил на Коста. Неговото мнение беше, че някой е изпял за заминаването му и по всяка вероятност цялата тази гадория е с цел да го принудят да се върне в Америка. Коста не беше стоял със скръстени ръце. Даде указания на Джино да отлети за Лондон, където засега имало шанс да го приемат в страната.

— Ако не, опитай Израел. Разбираш ме, нали?

Да. Джино много добре го разбра. Това, което Коста искаше всъщност да му каже, беше, че в Израел ще го приемат, но му трябва още малко време да се доуточнят условията. Имаха много контакти с Израел. Освен това Джино благоразумно беше инвестирал като личен принос един милион долара в израелски детски благотворителен фонд. Беше обещал и още.

Отиването му до Англия беше още едно тежко унижение за него. Оставиха го да чака в друга малка стая, докато десетки чиновници влизаха и излизаха, без да му обръщат внимание. Замисли се за срещата с Дарио и Лъки. Не беше протекла според очакванията му. Дарио както винаги беше намусен и затворен, а Лъки — както винаги — нагла и своенравна. Хлапето беше истински барут, но не знаеше какво иска. Срамота беше, че се разделиха като неприятели, но той скоро щеше да се върне. Тогава щеше да й отдели време и нещата щяха да се оправят.

В Англия познатата история се повтори. Нежелан чуждестранен гражданин. Исусе Боже! Произнасяха го, сякаш беше извънземен!

Четирийсет и два дълги, изморителни и унижителни часа след качването му на самолета в Ню Йорк Джино получи временна туристическа виза за Израел. Там отседна в луксозен апартамент на последния етаж на хотел „Дан“. Остана три месеца. После се премести в къща близо до брега, където заживя необезпокояван с двама души охрана, иконом, две немски овчарки и жени, които периодично се сменяха.

Живееше в очакване да се върне у дома.

Но да се уреди това се оказа доста трудно.

След заминаването на Джино за чужбина Лъки отлетя за Бахамите, изкара заедно с Крейвън остатъка от почивката, след което се върна във Вашингтон. И към познатото до болка ежедневие. Продължаваше да беснее срещу отношението на баща ѝ към нея. Беше твърдо решена да изнамери начин и да му покаже, че не е прав. Как се беше осмелил да се отнася с нея като с дебилче? Жените били прекалено чувствителни за бизнес, а! Щеше да намери начин да му покаже, че не е прав.

Семейство Ричмънд бяха много притеснени от вдигналия се шум около Джино. О, шум беше меко казано. Беше се надигнал истински вой срещу него. Лъки се превърна в проблем за тях. Затова, няколко седмици по-късно, когато Коста ѝ изпрати папка документи за подпис, тя реши да замине за Ню Йорк и лично да му ги върне.

Прочете документите внимателно в самолета. С вълнение и някакво удовлетворение разбра от тях, че е назначена за директор на управителния съвет на корпорацията на Джино. На целия негов бизнес. Препрочете кратката бележка на Коста, която придружаваше документите.

Не е необходимо да ги четеш... само се подпиши до знака с молив... чиста формалност.

Майната му, не било необходимо!, мислеше Лъки. Щом ще трябва да подписвам, значи е необходимо. А щом ще подписвам, трябва да прочета под какво си слагам подписа.

Предварително беше резервирала стая в „Шери Нидерланд“, в Манхатън, на Пето авеню. Щом се настани, веднага се обади по телефона на Коста.

— В града съм — кратко каза тя. — Как приемаш идеята да заведеш едно момиче, което умира от глад, на вечеря?

— Ти си в Ню Йорк? — разфуча се Коста. — Къде е Крейвън?

— Крейвън е със своето семейство във Вашингтон. Там, където му е мястото — кротичко обясни Лъки. — А аз пристигнах тук да пазарувам.

— Е, добре тогава — поуспокоен каза Коста.

— Какви са последните новини за татко? Той... — попита тя.

Коста внимателно я прекъсна:

— Ще говорим, като се видим.

— Разбирам. До скоро.

Инстинктивно усещаше, че с Коста трябва да бъде много внимателна. За да разиграе картите си както трябва, първо трябваше да анонсира невинност и послушание.

Така се държа през цялата вечер. Поръча си патица, защото Коста я препоръча. Възхити се от ламперията от тъмно дърво и дрънкулките, които висяха от тавана, за да го поласкае, че е избрал приятно място да се срещнат. Отпиваше малки глътки от виното — колкото да не е без хич.

— Никога не съм идвала тук — възторгваше се тя. — Страхотно е!

Той остана поласкан, че е харесала ресторанта.

Когато им донесоха ордьовъра от едри скариди, тя някак между другото попита:

— Как мислиш, кога ще се върне Джино?

Той обаче ѝ отговори сериозно, като поклати скептично глава.

— Ще мине доста време, много повече, отколкото предполагахме.

— Колко много?

— Все още не може да се каже.

— Седмици? Месеци? Години?

Той все така скептично сви рамене.

— Не се знае. Може наистина да продължи много дълго.

Коста крадешком я погледна. Дали само му се беше привидяла усмивката, която за миг плъзна по устните ѝ? Видя, че Лъки вече не беше хлапачка. Беше пораснала. Млада, мургава, красива жена. Отначало му се стори някак странно, че вечерят само двамата, без да знае защо се чувстваше неловко. Постепенно обаче тя успя да разсее тия усещания. Неусетно го върна назад, в миналото, предразположи го да ѝ разкаже за онези дни.

Лъки беше добър слушател. Прекъсваше го с въпроси в точно подбрани моменти. И така узнаваше все повече и повече за Джино и за живота му. Познаваше го само от по-късния му период, когато вече

беше богат — нали по това време се бе родила и тя. Интересът ѝ беше насочен към времето на старите дни, когато е бил без пари и е живял само в една мизерна стая.

— Как се запознахте с татко? — попита тя.

При този обикновен въпрос Коста сякаш се затвори, отговори ѝ неохотно, неопределено. Тя долови, че тук има нещо и стратегически изостави темата.

Чичо Коста. Познаваше го, откакто се помнеше. Но въпреки че това означаваше през целия ѝ живот, сега за първи път седяха заедно и разговаряха. Разговаряха! Дяволчето в нея напираше да узнае дали той прави секс, след като леля Джен беше починала. Дали не беше твърде стар за такива лудории? Дали с напредване на възрастта за мъжете става трудно да го вдигат?

Чичо Коста. Беше голям симпатяга. Дребничък, слабичък, с посивели коси.

Гъстото червено вино беше развързало езика на Коста. Той ѝ разказваше за Леонора, нейната баба — една тема табу през всичките тези години. Само при споменаването на името ѝ леля Джен пребледняваше.

— Джино беше лудо влюбен в нея — разказваше Коста, като скачаше от тема на тема. В същия миг се усети, че се е изпуснал и млъкна.

— Чичо Коста — непринудено го попита тя, все едно не е забелязала сконфузването му, — спомняш ли си разговора ни на срещата... преди Джино да замине.

Той кимна.

— Ти каза, че ще трябва да подписвам някакви документи, което било чиста формалност. И че било дълго за обясняване... щяло да отнеме цяла седмица... помниш ли?

Той пак кимна.

— Е — продължи тя, — сега съм свободна цяла седмица и ще ти бъда много благодарна, ако имаш желание да ми обясниш, разбира се.

Как да ѝ откаже? Не избухна нито един път, не се държеше нагло и предизвикателно, нямаше нищо общо с опърничавата Лъки. Напротив, това красиво мило момиче проявяваше искрен интерес...

Така започна да идва всеки ден в офиса му. Той също започна — отначало предпазливо, защото беше убеден, че интересът ѝ ще се изпари — да ѝ обяснява как работят различните компании.

— Разбира се, директорската ти длъжност е само формална — каза ѝ той. — Никога няма да ти се наложи да даваш мнение за бизнеса.

Така значи, а? Значи това е искал да каже!

— Ще ти изпращам най-различни неща за подпис. И можеш да бъдеш сигурна, че каквото и да пращам, то е проверено и одобрено от мене и можеш да бъдеш спокойна.

Тя кимна мълчаливо. Попиваше всяка казана от него дума.

Крейвън ѝ се обади от Вашингтон. Звучеше сърдито.

— Кога се връщаш? — беше по-скоро изискване да се връща, а не въпрос.

— Няма да се връщам изобщо! — отговори тя сдържано и хладно. — Нашият брак свърши. Моля те само да уредиш да ми опаковат багажа и да го изпратят.

Крейвън беше разстроен. Но не толкова от мисълта, че Лъки иска да се разведат, колкото от това, което щеше да каже баща му по въпроса.

Питър Ричмънд ѝ се обади още на следващия ден. И с мазния си лайнен глас на обигран политик ѝ каза:

— Лъки! Какво си намислила? Не е ли по-добре да си дойдеш и да го обсъдим.

— Няма какво да обсъждаме!

— Ако ти не можеш да дойдеш, ще се наложи аз да взема самолета и да дойда при теб.

— Чудесно!

Не беше споделила с никого плановете си. Нейният развод си беше неин проблем. Коста непрекъснато я питаше:

— Няма ли да се връщаш във Вашингтон?

На което тя само клатеше глава и неопределено промърморваше:

— Не бързам за никъде.

Преди да приключат разговора с Питър Ричмънд, тя се споразумя с него да се срещнат на вечеря. И тук възникна малко затруднение — вечеряше всеки ден с Коста, разпитваше го и се учеше. Той остана разочарован, когато разбра, че тази вечер е заета.

— Исках да те заведа на едно специално място.
— Утре, чичо Коста, обещавам.
— Но аз съм направил резервация за тази вечер.
— Къде?
— Е, засега това е тайна.
— Ами да се уговорим за утре, а?
— Добре.

Питър Ричмънд се беше издокарал като за предизборна кампания в някое забутано градче — небрежно спортно сако, риза без яка и всекидневен обикновен панталон, които му седяха като излети. Човекът от народа! Докато прекосяваше ресторанта на „Шери Нидерланд“, махаше с ръка и се усмихваше на всеки, сякаш присъстващите тук бяха едно голямо, щастливо семейство.

Седнала на маса в дъното, Лъки наблюдаваше целия този маскарад. Почувства, че ѝ се повдига от лицемерието му. У дома той беше истински тиранин, децата му се бояха до смърт от него. Единствено Шефката Бети не обръщаше внимание на господарското му поведение. Пред хората обаче той беше Господин-Самото-Очарование. В частния живот — Господин-Лайна-С-Говна.

— Здравсти, Питър — с язвителен тон го поздрави тя. — Закъсняваш.

— Така ли? — по загорялото му лице се четеше сладникава младежка изненада, която той сигурно считаше за неотразима. — Съжалявам. Надявам се, че още не си поръчала аперитива.

Не виждаше ли шибаният задник, че пред нея има голяма чаша с водка!?

Той седна, поздрави свойски сервитьора — сякаш беше стар приятел, когото не бе виждал от години — и поръча лек коктейл от бяло вино и сода.

— Така значи — проточи той, облегна се в стола и внимателно я огледа. — Птичето иска да напусне гнездото.

Отговори му спокойно, с равен, но категоричен глас:

— Не гнездото. Клетката!

— Ти си решила да се пошегуваш, нали, скъпа? Няма такава птичка, която би искала да отлети дори от клетката на фамилията Ричмънд.

— Казвал ли ти е някой, че ти си едно голямо, скапано лайно?

Сякаш му плисна чашата си в лицето. Но той се овладя. През четирите години, откакто му беше снаха, двамата почти не бяха говорили. А ето че се оказа много устата.

— Същата като баща си — беше единствената му студена реакция.

— Да, мисля, че тук си прав. Но и малко грешиш — баща ми никога нямаше да позволи да бъде изигран с един нежелан, досаден брак. Разбирам, че ще трябва да го догонвам, да стана шибана куражлийка и да си защитавам ташаците — като него!

— Господи! Ти си вулгарна.

— А ти си разгонен котарак. Всеизвестен факт във Вашингтон е, че ебеш всичко, което шава и до което можеш да се докопаш!

— Не можеш да се разведеш с Крейвън — сухо каза Питър.

— Не мога ли? Само почакай, и ще видиш!

— Ти ще има да чакаш. Защото е невъзможно. Защото имам споразумение с твоя баща. Само той може да ти разреши да се разведеш. Само тогава ще си дам съгласието.

— Ама ти наистина си един скапан лайнар. Та аз съм почти на двайсет и една, задник гаден! Мога да правя всяко шибано нещо, което си поискам.

— Страхотна дама си, няма що.

— А ти си подъл лицемер!

Сервитьорът на аперитивите пристигна с поръчката на Питър и му поднесе чашата бяло вино и сода с помпозен жест и ритуален поздрав:

— Радвам се да ви видя в нашия град, сенаторе.

Лицето на Питър грейна в отрепетирана усмивка.

— Наистина е приятно да си в Ню Йорк.

— Готов ли сте да поръчате за вечеря, сенаторе?

— Ама разбира се, разбира се.

— Тогава веднага ще изпратя колегата си.

През това време Лъки разсеяно, някак без да съзнава, топна пръста си във водката и завъртя кубчетата лед.

— С какво те изнуди Джино? — внезапно попита тя.

— Нямам представа за какво говориш.

Сервитьорът пристигна с менюто. Поръчаха.

— Предлагам да почакаме — започна Питър, когато останаха сами. — Когато баща ти се върне, ще седнем всички заедно и ще обсъдим хрумването ти да се разведеш по цивилизован начин. В края на краищата, ако това е, което искаш, не виждам как той може да откаже. И нека бъда искрен, самият аз ще се почувствам облекчен.

— Прибави към това и моите пожелания за безброй млади сладки цици! Само че Джино няма да се върне скоро... Може би ще отсъства дълго... Така че трябва да имаш готовност. Развеждам се с Крейвън и не ми пука кой какво казва и какво иска. Дори ти!

— Отиваме в „Рикади“ — обяви тържествено Коста, докато караше своя черен „Линкълн“ по улиците на Ню Йорк.

Лъки се намръщи.

— „Рикади“ ли? За пръв път го чувам. Къде се намира?

Досега Коста я беше водил във всички реномирани нюйоркски ресторанти и тя беше много доволна. Какво удоволствие беше да излиза с мъж, който се държеше с нея по този любезен, изтънчен, джентълменски начин. Чичо Коста беше наистина уникална антика, направо безценен. Тя го обичаше!

— „Рикади“ е много хубав италиански ресторант — обясни той. — С повече от двайсетгодишна история.

— Наистина ли? — само споменаването на думата „история“ я изпълни с предвкушане на нещо приятно. — И къде се намира? В Ню Джърси ли?

Коста тихо се засмя.

— Е, е, не бъди толкова припряна. Съвсем наблизо е.

— Нямам търпение.

Коста ѝ се видя някак необичайно развълнуван. И си остана такъв по време на цялото пътуване до заведението. Беше отказал да ѝ съобщи къде точно отиват. Но Лъки подозираше, че „Рикади“ е нещо повече от един много хубав италиански ресторант.

Подозренията ѝ се оправдаха. Щом влязоха в малкото уютно заведение в един позабутан квартал на града, Коста беше посрещнат с кралски почести. Възрастна жена го поздрави с топла прегръдка.

— Коста! Не си се обаждал много отдавна!

— Барбара! Винаги същата, винаги красива.

— Хайде, Коста, хайде. По-скоро трябва да кажеш — по-стара, по-побеляла и по-уморена — тя отстъпи назад и сърдечно огледа Лъки. — Значи това е Лъки. Дори и да не знаех, нямаше да има нужда да ми казваш. Същата като него.

— Лъки — обърна се Коста към нея, — а това е знаменитата Барбара Динунцио — най-добрата майсторка на спагети в целия Ню Йорк.

Лъки се усмихна широко и подаде ръка на възрастната жена.

Барбара я прегърна силно и топло.

— Очаквам целувка от дъщерята на Джино. Не съм те виждала от времето, когато беше на пет години. Но винаги съм си мислила за теб. Хайде, ела! — сложи ръка на рамото на Лъки и я отведе до маса в ъгъла, на която вече седяха двама мъже. — Твоят чичо Алдо — представи Барбара единия от мъжете. — Когато беше малка, той ти сменяше лигавчетата и гащичките и те учеше на детски стихчета. Помниш ли?

Лъки отчаяно потърси с очи Коста. Къде я беше довел? Защо не я беше предупредил?

— Н-не съвсем — запъна се тя. Беше смутена, обърквана, чувстваше се неловко сред тези непознати, които я гледаха с такава топлота и доброта.

— Не се учудвам — нежно я успокои Барбара. — Всяко дете, което преживее това, което ти преживя... твоята бедна, красива майка...

— Познавали сте майка ми?

— Да, скъпа. Не само я познавахме. Ние всички обичахме майка ти — с още по-топъл глас й каза Барбара. — Всеки я обичаше — тя леко я погали по бузата. — Сега седни. Ще пийнем вино и ще поговорим за по-весели неща.

Барбара не каза нищо за другия мъж на масата. Но той сам се обади.

— А ти, Лъки, знаеш ли кой съм аз?

Тя кимна отрицателно.

Той се засмя.

— Аз съм Енцо Бонати, твоят кръстник. Докато Джино го няма, Бог ми е отредил да внимавам и да те пазя — да не ти се случи нещо лошо. Щом поискаш или имаш нужда от нещо — идвай при мен.

Тя втренчи поглед в него. Този ли стар мъж беше известният Енцо Бонати, нейният кръстник? Този мъж с хлътнали бузи, с дълбоко поставени очи и благосклонна усмивка?

Коста пристигна при тях.

— Лъки, тези хора са най-близките и най-старите приятели на Джино. Бъди добра с тях, защото те ще са добри с теб.

Думите му й прозвучаха съвсем обикновено. Тя дори не вникна в тяхното съдържание. Но с течение на времето тя започна да разбира. Коста я беше научил на някои неща, но явно имаше доста още за научаване. Да има за кръстник легендата Енцо Бонати беше подарък, от който произтичаха много облаги. И тя щеше да се възползва от тях. Прие поканата за прекарване на уикендите в неговата резиденция в Лонг Айленд, а разговорите с него бяха истинско забавление.

Къщата винаги беше пълна с различни роднини и приятели. Двамата сина на Енцо — Карло и Сантино — идваха да прекарат края на седмицата заедно със семействата си. Братята не си говореха — нещо, което едновременно вбесяваше и огорчаваше Енцо.

— Двойка циркаджии — казваше той и добавяше: — Има предостатъчно врагове по света. Семейството е кръвно свързано. Към семейството човек трябва да се отнася с уважение.

Енцо беше във възторг от Лъки. Постепенно тя му стана любимка и той се отнасяше към нея с особено благоразположение. Не само защото беше дъщеря на Джино, а защото имаше остър като бръснач, пъргав ум. Мъжки ум. А характерът ѝ направо го покори.

Тя на свой ред започна да изпитва дълбоко уважение към него. Той притежаваше двете качества, които единствено можеха да я впечатлят — сила и власт.

Скоро тя започна да разделя времето си между двамата възрастни мъже — Коста в града и честите уикенди у Енцо. Сексът, преди така важен за нея, като че ли вече нямаше такова значение. Далеч по-важно значение имаше да поглъща всичко, на което двамата мъже я учеха. Беше доволна и щастлива, попиваше всичко, което искаше да знае. Беше ѝ повече от достатъчно.

Успя да уреди нещо, което отдавна си бе наумила и един горещ следобед в Ню Йорк тя слезе в плесениялите подземия на един от големите ежедневници в града, където се пазеха архивните годишни

теченията. Седя часове наред и прочете всички писания, отнасящи се до баща ѝ, Джино Овена Сантейнджело. „Зъл убиец“ — така най-често го наричаха репортерите.

Имаше заглавия от времето, когато беше арестуван и даден под съд за убийството на собствения си баща. Имаше кратка дописка на трета страница, когато беше освободен от затвора години по-късно, напълно реабилитиран.

Прочете за смъртта на първата му жена. Изнесените факти живо я заинтригуваха.

Такъв ли беше баща ѝ, какъвто всички твърдяха? Прикачваха му определения като „позорен контрабандист на алкохол“, „злостен престъпник“, „крупен рекетър“, „известен гангстер“. Според вестниците — приятел на Лъки Лучано и Бъгси Сийгъл — гангстерските босове по онова време, легендарни имена в престъпния свят.

Когато достигна до петдесетте години, откри и своя снимка — малко уплашено момиченце, което бавачка със леден израз напъхва в една кола. *Детето на Сантейнджело открива трупа на майка си, жестоко убита при гангстерско отмъщение!*, заглавие с големи тлъсти букви заемаше почти половината първа страница.

Умът и сетивата ѝ блокираха. Не можеше да продължи да чете. Захвърли всичко и изтича навън емоционално съсипана.

Разводът ѝ премина почти незабелязан от пресата благодарение намесата на Ричмъндови. Веднага щом Питър разбра, че не може да я разубеди, той се зае да я отстрани от семейството по най-бързия и безболезнен начин.

Лъки беше много доволна. Коста беше много сърдит.

— Баща ти много ще се разстрои — каза загрижено той.

— Тогава няма да му казваме — заключи тя. — Така няма да има за какво да се разстройва, нали?

Коста кимна, но в себе си не беше съгласен с предложението ѝ. Затова, без да ѝ казва, се обади на Джино по телефона и го уведоми, че Лъки се развежда.

— Засега не мога нищо да направя — каза Джино. — Когато се върна, ще оправя нещата. Знаеш, че докато съм тук, ръцете ми са

вързани. Ти трябва да се грижиш за всичко... и най-вече да ме върнеш обратно в Америка.

— Правя, каквото мога. Нещата, макар и бавно, се придвижват — без да се конкретизира, каза Коста.

Джино се бе превърнал в параноик по отношение връзките си с външния свят. Беше убеден, че телефонът му се подслушва, че кореспонденцията му се проверява. Затова изискваше от всички максимална дискретност и непрекъснато повтаряше, че колкото е по-тихо около него, толкова по-добре.

— Естествено, знам, знам — побърза да каже той след дълбока въздишка.

По специален куриер Коста му беше съобщил, че е събрал екип от експерти в областта на данъчната юрисдикция, които внимателно изследват цялата ситуация. Те вече бяха дали някои препоръки в каква посока да се действа. Но благоприятно решение на въпроса не можеше да се постигне, ако се бърза. Проблемите, свързани с Джино Сантейнджелю бяха деликатни. Беше толкова известен, че и най-малкото нещо, свързано с името му, бързо ставаше достояние на обществеността. А неприятностите с данъчните служби изискваха толкова категорично и подкрепено от законова гледна точка разрешение, че да може да издържи разследване от най-високо равнище.

— Слушай, Коста — добави Джино, — дръж Лъки под око. Не искам да скитосва из Ню Йорк като отвързана.

— С нея съм през цялото време — увери го Коста.

Каза му истината. Изглежда, Лъки се чувстваше достатъчно щастлива, че са заедно. А той беше доволен, че я е запознал с Барбара и Алдо, че прекарва почивните дни при Енцо. До един бяха верни приятели на Джино, щяха да се грижат за дъщеря му.

— Ще ти се обадя пак, скоро — топло каза той. — Бъди внимателен.

Джино сухо се засмя.

— Даа, ще внимавам да не прекалявам с пушената риба и ябълковия щрудел! Господи, не искам да ти казвам как се отразява тази храна на язвата ми! Върни ме у дома, Коста! Тукашният живот не е здравословен за човек като мен. Направи го! По-скоро.

Дарио трябваше да пристигне в Ню Йорк след завършване на семестъра. По всичко личеше, че Лъки не очаква пристигането му с радостно нетърпение. Тя непрекъснато обработваше Коста по този въпрос.

— Той не иска да дойде... Глупаво е Джино да го насилва... Разбираш ли, той няма желание да се занимава с това... Още не е достатъчно зрял за възрастта си, няма никакъв опит...

Ден след ден. Щом ѝ се отдадеше възможност. И Коста беше напълно обработен, преди Дарио да пристигне. Защо Джино насилваше момчето да прави неща, които то не иска?

Лъки, която досега живееше в големия апартамент на Джино, се премести.

— Защо? — попита Коста. — Има достатъчно място и за двамата.

— Джино иска апартамента да е за Дарио. А аз искам да имам собствено жилище.

Намери си малък хубав апартамент в квартала между Шейсет и първа и парка и се нанесе там, преди брат ѝ да пристигне.

За да оцелееш в бизнеса, трябва да си твърд, упорит, всеотдаен. Да си готов да взимаш мигновени решения. Лъки притежаваше в излишък всичките тези качества. Дарио — нито едно. Веднага след пристигането и настаняването му Коста му предостави малък офис и му възложи няколко незначителни, ежедневни дейности, с които да се занимава. Дарио не прояви никакъв интерес. Изслуша безучастно Коста, когато той го смъмри.

Коста беше объркан. Първо, как да научи Дарио на нещо, когато той не искаше да учи. И второ, защо тогава да го учи изобщо? Накрая, съвсем обезсърчен, Коста му предложи:

— Защо първо не си починеш. Обиколи и опознай града. Скоро ще се съберем всички заедно. А дотогава не се притеснявай за нищо.

Дарио направи точно така.

Ерик остана в Сан Франциско, недоволен и нещастен от заминаването на Дарио.

— Веднага щом стане възможно, ще ти се обадя да дойдеш! — беше му обещал Дарио.

Но сега, в Ню Йорк, той за първи път усети вкуса на свободата. Почувства радостта от свободата. А Ню Йорк беше чудесен. Ню Йорк

кипеше от страсти.

Дарио забрави да повика Ерик.

Седмици и месеци Лъки усвояваше бизнеса, попиваше всяка частица познание. Умът ѝ бързо се приспособи към тънкостите в бизнеса. Коста остана впечатлен. Тя му задаваше интелигентни въпроси и с прецизна точност откриваше несъответствия и противоречия в договори и юридически документи, което го изумяваше. Пипето ѝ сечеше с бързина и точност, подходящи за бизнес. Също като Джино. Притежаваше всяко едно от качествата и преимуществата на баща си. И когато каза на Коста, че има желание да се заеме с някои проблеми, които бяха възникнали, той не можа да ѝ откаже.

Джино беше създал синдикат от инвеститори за финансирането на „Маджириано“. Строителството на хотела току-що беше започнало и седмичната ведомост за заплатите възлизаше на огромна сума. След като Джино замина за чужбина, част от финансирането беше секнало.

— Исусе Боже! — избухна Лъки. — Нямаме ли договори с тези хора?

Коста поклати глава.

— Не, никакви договори... Всичко се уреждаше въз основа на споразумение. Едно ръкостискане, сигурно като подпис под договор.

— На честна дума, така ли? Дали ли са честна дума на Джино?

— Разбира се.

— А какво щеше да направи той, ако те не удържат на думата си.

Коста нервно се покашля.

— Ами... той има свои собствени... методи.

— От теб се иска да движиш неговите неща. Защо ти не използваш тези методи.

— Има неща, които е по-добре да оставиш, докато настъпи подходящият момент. Трябва да изчакаме Джино.

Тя го изгледа мрачно, неотстъпно.

— Не можем да чакаме. Не знаем колко дълго ще отсъства той. Дори ти каза, че може да минат години. Не! — решително заяви Лъки. — Строежът трябва да продължи. Щом са дали честната си дума и не я спазват, трябва да бъдат накарани да я удържат. Дай ми списъка. Мисля, че нещо може да се направи.

Коста се радваше на оптимизма ѝ, но не вярваше в успеха на начинанието.

— Не бъди глупаво момиче. Тези мъже са доста трудни... истински акули.

Черните ѝ очи светнаха като две късчета лед.

— Не ме наричай никога повече глупаво момиче, Коста. Ясно ли е?

Сякаш пред него стоеше Джино на същата възраст. Толкова си приличаха... Не, бяха еднакви...

Въздъхна и се предаде.

— Добре, Лъки.

Точно в този момент Коста разбра, че нищо и никой не може да я спре да поеме контрола над бизнеса, докато Джино е далеч. Никой и нищо!

Лъки не се втурна презглава да се справи с проблема. Дълго и внимателно обмисли всичко. Коста беше прекрасен човек, блестящ юрист, който до тънкости владееше занаята и се справяше дори с най-заплетените казуси. Но не беше човек на действието.

Строителството на „Маджириано“ трябваше да продължи. Тя се зарече, че ще продължи на всяка цена.

Беше забелязала, че всяка сутрин в събота Енцо Бонати за около час се уединява в кабинета си. Тогава при него идваха различни хора. Някой оставаха пет минути, други много повече. Но когато излизаха от кабинета и си тръгваха, лицата на всички бяха усмихнати.

— Какво става тук? — попита Лъки Сантино, сина на Енцо, когото тя повече харесваше. — Какви са тези хора?

Сантино сви рамене. Беше нисък на ръст, преждевременно оплешивял и имаше отвратителния навик да си гризе ноктите.

— Време за услуги — кратко каза той. — Енцо обича да се прави на Господ.

— И аз искам услуга.

— Тогава го помоли — Сантино присви малките си очички. — На тебе никога няма да откаже. Но ако му искаш услуга, един ден трябва да си готова да му я върнеш.

Лъки отиде при Енцо, приседна на ъгъла на бюрото му и поиска съвета му.

— Коста няма да предприеме нищо ефикасно — каза тя, след като му описа как стоят нещата, — но аз не мога да стоя и пасивно да чакам. Готова съм да направя всичко, което Джино би направил.

Енцо злорадо се изкиска през стиснати устни.

— Джино им изкарва лайната, извини ме за езика. Искаш да си като него? Защо не? Ще ти дам назаем двама от редниците ми. Изкарай ангелите на номер едно в списъка и по-нататък няма да имаш никакви проблеми. Разбираш курса ми, нали?

Тя кимна. Усети по тялото ѝ да плъзват тръпки на силна възбуда.

Енцо погледна хитро към нея.

— Но сигурно предпочиташ аз да се погрижа вместо теб. Ще го направя с удоволствие.

Тя поклати отрицателно глава.

— Искам да получа само помощ от теб.

Той отново се изкиска.

— Е, достойна дъщеря си на Джино. Той ще се гордее с теб. Сега слушай какво ще направя. Давам ти двама яки мъжаги, които ще бъдат винаги до теб, на всеки шибан сантиметър, извини ме за езика. Трябва да запомниш добре нещо важно. Бъди винаги пределно ясна, когато заплашваш. Ясно ли е.

— Ясно.

Откъде Лъки беше научила всички житейски мъдрости на улицата? Дали това не беше заложено в гените ѝ?

Започна с най-големия инвеститор — Рудолфо Краун. Посети го в кабинета му. Банкерът се оказа мъж със зализана коса, който навремето беше направил състояние, привличайки капиталите на самотни стари дами, фрашкани с пари. Щастieto му се беше усмихнало и той се беше оженил за една от тях, която живя само шест седмици след брака.

— Умря от кеф — казваше доволно Рудолфо на всеки, който проявяваше желание да го слуша. — Не беше лягала с мъж от двайсет и две години!

Той наследи три милиона долара, профука половината по курви и веселби, а с другата половина влезе в бизнеса. Седнал зад масивното си бюро, той огледа нагло и цинично Лъки, докато тя му говореше за парите, които е обещал да вложи, но не го е направил.

— Вие сте дал дума, господин Краун — каза хладно тя. — Вие се член на синдиката. Ако се опитате да се измъкнете, другите ще ви последват и ще се наложи да преустановим започналото строителство на хотела.

— Естествено — той зачовърка зъбите си с една кибритена клечка, — дадох дума на Джино. И като се върне, ще я удържа.

Гласът ѝ стана много мил:

— Няма значение дали Джино е тук, или не. Дал сте вашата честна дума. Той иска да изпълните обещанието си сега.

Рудолфо се ухили.

— Е, мисля, че не е може да си позволи да иска нещо. Носи се слух, че няма да се върне още дълго, дълго време. Ако въобще се върне.

Към милия глас Лъки прибави мила усмивка:

— Рискувате, господин Краун.

— Аз ли? Какво?

— Ами рискувате да се събудите някоя сутрин и да откриете, че ташаците ви са натикани в гърлото, а от хуя ви е приготвен хотдог на барбекю.

В първия момент той гледаше тъпо, сякаш му говори на чужд език, после лицето му стана моравочервено.

— Я си позаплакни устата, шундо. Никой не може да ме заплашва.

Тя се изправи, приглади полата на модерния си костюм и този път мрачно се усмихна.

— Това не е заплаха, господин Краун. Това е обещание. За разлика от вас, аз изпълнявам моите обещания. Също като татко.

Той обаче не ѝ повярва. Изобщо не възнамеряваше да инвестира в хотела, без Джино Сантейнджело да е тук и да контролира нещата. Майната ѝ. Била дъщеря на Джино. Голяма работа. Една устата шунда.

Седмица по-късно, в полунощ, се събуди от зловещо ледено усещане в топките си. Отвори очи и изпадна в паника. Двама яки мъже бяха опрели ножове до свития му пенис. Започна да вика, да плаче, да се моли.

Ужасените му очи мярнаха сянка до вратата и той чу един женски глас да казва:

— Това е генералната репетиция, господин Краун. Ако парите ти не пристигнат незабавно, премиерата ще се състои следващата седмица.

Рудолфо Краун преведе парите. Още на другия ден. Примерът му беше последван от останалите инвеститори, които също преведоха парите. Е, след няколко дни. В строителството на „Маджириано“ се вля свежа кръв.

Коста не можеше да се начуди как Лъки успя да го направи. Подозираше, че Енцо се е намесил, но никога не узна точно какво се е случило. Лъки се положи никакви усилия да го осветли за действията си.

Сега тя изглеждаше по-спокойна, дори кротка и блага. Беше вкусила от удоволствието на властта, а усещането се оказа най-вълнуващото, което бе изпитвала досега. Тя, Лъки Сантейнджело, сега можеше да се справи с всичко. Защо не? Беше доказала пред себе си, че е способна да го направи!

След като проблемът с инвеститорите беше уреден, Лъки отлетя за Лас Вегас, за да се увери сама как върви строителството на „Маджириано“. Естествено, отседна в „Мираж“. Естествено, Марко дойде да я поздрави.

Тя вече знаеше коя е Бий. Коста ѝ беше разказал цялата история — как Бий подслонила Джино при себе си, когато бил ранен с нож, целия в кръв, как се грижила за него, докато оздравее, как запазила тайната за нараняването му, как вярно го чакала през седемте години, когато бил в затвора...

— Изглежда е била добра жена. Защо Джино не се е оженил за нея? — беше попитала Лъки.

— Всичко беше уредено, но се оказа, че след Марко тя не можеше да има повече деца.

Лъки беше изпаднала в ярост.

— Искаш да ми кажеш, че не се е оженил за нея, защото не е могла да има деца? Как е могъл?

А когато той ѝ разказа, че Джино е отгледал Марко като свой син, а той е израснал с Джино, Лъки изпита необяснима ревност.

Сега тя го поздрави хладно. Не бяха се виждали с години.

— Изглеждаш невероятно добре, Лъки. Направо си страхотна.

— А ти изглеждаш малко занемарен, Марко. Много работа ли имаш?

Тя набързо пресметна годините му. Четирийсет и една. Е, човек с годините остаряваше. Но независимо от това все още хващаше окото, а за Лъки си оставаше най-привлекателният мъж на света. Копнееше да си легне с него. За първи път от доста време насам ѝ мина мисълта за секс. Неочаквано го попита:

— Защо не съм настанена в апартамента на Джино?

— Аз съм в неговия апартамент — докато го няма.

— О, наистина ли? — помъчи се да поддържа разговор с весел, закачлив тон.

Той се смути.

— Колко смяташ да останеш?

Точно толкова и нито ден по-малко, за да те вкарам в леглото си!, помисли тя, но отговори неопределено, като придружи думите с нехайно помахване на ръка.

— Няколко дни, може би седмица.

— Добре. Искам да те запозная с жена си. Каня те да вечеряш с нас довечера.

Неговата жена!, изуми се мислено тя и този път едва си пое дъх, за да попита:

— Откога си женен?

— Точно от четирийсет и шест часа. Пропусна сватбата само за два дни. И като стана дума, къде е Крейвън?

Тя вътрешно кипеше от болка и огорчение. Сякаш той отново я беше предал. Ненавиждаше го! Гласът ѝ го срязва, леден и остър:

— Не си ли чул? Аз се разведох.

— Така ли? Джино знае ли?

— Колкото и да не ти се вярва, Марко, но аз съм свободна, бяла гражданка на тая страна и съм на двайсет и една. Мога да правя всички шибани неща, които поискам, без да ми трябва позволение на Големия татко — спря за момент тирадата си и студено го изгледа. — Ти може би си длъжен да играеш по неговата свирка, но аз не.

Той весело и непринудено се разсмя.

— Не си се променила. Същата. Предишната. Обичаната Лъки!

— Да, същата съм. Макар че съвсем не съм изгладена по ръбовете... скоро ще разбереш.

— Ще го имам предвид.

Погледите им за секунда се сблъскаха. Никога не беше срещала мъж, когото да не може да вкара в леглото си. Е, ако поиска. Искаше ли го още?

Да, по дяволите. Да! Да!

Хелена, съпругата на Марко беше шоугърла. Метър и осемдесет висока, добре сложена. С огненочервена коса. И без съмнение с огненочервена катеричка, гневно си мислеше Лъки. Беше много красива. За нещастие.

Тримата се срещнаха за аперитива във фоайето на хотела. В дъното малък инструментален състав изпълняваше латиноамериканска музика, а сервитьорки в оскъдни роклички сервираха фантастични коктейли. Лъки сериозно обяви, че заведението се нуждае от промяна. Беше старомодно и овехтяло. Съжали, че не си беше намерила придружител. Марко се отнасяше към нея като към хлапето на Джино.

Съпругата сврака имаше големи бомби, които намирисваха на многократно поддържане със силикон. Лъки прецени, че трябва да е в края на двайсетте. Намрази я от пръв поглед. Естествено, несправедливо, защото Хелена беше мила, естествена и красива. Тя заговори Лъки като стара приятелка.

— Много неприятно, че не беше тук за сватбата. Беше толкова старомодна.

Старомодна сватба, мили Боже! Та имаше ли такива?

— Защо? — малко лениво попита Лъки. — Да нямахте феи за шаферки и гъби за столчета?

Хелена се разсмя. На Лъки й прозвуча като цвилене на кобила, силиконът се затресе, а червената й грива се метна.

— Кажи ми — прошепна тя и се наведе към нея съзаклятнически, — дали космите ти и долу са с такъв ужасен цвят като косата ти?

— Ами същите са... — започна Хелена, после в гласа й се прокрадна колебание, но продължи: — Боядисвах ги веднъж, но така ме заболя... — замълча, защото изведнъж усети нещо гнило, не беше сигурна дали Лъки е сериозна, или не.

Идиотка! Марко се беше оженил за красива празноглава идиотка! Какво разочарование да констатираш, че мъжът, когото винаги си

желала, е проявил отвратителен вкус. Какво ли пък знаеше тя за неговия вкус? Навярно той си мислеше, че тая въздухарка е най-доброто нещо след ония пухкави занимавки, които се продават в специалните магазини...

— И как се запознахте двамата? — попита Лъки. Можеше да изслуша отегчителната история от игла до конец.

До този момент Марко не им обръщаше внимание, гледаше упорито в мрака навън, но изведнъж се обърна към тях, когато чу Хелена да казва:

— На погребението на първия ми съпруг. Беше толкова забавно...

Той я накара да млъкне със святкащ поглед.

— Искаш ли още една чаша, мила?

Въпросът му беше неуместен. Хелена стискаше в ръце пълна чаша бананово дайкири. Но тя се усети. Явно не беше вчерашна. Неловко смени темата.

— Много ми харесва тоалетът ти. Тук ли си го купи?

Лъки реши, че вече не я интересува как са се запознали, защо са се запознали и дори кога са се запознали.

Бяха се запознали. Това ѝ беше предостатъчно.

Вечерята беше пълна досада.

Към дванайсет часа те я изпратиха до нейната стая. Тя обаче нямаше търпение да се върне долу и да се пошляе в казиното. Този път, ако налетеше на Марко, нямаше да ѝ купи сандвич, да изтича до Големия татко и после да я конвоира до леглото.

Веднага си набеляза един висок, мургав красавец.

— Мога ли да ви предложа едно питие? — атакува тя.

Той я изглежда — един дълъг, преценяващ поглед. Това, което видя, му хареса.

— Мисля, че тук сервират питиета за гостите, които играят — нещо като екстра на заведението.

Тя се усмихна.

— Тогава ще го изпие в моята стая.

— Но вие не сте...

— Не съм. Единствената наличност, която ще ви е необходима, е... талант.

Двамата се качиха в асансьора. Разбира се, че не беше нито проститутка, нито пък откачена нимфоманка. Просто ѝ харесваше понякога да легне с мъж, без излишни дрънканици и отегчението на дългата връзка. Откакто беше започнало да тече времето на Земята, мъжете лягаха със случайни избраници. Защо и жените да не можеха? Освен това, тази вечер тя имаше нужда от някого.

Той остана дълго. Имаше талант. А тя имаше око за таланти. Когато си тръгна неохотно, около обяд на следващия ден, трябваше почти да го избути от стаята си. Никога в живота ѝ не се появи мъж, когото тя да пожелае да задържи. Нито една сродна душа.

Закрачи неспокойно из стаята. Мислеше за Марко и се чудеше какво толкова притежава той, за да я привлича толкова силно. Беше се надявала, че снощният жребец ще погребее болката ѝ от брака на Марко. Но не се получи. Беше много добър в леглото и двамата си паснаха, но просто беше разтуха за един път.

При това отиване във Вегас тя не успя да свали Марко. Но когато едно след друго се случиха няколко неща, когато тя започна да действа от позицията на новопридобитата власт, той най-после започна да я забелязва.

Когато се върна в Ню Йорк, каза на Коста:

— „Мираж“ прилича на долнопробна курва на улица за проститутки от най-висока класа. Гастролите на Тайни Мартино два пъти годишно и изнасяните спектакли на изпаднали телевизионни звезди не му придават блясък, нито пък привличат клиенти — спря за момент и си запали цигара. — Изглежда занемарен с олющената боя, с онова гадно фоайе... Просто плаче за обновяване.

Коста размаха ръка, за да пропъди дима, който тя духна към очите му.

— Марко се грижи добре за заведението. Ако трябва да се правят промени, сигурен съм...

Тя остро го прекъсна.

— Марко сега мисли с оная си работа — не може да различи дупка на задник от дупка в земята. Младоженец е, главата му се е замаяла от шунди.

Коста се сепна. Откъде беше научила такива изрази? За мъжете беше нормално да имат такъв език, но тя беше момиче. Не ѝ отиваше.

— „Мираж“ е под контрола на Марко. Той ръководи всичко — и парите, и поддръжката. Джино му вярва безрезервно. Не можем да се намесваме там.

— Хич не ми пука. Аз съм главният акционер. Имам повече права от всеки друг. Аз планирам промени и аз искам да видя с очите си, че тези промени се извършват. Ако на Марко не му харесва, може винаги да напусне.

Коста сериозно я погледна. Дали беше създал чудовище? Ако Джино научеше какво става, как ли щеше да реагира? За щастие, той не знаеше. Мислеше си, че всичко върви като по вода, че Дарио навлиза в бизнеса, че Коста винаги знае как да реагира, ако нещо не е наред. Нямаше никаква представа, че Лъки участва активно във всичко и дърпа юздите. Коста не възнамеряваше да му разкрива какво става всъщност.

През следващия месец Лъки летя няколко пъти до Вегас. Със себе си водеше дизайнери и декоратори — за намислените от нея промени в „Мираж“. Едновременно с това държеше под око строежа на новия хотел.

Марко се обади по телефона на Коста.

— Какви ги върши тя? — поиска обяснения той. — Обръща всичко нагоре с краката. Махни я от пътя ми.

— Не мога — протичко му отговори Коста. — Тя е главният акционер. Може да прави, каквото си иска.

Макар да кипеше от ярост, Марко видя, че тя има право. Когато очите му се отвориха за Лъки и той разбра, че я желае, тя се бе превърнала в студена, делова и дистанцирана жена. Нямаше никакво намерение да го дели със съпругата му.

Най-накрая „Мираж“ се превърна в това, което Лъки желаше. Хотелът промени облика си. За фойето бяха наети нови музиканти — млади рок-групи, които бяха нещо съвсем различно от старите уморени певици с рокли без презрамки. Създаваха атмосфера. Живец!

Тя нае услугите на престижна рекламна фирма, която да възвърне доброто име на хотела.

— Искаме да привличаме по-млади хора — каза тя на ядосания Марко, — а заведението прилича на старчески дом.

— Глупости. Младите нямат пари. Хазарт играят предимно старите и богати хора. Казиното ни е първокласно.

— Да, но хотелът пък е на загуба през последните десет години. Виждаш, че нещата се променят. Защо да не извличаме печалби и от двете?

Тя беше права. Постепенно бизнесът се съживи. Коренно променените шоупрограми по време на вечерите, доскоро изнасяни пред полупразни салони, сега привличаха клиенти и рядко се намираха свободни места. Ресторантите отново бяха пълни, фоайето в нов стил се превърна в хит. Хотелът от губещ започна да реализира печалба. Приходите от казиното значително се повишиха.

Доволна, Лъки се насочи в други сфери на бизнес империята на Джино. Тя притежаваше магически усет и похват за това какво трябва да се направи и как да се направи. И също като Джино винаги надущваше правилната посока. Винаги се насочваше право към върха — управителя, директора и всеки друг, назначен от Джино да движи нещата. Отначало те естествено негодуваха срещу намесата ѝ, гледаха я отвисоко. Но когато тя доказа, че има законното право да действа, както поиска, те започнаха да се вслушват в думите ѝ, отстъпваха, съгласяваха се и обикновено намираха, че е права.

През шейсет и осма Джино беше закупил малка козметична компания, за да направи услуга на един приятел. От година на година тя увеличаваше пасивите си и вървеше към фалит. Лъки се зае с нея. Смени името ѝ на „Еднолична фирма за козметични средства и грим“, нае нов мениджърски екип, назначи се за директор и каза на Коста:

— Само гледай как ще преобразя този бизнес.

Той гледаше. Беше сигурен, че тя може да го направи.

Периодично летеше до Вегас да проверява как напредва „Маджириано“. Бавно. Много бавно. Проблеми. Още проблеми. Много проблеми... Но нищо, с което да не може да се справи.

Марко винаги беше някъде наблизо — сърдечно да я поздрави, да я осведоми за това, което ставаше във Вегас.

— Още ли си женен? — задаваше въпроса си с безразличен глас Лъки, въпреки че вътрешно тръпнеше в очакване да ѝ каже, че се е развел.

— Е, да. А ти? Още ли се чукаш на поразия?

— Предложи ми нещо по-добро за разтоварване и ще го опитам — каза провлечено тя с весел глас. Знаеше, че сексуалните ѝ митарства го вбесяват.

Сексуално двамата се привличаха един друг неудържимо. Тя го усещаше. Знаеше, че и той го усеща.

Една нощ той пое инициативата. Хелена беше извън града, гостуваше в ранчото на техни приятели. Двамата вечеряха заедно. Разговаряха за старото време — за Джино, за къщата в Бел Еър, за Дарио... Той я изпрати до нейната стая. На прага стисна ръката ѝ и настойчиво я погледна.

— Ще вляза.

Тя поклати глава.

— Не.

— Защо не? — изненада се той.

— Вече съм на принципа да не се занимавам с женени мъже.

— Мислех, че дори не знаеш имената им, да не говорим за това дали са женени, или не.

Беше толкова близо до нея, че тя усети дъха му. Пожела го както никога досега. Каза нежно:

— Тия изгъзени умозаклучения ги лепни някъде, за да се посмеят хората. Лека нощ, Марко. Спи спокойно.

Влезе в стаята си и заключи вратата под носа му, преди да се е предала на изкушението.

Ох, Господи! Това ли е любовта, за която се говори — тази изпепеляваща всеобхватна болка, която дълбае душата. Той сам ѝ предложи възможността да го има, а тя беше отказала. Защо?

Тя копнееше за него, искаше го. Но искаше да го има само по един единствен начин. Завинаги! Така трябваше да бъде.

И това щеше да стане. Тя щеше да направи така, че да стане.

Дарио изобщо не се обади на Ерик. Един ден, след шест месеца, Ерик внезапно се появи в Ню Йорк в една съботна утрин с два куфара и безброй обвинения.

— Бях много зает — нацупено се оправда Дарио и му заяви: — Не можеш да останеш тук.

„Тук“ беше луксозният апартамент на Джино, където Дарио разполагаше с готвач и прислужница.

— Защо не? — попита настойчиво Ерик, който бе пристигнал с решението отново да влезе в живота на Дарио.

— Защото тук не е възможно да живеем заедно. Хората ще разберат... Коста, може би сестра ми...

— Но в Сан Франциско живеехме заедно.

— Там беше различно.

— Защо?

Започнаха да спорят. След десет минути Дарио беше принуден да покани Ерик вътре. Но той нямаше никакво намерение да заживеят отново заедно. Беше открил радостта да разполага със себе си и да ловува сам. Майната му на Ерик, изобщо не му трябваше!

Ерик разгледа разкошния апартамент и вътрешно се поздрави, че е предприел пътуването дотук. Настани се и заяви категорично, че остава.

Самонастаняването на Ерик едновременно разсърди и сериозно разтревожи Дарио. И без това си имаше достатъчно проблеми с Лъки. Само това му трябваше сега — тя да разбере, че е педи.

А тя, тази кучка, контролираше всичко. Докато той се размотаваше и мързелуваше в офиса, тя се обяви за кралица, която властваше над всички, включително и над Коста, който просто се предаде и я остави да поеме бизнеса в свои ръце. Не че той, Дарио, особено искаше да се включи в бизнеса, но направо беснееше, че се отнасят с него като с Господин Никой, докато по-голямата сестричка царуваше.

— Джино искаше аз да навляза в бизнеса, а не Лъки — сърдито каза той един ден на Коста.

— Щом искаш да се учиш, идвай в офиса всяка сутрин точно в осем. И работи до седем, до осем, до девет часа вечерта — скастри го Коста. — Лъки прави точно това.

Но Дарио нямаше никакви намерения да прави точно това. Сутрин обичаше да спи до късно, после да шофира до Вилидж със поршето си, спортен модел, и да се среща с приятели. Всеки ден събираше на вечеря своите обожатели в един малък италиански ресторант. Там за него имаше постоянно резервирана маса и понякога на вечеря се събираха петнайсет-двайсет души. Парите не бяха никакъв проблем — получаваше всичко, което поискаше. Веднага. Джино много ясно го беше инструктирал как да постъпва в подобни случаи.

Да, той имаше много приятели и не възнамеряваше да ги дели с Ерик. Но Ерик от своя страна го желаше единствено за себе си. Влязъл веднъж в играта, той трябваше да остане.

— Не можеш!

— Няма къде да отида — проплака Ерик. — Правя всичко това само за да бъда с теб.

И той се опита да докосне Дарио. Тогава всичко свърши. Дарио го удари със сила, за която не беше предполагал, че притежава.

Ерик изстена от болка и удоволствие.

— Не знаех, че... харесваш... насилието... Ох, Дарио, ще бъдем безкрайно щастливи заедно.

С течение на времето Лъки работеше все по-всеотдайно. И се отдаваше на забавления все по-всеотдайно. Превърна се в решителна, настойчива, покоряваща хората, които работеха за нея, бизнес дама. Но заедно с това извличаше от тях максималното, на което бяха способни.

Козметичната компания, която беше изправена пред фалит, под нейно ръководство тръгна много добре. Използваше най-различни методи, за да намира средствата, които ѝ бяха необходими — подкупваше едни, заплашваше други. Знаеше, че продукцията на нейната компания е нова за пазара, затова съвсем не се притесняваше, че се налага чрез убеждаване да накара другите да разберат това. Името Сантейнджело обикновено отваряше като с вълшебна пръчка всички врати.

Непрекъснато летеше до Вегас, нищо че Марко и хубавата Хелена все още бяха съпрузи и имаха стабилен брак. Тя го желаше и нищо не можеше да я спре. Можеше да го има, но искаше да го притежава изцяло. Това беше условието и то трябваше да бъде изпълнено.

Много рядко мислеше за Джино, макар че сега тя беше поела империята му в ръцете си. Строеше неговия хотел, претворяваше неговата мечта. Въпреки това двамата изобщо не бяха разговаряли, дори не си бяха писали.

Жена не можела да върти бизнеса, а? Била твърде емоционална, така ли? О, тя щеше да му покаже!

Когато Джино замина, той не ѝ предложи нищо. С помощта на Коста тя обаче действаше и решаваше всичко. В крайна сметка, по

закон тя притежаваше бизнеса. Тя и Дарио. Щом се сети за брат си, Лъки се намръщи. Момчето си оставаше все така притеснително и напрегнато. Почуди се дали някога ще си стъпи на краката. Горкият Дарио, горкият рус красавец. Абсолютно ненужен...

Дарио и Ерик заживяха заедно — един нелек живот, който нито един от двамата беше очаквал. Ню Йорк предлагаше безброй удоволствия, Дарио беше фрашкан с пари, които му даваха възможност да опита всяко едно от тях — изкушения, перверзии, партита, клубове...

Те се осмелиха да навлязат в процъфтяващия подземен свят на хомосексуалната общност. Естествено там не намериха само очарование, романтика и тълпа похотливи обожатели. Общността си имаше своята мръсна страна — физически и психически травми, случаен секс, побоища и садо-мазохистични изненади. Ерик разбра, че е затънал до гуша в тази среда. Повлече и Дарио след себе си.

Скоро самите те станаха организатори на буйни партита в апартамента на Дарио — прибавяха към удоволствието от секса кокаин, марихуана и всичко останало, което пожелаваха гостите им.

Не след дълго до ушите на Коста започнаха да достигат слухове за тези оргии. Отначало той отказваше да повярва. Сподели ги с Лъки, която изобщо не остана изненадана. От доста време подозираше как точно живее Дарио.

— Ще намина да го видя — обеща тя на обезпокоения Коста.

— Двамата ще отидем — настоя той.

Лъки позвъни на брат си и му съобщи, че тя и Коста искат да се видят днес следобед с него, в апартамента.

Дарио затвори телефона. Фактът, че Лъки беше иззела решаващите ръководни функции на бизнес империята Сантейнджело, не го тревожеше. Той беше доволен от предоставената му свобода и достъпа до неограничени фондове. Но сега му се стори, че кучката е разкрила неговата тайна. Тя си имаше шпиони навсякъде.

За себе си Дарио беше твърдо убеден, че Джино никога повече няма да се върне в Америка. Времето минаваше. Не настъпваха никакви промени. Той му пишеше своите синовни писма през няколко месеца и с това се изчерпваше контакта между баща и син. Джино никога не му отговори, но Коста го успокояваше, че писмата му се

получават и баща му им се радва. Постепенно Дарио разреши писмата си и след известно време съвсем спря да пише. Животът продължи да си тече мирно и тихо.

— Ерик, трябва да излезеш и да останеш известно време вън! — нареди той на приятеля си. — Ще се видим по-късно.

Пристигаше кралица Сантейнджело. Неговата сестра. Лъки. Дойде сдържана, неотразима, енергична, делова. В бял костюм. И с нея пристигна — естествено — Коста, нейното вярно кученце.

Лъки пристъпи към въпроса, без да се церемони:

— Налага се да промениш живота си, Дарио. Вече са плъзнали слухове в обществото — позволил си да станат достояние неща, които засягат твоя личен живот. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Това ще съсипе баща ти, ако разбере. Не можеш ли да отидеш на лекар? Да се лекуваш? — додаде сприхаво Коста.

За какъв се мислеше тоя стар пръдльо? Гаден навлек!

— По дяволите, ще правя това, което искам — избухна той и хвърли яростен поглед към Лъки. — Вие не можете да ми нареждате какво да правя и какво не!

— Правиш основна грешка, братленце — въздъхна Лъки. — Ако не искаш да влезеш в пътя и да промениш начина си на живот, ще се наложи аз да взема мерки това да стане.

— Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли всички онези документи, които подписа?

Да, спомняше си, разбира се. От време на време Коста или Лъки го викаха в офиса и му даваха да подписва някакви документи. Никога не ги прочиташе, само надраскваше името си и бързаше да се разкара. Сега Лъки студено и пределно ясно му обясни, че всъщност е подписал прехвърлянето на своя дял от бизнеса на нея.

— От днес те премествам в по-малък апартамент. Аз ще ти отпускам издръжка. Може би това ще те отърве от някои твои „приятели“.

Той й хвърли свиреп поглед.

— Ако го направиш, ще кажа на Джино.

— Направи го. Той ще бъде приятно изненадан да разбере истината за теб.

Дарио пребледня като платно.

— Няма да го направиш!

— Можеш да бъдеш сигурен, че ще го направя. Но мога да запазя тайната ти, братленце, така че не се притеснявай. Докато правиш това, което искам, никога няма да ти се наложи да се тревожиш, че аз ще разкрия истината за теб на Джино. И още нещо — зарежи наркотиците. Стига ти и малко тревица. Ясна ли съм?

Кучка! Разгонена кучка!

Но тя ще му падне в ръцете, той ще се погрижи за това. Нали и той е Сантейнджело в крайна сметка.

Стивън, 1975

След като Стивън започна работа като помощник-областен прокурор, скоро си извоюва име на железен и преуспяващ обвинител. В началото му изглеждаше странно да бъде обвинител, но за няколко седмици осъзна, че трябва да прави точно това — да се изправя срещу различни кучи синове, които продаваха наркотици на деца, които подкупваха полицейски служители, които пребиваха жени, изнасилваха, грабеха, изтезаваха... убиваха. Да изпрати тези хора в затвора — където им беше мястото — беше за него онова професионално удовлетворение, за което винаги беше мечтал.

Скоро стана известен и адвокатите на защитата изпадаха в отчаяние, когато клиентите им извадеха лошия късмет делата им да попаднат в ръцете на Стивън Баркли.

Ченгетата пък бяха доволни, когато случаи, по които бяха работили упорито и напрегнато, отиваха в опитен обвинител като Стивън Баркли. Той беше победител. Никой, престъпил закона, не можеше да се изплъзне от здравата му хватка. Нарушителите си получаваха заслуженото. Стивън олицетворяваше закона.

Беше неподкупен, факт, който успокояваше следствените служби, работили самоотвержено с месеци, за да разрешат някой особено заплетен случай. На фона на господстващата корупция — от кварталния патрулиращ полицай до капитана в полицейското управление — неговата неподкупност се издигаше в добродетел.

Стивън не беше човек, който можеше да бъде купен. Доказа го още в началото на кариерата си, когато една нощ, до сградата, в която живееше, към него се приближиха двама мъже, които го уведомиха, че няма да е зле „да си поговорят малко“.

Нямаше нужда да е гений, за да разбере какво всъщност предстои. Стивън работеше усилено по дело за изнудване. Ако нещата се развиеха и занапред според очакванията му, Луи Легс Лавинчи, мошеник на дребно, щеше да получи най-малко десет-единайсет години ефективна присъда.

— Добре — веднага се съгласи той, докато умът му трескаво преценяваше ситуацията. — Да поговорим. Утре сутринта. В осем. Тук.

Двамата мъже го гледаха сащисани. Бяха наясно, че не се поддава и че може да се наложи „приятелски“ да го убедят.

— Не можем ли да поговорим сега? — попита единият от тях.

Стивън се огледа, придавайки си вид на притеснен.

— Сега не е подходящо, повярвайте ми. Утре. Разбрахме се, нали?

Те останаха неподвижни на местата си и го проследиха с объркани погледи, докато той се прибра във входа на блока, където живееше.

У дома Стивън незабавно телефонира на своя шеф и го уведоми за случилото се.

— Намерението ми е утре да взема със себе си система за подслушване — настоя той. — Ще хванем тия боклуци за предумишлен подкуп на длъжностно лице.

— Хайде, Стивън, ти си адвокат, а не ченге. Може да стане напечено.

— Ти ми осигури устройството, остави останалото на мен. Разбираш ли, искам да го направя.

И го направи. Миниатюрното апаратче, закрепено на гърдите му, документира и предаде всяка дума на двамата мъже, които се опитаха да го подкупят.

В мига, в който те извадиха и му набутаха парите, скритите наблизо полицаи изскочиха и арестуваха мъжете. Бяха хванати с неопровержими доказателства и осъдени на лишаване от свобода за „опит за подкуп на обществен служител и заплаха на същия служител“. Луи Легс Лавинчи влезе в пандиза за дванайсет години, а репутацията на Стивън като неподкупен прокурор нарасна. Той не поглеждаше назад. Четири години вършеше своята работа според способностите си и изпитваше истинско удоволствие от нея.

През това време се приятели с един чернокож детектив — Боби де Уолт. Боби се занимаваше предимно с наркотици — обиски и арести сред пласьори и наркотрафиканти. Наближаваше трийсетте, но изглеждаше поне десет години по-млад. Носеше се по последна мода с разрошена коса в стил афро. Вреше си носа навсякъде и непрекъснато се шегуваше. Въпреки изисканата си външност и анекдотите на практика беше много упорито ченге. Боби де Уолт имаше в своя актив повече попадения, отколкото всеки друг в полицейското управление, в което работеше. А Стивън беше обвинител в преобладаващата част от делата.

Двамата представляваха странна двойка, когато излизаха заедно навън, на улицата — стройният и привлекателен Стивън и буйният, жив и непосредствен Боби. Често сядаха в едно барче, недалеч от сградата на съда, и с часове разговаряха. Понякога вечеряха заедно в някой ресторант. Взаимно харесваха компанията си. Беше им приятно, когато към тях се присъединяваха и жени.

Една студена януарска нощ на хиляда деветстотин седемдесет и пета година Боби изненада и зарадва Стивън.

— Утре ще вечеряш с мен — каза му той. — Намерих си най-страхотното маце на света, човече. Ще се женя.

Естествено Стивън беше любопитен. Боби не беше от типа мъже, които си падат по брачните окови. Но в мига, в който той го запозна със Сю-Ан, Стивън проумя ентусиазма на приятеля си. Момичето беше на деветнайсет, с къдрава коса, приветлива усмивка и още по-приветлив характер.

Боби хвана бика за главата и след месец Стивън се озова в една прекрасна черква в Куинс в ролята си на кум на младоженеца. Точно на сватбата на Боби той срещна братовчедката на Сю-Ан — Ейлийн. Тя моментално привлече вниманието му. Беше висока, облечена с вкус и много привлекателна. Работеше в Обединените нации като преводач и живееше заедно с родителите си в кокетна къща от кафяв камък на Седемдесет и осма улица.

Излязоха заедно няколко пъти. На четвъртия път той пожела да преспят заедно, но тя отказа. Стивън я заряза.

Продължи да излиза с други момичета, но Ейлийн остана в съзнанието му. Беше единственото момиче, което не пожела да се люби с него. Останалите винаги бяха готови и под ръка — и красиви, и

порядъчни момичета. Не го приемаше за естествено, трябваше му време да осъзнае, че подобно поведение може би е съвсем в реда на нещата във времето на хапчетата против забременяване и феминистичното движение. Затова моралът на Ейлийн го впечатли и той не преставаше да мисли за нея.

Годините сякаш внезапно се отразиха на Кери.

Един ден, когато се погледна в огледалото, тя видя същото лице, същата гладка кожа с няколко почти незабележими бръчици около очите и устата, които издаваха възрастта ѝ. Шейсет години. Но вътрешно се чувстваше много по-възрастна, сякаш част от душата ѝ беше мъртва. Не можеше да се освободи от това чувство.

Какъв беше смисълът на живота ѝ? Потискаше я този живот в лъжа — почти трийсет и две години. Не можеше да сподели истината дори със собствения си син. Особено с него, който хвърляше всичките си сили, за да се бори точно с тези хора, с които тя беше израснала — наркопласъори, наркомани, проститутки, сводници.

Но не всички бяха лоши хора, Стивън. Понякога човек е принуден да прави някои неща, защото е в пълна безизходица.

Често по цяла сутрин оставаше в леглото и умът ѝ се връщаше назад — в миналото. Уайтджак. Мъж с главна буква. Колко силно го беше обичала. И по някога ѝ беше много хубаво с него. И не само с него — тя, Уайтджак и Люсил... Старите музикални салони... „Смолс Паръдайз“... „Котън клуб“... особените тоалети, танците и лудата любов... Тези прекрасни дни... докато се появи Доли — бялата дебелана Доли... и наркотиците...

Отви ръцете си и затърси с очи белезите от убожданията по вените, толкова незабележими, че човек трябваше да знае, че са там, за да ги открие.

Мисълта ѝ направи скок назад, във времето, прекарано в психиатрията. Само смътно си спомняше онези дълги, еднообразни години.

После си спомни за Бърнард. Само при спомена за него мила усмивка плъзна по устните ѝ. Той знаеше всичко за нея и въпреки това я обичаше.

За разлика от Елиът. Двамата бяха толкова различни. Елиът се отнасяше с нея с грижовността на собственик. Тя представляваше

украшението на живота му. Беше се оженил за нея по свои особени причини. Независимо от демонстрирания му морал и поведение, в интимния им живот в спалнята той се отнасяше с нея като с проститутка. Дали с интуицията си на мъжкар не беше разпознал миналото ѝ.

Най-ужасното обаче беше, че тя се беше примирила с неговото отношение, беше го приела и дори го насърчаваше да продължава да действа по този начин. Нямаше друг избор, беше прикована към него като към скала — нямаше пари, нямаше възможност да заживее самостоятелен живот.

Сега Елиът беше остарял. Не я търсеше като жена или го правеше много рядко. Един ден щеше да си замине от този свят... Тази мисъл я изплаши. Не искам да остана сама. Не беше в състояние да се изправи срещу живота лице в лице и да се бори. Вече не!

Телефонът иззвъня и прекъсна мислите ѝ. В първия момент реши да не отговаря. Но след това през ума ѝ мина, че може да е Стивън. Вдигна бързо слушалката.

— Кери? Как си?

Джери Мейъръсън. Ама разбира се! Не пропускаше и седмица, без да се обади. Ласкаеше се от вниманието на това трийсет и шест годишно момче, влюбено в нея. Въздъхна уморено.

— Здравей, Джери. Как си?

— Върхът съм! Но ти май си в дъното?

— Само се чувствам малко отпаднала.

— Е, това поне е добре. Защото точно аз съм човекът, който ще ти повдигне настроението. Каня те на обяд. Във „Фор сизънс“.

— Само не днес, Джери.

— Напротив, мисля, че по-подходящ ден от днес няма. Имам сензационно бракоразводно дело. Убеден съм, че ще искаш да ти разкажа за него. Истинска находка — хем ще плачеш, хем ще се смееш... И от мрачното ти настроение няма да остане и следа.

Тя се сети за новия си костюм на Сен Лоран и реши, че случаят е подходящ да го облече. Пък и поканата на Джери беше много по-добра, отколкото да си остане вкъщи и да лентяйства, затормозена от спомени за миналото, в леглото.

— Е, ще видя...

— Прекрасно. В един часа. И не закъснявай!

От няколко месеца Боби де Уолт работеше напрегнато върху едно разследване. Дори Сю-Ан, която беше бременна с първото им дете, го виждаше от дъжд на вятър. Стивън често се отбиваше у тях, за да й прави компания.

Една вечер завари при Сю-Ан Ейлийн. Не бяха се виждали осем месеца. И двамата се изненадаха от срещата си. После погледнаха към Сю-Ан, която някак индиферентно сви рамене:

— Откъде можех да зная, че и двамата ще дойдете тази вечер.

— Скоро си тръгвам — бързо каза Ейлийн. — Само се отбих да те видя.

— И аз ще тръгвам — додаде някак притеснено Стивън.

— Я стига, сигурна съм, че и двамата ще останете достатъчно дълго, за да вечеряте с мен — промърмори Сю-Ан. Погали всеки един от тях с милата си усмивка и започна да подрежда масата. Крехки, сочни свински ребърца, пържени хапки от царевично тесто и доматиена салата по немска рецепта.

Стивън се усети, че лакомо преглъща.

— Май ще ми стигне времето да мушна няколко залъка — каза той и се настани на масата.

Ейлийн не беше яла през деня. Погледна към апетитните блюда, после към Стивън. Накрая и тя се настани на масата.

— Ще трябва да се обадя на мама — заяви Сю-Ан и се измъкна от трапезарията.

Двамата останаха сами.

— Е, как вървят при теб нещата? — попита Стивън, докато оглозгваше едно вкусно ребърце.

Ейлийн, която бе нагънала купата с пържени царевични хапки, отговори с пълна уста:

— Работя. А ти?

— И аз.

Стивън си припомни последната им среща. Ама си беше точно като на кино. Вечеря в престижен китайски ресторант. Тогава небрежно й беше казал:

— Хайде да отидем у нас...

Беше абсолютно убеден, че тя само чака покана, за да тръгнат към апартамента му. Дори си представяше как шофира колата с

Ейлийн на седалката до себе си.

— Не, благодаря — тихо, но категорично отказа тя. — Моля те, изпрати ме до дома.

Беше изпълнил молбата ѝ. Пред тях ѝ беше казал:

— Мисля, че не е редно да ти се обаждам повече. Нямам намерение да се обвързвам...

Но през всичките тези месеци тя му беше липсвала. Не можеше да намери по-подходящо момиче за себе си. Да не говорим за Кери — тя щеше да я хареса и да я приеме с отворени обятия.

Стивън се пресегна и си взе още едно ребърце.

— Забавляваш ли се? Често ли излизаш? — попита той.

Тя едва забележимо се усмихна.

— О, да. Нали все пак са необходими три-четири срещи, преди да ми предложат това, което никога не правя?

Той се ухили.

— Да не би да ми казваш, че изобщо не го правиш.

Тя посегна на свой ред към блюдото с ребърцата. Взе едно и деликатно го захапа, без да му отговори. Преди да се усети, той ѝ предложи:

— Искаш ли да отидем на кино следващата седмица?

— Аз не съм се променила, Стивън. Продължавам да съблюдавам... принципите си.

— Никой няма да те кара да ги нарушаваш. Какво ще кажеш за сряда?

Преди Ейлийн да успее да му отговори, Сю-Ан влезе при тях с тромавата си походка. Беше вече в седмия месец и доста наедряла.

— Ей, вие двамата, как я карате без мен? — попита весело тя. — Ще се съберете ли, или всичките ми приготовления през деня ще отидат напусто?

Когато чу новината, Стивън беше в съдебната зала. Мълвата обходи присъстващите и макар разпокъсано, стигна до него. Докато разследвал последния си случай, Боби де Уолт яката загазил. Бил нападат от двама непознати в подземния етаж на един жилищен блок в Харлем. Намушкали го с нож и го пребили от бой. Успял да се измъкне почти в безсъзнание на улицата, но там рухнал. Наложило се

да го настанят в реанимацията. Стивън настоя за отлагане на делото и хукна към болницата.

Там завари Сю-Ан. Милото ѝ лице беше подпухнало от плач. Тя се вкопчи в него и прошепна.

— Защо точно моят Боби? Защо, Стивън?

Без да губи време да я успокоява, Стивън потърси лекаря, който беше приел Боби и го беше прегледал.

— Много ли е зле?

— Не съвсем. От прободните рани е загубил много кръв. Има и няколко счупени ребра. Разчитаме на силния му организъм да издържи.

— Правилно, той наистина е много силен.

Вечерта в болницата пристигна и Ейлийн. Беше притеснена, едва си поемаше дъх от бързането.

— Щом чух, тръгнах насам. Как е той?

— Държи се — отговори Стивън.

Боби се държа два дни. След това започна да се възстановява. Наложиха се да го шият — цели седемдесет и шест шева — за да съберат отворените рани. Ребрата му бяха наместени и обездвижени в стегната превръзка. Но той се усмихваше.

Седмиците и месеците, които последваха, не бяха лесни за Боби. Той изгаряше от нетърпение да напусне болницата и да се върне на работа.

— По дяволите, човече, искам да се върна на работа — изпусна един ден напрежението той пред Стивън. — Почти ги бях пипнал... Бях на косъм от шибаните мръсници...

— Наистина на косъм — отбеляза Стивън.

Стивън и Ейлийн се срещаха в дома на семейство Де Уолт и прекарваха дълги часове заедно. Тя се оказа силна, волева и издръжлива жена. Незаменима в такава тежка ситуация. Неусетно той свикна да я взема след работа — стига да беше свободен — и двамата отиваха заедно у Сю-Ан и Боби. Наистина му харесваше.

— Ей, вие двамата трябва да се ожените — шегуваше се Боби. — Прекрасна двойка сте, така да знаете.

Мисълта за женитба изобщо не му беше хрумвала. Подхвърлената шега доведе Стивън до решението да запознае Кери и Ейлийн. Изпитваше любопитство как ще я приеме майка му.

Започнал да се възстановява, Боби с бързи крачки тръгна към оздравяване. Сю-Ан роди прекрасно бебе — момиченце. След появата на детето Боби реши, че е дошло време да се върне към работата си. Един ден пристигна в офиса на Стивън. Беше зареден с информация — факти, цифри... И гняв, че е бил толкова близо до разрешаването на най-големия случай в кариерата си на ченге.

— Слушай, Стивън — каза той, — събраното от мен е предостатъчно за започване на следствие по цялата тази шибана, мръсна, воняща операция срещу Бонати. Той е човекът, който дърпа конците, той върти играта. Мисля, че можем да го пипнем.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Стивън. Внезапно усети, че интересът му към казаното от Боби е нараснал. Да пипне легендата Енцо Бонати беше мечта на всеки обвинител.

— Нали знаеш, аз съм момче на улицата и инстинктите ми са такива — обясни Боби, докато крачеше нетърпеливо из офиса на Стивън. — Имам си информатори, имам свои хора, които евентуално ще ми помогнат. Имам свидетели. Познавам мнозина, които биха дали мило и драго да видят как Бонати потъва. Знам, че бях много близо... Ти как мислиш, в чии интереси беше да ми попречат?

— Мислиш, че хората на Бонати са искали да ти запушат устата по този начин?

— Сигурен съм. Те също имат връзки. Големи връзки. Някой им е изпял за мен.

Стивън замислено почука с кокалчетата на пръстите си по бюрото.

— Какво всъщност искаш?

— Трябва да настояваме за специална комисия, която да разследва Бонати. Оглави комисията — стига да искаш да го направиш — и никой няма да ти откаже да членува в нея, стига им твоята репутация.

Стивън знаеше, че това, което казва Боби, е вярно. Досега беше канен два пъти да оглави специални комисии по определени въпроси. Беше отказал. И двата пъти. Просто не го привличаше естеството на следствието. Но Енцо Бонати беше най-долният брутален престъпник, започнал от контрабандист на алкохол в Чикаго през двайсетте години и стигнал до върховете на престъпния свят в Ню Йорк. Основният му бизнес беше проституцията и наркотиците.

— На няколко пъти е бил обвиняем...

— Да — прекъсна го Боби, — и винаги е успявал да се откупи. Или да ликвидира свидетелите... Или нещо друго го е отървавало...

Да окошари Енцо Бонати се бе превърнало в цел на живота на Боби. Той не можеше дори да спи спокойно. И сега слабото му тяло непрекъснато се движеше. Той гневно стовари юмрука си върху бюрото на Стивън.

— Ти можеш да го сгациш! Знаеш как да го направиш, човече. Захванеш ли се, никога не съм те виждал да губиш. Какво ще кажеш?

— Че ще обмисля сериозно информацията ти. От всички страни. Доволен ли си?

Боби буйно се разсмя.

— Все едно си се съгласил. Огледай отвсякъде живота на тоя кучи син, и няма да си поемеш дъх, докато не го пипнеш. Познавам те.

— Така ли мислиш?

— Залагам едната си топка! А това, както знаеш, е много сериозен залог.

Лъки, 1975

Разноцветни прожектори браздяха нощното небе. Пръскаха се фойерверки, които изписваха буква по буква името „Маджириано“, следвани от светещите фонтани, наредени във възходяща водна каскада. Опашка от лимузини се виеше от пътя по алеята към входа. Хотелът приличаше на огромен мавритански замък. Внушителен. Вълшебен. Необикновен.

Марко, облечен в ново черно копринено сако, сновеше из фойетото и острият му поглед не пропускаше нищо. Тя беше успяла. Хлапачката го беше направила. Бяха й необходими пет дълги години — години на тревоги и напрежение, на подкупи и удари... На заплаха. Но беше минала през всичко и сега откриваше хотел, който нямаше равен на себе си.

Малката Лъки. Вярно, беше дъщерята на Джино, но се оказа и една истинска Сантейнджело. Ако Джино можеше да види отнякъде какво е постигнала, щеше да се гордее с нея.

Разбира се, Марко й беше помагал. Беше я насочвал, беше й осигурявал подкрепа и защита, беше внимавал да не направи погрешна стъпка.

И каква блестяща ученичка се беше оказала тя! Намираше начин да се справя с всичко, да преодолява всичко. По най-правилният, безотказен начин. Сякаш имаше компютър в главата си и той се включваше, пресмяташе, подготвяше сделките и изчисляваше печалбите по-бързо от всеки друг.

Сред навалицата Марко забеляза Скип, върлинестия дългокрак рекламен агент, когото Лъки беше наела. Беше тръгнал към него. Направи се, че не го е забелязал, обърна му гръб и се насочи към рецепцията. Момчето беше като трън в задника. В главата му бъкаше от умни идеи, бе готов по всяко време да ги споделя, стига да си намери слушател. Марко знаеше, че тя вече го е вкарала в леглото си и самата мисъл беше достатъчна да го вбеси. Защо непрекъснато сменяше мъжете като някоя долнопробна курва? Единственото, което ѝ трябваше в живота, беше един истински мъж. Като се замислиш, какви мъже беше познавала тя? Да започнем с Крейвън Ричмънд — едно голямо нищо. И мускулести расови жребци за по една нощ — професионални тенисисти, тъпи актьори. Добри момчета. Шибаняци. Беше ги виждал да се появяват и да изчезват. Ако научеше, Джино направо щеше да припадне. Въпреки всичко обаче, Марко я желаше... искаше я твърде дълго... Но тази вечер щеше да бъде неговата вечер.

Беше изпратил красивата Хелена, въпреки възраженията ѝ, в Ел Ей. Беше настоял:

— Почини си, поседи до басейна в Бевърли Хилс и се разтоварвай със списание „Сакс“. Заслужаваш го.

— Но, Марко, нали се открива „Маджириано“. Специално си купих нова рокля. Не мога сега да замина...

— Напротив, можеш. В едно трябва да си напълно сигурно — ще бъда толкова зает, че няма да ти обърна никакво внимание.

Чао, Хелена. Временно. Лъки Сантейнджело и аз имаме сметки за уреждане, за които трябва да се погрижим.

Лъки тръпнеше от удоволствие под ледените струи на душа. Днес студената вода беше истински студена. Вчера беше хладка.

— Госпожице Сантейнджело, не се притеснявайте — надпреварвах се да я успокояват. — Всяко начало си има своите проблеми. Но всичко ще бъде наред.

Навсякъде поклони. Реверанси до земята. Ако можеше, щяха да ѝ целуват задника. Толкова им се искаше да ѝ угодят! А на нея това ѝ харесваше. Не, обичаше го!

Спря душа и огледа банята. Откъдето ѝ да я погледнеш — лукс, стил и разкош. Подът беше застлан с бяла кожа от лама, плочките по стените бяха подредени в модернистични пана, останалите аксесоари бяха изработени от алабастр.

Облече хавлиен халат и с танцова стъпка отиде в спалнята. Изчистени форми. Модерни линии. Само леглото беше истински екстравагантно — черно копринено спално бельо и завивка от тигрова кожа.

Приседна и се обади по вътрешния телефон.

— Не ме свързвайте с никого. Един час. Няма значение кой ме търси.

Изправи се, свали халата, изгаси осветлението и се пхна между черните копринени чаршафи.

Отпусна клепачи и пред очите ѝ се завъртя калейдоскоп от образи, които прогониха съня ѝ.

Спомни си инструкциите на своя учител по йога. Отпусай се постепенно, малко по малко. Първо пръстите на краката, после ходилата, после прасците, бедрата... Не успяваше да го постигне. Беше съсипана от умора.

Коприната и кожата сладострастно галеха голото ѝ тяло. Помисли си с кого ли ще сподели това разкошно легло тази вечер. Като че ли имаше някакво значение кой точно. Всички те бяха еднакви — красиви, мургави еднодневки за удоволствие. Напълно заменими. Конче за разплод.

С едно изключение. Марко. Скъпият женен Марко. Кучият син Марко. Неистово го желаше. Но го искаше завинаги. Изцяло. А той продължаваше да си гука с прелестната Хелена.

Майната му! Сънят окончателно избяга от очите ѝ. Стана от леглото и отиде в хола. Огромни френски прозорци от шлифовано стъкло извеждаха на тераса. Отваряха се автоматично — само с едно натискане на бутон. Тя излезе навън, както беше гола. След прохладата, осигурявана от климатичната инсталация в апартамента, въздухът на Вегас беше горещ дори в този предутринен час.

Какъв триумф бе за нея вечерта. Беше осъществила мечтата на Джино — беше построила и открила хотел „Маджириано“. Тя, Лъки!

Прокара пръсти в дългата си тъмна коса, после я вдигна високо и я пусна свободно да се разпилее по раменете ѝ. От устните ѝ се отрони дълбоко въздишка на задоволство. Лъки Сантейнджело. Даа. Как всички си мислеха, че си имат работа с някаква си шундичка... Ха! Но много скоро се увериха, че си имат работа с една Сантейнджело.

Коста беше пристигнал седмица преди откриването. Не можеше да повярва, че дългоочаквания миг най-сетне е настъпил. Господи! Проблемите по довършването на хотела бяха невъобразими. Лъки се беше справила с всичко. Да види хотела завършен, се беше превърнало в смисъл на живота ѝ.

Естествено, не беше осъществила всичко сама. За целта разполагаше с най-добрите помощници и съветници. На първо място Марко, който се беше учил лично от Джино. С деветгодишен стаж като управител на „Мираж“ — тежка и напрегната работа, далеч не по силите на всеки. Сега щеше да се нагърби със същото в новия хотел. Разполагаше със свои хора, които бяха станали и хора на Лъки. Истински ветерани в хотелския бизнес, които се грижеха за интересите на Джино.

В лицето на Енцо Бонати Лъки намери силен покровител. Той се прояви като най-добрия кръстник — съветваше я, насърчаваше я, допълваше идеите ѝ със свои предложения.

Беше разбрала нещо задължително за нея — да бъде пределно внимателна. Никога не се движеше без своя шофьор Боги Патърсън. Един изключителен мълчаливец. Само кожа и кости. Дългокос. Винаги облечен с мърляви дрехи от памучен плат, от който шиеха военни униформи. Вместо сако неизменно носеше военна куртка. Беше на двайсет и осем години, ветеран от вьетнамската война и отличен стрелец.

Лъки го харесваше, защото винаги мълчеше. И без това бе голямо неудобство да имаш телохранител около себе си, но бързив бодигард си беше истинска напаст.

Коста често си мислеше, че Лъки знае какво прави. Не беше като извращения Дарио, като тайно в себе си го наричаше той. Какво ли ще

стане с момчето? Какво ли щеше да се случи, когато Джино разбереше?

Ако изобщо разбереше. Засега не се очертаваха никакви перспективи да го върне в Америка. Коста беше опитал всички възможни начини, беше опитал всичко. На след „Уотъргейт“ и последвалата оставка на Никсън пластовете във Вашингтон се бяха разместили, никой не смееше да поеме каквато и да било отговорност, защото сам не се чувстваше сигурен за мястото си. Беше настъпил хаос във всички коридори на властта. Натисна всички възможни лостове — законови маневри, подкупи, заплахи. Разговаря с влиятелни приятели на Джино, с висши служители в съда и прокуратурата, с политици. Никой не искаше да се замесва. „Данъчната афера“ с Джино Сантейнджело все още бе пресен случай. Федералната инспекция настояваше той да се върне в Щатите. Да им бъде под ръка, за да го осъдят и изпратят на електрическия стол.

По цялата верига системата беше корумпирана, но въпреки това Коста не успя да направи никъде пробив. Пет години митарства и опити. И нищо. Но ако трябваше да опитва до края на живота си, той щеше да го направи. Джино очакваше от него да го направи. Разчиташе на него.

Едно драстично прекъсване на обичайния му стил на живот вбеси Дарио, но не го разяри дотолкова, че да го пришпори да внесе някакви промени в ежедневието си. Все така се отдаваше на непрекъснати удоволствия. Е, партитата вече не бяха толкова шумни и очебийни, употребата на наркотици стана малко по-умерена, но и сега — както преди — той правеше само това, което искаше, без да му пука от системното конско, което Лъки и Коста му четяха. По дяволите, за кои се мислеха и двамата? В крайна сметка не им дължеше никакъв отговор.

Но един ден го арестуваха. По най-тъпия, шибан начин, разбира се. Някакъв тъп младок подал жалба, че група мъже го завързали, били и изнасилили. В жалбата било посочено и мястото, където това се случило — апартамента на Дарио. В главата му се въртяха мъгляви спомени и за случилото се, и за малкия тъпанар. Ерик го беше довел вкъщи, едно шестнайсетгодишно педерастче, което направо квичеше от кеф, докато го чукаха. Дарио дори не се беше приближил до тях.

Беше в своята спалня с един почтен женен мъж, редовен партньор, с когото се виждаха един път месечно.

Шибана неприятност! Да го окошарят за нещо, което дори не беше извършил.

Разбира се, Коста оправи всичко. Но след това, с бледо и напрегнато лице каза на Дарио:

— Престани! Дотук е достатъчно, дори прекалено достатъчно. Трябва да се научиш да уважаваш името Сантейнджело.

После той и шибаната му сестра бяха свели издръжката му до милостиня и бяха заявили на Ерик да се разкара на майната си. Не че Дарио имаше нещо против последното. В известен смисъл изхвърлянето на Ерик беше облекчение за него.

Когато получи покана за откриването на „Маджириано“, доста се колеба да замине ли за Вегас, или не.

Но Коста пресече всякакви самостоятелни решения. Беше му се обадил по телефона и все едно му нареди:

— Трябва да присъстваш на откриването! Това е нещо, което всички очакват да направиш.

Кои всички? Шибаната му сестра ли?

— Още не съм сигурен дали ще дойда — тросне се той.

Но по-късно, когато поразмисли, реши, че най-вероятно Лъки иска точно това — той да не отиде. Затова пък той щеше да отиде. И може би щеше да изнамери някакъв начин, за да й опропасти вечерта. Защо да не го направи? Кучката си го заслужаваше.

Лъки застана до парапета на терасата и остана прехласната пред зашеметяващата гледка, която се откри пред очите ѝ. Град, облян в трепкащи светлини. Един неонов рай. Беше време да се облече и да слезе долу, за да поздрави гостите, дошли специално за откриването на хотела. Пристигаха от всички краища на страната. Беше събитие в светския живот, достойно за звезди. Всички се озоваха на поканата, облякоха новите си тоалети и потеглиха към Вегас.

Коста ѝ беше разказва много пъти, с най-големи подробности за нощта, в която бяха открили „Мираж“.

— Беше истинска приказка — прехласнат се оставяше на спомените Коста, очите му сияеха. — Джино беше почитан като истински крал.

Е, тази вечер нямаше да има крал. Щеше да има кралица. И кралицата ще бъде тя — в черен тоалет от модна къща „Холстън“, с диаманти и смарагди, които сама си бе купила специално за случая — просто не желаше от мъже да ѝ правят подаръци. Изобщо не се нуждаеше от мъже. Само понякога... със здравословна цел. Засмя се тихо, обърна гръб на окъпания в светлини Вегас и влезе вътре.

Гримира се старателно — много фино, много стилно, нищо учебийно. После плъзна върху голото си тяло черния тоалет от „Холстън“. Сякаш я обля сладострастна вълна от копринено жарсе. Беше съвършена — мамеща, загатваща, еротична.

Среса блестящата си черна коса и я прихвана зад ушите с кехлибарени гребенчета.

Беше на двацет и пет години. Притежаваше сила. Притежаваше власт. Притежаваше всичко, което искаше.

Освен Марко.

Но и него щеше да притежава един ден... Дали пък тогава нямаше да го желае повече? Може би...

Марко лично посрещна Енцо Бонати. Двамата мъже си стиснаха топло и силно ръцете. Заедно с Бонати беше синът му Карло и някаква безлична русокоса жена, която никой не си направи труда да представи. Следваше ги охраната им.

— Лъки е безкрайно благодарна, че приехте поканата ѝ — с уважение каза Марко. — Ей сега ще ѝ позвъня, че сте вече тук.

Енцо кимна.

— Направи го по-бързо, момче. Искам да я видя. Искам да поседя малко с двама ви.

Гласът на Енцо звучеше немощно, съвсем по старчески. Както изглеждаше и тялото му. Марко трябваше да се напегне, за да различи думите му. Спомни си първия път, когато видя Енцо — тогава Джино го беше взел със себе си. Беше на седем и половина, но и до ден днешен помнеше колко силно се вълнуваше от срещата.

Придружи Енцо и компанията му до най-престижната маса в залата. Върху нея вече бяха заредени три бутилки от любимото шотландско уиски на Бонати заедно с купички хайвер, ядки от пресни орехи и студен пилешки дроб.

Енцо с усмивка се обърна към Марко:

— Приготовили сте любимите ми неща. Лъки го уреди, нали?

— Естествено — кимна Марко.

Лицето на Енцо грейна.

— Бива си го хлапето — никога не забравя нищо. Затова и винаги побеждава. Не е като брат си, как се казваше... До ушите ми достигат разни неща за него. Ти какво мислиш, Марко? Хлапакът педераст ли е? Вярно ли е това, което чувам?

— Не знам — сви рамене Марко. — Въобще не се мярка насам.

— Джино ще му строши кокалите. Всеки мъж би постъпил така, ако неговият син... — думите на Енцо се снишиха до шепот, когато край тях мина русокоса лъвица с неимоверно пищно тяло. — Коя е тая с бомбите? — попита той, без да се съобразява с яростния поглед, който му хвърли неговата приятелка.

Марко се ухили. Старият козел не се отказваше от мераците си.

— Не знам. Но ако искаш, мога да разбера.

— Ами разбери! Всичко се случва, старец като мен може да й направи някоя и друга услуга.

От летището Дарио взе такси, защото не видя наоколо лимузина, която да го чака. Защо изобщо се беше надявал? Та той бе само синът. Той беше без значение! Забрави обаче, че не беше се обадил на никого, че пристига.

Щом чу адреса, шофьорът на таксито свойски се разприказва:

— Говори се, че това местенце струва повече мангизи от „Цезар“ и „Хилтън“ взети заедно. Ти к'во мислиш, авер?

Дарио не му отговори. Гледаше с втренчен поглед през прозореца, без да вижда нищо. Всъщност правеше равностметка на положението си. Получаваше издръжка от шибаните двеста и петдесет долара на седмица. Поршето му беше петгодишно. Наемът на апартамента и двете му кредитни карти се изплащаха от централния офис. И с това се изчерпваше всичко. По дяволите!

— На мен ми харесва „Съркъс Съркъс“ — словоохотливо говореше шофьорът на таксито. — Там можеш да си прекараш много гот, дори да заведеш хлапетата си... никой не те притеснява за нищо.

Така си е, помисли Дарио, чул само последните му думи, него никой не го притесняваше. Но само докато кротуваше и се съобразяваше. Вярно, никой не го ограничаваше да живее живота,

който желаете. А откакто Ерик си беше заминал, нямаше постоянна връзка. Радваше се на случайни връзки със случайни запознанства. Никакви ангажименти! Само освежаващ краткотраен секс с някое тъмнокосо момче от улицата. След Ерик не понасяше руси мъже. Не искаше да чука или да го изчуква собственият му образ и подобие. Освен това настъпи краят на щурите партита. Налагаше си да бъде благоразумен, не искаше да отрежат клончето, на което се крепеше. Коста и Лъки му бяха дали ясно и категорично да разбере, че ще направят точно това, ако създава повече проблеми.

— Тук ли ще слезеш? — попита шофьорът, когато наближиха дългата колона от чакащи лимузини към алеята за хотелския паркинг. — Ако се наредя, ще има да чакаме до утре.

Дарио плати и слезе. Беше принуден сам да носи вечерния си официален костюм, опакован в найлонова торба. Таксито с рев се отдалечи и той застана, вперил поглед в осветения с трепкащи неони хотел доста пред него. Вълшебен дворец. Навярно за построяването му са хвърлени милиони и милиони долари. А той трябваше да се свива с мизерните двеста и петдесет на седмица.

Нещата обаче щяха да се променят. Още тази вечер.

Вирна брадичка, стисна устни и решително тръгна към хотела.

Лъки обикновено не познаваше вътрешното, разкъсващо напрежение. Но тази вечер беше различна. Беше нещо специално. Облечена и готова да слезе за посрещането на гостите, тя трепереше като четиринайсетгодишна пуберка пред първата си среща.

Когато на вратата се позвъни, подскочи от нерви.

— Кой е?

— Коста.

Втурна се като хала, със замах отвори и се хвърли на врата му.

— Обичам те! — истински развълнувана каза тя. — Обичам те заради шанса, който ми даде да направя това, което знаеш, че мога да направя.

Той притисна силно треперещото ѝ тяло към себе си. После я пусна и тя весело се завъртя из стаята. Никога досега не беше я виждал толкова жива, излъчваща сияние, красива.

— Шампанско! — не можеше да си намери място от възбуда. — Сега! О, Коста, знам, че не пиеш, но тази вечер е изключение... Моля

те, заради мен.

— Газираните напитки разстройват стомаха ми... — започна да се оправдава той.

— Разстройват таратанци! — възрази му гаменски си Лъки и побърза да му подаде току-що напълнена чаша. — Да прием за „Маджириано“. Нека новото казино удари в земята по печалби всяко друго в целия Лас Вегас!

Чукнаха чашите си. После Коста каза:

— И за Джино, който планира всичко!

Тя леко извърна лицето си встрани, за да не види мимолетното недоволство, което премина по него.

— Не се опитвай да ми развалиш вечерта.

— Лъки, чуй ме — внимателно каза Коста, — без твоя баща нищо нямаше да бъде възможно. Трябва веднъж завинаги да престанеш с лошите си чувства към него.

— Защо? — вироглаво го попита тя.

— Защото един ден той ще се върне и ще поеме отново бизнеса. Ти трябва да си готова за този ден — ще трябва да се научиш да го приемаш — и него, и идеите му.

— Никога няма да се върне — подхвърли безгрижно Лъки. — Толкова време мина. Никога няма да го пуснат да се върне.

— Аз ще се погрижа за това. И той ще се върне!

Тя втренчи в него непроницаем, мрачен поглед. В себе си се питаше как да успее да го убеди, че е по-добре Джино да си стои там, където е. Отвори уста да каже нещо, но звънецът на вратата пресече думите ѝ.

Отвън долетя мъжки глас:

— Скип е. Готова ли си да слизаш? Вече пристигнаха куп знаменитости, с които искам да се фотографираш и...

Лъки енергично отвори вратата и студено изгледа рекламния си агент, който не преставаше да говори.

— Казах ти — спокойно го прекъсна тя, — никаква публичност, никакви снимки и интервюта.

— Знам какво си ми казала, но си мислех, че тази вечер, след като е тържествено откриване и...

— Не, Скип. Няма начин! — отново го прекъсна тя и затвори вратата под носа му. Със същата енергия, с която я отвори. Ама че

нищожество! И как изобщо беше лягала в леглото с него? Свършваше със същата бързина, с която говореше. Обърна се към Коста и протегна към него и двете си ръце. — Хайде, да отидем и видим дали всичко е готово. Цяла седмица съм сънувала кошмари — че цялата сграда се срутва, а аз седя чисто гола сред руините. Около мен всички крещат: „Глупачке, сега вече вярваш ли ни, че тази работа не е за жена!“

Коста я хвана под ръка и я поведе към вратата.

— Лъки — гласът му беше много сериозен, — само това не могат да те нарекат — глупачка. Повярвай ми!

Докато двамата приближаваха долу към Марко, той внимателно ги проследи с поглед. Лъки сякаш пръскаше около себе си електрически заряди с тая черна рокля, очите ѝ гледаха с дълбока, необузdana синева, гърдите ѝ не съвсем дискретно бяха изложени на показ в деколтето на роклята. И Коста до нея — горд, достолепен мъж, който здраво стискаше ръката ѝ, като че ли Лъки беше негова собственост.

Тръгна с широка крачка да ги пресрещне. Партито беше започнало да набира сила — едно внушително стълпотворение от суперзвезди, продуценти, магнати, известни спортисти, елитни проститутки и мошеници, артисти от развлекателния бизнес.

Марко леко се приведе и целомъдрено целуна Лъки по бузата.

— Изглеждаш... съвсем обикновена — пошегува се той.

Тя широко се ухили.

— Къде е Хелена?

— Може и да е странно, но я няма.

— Защо?

Очите му напрегнато я стрелнаха.

— Знаеш защо!

— Така ли мислиш?

— Тази нощ е много специална — някак без връзка констатира Марко. — Не е ли така?

— Ти все още си женен мъж — върна го към темата Лъки.

— Чуй ме — сведе глава ниско до ухото ѝ и с много тих, дрезгав шепот каза: — Мисля, че е крайно време да нарушиш принципите си.

Сърцето ѝ лудо заби. Туптеше с такава сила, все едно с последен дъх беше завършила десетата обиколка на Таймс Скуеър.

— Никога не нарушавам принципите си! — тя също прошепна. И нейният глас беше дрезгав. — Но ти беше сигурен, нали? Че ще направя изключение тази вечер!

— Винаги има първи път, нали така?

Погледите им се срещнаха и сякаш душите им се сляха.

— Енцо пристигна ли? — малко неспокойно попита Коста, защото нещо ставаше пред очите му и то никак не му се нравеше.

— Да, преди няколко минути. Тъкмо тръгвах да ви позвъня.

— Хайде, Лъки — подкани я Коста. — Да отидем да го видим.

— Хайде! — живо откликна тя и леко докосна ръката на Марко.
— По-късно.

От своя наблюдателен пункт край бара Уорис Чартърс внимателно наблюдаваше залата. Старият хитрец Уорис Чартърс. Четирийсет и една годишният хитряга. Не приличаше на себе си. Беше боядисал в черно косата и миглите си. От разгулния живот под очите му се бяха оформили тежки торбички, а между свършените му някога зъби сега зееха грозни, състаряващи дупки.

Последните девет години се оказаха лоши за него. Първият удар върху здравето му нанесе изгонването от вилата в Кан посред вилнеещата буря. От простудата разви тежка форма на пневмония, която трябваше да лекува в благотворителното отделение на местната болница. Едва не умря, но на кой ли му пукаше?

Още щом се пооправи малко, опита да се свърже с Олимпия. Оказа се невъзможно. Когато богатите родители на едно момиче пожелаят то да изчезне, момичето наистина изчезва. И на всеки, който се опита да го намери, му е спукана работата. След известно време се отказа да я търси и се нанесе при една своя приятелка проститутка, която въртеше занаята в края на туристическия сезон. През декември се премести с нея в Париж, но тя беше пропуснала да му каже, че там живее заедно със сводника си. Уорис скорострелно се озова отново в болница, този път с две счупени ребра.

Най-накрая съсипан се добра до дома си в Мадрид и се захвана със старата компания авери — продавачи на наркотици и самите те наркомани. Изкарваше по малко пари от порно-шоу на живо, хранеше се, колкото да не умре от глад, отделяше настрани всяка спестена стотинка, после вложи спестяванията в една долнопробна порно-

продукция. Просто така се стекоха нещата. Мъжът, който играеше главната роля, захвърли всичко и изчезна в последната минута. Уорис го замени — затова и боядиса косата си. Все пак имаше някакви задръжки. Също и майка... някъде. Нямахме да му е приятно, ако го разпознаят.

Филмът има съмнителен успех в Европа. Донесе му обаче достатъчно пари, за да се върне в Америка, където — в един преустроен гараж в Пасадина — засне още такива филми. Не беше проблем да намери изпълнители за главните роли. Ел Ей беше пълен с момичета, пристигнали тук да осъществят мечтата си — да се снимат във филм. А сред тях имаше достатъчно непретенциозни по отношение на това в какъв филм участват. Уорис полека-лека заживя по-сносно, дори отделяше време и внимание за сексуалните си нужди, но през цялото време копнееше да блесне, да стане известен. Все още пазеше сценария на Пипа — Убийствен изстрел. Сега беше негов собствено. Кой можеше да докаже, че не е така? Авторът от седем години беше мъртъв. Самият Уорис направи незначителни промени в действието.

Уорис считаше Убийствен изстрел за най-значимата своя собственост. Естествено, трябваше да се поработи още върху него, но фабулата и така грабваше вниманието — беше от онези житейски истории, неподвластни на времето.

Дълго и напрегнато беше обмислял как да организира реализацията на сценария. Да финансираш филм не беше лесна работа — все едно вървиш гърбом по опънато въже над Гранд Каньон. И тогава, един ден, решението на проблема дойде от само себе си. Беше във Вегас с една чернокожа уличница и нейния приятел — професионален картоиграч. Бяха сменили няколко заведения, когато неочаквано черната уличница беше посочила встрани с кокалестия си пръст:

— Виждаш ли онова маце, дето му подскача задника? Ей там! Дъщерята на Джино Сантейнджело. Загриваш ли? Казват, че се е родила с топки — същата като стария си баща. Голяма работа, ей! Няма да откажа да му оближа ташаците!

Уорис погледна натам, където сочеше жената. Задържа погледа си. После се вторачи.

Лъки.

Не беше възможно.

Но беше.

Лъки Сейнт. Лъки Сантейнджело.

Пипа сигурно е знаела. Защо не ми каза нищо тая тъпа шунда?!

Умът му започна трескаво да пресмята. Щрак-щрак-щрак! И всичко му се изясни. Когато Пипа му беше дала за първи път сценария, го беше уверила, че не е художествена измислица, а истинска история — животът на Джино Сантейнджело. Но тогава Джино Сантейнджело беше някаква популярна личност. Уорис беше чел за него по нещо във Варайъти. Годиците минаваха, а името непрекъснато прибавяше по нещо към славата си. Беше име — подобно на Мики Коен и Мейър Лански — което ти е познато, но изобщо не познаваш личността, която седи зад него...

Трябваше да научи колкото може повече за Джино Сантейнджело. Зае се сериозно с тази задача.

Когато събра достатъчно материал, реши да отиде при Лъки, да ѝ покаже сценария и да я убеди да го занесе на баща си. Интуицията на Уорис му подсказваше, че Джино Сантейнджело може да реагира само по два начина — или харесва сценария и с охота финансира филма, или не го харесва, но тогава пък ще е щастлив да финансира някой друг сценарий на Уорис с условието всички копия на Убийствен изстрел да бъдат унищожени.

Случаят не беше за изпускане. И Лъки беше тази, която щеше да му помогне да се свърже с Джино. Само че трябваше да подходи много внимателно. Оказа се невероятно трудно да се добере до нея. Най-накрая успя да купи покана за вечерното парти по случай откриването на хотела от една изпълнителка на роли в порно филми, която неизменно присъстваше в списъка на Тайни Мартино. Плати ѝ сто долара и специална премия за жеста — едно страхотно чукане.

И ето го тук, готов да разиграе картите си. Тръпнеше в очакване на страхотното раздаване. В ръцете си държеше печелившия коз. Нямаше начин да не го изиграе по най-добрия начин.

Дарио се настани в хотела, взе си душ, облече вечерния си костюм и слезе във фоайето.

Не видя нито едно познато лице. А и него никой не го познаваше. Отиде до бара и си поръча скоч. Господи! Изобщо не му се пиеше!

Искаше само да разговаря с кучката Лъки и да се разкара от тази тълпа.

Рудолфо Краун сграбчи Лъки за ръката, докато тя минаваше покрай масата му. Беше пиян, косата му падаше върху челото на потни кичури.

— Направихме го, малка лейди, успяхме! — завалено избоботи той.

С рязко движение Лъки освободи ръката си. Нямаше месец, в който Рудолфо Краун да не закъснее с превеждането на парите. По време на продължителната стачка на работническите профсъюзи дори се бе опитал съвсем да се измъкне и тя беше принудена отново да му напомни първоначалната си заплаха. А сега си позволяваше да я гледа с този похотлив поглед и с това „успяхме“!

— Няма ли да седнеш при нас и да пийнеш с мен и приятелите ми? — залигави се той. — Всички искат да се запознаят с теб. Всички са чували много за теб.

Тя бързо огледа приятелите му — стадо дребни мошеници. Не хареса никой от тях. Жените приличаха на холивудски проститутки след тежка и напрегната нощ.

— Съжалявам, сега съм заета — отказа тя с леден глас. — Но вие се забавлявайте — и бързо се отдалечи от масата им.

Коста, който я следваше, но не се намеси в разговора, измърмори:

— Не го харесвам.

— Има ли някой да го харесва? — каза Лъки. — Но парите му не са лоши... — тя помахаше с ръка на Тайни Мартино, който придружаваше някаква петнайсетгодишна филмова актриса и нейната майка.

— Отвратително! — отново измърмори Коста.

Лъки се засмя.

— Хайде, хайде, такъв е животът.

Пътя им препречи Енцо, дошъл да я поздрави. Притисна я въодушевено към себе си.

— Поздравявам те! — гласът му беше развълнуван. — Направи го!

Очите ѝ светнаха от похвалата.

— Да. Успях, нали?

— Успя! Винаги съм знаел, че носиш успеха в себе си — леко вдигна чашата си за поздрав. — Никога не съм се съмнявал в теб, Лъки, всяка шибана минута съм вярвал в теб, извини ме за езика.

Следващите няколко часа тя беше на гребена на вълната. Беше кралица и се наслаждаваше на всяка минута. Обикаляше гостите, танцуваше, веселеше се. Отнякъде се появи и Дарио. Лъки искрено се зарадва, че е дошъл.

— Защо не се обади? Трябваше да ми кажеш, че ще дойдеш!

По израза на лицето и скованите му движения личеше, че той не се чувства добре тук.

— Искам да разговарям с теб — глухо каза той.

— По-късно ела да седнеш при мен — успя да му каже тя, преди да се впусне във вихъра на поредния танц.

Беше в центъра на вниманието! Сред многобройни знаменити и не толкова знаменити гости. Танцуваше танц след танц, успя да похапне, вдигаше наздравици... Към полунощ лично хвърли първите зарове върху зеленото сукно на игралната маса, после завъртя рулетката и „отвори“ хазартните игри. Вратите на хотела бяха широко отворени за всички желаещи. Бялата зала беше запазена за поканените, където англичанинът Ал Кинг, роксоул мегазвезда, изнесе небивал концерт със своята група. Пееше с дълбок и дрезгав глас, който я развълнува и предизвика тръпки по гърба ѝ. Макар че беше бял, песните му звучаха като автентичен негърски фолклор, сякаш пееше чернокож — страстно и покоряващо душата.

След това гърмяха фойерверки около плувния басейн във формата на буква „М“, а по-младите и буйни гости се съблякоха и се хвърлиха във водата. Лъки се пребори с изкушението да се присъедини към тях, защото знаеше, че не може да си позволи подобна свобода. Беше длъжна да овладява хрумванията и спонтанните желания. Беше работила упорито, за да спечели уважението на околните. Не можеше с един замах да издуха своя авторитет. Не можеше просто така да заприлича на някоя от глупавите, леснодостъпни курвички.

Остана сред гостите край басейна усмихната, наблюдаваше веселието и в гърдите ѝ се надигна усещането, че вечерта е наистина един изключителен, страхотен успех.

Дарио се размотаваше без настроение наоколо, не взимаше никакво участие във веселбата. Изглеждаше някак отвлечен, не на място. По-късно ела да седнеш при мен! Да седне ли? Та Кучката не си беше седнала на задника през цялата нощ!

Наблюдаваше я, застанала до басейна, блестяща и скъпа — навярно бижутата, които носеше, струваха едно малко състояние. За коя се мисли тя? Изведнъж изпита желание — наистина детински порив — да се приближи до нея и да я бутне във водата. Реши да го направи. Защо не? Беше изцяло погълната от себе си, разхождаше наоколо важната си особа като кралица-майка.

Тръгна към нея, но когато доближи, тя се обърна и му каза:

— А, Дарио! Ето те и теб. Търсех те.

Лъжкиня!

— Каква невероятна вечер. Искаш ли да закусим заедно?

Той силно прехапа долната си устна.

— Едва ли ще остана до сутринта.

Тя иронично повдигна едната си вежда.

— О, така ли? И какъв е този твой неотложен ангажимент, че да бързаш да си тръгнеш?

Кучка! Кучка!

— Е, добре. Ще закусим — измънка победен той. — Имам да ти казвам много неща.

— Хубаво. Една такава смяна на обстановката ще ми се отрази добре. В десет. В „Патио“.

Той се вторачи в нея. Сините му очи бяха мрачни, излъчваха ревност. Отвори уста да каже нещо остро, язвително.

Но Уорис Чартърс избра точно този момент за контакт с Лъки. Той се приближи към тях — бавно, с уверена крачка — и с фалшиво омайващ глас възкликна:

— Малката Лъки Сейнт! Кой можеше да предположи такава среща.

Тя го изгледа безучастно.

— Кой сте вие?

— Аз? Сигурно се шегуваш.

Тя светкавично се огледа за охраната си. Видя Боги на метър зад нея, готов да се справи с всеки нежелан нахалник. Рязко го попита:

— Нямам настроение да си играем на „познай кой съм“. Предпочитам направо да ми кажете името си!

Той изобщо не обърна внимание на острия ѝ тон.

— Ама ти наистина ли не си спомняш? Честно? Нали аз те научих да караш кола... И на много други неща. Ти, аз, Олимпия... Тримата мускетари...

В първия миг тя недоумяващо се втренчи в него, после го разпозна и изумена възкликна:

— Исусе Христе! Уорис! Шибаният Чартърс! Чий го търсиш тук? Какво се е случило с теб? Изглеждаш ужасно.

Дарио се загледа внимателно в мъжа, когото Лъки така открито обиждаше. Не му изглеждаше чак толкова ужасен. Беше по-скоро красив. А тия торбички под очите бяха дяволски привлекателни.

— Приятно ми е да видя, че ти изобщо не си се променила — сухо отвърна Уорис.

— О, променила съм се. Страшно съм променена. В това няма никакво съмнение — замисли се за миг, после направо го попита: — Какво искаш, Уорис?

— Защо мислиш, че искам нещо?

— Да бе, да! Я зарежи скапаните дрънканици от рода на „тук съм само да ти кажа здравей“. Какво искаш?

Той хвърли бърз поглед към Дарио.

— Личен разговор с теб.

Тя обхвана с жест суматоката наоколо.

— Сега не съм в настроение за такива разговори. Някой друг път.

— Имам нещо, което ще искаш да видиш... — замълча многозначително и додаде: — Баща ти също ще иска да го види.

Какво толкова притежаваше Уорис Чартърс, че да представлява интерес за нея или за Джино?

— Не ме интересува.

— Но щом разбереш за какво става дума, ще се заинтересуваш.

— Ами тогава престани да ми се правиш на Господин Потаен и изплюй камъчето — тя някак неопределено посочи Дарио. — Можеш спокойно да говориш, той е мой брат!

Уорис погледна за втори път намусения рус мъж до Лъки. Порано, докато седеше на бара, го беше забелязал — отегчен, пред чаша уиски — и се беше запитал дали не е някой начинаещ актьор... който

да се навие да се снима в порно филми. Какъв късмет, че не го беше попитал!

— Имам един сценарий. Животоописанието на твоя баща. Мисля, че е най-добре той да го види, преди да се заема с продукцията. Тя се прозя.

— Тогава му го изпрати, кой ти пречи! — видя Коста и му махна с ръка. — Лека нощ, Уорис, беше истинско удоволствие за мен да те видя отново — и тръгна към Коста, без да се обърне, като остави Дарио и Уорис заедно.

— По дяволите! — през зъби измърмори Уорис.

Дарио инстинктивно усети, че от това храстче може да изскочи заек, който да му помогне да притисне Лъки. Не беше сигурен как, но имаше намерение да разбере. Протегна ръка.

— Аз съм Дарио Сантейнджело — представи се малко ненужно той. — Може би аз ще мога да ви помогна.

През цялата нощ успя да зърне Марко само веднъж. Една усмивка от разстояние. Един поглед. Беше зает, както и тя. Трябваше да обърне специално внимание на гостите, да ги очарова, да държи под око всичко, което става.

Когато я представиха на Ал Кинг, рокзвездата, Марко като по чудо се бе оказал наблизо и тактично я отведе до масата на Енцо. Ал Кинг беше известен с репутацията си на сваляч. Както и Лъки. Марко нямаше намерение да им даде възможност да се разберат.

Пет минути по-късно за Ал Кинг се грижеха три жени, които се суетяха около него и открито му се предлагаха. Лъки забеляза с усмивка, че Марко се е погрижил едната от тях да е тъмнокоса, втората червенокоса и третата руса — за да е сигурен, че ще улучи предпочитанието на певеца. Не знаеше, че няма от какво да се притеснява. Колкото и привлекателни да бяха звездите, Лъки не обичаше да си ляга с тях. Макар че услугата, която ти правят, предоставяйки свещения си орган, беше огромна — милиони жени започват да изгарят от ревност. Докато той, свещеният, обикновено нищо не струва, изисква много внимателно насърчение и преклонение... Да не говорим за работата, която върши — най-често беше далеч дори от стандартните представи за чукане.

От едната страна на Енцо седеше русата му приятелка, с която беше пристигнал, а от другата — младата дама с пищните гърди, която преди малко беше привлякла вниманието му.

— Добре ли се чувстваш? — топло го попита Лъки.

— Не може да бъде по-добре — Енцо се наведе и пошепна в ухото ѝ: — Знаеш ли кого е довел тук оня лайнар Краун?

Тя автоматично извърна глава и впери поглед към масата на Рудолфо Краун. Всички в компанията бяха пияни и шумни.

— Кого?

Енцо се навъси.

— Май е по-добре да не ти казвам сега.

— Кого? — настоя Лъки.

— Двамата близнаци Касари.

Изведнъж усети, че се вледенява.

— Не мога да повярвам!

— Нали не мислиш, че Енцо Бонати лъже? — с мек глас, от който я полазиха тръпки, попита той.

— Не, не, знаеш, че не исках да кажа това. Просто не мога да повярвам, че е възможно да направи подобна глупост.

— Е, оказа се, че е възможно. Този мъж е един шибан тъпанар. Може пък да не знае. Ще имам грижата някой да го запознае подробно с фактите от живота.

Близнаците Касари. Синовете на Пинки Банана от първия му брак. Лъки никога не ги беше срещала. И не искаше да се среща с тях. Баща им беше убил нейната майка. А Джино се беше погрижил за Пинки. Това беше всичко, което тя успя да изкопчи от Коста. Сега реакцията на Енцо го потвърждаваше.

— Как са дръзнали да дойдат в хотела ми — избухна тя. — Трябва да ги изхвърлят... веднага!...

— Не се тревожи. Нека двамата нехранимайковци да останат. Партито е към края си. Защо да го разваляш с тия лайна? Можеш да бъдеш сигурна, че повече кракът им няма да стъпи тук. Ще се заема вместо теб с това — ще разберат, че идването им тук е било за пръв и последен път. Услугата е от мен.

Тя го целуна по бузата.

— Благодаря ти, Енцо — погледна още веднъж към масата на Рудолфо Краун. Дебелата, мръсна свиня! Трябваше да му кльцнат

пишката!

Беше четири сутринта, а веселието не стихваше. Но Лъки знаеше, че е време да се оттегли. Намери Коста и му прошепна:

— Отивам да си легна. Беше фантастична нощ, нали?

— Наистина изключителна.

— А ти защо още си тук? Мисля, че е малко късничко за теб.

— Искан ми се да разкажа на Джино за откриването от самото начало до края. Мисля да остана, докато и последният гост си отиде.

Джино. Джино. Джино. По дяволите, Коста непрекъснато й напомняше за него.

— Добре тогава, само внимавай да не се преумориш — хладно каза тя. — До утре.

Взе частния асансьор до своя апартамент над последния етаж. Боги, мълчалив както винаги, я последва, провери всички помещения в жилището за евентуални натрапници, после се прибра в определената за него част от апартамента — самостоятелна стая, баня със санитарен възел и кухненски бокс. Жилището му беше напълно отделено от апартамента, но ако й притрябваше, достатъчно беше Лъки да натисне който и да е от монтираните на няколко стратегически места бутони за тревога и Боги за секунди можеше да пристигне.

Умът ѝ трескаво прехвърляше отделни случки от изминалата нощ. Защо Рудолфо беше довел близнаците Касари в нейния хотел? Какво искаше Дарио? Дали беше постъпила разумно, като разкара Уорис Чартърс?

Изрита марковите си обувки „Чарлз Джордън“, избра си плоча и я пусна на грамофона. Какво става? на Марвин Гей. Топлата, чувствена мелодия изпълни апартамента. Лъки усети, че напрежението ѝ намалява.

Колко време му трябваше на Марко да се освободи и да пристигне при нея? Пет минути? Десет? Най-много!

Бързо разкопча скъпата си рокля и тежката коприна се скупчи в краката ѝ. Отстъпи, вдигна я и отиде в спалнята. Закачи роклята в дрешника и бързо посегна към вече вехтата, но най-любима своя дреха — една обикновена работна риза, която носеше от десет години. Марко често я беше виждал с нея... често, но не наскоро.

От спалнята отиде в банята и внимателно свали грима и бижутата от себе си, после енергично разреса дългата си черна коса и я сплете на плитка. Застана пред огледалото. Изглеждаше на четиринайсет години — без грим, със скромно прибрана коса, тя беше готова да посрещне мъжа, когото обичаше от много години.

На вратата се почука и Лъки се втурна да отвори.

— Защо се забави толкова дълго? — нежно го попита тя.

— Хайде де, само петнайсет минути... Ей, я се погледни! Какво си направила?

Тя се усмихна.

— Върнах назад времето. Харесвам ли ти? Пред теб съм истинската аз.

Той беше объркан. Къде се беше дянала сладострастната красавица, с която се бе разделил само преди минути. Пред него стоеше едно младо момиче, което не беше виждал дълги години.

— Господи, изглеждаш истинска хлапачка.

— Нали така ме наричахте? Детко. Ти и Джино.

Марко окончателно се обърка.

Тя го погледна право в лицето. С ръце на кръста, с дълги, голи, загорели крака, гаменски разкрасени, с наклонена встрани глава и опасен блясък в черните си очи.

— Хей, господинчо, искаш ли да си поиграем на Чичо Доктор?

Марко се разсмя.

— Съвсем си превъртяла. Не е честно, караш ме да се чувствам като стар развратник.

— Ами престани да се чувстваш. Бъди такъв. Тази вечер е изключение. Ако останеш женен, и тя ще си остане изключение.

— Лъки... — той протегна ръце и обхвана лицето ѝ между дланите си. После се наведе над нея и я целуна. Много, много бавно.

Тя му отвърна, вложила в целувката си своята десетгодишна страст. Езикът ѝ помилва устните му, после се стрелна по зъбите и нахлу в устата му. Почувства тялото му до себе си и усети как възбудата му нараства, после още повече... и още повече...

— Нека за цял живот запомним изключението през тази нощ — прошепна тя.

Целуваха се, нежно, ненаситно, с нарастваща страст. Ръцете му бавно се плъзнаха към гърдите ѝ, дланите му ги притискаха през

памучната риза и с милващи движения ги очертаваха, докато палците му дразнеха зърната ѝ. Все по-силно и по-силно.

— Хубаво е — прошепна тя. — Мно-о-го, мно-о-го хубаво...

— Повтори го!

— О, да... да...

Той започна бавно да разкопчава копче по копче ризата ѝ, но не я съблече. Само я разгърна и плъзна ръцете си под нея.

— Подлудяваш ме! — не издържа първа тя. — Да се събличаме и да го направим по-бързо.

— За Бога, та аз да не съм ти Чичо Доктор.

— Господи, Марко! Не мога да чакам! Чакала съм десет шибани години.

Тогава той започна да действа толкова бързо, че тя едва успя да разбере какво се случва. За миг дрехите му полетяха на пода, краката ѝ се оказаха на раменете му, а тя се озова по гръб върху леглото. Той влезе в нея и започна да я люби с такива мощни, несдържани тласъци, че тя се уплаши да не му прилошее.

После, също толкова бързо, престана да мисли за здравословното му състояние, престана да мисли за каквото и да било. Оргазмът я завладя с такава сила, толкова неочаквано и всеобхватно, че почти загуби съзнание от удоволствие. Той мигновено я последва и с рев изля своите сокове. Отпуснаха се едновременно — плувнали в пот, вкопчени един в друг, щастливо усмихнати.

— Друг път не ми заповядвай, когато ти хрумне. Постарай се да е на подходящо място — изхили се той.

— Всяко място е подходящо, щом съм с теб. А освен това винаги и навсякъде съм те искала — Лъки се подпря на лакът и го огледа. Тялото му беше загоряло и приятно окосмено. Нежно прокара пръсти по гърдите му. — Знаеш ли колко дълго съм мечтала за това? Имаш ли поне някаква представа?

Той поклати глава.

Тогава тя сведе глава над гърдите му и го обсипа с леки като перце целувки. Докосваше с устни зърната, стомаха и слабините му. Мъжествеността му моментално реагира. Преди да го поеме в уста, тя за миг прекъсна ласките си.

— А ти, Марко? От кога ме искаш? Дълго ли? Когато бях малка и ме возеше с колата, тогава искаше ли ме? Изгаряше ли от страст по

неразвитото ми момичешко телце?

— Ти беше най-бодливият таралеж в гащите, който се е раждал на земята.

Тя го пое в устата си. Не беше напълно възбуден и Лъки внимателно го стисна със зъби.

Чертите на лицето му болезнено се изкривиха и той панически извика:

— Хей! Какво правиш?

Тя невинно отговори:

— Няма да ти го отхапя, бъди спокоен. Защо ми е да правя такова неприятно нещо?

Той седна в леглото, притегли я в прегръдката си и започна отново да я целува. Лъки си даде сметка, че никога досега целувките не са ѝ доставяли такава радост. Но всичко с Марко беше различно. Върхът на езика му беше като ювелир на удоволствието. Когато включи и устните си и започна да целува зърната на гърдите ѝ, тя имаше усещането, че се възнася към небесата. Любовни думи напиреха в нея, но знаеше, че не бива да ги произнася. Не още. Не докато той все още беше женен. По дяволите! Защо все още беше женен?

Отблъсна го от себе си и протегна ръка за цигара. Същевременно придърпа чаршафа и се покри с него.

— Ти знаеше ли, че близнаците Касари ще бъдат на откриването?
— по гласа ѝ пролича колко е напрегната.

— Да, знаех — отговорът му прозвуча предпазливо. — Не ти казах, защото не исках да ти развалям вечерта.

— Ако някой ми беше казал по-рано, и двамата щяха да бъдат моментално изхвърлени.

— Точно така щеше да постъпиш. И Рудолфо щеше да се разкрещи, че се отнасяме лошо с приятелите му. Беше случайност. Мисля, че той не го е направил умишлено, не е знаел.

— Енцо каза, че ще разбере дали го е направил умишлено.

— Добре — той издърпа цигарата от пръстите ѝ и я остави в пепелника. После дръпна чаршафа. — Я ела тук, малчо!

Започнаха отново да се любят. Този път без да бързат, трепетно и нежно. Опознаваха телата си, търсеха се, взаимно откриваха еротичните си местенца.

Тя го гледаше с широко отворени очи. Поглъщаше го, сякаш да запечата образа му в сърцето си. Никога досега не беше гледала така мъж. Очите му бяха зеленикаво-сиви, оградени с гъсти черни мигли. Ръцете му бяха едри и силни. Тялото му — само мускули. Откри белег върху бедрото му и веднага го попита от какво е. Той започна да ѝ разказва живота си. За първи път споделяше с нея съкровени неща и тя жадно попиваше всяка негова дума. Разбра какво е вършил и защо го е вършил, изпита неговата тревога и несигурност, когато майка му го беше окуражила да отиде при Джино.

— Тя се оказа права — сви рамене Марко. — Не бях го виждал от години, но той ме посрещна толкова радушно, все едно съм негов син. Той е велик човек. Трябва да се гордееш, че е твой баща.

Лъки никога и с никого не беше обсъждала отношението си към Джино. Това беше неин личен проблем.

— Хм — измърка тя. — Разкажи ми за онова време, когато си бил малък и Джино е живял с теб и майка ти. Какъв беше той тогава? А тя? Защо не са се оженили?

— Чакай малко, аз пък си мислех, че си говорим за мен.

Тя скочи от леглото.

— Давай да зарежем говоренето, да си вземем по един душ и да видим какво ни предстои?

Той изпъшка възмутено.

— Нищо. Аз съм на четирийсет и пет години и се чувствам изтощен. Мисля, че е най-добре да се измъквам и да отида да поспя.

Беше спала с много мъже. Никога обаче не пожела някой от тях да остане през нощта. Сега не знаеше какво да му каже. Не знаеше какво да направи. Знаеше само едно единствено нещо — че няма да позволи Марко да си отиде.

— Можеш да спиш тук и за награда ще получиш безплатна закуска — с леко сърце се пошегува тя.

Но той вече беше станал от леглото и събираше дрехите си.

Мили Боже! Докъде бяха стигнали отношенията им сега? Какво предстоеше да се случи? Защо този негодник мълчеше като пън?

Внезапно се почувства безкрайно уязвима, застанала в средата на спалнята гола, с тия глупави плитки. Той вече обуваше панталона си.

— Аз отивам да си взема един душ — каза тя в трепетно очакване той да я спре.

Марко се прозя.

— Добра идея.

Без да се надява повече, Лъки влезе в банята и застана под душа. Дали щеше да си е отишъл вече, когато излезе от банята? Щеше ли през целия ден да бъде зает с бизнеса, както обикновено?

Господи! За първи път се чувстваше така. Беше мечтала да го има през всичките тези години. Е, сега го имаше в действителност. Две напълно различни неща.

Той влезе в банята. Беше облечен. Изрядно облечен от глава до пети.

До нея имаше тубичка с гел за баня. Престори се, че не е забелязала присъствието му. Изля солидна доза в шепите си и започна да размазва гела върху тялото си. Стигна до гърдите и движенията ѝ станаха някак милващи, сладострастни.

— Фюй! — подсвирна той. — Гледах едно порно, където мацето правеше точно така.

— Твоята жена със силиконови цици ли е? — тя зададе въпроса си със сладък, мил глас.

Марко избухна в гръмогласен смях.

— Да масажираш гърдите си и да мислиш за Хелена! Сигурна ли си, че не криеш нещо, което трябва да знам за теб?

Тя изскочи като попарена изпод душа. Толкова беше сърдита, че се подхлъзна на плочките и едва не падна.

— Умен задник се извъди, брей!

Той ѝ подаде хавлиена кърпа.

— Това пречи ли ти?

— Колко пъти го правиш за една нощ с нея? — докато изсъскваше думите си, усети, че гласът ѝ трепери от ревност и се презря за това.

— Хайде, успокой се — много сериозно ѝ каза той. — Аз на твое място, с твоя рекорд, не бих задавал такива въпроси.

Сега вече тя побесня.

— Моят рекорд ли? Какво искаш да кажеш?

— Чукаш се с много мъже — това искам да кажа.

— Аз съм свободна. Защо да не се чукам? Басирам се, че и ти не си си го връзвал на флъонга нощем, когато не беше женен.

— При мен е различно.

— Кое му е различното?

— Аз съм мъж.

— По дяволите! Сега се изказа точно като четирийсет и пет годишен. Било съвсем в реда на нещата мъж да се чука с която си иска, а за момичето било друго. Това ли се опитваш да ми кажеш?

Той се намръщи.

— Има си норми...

— И какви са тия шибани норми? — разкрещя се тя. — И кой, по дяволите, ги е измислил? Мъжете! Ето кой.

— Успокой топката, бебчо. Няма нищо, за което си заслужава да се биеш.

— Но аз искам да се бия. Искам да ме разбереш.

— Разбирам те.

Лъки заговори спокойно:

— Не, не ме разбираш. Но ти обещавам, че ще ме разбереш. Харесват ми симпатичните мъже и ако нямам нещо по-добро за вършене, водя ги в леглото си, защото ми харесва да правя секс. Не съм нимфоманка или проститутка. Лягам с мъж, когато аз го пожелаая и най-често не го виждам повече. Защото аз искам да е така — след малко драматична пауза тя сериозно го попита: — Е, Марко, кажи ми колко момичета си завел в леглото си само за удоволствие, само защото си харесал гърдите или дупетата им, или дългите им крака? Отговори ми честно. Колко?

Марко сви рамене.

— Много.

— И с колко от тях се срещна отново?

Лицето му се разведри и по устните му плъзна усмивка.

— О'кей, о'кей. Разбирам какво искаш да кажеш.

Тя пусна кърпата, която падна в краката ѝ, отиде до него и обви ръцете си около врата му.

— Благодаря на Бога за това.

Ръцете му започнаха да гаят тялото ѝ. Той прошепна в ухото ѝ:

— Точно сега нямаш нужда от други мъже, защото имаш мен.

Нали така, малчо? Нали?

— Не ме щипи по задника! — изврещя тя.

— Кажи ми — така ли е!

Изпита неусещано досега облекчение. Тя го имаше! Утре щяха да мислят за Хелена.

— Съблечи се и ела в леглото — прошепна тя.

Той я вдигна и я отнесе под душа.

— За оня филм, онова порно, дето гледах... Забравих да ти кажа какво правеше тя със сапуна... Нещо наистина интересно. Може и ние да опитаме...

— Може — весело се съгласи Лъки.

Той вече събличаше дрехите си.

— Да започваме тогава...

— Ей, не ми ли каза, че капацитетът ти е два пъти.

— Лейди, ти си на път да ме превърнеш в дяволски изпечен лъжец.

Рудолфо Краун и компанията му се измъкнаха от хотела призори. Бяха настроени кавгаджийски и се държаха грубиянски. Петимата мъже налетяха на една от сервитьорките в коктейл-бара, която си тръгваше от работа за вкъщи, и започнаха да я опипват най-вулгарно. Женската част от компанията се превиваше от смях и се кефеше на сцената. После се прехвърлиха на млада съпружеска двойки и ги обсипаха с обиди и псувни. Една от жените смъкна горната част на роклята си и започна да танцува, размятайки големите си разголени гърди пред лицето на един от портиерите.

Рудолфо се превиваше от смях. По-забавна гледка от тази не беше виждал в живота си.

Салваторе Касари, по-грозният близник, го тупна здравата по рамото.

— Това си е истинска златна мина. Не искаш ли да продадеш акциите си?

Краун поклати отрицателно глава. Беше на седмото небе. Вечерта беше страхотна. И всеки шибан долар, който неохотно беше вложил тук, щеше стократно да му се върне. Нямаше никакво съмнение по въпроса. Тая курвичка Лъки Сантейнджело беше успяла. А той притежаваше едно тлъсто парче от баницата — най-хубавият шибан хотел, който беше виждал.

Салваторе отново го потупа.

— Мисля, че не ме чу добре. Искаш ли да продаваш?

Рудолфо беше твърде пиян, за да може да различи заплахата в гласа на Салваторе. Близнаците Касари бяха важни клечки. Рудолфо се чувстваше твърде щастлив, че е успял да ги забавлява. Седалището на братята беше във Филаделфия, оттам те разпростираха престъпните си пипала във всички посоки. Преди няколко седмици един приятел на Рудолфо ги беше завел в офиса му. Те изявиха желание да вложат солидни суми в един от най-новите му инвестиционни проекти. Рудолфо беше на върха на блаженството.

— Ти нямаш ли дял от оня нов хотел — беше казал тогава някак между другото по-младият брат, Пиетро, — дето скоро ще го откриват във Вегас?

Рудолфо беше безкрайно щастлив, че може да ги покани на откриването. Нае чартърен самолет. Касари осигуриха момичетата. И ето ги тук. Каква вечер само изкараха!

За Рудолфо беше резервиран апартамент в „Маджириано“, но близнаците се бяха настанили в „Сендс“ и възнамеряваха да продължат веселието там, като си организират интимно парти в тесен кръг. Рудолфо не искаше да го пропусне.

Развеселен, в очакване на нови забавления, Рудолфо отговори през смях на Салваторе:

— Не искам да продавам.

Салваторе Касари го изрита в крака. Жестоко.

Сега вече Рудолфо разбра. Не можеше да повярва, че това отново се случва с него. Онзи път, когато мръсницата Сантейнджело беше дошла в дома му и го беше заплашила, си беше направо страшно. Но сега му се струваше нелепо. Стояха пред неговия хотел, около тях имаше хора... но май никой не забелязваше какво става. За Бога, денят вече настъпваше и беше почти светло.

Пиетро го подхвана откъм едната страна, Салваторе — от другата. Другите двама мъже палеха колите, а жените си подмятаха закачки край тях.

— По дяволите, какво искате? — задъхано попита той.

— Нищо, съдружник — ухили се Пиетро и потъмнелите му от никотин зъби мътно просветнаха. — Само ще се повозим малко... да оформим сделката. Няма да загубиш — ще възстановим първоначално вложения от теб капитал.

— Но аз не искам да продавам.

— Така ли? — развесели се Пиетро. — Може и да промениш решението си.

— Не искам да променям ре...

Салваторе се пресегна и сграбчи ташаците му през тънкия плат на панталона. Стисна ги и започна да ги извива, докато му говореше убедително:

— Никога не вземай прибързани решения. Животът е много хубаво нещо. Кой знае какво те очаква утре?

Докато близнаците Касари го натикваха в колата, пред очите му причерня. Рудолфо беше страхливец. Щеше да продаде своя дял.

Лъки се разшава в съня си и протегна ръка. Докосна гърдите на Марко. Усмихна се щастливо и се събуди. Нямаше представа колко е часът, пък и съвсем не се интересуваеше. Знаеше само, че това е най-щастливият ден в живота ѝ.

Започна леко да си играе със зърната му — навлажняваше върховете на пръстите си с език и после ги разтриваше с тях.

Той изстена в съня си. Чаршафът бавно се надигна от възбуждения му пенис, клепачите му потрепнаха и той бавно отвори очи.

— Обичам те — каза тя. — искам да се разведеш с жена си.

Исусе Боже! Точно това, което беше решила да не казва, само излетя от устата ѝ!

— Да — вече разбуден каза той. — Добре. Но ти няма да припарваш до чужди мъже, иначе ще извия хубавото ти вратле.

Не беше сигурна дали се шегува, или говори сериозно. Толкова лесно ли се подреди всичко?

— Наистина ли ще се разведеш с Хелена? — попита тя с известно колебание в гласа.

— Слушай какво, малчо — Марко седна в леглото. Лицето му беше сериозно. — Знаех, че ще се разведе с Хелена седмица след като се ожених за нея.

— Какво? — тя просто не искаше да повярва на ушите си.

— Ти излезе от живота ми преди много време, тогава беше едно глезено хлапе. Пътищата ни отново се пресякоха и аз разбрах, че един ден ще бъдем заедно. Ти и аз!

Не думите сами по себе си, а нещо в гласа му, в очите му говореше на Лъки, че той ѝ казва истината. Очите ѝ се присвиха.

— Така ли?

— Така.

— По дяволите, защо тогава не ми го каза? Защо не ми даде знак? Или нещо друго?

— Дадох ти достатъчно знаци. Теб обаче не те беше еня за мен. Беше прекалено заета да сваляш звезди и таланти. Освен това добре си представях какво ще направи Джино, ако усети мераците ми към теб.

Тя коленичи в леглото, разплетената ѝ сега дълга черна коса беше като блестяща грива.

— Хайде, хайде, нека не забравяме жена ти, а? Какво можех да направя аз? Какво очакваше от мен да направя? Да щракна с пръсти и да я разкарам?

— Снощи направи това, което трябваше.

— Както и ти.

— Исусе Боже, Лъки. Толкова години сме пропилили...

— Грешката е твоя.

— Ще я компенсирам.

Тя силно и страстно го прегърна.

— Двамата ще компенсираме пропуснатото.

Започнаха да се целуват. Ненадейно той леко я отстрани от себе си.

— Трябва да се изпишкам.

— Виж ти, точно си помислих, че съм извадила невероятен късмет!

— Само стой, където си. Не мърдай.

Като че ли имаше намерение да ходи някъде. Искаше ѝ се да се ощице силно, за да се увери, че не сънува.

Когато Марко се върна при нея, я погледна със сериозни очи.

— Ще ти кажа нещо, което мисля, че трябва да знаеш. Ако продължаваш да се чукаш както досега, с когото ти падне, тогава не си попаднала на когото трябва. Смятам, че добре ме разбираш, нали.

— Да, сър.

— Е, бях длъжен да ти го кажа.

— Да, сър.

— Ето това най го харесвам — уважението.

Тя се мушна под черните копринени чаршафи.

— Ей сега ще ти демонстрирам уважение. Уважението към неща, които наистина имат значение!

Изпитваше такава страст към него. Не беше просто желание да се любят, въпреки че той се оказа невероятно добър. Беше нещо много повече. Искаше да се грижи за него, да проявява горещ интерес какво прави, как се чувства. Той щеше да ѝ принадлежи и тя щеше да му принадлежи. Така трябваше да бъде.

Щом престанаха да се любят, тя хлапашки му се ухили, но доста настойчиво го попита:

— Кога ще кажем на всички?

— Първо трябва да кажа на Хелена. Между нас никога не се е получавало това страхотно преживяване, както с теб. Тя е тол...

— Тъпа?

— Не. И престани да говориш като кучка. Просто се интересува най-вече от себе си. Красива е и... скучна, може би. Ще я настаня добре — в Ел Ей или Ню Йорк, където пожелае. Ще отнеме месец-два.

— Месец-два? — искрено се разтревожи тя, после по детински упорито заяви: — Не мога да чакам толкова дълго!

Марко започна да се смее

— Щом е така, още днес следобед ще отлети за Ел Ей и ще ѝ кажа. Това задоволява ли те?

— Ти ме задоволяваш. Ох, Господи! Задоволяваш ме така, както никой друг, през целия ми живот!

Още един час останаха заедно, докато той се облече и се приготви за път. Разговаряха, смееха се, кикотеха се като двама побъркани.

По едно време Марко поклати глава.

— Просто не мога да повярвам, че се е случило. Знаех, че един ден ще се случи, но изобщо не предполагах, че ще е така като сега.

— И кое не си мислил, че ще е като сега? — нетърпеливо попита тя.

— Като... Божичко, не знам. На четирийсет и пет години съм и се чувствам като шибан малоумник!

Тя го целуна страстно, езикът ѝ отново нахлу в устата му. Той нежно я отдели от себе си.

— Ей, мен ме чака работа. Все пак трябва да свърша едно-друго днес, бизнесът си иска своето, чуваш ли?

Тя се захили.

— Ами размърдай си задника тогава и започвай да работиш!

След като Марко излезе, Лъки продължи да се хили. Облече се набързо в бели дънки и тънка копринена риза. Под сияещите ѝ очи се очертаваха леки сенки, но не успяваха да затъмнят блясъка им. Ако всичко, което усещаше, означаваше, че е влюбена, тогава някой трябваше да запечатва в бутилка любовта... и щеше да натрупа цяло шибано състояние!

Дарио седеше спокойно в ресторант „Патио“, разсеяно побутваше с вилицата си яйцата с бекон в чинията и мислеше за случайното запознанство с Уорис Чартърс. В едно беше сигурен — беше различно от друг път. Никога не беше срещал мъж, който поне малко да прилича на Уорис.

— Какъв е сценарият, за който говорехте? — беше попитал Дарио, след като сам се представи.

Уорис все още гледаше вбесен след отдалечаващата се фигура на Лъки.

— Вашата сестра е истинска мръсница. Така да знаете.

— Радвам се, че срещам във ваше лице човек, който мисли като мен — ухили се Дарио.

Всички бариери между тях сякаш паднаха и само за минути прекрасно се спогодиха. Уорис си направи сметката, че ако не успее да убеди Лъки да говори с баща си, брат ѝ сигурно ще го направи. Разказа му за „Убийствен изстрел“, за плана си да стане продуцент на филма или въобще да се откаже от снимането му — според желанието на Джино — и за финансовите си затруднения.

— Можеш ли да уредиш своя старец да прочете сценария? Да разбере коя от двете възможности ще избере и как ще ми плати.

Дарио кимна. Не можеше да откъсне очи от лицето на Уорис. Имаше нещо декадентско в него, нещо сексуално, горчиво и сурово... нещо, което неустойимо го привличаше...

Бяха прекарвали останалата част от вечерта в разговор. Интересът му към Уорис се увеличаваше. После две момичета, без да ги поканят, им натрапиха компанията си — две долнопробни проститутки с дълги коси и апетитни тела. Вниманието на Уорис се прехвърли към тях,

ръцете му започнаха да шарят по по-ниското момиче. Той каза на Дарио:

— Тая е за мен. Съгласен ли си?

Преряза го острата болка на ревността. Уорис не беше почувствал нищо, не беше разбрал...

— Добре — каза нехайно той. — Кога ще ми дадеш сценария?

— Какво ще кажеш за утре по обяд? Къде ще бъдеш тогава?

— В самолета, обратно за Ню Йорк.

— Тръгваш си толкова бързо?

— Няма за какво да вися тук.

Най-после Уорис сякаш усети какъв беше Дарио, какво искаше той. Очите им се срещнаха. Уорис се учуди в себе си защо толкова късно е осъзнал как стоят нещата. Ръката му престана да шари по момичето и той й каза:

— Няма да стане тази вечер, миличка. Имам работа.

Момичето се изправи недоволно и дръпна приятелката си. Двете се отдалечиха.

Уорис напрегнато погледна Дарио.

— Трябваше да ми кажеш.

— Защо? — в гърдите на Дарио се надигна силно вълнение.

— Защото и двамата щяхме да знаем къде се намираме.

— Сега така ли е?

Уорис не му отговори нищо. Само бавно беше кимнал.

Сега Дарио се усмихна, спомняйки си останалото. Продължи да побутва с вилицата яйцата в чинията си и погледна към входа на ресторанта. Закуска, беше казала Лъки, в „Патио“, в десет. Часът беше десет и половина, а тя все още не се появяваше. Вярно бе, нали срещата й беше с него! Какво значение имаше той?

Решително щракна с пръсти за сервитьорката. Нямахте да виси повече тук. Не беше от лакеите й, готов да седи с часове и да чака. Освен това Уорис беше казал, че не трябва повече да я моли за пари. Беше казал, че има други начини да получи това, което по право беше негово.

Сервитьорката пристигна със сметката.

— Приятен ден — усмихнато пожела тя.

Дарио се надяваше, че денят ще бъде приятен. Уорис го беше поканил да му гостува в Лос Анджелис.

— Двамата ще си помогнем взаимно — беше казал той. — Заедно ще се доберем до проклетите пари. Твоите пари, Дарио. Те са точно толкова твои, колкото и нейни. Ще намерим начин да измъкнем цял чувал мангизи.

Бързо напусна ресторанта. Срещата му с Уорис беше на летището, в единайсет и половина. Не искаше да закъснява.

Рудолфо Краун се беше проснал на задната седалка на летящия по пустата магистрала „Мерцедес“. Лимузината беше нова и от миризмата на кожа му се гадеше. Но не можеше да повърне, вече беше издрайфал цялото съдържание на стомаха си.

Копнееше за чаша вода, кафе, каквото и да е, което да измие горчивата жлъчка, заседнала в гърлото му. Надигна се и седна с мъка. Стъклена преграда го отделяше от шофьора.

Тихо изстена. Цялото му тяло беше натъртено, чак костите го боляха, но не това го тревожеше. Беше истински притеснен от тъпата, пулсираща болка ниско долу, в чатала. Рудолфо Краун се смяташе за голям ебач. Ако нещо го бяха повредили... дори не му се искаше да помисли за това.

Притвори очи и отново мъчително изстена. Кой щеше да повярва, че му се е случило подобно нещо. Кой?

Близнаците Касари. Толкова добри. Толкова възпитани. Сами дойдоха в офиса му и му надрънкаха ония сладки приказки, че ще дадат пари за новия му проект.

Да го прецакат като последния глупак. Да приемат поканата му за Лас Вегас. Да му сервират пет женски задника и великодушно да му отстъпят правото да избира.

Той си беше избрал, разбира се. Онази тъмнокоса мацка с крака, които започваха от сливиците. Само че не можа да й го вкара!

Близнаците Касари. Защитиха достойно репутацията си. Натикаха го в колата си и накрая той вече ги молеше да подпише документите, да им продаде дела си в „Маджириано“. Молеше, умоляваше ги, плачеше и се гърчеше в краката им като влечуго.

Те бяха подготвени. Носеха документите — до един оформени и законни. Имаха и свидетели за сключената сделка, които никога нямаше да признаят, че е бил принуден да подпише. И когато всичко беше свършило, те го натикаха в мерцедеса и го изпратиха да си върви.

— Шофьорът ще те закара в Лос Анджелис — безгрижно беше подхвърлил Салваторе. — Оттам можеш да хванеш самолета за Ню Йорк. И никакви обаждания. Ние сме много заети хора. Едно шибано обаждане — и си мъртъв.

За какъв го мислеха те? За глупак ли?

Отново простена и внимателно притисна тащаците си. Пари. Майната им! По-добре да изкарва прехраната си с дребни кражби в блъсканицата на конни състезания, отколкото да загуби живота си.

Енцо Бонати и обкръжението му стояха до входа на хотела, докато качваха багажа им в дълъг лъскав „Линкълн Континентал“.

Лъки лично изпрати Енцо.

— Искане ми се да останете още. Не си заслужава да биете този път само за една нощ.

— Когато станеш на моите години, тогава наистина ще знаеш кое е добро за теб. А това, което е добро за мен, е моето собствено шибано легло, извини ме за езика.

— Не ти ли беше удобно снощи? — бързо попита тя.

Той се засмя с гърлен, дрезгав глас.

— Беше, разбира се. Защо не? Възглавниците бяха точно такива, каквито харесвам. До леглото намерих две бутилки от любимата си минерална вода, а в хладилника — шоколад. Откъде си научила всичко това?

— Това е основна част от бизнеса ми — да научавам — весело се засмя в отговор Лъки.

Той се наведе напред и я целуна по бузите.

— Ти си добро момиче.

— Не съм момиче, Енцо.

— Че какво си тогава? Старче ли? За мен си момиче. Но преди всичко си Сантейнджело и това ми стига. Когато Джино си довлече обратно задника...

— Другата седмица ще съм в Ню Йорк — прекъсна го бързо Лъки. — Можем ли да вечеряме заедно?

Той се усмихна.

— Тя пита дали можем! Няма нужда да питаш, Лъки, та ти си почти член на семейството.

— Знам — тя го прегърна. — Благодаря ти, че дойде. Нали знаеш колко много означава това за мен.

— Трябваше с очите си да видя каква работа си свършила.

— Е, доволен ли си?

— Ти успя! Сравнени с твоя хотел, останалите не представляват нищо.

Енцо се качи в линкълна, а Лъки остана на мястото си, загледана в колата, докато тя се изгуби от погледа ѝ. Чак тогава осъзна, че е следобед. Имаше толкова много неща, които трябваше да свърши. Досега не беше направила нищо освен загубения един час с Енцо, преди той да си замине. Марко се беше отбил да засвидетелства уважението си към възрастния мъж и в мига, в който го видя, тя отново го пожела. Любовта ѝ към него я изпълни с такава сила, че чак я заболя. Защо не можеше да каже на всеки за тях двамата? Защо не можеше да се качи на покрива на хотела и да обяви по високоговорителя за тях и целият Лас Вегас да чуе?

По дяволите, Марко, кажи на Хелена и тогава аз ще кажа на целия свят.

Как щеше да реагира Джино, когато разбере? Само да беше уредил тя да се омъжи за Марко вместо за Крейвън Ричмънд...

Марко беше пожелал на Енцо изпълнено с уважение, синовно „сбогом“, после ѝ намигна и ѝ каза:

— Отивам в „Мираж“. Защо не се срещнем за лек обяд в два в „Патио“?

— Нямам нищо против — тя се опита гласът ѝ да прозвучи нехайно, но цялото ѝ лице пламна и я издаде.

— Лъки! — гласът на Скип я върна към действителността. Той се втурна като вихър към нея, размахал плик в ръка. — Снимките от снощи! Току-що пристигнаха. Мислех, че ще искаш да ги видиш.

— Да, искам, Скип, но не сега. Целият ми график се обърка.

— Уф! — разочарованието му ясно пролича. — Аз пък се надявах да си откраднем малко време, да седнем някъде и да ти разкажа по-подробно за новите си планове. Реакцията на пресата е...

— Защо по-добре не ми подготвиш всичко напечатано и не ми го изпратиш заедно със снимките? Закъсняла съм с два часа за срещата с брат ми и това е най-малкият ми проблем — тя забързано влезе във фоайето и се огледа. Всички бяха заети с работа. Какво да направи

най-напред? Да потърси Дарио? Но ако той е чакал два часа, може би още двацет минути няма да му дойдат много. Налагаше се да се види с Коста. Незабавно. Освен това имаше много служители, с които искаше да обмени по няколко думи, насаме. И списък с неотложни телефонни обаждания.

Но това, което всъщност искаше да прави, беше да прекара целия си живот в леглото с Марко.

— Госпожица Сантейнджело... Търсят госпожица Сантейнджело — обяви по високоговорителите силен и ясен глас.

Тя бързо тръгна към рецепцията и вдигна слушалката.

— Ало?

— Лъки Сантейнджело ли е?

— Кой се обажда?

— Лъки, обажда се един от новите ти съдружници.

— Какво?

— Нали чу!

— Кой се обажда? — настойчиво повтори тя.

— Просто исках да знаеш.

— Какво да знам?

Този, който се обаждаше — по дяволите! — прекъсна връзката. Тя ядосано тръшна слушалката и се нахвърли към стъписания служител:

— Кажи в телефонната централа, че забранявам да ме търсят. Само ако е нещо спешно. И всички обаждания да минават първо през офиса.

Служителят на рецепцията почтително кимна.

— Да, мадам.

Ама че шибано телефонно обаждане. И тая малоумна телефонистка!

— Свържи ме с Дарио Сантейнджело — нареди Лъки.

— Той освободи стаята си, мадам.

— Кога?

— Може би преди час, час и половина.

— Сигурен ли си?

— Да, изпратих сметката му в офиса за заплащане.

— О'кей. Благодаря ти.

Щом Дарио не си беше направил труда да я изчака, това си беше негов проблем. Но тя щеше да го пипне в Ню Йорк.

Сети се отново за Марко, потръпна и закопня времето да мине по-бързо, да стане два часа, за да бъдат пак заедно.

Близнаците Касари празнуваха. С двулитрови бутилки шампанско и с две надарени проститутки, които с охота задоволяваха желанията им.

Докато двамата гуляеха с вино и женска плът, техни специални работеха усилено. Делът на Краун в „Маджириано“ се оказа недостатъчен, за да ги задоволи. Имаше и други членове на акционерното дружество, които трябваше да бъдат убедени да продават. Но те нямаше да получат пари на готово — като Рудолфо. Ще се наложи да чакат възвръщането на инвестициите си.

Салваторе Касари стисна дебелия задник на жената до него в леглото.

— Харесва ти много, нали? Кефиш се да те ебе мъж като мен, а?

— Да — съгласи се веднага проститутката, — ти си голяма работа.

Салваторе прехвърли вниманието си към жената, която лежеше под брат му в съседното легло.

— А ти? Какво ще кажеш ти?

— Ох, да-а, и двамата сте истински сексмашини.

Сексмашини! Изглежда я похотливо. Виж ти, те можели и да говорят, тия две путки, дето си развяват байрака денем и нощем за пари. Обикновено не му минаваше през ум да им плаща. Но днес беше специален ден. Днес курвите бяха свършили добра работа...

На вратата се почука, после мъжки глас обяви:

— Обслужване по стайте.

— Влез — извика Салваторе.

Сервитьорът на етажата отвори вратата със своя ключ и влезе, бутайки пред себе си количката с храна. Но щом очите му обхванаха сцената в стаята, замръзна на място.

Салваторе размаха към него една двайсетдоларова банкнота.

— Хей, не обръщай внимание. Само ми подай сметката, да я разпиша.

Сервитърът беше видял много неща през живота си, от двайсет години работеше тази работа, но никога не беше виждал подобно нещо. Пиетро Касари и партньорката му продължаваха да се клатят в леглото, без изобщо да им пука, а Салваторе Касари и жената до него бяха чисто голи, дори не посегнаха към завивките да се поприкрият.

Нямаше търпение да се махне оттук, да изтича в кухнята и да разкаже тази история.

Салваторе подписа сметката със замах, преливаше от задоволство.

— Колко ти е часът, момче?

Сервитърът погледна часовника си.

— Два и десет, сър.

Лъки запали поредната цигара и каза на Коста:

— Не е в стила на Марко да закъснява. Каза в два часа. Вече е два и двайсет.

Коста отпи от горещия сладък чай и внимателно я погледна.

— Говорих с Джино тази сутрин — каза той.

Думите му сякаш не достигнаха до съзнанието ѝ.

— А, така ли? — сдържано откликна тя.

— Един ден ще трябва да се изправиш пред факта, че е твой баща. Че всичко, което си постигнала, е било възможно единствено поради...

Тя престана изобщо да го слуша. Не искаше да слуша. Защо Коста се опитваше да развали нейния ден? Защо винаги намесваше Джино? Очите ѝ разсеяно оглеждаха ресторанта.

Забеляза в дъното Боги, който разговаряше оживено с някого. Загледа се в него само и само да не слуша Коста. Май Боги говореше с едно от момчетата, обслужващи паркинга на ресторанта. Такова нещо повече не биваше да се случва!

— ...един ден — говореше Коста, — Джино ще се върне и тогава ще трябва да...

Боги внезапно се обърна и тръгна към тяхната маса. Движеше се като пантера — с гъвкава походка, бързо и тихо. Когато наближи, нещо в израза на очите му предизвика ледени тръпки у нея и Лъки усети, че нещо не е наред.

— Какво има? — изпревари го тя.

Лицето му беше като маска.

— Навън са стреляли.

— Стреляли? Какво искаш да кажеш?

Коста се намеси:

— Какво се е случило?

Боги поклати глава.

— Не знам. Някой е стрелял. Искam да се качиш горе, Лъки, веднага! — още не беше изрекъл докрай думите си и я хвана със стоманената си ръка.

Лъки опита да се освободи от хватката му.

— Не искам да се качвам горе — възрази тя.

Коста отново се намеси:

— Налага се. Отведи я горе! — разпореди той. — Ще разбере какво става.

— Майната ви! — избухна тя. — Няма да се качвам никъде. Ще ме пуснеш ли, или... — скръцна със зъби към Боги.

Боги погледна бързо към Коста. Възрастният мъж незабележимо му кимна. Той пусна ръката на Лъки.

Тогава тя побесня. По дяволите, за кого си мислеше, че работи Боги! Овладя се и изстреля:

— Да вървим и да разберем какво става!

Мъжът, който лежеше върху напечения асфалт, не виждаше и не чуваше нищо. Казват, че когато умираш, целият ти живот се изнизва пред очите ти като филмова лента. Не беше така. Изобщо не беше! Беше само болка. Нечовешка болка от трите куршума, които се забиха в тялото му, докато вървеше към входа на хотела. И тази болка го увеличаваше в едно безумно пътешествие, едно кратко пътуване... и скоро всичко щеше да свърши. Задави се в дъха си. Неговата последна глътка въздух. В същия миг го проглуши нейният агонизиращ вик:

М... А... Р... К... О! О, не! Ннеее... О, ГОСПОДИ... неее! М... А... Р... К... О!...

КНИГА ТРЕТА

Четвъртък, 14 юли 1977

Ню Йорк

Най-последно, останала съвсем без сили, Лъки достигна най-долния етаж. Беше едва седем сутринта, но горещината вече тежеше над града. Чувстваше се мръсна, отчаяно копнееше за един душ.

Стъпалата я отведоха в подземния гараж. Отиде до колата си, малък „Мерцедес“ металик. Остави голямата си чанта на предния капак и започна да търси ключовете си. Напразно ровеше в чантата си и се бореше с яростта, която я обземаше. Проклетите ключове не бяха вътре!

В гнева си изсипа съдържанието на чантата си. Никакви ключове — нито от апартамента, нито от колата.

Внезапно се сети, че беше обърнала и изсипала чантата си на пода на асансьора, докато търсеше запалката си. Идиотка! Явно не беше прибрала ключовете си обратно. И сега те си лежах на пода в асансьора.

Е, това вече й дойде твърде много.

— По дяволите! По дяволите! — изля безсилието си в ритници по колата тя.

Стивън, който тъкмо влизаше в гаража, замръзна изумен на място.

— Какво става?

— Оставила съм проклетите ключове в асансьора! Представяш ли си?

— Как можа да направиш такова тъпо нещо?

— Как можа да направиш такова тъпо нещо? — побесняла, тя изимитира гласа му. — Направих го нарочно, естествено, та да те принудя да ме вземеш с твоята кола. Сякаш не ми стига времето, което прекарахме заедно!

Той въздъхна.

— Хайде.

Тя бързо нахвърли всичко обратно в чантата си и го последва до колата му — „Шевролет“, модел отпреди две години.

Той отключи вратите и тя се отпусна в седалката до шофьора.

— Включи климатичната инсталация! — побърза да се разпорежи Лъки.

Той не го направи. Все едно не я беше чул. Запали колата и леко форсира двигателя.

— Включи шибания климатик! — изсъска тя.

— Не мога. Двигателят трябва да поработи поне десетина минути, за да мога да включа климатичната инсталация.

— Защо?

— Защото двигателят ще се изключи — обясни спокойно той.

— Защо тогава не си купиш сваятна кола?

— Защото тази случайно ми харесва. Някакви възражения?

Двигателят тихо замърка, Стивън включи на скорост и излезе от подземния гараж. Улиците бяха оживени, хората бързаха във всички посоки.

— Къде живееш? — попита вежливо Стивън.

Тя се прозя, без да си направи труда да прикрие с длан зейналата си уста.

— Шейсет и първа и парка. Но няма смисъл да ходим дотам. Нямам ключове, а прислужницата не идва преди десет.

— Портiererът сигурно има резервни?

Тя поклати отрицателно глава.

Той стисна устни. Вече му писваше от нея.

— Къде да карам тогава?

— Ти къде живееш?

— Защо?

Лъки извади цигарите си от чантата, взе една и нервно натисна запалката на колата.

— Божичко! Вече няма значение! Само щях да те помоля да остана у вас до десет. Забрави! Няма да ти създавам проблеми.

— Не ми създаваш никакъв проблем — сухо възрази той, но в себе си се почуди защо не го помоли да я закара при някой приятел или роднина.

— Благодаря.

Запалката щракна. Тя я издърпа, запали цигарата си и дълбоко смукна дима.

До апартамента му пътуваха, без да си разменят и дума повече. Пътната сигнализация не работеше, затова се движеха много бавно, почти пълзяха.

Той си помисли за работата, която го очакваше. Разследването на Бонати приближаваше критичната си точка. Две години ровене в живота на един мъж. Енцо Бонати. Уличното хлапе, което с годините се беше превърнало в един от най-големите престъпни босове в района. Проституция. Порнография. Хазарт. Наркотици. Не включваше в равносметката убийствата, изнудванията и подкупите.

Беше мъчително трудно да се убедят хората да говорят. Страхът сковаваше езиците им. Но все пак се намериха единици, които проговориха. Благодарение на Боби де Уолт. Няколко ключови свидетели, чиито показания щяха да изпратят Бонати там, където му беше мястото — зад решетките, до края на живота му. Стивън се беше погрижил за свидетелите — беше ги скрил добре, на сигурно място. Оставаше само да се оформят документите, върху които да състави обвинителния акт срещу Бонати. И да го изправят пред съда.

Внимателно паркира шевролета пред червената тухлена къща, в която живееше — на Петдесет и осма и „Лексингтън“. Веднъж годишно късметът му се усмихваше и той намираще празно място за паркиране в непосредствена близост до нея. Днешният ден се оказа такъв, късметлийски. Прие го като добро знамение след изгубената нощ.

Лъки отново се прозя.

— Ей, та ние сме съседи — забеляза тя и свободно се протегна в седалката. — Лесно ще стигна до апартамента си в десет часа.

Божичко, какво щеше да прави с нея цели три часа? Защо трябваше да си играе на Господин-Доброто-Момче. Защо просто не я разкара и да ѝ каже да си намери някой друг да ѝ прави компания.

Слезе от колата, но преди да успее да заобиколи и да ѝ отвори вратата, тя изскочи отвътре, поразкърши се, после се прозя отново и каза:

— Гладна съм. А ти? Намира ли ти се нещо за ядене?

По дяволите, нима се надяваше да ѝ приготви и закуска?!

— Мисля, че има яйца, стига да можеш да ги приготвиш — кратко каза той.

Тя сви безпомощно рамене.

— Май не притежавам онзи женски усет към кухнята. Достатъчно е само да погледна към продуктите за готвене, и те се превръщат в...

— По-добре не ми го казвай!

Къщата, в която живееше Стивън, беше обособена в четири отделни апартамента. Стивън заемаше приземния етаж. Кери непрекъснато правеше опити да го облагороди, както се изразяваше тя, но на него му харесваше точно така, както си беше. Изчистени линии, семпли форми, убити цветове. Тъмно дърво, кожени канапета, огромно старо бюро, препълнени с книги библиотечни лавици. И единствената екстравагантност, която си бе позволил — неговата любима, невероятна квадрофонична супер уредба, окомплектована с внушителна колекция плочи с блус и соул-изпълнения.

Лъки се огледа. Обстановката изобщо не отговаряше на очакванията ѝ. Не знаеше и как да се отнася със Стивън. Той категорично беше по-привлекателен от мъжете, които беше срещала. А привлекателните мъже обикновено са с високо самочувствие и доста арогантни. Но този мъж беше различен. И по всичко личеше не е наясно със зашеметяващото въздействие на красотата си.

Искуши се да го съблазни и примами в леглото. Да се пъхне под чаршафите с него и да види дали ще съумее поне малко да разчупи непристъпността му.

Едва не се изсмя с глас. Ама че мисли ѝ се въртяха в главата! Нали мъжете бяха тези, които изгаряха от желание да започнат свалката. Досега всичко, което беше нужно тя да направи, беше бавно да се разхожда из баровете, посещавани от самотници, и мъжете започваха да ѝ налитат като пчели на мед. Като че ли нейната пухкавелка беше излязла на мода и всички бързаха да се облажат. Харесваше анонимната атмосфера в тези барове. Влизаш вътре, избираш си партньор, понякога дори не знаеш името му.

Без име. Без болка и разочарование.

— Защо не седнеш? — попита Стивън. — Ще сложа вода за кафе.

— На газ ли си или на ток?

— На газ.

— Щур късмет!

— Ами да — и той отиде в кухнята.

Тя се отпусна в кожения диван. В главата ѝ се въртяха куп неща, страшно много задачи, които ѝ предстоеше да свърши.

Притвори за миг клепачи.

Джино се връщаше... Всеки момент... Днес...

Не искам отново да бъда малко момиченце. Моля те, татко, не ми отнемай всичко... Моля те...

Тя стреснато отвори очи.

Господи! Какво става с мен? Все още никой нищо не ми е отнел...

Стивън се върна от кухнята. Беше свалил сакото си. Умората почти се бе изличила от лицето му.

— Сложих водата, след малко ще заври. Да ти пусна някоя плоча, докато си взема набързо душ — предложи той.

Тя кимна. Клепачите ѝ тежаха, готови всеки миг да се затворят... само за секунда... за миг само...

Той бързо прехвърли няколко албума и отдели един — от неговите любими изпълнения. Тя поне притежаваше едно достойнство — добър музикален вкус. Щеше да я провери с едно-две от най-добрите изпълнения на Марвин Гей. „Какво става“ си беше безспорна класика. Пусна плочата и отиде в спалнята да се съблече. Нямаше търпение да застане под студената освежаваща струя на душа.

Когато мелодичните звуци изпълниха стаята, преминаха като лек бриз в съзнанието ѝ — тя вече дремеше.

Марвин Гей. Какво става? Исусе Боже!... Марко! Тяхната единствена любовна нощ. Тържественото им вричане за бъдещето... Марвин Гей. Пускаха плочата отново и отново... Спомените нахлуха в съзнанието ѝ като мощна приливна вълна, без тя да успее да им попречи.

Марко. Дори мисълта за него беше табу. Беше го закътала и заключила дълбоко-дълбоко в себе си и не си позволяваше да припарва дотам. Беше мъртъв... Беше си отишъл завинаги...

Марко... Марко... Марко...

Чуваше виковете му. Виждаше тялото му върху черния асфалт. Усещаше кръвта, бликаща от раните му. От нейния Марко... Нейната

любов.

Виждаше тълпата зяпачи, насъбрали се около тялото му. Чуваше ги как си приказват, все едно че пред очите им е най-обикновената гледка. Тлъсти дъртачки в невъобразими летни рокли, гадни хлапета и вулгарни мъже в полиестерни костюми.

Един от тях снимаше с камера. Насочи шибания си обектив и щракна.

Тогава тя беше скочила като тигрица, беше сграбчила и измъкнала камерата от потните му ръце и я бе разбила в паважа. После беше започнала да крещи — неистово, истерично:

— Копеле гадно... копеле... Копеле!...

Боги беше отвел встрани изненадания мъж, някакъв турист, а тя се отпусна до Марко, повдигна внимателно главата му и я приюти в скута си.

А през цялото време кръвта изтичаше от него... Бавно. Без да спира. До последна капка...

— Обичам те, скъпи... обичам те... обичам те!

Тогава си бе помислила, че ако непрекъснато му повтаря тези думи, той няма да си отиде... няма да я напусне.

— Той е мъртъв, Лъки — каза ѝ мрачно Коста. — Мъртъв е!

— Майната ти! — беше изкрещяла тя с изкривено от непосилната болка лице. — Майната ти! Ще се оправи... Ще се оправи..

Сирените на две коли едновременно прорязаха въздуха — линейката на Бърза помощ и патрулната кола на полицията.

— Трябва да го закараме в болница — настояваше през риданията си тя. — Моля ви! Побързайте. Всяка секунда е ценна.

— Не можем да направим нищо за него, госпожице — промърмори единият от санитарите на линейката с протегната към нея ръка.

Тя яростно отблъсна ръката му.

— Откъде, по дяволите, знаеш? Дори не си опитал да направиш нещо!

Пред очите ѝ беше Марко, с когото се беше разделила едва преди няколко часа. Сега не виждаше безчувственото му тяло. Не виждаше обезобразеното му лице, превърнато в кървава пихтия. Не виждаше локвата кръв, който ставаше все по-голяма и по-голяма.

Към тях се приближи цивилен полицаи, следван от няколко ченгета. Започна да им дава указания да разпръснат тълпата и да потърсят свидетели.

— Коя е тя? — попита той. — Разкарайте я от мъртвия и се опитайте да разберете какво, по дяволите, се е случило.

Едно от ченгетата — почти момче — пристъпи напред, за да изпълни заповедта на началника си. Когато се опита да я отстрани от трупа, тя го изрита толкова силно, че той политна назад, поразен от изненада и болка.

Боги беше този, който успя да се справи с нея. Въпреки отпуснатата си, на пръв поглед хилава външност, беше як като стомана. Откъсна я от Марко и я поведе — по-скоро почти я пренесе — към входа на хотела.

Последвалите часове бяха останали в съзнанието ѝ като неясна картина от лица, гласове, лекари и хора без значение. И някакво място, което ѝ беше странно познато, място, което беше посещавала и преди... Тихо място, където никой не я безпокоеше... Когато нейната майка си беше отишла... тогава беше същото...

Двайсет и четири часа по-късно беше дошла на себе си. В частна клиника. В самостоятелна стая.

— Къде се намирам? Защо съм тук?

Дремещата до този момент на стол до леглото ѝ сестра, веднага скочи и се надвеси над нея.

— О, госпожице Сантейнджело... една минутка, моля — и изтича във от стаята.

Тя внимателно се надигна и седна в леглото. Започна да оглежда и опипва тялото си. Предположи, че сигурно е претърпяла някаква злополука... или катастрофа. Напегна паметта си. И започна да си спомня...

Тържественото парти по случай откриването на „Маджириано“...

Енцо, Коста, Марко, Уорис Чартърс, Дарио...

Залата, пълна със звезди и величия...

Спомни си цялата проклета вечер!

А след това?... Изправи се пред бяла стена.

В стаята ѝ забързано влезе лекар.

— Защо съм тук? — настойчиво го попита тя. — Какво се е случило с мен? Някаква злополука ли?

— Преживели сте нещо повече от физическа травма, госпожице Сантейнджело. Наложил се да ви упоим. Господин Зенкоти е тук. Мисля, че е най-добре той да ви обясни.

В стаята влезе Коста.

Разказа ѝ какво се е случило...

Сега, две години оттогава, Марвин Гей и неговата „Какво става“ я върнаха назад. И най-накрая съзнанието ѝ се отключи. Истината се разкри с цялата си жестокост пред нея... Истината. И непоносимата болка.

Сълзите бликнаха от очите ѝ и тя заплака с дълбоки, разтърсващи ридания. Отмъщението, което бе поискала, не можеше да ѝ върне Марко. Марко го нямаше, за да се обърне към него за съвет или подкрепа. Марко го нямаше, а беше свързана с него неразривно. Тя носеше отговорност за толкова много неща, но когато трябваше някой да управлява двата хотела, той беше този, който поема нейната отговорност.

Естествено, Енцо Бонати и сега доказва, че е верен приятел. Лично беше подбрал двама от най-добрите си хора, за да ръководят бизнеса във Вегас и докато тя беше в клиниката, добре се справяха с възложените им длъжности. Това ѝ помогна много, защото не искаше да остава в Лас Вегас. Искаше да се върне в Ню Йорк. Сърдечно благодари на Енцо и го помоли, стига да няма нещо против, да продължи да се грижи известно време за хотелите.

— Добре — съгласи се той. — Ти се занимавай с своята работа, Лъки. Моите момчета ще се справят. Всички ще се справим.

После лично се ангажира и организира своите хора да издирят убиеца на Марко.

Две седмици след убийството му той ѝ каза:

— Открихме го. Някакъв незначителен пикльо, тръгнал да урежда дребни сметки в хазарта. Ще прочетеш за това копеле утре във вестниците.

И Лъки беше прочела. Някой си господин Мортимър Саурис изгорял заедно с автомобила си. „Странна злополука“, беше определението на вестниците.

— Шибаният копелдак е умрял бавно — разясни й Енцо и веднага добави: — Извини ме за езика.

Енцо разполагаше с огромна власт. Беше могъщ като непристъпна крепост. Лъки мрачно си спомни за братята Касари и опита им да заграбят „Маджириано“ съвсем скоро след смъртта на Марко. Енцо й беше казал, че той ще се справи с този проблем. Няколко седмици по-късно й се обади:

— Рудолфо Краун, братята Касари и още няколко задници, дето бяха инвестирали в синдиката — вече са въвн от играта. Както пишат вестниците, всичко е наше.

Тя остана доволна, разбира се, но продължаваше да не проявява интерес и повече не стъпи в Лас Вегас. Беше непоносимо за нея да бъде там, където всичко й напомня за Марко.

Парите от „Мираж“ продължаваха да текат както обикновено. Специално упълномощени куриери взимаха чантите с парите и ги пренасяха до различни градове. Там парите се изпираха и се връщаха напълно законни, след което се появяваха в една или друга компания на Сантейнджело. Парите от „Маджириано“ парите се вливаха в бизнес империята на Джино по същия начин.

Докато един ден Енцо извика Лъки в своята резиденция на Лонг Айлънд.

— Имам изненада за теб — каза й той. — Заех се със сделка, която може да донесе големи пари за всеки, който участва в нея. Включих твоя дял от „Маджириано“. Имай ми доверие, Лъки.

— Вярвам ти — усмихна се тя.

Но Коста възрази още на мига, когато чу за сделката. Когато ставаше въпрос за пари, той винаги следваше вродената си подозрителност към всичко и всеки. Понякога Лъки проявяваше известно лековерие. Джино никога не би постъпил така. Той не би доверил парите си дори на стар, верен приятел като Енцо. Лъки все още е много млада, за да осъзнава силата и могъществото на долара.

— Я стига, Коста — възрази тя. — Става дума за Енцо. Та той ми е като баща, за Бога. Да не искаш да кажеш, че може да ме измами.

— Просто не виждам необходимостта от тази сделка. Не виждам защо трябва да променяме операциите с „Мираж“, след като схемата работи безотказно повече от двамадесет години?

— Това е различно, Коста. Това е инвестиция. В момента се нуждаем от свежи пари. Остави Енцо да си свърши работата, както той я разбира. И няма да има проблеми да си вземем спечеленото, когато поискаме.

Марвин Гей. Пееше. Гласът му изпълваше стаята със спомени. Отключваше и отваряше паметта ѝ.

Господи! Толкова силно беше обичала Марко! Защо си беше забранила упойващото удоволствие да си спомня за своята любов?

Стивън влезе при нея. Беше обул избелели дънки и памучна риза. Черната му къдрава коса беше мокра, стъпалата боси.

— Водата готова ли е? — попита той. После внимателно я изгледа и попита: — Добре ли се чувстваш?

Тя вече не плачеше и действително се чувстваше спокойна, сякаш огромна тежест беше паднала от раменете ѝ.

— Да, добре съм — прекара пръсти под очите си, за да почисти размазалия се от сълзите ѝ грим. — Но понякога една песен събужда забранени спомени.

— Съжалявам. Ако знаех, щях...

— По дяволите! — неочаквано се разсмя тя. — Нямаше как да знаеш, нали? Защо винаги си така дяволски вежлив?

Винаги когато решише благосклонно, че не е чак толкова нетърпима, тя изтърсваше нещо и направо го стряскаше. Само преди миг изглеждаше като беззащитно дете, после устата ѝ започна да мели и тя отново се превърна в истинска кучка. Разглезена нюйоркска покорителка на мъже.

— Мина ми през ума, че ще се размърдаш и ще приготвиш кафето — студено каза той.

— Тук съм на гости — натърти тя.

— Без да си канена — не ѝ остана дължен той.

Лъки скочи от дивана, готова да се хвърли в атака.

— Ако моето присъствие тук те затруднява... — започна нападението си тя.

Без да обръща внимание на думите ѝ, Стивън тръгна към кухнята. Водата за кафето беше почти извряла.

— Черно? С мляко? Захар? — извика оттам той.

— Черно. Без захар. Нали няма да имаш нещо против, ако и аз си взема един душ?

О, имаше против, и още как!

— Направо, първата врата вдясно.

Тя намери банята. Беше мръсна и разхвърляна. Употребявани кърпи по пода. Косми в умивалника. Нахвърляни вътре самобръсначка, флакон с дезодорант, освежител за уста, паста и четка за зъби. Гледката достави истинско удоволствие на Лъки — оказа се че не във всичко е Господин Изряден.

Затвори вратата, разгледа съдържанието на аптечното шкафче и реши да си напълни ваната. Защо да не си го позволи? Той току-що ѝ каза, че може да използва банята, нали така!

Останал сам в кухнята, Стивън жадно отпи от горещото кафе. После вдигна слушалката на телефона. Беше още доста рано да се обади на Кери. Или на Ейлийн. Но това не важеше за Боби.

— Хей, приятел, какво става? — нападна го веднага Боби. — Опитвам да се свържа с теб почти през цялата нощ.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че заседнах в асансьора в сградата, където е офисът на Джери?

— Без никакво съмнение. Градът е полудял. По-добре позвъни на Ейлийн, за да ѝ кажеш че си добре. Обаждам ѝ се всеки час да я успокоявам.

— Тя добре ли е?

— Защо да не е. Била си е вкъщи, когато токът спря. По-добро място от това няма. Улиците приличат на джунгла, човече!

— Знам. Виж какво, Боби, току-що се прибирам. Искях само да ти предложа да се видим около десет и половина. Тогава ще уточним всичко.

— Мислиш ли, че трябва да стане днес? — попита неспокойно Боби.

— Шансът е на наша страна. Ако не днес, утре сигурно.

— Не изтрайвам вече да пипна това мръсно копеле. Непрекъснато сънувам кошмари, че е надушил опасността и се готви да издуха нанякъде.

Стивън хвърли поглед към вратата.

— Бонати никога няма да се покрие. Убеден е, че неговите адвокати ще го измъкнат, както са го измъквали повече години, отколкото ти си живял. В ръцете ни е, Боби, не се притеснявай.

— Знам, знам. Такъв съм си, притеснителен. Не ми обръщай внимание.

— Хайде, задръж топката. Ще се видим в десет и половина — затвори телефона и изпи кафето си. Червата му изкъркориха и това му напомни, че стомахът му е празен. Проклет да е, ако се захване да приготвя закуска и за Лъки. За предпочитане беше да си стои гладен.

Къде се бавеше тя? За един душ стоеше твърде дълго в банята. Самопокани се, създаде му куп неудобства, а сега спокойно се разполагаше в неговия апартамент и му късаше нервите. Погледна часовника си. Едва седем и половина. Времето направо се влачеше. Приблужи до вратата на банята и силно почука.

— Какво правиш вътре? — извика той.

— Във ваната съм — тя се провикна. — Искаш ли да дойдеш при мен?

Панически се отдръпна от вратата. Ама че беше устата! Можеше да го направи. Като нищо! Да се напъха при нея във ваната, пък да я види тогава какво ще прави.

Знаеше какво ще направи. Не беше от тези, които само си приказват. Вече достатъчно я беше опознал. Тя казваше това, което мислеше.

Отиде в спалнята си и включи портативния си радиоапарат, за да чуе последните новини:

„Последиците са ужасяващи. Почти три хиляди души са арестувани за грабежи. За всички подразделения на противопожарната охрана денят беше изключително тежък. В някои части на града пожарите горяха с такава сила, че почти не се усещаше липсата на електрическо осветление. В Манхатън...“

Отпусната във ваната, Лъки се наслаждаваше на хладката вода. Без да усети, лицето ѝ грееше в усмивка. Самата тя се чувстваше прекрасно, преливаше от енергия. Най-накрая пусна духа от бутилката. Странно, но възкръсналите спомени за случилото се, за Марко, за нея самата съвсем не я потиснаха. Дори се почувства някак окрилена, след като изля сълзите си. Това беше доказателство, че отново може да обича, да чувства, да мисли за друг човек. В продължение на две

години беше способна само на бегли познанства с добре изглеждащи мъже, които приключваше за една нощ, без да изпита желание да ги види отново. Само секс. Без чувства. Без душа. А Марко би искал да живее пълноценно — и физически, и емоционално. Сега беше убедена в това.

В ума ѝ се въртяха планове за бъдещето. Налагаше се да действа бързо, след като Джино се връщаше. Беше много мил жест от страна на Енцо да поеме бизнеса във Вегас, но „Маджириано“ беше неин. И тя не биваше да изпуска момента, за да възстанови ръководството си. Иначе Големия татко бързо-бързо ще се заеме с всичко, а тя отново ще си остане малката хлапачка. Уязвимата, тъпа, емоционална жена.

Коста беше прав. Не трябваше да предава управлението на хотела в други ръце. Никога. Но сега това не беше най-важният проблем за решаване. Енцо щеше да разбере. Първо трябваше да събере парите, които ѝ се полагаха. Коста водеше отчет за сумите, но — в негов стил — само за законните. А те бяха малка частица от големите пари. Според Коста Бонати им дължеше над милион долара и ако направените от него инвестиции с тези пари в нейна полза бяха поне наполовина печеливши — а така казваше той! — тогава този милион трябваше да се е удвоил. Е, не беше зле за момиче, което се размотава насам-натам и не прави нищо.

Всъщност не беше така. През последните две години нейната безгранична енергия беше насочена към превръщането на почти фалиралата фирма за козметика в една от най-престижните козметични компании в Америка. За нея беше истинско удоволствие ролята на еднолична господарка и наистина успя да създаде феномен в козметичната индустрия. Сега беше готова да се върне във Вегас.

Водата във ваната започна неприятно да студене. Потопи се за последен път и се изправи. Разтърси мокрите си къдрици като уличен помияр.

Установи, че единствената хавлиена кърпа е вече употребена от Стивън и хвърлена на пода. Открехна вратата и промуши главата си навън.

— Хей — извика тя, — трябва ли да изчукам набързо някого тук, за да получа чиста кърпа?

Той препече филийки и ги намаза с масло, към тях прибави бъркани яйца с парченца шунка.

Увита небрежно в кърпата, Лъки се нахвърли лакомо на храната — с вълчи апетит, сякаш не беше яла от години.

— Ти си страхотен готвач — възхитена обяви тя. — Ако ти се наложи да търсиш работа, аз веднага...

— Какво? Да ти стана прислужник?

— Леле, колко сме докачливи! Винаги ли си такъв?

Тя се загледа в него и това което видя, ѝ хареса. Внезапно осъзна, че е прекарала повече време в неговата компания, разговаряла е с него по-дълго, отколкото с всичките си „еднодневки“ взети заедно. Дали да не опита една по-сериозна връзка? Беше навита, стига той да се навиеше.

Стивън явно усети какви мисли се въртят в главата ѝ, защото съсредоточено се зае с храната.

— Някой казвал ли ти е... — започна тя.

Телефонът иззвъня и я прекъсна на средата на изречението. Стивън стана, вдигна слушалката и троснато каза:

— Ало?

Тя не откъсна погледа си от него, докато той говореше. Усети, че говори с жена. Кожата му беше страхотна, гладка и млечношоколадова. Косата му беше наситеночерна на гъсти лъскави къдри. Очите му бяха леко дръпнати във външните ъгълчета — очи на котка, бляскавозелени, дълбоки и чувствени. Запита се какви са корените му. Определено беше със смесена кръв.

Стивън притисна с длан микрофона на слушалката и изсъска към нея:

— Защо не се облечеш?

Тя кимна, но дори не направи опит да се раздвижи. Ако той си мислеше, че ще облече мръсните си дрехи, дълбоко се лъжеше. Щом приключеше с разговора, щеше да го помоли да ѝ услужи временно с някаква негова риза.

— Нищо, от радиото е — заговори в слушалката той, като хвърли гневен поглед към Лъки. — Добре, мила, добре. Ще ти позвъня по-късно — затвори и ѝ каза: — Благодаря за интимното ти присъствие.

Тя се ококори.

— Защо не го каза по-рано?

— Изобщо не предполагах, че трябва да ти го изговарям буква по буква.

— Но аз не мога да се облека. Дрехите ми вонят. Помислих си, че ще изнамериш някаква твоя риза... за временно ползване, разбира се. И моментално изскачам от живота ти. Мога да чакам и отвън, добре разбирам, че не съм от желаните гости.

Вече му беше хванала цаката. Щом тя каже нещо неблагопристойно, той моментално ставаше самата вежливост.

— Казах, че няма проблем да останеш.

— Но аз не искам да ти преча.

— Не ми пречиш — отрече той с дълбока въздишка.

— Добре тогава — тя се изправи, небрежно увитата около нея кърпа по-скоро я разголваше. Той я гледаше като омагьосан и се опитваше да откъсне очи от тялото ѝ.

— Хайде да вървим и да разгледаме гардероба ти? — предложи невинно тя, като се преструваше, че изобщо не забелязва втренчения му поглед.

— Не разполагам с нищо подходящо за теб.

— Ама аз не ти искам костюм, по дяволите! Само някаква стара риза, какви да е дънки... и колан, за да ги държи да не се смъкват. Мисля, че ризата, която е на теб, ще ми свърши работа. Ей сега ще я смъкна от гърба ти.

Той не можа да сдържи усмивката си. В нея имаше нещо особено... Далеч по-безопасно щеше да бъде, ако имаше някакви дрехи. Голото ѝ тяло под хавлиената кърпа страхотно го възбуждаше... Господи! Какви мисли му минаваха през главата. Откакто Ейлийн се бе съгласила да се любят, не беше пожелавал друга жена. Никога не нарушаваше принципите си — щом имаш връзка с жена, която те задоволява, не ти трябва друга.

Влязоха в спалнята. Той изнамери някакви дънки, които се бяха свили от многократно пране, и един плетен колан, който да завърже като шнур на кръста си, за да не падат.

Щорите в малката спалня бяха спуснати и спираха сутрешните слънчеви лъчи. В стаята беше горещо, въздухът лепнеше от влага. Атмосферата потискаше.

— Дай ми твоята риза. Ще отида в банята да се облека — каза Лъки.

Той започна да се разкопчава, въпреки че много добре знаеше, че има и други ризи, които да ѝ даде. Тя се приближи към него. Без да промълвят и дума, започнаха да се целуват — отначало внимателно, сякаш да се опознаят, след това, когато усетиха взаимното си желание, по-дълбоко и по-страстно.

Стивън забрави за Ейлийн, забрави за целия свят. Остана само силното, изгарящо желание към тази красива, своенравна жена с черни като опал очи. Бавно започна да я приближава към леглото.

Главата на Лъки се замая, имаше усещането, че е попаднала в някакъв нереален свят. За толкова кратко време се бяха случили толкова много неща. Спомените за Марко... и сега... това... С цялото си същество усещаше, че Стивън няма да се окаже партньор за една нощ.

Отпусна се по гръб на леглото, готова да се отдаде. Кърпата падна на пода. Стивън се пипкаше с ципа на дънките си. Тя протегна ръка, за да му помогне.

Телефонен звън, нахлул в стаята като нежелан натрапник, разруши магията. Стивън замръзна.

— Остави го да си звъни — прошепна тя.

— Не мога — протегна се и вдигна слушалката. — Кой е? — с дрезгав глас попита той.

Беше Ейлийн.

— Стивън? Гласът ти е отнесен, сякаш си потънал в работа. А аз мислех да се отбия при теб и да ти приготвя закуска. Сигурно си гладен като вълк след преживяното.

Чувството за вина го погълна. Какво правеше той? Скочи бързо от леглото.

— Не съм гладен. Натрупала се е преса, която трябва да прегледам.

— Добре ли си?

Ейлийн го познаваше. Доста добре при това.

— Да. Само съм преуморен и имам много работа.

— Значи имаш нужда точно от една солидна закуска. На път към теб ще напазарувам и след половин час пристигам — и затвори, пред той да успее да възрази.

Лъки разбра, че засега всичко е дотук. Обърна се по корем.

— Приятелката ти?

— Годеницата ми.

— Не знаех, че още се правят такива неща.

— Какви?

— Ами да се сгодяват.

Той вдигна ципа на дънките и си отиде до гардероба, откъдето си взе риза.

— Тя идва насам — каза той.

— Чух.

— Съжалявам.

— Наистина ли?

Дали искрено съжалява, или просто го каза от вежливост? По дяволите! Този проклет телефон!

Стана от леглото, увивайки се в чаршафа.

— Е, аз се обличам и изчезвам. Не искам да те притеснявам.

— Хей, Лъки — с две крачки той застана до нея, хвана я за раменете и впи настойчив поглед в очите ѝ. — Не знам какво става. Но нещо ще се случи. Това, което знам, е, че искам да те видя пак. Може ли?

— Мразя мъжете, които искат... разни неща — грабна дрехите, които ѝ беше приготвил, влетя в банята и затръшна вратата след себе си.

Той се намръщи. Не искаше повече никакви усложнения в личния си живот и въпреки това знаеше, че трябва да я види отново. Тя беше за него като започнато и недовършено дело, а през целия си живот Стивън не зарязваше нещата наред път.

Отиде без специална цел в кухнята и наля две големи чаши кафе. Тя излезе ухилена от банята.

— Харесвам ли ти?

— Харесваш ми.

— Дали да не опитам да наложам нов стил на обличане?

— Защо не?

— Дори да я продавам. Ще я нарека Модел Големия Торбалан.

Той я погледна, опитваше се да я възприеме, искаше да разбере какво изпитва зад лекомислената си фасада.

— Заповядай — подаде ѝ чашата. — Направих кафе.

— Не, благодаря, трябва да изчезвам. Имам среща в една сладкарница. Вероятно ще лепна един-два килограма, докато се

прибера у дома! — вдигна чантата си. — Натъпквам старите си дрехи вътре и изчезвам от живота ти. Беше наистина... интересно.

— Кажи ми телефонния си номер.

— Защо?

— Искам да те видя пак.

Тя се засмя.

— Ами! Искаш гаранция, че ще ти върна дрехите, нали?

— Не, искам номера на телефона ти — сериозно повтори той.

Сега тя лукаво го изгледа.

— Аз имам твоя, аз ще ти се обадя. Обещавам.

— Лъки чия си?

— За да ме намериш в указателите, а? Фамилията ми няма да ти свърши работа — няма ме в указателя — протегна ръка и леко докосна с пръсти бузата му. — Ще ти се обадя. Честна дума.

— Искам да ми се обадиш — за миг замълча, сякаш искаше да каже нещо друго, но само повтори: — Наистина искам.

— Знам — прошепна нежно Лъки. — След като прекарахме толкова време заедно, как е възможно да устоиш на чара ми.

Когато най-после влезе в апартамента си, посрещна я настойчив телефонен звън. Притича до апарата и вдигна слушалката. Отсреща ѝ съобщиха за проблеми в един от заводите на нейната фирма за козметични средства и грим. При спирането на тока генераторът аварирал, което довело моментално до тотална паника. Нареди да изпратят кола пред дома ѝ, взе набързо душ, преоблече се и слезе долу. Един от мениджърите вече я чакаше с колата си и я откара до завода.

Изпитваше необходимост да се поотпусне, да се обади на Енцо, да поспи малко, но докато се върне от завода, беше станало пет часа. Беше изтощена, наистина съсипана. Силите ѝ стигнаха да се добере до леглото, да изрита обувките и да изхлузи дънките. Заспа моментално с ризата на Стивън върху себе си.

Сънува Марко, Стивън и Джино. Трима мъже. Ликът на първия беше удоволствие, вторият я обърка, а третият така я стресна, че тя се събуди с лудо тупкащо сърце.

Джино се връща!

Трябваше незабавно да отлети за Вегас.

Погледна часовника си. Наближаваше седем вечерта. Бързо се преоблече в леки, памучни дрехи, приготви си чай с лед и се обади на Енцо.

— Отсъства — информира я сърдит глас. — Може би няма да се върне тази вечер.

Набра номера на Коста, но никой не се обади. Помисли да позвъни на Стивън, но реши, че е малко прибързано. Прибързано за какво? По тялото ѝ се разля сладостна тръпка, тя се усмихна. Стивън беше нещо различно. Стивън беше особен. Не искаше да го загуби.

Телефонът иззвъня и тя бързо вдигна слушалката с надеждата, че е Енцо. Не беше. Обаждаше се Боги Патърсън, нейният някогашен шофьор и охрана. Скъпият, тих Боги, който толкова искаше да дойде с нея в Ню Йорк, но тя категорично му отказа. Боги означаваше Лас Вегас, кръв и спомени. Той остана във Вегас и там започна собствен бизнес — сервиз на лимузини, за което тя му помогна финансово. Не поддържаха редовна връзка, но си оставаха приятели.

— Здравсти, Боги. Как си? Какво ново около теб?

— Лъки — започна той, гласът му кънтеше от резонанса в телефонната кабина, някъде наоколо се чуваше шум от игрални монетни автомати, — трябва да говоря с теб.

— Какво съвпадение. Точно се канех аз да ти се обадя. Пристигам във Вегас — може би утре — и искам да ме посрещнеш на летището.

— Ти идваш тук? — радостта в гласа му говореше повече от „добре дошъл“.

— Да. Достатъчно време мина. Връщам се.

— Не го прави.

— Какво?

— Изчакай ме. На път за летището съм. Има някои неща, които непременно трябва да научиш. Неща, които аз самият току-що разкрих...

— Какви неща? — в гласа ѝ се промъкнаха недоволни нотки.

— Лъки... Знам, че ще ти е трудно да повярваш, но Енцо Бонати не е приятелят, за който го мислиш.

— Боги, ти май си откачил? Чуваш ли се какво говориш?

— Да, чувам се — той за момент замълча. — Но и ти трябва да чуеш. Няма начин Мортимър Саурис да е стрелял по Марко.

Абсолютно никакъв. Бонати ексекутира не този, когото трябва. И това е само началото.

— Какво? — тя зяпна от изненада, разтърсиха я студени, смразяващи тръпки.

— Няма да говорим за това по телефона. Пристигам при теб. Това си е като кенеф с глисти, отворим ли го, ще плъзнат навсякъде. Не казвай нито дума на никого, преди да се срещнем. Разбираш ме, нали? На никого!

— Разбирам. Обади ми се с кой полет пристигаеш? — тя унило затвори.

Марко... Марко... Любими мой, ще ги пипна. Няма значение кои са, лично ще ги пипна. Обещавам ти го.

Четвъртък, 14 юли 1977

Ню Йорк

Шест милиона долара, преведени по сметката на Федералната данъчна служба, осигуриха на Джино правото да се върне в Америка. Операцията протече нормално и законно. Точно така трябваше да бъде. Но докато се стигне до това разрешение, минаха години. Викът на Джино, достигнал до Коста по сателита, сложи край на продължителните деликатни преговори.

— Плати им, не ме интересува колко. Плати на копелетата колкото искат, за да се върна у дома.

Вярно, разрешението излезе доста солено, но парите не представляваха никакъв проблем. Щом отвсякъде се стичат и пълнят касите... А при тях беше така.

Коста посрещна Джино в апартамента в „Пиер“. Двамата приятели топло се прегърнаха.

— Много се радвам, че те виждам... негоднико! — възкликна Джино. — Виждам, че косата ти е пооредяла, но все още се държиш, можеш да изкараш един-два рунда!

Коста се усмихна.

— Ти обаче си същият. Винаги. Не се променяш.

— А защо да се променям, приятелю? С твърдото намерение съм да отнеса в гроба зъбите си, косата си... всичко. Защо не?

Коста кимна. Джино наистина не беше променен. Мургав, загорял на слънце, с гъста черна коса, без грам излишна тлъстина.

Коста неволно глътна вече оформеното си шкембенце.

— Гладен съм — каза Джино. — Защо не поръчаш да ни донесат нещо за хапване, докато се преоблека — тръгна към спалнята. — Искам голяма, тлъста и сочна американска пържола. И френско сирене. И червено вино. Ти поръчай, аз идвам след минута.

Коста кимна и отиде до телефона, а Джино огледа спалнята. Беше хубава. Но не беше неговият дом. Сега, когато се беше върнал, искаше да си е у дома. Стига вече хотели. Беше достатъчно стар за тях. Помисли за своя приятел Коста. Не изглеждаше добре. Дори изглеждаше по-възрастен за годините си — с отпусната кожа, уморени очи, изтощен. Джино беше оставил всичко в неговите ръце. Може би му е дошло твърде много. През своето седемгодишно изгнание Джино умишлено избягваше да се намесва в това, което ставаше в Америка. Защото знаеше, че не е в състояние да направи нищо отдалече.

— Ти ще се грижиш за всичко — беше казал на Коста. — Ако имаш нужда от нещо, иди при Енцо.

Докато парите пристигаха, той беше доволен. Специален куриер внасяше ежеседмично в депозитни сметки в една от многото банки в Швейцария, която обслужваше авоарите му. Нещата се развиваха без сътресения. После Марко беше застрелян и парите секнаха. Това беше ужасно време. Джино беше като хванат в капан — в чужда страна, безсилен да направи нещо, изпълнен с гняв и безпомощна ярост. Марко му беше като син, а той не можеше да отмъсти за неговото убийство. Веднага се беше обадил на Енцо. Беше поискал справедливост. Незабавно. След няколко дни му съобщиха, че всичко е наред. Парите отново потекоха. Джино знаеше, че е длъжник на Бонати.

Естествено, слухове за Лъки достигаха и до Израел. Стана му ясно, че тя е навлязла в неговата бизнес империя. Но не беше наясно доколко дълбоко е нейното участие.

Бързо се преоблече — смени тъмния си костюм с пуловер от кашмир и удобен, широк летен панталон. Колкото по-скоро чуеше всичко, толкова по-добре. Беше вече тук. Не го съдържаше да започне да действа.

Сал погледна към спящия Дарио Сантейнджело. Без всякакво съмнение беше симпатичен със светлорусата си коса и изваяното лице.

Хубав. И доста скъп. Защо да не опита да си вземе парче от баницата, оставена направо под носа ѝ.

Напрегнато работи през всичкото време, откакто му беше дала да изпие двете капсули, които гарантираха дълбок, дванайсетчасов сън. Първо беше изнесла трупа на момчето с тъмната коса от апартамента. Свали го по аварийното стълбище като чувал с брашно, метнат на раменете ѝ. В подземния гараж го хвърли на задната седалка на своя стар „Крайслер“ и го покри с одеяло. Спирането на тока значително беше улеснило работата ѝ. Отдалечи се на около петнайсет преки и изхвърли тялото в една глуха уличка. После се върна в апартамента на Дарио, почисти и подреди всичко. След това преметна и него на раменете си.

Сал беше силна за двама яки мъже. Но докато настани Дарио на задната седалка на колата, се позадъха. Тихо си припываше под нос, докато измина пътя до Куинс.

Рут беше горе и я очакваше. Разкошната Рут, бивша шоугърла, бивша проститутка. Но едната половина на лицето ѝ беше обезобразена — навремето я бяха плиснали с киселина. Нито един мъж нямаше да погледне към нея. Но за какво са мъжете, щом Сал е наблизо?

— Всичко ли е наред, миличка? — попита Рут с безпокойство.

— Да — отговори Сал и нежно целуна обезобразената ѝ страна. — Имаме си гост. Пригответи леглото и ще ти кажа какво трябва да направим.

Рут оправи леглото. Двете съблякоха Дарио и го настаниха под завивките.

— Кой е? — прошепна Рут.

Сал втренчи поглед в спящия красавец.

— Ако си изиграя козове като трябва, той ще бъде нашата къща в Аризона. Ако ли не, просто ще бъде мъртвец.

Най-накрая Елиът Баркли тръгна към офиса си.

— Искам да си помислиш сериозно върху предложението ми да заминем за две седмици — настоя той пред съпругата си, преди да излезе.

— Добре, ще помисля — без ентузиазъм обеща Кери.

Не. Невъзможно е. Докато не открия кой ме изнудва, трябва да остана в града. Първо трябва да се справя с тази заплахата.

Тя прекара един неприятен ден. Обикаляше нервно из апартамента, подскачаше всеки път, когато телефонът звънеше.

Когато Стивън ѝ се обади, беше кратка и не му разказа нищо за преживяванията си от миналата нощ.

— Ще ти се обадя утре — накрая каза той, доловил нежеланието ѝ за продължителен разговор. — Тогава може би ще имам добри новини за онова разследване, върху което работя.

— Мм, добре. До утре — тя затвори. Не можеше да си позволи да задържа дълго линията заета.

Още не беше вдигнала ръката си от слушалката, и телефонът иззвъня. Тя веднага откликна:

— Ало?

— Какво ще кажеш за един хубав стабилен електрически заряд?
— попита лукаво някакъв глас.

— Ох, Джери. Какво искаш?

— Какво искам ли? Що за поздрав е това? Искам...

Тя престана да слуша изброяването на желанията му. Милият, скъп Джери. Милият, скъп, млад Джери. Влечението му към нея изглежда не отслабваше.

— Джери, днес съм много заета — прекъсна го тя. — Мога ли аз да ти се обадя?

— Кога?

— Скоро.

— Обещавах ли?

— Да.

Джери беше настойчив почти като любовник. Той се държеше с нея като с принцеса, за каквата я смяташе. Огромната разлика във възрастта им изглежда не го притесняваше.

В пет часа телефонът иззвъня. Обаждана се от телефонна кабина, не от централата. Сърцето ѝ лудо заби.

— Кери Баркли на телефона — ясно произнесе тя. — Кой се обажда?

— Утре. Дванайсет по обяд. На същото място — достигна до нея приглушен глас.

— Почакайте за момент... — започна тя, но линията прекъсна и тя остана със замлъкналата слушалка в треперещата си ръка.

Двамата стари приятели разговаряха с часове в апартамента на Джино. Коста започна от самото начала, първо колебливо, но постепенно ставаше все по-уверен и по-уверен.

Джино не го прекъсваше. Той наблюдаваше и слушаше съсредоточен Коста, отбелязвайки си на ум още веднъж колко остарял е той. Трябва съвсем да е изкуфял, защото това, което чувам, просто не е за вярване.

А това, което чуваше, беше историята на Лъки — нейното навлизане в бизнеса и изкачването ѝ на върха. Звучеше невероятно. Буйното младо момиче, което беше видял за последен път през седемдесета година, се превърнало в хладнокръвна, упорита, способна бизнес дама, която оглавявала всичко и ръководела делата доста добре — или поне така изглеждаше. По думите на Коста, за Лъки нямало невъзможни неща, можела да ходи и по вода, стига да поиска. Той говореше с гордост за борбата, която водила около построяването на „Маджириано“, за смъртта на Марко, за помощта и съдействието на Енцо Бонати.

— Да разбирам ли, че искаш да ми кажеш — попита недоверчиво Джино, — че от година насам не сме получавали никакви пари от „Маджириано“? Нито един шибан цент?

— Мисля, че ти обясних — каза Коста бавно, със загрижен глас. — След убийството на Марко Лъки напусна Вегас и Бонати пое бизнеса. Временно. Последва бизнеса с инвестициите. Сега, когато си тук...

— Заложи шибания си задник, че съм тук! Исусе Боже, Коста! Казах ти да търсиш Енцо, ако ти трябва помощ. Не съм ти казал да му поднасяш нещата на тепсия. Добре го познаваш — с неговите наркотици и проститутки... Исусе Боже! Не ми трябва такива връзки в моите хотели.

— Няма проблеми, които да не можем да разрешим. Енцо ще се оттегли, когато поискаме.

— Би ли се обзаложил за това, Коста? Би ли заложил пари за това? Не можа ли да назначиш свои хора? Не можа ли да размърдаш задника си и да реорганизираш нещата така, че контролът да остане в

теб. Ти и моята дъщеря. Просто не мога да повярвам. А какво ще кажеш за Дарио? Не го спомена.

Коста сви уморено рамене.

— Той не проявява никакъв интерес към бизнеса.

— Какво означава това?

Коста избърса потта от челото си с носната си кърпа.

— Мисля, че Дарио има нужда от помощ.

— Помощ ли? — рязко попита Джино. — Какво имаш предвид?

— Той има... сексуални проблеми.

— Какви проблеми? — остро се изсмя Джино. — Прекалено много путенца, а? Откога на това му се казва проблем?

Коста неловко се размърда. Никак не му се искаше той да разкрие на Джино за пристрастията на Дарио, но нямаше как — истината трябваше да бъде казана.

— Дарио е... ъ-ъ... харесва... момчета.

— Момчета ли? — лицето на Джино заприлича на буреносен облак от ярост. — Момчета? Опитваш се да ми кажеш, че хлапето е един шибан педераст?!

Коста само кимна, беше много разстроен.

— Не вярвам!

— За съжаление, вярно е.

Джино се изправи и започна да крачи напред-назад из стаята — тежко, изпълнен с ярост. Удряше юмрук в дланта си.

— От шибаните ти приказки излиза, че имам един хубавелко за син, дъщеря с желязна хватка и ташаци между краката и че си раздал хотела ми. Така ли е?

— Не съм казвал нищо подобно за Лъки — заговори бързо Коста. — Тя е родена за бизнес — реагира светкавично и ума и остър като бръснач. Точно като тебе, Джино. Трябва да се гордееш с нея. Без Лъки „Маджириано“ нямаше да съществува. Мисля, че когато двамата се...

— Къде е Дарио? — прекъсна го с леден глас Джино.

Коста съвсем беше забравил за Дарио и за неговото паническо обаждане по телефона. Но Сал би трябвало да се е погрижила за всичко досега.

— В града е. Има апартамент близо до реката. Да ви уредя ли среща?

— Не. Само ми дай адреса. Аз ще се погрижа за него.

Коста изтръпна. Не искаше да бъде на мястото на Дарио. Но все пак някой трябваше да налее малко разум в главата на момчето. Ако Джино някога разбере за порнографския филм, в който Дарио изпълняваше главната роля... Лъки се беше погрижила за това. Сумата се оказа доста солена и тя беше като полудяла от ярост — Коста никога не беше я виждал в такова състояние — но се справи. Може би трябва да каже на Джино. При някой удобен случай... друг път... Точно сега той не беше в настроение да слуша за филмовата кариера на сина си.

— Къде е Лъки?

— Тя също има свой апартамент. На Шейсет и първа и Парк авеню.

— Мислех, че живее при мен.

— Продадохме апартамента преди шест години. Имам под ръка двама агенти по продажба на недвижима собственост които чакат да решиш къде искаш да живееш.

Погледът, който Джино му хвърли, можеше да убие човек.

— Не е продала къщата в Ийст Хемптън, нали?

— Не. Разбира се, че не.

— И тя е такава, каквато я оставих?

— Абсолютно.

Коста си спомни разгорещения спор с Лъки за къщата. Тя искаше да я продаде, но този път — по изключение — той не ѝ позволи да го направи.

— Може би ще живея там — каза неочаквано Джино. — Навремето бях свикнал да живея в къща...

— Идеята е добра — съгласи се Коста. Почувства известно облекчение, защото Джино вече не крещеше. — Естествено, къщата ще трябва да се ремонтира.

— И какво от това? Утре ще отида да я огледам. Намерил ли си ми добър шофьор?

— Най-добрият. Работил е за фамилията Виторио в Чикаго, в града е от една година. Енцо лично го препоръча.

— Лично препоръчан от Енцо?

— Той е във възторг от твоето завръщане.

Джино помълча, с неподвижно вперен поглед пред себе си.

— Във възторг, казваш! Как да не е във възторг?

Нещо като че ли заседна в гърлото на Коста. Той се поизкашля.

— Енцо ми каза, че е готов да се види с теб, когато пожелаеш. След две седмици, месец... когато поискаш. Знае, че ще ти трябва време да се настаниш, да свикнеш със завръщането си. Той...

— По дяволите, Коста, какви шибани неща стават с теб? — внезапно изкрещя Джино. — Превърнал си се в мекушава баба. Аз съм вече тук. Тук съм. Сега. В тази минута. Не ми пука какво е било и какво е ставало. Искам среща с Енцо още утре. И когато разбере какво иска той, по дяволите, тогава ще се оправя с Лъки и Дарио — спря за момент и гневно го изглежда. — Знаят, че съм пристигнал, нали?

Коста отново трябваше да избърше потта от челото си.

— Мислех, че по-добре да изчакам, докато пристигнеш и тогава да им кажа. В града сега, с тази авария с тока, е истинска лудница. Не съм разговарял нито с Лъки, нито с Дарио от вчера.

— Това е добре, много добре. Не им казвай още. Искам да ги изненадам.

Коста неуверено кимна. Знаеше си, че не може да опази никаква тайна от Лъки.

— Чувствам се уморен — неочаквано каза Джино, все едно не бяха водили досегашния разговор.

— Няма как да не си изморен — бързо каза Коста, но изобщо не му повярва. Джино крачеше из стаята като лъв в клетка.

— Уреди срещата с Бонати. Утре. Никакво отлагане и извинения.

— Сигурен съм, че Енцо ще се радва да...

— Да, да. Ще видим — Джино отиде до прозореца и погледна навън. — Все още не вярвам, че съм се върнал... — почти на себе си каза той.

— Отначало е така...

— По дяволите! Трябва ми само един ден, и ще се почувствам така, все едно никога не съм заминавал.

Коста кимна, беше сигурен, че ще стане точно така.

— И така, за тази вечер няма нищо повече, нали?

Нищо повече! Беше чул предостатъчно за един ден. Изпитваше необходимост от действия, не от разговори.

— Върви си у дома, Коста.

— Това ще направя. Уморен съм. Русо е в съседната стая, ако ти потрябва.

— Даа. Знам, знам.

Русо беше нает за личен бодигард на Джино, също препоръчан от Енцо. Нямаше я предишната му охрана — момчетата или се бяха пенсионирали, или бяха починали. Русо не беше от старата школа. Млад, двайсет и няколко годишен, изискан и елегантен. За себе си Джино го беше поставил в категорията мъже, които не могат дори муха да убият.

Изпрати Коста до вратата.

— Хей, не обръщай внимание, че ти се накрещях. Знам, че си направил всичко според силите си.

Коста забързано си тръгна. Минаваше седем, а трябваше да проведе дълъг и сериозен разговор с Лъки. Най-после тя трябваше да разбере, че баща ѝ наистина се е завърнал... Е, трябваше да се направи нещо и по този въпрос. Двамата просто трябваше да се научат да живеят заедно.

Джино затвори вратата, запали пура и започна да кръстосва неспокойно стаята. Защо този идиот не му беше казал по-рано за Лъки и Дарио? Какво, по дяволите, беше чакал? И тогава се сети какво е попречило на Коста да му каже. Неговите лични указания. Не ми досаждай с нищо, само ме върни обратно. Лайна! Нещо не беше в ред. Чувстваше го. Беше почти физическо усещане, реакция на нещо, което се носеше във въздуха. Но какво?

Трябва да почака и да разбере. Да бъде още по-внимателен и предпазлив. Вдигна слушалката на телефона и поиска да го свържат. Издиктува номера. След час имаше нов шофьор и нов телохранител. Не че не ценеше личните препоръки на Енцо, но правило номер едно в живота му беше: обгради се с хора, които са лоялни към теб, само към теб.

Годините в изгнание не бяха притъпили инстинктите му. Беше в прекрасна форма, беше станал дори по-предпазлив и бдителен отпреди. Седем години бяха много време, когато се налага да кротуваш и да бездействаш, но в Израел не беше чак толкова лошо. Имаше хубава къща край морето. Плаж. Кучетата. Жените, които беше пожелал.

През третата му година в чужбина беше срещнал една жена. Не беше в първа младост. Навлизаше в четирийсетте. Но на мъж на неговата възраст изобщо не му трябваха млади момичета. Пиленцата

само разстройваха стомаха му с глупавите си въпроси и подскачането около него.

Жената, която срещна, беше привлекателна вдовица — с вдигната на кок светла коса и хубави сини очи. Джино се изненада, когато тя му каза, че е еврейка, тя изобщо не приличаше на еврейка. Израелските момичета бяха очарователни, но тъмната им гореща красота не успя да го завладее. Обичаше руси жени с бяла кожа. Розалин Глутцман беше руса, с бяла кожа. Освен това беше страхотна готвачка, превъзходна слушателка и най-прекрасната любовница за мъж, който не желае да го прави по десет пъти на нощ. Когато я покани да се настанят при него, тя прие и остана, докато той замина. Никога не го притесни с претенции за каквото и да било.

Не я помоли да замине с него в Ню Йорк. Тя също не попита може ли да го направи. Бяха се разделили като цивилизовани хора. Джино ѝ подари дълго палто от норка. И така приключи този епизод от живота му.

Сега си даде сметка, че му се иска тя да е до него. Само с Розалин би могъл да разговаря за Дарио и Лъки. Неговите деца. Двама непознати.

Лъки. Каква беше станала? Според всички сведения била негово копие. Ледена усмивка плъзна по устните му. Че какво толкова лошо имаше в това да бъде точно като него? Помнеше я като малко момиче, винаги силна, винаги непокорна. Винаги по-умна от Дарио.

Намръщи се. Неговият син — педераст! Не, това не беше възможно, беше някаква грешка.

Коста сигурно беше сбъркал в преценката си.

Съблече се по гащета и си легна. В стаята, въпреки че климатичната инсталация отново беше включена, все още беше горещо.

Какво кроеше шибаният Бонати? До Джино беше достигнал слух, че той и близнаците Касари са станали много гъсти. Енцо много добре знаеше чувствата му към фамилия Касари. Но какво му пукаше на него? В отсъствието на Джино единствените му съперници бяха едно момиче и един изкуфял стар пръдльо... Извини ме, Коста, но си е точно така.

Сигурно не е било никак трудно да превземат подмолно „Маджириано“. Особено след като Бяха отстранили Марко. Най-

сигурната проверка на Енцо Бонати, на неговата лоялност и приятелство включваше един единствен въпрос: ще се откаже ли Бонати от контрола над двата хотела във Вегас? Коста си мислеше, че това ще стане лесно. Джино не беше толкова сигурен. Интуицията му подсказваше, че ще има проблеми. А интуицията му никога не го лъжеше.

Затвори очи и в съзнанието му изплуваха Лъки и Дарио.

Лъки и Дарио!

Двамата подскачаха и танцуваха като кукли на конци, докато той потъна в неспокоен сън.

Петък, 15 юли 1977

Ню Йорк, Сутринта

Лъки спа лошо, будеше се всеки час, за да проверява колко е часът. Когато Коста ѝ се обади — точно след разговора с Боги — тя го отряза:

— Утре, сега не ми се занимава с това!

Коста не се опита да продължи разговора. Явно моментът не беше подходящ да ѝ каже, че Джино е в Ню Йорк — разбра това от резкия ѝ категоричен тон.

След като така и така се беше събудила, въпреки че беше ранна утрин, Лъки реши да отиде до летището и да посрещне Боги. Загатнатите, но неизяснени от Боги неща, направо я подлудяваха. Обади се на портиера да извика такси, което я откара до подземния гараж, където беше паркирала снощи своя „Мерцедес“. Когато посегна да отключи колата с резервните си ключове, видя закрепена бележка под чистачката на предното стъкло. Бързо я издърпа и прочете съдържанието, написано с хубав почерк: Разполагаш с три дни, после ще те открия по номера на колата ти и ще ти се обадя — Стивън.

Засмя се. Сигурно беше дошъл специално дотук, за да ѝ остави бележка. Щеше да му се обади... искаше да му се обади... Веднага след като разбереше какво е открил Боги.

Джино стана в шест, облече се и закуси. Към седем се обади по телефона на Коста.

— За колко часа е срещата с Бонати? — настойчиво попита той.

— Енцо предлага в един. В Бруклин. В един ресторант, в който ходи често. Имало градина и каза, че ще харесаш касетата. Освен това каза...

— Какво й лошото на касетата в „Рикади“? — прекъсна го Джино.

— Нищо, нищо — отвърна нервно Коста. — Ако предпочиташ да се видите там, естествено ще говоря с Енцо и...

— Добре. „Рикади“. В два часа. Ще се видим там.

Дарио се мъчеше да се събуди. Не можеше да отлепи клепачите си, тежаха като олово...

Беше много рано. В това беше сигурен. Отвън долиташе шумът от колата, с която събираха боклука... детски гласчета, които отиваха на училище. Не беше в своя апартамент... Не знаеше къде се намира... Отново се унесе в дрямка, после потъна в дълбок сън.

Долу, в кухнята на първия етаж, Сал целуна леко Рут по бузата и каза:

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш.

Рут кимна и пооправи роклята си.

— Знам точно какво трябва да направя.

— Добре — каза Сал и вдигна ръката си, стисната в юмрук с изправен палец — с пожелание за успех. — Започвай!

Кери стана преди Елиът. Случваше се втора поредна сутрин и това вече беше необичайно. Този път облече черен костюм с панталон, не си сложи никакви бижута. Среса лъскавата си коса и я прибра на тила в стегнат кок. В осем беше готова за излизане.

— Кери — обади се Елиът, — къде си тръгнала?

— В един новооткрит салон за фитнес. Бил нещо изключително.

— Искях още днес да заминем от града, а ти отиваш в някакъв фитнес салон.

Тя опита да се усмихне, но усети, че лицето й е замръзнало в нелепа гримаса.

— Ще се върна за обяд — побърза да го успокои тя.

Той изсумтя отегчен.

— Не знам какво става с теб напоследък. Откакто този проклет ток спря...

— С мен не става нищо. Само се грижа за здравето си.

— Ще се обадя да потвърдя резервацията за Бахамите. Бъди готова да заминем довечера.

Тя безволево кимна. Може би... Само може би...

Кери вече беше до външната врата, когато той неочаквано я попита:

— Как ще отидеш до салона?

Тя за миг замръзна. Загуби всякаква способност да мисли.

— Мислех да повървя пеша — най-сетне успя да съобрази тя. — През няколко преки е.

— Къде точно?

— Ох, съвсем наблизо... — подхвърли през рамо тя, отвори вратата и забързано излезе.

Навън, на улицата, си пое дълбоко дъх и тръгна към близката станция на метрото. Нервите ѝ бяха опънати като струни. Колкото по-скоро приключеше с тази среща, толкова по-добре.

Стивън винаги ставаше към шест и половина. Съблюдаваше стриктно дневния си режим — леден душ, половин час упражнения с натоварване за силно и хармонично тяло, след това чаша натурален портокалов сок и закуска от пшеничена каша, царевични бухтички, мед и горещо кафе. След това беше готов за всичко.

Днес специално беше готов за Енцо Бонати. Този ден щеше да се превърне в забележителност и вестниците щяха да му отделят специално внимание. Двете години задълбочена и напрегната работа приближаваше своя край, което изпълваше с удовлетворение Стивън, но и го плашеше. Удовлетворението идваше от факта, че престъпник като Бонати заслужаваше да прекара останалата част от жалкия си живот зад решетките. Страхът пък се пораждаше от това, че дори сега толкова неща можеха да се провалят.

Облече се и се замисли върху собствения си живот. Ейлийн заемаше съществена част от него. Толкова способна, организирана и привлекателна. Една наистина съвършена съпруга.

Но една нощ, прекарана в заседнал асансьор с някакво енергично и отракано момиче, наречено Лъки, се оказа достатъчна, за да разбере, че Ейлийн не е за него. Внезапно осъзна, че не изпитва желание да прекара останалата част от живота си с нея. Беше толкова ясно и

просто. Неговото решение. Въздъхна дълбоко. Проблемът се състоеше в това как да ѝ го каже.

Енцо се събуди с тежък махмурлук. В устата си имаше в вкус на препикани пилешки курешки, главата му се пръскаше, усещаше тялото си сковано и мръсно. Тези неудобства не му попречиха да реши, че е прекарал весела вечер. Страхотно червено вино. Похотливи руси уруспии, готови да изпълнят всяко негово желание. Жени. Всички бяха еднакви. Курви. Не предлагаха нищо ново под слънцето. Но това го знаеше от край време. Усещаше обаче, че в последно време — може би през седемдесетте години — в тях настъпваше някаква промяна. Всички се бяха отворили — ебане, духане и останалите неща. Докато той добре си спомняше времето, не беше толкова отдавна, когато такова разнообразие си позволяваха само проститутките. Сега изглежда всички жени харесваха секса. Не беше само на приказки, наистина го харесваха. А този факт беше предостатъчен, за да съсипе неговото удоволствие. Занапред, реши той, момичетата, които ще бъдат наемани да го забавляват, трябва да бъдат по-невинни. Най-добре все още девствени. Имаше ли останали девственици на този свят?

Свали меките наочници за сън и се отдаде на първия си утринен пристъп на кашлица. После натисна бутона на звънеца над леглото и извика при себе си Големия Виктор, неговия личен телохранител от трийсет и пет години.

Очертаваше се напрегнат ден. Джино Сантейнджело се беше върнал в града и без отлагане трябваше да се свърши много работа.

Лъки различни още във въздуха пристигащия от Лас Вегас самолет, с който пътуваше Боги. Не откъсна очи от бялата птица, докато тя се приземи на летището. Неспокойно изчака Боги да се покаже на изхода за пристигащите пътници. Той също я видя и забърза към нея.

Не беше променен. Беше си същият Боги — върлинест, с дълга коса, впити дънки и овехтяла армейска куртка.

Тя се затича към него и се хвърли на врата му, спонтанната ѝ реакция малко го притесни. Не си падаше по емоционалните изблици.

Боги се огледа наоколо със зорките си, азиатски очи.

— Знае ли някой, че пристигам?

— Каза ми да не казвам на никого. И аз на никого не съм казала Боги, честно. Какво става?

Той хвана ръката ѝ със силните си пръсти. Стисна я толкова здраво, че я заболя.

— Колкото по-скоро седнем някъде и поговорим, толкова по-бързо ще помъдрееш.

— Да тръгваме тогава. Колата ми е отвън. Можем да говорим на път за града.

— Аз ще карам. Когато чуеш това, което имам да ти казвам, сигурно ще превъртиш. Лъки, трябва да знаеш, че целият ти труд досега е отишъл на вятъра.

Думите му се врязаха дълбоко и болезнено в душата ѝ. Черните ѝ очи убийствено заблестяха, гласът ѝ режеше:

— Разкажи ми, Боги, не мога да чакам повече.

Сутрешните вестници съобщиха за завръщането на Джино в Америка. Не крещяха със заглавия на първите си страници. По-скромно отразиха събитието, Ню Йорк Таймс например публикува съобщението на третата си страница.

Джино прочете материала и отвратен захвърли вестника. По-скоро гадно намекваха, че е изненадал със завръщането си Лъки и Дарио, неговите деца. Той позвъни на Коста и му нареди да организира среща днес следобед с децата му. Неговите деца. Какъв майтап! Педераст и уруспия. Въпреки гнева, мисълта, че ще ги види отново, го развълнува повече, отколкото искаше да признае.

Лъки и Дарио. Рожбите от брака му с Мария. Сладката красива Мария. Всеки път, когато си спомнеше за нея, изпитваше същата нечовешка болка, както в деня, когато я загуби. С годините убийството ѝ не избледняваше в съзнанието му — щеше да го помни да последния си дъх, когато и той отидеше при нея. Мария. Нежна. Ефирна. Защо Лъки поне малко не приличаше на нея?

Цялата сутрин прекара до телефона. Възобнови връзката си със своите стари, добри познати, съобщи на хората, които трябваше да знаят, че се е върнал и ще остане тук. Слушаше това, което те му казваха. Поглъщаше всяка дума. Чу слухове. Чу клюки. Чу истини. До обяд — времето за срещата му с Енцо — научни много, повече от

достатъчно, за да е категорично сигурен, че Енцо няма да върне хотелите във Вегас без борба.

Е, щом той го искаше, Джино беше готов. Междувременно предприе стъпки, за да подсили позициите си и Енцо Бонати, ако проявеше достатъчно ум и разум, трябваше да отстъпи, преди да се стигне до сблъсък. Джино Сантейнджело беше победител. Беше го доказал.

Този път не се заглеждаха в Кери. Беше чернокожа в квартал за чернокожи. И какво от това. Не носеше по себе си никакви скъпи украшения, въпреки че само слънчевите ѝ очила „Хенри Бендъл“ струваха повече от сто долара.

Придвижването с метрото се оказа истинско мъчение. Беше задушно, мръсно, вонеше. Колко години бяха минали, откакто за последен път беше пътувала с метрото? Във всички случаи достатъчно, за да види добре огромната разлика между своя начин на живот и този на обикновения човек. Ти си щастливка, Кери, успокояваше се сама тя. Твоят живот олицетворява американската мечта. Пари, стил и положение. Но всичко това е един фалш, нали? Всъщност живееш в лъжа. Целият ти живот е изтъкан от лъжи.

Беше часове преди дванайсет. А на нея ѝ се искаше да е много по-късно. Тревогата и мъчителните предчувствия не я напускаха. Влезе в един смесен магазин, седна на високото столче в края на бара и си поръча кафе.

— Днес ни очаква страхотна жегга, миличка — лениво я запrikaзва жената зад бара, без да спре да се почесва под мишницата. — Ще бъде по-горещо от устата на Мохамед Али — изкикоти се силно на собствената си шега. — Ох, толкова ми харесва устата на това момче!

Кери се усмихна едва забележимо. Предстоеше ѝ да прекара три часа в очакване.

Половин час не достигна на Уорис Чартърс, за да се сблъска с Лъки Сантейнджело на летище „Кенеди“. Полетът му от Лос Анджелис беше от първите. Той самият се радваше на добро настроение. Сутрешните вестници съобщаваха за завръщането на

Джино Сантейнджело в Америка. И той си беше направил точен разчет на времето.

Усмихна се самодоволно. Беше му отнело много време, но работата беше опечена. Най-накрая Убийствен изстрел беше готов за реализация. Но не благодарение на Дарио Сантейнджело, въпреки че Уорис тактично му предложи да се ангажира по някакъв начин.

Уорис се замисли над събитията от последните две години. Дарио. Това русо, красиво момче с ненаситен сексуален апетит. И абсолютно безполезен по отношение установяване на какъвто и да било контакт с баща му във връзка със сценария. Ревнив. Непостоянен. Странен. Господи! Уорис познаваше толкова много подобни жени. Щом се вмъкна неканен в живота му, Дарио се превърна в Господин Собственик. Уорис изобщо нямаше нужда от такъв тип връзка, още повече, че нямаше никакви лични изгоди от нея. Единственото качество, което Дарио притежаваше, беше името му — Сантейнджело. Джино и Лъки притежаваха освен името властта и парите. Не му трябваше много време, за да открие точното разпределение на активите.

Когато осъзна че нищо не печели за себе си, като споделя живота на Дарио, той му намери работа. А Дарио се влюби в тази работа. Превъплъщаваше се в Дейвид Дърк — суперзвезда във филмовата порно индустрия. Беше истинско попадение. Дарио прилагаше призванието, за което беше създаден. Единственият недостатък в цялата иначе добре напасвана история, беше, че Дарио (Дейвид) не вършеше никаква работа в сцени с жени. Ощастливяваше само актьори.

— Не е лесно да се намира подходяща роля за теб — оплакваше се Уорис. — Хетеросексуалните филми са хитовете, от които се печели.

— Какво ти пречи да напишеш сценарий за мен — каза небрежно Дарио.

В тази идея имаше хляб. Уорис написа такъв сценарий. Нарече го Каубоят пътешественик и филмът мигновено се превърна в суперхит в порно-киното. В Дарио — напомняше с нещо Робърт Редфорд на екрана — се влюбваше отчаяно и безумно всеки отявлен педал от Източния до Западния бряг. До невзрачното им студио в Пасадина

започнаха да пристигат хиляди писма от негови поклонници. Дарио беше пожънал успех. Беше се превърнал във филмова звезда.

Кариерата му обаче се оказа кратка. Рано една сутрин в апартамента на Уорис и Дарио в Марина дел Рей пристигнаха двама мъже. Мъже, с които не можеше да се спори или разговаря. Казаха, че господин Бонати желае да отидат при него незабавно. Нито Дарио, нито Уорис се осмелиха да възразят. Покорно, като палета от кучешко училище, последваха двамата мъже до Лас Вегас, където известният с репутацията си на престъпник Енцо Бонати ги прие в своя апартамент над последния етаж на „Маджириано“

Енцо започна направо. Не беше многословен.

— Да вземеш да си вдигнеш педерасткия задник и да се върнеш в Ню Йорк — каза той на Дарио. — Дръж гъза си там! Видях лицето ти в един от ония филми. Така че ти вече нямаш никакво лице. Ясно ли е?

На Дарио му беше ясно. Взе първия самолет и се върна в Ню Йорк, без да успее да се сбогува с никого.

— Ти — обърна се Енцо към Уорис, когато Дарио излезе, — имаш ли някаква представа кой съм?

— Господин Бонати — отговори спокойно Уорис, — цял живот съм ваш почитател.

Енцо кимна и изгрухтя.

— Значи няма да ми създадеш никакви проблеми?

Уорис протегна ръце към него.

— Господин Бонати, само ми кажете какво желаете.

— Сестрата на тоя рус педал ми досажда. Искан филма, така че аз трябва да го взема. Искан негатива и всичките снимки. И повече никакви лайнени работи, защото ще те пратят да скубеш кактуси в пустинята. Ясно ли е?

Уорис мрачно кимна.

— Разбира се, ще бъдеш възмезден, нали?

Енцо силно се изсмя.

— Да, разбира се. Подходът ти ми харесва. Ти ли си режисьорът на тоя боклук?

— Сценарият е мой, аз режисирах филма и подбрах артистите. Тоя боклук печели пари, но вие сигурно го знаете.

— Да, да... Знам — Енцо замислено зачовърка носа си. — Искam да направя филм за мене. С много цици, задници и руси мацета със сочни сливи. Изясни ли ти се картинката?

Уорис си изясни картинката.

— Ще финансирам изцяло работата — продължи Енцо. — Колко ще струва?

— Приемам да работя всичко, което се финансира. И мога да направя това, което си поискам — обясни меко Уорис, — особено след успеха на Каубоят пътешественик.

— Какво искаш? — изстреля Енцо. — Не се заигравай с мен с тъпите си речи. Не са ми потрѣбвали. Изплюй камъчето.

Очите на Уорис блеснаха.

— Искam да направя сериозен филм. Имам сценарий — Убийствен изстрел. Сигурен съм, че е нещо, което ще предизвика интереса ви, стига да го прочетете...

Този разговор се беше състоял преди четири месеца. И оттогава Уорис беше по-зает от всяко друго време през живота си. Енцо Бонати страшно хареса идеята да направи филм за живота на Джино Сантейнджелo. Само поиска да се внесат някои промени. Дребни промени. Съвсем незначителни промени. Например, че приятелят и наставникът на Джино става супергерой, а самият Джино си остава дребен гангстер-убиец.

Уорис се съгласи. Майната му на Енцо Бонати. Веднџ да започнат снимките и щеше да си направи филма както иска. Беше чакал десет години за този филм.

Междувременно Бонати финансира изцяло предварителната подготовка. Съгласи се на бюджет от четири милиона долара. Уорис съчета първокласни актьори с неоткрити още таланти. Не успяха да се споразумеят само за изпълнителката на главната женска роля. Той знаеше коя иска да бъде, но Бонати имаше други идеи. Пътуването до Ню Йорк беше с цел да получи последната сума пари и да се определи окончателно кое момиче ще получи главната роля. Снимките трябваше да започнат след десет дни и не разполагаше с никакво време за размотаване.

Уорис напусна летището, като си подсвиркуваше тихо с уста. Взе такси. Със себе си носеше метална кутия с пробни снимки на неговото

момиче. Само Бонати да я види, нямаше да има за какво да спорят повече.

Рут бързо влезе в голямото хале на супермаркета. Вече не ѝ правеше впечатление реакцията на хората при вида ѝ. При първия поглед в очите им грейваше възхищение, защото тя беше — и продължаваше да бъде — много красива. След това, когато видеха обезобразената страна на лицето ѝ, възхищението се сменяше с изненада, ужас и най-накрая съжаление.

— Хей, маце... — към нея веднага се присламчи някакъв тип, но думите заседнаха в гърлото му, когато мина покрай него.

Не му обърна внимание. Тъп задник. Какво знаеше той? Спря за малко до телефонния автомат и си пое дълбоко дъх. Дарио Сантейнджело спеше в леглото ѝ. Сал мислеше, че двете ще забогатеят от това. Рут беше достатъчно умна, за да знае, че няма да стане точно така. Правило номер едно за оцеляване в големия град беше — никога не се забърквай с тузарите. Понякога Сал мислеше с гъза си.

Извади няколко монети от чантата си и започна да набира номера.

— Виктор — прошепна тя. — Рут се обажда. Имам нещо, което трябва да ми помогнеш да го изнеса...

На дневната слънчева светлина улицата беше съвсем непозната за Кери. Но тя откри магазина за месо и застана отпред. Всеки път, когато някой минеше на метър разстояние от нея, тя нервно подскачаше.

Очите ѝ се стрелкаха във всички посоки, тя напрегнато оглеждаше лицата на хората, походката им, поведението им... Кой, по дяволите, ѝ беше навлякъл това изпитание? Щеше да го убие. Ще извади новия си пистолет и ще го убие!

Не се оглеждаше за кола, затова и не забеляза белия „Кадилак Елдорадо“, който се плъзна безшумно и спря пред входа на магазина. Дори не чу името си, когато някакъв глас го извика. Вторият вик обаче привлече вниманието ѝ и тя се втурна към колата.

Седящият вътре беше в безопасност, анонимен зад оцветените в черно стъкла.

— Кой си ти? — изсъска Кери.

Задната врата се отвори.

— Влизай! — чу тя глухия глас от телефонната слушалка. — И по-бързо, моля!

Боги говори, без да спира, близо час. Боги, който обикновено с неохота и доста трудно свързваше две изречения.

Лъки не го прекъсна нито веднъж. Слушаше внимателно, докато той ѝ разказа цялата история с равния си, безизразен глас. Тя повярва на всяка дума. Боги никога нямаше да я излъже. Нямаше защо да я лъже. Докато той говореше, в нея започна да се надига ярост, толкова силна и студена, че тя знаеше, че не може да я овладее. Безмозъчна путка. Точно за това я бяха взели, беше казал Боги. И беше прав. Тъпа безмозъчна путка.

Двамата седяха в апартамента ѝ. Тя отиде до бюрото си, отключи едно чекмедже и безшумно извади малка метална кутия. Сръчно сви и залепи с език цигара с марихуана, запали я, пое дълбоко и я подаде на Боги. Марихуаната я успокояваше, избистряше ума ѝ. Не обезсилваше духа ѝ, не я караше да се кикоти. Имаше точно противоположния ефект. Разбира се, пушеше марихуана само когато наистина ѝ се налагаше да бъде много бодра, енергична и с остър ум.

Боги привърши историята си. Втренчи поглед в нея.

— Трябваше да ти кажа, нали?

— Абсолютно.

Той протегна слабото си жилаво тяло.

— И аз така си мислех.

Двамата замълчаха и довършиха цигарата, потънали в собствените си мисли.

— Какво ще направиш? — попита неочаквано той.

— Ще постъпя като женската на черния паяк — от гласа ѝ го побиха тръпки. — Ще действам тихо и коварно... и който се изпречи на пътя ми, ще го унищожа!

Петък, 15 юли, 1977

Ню Йорк, Следобед

— Енцо, приятелю! — Джино сияеше. — Обзалагам се, че никога не си сънувал, че ще седим отново заедно на една маса тук, в „Рикади“, с верните си приятели и сънародници около нас.

— Джино, приятелю! Това е нещо, за което съм мислил всеки ден, откакто замина.

— Разбира се, че си мислил. И защо не? Израсли сме заедно, заедно хванахме света за ташаците... Почитахме се един друг във всяко отношение — вдигна чашата си с вино. — Имали сме различни мнения за някои неща в живота, но те не са били нещо, което да не можем да оправим. Пия за нас, Енцо. За теб и за мен. Два стари бойни коня, които оцеляха с достойнство и добросъвестност.

Енцо вдигна чашата си и се чукна с Джино. Двамата отпиха.

— Кажи ми — каза Джино небрежно, — какво е това инвестиране, което си направил с мои пари от „Маджириано“?

— Ами... — Енцо зараглежда поддържаните си от маникюрист нокти. — Радвам се, че питаш за това. Върна се толкова неочаквано, че наистина ни изненада. Не съм подготвен още. Искам да ти покажа документи, сметки... Направих нещо чудесно за теб.

— Колко чудесно? — меко попита Джино.

— Ще видиш. Към края на седмицата всичко ще бъде готово черно на бяло.

— Добре, добре — Джино започна да върти вилицата, върху която вече имаше спагети. — Ценя високо всичко, което си направил, Енцо. Поел си нещата във Вегас, грижиш се за Лъки... Разбирам, че си й като баща.

Енцо се усмихна. Зъбите му бяха грозно проядени от кариеси, имаше страхова психоза от зъболекари и затова не правеше нищо, за да се погрижи за тях.

— Тя е истинска Сантейнджело, Джино. Наистина трябва да се гордееш с нея.

— Гордея се, Енцо, гордея се. Но да не забравяме, че тя е жена, по-слабият пол, както казват. Което е много лошо, защото някои хора могат да се възползват от тази слабост.

Дясното око на Енцо потрепна — тик, който имаше от рождение и който беше сигурен знак, че се кани да излъже.

— Никой не би дръзнал да се възползва от Лъки, след като аз съм наблизил — изгърмя той. — Никой.

— Не би дръзнал, щом ти си наблизил, скъпи приятелю, защото ти би направил това, което самият аз бих направил, ако някога се случи

подобно нещо. Ще размажеш този човек като буболечка, като комар. Прав ли съм?

Енцо не отговори. Втренчи поглед в Джино. Джино също се втренчи в него.

— Утре — каза бавно Джино — ще направя необходимото да назнача отново мои хора в моите хотели — бавно вдигна ръка и докосна с пръст избледнелия белег на лицето си, после леко го потърка. — Ще кажеш на твоите хора да кротуват. Нека свършим тая работа гладко. Няма смисъл да се изчаква, нали, приятелю? Нали така?

Кери не познаваше старата жена, разположена на задната седалка на белия „Елдорадо“, но въпреки това тя седна до нея. В края на краищата нали затова беше дошла в Харлем — да разбере.

Климатичната инсталация беше включена, а оцветените в черно стъкла пречупваха светлината и вътрешността на купето изглеждаше някак странна. Имаше преграда, която ги отделяше от шофьора.

— Коя си ти? — повтори Кери. — Какво искаш?

Старицата се засмя със странен, горчив смях. Беше дебела, облечена в широка рокля, с натежали от пръстени пръсти, които нервно барабаниях по коленете ѝ. Носеше слънчеви очила с огромни бели рамки, косата ѝ беше боядисана в черно и вдигната на висок испански кок. Устните ѝ бяха намазани с аленочервено червило, което я правеше още по-неприятна. Маслинената ѝ кожа беше сбръчкана, покрита със старчески кафяви петна. Парфюмът ѝ изпълваше купето с неприятно силна, сладникава миризма.

— Не ме ли помниш? — попита жената. Сега гласът ѝ звучеше по остро, но беше все така гъгнец и дрезгав.

— Не те познавам — каза отчаяно Кери. — За Бога, кажи ми какво искаш. Нямам много пари, но...

— Ха! Нямала много пари. Ти, миличка, вониш на пари.

— Колко искаш?

В гласа на жената се прокраднаха умилкващи нотки.

— Не ти искам парите. Бебето Стивън сигурно е пораснало, станало е красив мъж.

— Откъде знаеш за Стивън? — паническата тревога, която изпита, прозвуча в гласа на Кери.

— Аз го помня, но ти не ме помниш...

Нещо в интонацията на този провлечен, дрезгав глас засегна чувствителна струна в душата на Кери. Паметта ѝ започна бясно да търси. Акцентът, имаше нещо познато в акцента...

— Обичах го... сякаш беше моето малко бебе. Когато избяга от мен, ти взе малкия Стиви — жената уморено въздъхна. — Не те виня за това, Кери, не те виня. Толкова добре се погрижи за себе си, стана важна клечка, ти...

— Сузита?! — прошепна Кери изумена. — Сузита?

Жената се ухили.

— Е, понадебелях, поостарях. Времето спря за теб. А аз — сви рамене — останах в професията цял живот.

Кери с мъка сдържа риданията си. Тази дебела, дърта торба не можеше да бъде Сузита — младата, жизнерадостна Сузита, за чието тяло мъжете стигаха до бой. Съдбата понякога беше много жестока.

— Не съм те извикала тук, за да те изнудвам — каза бързо Сузита. — Съжалявам, ако така ти се е сторило.

Кери се обърка, хиляди предположения се завъртяха в съзнанието ѝ.

— Защо тогава? След толкова време? Как ме намери?

— Винаги съм знаела къде си, миличка — каза сериозно Сузита. — Следила съм живота ти — от мига, когато видях твоя снимка в едно списание няколко години, след като напусна. Ти ме накара да се почувствам добре, когато разбрах, че си се измъкнала от тинята. Единици успяват да се измъкнат от Бонати. Единици...

Бонати. Само при произнасянето на името му в главата ѝ нахлуха жестоките спомени. Бонати! Отнасяше се с нея като с вещ — маса, стол... парче месо — с което да си поиграе.

Бонати. Господарят. За него всички останали бяха червеи.

— Сузита — нежно каза Кери, — последните няколко дни ти ме прекара през ада. Бях пред магазина за месо в сряда вечерта. Чаках. Ти не дойде. Нападнаха ме... арестуваха ме... беше истински кошмар. Моля те, кажи ми какво искаш от мен и ме остави да живея живота си.

— Даа, знам... Между нас вече няма нищо общо. Ти си дама. Аз съм проститутка, която ръководи публичен дом на Бонати. Защо да си губиш времето с мен?

— За Бога, кажи ми какво искаш?

Сузита започна да си играе с пръстените по дебелиите си пръсти.

— Искам да те предупредя, това е всичко.

— Да ме предупредиш?

— Да. За разследването на Бонати.

— Разследване?

Сузита вдигна на челото си големите слънчеви очила и впери недоверчив поглед в Кери. Очите ѝ приличаха на стафиди, боднати в тъмна, грапава, нещавена кожа.

— Разследване, което води твоят син.

Сякаш електрически ток разтърси Кери. Разследване, което води твоят син. Знаеше, че Стивън работи върху някакво специално разследване, но служебното му положение забраняваше да споменава каквито и да е имена. Не ѝ беше казал нито едно. Дори Джери не беше посветен.

— Не знаеш, така ли? — настоя Сузита.

Кери немощно поклати глава.

— Майната му! — възкликна Сузита. — За разлика от теб Бонати знае... и изобщо не е притеснен.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не съм единствената, която не те е изпускала от погледа си.

Почувства как от стомаха ѝ се надига жлъчка и засяда в гърлото ѝ.

— Бонати знае кой е Стивън. Синът ти се е заел да го прати зад решетките. Но когато застане там, пред съдебните заседатели, Бонати ще им разкаже за теб. Можеш ли да си представиш тогава какво ще се случи? С такава майка като теб Стивън ще стане на посмешище и ще се наложи да си подаде оставката. Бонати очаква с нетърпение този момент. Приготвил е всичко за теб — наркотици, снимки, сведения от болницата... Даже онези стари снимки на Стиви с всички момичета, когато той беше на четири години. Малко хубаво момченце в бял копринен костюм, стъпил на масата пред тържествената торта...

Кери отчаяно затвори очи и се отпусна в седалката.

Лъки седеше на леглото, кръстосала по турски крака, със затворени очи и притиснати към слепоочията си пръсти.

Енцо Бонати. Нейният кръстник. Нейният наставник. Човекът, който ѝ беше толкова близък... Когато обичаше... Човекът, който беше заменил Джино...

Енцо Бонати. Змия в пазвата. Главорез. Убиец. Екзекуторът на Марко — не лично, но беше дал заповедта да бъде убит.

— Отстранете Марко — сигурно беше казал. — Той единствен разбира от всичко. Момичето и Коста са лесни. Ще отстъпят. Няма да се справят сами с нещата.

Колко прав е бил той. Как ли е злорадствал, когато тя му поднесе всичко на тепсия. На него. И на близнаците Касари — синовете на убиеца на нейната майка.

И тя никога не беше се усъмнила в нещо. Не изпитваше и капка подозрение. Тъпата малка Лъки Сантейнджелю. Тъпата путка.

Ако не беше Боги, щеше да си остане такава. Боги беше подслушал разговора на двама чикагски гангстери, които се возили в неговата лимузина преди десет дни. Беше доловил само откъслечни фрази, няколко имена и дати, но и те били достатъчни, за да събудят любопитството му. Започнал да го човърка въпросът дали всъщност Енцо Бонати е лоялен към Лъки... Един въпрос, но достатъчен, за да го пришпори да извърши лично едно малко разследване.

Малкото разследване на Боги открило много неща. Лесно. Имал приятел в полицията, който изровил от архивите делото по убийството на Марко. В една от папките било отбелязано, че извършителят е неизвестен. Имало дълъг полицейски доклад за няколкото заподозрени, които били задържани и запитани. Братята Касари — но тяхното алиби било желязно. Един техен наемен шофьор бил арестуван, освободен срещу откуп и после убит при катастрофа — шофьорът на колата, която връхлетяла върху него, незабавно избягал, но по-късно бил заловен и изправен пред съда. Мортимър Саурис всъщност бил дребен комарджия и дори не бил в града, когато застреляли Марко. Имаше алиби, пък и не приличаше на човек, способен да ликвидира някого, макар че други успяха да го ликвидират.

Марко беше убит от братята Касари по заповед на Енцо Бонати!

Лъки още по-силно притисна слепоочията си. Защо не беше разбрала какво става около нея? Защо дори не се бе усъмнила?

Господи! Скочи от леглото.

Знаеше какво трябва да направи.

Когато излязоха от „Рикади“, Коста беше плувнал в пот. През целия си живот се беше стремил към мир и разбирателство. Е, Джино се беше върнал и мирът и разбирателството станаха понятия от миналото.

— Тоя мръсен кучи син — избоботи Джино, щом се качиха в колата. — Тая мръсна, гадна, шибана, лъжлива уста.

— Но той се съгласи с всичко, което каза — направи опит да му възрази Коста. — Без да се противопостави.

— Дали не започваш да изкуфяваш, Коста? Аз съм този, който отсъстваше, а ти си този, който нищо не знае.

— Мислиш, че иска да ни измами ли?

— Събуди се, старче. Той планира нещо повече от измама. Планира удар. Знам го. Чета го в очите му.

Коста искрено се изненада.

— Мислиш, че Енцо, твоят приятел от толкова години...

— По-кратко, де. Ако твоят задник е толкова чист, че спокойно можеш да го изложиш на слънце, не мисли, че и другите са такива. Трябва да обмисля спокойно ситуацията. И трябва да взема мерки за сигурността си. Той планира удар. Знам го!

— Но, Джино...

— Какво, Коста? Какво? Мислиш, че е невъзможно ли?

— Аз само...

— Уговори ли ми среща с Дарио и Лъки?

— Опитах да се свържа с тях...

— Не опитвай, а ги доведи в хотела. Ако Енцо планира да ме премахне, няма начин да не е нацелил и тях. И може би Лъки ще е първата след мен. Кой знае? Искam ги в хотела възможно най-скоро. Лично ги доведи.

Коста кимна. Отново го обля пот.

Енцо седна на задната седалка на своя „Понтиак“ с бронирани стъкла и система за сигурност, които струваха повече от проклетата кола. Гневно и мрачно пхна касета със записи на Тони Бенет. Когато звуците на Аз оставих сърцето си в Сан Франциско изпълниха купето, той каза на Големия Виктор:

— Време е. Оправи нещата. Не искам шибани провали.

— Имам идея, шефе — когато говореше, от устата на Виктор излизаха пръски.

— Да я чуя.

— Защо не използваме момчето? Оня Дарио. Ако той свърши работата, няма да има нищо, което да сочи към теб. Сантейнджело има много приятели, все важни клечки, които хич няма да се зарадват, ако разберат, че ти си замесен. Но ако използваме момчето, връзваме им ръцете.

— Ти, шибано копеле, си страхотно прав! — зарадва се Енцо. — Момчето сега е в къщата, нали?

— Точно както ми каза, шефе — ухили се самодоволно Виктор и пръсна слюнка около себе си. Напомни си, че трябва да провери как Рути се грижи за момчето. Тя беше отворена мадама — беше направила ход — точно какъвто трябва и точно когато трябва. Беше се обадила на стария си чичо, за да поиска съвет от него. Големия Виктор беше подушил възможност да извлече изгода от факта, че държаха в ръцете си сина на Джино Сантейнджело.

— Стой далече от къщи. Ще пратя моите момчета да се погрижат — беше й казал той. — Направи много добре, че ми се обади.

— А Сал? Да не й направят нещо? — загрижи се за приятелката си тя.

И какво от това?, искаше да каже Виктор. Ще се оправиш, при това много по-добре, без тоя лесбийски задник.

— Разбира се, че няма, миличка — беше побързал да я успокои той. — Прибери се довечера. Дотогава всичко ще е свършено.

Сега Енцо нареди на Виктор:

— Когато се приберем, доведи момчето при мен. И знаеш ли какво, Вик? Ако хлапето направи удара, това ще е най-изпипаното разрешение на проблема.

— Нали точно това казах, шефе.

— Не. Това го казах аз.

Кери излезе от колата на Сузита в края на Сто и девета улица и оттам взе такси, с което се прибра у дома. Освободи прислужницата и се заключи в кабинета на Елиът. Седна зад бюрото му и втренчи поглед във шкафа на стената, където беше подредена неговата колекция от пистолети. Какво разбираше тя от пистолети? Почти

нищо. Е, можеше все пак да се справи с някой от малокалибрениите — да го зареди и да го използва. Но не срещу Сузита, защото тя не се оказа изнудвачката, за каквата я мислеше. Сузита я беше потърсила, за да я предупреди, макар че само Бог знаеше защо го направи, след като някога Кери я беше изоставила, без да ѝ се обади.

Мисълта за Енцо Бонати заседна в съзнанието ѝ. Енцо Бонати, който според Сузита живееше в охранявана по-строго от Белия дом резиденция в Лонг Айленд, откъдето дърпаше конците на своята престъпна и порочна мрежа.

Погледът ѝ се спря на един трийсет и осем калибров пистолет.

Стана много бавно, приближи до прозореца и извади ключа за витрината от една ваза.

Не беше изправена пред никаква дилема. Изборът беше прост — кариерата на Стивън или животът на Енцо.

Всъщност, нямаше никакъв избор.

Коста звънеше настойчиво пред апартамента на Лъки. През цялата сутрин непрекъснато опитваше да се свърже с нея по телефона, но така и не успя. Същото беше и с Дарио. По обяд отново позвъни на двамата. Беше им оставил съобщения, но нито един от тях не му се обади.

Сега стоеше пред вратата на Лъки и се молеше да си е вкъщи. Беше дошъл часът тя да се изправи срещу реалността. Джино се беше върнал. Не трябваше да допуска грешка.

Най-после отвътре се чу шум от тътрещи се стъпки и вратата се отвори, задържана от осигурителната верига.

— Коста?

Гласът беше непознат. Тревогата стисна Коста за гърлото. Къде беше прислужничката? Кой беше в апартамента на Лъки?

— Аз съм — потвърди той.

Тогава вратата се отвори и на прага застана Боги Патърсън.

— Какво правиш тук? — изуми се Коста.

— Гостува ми. Не мога ли да си покания когото поискам? — с бърза крачка към тях приближи Лъки, която излезе от спалнята, облечена в къса домашна роба.

— Цял ден се опитвам да се свържа с теб — упрекна я той.

— Бях навън, после изключих телефона. Какво има?

— Не си ли чела вестниците?

— Не. Защо?

Той дълбоко си пое дъх.

— Баща ти пристигна — без никаква предварителна подготовка
й каза той — и иска да те види.

Дарио беше съвсем объркан. Какво, по дяволите, ставаше?
Седеше в кухнята — в къщата на Енцо — и пиеше чаша след чаша
горещо, силно кафе, докато двама главорези обикаляха край него и не
го изпускаха от очи.

— Искам да се прибера вкъщи — ядосано настоя той, казваше го
за четвърти път.

— Ще те заведем у вас — сговорчиво подхвана единият от
мъжете — веднага щом си изпееш „благодарято“ на господин Бонати.

— Ама какво става тук, по дяволите! — вече на себе си
промърмори Дарио.

Беше се събудил на задната седалка на кола. Единият от
главорезите — този, който сега му отговори — май се казваше Русо,
седеше до него, а другият — така и не разбра името му — караше
колата. Последният му спомен беше от Сал, която му даде да изпие
някакви хапчета. Нито Русо, нито другият мъж му дадоха никаква
информация. А той не се осмеляваше да попита какво е станало със
Сал, какво е станало с момчето, което беше намушкал с кухненския
нож.

Когато пристигнаха тук, Русо беше казал:

— Това е резиденцията на господин Бонати. Той те отърва от
пандиза. Когато той ни каже, ще те заведем у вас.

Дотук това беше единствената информация, която получи.

Дарио се намръщи и отпи поредната глътка горещо кафе.

— Мога ли да се обадя по телефона? — попита той.

— Аз не...

Вратата на кухнята с трясък се отвори и вътре влезе някакъв
потен дебеланко. Реверите на самото му бяха целите в мазни петна.

— Дарио! — възкликна той, сякаш двамата бяха стари приятели.
— За последен път се видяхме във Вегас. Не помниш ли?

Дарио се втренчи в него. Да. Дебелият мъж беше при Енцо
Бонати, когато той ги извика двамата с Уорис. Тогава Енцо му бе

наредил да се връща в Ню Йорк, а дебелият мъж лично го бе качил на самолета.

— Ще ми кажеш ли, по дяволите, какво става тук! — избухна Дарио.

— Ти имаш няколко проблема. Господин Бонати чу всичко и реши, че трябва да ти помогнем — нали си нещо като негов роднина. Хайде. Ще те заведе при него.

Енцо Бонати седеше в огромно кресло и похапваше от любимите си пресни орехови ядки.

— Седни! — изкомандва той, сякаш Дарио беше куче.

Дарио седна. Усещаше кога не бива да възразява. Енцо Бонати можеше и да е кръстник на сестра му, но неговият глас, очите му, начинът, по който пукаше ставите на пръстите си, когато изричаше команда — те означаваха нещо съвсем друго.

Енцо Бонати мълчеше и властно гледаше Дарио. Накрая каза:

— Не искам да губя време. Никога не си го позволявам. Ще ти разкажа историята и ще ти кажа какво искам.

Дарио кимна.

Енцо взе една ядка от стъклената купичка и я подхвърли в устата си.

— Някой е изпратил онова педалче в твоя апартамент. Да те убие. Но ти си постъпил умно. Премахнал си го, преди той да успее да направи същото с теб.

Дарио бързо премига. Изглежда не можеше дори да пръдне, без шибаният Бонати да разбере.

— Знаеш ли какво? Никога не съм си представял, че си толкова способен — замислено продължи Енцо. — Но ти направи точно това, което трябваше — той подхвърли друга ядка в устата си и посегна към чашата с минерална вода. — Значи така, свърши с педерастчето, обади се на Коста Зенокоти и той изпрати Сал да оправи бъркотията. Но какво се случи после?

— И аз искам да разбера това — измърмори Дарио.

— Сал те отвлече, ето какво — обяви Енцо драматично. — Този, който Коста изпраща да ти помогне, те отвлича!

Дарио чак се наклони напред в стола, нетърпелив да чуе още нещо.

— Защо? — изстреля Енцо. — Питаш се защо, нали? — замълча, многозначително го погледна, после продължи с притихнал глас. — Защото твоето семейство иска да се отърве от теб. Разбираш ли какво ти казвам? Искат да те смажат, да те изхвърлят зад борда, да те пъхнат два метра под земята. Джино и Лъки те искат мъртъв... Разбираш ли, момче?

Дарио си пое дълбоко дъх. Значи в основата на всичко е била Лъки.

Коста се почувства значително по-добре, когато Лъки се съгласи да се срещне с баща си. Стори му се малко странна, но реши, че при стечението на обстоятелствата това е съвсем естествено.

— Ела сега с мен в хотела — помоли той. — Джино те очаква.

— Не мога да дойда сега — някак безучастно каза тя. — Чакам няколко телефонни обаждания. Но по-късно ще дойда. Обещавам.

Коста крадешком погледна часовника си. Наближаваше два и половина.

— Тогава ще те чакаме в четири, в „Пиер“.

— Чудесно. Ще дойда. Не се безпокой, няма да те подведа. Честно — тя се наведе и леко го целуна. Изглеждаше толкова уморен, притеснен и остарял. Толкова се тревожеше... Как ли щеше да изглежда, ако знаеше това, което тя знае...

Коста побърза да се върне в офиса си.

— Господин Зенокоти — избърза срещу него секретарката му, — Дарио Сантейнджело е на телефона. Обажда се за трети път.

Коста грабна слушалката.

— Дарио? Къде си? Опитвах да се свържа с теб. Всичко наред ли е?

— Всичко е наред. Поразходих се с мои приятели. Хей, прочетох във вестниците, че Джино се е върнал. Искам да го видя.

— И той иска да те види. Можеш ли да дойдеш в „Пиер“ в четири?

— Добре... — Дарио за секунда се поколеба. — Лъки ще дойде ли?

— Да. Сега, когато баща ви е тук, ще бъде най-добре двамата да оправите отношенията си. Наистина мисля...

— Като се видим, ще говорим за това — прекъсна го Дарио и затвори телефона.

Енцо седеше малко неспокоен в голямото си кресло и слушаше репликите на Дарио.

— Е? — кратко попита той, щом Дарио приключи разговора.

— Днес, в четири часа, в „Пиер“. И двамата ще са там.

Енцо кимна.

— Тогава направи, каквото трябва да направиш — насърчи го той. — Нали ще го направиш, Дарио?

Джино се разхождаше бавно в апартамента си и усилено обмисляше положението. А то си беше като възпалени хемороиди на задника. Налагаше се да използва сила. Бонати трябваше да разбере, че той няма да отстъпи дори на сантиметър. Нито един проклет сантиметър. Двата хотела във Вегас бяха негови. Естествено Бонати имаше парче от „Мираж“, но само толкова — парче от баницата. Не цялата.

Но пък Бонати имаше на разположение цяла армия главорези, докато това не беше в стила на Джино. Неговият стил беше големият бизнес, деловите отношения с нормални хора, установяването и поддържането на ключови контакти, които са много по-ценни от армия главорези.

До пристигането на Лъки в хотела той се беше обадил на достатъчно познати, за да се увери, че действително се води голямо разследване на Бонати и всеки момент можеше да му бъде предявено обвинение. Енцо беше успял да се измъква от хиляди обвинения досега, но от това нямаше да може. Беше много сериозно и подплатено с неоспорими доказателства.

Усмихна се мрачно. Ако властите пипнеха Енцо, това решаваше много от проблемите му. И трябваше да побърза да си вземе парите, които му дължеше.

Коста влезе преди Лъки, прекоси хола на апартамента и изчезна в спалнята. Джино втренчи поглед в дъщеря си. Беше смаян, гледаше я и не можеше да изрече нито дума. Сякаш беше застанал пред огледало. Видя себе си. Вече пораснала, Лъки наистина се беше превърнала в негово женско копие. Очите ѝ бяха същите като неговите — опаловочерни езера. Лъскавата черна коса и формата на брадичката ѝ,

чувствената уста с огърлицата блестящи зъби... Господи! Но тя не беше Джино. Беше изумителна — като дива, разкошна, черна орхидея.

Веднага почувства, че вече не е онова глезено момиче, което беше оставил при заминаването си от Америка. Беше жена. Самоуверена. Уравновесена. Силна.

Усмихна се и протегна ръце.

— Лъки!

Тя също беше слисана. Така ли очакваше той да решат отношенията си? Толкова лесно? Една прегръдка и едно прочувствено „Лъки!“?

— Здравсти, Джино. Добре дошъл — тя се направи, че не забелязва спонтанния му порив да я прегърне, гласът ѝ прозвуча превзето и високомерно.

Тъпачка! Хиляди пъти тъпачка! Защо му каза „Добре дошъл“, след като нямаше никакво намерение да му го казваш...

Той озадачено я погледна, поколеба се и малко сковано отпусна ръцете си, като сви рамене.

— Я виж ти! — изрече още по-сковано той. — Колко си пораснала!

Тя студено го изглежда.

— Аз пък си мислех, че съм пораснала, когато ме омъжи на шестнайсет години.

Сега вече Джино се намръщи.

— Е, този брак се оказа несполучлив. Но пък те предпази от много проблеми, нали? Никога ли няма да ми простиш за това, детко?

Тя забеляза бутилка шампанско на масичката и тръгна нататък.

— Да ти наля ли? — неловко попита тя.

— Още ми е рано.

Лъки наля за себе си пълна чаша от кехлибарената течност, бавно я вдигна към устните си и отпи солидна глътка.

Джино не сваляше очи от нея. Най-накрая проговори:

— Мисля, че е по-добре да поговорим.

Втренченият му поглед ѝ лазеше по нервите.

— Да, трябва — натърти тя и се хвърли в атака. — Докато те нямаше, много неща се промениха!

Той се направи, че не е усетил агресивността ѝ и меко попита:

— Така ли?

— Така! — искаше погледа, който му отправи, да бъде толкова настойчив като неговия, но не издържа и извърна очи. Отиде до прозореца и погледна навън. — Сега съм в бизнеса... в целия бизнес.

— Разбрах.

Тя се обърна и го погледна твърдо, с пламтящи очи.

— Мога да ти го кажа, мога! Няма начин да ме изхвърлиш. Никакъв начин.

Докато се изкачваше с асансьора, Дарио непрекъснато облизваше устните си, които непрекъснато съхнеха и бяха вече напукани. Чоплеше несъзнателно кожичката около палеца си. Опитваше се разумно и трезво да разсъждава. Енцо Бонати беше прав — или той, или те. Защо да ги остави да превърнат живота му в истински ад. Да изпратят хора в собствения му апартамент, за да го убият! Беше наистина невероятно, потресаващо. Можеше ли да продължава да живее при такава ситуация? Никога да не знае кой е изпратен за него? Никога да не знае дали някое случайно избрано от него момче няма внезапно да извади нож. Никога да не знае бъдещето...

Енцо Бонати беше прав.

Но все пак съзнателно и предумишлено да посегне на своята плът и кръв...

— Защо аз да го направя? — беше попитал той Бонати.

— Защото така ти печелиш всичко, а няма какво да губиш — отговори му Енцо. — Джино е подозрителен. Никой от моите момчета не може дори да припари до него. Не се ебавай, ами си свърши работата както трябва. Когато излезеш от хотела, вън ще те чака кола, самолетен билет за Рио и един милион в брой, когато пристигнеш там. Направи го, Дарио.

— Как мога да бъда сигурен... — започна Дарио.

— ...че можеш да ми имаш доверие? — довърши вместо него Енцо и се засмя с глухия си, гърлен смях. — Не можеш. Разчитай на шанса си, но поне в едно трябва да си сигурен — този е много подобър от шанса, който могат да ти дадат сестра ти или баща ти. Дребен житейски факт, за който можеш да се обзаложиш!

Към четири часа следобед Стивън бе обзет от нервно напрежение. През целия ден работи усилено, за да изпипа всичко както

трябва и сега чакаше оформянето на документите по задържането на Бонати. Искаше лично да присъства при арестуването му. Искаше да види изражението на лицето му, когато го закопчат и му прочетат правата, преди да го отведат в полицейското управление.

Човек като Бонати незабавно щеше да опита да се откупи. Но Стивън беше предвидил как да блокира този негов ход.

Двамата с Боби седяха в офиса му, пиеха кафе и напрегнато очакваха телефонното обаждане, с което да им съобщят, че всичко е готово.

— Майната му, братле! — възкликна Боби. — Знам, че тия две години къртовско бачкане по случая бяха трудно, но днес вече ми писна да чакам само за да видя физиономията на този мръсник.

Стивън кимна.

— Разкажи ми за това.

— Стига бе! Искаш ли още кафе?

Стивън поклати глава и се прозя.

— Колко време отнема проверката на един номер на кола?

— Около пет минути. Имам приятел в пътната полиция. Казвай номера!

Стивън му издиктува номера на мерцедеса на Лъки от късчето хартия, върху което го беше написал.

— Ако искаш да ме видиш в действие, сега ще ти демонстрирам — пошегува се Боби и вдигна слушалката.

След пет минути знаеше фирмата, на чието име се водеше колата.

— Кого издирваш? — полюбопитства Боби.

— Просто... някого — смутено измърмори Стивън, завладян от желание по-скоро да види Лъки.

— Е, колата е на тоя някого принадлежи на Еднолична фирма за козметични средства и грим. Имам адреса, ако искаш да издириш този някого...

— Не сега.

— Ейлийн знае ли за този някого?

— Защо не си затвориш устата, Боби, и не ми донесеш чаша кафе.

— Веднага, шефе, веднага.

Срещата между Лъки и Джино се оказа тягостна. Лъки бе преизпълнена с гняв и не можеше дори да помисли за помирение с баща си. Той се държеше приятелски, мило, но колкото повече говореше, толкова по-добър и мил ставаше, а това я караше да мисли, че ѝ говори покровителствено и преиграва.

— Вегас е мой! — изстреля накрая тя. — Връщам се там.

— Малко си закъсняла.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, Лъки, ти си умно момиче. Даде Вегас на Бонати — връчи му го. Да не мислиш, че той ще ти го преотстъпи с усмивка, просто ей така.

— Знам как да се справя с него.

Той се разсмя.

— Върнах се малко късно. Не осъзнаваш ли, че Бонати вече не ни е приятел?

Две червени петна избиха върху скулите ѝ. Дори и Джино знаеше... Преди да успее да му отговори нещо, някой почука на вратата. Лъки отвори.

На прага стоеше Дарио. Висок. Светъл. Невинен.

— Здравсти на всички — каза той. — Радвам се да ви видя.

В два следобед Кери нае кола от „Херц“. В три я паркира близо до централния вход на резиденцията на Енцо Бонати.

Остана и зачака в колата. На седалката до нея лежеше чантата ѝ, в която беше пистолетът. Просто чакаше. Не знаеше какво. Знаеше само, че ще чака дотогава, докато събере кураж да се справи с чудовището, което живееше само на метри от мястото, където се намираше.

Уорис Чартърс се настани в хотел „Плаза“. Защо да не си го позволи! Сметката отиваше при Енцо.

Изкефи се със сауна, масаж и маникюр. Два пъти звънна в резиденцията на Бонати, но Енцо отсъстваше. В три и петнайсет се обади отново. На телефона беше Енцо.

— Имам един филм, който искам да видиш — каза Уорис, зарадван, че най-накрая е успял да се свърже с Бонати. Във филмовия бизнес човек никога не можеше да бъде сигурен.

— Добре — каза Енцо. — Ще го видя. И имам идея за нов финал, който направо ще те убие.

— Да тръгна ли към теб?

— Имаш ли кола?

— Не. Имах намерение да наема.

— Не се безпокой. Ще изпратя едно от момчетата за теб — Русо. Ще те вземе около шест. Ще те чакам.

Уорис затвори телефона и блажено се усмихна.

Лъки не се зарадва на пристигането на Дарио. Кой го беше поканил? Срещата с баща ѝ беше лична, беше предвидена да бъде делова, а се превръщаше в обикновено семейно събиране. Майната му! Имаше толкова работа. Изобщо не ѝ беше до фамилни сбирки.

Двамата с Дарио отдавна не си говореха. След порно-филма и последвалите проблеми не поддържаха никакви връзки.

Атмосферата в апартамента на Джино стана напрегната. Меко казано. Дарио се опитваше да се държи мило и весело, но неудобно закрепеният малък пистолет в кобур под мишницата го притесняваше все повече и повече. Над горната му устна изби пот.

— Защо не си съблечеш самото — предложи Джино. — Отпусни се, настани се удобно.

— Ей сега.

Ей сега ще ви пръсна черепите. На кого първо? Ако първо застрелям кучката, какво ще направи Джино? А ако избира него за първи, какво ще направи тя?

Мили Боже! Само преди минути Бонати му беше тикнал пистолета и му беше казал: „Направи го!“ Но как? Кого първи, по дяволите! Кого?

— Трябва да си тръгвам — неочаквано скочи Лъки.

Застреляй първо нея. Тя ти създаде най-много проблеми.

Ръката му автоматично посегна към пистолета.

Рио. Един милион. Свобода.

— Джино — Коста излезе от спалнята, — би ли ми поръчал нещо разхладително от рум-сървиса?

По дяволите! Коста! Няма да успее да премахне и тримата. По дяволите! Защо Бонати не му беше казал какво да прави с Коста?

Всичко се обърка. Но той щеше да го направи, разбира се щеше да го направи, но не сега. Друг път. Утре. Вдругиден. Бонати щеше да разбере. Трябваше да разбере. Рио можеше да бъде отложен с ден или два. Милионът нямаше къде да отиде. Пръстите му отпуснаха дръжката на пистолета. Джино го гледаше странно — като че ли усети.

Дарио скочи и се втурна към вратата.

— Трябва да тръгвам, забравих нещо важно — през рамо подхвърли той.

Сега и тримата впериха погледи в него. Ръката му, хлъзгава от пот, посегна и хвана металната топка на бравата.

— Хей — започна Джино, — какво става с теб? Искам да поговорим. Искам...

Завъртя топката и избяга, следван от вика на Джино, но не погледна назад. Втурна се към аварийната стълба — както Бонати му беше казал да направи. Препъна се и падна, надигна се, но отново се препъна. Не му стигаше въздух, задушаваше се. Проклетият кобур с оръжието болезнено глождеше мишницата му.

Защо тичаш? Не си направил нищо!

Постепенно овладя паниката си. Когато стигна първия етаж, вече дишаше нормално.

Излезе спокойно от хотела и се огледа. Отсреща, до тротоара, видя Русо и му кимна, че всичко е наред.

Русо също го видя и кимна едва забележимо в отговор.

После се случи нещо, което Дарио нямаше време да осъзнае. Както си стоеше пред входа на хотела и чакаше Русо да пресече улицата и да го придружи до колата, почувства силен удар в гърба. Господи! Толкова силен, че костите му изпукаха.

Обърна се да види какво се е стоварило върху него, отвори уста да проговори, но вместо думи от нея бликна фонтан кръв.

Върху лицето му се изписа изненада. Бавно започна да се свлича. До него достигаха приглушено крясъците на хора.

Умирам, помисли си той. Простреляха ме!

Тялото му тупна безжизнено и бездиханно на тротоара.

Стивън седеше зад бюрото си и преведен напред внимателно преглеждаше документи, магнетофонни записи, книжа, отчети,

показания... Беше ги проверявал стотици пъти. Сега прости си намираше работа, за да убие времето.

Боби тихомълком влезе в офиса.

— Хей, приятел, какво правиш?

Стивън вдигна глава.

— Просто преглеждам нещата...

— Не бе, попитах те какво направи с колата. С мерцедеса? Откри ли на кого е?

— На кого?

— Името Сантейнджело да ти говори нещо?

— Лъки... Сантейнджело — бавно повтори Стивън.

— Дъщерята на Джино Сантейнджело, който току-що се върна в града след дългогодишно изгнание. Приятел и съдружник на Бонати, въпреки че не открихме нищо, което директно да го уличава. Не е замесен в бизнеса с наркотици и рекета. Въпреки това двамата са тясно свързани — Боби развълнувано приседна върху ръба на бюрото на Стивън. — Е, какво ще кажеш?

За малко и двамата мълчаха.

— Сигурен ли си? — попита най-накрая Стивън.

— Когато Боби де Уолт има информация, тя е абсолютно сигурна.

Стивън се замисли за Лъки и се намръщи. Защо не му беше казала? Защо пък трябваше да му казва? Той не ѝ беше казал нищо за себе си.

Но тя, естествено, е знаела кой е той. Сигурно е подготвила цялата игра, за да разбере може ли да изкопчи от него нещо.

И прекъсването на тока в целия град? Май въображението ти се развихря, момче!

Беше съвпадение.

— Пиленцето изглежда е дяволито парче — отбеляза находчиво Боби. — Има снимка в досието. Бонати ѝ е кръстник. Била е на откриването на „Маджириано“ във Вегас. Хайде, Стивън, кажи какво знаеш, де!

Стивън неопределено махна с ръка.

— Нищо.

— Нищо? Тогава защо издирваш колата ѝ?

— Господи! Ако разбере, че е съучастничка на Бонати, ще ти съобща — рязко каза той. Почувства се необяснимо разочарован. Как въобще може да се забърка с дъщерята на Джино Сантейнджело?

Телефонната уредба в офиса иззвъня.

— Да? — изстреля той.

— Господин Баркли, майка ви е тук и желае да ви види. А току-що пристигна съобщение, че документите, които очаквате, са готови и можете да ги вземете.

— Благодаря, Шийла. Случайно да си разбрала защо майка ми е тук?

— Не. Може ли да се качи при вас?

— Да — скочи от стола зад бюрото си и направи знак с вдигнат палец към Боби. — В играта сме. И ще я изиграем успешно.

Боби нададе победен вик.

В същия момент Кери влезе в кабинета му и Стивън я грабна в прегръдката си. Притисна я до себе си силно и топло.

— Мамо, толкова съм ти благодарен, че най-накрая намери време да откриеш къде работя, но в момента работим по много спешен случай. Защо не наминеш утре. Ще обядваме заедно.

— Стивън — гласът ѝ беше сподавен, задъхан, — трябва да говоря с теб.

— Не сега, скъпа. Съжалявам, но в момента се готвя да дам ход на най-неразбиваемото съдебно обвинение за годината. Истински бисер. Л. У.

— Това означава лично удовлетворение, госпожо Баркли — засмя се Боби.

— Много е важно — тихо каза Кери. — Нямаше да дойда тук, ако не беше толкова важно.

— Тогава ще се отбия при теб по-късно — протегна, грабна сакото си и го праметна през рамо.

Боби се приближи до него, телата им почти се допряха.

— Твоята стара лейди не изглежда много добре — прошепна той.

Едва сега Стивън я погледна. Вярно, не изглеждаше изискана и изрядна както обикновено.

— По-късно — той леко я целуна. — Обещавам. Защо сега не се прибереш вкъщи и не си починеш малко? Изглеждаш ми малко различна. С кола ли си?

Тя вяло кимна, после едва чуто прошепна, като се мъчеше да овладее неконтролираните нервни тръпки, които обхванаха цялото ѝ тяло:

— Дай ми ключа от апартамента си. Ще те чакам там.

— Е, сега ми стана ясно. Имала си скандал с Елиът.

Тя нито отрече, нито потвърди. Той бързо бръкна в джоба си и извади ключа от апартамента си.

— Ще се прибера най-рано след два часа. Настани се спокойно — той ѝ подаде ключа, после се обърна към Боби: — Хайде, Боби, започваме.

Кери остана неподвижна, вперила поглед в сина си, който бързо напусна стаята. За стотен път се попита дали е взела правилното решение. Докато пътуваше в таксито до къщата на Енцо Бонати, имаше достатъчно време да размисли. Всъщност какъв беше планът ѝ? Да тръгне решително към входната врата, да заяви, че иска да види Бонати, да влезе при него и да го застреля? Така ставаше само по филмите, но животът беше доста по-различен от киното.

Имаше безброй „можеше ли да...“

Можеше ли да се изправи лице в лице с Енцо?

Можеше ли да използва пистолета?

Можеше ли действително да застреля най-хладнокръвно друго човешко същество?

Можеше ли да избяга до колата и да се измъкне от къщата незабелязано?

Постепенно, докато пътуваше в задушната наета кола с изключена климатична инсталация, плувнала цялата в пот, тя осъзна, че намеренията ѝ са неизпълними. Замисли се за други варианти.

Но се оказа, че има само един.

Да каже на Стивън истината. Да му разкаже всичко.

Веднага, щом взе това решение, сякаш животът се върна в нея. Почувства се енергична и млада. Запали колата и подкара към града, без да обърне поглед назад.

Стивън имаше право да знае. Каквото и да се случеше, щеше да му каже истината.

— Какво, по дяволите, става с това момче? — изгърмя Джино. — И знаеш ли какво? Стори ми се, че като че ли бърка под самото си за

пищов. Забеляза ли движението му, Коста?

— Не, не видях такова нещо.

— Аз го видях — каза Лъки. Не бих пропуснала подобен жест от Дарио.

— Не разбирам какво става — раздразнението обхващаше все по-силно Джино. — Собственото ми хлапе да пристига тук с пищов. Върни го обратно, Коста. Мисля, че е време да покажем правия път на малкия педи.

— Охо! — възкликна Лъки. — Мисля, че мъничко си закъснял да го вкарваш в правия път. Ако му беше отделил повече внимание, когато беше още пубер...

Джино остро реагира:

— Ти с кого си мислиш, че разговаряш?

Тя пламна цялата, но не отстъпи.

— С теб. Говоря с теб. Когато Дарио и аз бяхме малки, няхме семейство. Нито семеен живот. Бяхме затворени в оня мавзолей Бел Еър като прокажени. Не ни се разрешаваше да имаме приятели. Не ни се разрешаваше да ходим на кино като другите деца. Ако трябваше да си купим нещо, една от твоите горили ни дишаше във вратовете. Не се чудя, че Дарио днес е такъв...

Той я смрази с погледа си.

— Да, да, животът ти беше ужасен — прекрасен дом, най-хубавото, което можеше да се купи с пари.

Тя едва не се нахвърли върху него.

— Пари! Да ти пикая на парите! Исках теб през тези години. Исках да се грижиш за мен, да бъдеш до мен. Исках да имам до себе си баща от плът и кръв!

Думите ѝ се забиваха като куршуми в сърцето му.

— Винаги съм правил най-доброто за вас — дрезгаво каза той, — най-доброто, което знаех, че...

— Е, явно не е било достатъчно — срязва го тя.

Отдолу, откъм улицата, се чу приближаващият вой на полицейски сирени. Коста пръв реагира — приближи до прозореца да види какво става.

— Ти защо още се мотаеш тук — изкрещя му Джино. — Върви и доведи тук Дарио!

Коста припряно излезе.

Лъки въздъхна.

— И аз ще вървя — каза тя. — Ти и аз, ние просто не можем да общуваме. Никога не сме могли.

— Говориш за мен, като че съм ти чужд човек — разпали се той. — А какво ще кажеш за теб самата. Ти моя дъщеря ли си? Бягаше от училище. Чукаше всичко, което носи гащи. Ходиш...

— Не съм! — прекъсна го тя, кипяща от ярост. — И дори да беше така, какво от това?

— Какво от това ли? Нима не разбираш? Какво от това? — поклати печално глава. — Права си, Лъки. Ти и аз не сме на една вълна. Защо не тръгваш? Седем години и нито една шибана пощенска картичка. Това било дъщеря!

— А ти писа ли ми? — обвини го на свой ред тя.

Джино се почувства много, много уморен. Някой започна да удря по вратата.

— Кой е? — наежи се моментално Джино.

— Коста. Отвори! Бързо!

Лъки вдигна чантата си. Нещо отвътре, нещо, което не можеше да определи, я караше да заплаче.

Джино отвори вратата и Коста влетя вътре пребледнял и разтреперан.

— Дарио е застрелян — едва успя да каже той, останал без дъх, — отвън, пред хотела. Мъртъв е.

— Мили Боже! — изкрещя Джино. — Мила Майко Божия!

Лъки замръзна.

Джино внезапно сграбчи с ръце гърдите си и се олюля. Политна към дивана. От устните му се отрони тихо стенание.

— Какво ти е? — скочи към него Лъки. — Какво ти е?!

Той само отново изстена. Лицето му посивя и за секунда върху него се отпечата истинската възраст на Джино — неговите седемдесет и една години.

— Сърцето... — почти неразбираемо произнесе той. — По-добре... лекар... бързо...

Петък, 15 юли, 1977

Ню Йорк, Вечерта

Енцо се беше излегнал в леглото в спалнята си и бързо и яростно превключваше с дистанционното управление от канал на канал. Вниманието му привличаха само новинарските емисии.

— Мили — оплака се захаросаната блондинка, която подскачаше в кралското му легло, облечена единствено в кремави копринени бричове, — искам да гледам... Игра с другия пол.

— Я се обличай, за Бога — изръмжа той. — Вече ми се повръща от циците ти. Това, което вече видях, ще ми стигне за цял месец.

Тя се нацупи.

— Аз си мислех, че харесваш големи цици.

— Облечи се, тъпачке. Извикал съм тоя човек да дойде специално, за да те види от Холивуд. Облечи се и млъквай!

Тя изпълзя от леглото, все още нацупена, като се любуваше на отраженията си в огледалата, които покриваха цялата стена, и бързо отиде в банята.

Енцо се намръщи и отново започна да превключва каналите. Проклети шунди! Ставаха само за ебане! Но му харесваше около него да се навърта някое щуро парче, което да събира очите на всички и да надървя мъжете, когато влезеше в някой ресторант с нея. Тази беше с най-убийственото въздействие. Имоджин. Осемнайсетгодишна. Бивша красавица на месеца на „Плейбой“. С близо метър гръдна обиколка, с която удряше в земята всички останали, с които си беше имал работа.

Тъпото момиче искаше да стане филмова звезда. И той щеше да я направи звезда. В нея се криеше голям бизнес.

— Вик — извика силно той, — къде е шибаното съобщение за Джино и Лъки? Искам да кажа, че досега трябваше да го пуснат по новините, нали така? Дарио трябва да ги е застрелял вече!

Големия Виктор влезе тромаво и тежко.

— И аз се чудя, шефе. Може и да не са ги открили още.

— Говориш с гъза си. Та те са в хотел. Не можеш да убиваш хора в хотел, без никой да ги намери. Някоя прислужница, някоя дама, дете все си вре носа в съседната стая. Просто някой.

— Чудя се, шефе.

— Майната ти, само това ли можеш да казваш? Сигурен ли си, че работата е свършена?

— О, да, шефе, сигурен съм. Русо е видял знака от самия Дарио. Точно както беше уговорено.

— Къде е Русо?

— Ще пристигне всеки момент. Кара оня филмов продуцент. Трябва да го вземе от „Плаза“, нали ти каза.

— О'кей — вниманието на Енцо отново се насочи към телевизионния екран. Говорителката тъкмо съобщаваше за стрелбата пред „Пиер“. Не изглеждаше зле, само малко недохранена. Погледна лукаво встрани и си я представи гола. — Вик, направи ми една услуга. Позвъни в „Пиер“, кажи им да проверят апартамента на Сантейнджело и затвори. Обади се от уличен автомат.

Големия Виктор кимна.

— Добра идея, шефе.

— Моя идея. Аз съм единственият тук, който винаги има добри идеи.

— Обичам те, татко — шепнеше Лъки, наведена ниско над Джино в линейката. — Ще се оправиш, знам, че ще се оправиш... Честно...

Но той не можеше да ѝ отговори. Носа и устата му бяха скрити под кислородната маска. Но черните му очи не се откъсваха от нейните, казваха ѝ, че ѝ прощава.

Тя седя до него през целия път до болницата, стиснала здраво и топло ръката му. Изгаряше я желанието да му каже толкова много неща с надеждата, че няма да бъде твърде късно.

Щом пристигнаха в болница, настаниха Джино веднага в реанимацията. Коста пристигна почти веднага след линейката. Лъки видя, че възрастният мъж плаче. Стисна ръката му.

— Ще се оправи, Коста, ще видиш. Чувствам го.

Тя успя да се срещне с лекаря, който пое Джино. Дългото, слабо лице на мъжа беше мрачно.

— Вашият баща е с тежка коронарна тромбоза.

— Ще се оправи ли? — живо попита тя.

Конското лице на доктора стана още по-мрачно. Той се поокашля.

— Рано е да се каже. На медицински език вашият баща е с атеросклероза. Това е състояние, което поражда сърцето поради втвърдяване на коронарните артерии. Тогава те се стесняват, на тези места кръвта не циркулира, задържа се по стените на съда и

постепенно се натрупва. Тогава артерията се запушва. Ако е запушена...

Докато лекарят монотонно ѝ изнасяше лекцията си по медицина, тя се улови, че в главата ѝ се въртят спомените за Джино като малка. Как я подхвърля във въздуха, как я прегръща топло и силно, как я целува. Изпитваше толкова силна любов към този човек — и към този, който лежеше в болничното легло и се бореше за живота си.

За миг намери пролука в спомените си и чу гласа на доктора, който продължаваше обясненията си:

— Както разбирате, госпожице Сантейнджело, нещата могат да се развият по различен начин. Както стесняването, така и запушването може да бъде съвместимо с един умерено активен живот. Това се случва при много пациенти в продължение на много години. Разполагаме с отлични нови лекарства, за да забавим съсирването на кръвта... Има комплекс от назначения, които значително подобряват прогнозата... — тук той уклончиво сви рамене. — В случая с вашия баща в момента все още не можем да кажем колко значимо е поражението. Ако издържи през нощта, ще имаме някаква надежда... и прогнозата ще е по-обнадеждаваща...

Надежда... Обнадеждаваща... Какво означаваше това?

Втренчи в лекаря очите си, пълни с омраза и презрение. Какво му пукаше на тоя дали Джино е жив, или мъртъв?

— Благодаря ви, докторе — сухо каза тя.

— За момента състоянието му изглежда стабилно. Можете да се приберете и да си починете. Ще ви се обадим по телефона, ако настъпи някаква промяна...

Като че ли тя искаше да си ходи вкъщи.

— Мога ли да го видя? — попита тихо.

— Само за малко... въпреки че, колкото е по-спокоен болният...

— Благодаря ви.

Джино лежеше в тясното болнично легло с бледо като чаршафите лице. Към ръката му беше прикрепена система, очите му бяха затворени.

До леглото седеше медицинска сестра, готова да реагира при най-малката тревога — едра жена, която се обърна към Лъки в мига, в който тя влезе в стаята:

— Никакви посетители! Този човек е много зле.

— Този човек е моят баща — кипна Лъки — и докторът ми разреши да го видя. Ще бъдете ли любезна да почакате минутка навън.

Сестрата също кипна, ноздрите ѝ обаче се разшириха — единственият израз на възмущението ѝ. Стана и забързано излезе от стаята, цялото ѝ поведение демонстративно изразяваше неодобрение.

Лъки застана до леглото. Сълзите се стичаха по страните ѝ, но тя не ги усещаше. Стисна ръката на Джино и прошепна:

— Извинявай, че трябваше да се случи това, за да разбера колко много те обичам. Ние можем да общуваме, ако и двамата опитаме. Ако и двамата пожелаем да опитаме. Отдръпнах се от теб, защото ти ме изостави. Трябваше да го направя първа, за да не се почувствам наистина захвърлена, когато ти ме изостави. Обичам те. Ти си мой баща. И аз искам да живееш, искам го по-силно, отколкото съм искала каквото и да било на този свят. В моя живот.

Клепачите му леко трепнаха и той с мъка отвори очи.

— Искам от теб една... услуга — прошепна той с отпаднал глас.
— Пести ми... чувствата, когато ще мога... да се справя с тях.

Гласът му беше много слаб, но тя чу думите му и разбра, че той знае. Лицето ѝ засия, широко усмивка разтвори устните ѝ.

— Спокойствие и пак спокойствие, а?

— Да, детко...

Очите му се затвориха и за известно време настъпи тишина. Лъки стискаше силно ръката му, усещаше как между двамата протича любов и разбирателство. Като че ли бяха свързани с общи кръвоносни съдове.

Той започна да говори нещо. Тя сведе глава към него. Думите се редяха в едва доловим шепот:

— Дарио... Семейната чест... Името Сантейнджело.

— Да, татко.

— Справи се... с това... Лъки — отвори уста да поеме дъх. — Отмъсти... за двама... ни... Бонати... е... този... Бон...

— Сестра! — изкрещя Лъки. — Помощ!

Уорис Чартърс се огледа за последен път. Беше готов. Изтупан от главата до краката. Калифорнийски шик. Лек, светъл, жълтокафеникав широк панталон и сако на Армани, леки кожени мокасини на Гучи,

страхотни очила от специализиран магазин. Най-последно... Всяко нещо заемаше мястото си...

Разроши леко косата над челото си с разперени пръсти, обърна гръб на огледалото и с леки стъпки пое надолу към фойето на хотел Плаза.

Когато напусна болницата, Лъки беше изпълнена с решимост. Още утринта знаеше какво трябва да направи. Случилото се по-късно само потвърди, че колкото по-бързо реализира решението си, толкова по-добро. Не, налагаше се!

Прибра се право в апартамента си, където я очакваше Боги.

— Лъки, ужасно съжалявам за случилото се... — започна той.

— Знаеш ли, Боги, това променя доста неща. Не съм готова да се заема с Бонати точно сега. Необходимо ми е малко време. Защо не се върнеш във Вегас? След седмица ще се чуем и ще решим по кой точно път да тръгнем.

Той втренчи в нея непроницаем поглед.

— Смятах, че си човек на действието, а не съзерцател.

— И аз смятах така. Но точно сега трябва да се съсредоточа. Случилото се ме разстрои, Боги. С Дарио не се виждахме, не се обичахме... Но все пак той е мой брат...

— Кой го застреля?

— Ще разбере.

— Е, ти си знаеш, щом мислиш, че не мога да ти помогна с нещо — и той махна безпомощно с ръка.

— Напротив, можеш да ми помогнеш — натърти Лъки. — Удари братята Касари — спря за миг, за да запали цигара. — Намери ми най-добрия. Сто хиляди долара — по петдесет на близък. В брой. Можеш ли да го уредиш? Искам да се справят с тях незабавно.

— Ще ми довериш сто хиляди бона?

— Доверявала съм ти живота си, нали?

Той безмълвно кимна, после зарея поглед.

— Мога да го уредя. А Бонати?

— За него ще почакаме.

Боги си тръгна. Щом остана сама, Лъки се преоблече. Реши, че най-подходящо е да се облече в бяло — рокля от копринено жарсе от „Холстън“, която досега не беше обличала. Гримира се старателно,

среса и тръсна черните си коси. Къдриците ѝ свободно се разпиляха около лицето. Отключи едно чекмедже на тоалетката си и оттам извади изящна златна верижка с мъничък диамант и инкрустирания с рубини медальон, който Джино ѝ беше подарил за нейния пети рожден ден. Отвори капачетата и се вгледа в снимката. Тя и Джино. Колко си приличаха двамата, дори тогава. Нежно се усмихна, затвори капачетата и окачи верижката. Тя нежно обиколи шията ѝ, като фино златно бийе. След това извади диамантените обици, които ѝ беше подарил на шестнайсетия ѝ рожден ден. Бяха запазили същия блясък от деня, в който ги беше получила — седнала в Лас Вегас с Джино и Марко...

Марко... Довечера ще отмъстя и за теб, любими мой, и за теб...

Застана пред огледалото и внимателно се огледа.

Беше готова.

Имоджин също беше готова — в панталон от модна къща „Спандекс“ и риза, която тя наричаше „цицеста“.

— Я махни тия лайна от теб — изгърмя Енцо. — Приличаш на уруспия, ебана от цялата мексиканска армия.

— Не знаех, че има мексиканска армия — намръщи се Имоджин.

Големия Виктор я загледа лакомо, докато тя фръцкаше задника си към вратата. Един ден, когато се справят с шефа...

— Не ми го побира главата — изръмжа нетърпеливо Енцо. Вече е седем, а по шибаните новини нито дума. Обади ли се в хотела?

Големия Виктор кимна.

— Новините в девет ще го съобщят със сигурност — успокой той Енцо.

— Трябва да го съобщят, иначе ще хвърчат глави...

Уорис седеше на задната седалка в поръчковия „Мерцедес“ на Енцо Бонати и си мислеше как ли изглежда това да си богат. Да притежаваш не само един-два милиона долара, а нещо много по-съществено, неограничени фондове. Господи! Каква мечта! И ако Убийствен изстрел се превърнеше в хит, мечтата щеше да се превърне в реалност. В шибана реалност!

Наведе се напред и почука по тъмната стъклена преграда, която го отделяше от шофьора. Стъкленият панел се плъзна безшумно.

— Колко още ни остава? — попита той.

В купето откъм шофьора нахлу силна миризма на марихуана.

— Не много — отговори небрежно шофьорът, истински главорез в черен костюм и коварно присвити очи.

— Винаги ли си дърпаш, когато караш? — опита се да подхване разговор Уорис с надеждата, че шофьорът ще му предложи една цигарка. Вместо отговор стъкленият пане безшумно се плъзна и той остана изолиран в задната част на колата.

Отново се облегна върху скъпата кожена седалка и започна да барабани с пръти по металната кутия с филма, оставена до него. Скоро... скоро...

— Така добре ли е, миличък?

Енцо присви очи и огледа Имоджин от глава до пети. Беше се преоблякла в червена блуза, завързана на възел под огромните ѝ гърди, червена миниполичка, която вече не беше на мода, и високи бели ботуши.

— Ами... да се надяваме — изпръхтя сърдито той.

Всъщност нямаше никакво значение как изглежда. Щом той желаше тя да се снима, тя щеше да изпълнява главната роля, без значение какво е мнението на Уорис по въпроса. Чартърс беше една от пешките, човек за прикритие. Филмът щеше да бъде сниман така, както искаше Енцо. Или въобще нямаше да има филм.

На прага се появи Големия Виктор.

— Пристигна, шефе — обяви той. — Къде ще го приемеш?

Лъки шофираше малкия си „Мерцедес“ металик като опитен автопилот. Влизаше остро в завоите и преодоляваше пъргаво всички препятствия по пътя. В купето звучеше серенада на Теди Пендърграс, тя припалваше цигара от цигара. Знаеше много добре пътя до къщата на Енцо. Можеше да стигне дотам дори със затворени очи — колата ѝ автоматично щеше да я отведе там.

През колко уикенди беше намирала убежище в тази къща? Беше преспивала в стаята за гости. Беше плувала в басейна. Беше сядала на масата заедно с Бонати и с някой от синовете му — този, който беше при него в момента. Беше дъщерята, която Енцо не беше имал. Или поне такива бяха думите му.

Долен, мръсен лицемер. Беше му вярвала. Беше му се доверила. Как ли се е подигравал зад гърба ѝ.

Тя плътно стисна устни. Те застинаха в мрачна, сурова линия, когато малката кола се стрелна към къщата на Енцо Бонати.

Стивън и Боби седяха на задната седалка в полицейската кола. Движеха се към резиденцията на Енцо Бонати в Лонг Айленд.

— Как се чувстваш, човече? — попита Боби с дрезгав глас.

— Дяволски добре — отвърна Стивън. — Но ще се почувствам адски добре, когато пипнем този мръсник.

— Ще дадеш ли малко кокаин на твоето маце? — глезено примоли Имоджин и увисна с цялата си тежест на ръката на Енцо, облечен в дебело подплатено вечерно сако.

Той я отърси от себе си.

— Майната ти. За Бога, тук е човекът, на когото искам да те представя.

— Знам, миличък. Но толкова искам да се представя добре. Моля те... нали съм твоето маце...

Той недоволно сви устни. Младото поколение се тъпчеше с наркотици, докато неговото се наливаше с алкохол. Не беше едно и също.

— В бюрото ми. Само едно смръкване. Не искам очите ти да станат стъклени.

— Миличък, кокаинът ги прави блестящи.

— Стига ти блясъкът на циците ти! Хайде сега, побързай — той излезе от стаята. Не се чувстваше добре в новото си сако, което струваше шестстотин долара, но изглеждаше съвсем обикновено. Мода. Произведено в Италия. Не струваше и една чекия!

В библиотеката Уорис с възхищение оглеждаше рафтовете, пълни с книги. Беше удивен. Кой би си помислил, че Енцо Бонати притежава такава великолепна библиотека!

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Големия Виктор. — Енцо ще дойде всеки момент.

— Бяло вино с лед — рече Уорис, отвратен от вида на дебелака.

Устата на Големия Виктор зяпна и си остана така.

— А?

— Бяло вино. Проблем ли има? С малко лед в чашата.

— Да бе, знам к'во искаш. Но кой ще изпие останалото от бутилката?

Уорис не повярва на ушите си.

— Нека бъде тогава водка — великодушно каза той и добави саркастично. — Ако бутилката е отворена, естествено.

Очите на Големия Виктор светнаха с опасен блясък.

Точно в този момент Енцо влезе в библиотеката.

При вида му Уорис го напуши смях. Стариият мъж изглеждаше толкова нелепо в подплатеното вечерно сако, с което имаше опасност да се задуши.

— Сакото ти е страхотно. Откъде го купи? — веднага попита той.

— Харесва ли ти?

— На теб всичко ти стои чудесно.

Стивън вече не изпитваше нервното напрежение, което стягаше гърдите му, когато потеглиха с полицейската кола. Умът му вече работеше на по-бавни обороти. Арестът на Бонати щеше да мине почти като всеки друг арест. По-нататък се очертаваше много работа, но той я очакваше с нетърпение.

Същевременно не го напускаше мисълта за Лъки. Чудеше се как ли ще се чувства с момиче като нея.

Трябваше да я изхвърли поне за момента от мислите си. Трябваше изобщо да я изхвърли от съзнанието си.

Лъки Сантейнджело. Но какво толкова щеше да се случи, ако я видеше още един път.

Да. Щеше да се случи, и още как. Разсъждаваше като малоумен. По-добре да я забрави. Да забрави опаловочерните ѝ очи... високото гъвкаво тяло... плътните чувствени устни...

— Хей, приятел — прекъсна мечтанията му Боби, — почти стигнахме.

Охраната на входа поздрави Лъки с енергично, свойско махване с ръка. Тя познаваше всички момчета. И всички я познаваха.

Интуицията ѝ говореше, че само Енцо и най-приближените му знаят за неговите хитрини и тайници в къщата.

Паркира колата пред къщата и застана пред входната врата. Натисна два пъти — късо и енергично — звънеца и Големия Виктор застана на прага, втренчил поглед в нея. Долната му уста увисна накриво от удивление.

— Лъки? — попита той, като че ли можеше да има съмнение коя е тя.

— Самата аз — весело отговори тя. — Защо? Да не би да изглеждам различна.

— О, не. Само че не те очаквахме.

— Тръгнала съм на парти съвсем наблизко и си помислих защо да не се отбия и да изкажа почитанията си на кръстника ми, които толкова е заслужил. Той е тук, нали?

Големия Виктор шумно преглътна. Някой май беше скроил някакъв номер. Енцо нямаше да се зарадва

Тя влезе спокойно в къщата.

— Не е зает, нали?

— Напротив... зает е.

— Така ли? С някого, когото познавам ли?

Големия Виктор отново се втренчи в нея. Невъзмутима. Трепери отвсякъде. Като кукла. Навярно дори не е била в „Пиер“. Навярно дори не е чула какво се е случило пред „Пиер“.

— Защо не почакаш в стаята отпред. Ще кажа на Енцо, че си тук.

— Добре. Но побързай, Вик. Партието, на което съм тръгнала, ще е върховно и не ми се иска да пропусна нито миг.

Той продължи да я гледа изпитателно още малко, последва я във всекидневната, видя я да сяда и излезе, като затвори вратата след себе си.

— Ако можем да направим филма с моето момиче... — говореше Уорис. — Всичко, което искам да направиш, е само да гледаш.

— Да. Ще гледам — благосклонно се съгласи Енцо, — но имам нещо за теб, от което ще ти изхвъркнат и двете шибани очи.

— О, прекрасно — вежливо измърмори Уорис, а в ума си бързо предвиди една второстепенна роля за приятелката на Енцо, която да прибави в сценария. — Каза, че имаш тайна тая.

— Тук е тайната стая — извиси доволно глас Енцо. — Виждаш ли всичките тия книги? Е, гледай сега — той натисна два бутона на стената и библиотечните секции се плъзнаха встрани. Пред очите на Уорис се откри помещение с прожекционен апарат в единия край и екран върху срещуположната стена. — Страхотно, а?

— Искаш да кажеш, че тези книги не са истински?

— Разбира се, че не са... До една са само корици. Умно замислено, какво ще кажеш?

Уорис кимна и тръгна към прожекционния апарат, за да зареди бобината с филма.

Големия Виктор влезе при тях с тежката си походка, приближи шефа си и започна да му шепне нещо в ухото.

— О'кей — високо каза Енцо и се обърна към Уорис: — Ти пригответи всичко. Възникна нещо много спешно, но скоро ще се върна. Ти подгответи всичко.

— Ох, така ме изплаши! — изписка Имоджин, която вдигна леко изцъклените си очи към Лъки, която тихо влезе в спалнята. — Коя си ти?

Лъки се усмихна. Вкусът на Енцо от ден на ден ставаше все по-непретенциозен. Никога не беше виждала такава грозотия. Трябваше да е неговото ново откритие.

— Аз съм Ейвън, лейди — каза тя и продължи да се усмихва.

Имоджин се изкикоти.

— С холивудския продуцент ли си?

— Ами да. Енцо ме прати тук да опитам и аз от тази сладък прашец, който така лакомо вдишваш.

— Вдиш... какво?

— Смъркаш, миличка. Смъркаш. Достатъчно ли си смъркна вече?

Имоджин се ококори.

— Защо питаш? Да не би Енцо да е изгубил търпение?

— Каза, че ако не разкараш закръглените си задни части долу tout de suite, лично ще се заеме с теб. Незабавно! Но вече всички знаем какво означава това, нали?

Имоджин припряно остави малката златна лъжичка за кокаин, която използваше, и тънката ивица бял прах.

— Можеш да използваш останалото — предложи великодушно тя.

— Много си щедра — каза Лъки.

Момичето излезе с несигурна походка и Лъки без колебание се отправи към личната баня на Енцо. Отвори шкафа, където той държеше дванайсет флакона с различни, но еднакво отвратителни одеколони. Там, зареден, винаги стоеше един от трите пистолета, които лично ползваше. Беше й се похвалил един неделен ден преди много време. „Ако някой шибан гадняр пристигне с намерението да ме спипа по бели гащи в кенефа, аз съм готов да го посрещна — беше се изфукал той, — извини ме за езика.“

— Здравсти — замаяно се захили Имоджин. — Ти ли си продуцентът?

Уорис невярващо зяпна момичето. Беше истинска находка. Никога не беше виждал такава като нея.

— Да — успя да произнесе той, — а ти?...

— Аз съм Имоджин. Ще играя главната роля в твоя филм!

— Къде е тя? — изстреля Енцо.

Големия Виктор удивен огледа празната стая.

— Не знам, шефе. Оставих я да чака тук. Може да си е тръгнала. Каза, че ще ходи на някакво страхотно парти.

— И не мислиш, че знае нещо? — попита недоверчиво Енцо.

— Беше съвсем спокойна, шефе. И изтупана като картинка. Не мислеше за нищо друго освен че ще ходи да се весели.

— Сигурен ли си?

— Познавам хората, шефе. Цял живот само с това се занимавам, да ги изучавам.

Трябваше точно да разчете времето. Лъки провери дали пистолетът на Енцо е зареден, после бавно и спокойно разкъса предницата на красивата си рокля от „Холстън“, като разголи гърдите си. След това вдигна слушалката на телефона, набра най-близкия полицейски участък. Щом отсреща вдигнаха, заговори задъхано, все едно обзета от паника:

— Моля ви, помогнете ми, елате бързо... помогнете ми...

Изрече ясно адреса, въпреки че думите ѝ бяха накъсани от ридания, и затвори.

Наистина планът ѝ действаше безотказно. Знаеше го. Адреналинът насищаше кръвта ѝ и сърцето ѝ бясно биеше.

Джино... Марко... Това е!

Изтича нагоре по стълбите и извика.

— Енцо, тук съм!

Енцо се обърна към Големия Виктор:

— Какво, по дяволите, прави тя горе?

Големия Виктор в неведение разтвори ръце.

— Не знам, шефе. Ти позволяваш на Лъки да се чувства тук като у дома си.

— Да не би да носи нещо?

— Няма начин. Облечена е в ония минироклички, без нищо отдолу. Дори чанта не носеше. Казват ти, шефе, тя нищо не е разбрала още.

— Хм... — Енцо не беше съвсем сигурен, нещо го глождеше. — Тогава какво иска?

— Защо не се качим да видим?

— Не — бързо възрази Енцо. Нямаше да е добре за репутацията му. Току-виж Виктор си е помислил, че се е подплашил от някаква си малка, глупава хлапачка. — Сам ще се справя с нея. Ти иди и се погрижи за оня тип Уорис. Предложи му нещо за пиене. Кажи му, че след малко идвам и аз.

— Дадох му пиене, шефе.

— Тогава му дай още едно — изстреля неспокойно Енцо. — Сега не сме в сухия режим, както знаеш.

Джино Сантейнджело се въртеше в болничното легло. Отвори очи. Болката беше отминала — тази ужасна, остра болка, която прерязваше гърдите му и изпиваше силите му.

Опита да се надигне, но нещо го задържаше — някакво хитроумно приспособление, забодено в ръката му.

Сестрата забеляза движението му и скочи на крака.

— Господин Сантейнджело, моля ви, не се опитвайте да ставате.

— Защо не? — произнесе той с ясен глас.

Никога не ѝ бяха задавали подобен въпрос. Пациентите, за които се грижеше, обикновено бяха много кротки и послушни.

— Ще повикам лекаря — важно отговори сестрата.

Той я погледна и усмивка плъзна по устните му.

— Сестро, казвал ли ти е някой някога, че имаш страхотен задник?

Тя изхвърча навън от стаята.

Енцо бавно се качи по стълбите. Ако Лъки все още беше наблизо, дали това не означаваше, че и Джино е някъде близко? Дали това дребно влечуго Дарио се беше изплашило? Или още по-лошо — дали не беше изпял пред тях всичко?

— Лъки! — извика той. — Къде си?

— В спалнята — подвижна тя. — Твоята приятелка ме довлече тук, за да ми даде малко кокаин...

— Шабана путка! — не се сдържа той. Имоджин притежаваше две неоспорими достойнства. Големи цици и безмозъчна глава.

Влезе в спалнята.

— В банята съм — безгрижно извика Лъки. — Искам да ти покажа нещо.

Той отиде до вратата на банята и веднага разбра всичко. Но беше късно. Беше в капан.

Закова се на прага и се втренчи в Лъки. В ръцете си държеше собствения му пистолет. Насочен към него.

— Можем да поговорим... — започна той.

— Никога не подценявай силата на една жена, старче — каза тя спокойно. — Това е за сбогом от Джино, Дарио и Марко... най-вече от Марко. Е, естествено и от мен.

Дръпна спусъка. Първият куршум прониза корема му и червата му се разпиляха по килима.

Вторият куршум го улучи, докато падаше, във врата.

Не усети третия.

За Енцо Бонати всичко беше свършено.

Лъки чу в далечината сирените на полицейските коли.

Всичко наред ли е вече, Марко?, прошепна тя като молитва. — Всичко наред ли е, скъпи?

Когато колата със Стивън, Боби и двамата детективи, които щяха да извършат ареста, приближи резиденцията на Енцо Бонати, единият от детективите забеляза:

— Нещо става. Като че ли някой ни е изпреварил.

Стивън почувства оловна тежест в стомаха си. Пред тях се виждаха мигащите светлини на две полицейски коли.

— По дяволите! — изруга той. Инстинктът му подсказа, че неговият звезден миг няма да се състои.

Едно униформено ченге охраняваше портала към имението. Вдигна ръка и спря колата им.

— Какво става? — възбудено попита Стивън с подадена през спуснатото стъкло на колата глава и протегната ръка със служебната си карта.

Ченгето сви рамене.

— Имало е стрелба. Някакво момиче се обадило в участъка за помощ... изнасилвали го... Та то застреляло Бонати.

Оловната тежест в стомаха на Стивън сякаш стана още по-тежка.

— Мъртъв ли е?

— С тия три куршума в тялото и вие нямаше да останете жив...

— Мили Боже!

— Амин — тъжно заключи Боби.

— Да влезем — предложи Стивън.

— Добре е да го направим — съгласи се Боби. — Поне ще огледаме трупа.

Завита в одеяло, седнала в кухнята, Лъки отговаряше на въпросите на детектива.

— Когато ме сграбчи, направо се изумих — тя го гледаше невинно, с пълни със сълзи очи. — Моля ви, разберете ме, този човек винаги ми е бил като баща.

Полицаят кимна съчувствено.

— Той... държеше се като животно... разкъса роклята ми, нахвърли се върху гърдите ми... — Лъки избухна в ридания. — Беше толкова страшно... ужасно...

— Знам, че вие е много трудно, мадам. Все пак, по-нататък какво се случи?

— Знаех, че държи пистолет в банята... показвал ми го е много пъти... Изтичах и го грабнах. Той тръгна след мен. И тогава пред очите ми притъмня...

— Но сте успяла да стреляте.

— За да се защитя.

— Естествено.

Стивън огледа трупа. Нямахше нужда да го разглежда като Боби. Един поглед му беше достатъчен.

— Къде е момичето? — попита той.

— В кухнята — каза му фотографът от екипа. — Истинска красавица.

Пред стълбите за горния етаж стоеше русокосо момиче с кравешко лице и гърди като вимета. До нея пристъпваше на място мъж на средна възраст — по всичко личеше че е от хората на Бонати — загорялото му тлъсто лице се гърчеше, сякаш всеки миг щеше да избухне в плач.

Две отломки от разбития кораб на Енцо Бонати.

— По-добре да ги отведем в участък и там да вземем показанията им — предложи едно едро и яко ченге, което ги охраняваше.

— Искам адвокат — настоя русокосата крава.

— И за какво ти е притрябвал адвокат, миличка? — попита полицаят, без да откъсва похотливи очи от щедрите форми, с които природата я беше надарила. — Не си направила нищо лошо, нали?

Стивън влезе с широка крачка в кухнята. Лъки вдигна очи. Погледите им се срещнаха. Стори му се, че иска да го поздрави. Не отвори уста. Затвори очи и не каза нищо.

— Това ли е заподозряната? — попита той, без да успее да скрие изненадата в гласа си.

— Какво има, тук да не е летище „Кенеди“ — тросна се разпитващият Лъки детектив. — Кой сте вие?

Стивън извади и му показва служебната си карта.

— Стивън Баркли — каза той достатъчно силно, за да го чуе и тя.
— Заместник-главен прокурор.

Тя безучастно обърна към него очи. Бяха безчувствени и далечни.

— Големи бързаци сте вие, от прокуратурата! — не сдържа негодуванието си детективът.

— Ръководя специално разследване за Бонати. Приключихме и пристигам със заповед за арест.

— Май сте позакъснял.

— И аз така разбрах. Може ли да поговорим за малко?

Детективът изпусна въздишка на досада, но се надигна от стола си до масата. Двамата отидоха до вратата.

— Как виждате нещата? — тихо попита Стивън.

Детективът се изкашля.

— Дъртият пръч се е опитал да я изнасили. Няма улики да е нещо друго освен обикновен случай на самозащита.

— Просто исках да знам — хвърли бърз поглед към Лъки. Очите ѝ гледаха надолу, видът ѝ беше окаян и съкрушен. — Тогава за мен повече работа тук няма, така мисля. Или да ви помогна с нещо?

— Да помогнете! — недоволно се изпусна детективът. — Откога вие от прокуратурата ни помагате? — върна се до масата, седна и започна да си записва нещо в омачкания си бележник.

Внезапно Стивън усети блестящите очи на Лъки върху себе си. На свой ред и той впи поглед в нея.

Много бавно тя раздвижи устни, без да издаде и звук:

Здравей, Стивън!

После продължи със същите бавни, беззвучни движения:

До скоро, областен прокуроре!

Прииска му се да ѝ каже нещо — без значение какво. Но много добре разбираше, че не бива дори да си отваря устата.

Тя слабо се усмихна — с уморена усмивка, в която пролича облекчение. Той изведнъж усети също умора — смазваща, отпускаща умора и в мига, в който си позволи да въздъхне вътрешно, тя му намигна. Дръзко, предизвикателно. *Едно намигване запазена марка Сантейнджело.*

По дяволите! Цели две години напрегната работа отидоха на вятъра, а тя намигаше!

Не се сдържа и също се усмихна.

Е, почти.

ЕПИЛОГ

Погребението на Енцо Бонати се превърна в събитие. Погребяха го в разкошен бронзов ковчег, който струваше две хиляди долара.

От всички краища на страната се стекоха хора, които можеха да си позволят лошата слава да ги забележат на погребението на човек като Бонати. Членовете на фамилията бяха в черно, двамата му синове носеха траурните костюми, с които предния ден бяха изпратили във вечното им жилище близнаците Касари във Филаделфия.

Енцо беше изложен в бронзовия ковчег за поклонение три дни в резиденцията в Лонг Айленд. Три дни приятели, роднини и съдружници му отдаваха своята почит.

Джино Сантейнджело не беше сред тях, защото все още беше прикован към леглото след скорошния сърдечен пристъп. Затова изпрати цветя — огромен букет хризантеми с бележка:

На моя приятел Енцо. Всяка стъпка ни води до следващата.

Джино.

Отец Амерати, който извърши опелото, произнесе трогателно слово и завърши тържествено:

— Енцо Бонати беше джентълмен... почти до самия си край.

Стивън се върна в града и отиде направо в прохладния си апартамент. Беше силно разстроен от случилото се.

В апартаментата му го очакваше майка му.

— Стивън — каза тя, — трябва да ти разкажа една история. Искam да седнеш и да ме изслушаш, без да ме прекъсваш.

Когато тя приключи разказа си и замълча, Стивън усети как всичко около него се сгромолясва. През целия си съзнателен живот се

бе гордял с произхода си, със своя баща, когото никога не беше виждал.

Кери не му спести и най-малката подробност — разказа му всичко, от самото начало.

— Кой тогава е моят баща? — попита той. — Кой?

— Не знам — простило отговори Кери. — В нощта, в която ти бе заченат, бях с двама мъже. С единия от тях отидох по свое собствено желание, а другият... — тя безпомощно сви рамене — ...ме изнасили.

— Знаеш ли имената им? — твърдо попита той.

— И да ги знам, имената няма да ти помогнат да разбереш.

— Каж ми ги!

— Фреди Лестър... Момче от висшето общество... Не знам много за него.

— Бял?

Тя кимна.

— А другият?

— Джино Сантейнджело.

Мина доста време, преди Стивън да се окопоти от шока.

Той заряза работата си и замина за Европа. Прекара в пътуване почти две години. Накрая срещна едно момиче, едно красиво чернокожо момиче, което работеше като манекенка. Не беше Зизи. Нито Ейлийн. И най-вече не беше Лъки.

Но Лъки все още присъстваше в мислите му.

Понякога.

Кери се разведе с Елиът. Отказа се от богатство, положение и досегашния си начин на живот. Настани се в малка, скромна къща на Файър Айлънд. Намираще се на няколко минути пеша от къщата, в която бяха живели заедно с Бърнард.

Когато през хиляда деветстотин седемдесет и девета Стивън се завърна в Америка, той отиде да я види.

— Разбрах всичко — каза той.

Беше казал повече от достатъчно.

Уорис Чартърс се върна в Холивуд. Беше понесъл още един удар под пояса от гадния филмов бизнес. Но той беше оптимист. И утре е ден — беше мотото му в живота.

Взе със себе си Имоджин — мацето с близо метър гръдна обиколка — и направи от нея звезда.

Тя остана с Уорис, докато настъпи и нейното време. Скрои му поредния мръсен номер — заряза го заради един двайсетгодишен чернокож баскетболист от Националната лига.

Този удар го довърши емоционално. Той ги застреля и двамата в една мотелска стая в Холивуд и завърши живота си в затвора. Там наистина се осъществи напълно — превърна се в царя на тълпите.

Най-накрая Уорис намери своето място в живота.

Коста Зенокоти се оттегли от бизнеса. Купи си апартамент в Маями Бич, на брега на океана, и послуша съвета на Джино. Хората винаги имаха нужда от секс. Отказването от секса беше като отказване от живота. Срещна сърдечна разведена жена, която нае да му готви, и едно още по-сърдечно момиче — проститутка на повикване — което посещаваше всеки две седмици.

Най-после беше улучил своя джакпот в лотарията на живота.

Лъки Сантейнджело отърва кожата. Случаят дори не стигна до съда.

— Ето едно от предимствата да имаш навсякъде добри приятели — обясни й ситуацията Джино.

Двамата — баща и дъщеря — станаха неразделни. Ремонтираха къщата в Ийст Хемптън, където живееха половината от годината. Останалото време прекарваха във Вегас. Лъки — в своя апартамент над последния етаж на „Маджириано“. Джино — в своя разкошен апартамент в „Мираж“.

Лъки често мислеше за Марко и за съвместния им живот, ако той беше останал жив.

Мислите й отлитаха и при Стивън. Понякога.

Беше щастлива. Имаше Джино. Двамата заедно един ден щяха да покорят света.

Издание:

Джаки Колинс. Шансове

Редактор: Флора Балканска

Художник: Буян Филчев

Коректор: Камелия Вълова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.